

14 866

SYLLOGE
INSCRIPTIONUM GRAECARUM

A

GUILELMO DITTENBERGERO

CONDITA ET AUCTA

NUNC TERTIUM EDITA

VOLUMEN ALTERUM

Germany

LIPSIAE

APUD S. HIRZELIUM

MCMXVII

177971
12/2/23

CN

360

D5

1915

V.2

HOC VOLUMINE CONTINENTUR

DOCUMENTA SECUNDUM TEMPORUM ORDINEM DIGESTA.

IV. A pace Naupactia ad Corinthum deletam, a. 217/6—146.	p.
n. 535—675	1—259
V. Inde a Corintho deleta ad pugnam Actiacam, a. 146—31	
a. Chr. n. 676—767	260—455
VI. A pugna Actiaca ad Iustinianum, a. 31 a. Chr. — 565 p. Chr.	
n. 768—910	456—627

*Haec studia adolescentiam alunt,
senectutem oblectant, secundas res
ornant, adversis perfugium ac so-
latium praebent, delectant domi,
non impediunt foris, pernoctant no-
biscum, peregrinantur, rusticantur.*

Cicero pro Archia 16.

Dabamus Nonis Februariis a. MCMXVII.

IV.

A pace Naupactia ad Corinthum deletam.

535—537. Athenienses honorant Eumaridam Cydoniatam eiusque filium a. 217/6 annisque subsequentibus. Septentrionem versus a Theseo quod vocatur, nunc in museo nat. Edd. Lolling Δελτ. ἀρχ. 1891, 40; Homolle Bull. Hell. XV 1891, 352; IG II 5, 385 c. II² 844 (Syll.² 241—243; Michel 131). Cf. Wilhelm Goett. GA 1903, 791. [K²]

35 θεοί. | ἐπὶ Ἡλιοδώρου ἄρχοντος¹, ἐπὶ τῆς Κεκροπίδος ἐνδεκάτης πρυ- a. 217/6
τανείας, Θαρρηλιῶνος· Λυσίστρατος Φυλαρχίδου Οἰναῖος εἶπεν· ἐπειδὴ
5 Εὐμαρίδας² πρότερόν τε, | καθ' ὃν καιρὸν συνέβη Βοῦκριν³ καταδρα-
μόντα τὴν χώραν καταγαγεῖν εἰς Κρήτην τῶν τε πολιτῶν πλείους

Litterae A et A Λ et Λ Δ et Δ Γ non στοιχηδόν. Tria decreta eadem manu anno Phanarchidae exarata sunt; Wilh. 1 Distinguendus est hic archon Heliodorus ab cognomini a. 229/8 (supra n. 496); Kolbe Att. Archonten 54. Propter rationes quas hic Cretensium civitatibus et inter se et cum Aetolis intercedere videmus (cf. not. 3. 6) Homollius Heliodorum et Archelaum archontes proximo post a. 217 tempori vindicavit. Atque Heliodoro quidem ipsum annum 217/6 tribuit perquam probabiliter, quia eo anno pax inter duas civitatum insulae Cretae societates, quarum alteri Cnosii, alteri Polyrrhenii praeerant, composita esset, id quod egregie conveniret cum eis quae hic 15—17 legerentur (cf. not. 6). 2 Hic et v. 23 initio Εὐμαρίδας (-δαν) incisum erat, sed lapicida statim errorem emendavit et cum pergeret veram formam posuit v. 35. 40. 46. 51. 64. 3 Daetae f. Naupactius n. 500, in concilio Amphictyónico hieromnemon Aetolorum archonte Pithagora (n. 494. 498), cuius annus ab a. 230 non magno distat intervallo. Cf. Pomtow Goett. GA 1913, 128 not. 2. Aetolorum latrocinia talia, qualia hic habemus, non cadere in tempora pacis probe perspexerunt editores; quare L. bellum sociale (221—217), quod unum propter reliquas temporis notas (cf. not. 12) hic in censum venit, agnovit, H. vero etiam accuratius tempora definivit, cum moneret a. 219 Cnosios cum Lyttiis bellum gerentes auxilio vocasse Aetolos (Polyb. IV 53, 8). Cuius inter Cretenses et Aetolos connexionis cum hic certissima compareant vestigia, illi potissimum anno vindicandas esse Bucris rapinas, proximos annos elapsos esse per varias Eumaridis contentiones et expensas, de quibus v. 8—10 diceretur, denique pace a. 217 in insula illa composita legationes de quibus v. 11—18 verba fierent missas esse.

- κα[ι] | τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῆς πόλεως, πολλὰς καὶ μεγάλας χρ[ε]ῖ[ας] παρ-
 ἔσχετο τῷ δήμῳ καὶ προεισήνεγκε χρήματα ἐκ τῶν ἰδίων εἰς τὰ
 10 εἴκοσι τάλαντα τὰ συμφωνηθέντα⁴ ὑπὲρ | τῶν αἰχμαλώτων, ἐδάνεισε δὲ
 καὶ τοῖς ἀλοῦσιν εἰς ἐφόδια⁵, | καὶ νῦν ἀποστείλαντος τοῦ δήμου πρεσ-
 βευτάς, ὅπως τὰ | τε φιλάνθρωπα διαμένει πρὸς πάντας Κρηταίεις⁶
 καὶ ἵνα, | εἴ που λάφυρον ἀποδέδοται τοῖς καταπλέουσιν⁷, ἀρθεῖ τοῦ|το,
 15 συνηγόρησεν εἰς τὸ πάνταπραχθῆναι τὰ συμφέροντα | τῷ δήμῳ· συν-
 ἐπρέσβευσεν δὲ καὶ εἰς Κνωσὸν καὶ τοὺς συμμά|χους, ἔδωκε δὲ καὶ
 ἐπιστολάς τοῖς πρεσβευταῖς εἰς Πολύ|ρρηνα⁸ πρὸς τοὺς φίλους, ὅπως
 συνπραγματεύωνται μετ' αὐτῶν περὶ τῶν συμφερόντων· ἀναδέχεται δὲ
 τὴν πᾶσαν ἐπιμέ|λειαν ποιήσεσθαι τοῦ διαμένειν τὰ φιλάνθρωπα τῷ
 20 δήμῳ[ι] | πρὸς τοὺς οἰκοῦντας ἐγ Κρήτει πάντας· ὅπως ἂν οὖν καὶ ὁ
 δῆ|μος φαίνεται τιμῶν τοὺς ἀποδεικνυμένους ἢν ἔχουσιν ἀ|ρεσιν ἐμ
 παντὶ καιρῷ, ἀγαθεῖ τύχει δεδόχθαι τῷ δήμῳ, | ἐπαινέσαι Εὐμαρί-
 δαν Πανκλέους Κυδωνιάτην⁹, καὶ στεφά|νῳσαι αὐτὸν χρυσῷ στεφά-

4 Quae ut penderentur inter Athenienses et Cretenses convenerat.

5 Cf. 157¹¹, 184⁴¹, 304⁴⁴, 402³¹. ἐδάνεισεν sine obiecto pro χρήματα ἐδάνεισεν, ut n. 708¹⁴ εἰς λύτρα προτιθεῖς. 6 Ut cum omnibus Cretensibus amicitia concilietur, legati mittuntur Cnosum (v. 15) et Polyrrheniam (v. 16. 17). Inde apparet tum totam insulam in duas partes divisam fuisse, quarum alterius Cnosii, alterius Polyrrhenii principatum tenerent, sed inter haec duo foedera pacem fuisse. Quae accurate conveniunt cum condicione anni 217. Nam cum Polybius IV 55 Cnosios cum suis sociis Aetolos, Polyrrhenios cum suis Philippum regem et Achaeos in bello sociali militibus missis adiuvisse narret, VII 14, 4 de pace regis auctoritate conciliata haec habet: ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τῶν κατὰ Κρήτην· καὶ γὰρ ἐπ' ἐκείνων Ἀράτω μὲν καθήγεμόνι χρησάμενος περὶ τῶν ὕλων (Φίλιππος), οὐχ οἷον ἀδικήσας ἀλλ' οὐδὲ λυπήσας οὐδένα τῶν κατὰ τὴν νῆσον, ἅπαντας μὲν εἶχε Κρηταίεις ὑποχείριους, ἅπαντας δὲ τοὺς Ἑλλήνας εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν ἐπήγετο διὰ τὴν σεμνότητα τῆς προαιρέσεως. H. 7 Si qua in civitate Cretica constitutum est, ut praedam de Atheniensibus captam in portum devehere ibique venumdare liceat. Cf. Polyb. IV 26, 7: οἱ δ' Ἀχαιοὶ συνελθόντες εἰς τὴν καθήκουσαν σύνοδον τό τε δόγμα πάντες ἐπεκύρυσαν καὶ τὸ λάφυρον ἐπεκήρυξαν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν. IV 36, 6: τούτου δὲ ταῦτα πράξαντος ἐπεκήρυξαν τὸ λάφυρον οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ τῶν Ἀχαιῶν. 8 Bull. Hell. XIII 1889, 71, 5 ἐμ Πολύρρηνι est, itemque Stephanus Byzantius aut sic (AR) aut Πολύρρην (V) scripsisse videtur, cum editiones vulgarem formam Πολυρρηγία exhibeant. H. Cives Πολυρρηγιοὶ sunt n. 627⁴. 9 Cf. Strabo X, 11 p. 478: μετὰ δὲ ταύτην (sc. τὴν Κνωσσόν) δευτερεῦσαι δοκεῖ κατὰ τὴν δύναμιν ἢ τῶν Γορτυνίων πόλις, συμπράττουσαι τε γὰρ ἀλλήλαις ἅπαντας ὑπάρχουσιν εἶχον αὗται τοὺς ἄλλους στασιάζασθαι τε διέστησαν τὰ κατὰ τὴν νῆσον· προσθήκη δ' ἦν ἡ Κυδωνία μεγίστη ὑποτέροις προσγένοιτο. Ex hac oppidi condicione intellegitur, homi-

- 25 νωι κατὰ τὸν νόμον εὐνοίας ἔβλεκα καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τὴν βουλὴν
καὶ τὸν δῆμον τί[ν] | Ἀθηναίων, στήσαι δὲ αὐτοῦ καὶ εἰκόνα χαλκῆν
ἐν ἀκροπόλει. εἶναι δ' αὐτῷ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν χρείας παρεχομένῳ |
τιμηθῆναι καταξίως ὧν ἂν εὐεργετήσῃ. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψή-
30 ρισμα τὸν γραμματέα τοῦ δήμου εἰς στήλην λιθί[ν]ην καὶ στήσαι
παρὰ τὴν εἰκόνα· τὸ δὲ γενόμενον ἀνάλωμα | εἰς τὴν ἀνάθεσιν τῆς
εἰκόνης καὶ τῆς στήλης μερίσαι τὸν | ταμίαν τῶν στρατιωτικῶν καὶ τοὺς
ἐπὶ τεῖ διοικήσει.
- 36 ἐπὶ Ἀρχελαῶ 10, Ἀνθεστηριῶνος ἐμβολίμου 11· Διονύσιος Θεοφίλου a. 209/8
35 Ἐλαιούσιος εἶπεν· ἐπειδὴ διὰ τὴν εὐνοίαν ἦν ἔχων διατελεῖ πρὸς τὸν
δῆμον Εὐμαρίδας Κυδωνιάτης πρότερον μὲν | ὁ δῆμος ἐψήφισατο ἀνα-
θεῖναι αὐτοῦ εἰκόνα, νῦν δὲ Εὐρυκλείδης καὶ Μικίων 12 ἐμφανίσαν-
τες περὶ αὐτοῦ τὰς χρείας ἃς π[α]ρέχεται ἀξιοῦσι δοθῆναι τὴν ἀνάθε-
σιν ἐν τῷ τεμένει τοῦ | Δήμου καὶ τῶν Χαρίτων 13, ἀγαθεῖ τύχει
40 δεδύχθαι τῷ δήμῳ, δεδύσθαι Εὐμαρίδαι τὴν ἀνάθεσιν τῆς εἰκόνης,
ἧς πρότερον ἐψήφισται ὁ δῆμος, ἐν τῷ τεμένει τοῦ Δήμου καὶ τῶν
Χαρίτων, | [x]αθάπερ αἰτοῦνται αὐτῷ Εὐρυκλείδης καὶ Μικίων· εἶναι
δὲ | καὶ τὰς λοιπὰς τὰς ἐψήφισμένας τιμὰς αὐτῷ κυρίας.
- 45 ἡ βουλῇ, | ὁ δῆμος | Εὐμαρίδαν | Πανκλέους | Κυδωνιάτην.
- 50 ἐπὶ Φαναρχίδου ἄρχοντος 14, ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος τρίτης | πρωτανείας, paullo post
Boηδρομιῶνος· Νικίας Πολ[υ]ξένου Πόριος εἶπεν· | ἐπειδὴ Χαριῶν, a. 200
ὅς ὢν Εὐμαρίδου τοῦ Κυδωνιάτου, προξένου καὶ εὐεργέτου ὄντος,
ἄξιον ἑαυτὸν παρασκευάζων τῷ[ν] | δεδομένων τῷ πατρὶ αὐτοῦ τιμῶν,
καταπλεύσας εἰς τὸν | Πειραιᾶ θεωρὸς ἀπεσταλμένος εἰς Δελφοὺς 15
55 ὑπὸ τῶν πολιτῶν, | προσαγαγόντων αὐτὸν τῶν στρατηγῶν ἀπολελόγισται

nem Cydoniatam prae aliis aptum fuisse talibus negotiis perpetrandis, qualia hic de Eumarida praedicantur. H. 10 a. 209/8, ut videtur. IG II 431 = II² 848. 11 Cf. n. 83¹⁶. Quae tum potissimum fuerit causa Anthesteriona pro Posideone duplicandi, latet. De fastis huius anni vide ad IG II² 848. 12 Cf. n. 491¹. Potentia Euryclidis et Micionis fere ab a. 229 initium cepisse videtur, interemti sunt ultimis annis s. III iussu Philippi regis; Kirchner Goett. GA 1900, 453. 13 Ex hac tabula aliisque lapidibus inscriptis cognitum est eo ipso loco, ubi haec monumenta effossa sunt, delubrum Populi et Gratiarum fuisse. Cf. Judeich Topogr. Ath. 323. 14 Cf. IG II 392 = II² 916. Quod decretum initio s. II tribuendum esse videtur: [ἐπὶ .. ἄρχοντος τοῦ μετὰ Φαναρχίδην. Etenim illius Eumaridae, cui c.a. 217/6 honores ab Atheniensibus decreti sunt, filius Charmio hic (v. 65) iam ipse adulta aetate filium, Eumaridam natu minorem, habet. 15 Ad Pythia. Tertio igitur Olympiadis alicuius anno hoc decretum factum est, sed quaeenam sit Olympias, latet. H.

τεῖ | βουλεῖ τήν τε πατρικὴν εὐνοίαν καὶ τὰ ὑφ' ἑαυτοῦ πεπρα|γμένα,
καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἐπαγγέλλεται χρήσιμος ἔσεσθαι | καὶ ἰδία καὶ κοινεῖ
τοῖς παραγινομένοις εἰς Κρήτην Ἀθηναί|ων· ὅπως ἂν οὖν ἐμ παντὶ
60 καιρῷ τὰ φιλάνθρωπα πρὸς τοὺς ἀξίους | πράττηται καὶ νῦν καθάπερ
καὶ πρότερον, τύχει ἀγαθεῖ δεδόχθαι | τεῖ βουλεῖ, τοὺς λαχόντας προ-
έδρους εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐκ|κλησίαν χρηματίσαι περὶ τούτων, γνώμην
δὲ συμβάλλεσθαι | τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλεῖ, τοὺς
μὲν στρα|τηγὸς ἀποστελεῖαι ξένια Χαρμίωνι Εὐμαρίδου καὶ τοῖς πα|-
65 ραγεγονόσι μετ' αὐτοῦ συνθεώροις καὶ τῷ ὄντι αὐτοῦ Εὐμαρίδαι 16· |
τὸν δὲ ταμίαν τῶν στρατιωτικῶν μερίσαι τὸ γενόμενον ἀνά|[λ]ωμα κατὰ
τὴν διάταξιν. ὑπάρχειν δ' αὐτῷ καὶ τὴν πατρικὴν | [π]ροξενίαν καὶ τοῖς
ἐκγόνοις· εἶναι (δ') αὐτῷ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν τῆς | ἰδίας αἰρέσεως ποι-
70 ουμένῳ τὴν ἀπόδειξιν εὐρέσθαι ἀγαθὸν | [π]αρά τῆς βουλῆς καὶ τοῦ
δήμου, ὅτου ἂν φαίνεται ἄξιός εἶναι.

16 Cf. not. 14.

Δ538. Amphictyones Philistum, medicum Coum, Delphis coronant, c.a. 216/15. Edd. Jardé Bull. Hell. XXVI 1902, 269 n. 19 (Nikitsky Diar. min. inst. publ. rossice, 1905, April. 182) et Pomtow Klio XIV 309 (vs. 1—13); XV sep. p. 158, n. 109^b. Cf. Herzog Arch. Anz. 1903, 11 et p. 198; Pohl De Gr. med. publ. 14¹⁰; J. Oehler Gesch. des Ärztstandes. [Pw]

A. Supplevi initia vs. 5—8, 11, 12, fines 6, 7. V. 10 init. legi -ζου pro -λου ap. Ja., v. 12 in. [Aθ]ναίου pro ... δναίου ap. Ja., ubi Nik. [Aφ]ιδναίου vei [Πυ]δναίου suppleverat; idem v. 7/8 etiam de K[οττα]έος cogitavit. Reliqua suppl. Ja. — V. 23 T in στεφάνωι, v. 25 αὐ in αὐτῷ supra lineam addita. V. 32 post Kωι duae vel tres literae fere evanidae (utrum Kώιους? an Kώιαι?).

Incipit *classis IX* Amphictyonica, in qua hieromnemones demotica adscribuntur, cf. n. 399 not. Haec cl. IX complectitur 11—12 Aetolos quibus asseclae 3—4 accedunt velut 1 Chius, 1 Cephalen (cf. n. 539¹¹, 554⁹), 1 Ambraciota (cf. n. 539⁹), 1 Athaman, 1 Magnes Maeandrius (cf. n. 554 not. init. et ibid. not. 6). De classe VIII, quae Aetolos 13 + 1 habuerat, vide n. 523 not.; in classe X inde ab a. 191sq. etiam patronymica hieromnemones perscribuntur. — In titt. 538/9 mutatio mira ab Aetolis facta: populorum nomina et suffragia per nefas omittuntur (Ἀθηναίων, Βοιωτῶν), cum demotica singula postponantur (Ἀθηναίου, Ταναγραίου); haec consuetudo abhinc retinetur, illa mox abicitur (ab a. 213, n. 545). Patet igitur titt. 538/9, quos Walek Delph. Amph. 152. 144 annis 211 et 223 attribuit, ad annos inter se contiguos pertinere, quorum fines post 220 (n. 528) et ante 208/7 ponendi sunt, si quidem hieromnemo Magnes Maeandrius, qui hic nondum comparet, re vera a. 207 constitutus est (cf. n. 550 not. init.). Suffragia vero populorumque nomina cum plane neglegantur, Aetolos ipsos in

Α θεοί. | [ἄρχ]οντος ἐν Δελφοῖς Δαμ[οκρά]τεος¹, ἱερομναμονού(ν)των·
 5 Αἰτωλ[ῶν]² (11) | Προ]άνδρου³ Φόλα, Κρατίνου Τριτε[ος]⁴, | Πολυ?]-
 στρατού Σκαρφέος, Ἀλεξάνδ[ρου] Δαστ[ιάδα]⁵, Φιλεταίρου Μελιταίος,
 Μ[ε]νεκρ[ά]τεος Λεπαδαίου⁶, Ἀνδρονίκου Κ[υ]τινίου⁷, Λυκέα⁸ Ραδαίου⁹,
 10 Νικιάδα Κυφα[ι]ρείος⁸, Ἀρ[χε]δάμου Προσχέιου, Φαλαίκου | ἄου·
 Ἀριστοδάμου Πρώννου⁹. Λυ[σι]δάμ[ου]¹⁰, Ἡρία¹¹ Δελφῶν· Εἰρα-
 νίωνος¹² | [Α θ]αναίου· Ἀλθαίου¹³ Χίου· Ἀπολλοδώρου | [Τ]ανα-
 γραίου¹⁴, ἔδοξε τοῖς Ἀμφικτύοσι· | [ἐ]πειδὴ Φίλιππος Μοσχίωνος Κῶ-
 15 ιος¹⁵, | [ιατρ]εύων ἐν Δελφοῖς, τὰς χρεῖας πα[ρ]έ[χ]εται κατὰ τὰν τέχνην

tit. 538₁₀ post demoticum ἄου, in tit. 539₉ post Λυσιμαχέος finem habere, ergo hic Thespiensem, illic Cephallenem-Pronnum non Aetolis adnumerandos esse persuasum habeo. Quae cum ita sint, sequitur Boeotos tum bipartitos fuisse, — ut olim Phocenses a. 269 et 258 sqq., n. 422⁵ et 444⁴ et Achaei Phthiotae c.a. 258 sqq., n. 444¹⁰ (cf. etiam Epicnemidios c.a. 235, n. 483⁹ et c.a. 200, n. 597) —, ita ut occidentales circa Lebadeam habitantes (n. 538-7) foederi Aetolico addicti, reliqui liberi fuerint, cf. n. 538₁₃ Ταναγραίου, 539₁₀ Θεσπιδος. Quam partitionem cum Walekio 153 libenter primis belli annis 212/11 vindicaremus, nisi tum Scopam a. 212, Dori-machum 211, Pyrrhiam 210 Aetolorum strategos fuisse Niese II 477 not. fere probavisset; itaque Lattamus n. 539 ante eos (an inter Scopam-Dori-machum?) ponendus sit, cf. catalogum n. 546 A¹. 1 De Damocrate

v. supra ante tit. B. De tempore (a. 216—213) cf. not. initial. 2 Aetolos tantum undecim (adhuc duodecim) fuisse, in not. init. exposui. 3 Pro-ander ipse aut rectius filius homonymus est hieromnemo a. 178, n. 635 (Πρόανδρος Πρόανδρου Φόλας) et στρατηγός a. 170/69 (Πρόανδρος Φόλας), Delph. Chron. R-E IV 2678. 4 Κρατίνος Τριτεύς est testis a. 195/4, W-F 329. Ja.

5 Oppidulum ceteroquin ignotum restitui ex tit. 539₆, sed etiam pagus Oetaeus [Ὀμίλ]ιάδα, ut suppl. Ja., in censum venit; cf. de Ὀμίλεις n. 545⁷.

6 Ergo pars Boeotiae occidentalis cum Lebadea tum Aetolorum erat, cf. not. init. 7 Oppidulum ignotum. 8 Urbs Κύφαιρα Achaiae Phthi-otidis est; locis n. 239 B⁶ allatis adde n. 523₅, 534 B_{4.10}, 538₈. 9 Antea perperam Πρωων(ί)ου suppletum. At Πρωῶνοι sunt et urbs et demoticum (ut Δελφοί); cf. n. 147₁₀₈ cum not. 40 et Kern I. Magnes. 35₃₉ cum not. (Hi). De Cephallenibus Amphictyoniae participibus v. notam initial. et n. 539¹¹.

10 Utrum Λυσιδάμου an Λυσιμαχέου supplendum sit, non constat; uterque annis 230—206 saepius Delphis occurrit. 11 Filius Ἀθανίων Ἡρία fidei-
iussor est a. 190, W-F 331, Nik., qui primus docuit, ethnica 'hic non ante,
sed postposita esse. 12 Nik. affert Ε(ι)ργηνίων Ἐρμαίο(ν) IG II 3649, cf. 3663 [deest in PA]; forma Dorica Εἰρανίων nihil offensionis habet, vide n. 539_{10.13} Εἰδαμος Ἀθηναίος.

13 Nomen Ἀλθαῖος in insula Chio adhuc non servatum, recensetur saec. III Eretriae IG XII 9, 249 A₉₀; Chius est colonia Euboensium, cf. n. 447³, 402¹¹. 14 Ut hic Ταναγραῖος, sic n. 539₁₀ Θε-
σπιεύς demonstrat Boeotiam tum esse bipartitam, v. notam init. 15 ,Den

ἀπροφασί|στως, ἐκτενῶς πᾶσι τοῖς παραγιν|μένοις ποτὶ τὸν θεόν, ἀζίως
 20 τᾶς τῶν | Κῳίων πόλιος, τάν τε λοιπὰν ἀναστροφά|ν καλ(λ)ῶς καὶ ἐν-
 δόξως ποιεῖται, ἐπαινέ|σαι τε οὖν αὐτὸν καὶ στεφανῶσαι χρυ|σέωι στε-
 φάνωι καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν | τῷ γυμνικῷ (ἀγῶνι) τῶν Σωτηρίων· δε-
 25 δό|σθαι δὲ αὐτῷ καὶ προδικίαν, εἶμεν δὲ καὶ | ἀσφάλειαν αὐτῷ καὶ
 πολέμου καὶ εἰρήνας. | ἀναγράψαι δὲ τὰ δεδογμένα ἐν στά|λαν λιθίναν
 καὶ ἀναθέμεν ἐν τῷ ἱερῷ | τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου. δόμεν 16 [δ]ε |
 30 [χ]αὶ τοῖς τὰ Πύθια ἐπαγγελλόντοισι ταῖ | τῶν Κῳίων πόλει τοῦ ψαφί-
 σματος τὸ ἀ|ν|τ|ίγραφον, ὅπως ἀναγορευθῇ ὁ στέφαν[ος] | τ[αῖς] Διονυσίοις
 τοῖς ἐν Κῳί . . καὶ τοῖς | [Α]σκληπείοις· ἀναθέμεν δὲ καὶ στάλ[αν] | ἐν]
 τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ 17.

Nomen archontis a Jardéo Δα[μοκράτεος] suppletum (M addidi ex la-
 pide) recte se habere videtur. Nam sub eodem archonte etiam civis
 Calymnae, quae Cois finitima nonnumquam sub eorum dicione erat (Herzog
 Koische Forschg. 182 sq.), Delphis laudatur; neque veri dissimile est, eum
 una cum Philisto medico Delphos pervenisse. Itaque titulum illum de-
 perditum, quem unus viderat Cyriacus, huic subiungere liceat:

B. Philippus Calymnius Delphis, c.a. 216/15. Ed. Cyriacus
 Moron. p. XXX n. 203 versibus indiscretis (CIG 1691; Le Bas 879; GDI 2673).
 θεοί. | Δελοῖ! ἔδωκαν Φιλίππῳ Ἀπολλωνίου 18 Καλυρνίῳ, αὐτῷ καὶ

Arzt Philistos kennen wir als wohlhabenden und opferwilligen Bürger
 (Herzog); cf. laterculum stipum ap. Paton-Hicks Inscr. of Cos n. 10^b [GDI
 3624^b]: Φίλιστος Μοσχίωνος καὶ ὑπὲρ τῶν υἱῶν XXXX. Ja. Seu idem seu
 propinquus mihi videtur medicus Cous aequalis Φίλιστος Νικάρχου (an καθ'
 υιοθεσίαν?), qui in decreto Iasiensium inedito honoratur ap. Herz. 198. — Ne
 Philistum belli causa Delphos missum esse putes, — ut e.g. in tit. 528 Her-
 mias Cous apud Cnosios de civibus vulneratis bene meruit, aut Melancomas
 Megalopolita, qui a. 207 *als Militärarzt das erste messenische Hilfscorps*
 (n. 555) *begleitet hat*, Klio l.l. n. 110 —, impediunt verba πᾶσι τοῖς παραγι-
 νομένοις ποτὶ τὸν θεόν (v. 18). De medicis Cois aliisque Asclepiadis, quos
 Delphis artem exercuisse scimus, fusius egi Klio XV l.l.; ex illis prae ce-
 teris nominandi: *Nebrus* ille clarissimus, pater gentis Nebridarum, qui
 bello Crisaeo c.a. 590 interfuerat; deinde ipse θεῖος Ἰπποκράτης cuius
 donarium Delphicum restauravimus ibid. sep. p. 137, n. 103/4; tum Διεύχης
 Κῳιος, notissimus, statua Delphica honoratus ibid. n. 107. — De schola
 medicorum Coa cf. Herzog Koische Forschg. 200 sqq., de medicis Graecis
 in universum Pohl et J. Oehler l.l. 16 δόμεν, *mitgeben*. Videntur Pythia
 haud procul abesse, quare hoc decretum etiam autumnno 215/14 vindicari
 potest. Nam de pylaea quadam autumnali hic agi ex Soteriis v. 23 com-
 memoratis concludas. 17 Ad proclamationem honorum in ludis Dio-
 nysiis et Asclepieis et de stela ibi ponenda Ja. conferri iubet ap. Paton-
 Hicks l.l. tit. 5. 10. 13. 14 et GDI 3619. — B. 18 Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου et

ἐκγόνοις, προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα(δ) ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις. ἄρχοντας Δαμοκράτους, βουλευόντων Ἀγίωνος, Ἀριστομάχου, Εὐδώρου, Ἀλεξάρχου.

Ἡρόστρατος Ἀπολλωνίου recensentur Calymnae GDI 3590₆₀. Ibidem v. 5ῶ extat Φίλιππος Ἐρατωνίδα, *probably a blunder for Φίλιππος* (Newton I. Brit. Mus. II n. 298); sed cum nomen Calymnium Φίλιππος etiam aetate imperatoria GDI 3599_{3.4.8.10} servatum sit, potius Cyriacum erravisse et in tit. supra posito Φιλίππῳ Ἀπολλωνίου emendandum esse opinor. Cf. Βίτων et Βίττων (Hi).

Δ 539. Eudemus, hieromnemo Atticus, ab Amphictyonibus et Delphis laudatur, c.a. 216/15. [Pw]

A. Decretum Amphictyonicum. In anta meridionali thesauri Atheniensium, *sur trois pierres superposées*. Vs. 5—12 ed. Couve Bull. Hell. XVIII 1894, 241 (GDI 2531), titulum integrum Jardé ibid. XXVI 1902, 273, n. 20 et Colin Fouill. III 2, n. 86.

[θ]εοί. | [στραταγ]έοντος Λαττάμου¹, ἄρχοντος δὲ | ἐν Δελφοῖς - 71 -]- εος², [ἐσροναμονού]των. (Αἰτωλῶν 11) τοῦ δεῖνος ethnicum³, τοῦ

De classe IX Amph. cf. n. 538 not., ubi etiam de postpositis demoticis (Θεσπίεως, Ἀθηναίου) pro antepositis populorum nominibus (Βοιωτῶν, Ἀθηναίων) disputavi. Aetolorum numerus fuisse videtur 11 + 3 (Ambraciota, Cephallen, Chius); 2 Delphos mero quadratarii errore omissos esse credo, nisi eos praeter consuetudinem initio, ante Aetolos, perscriptos in lacuna v. 4 interiisse putes. Thessalus Pharsalius qui v. 8 inter Aetolos comparet melius quadraret ad primos belli annos 212/11, cf. n. 545¹; quae enim Walek 151 exposuit de „duobus“ Thessalis exulibus(?), sc. Pharsalio et Homiliada (n. 545⁷), quorum vero urbes tum foederi Aetolico addictae non fuissent, prorsus abicienda sunt, cf. Goett. GA 1913, 137; Swoboda Staatsalt. 345⁵. De Pharsalo cf. n. 545³, de Homilis, pago Oetaeorum, ibid. not. 7.

1 Cum apud Polybium dux Aetolorum Λάτταρος c.a. 224/1 recenseretur (v. infra), in promptu erat, praetorem Λάτταμον eundem habere codicesque emendare; quod fecerunt Co. et Walek Delph. Amph. 145 qui hac homonymia fretus titulum suprapositum anno 223 vindicavit. Sed utrumque nomen recte se habet; quod ne prius cognosceretur, prohibuit falsa Couvii lectio Bull. Hell. XVIII 1894, 235 (Or. Gr. I. 234₆; Baunack GDI 2529), quo in titulo idem Lattamus hieromnemo comparet, qui supra strategus est. Nam in lapide ibi legitur inter Aetolorum hieromnemonas (v. 6): Λαττάμον Βουκατιέος pro Couvii Λατταμίου Βου(χ)ατιέος, quam formam Λαττάμιος; interpretari frustra studuit Baun. l.l. Longe alia familia erant Lattabi Naupacto oriundi: c.a. 243 pater Στρόνβ[ι]χο; Λαττ[α]δ[ι]βου Αἰτωλός, proxenus Delphorum ἄ. Δαμοχάρεος, Fouill. III 1, 148; c.a. 224/1 filius Λάτταρος; et Νικόστρατος duces Aetolorum in Boeotia Polyb. IV 3, 5; 25, 3, IX 34, 11; Niese II 409; a. 185/4 nepos Σωσίπατρος; Λαττάβου Ναυπάκτιος; manumissor Delphis, W-F 285. 2 Quis archon fuerit, non constat. Nomen [Δαμο-

5 δεινός...ο]ς, Φαίκου Θαυμακοῦ, Πτολε[μαίου]4 | Στρατίου, Λαμίου
 Δαστιάδα5, Λαίστα Ὑποσειρίου5, Θαρσύα Οἰν(ο)αίου5^a, Δαμοκρίτου
 Με[ταπίου]6, Πολλέα Φαρσαλίου7, Θεοδότου Ἀπεραντοῦ8, Ὑλαίου
 10 Λυσιμαχέος· Λυκίσκου | Θεσπιέως9· Εὐδάμου Ἀθηναίου· Δαμο-
 κρίτου Ἀμ[βρακιώτα]10· Δράκοντος Κεφαλλᾶνος11· Ἡροδότου

κράτ]εος supplere conatus sum Goett. GA 1913, 156, 12 et Klio XV 44 (inde corrigas Klio XIV 309), ut idem sit annus atque in tit. 538; tamen in ectypo Klaffenbach et nos potius τοῦ legisse nobis visi sumus. At cum hieromnemo Atticus in utraque pylaea eiusdem archontis idem recenseri debuerit, supra nec de [Δαμοκράτ]εος nec de [Πολυκλεί]του cogitari potest; nam hoc archonte Menander n. 545₉, illo Iranio n. 538₁₂ ab Atheniensibus est missus, cum in tit. supra posito Eudamus hoc munere fungatur. Itaque hi tres tituli tribus diversis annis attribuendi sunt. 3 Pro Aetolo quodam primo Co. suppl. [πυλαίας...|...]; sed pylaeae mentio his annis deesse solet. Verbum Αἰτωλῶν cum etiam in tit. 545 omittitur, hic eundem numerum Aetolorum (11) supplendum duxi qui in decretis proxime praecedente n. 538 et insequente n. 545 exstare videtur. Lacunam ethnici v. 4/5 explet e.c. [Λα[μ]ιεύς]. 4 Ja. exhibet ΠΟΛΙ, Co. Πολ[υ-σι-]; at in ectypo Πτολ- vel Προδ- dispicitur, unde Πτολε[μαίου] restitui. 5 Oppidulum ignotum; cf. n. 538₆. 5^a Hic scriba confusione mira vocalem o in ethnico Aetolico Οἰν(ο)αῖος omisit, eodem fere anno in demotico Attico n. 541 A₃, B₂ Οἰν(ο)αῖος; perperam addidit. 6 Vulgo Μεταπαῖος, quod ex Couvii lectione Μετανίου (quam Ja. emendavit) correxeram R-E IV 2689.

7 De Pharsalio v. not. init. et n. 545³. 8 Aperantiam non Thessaliae esse (sic Steph. Byz., Baun., Ja.), sed ad Aetoliam ἐπίκτητον pertinere vix est quod moneam. Cf. n. 546 A₉, ubi Theodoti filius, et ibid. not. 7, ubi cippi sepulcrales huius familiae commemorantur. 9 Pro Θεσπιέως (sic) emendaveram R-E IV 2689: Θεσ(τ)ιεύς ex tit. 545₄, quod Co. recepit. Sed cum in tit. 538₃ inter Aetolos compareat Λεπαδαῖος et in fine post Chium Ταναγραῖος exstet, dubitari non potest, quin ille Θεσπιεύς re vera Boeotus fuerit. Neque de Θεσπεία Thessaliae, ap. Steph. Byz. commemorata, cogitari licet (sic Ja., Baun.), quia huius urbis vestigium nullum aliunde innotuit; eodem modo Steph. Byz. et Ptolem. urbes Aperantiam et Homilas perperam Thessaliae vindicaverunt. Id unum nondum usquequaque exploratum, utrum ille Thespiensis fuerit ultimus Aetolorum an primus hieromnemonum autonomorum (quod supra praetuli). De Boeotis bipartitis cf. n. 538 not. init. 10 Primus hieromnemo Ambraciota, quem novimus. De Ambracia Amphictyoniae et foederis Aetolici particeps cf. Jahrbb. Phil. 1894, 550 not. (et Swoboda Staatsalt. 344 not. 5), ubi eam continuo ab a. 229 ad a. 189 Aetolorum fuisse demonstravi; sed vix diiudicari potest, utrum urbs isopolitia an sympolitica cum illis fuerit coniuncta. Nam in tit. quoque 545₇ Ambraciota non Aetolis ipsis adnumerandus videtur, cf. ibi not. 8. 11 Idem hieromnemo: Κεφαλλάνων· Δράκοντος in laterculo victorum Soteriorum Bull. Hell. XXVI 1902, 266 n. 17^a (melius

Χίων, ἔδοξε τοῖς Ἀμφικτιόνεσσι· ἐπειδὴ Εὐδαμος Ἀπολλωνίου Ἀθη-
 ναῖος¹², παραγενόμενος | ἐν Δελφούς, τὰς τε θυσίας ἔθυσσε τὰς πατρί-
 15 οὺς καλῶς καὶ φιλοτίμως, πλείεσταν σπουδάν | ποιούμενος τᾶς ἐν τῷ
 δαιμόνιον εὐσεβείας, ἐπεμελήθη δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ἀκολούθως τοῖς
 τε | νόμοις καὶ τοῖς ψαφίσμασι τῶν Ἀμφικτιόνων, | καὶ ἀξίως καὶ τοῦ
 20 θεοῦ καὶ τᾶς πόλιος τὰν ἐπιδαμνίαν ἐποιήσατο μετὰ τῶν λοιπῶν
 ἱερομαμόνων· ὅπως οὖν φαίνεται τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτι[ό]νων ἀξίως
 ἐπιστρεφόμενον τᾶς τῶν εὐεργετῶν | τιμᾶς, ἐπαινέσαι τὰν πόλιν τῶν
 Ἀθηναίων ἐπὶ ταῖ | ἀποστολαῖ τοῦ ἀνδρὸς καὶ αὐτὸν Εὐδαμον Ἀπολ-
 25 λωνίου Ἀθηναῖον, καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι | εὐνοίας ἔνεκεν
 καὶ φιλοτιμίας τᾶς εἰς τὸ κοινὸν | τῶν Ἀμφικτιόνων. τὸν δὲ στέφανον
 ἀνακαρῶν | ἐν μὲν Δελφοῖς Σωτηρικοῖς τῶι ἀγῶνι, [ἐν Ἀ] | θήναις δὲ
 30 ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐν τῶι θε[άτρ]ωι, |, δ] | τι τοῖ Ἀμφικτιόνες στεφανοῦν[τ]ι
 χρυσῶι στεφάνωι | Εὐδαμον Ἀπολλων[ίου] Ἀθηναῖον | ἀρετᾶς καὶ εὐ-
 σεβείας [ἐν] | ἐκ[εν] καὶ εὐνο[ίας] | τᾶς εἰς τὸ κοινόν τῶν Ἀμφικτιόνων.
 35 δεδόσθαι | [δὲ αὐτῶι καὶ] ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν ἀπὸ πάντων | [καὶ
 προδικίαν¹³ καὶ] ἀτέλειαν καὶ προεδρίαν ἐν πᾶσιν | [τοῖς ἀγῶνις, οἷς
 τίθεντ] | τοῖ Ἀμφικτιόνες, καὶ τὰ ἄλλα | [φιλόανθρωπα πάντα ὡς¹⁴ εὐεργ-
 γε] | τοῦντι τὸν θεόν καὶ τὸ κοινόν | [τῶν Ἀμφικτιόνων. ὑπάρχειν δ] |
 40 τὰς τιμὰς ταύτας | [αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις] -- | -- | -- ἐν [Δ] | ε] | λφοῖς¹⁵ -- |
 ..] | ε δὲ ἀν[αγράψαι τὸ ψάφισμα τόδε τὸν γραμ] | ματέα τῶν Ἀμφικτι-
 όνων ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος].

B. Decretum Delphicum. Titulum B infra A ab eodem quadratario incisum ad eundem Eudamum rettulit Colin qui ed. Fouill. III 2, n. 87.

Nikitsky *Diar. min. instit. publ.* 1905, Mart. 148), quem propter numerum Aetolorum (15? + 2) et demotica ommissa classi VII^b et anno 222 adscripsi *Klio* XIV 307. De Cephallenibus idem fere dicendum atque de Ambraciotis not. 10: seu isopolitia seu sympolitia cum Aetolis erant coniuncti, quare aut ultimi eorum (n. 538) aut statim post eos (n. 564 et Or. Gr. I. 234), aut inter alios hieromnemones (*Bull.* XXVI 266, n. 17^a et supra n. 539) recensentur. Cf. etiam Swoboda *Staatsalt.* 348⁸; 349¹. Suffragium Cephallenum fuisse alterum Magnetum Thessalorum suspicatus sum n. 554⁶. 12 Cum hieromnemones in altera demum pylaea honorari soleant, decreta n. 539; 483⁷; 482 al. pylaeis vernis facta esse verisimile est. De forma Dorica Εὐδαμος cf. n. 538¹², de Eudamo ipso infra not. 16. Exstat etiam canephorus Attica Εὐδάμα Καλλιχλέους a. 138, n. 696 C₂. 13 Pro [καὶ προδικίαν], quod ex titt. 461, 488, 494 al. restitui, Co. suppleverat [ἐν Δελφοῖς].

14 Supplevi pro Colini [ῥσα τοῖς ἀνδράσιν οἱ κτλ.]. 15 Vs. 41 fin., 42 init. habet Ja., neglexit Co. ut nunc in lapide deletos.

Δελφοὶ ἔδωκ[αν Εὐδάμῳ Ἀπολλωνίου Ἀθηναίῳ 16, δήμου Ἀ]νακαίεων, φ[υλῆς Ἰππο]θωντίδος, αὐτῷ [καὶ ἐγγόνις, προξ[έν]ιαν, προ]μαν[τε]ίαν,] προεδρίαν, προδικίαν, ἀσ[υλίαν, ἀτέλει]αν πάντων 17 καὶ τὰ ἄλλα 8σα
5 καὶ τοῖς ἄλλοις προξένις | καὶ εὐεργέταις. ἄρχ[οντος - 71 -] - εος, βου-
λευόντων - c. 7-8 1 -], | Ἀνδρονίκου, Ἡράκλ[ω]νος, -].

16 Hic Εὐδαμος Athenis nondum innotuit. 17 ἀσ[υλίαν ἀπὸ πάν]των, ἀτέλειαν, καὶ] suppl. Co. manifesto secutus titulum A₃₄; sed in B formulae Delphicae, non Amphictyonicae erant restituendae.

540. Athenienses epimeletas mysteriorum laudant a. 215/4. Eleusine, nunc in museo nat. Edd. Philios 'Εφ. 1887, 175; IG II 5, 385 d. II² 847 (Syll.² 650. Michel 132). Cf. van der Loeff De ludis Eleusin. Lugd. Bat. 1903, 7; Stengel Berl. phil. Wochenschr. 1903, 1058. [Κτ]

ἐπὶ Διοκλέους ἄρχοντος 1, ἐπὶ τῆς Ἰπποθωντί[δος τρίτης καὶ δεκάτης 2
πρυτανείας, ἥ | Ἀριστοφάνης Στρατοκλέους Κειριάδης ἐ]γγραμμάτευσεν
5 βουλῆς ψήφισματα. Σκιροφο[ριῶνος τρίται ἱσταμένου, τρίται τῆς πρυ-
τανείας 3. βουλή ἐμ βουλευτηρίῳ. τῶν προέδρων ἐ]πεψήφισεν Φανο-
κλῆς Ἰππομάχου Ἀγγελῆθεν | καὶ συμπροέδροι.

ἔδοξεν τεῖ βουλεῖ καὶ τῷ δήμῳ.

- 10 Δημοκράτης Σουνιεύς Κολωνῆθεν εἶπεν· ἐπειδ[ὴ] | οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν
μυστηρίων 4 οἱ χειροτονηθέντες | εἰς τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ Διοκλέους ἄρ-
χοντος τὰς | τε θυσίας ἔθυσαν 8σαι καθῆκον αὐτοῖς ἐν τῷ ἐνιαυτῷ
15 τεῖ τε Δήμητρι καὶ τεῖ Κόρη | καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς | οἷς πάτριον ἦν
ὕπερ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου καὶ πα[τρί]ων καὶ γυναικῶν· ἔθυσαν
δὲ καὶ τὰ προθύματα ἀε[τὶ] 5 | καὶ τὸ ζεύγος παρεσκεύασαν ἐκ τῶν
ιδίων εἰ[ς] | τὴν κομιδὴν τῶν ἱερῶν 6, τὸ δὲ μερισθὲν αὐτοῖς | εἰς τὴν
20 τοῦ ζεύγους τιμὴν ἐπέδωκαν τεῖ βο[υ]λεῖ· ἐπεμελήθησαν δὲ καὶ τῆς
ἁλαδὲ ἐλάσε[ως] 7 | καὶ τῆς Ἐλευσίνι τοῦ Ἰαάκχου 8 ὑποδοχῆς· ὡς-
(ς) α[ὐ]τῶς δὲ καὶ τῶν πρὸς Ἄγραν μυστηρίων, γενο[μ]ένων δις ἐν τῷ
ἐνιαυτῷ διὰ τὸ συντελεῖσθαι τὰ Ἐλευσίνια 9· ἀ[π]έρ[τ]ειλαν δὲ καὶ

Litterae ΑΔΛΠΡΟ non στοιχηδόν.

1 Cydathenaeensem, qui in re- censu archontum n. 542 col. II₁₃ occurrit, agnovit Koe.; eum a. 215/4 archontem fuisse satis constat. 2 Tredecim tribus fuerunt inde a Ptole- maïde constituta (inter a. 224/3—222/1, cf. n. 496²) usque ad Antigonida et Demetriada sublatas et Attalida adiunctam (a. 200, cf. n. 466⁵. Kirchner Goett. GA 1900, 451¹). 3 Manifestum est annum intercalarem esse, quo tredecim prytaniae respondebant tredecim mensibus. Koe. 4 Cf. n. 384⁵.

5 A^c Suppl. Ki. 6 Cf. n. 86₁₀. 7 Cf. n. 93²⁰. 8 ΙΑΑΚΧΟΥ agno- scere sibi visus est Phil. 'Εφ. 1890, 131 not. 3. Probat hanc lectionem ecty- pum. 9 v. d. Loeff συντελεῖσθαι intellegit 'celebrari' et haud improba-

- 25 εἰς τὰ [Ἐ]λευσίνια θῦμα ταῦρον, ἐκρεανόμησαν δὲ κα[ῖ] | τεῖ βουλεῖ
τοῖς ἐξακοσίοις καὶ πεντήκοντα 10· | καὶ περὶ τούτων ἀπάντων τούς τε
λόγους ἀ[π]ενηνόχασιν πρὸς τοὺς λογιστάς καὶ εἰς [τὸ] | μητρῷον, καὶ
30 τὰς εὐθύνας δεδώκασιν ἐν | τῷ δικαστηρίῳ κατὰ τοὺς νόμους· καὶ
τὰ | ἄλλα πάντα ὅσα προσῆκεν εἰς τὰς θυσίας | ἀνηλώκασιν ἐκ τῶν
ἰδίων φιλοτιμούμεν[οι] | πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον· ὅπως ἂν | οὖν
35 ἐ[φ]άμιλλον εἰ τοῖς φιλοτιμουμένοις[ς], | εἰδῶσιν ὅτι χάριτας ἀξίας κο-
μιοῦντα[ι ὦν] | ἂν εὐεργετήσωσιν, ἀγαθεῖ τύχει δε[δο]χθῆναι τεῖ βουλεῖ,
τοὺς προσέδρους ὅτινες ἀ[ν] λά[χ]ωσιν προεδρεύειν εἰς τὴν ἐπιούσαν
40 [ἐκ]κλησίαν χρηματίζειν περὶ τούτων, γν[ώ]μην | δὲ συμβάλλεσθαι τῆς
βουλῆς εἰς τὸν [δῆ]μον ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλεῖ, ἐπαινέσαι τ[οὺς] | ἐπι-
μελητάς τῶν μυστηρίων τοὺς ἐπ[ὶ] Διο[κλέους] ἄρχοντος, Θρασυκλῆν
45 - c. 81 - | Αὐρίδην, Νικήτην Νικήτου [Περγασῆθεν] 11, | καὶ στεφανῶσαι
ἐκάτερον[ν αὐτῶν μυρρί]νης στεφάνῳ εὐσεβείας [ἐνεκα τῆς πρὸς] | τοὺς
θεοὺς καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τὴν βου[λ]ήν καὶ τὸν δῆμον. εἶναι δὲ
50 αὐτοῖς καὶ εἰς τὰ | λοιπὰ φιλοτιμο[υ]μ[ε]νοις καὶ ἄλλο ἀγαθὸν εὐ[ρ]έ-
σθαι παρὰ τοῦ [δῆ]μου, οὗ ἂν φαίνωνται ἄξιοι | εἶναι. ἀναγράψαι δὲ
τόδε τὸ ψήφισμα τὸν | γραμματέα τὸν [κατὰ] πρυτανείαν ἐν στήλαις |
λιθίναις δυοῖν καὶ στήσαι τὴν μὲν ἐν τεῖ αὐ[τῇ] | λειτ[ο]υ τοῦ ἱερ[οῦ] τοῦ ἐν
55 Ἐλευσίνι, τὴν δὲ ἐν ἀκροπ[ό]λει· (εἰς) 12 δ[ὲ] τὴν ἀναγραφὴν --]

biliter statuit sub fin. s. III mysteria minora eis annis iterata esse, quibus Eleusinia magna agebantur. Cf. Stengel. A. 215/4 autem Eleusinia magna celebrata esse probavit Kolbe Att. Arch. 70. 10 Quinquageni fuerunt ex tredecim tribuum unaquaque (not. 2). 11 Hic quoque duo sunt, non quattuor, ut Syll.² 587¹⁵⁸. In decreto IG II 5, 323 b = II² 683 nomina perierunt. Quaternarius numerus adhuc nusquam repertus est in titulis.

12 Οἱ Εἰς Δ. Emendavit Koe.

Δ541. Tetrapolenses Attici a Delphis honorantur, c.a. 215 et 204. [Pw]

ΔΑ. Promanteam et proedriam accipiunt Tetrapolenses, c. 215. In anta septentrionali thesauri Atheniensium. Ed. Colin Culte d'Apoll. Pyth. 63, n. 33 cum fig. 7 (Bull. Hell. XXX 1906, 217) et Fouill. III 2, n. 18 cum tab. III 2 (text. 2).

θεοί. | ἔδοξε ταῖ πόλει τῶν Δελφῶν· ἐπειδὴ Τετραπολεῖς¹, ἀποστεῖλαν-

De aetate tituli v. nott. 3 et 4. Quattuor alia decreta in honorem Tetrapolensium facta habemus a. 204, n. 542; a. 178, n. 640; post a. 151 (?) Fouill. III 2, n. 21/22, cf. infra not. 6. 1 Steph. Byz. Τετράπολις τῆς Ἀττικῆς, ἔχουσα δῆμους καὶ πόλεις τέτταρας· Οἰνόην, Προβελινθον, Τρικύρουθον, Μαρα-

τες ἐξ αὐτῶν Κύδιππον Οἰνοαῖον², ὑπέμνασαν τὰν ὑπάρχουσαν αὐτοῖς |
οἰκειότατα ποτί τε τὸν θεὸν καὶ τὰμ πόλιν, καὶ ἀπελογίζαντο³ ὅτι
5 διατηρέον|τι τὰς ἐξ ἀρχᾶς παρ' αὐτοῖς θυσίας τε καὶ τιμὰς δεδο-
μένας τῷ θεῷ, δεδόχ|θαι τῇ πόλει, ὑπάρχειν τὰν προμαντείαν
Τετραπολεῦσι εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, καὶ ἐπὶ τῶν βωμῶν θύειν
πρώτοις μετὰ Δελφούς κατὰ τὰ πάτρια, εἶμεν δὲ αὐ|τοῖς καὶ προ-
εδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι πᾶσι τοῖς τοῦ θεοῦ, καὶ ἐπαινέσ[α]ι καὶ στεφα-
νῶσαι Τετραπολεῖς παρὰ τοῦ θεοῦ δάφνας στεφάνωι, εὐσεβείας ἔνεκεν |
10 καὶ φιλοτιμίας ἂν ἔχοντες διατελέοντι ποτί τε τὸν θεὸν καὶ τὰμ πόλιν.

θῶνα. *Quam Tetrapolin ante Thesei synoecismum unam ex duodecim Atticae civitatibus fuisse Strabo IX 1, 20 refert. Postea vero sacrorum modo communio mansit inter quattuor illos demos, Syll.² 448, ubi archon et hieropoei Tetrapolensium recensentur; quorum decretum servatur etiam IG II 601 (II² 1243). Eorundem demorum Pythaistae donaria in Pythio Icario (Tetrapoli contiguo) dedicant post a. 350 (IG II 5, 1190 b et c, 1657 b), quibus de Pythaistis alteroque Pythio Tetrapoleos cf. Philochor. fr. 158 (schol. Soph. Oed. Col. 1102): . . τὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος βωμὸν τὸν ἐν τῇ Μαραθῶνι, ὅθεν καὶ τὴν θεωρίαν ἔπεμπον. ἴστορεῖ περὶ τούτων Φιλόχορος ἐν τῇ Τετραπόλει . . , ὅταν δὲ σημεῖα γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποστέλλουσι τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους Πυθιάδα καὶ Δηλιάδα (corr. C. O. Mueller; cod. πυθταί τε καὶ δηλιάδες), ὁποτέρᾳ ἂν καθήκη αὐτοῖς. θύει δὲ ὁ μάντις, ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφούς πόμπημα γένηται καὶ θεωρία πέμπηται, ἐν Οἰνῳῃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν τῇ Πυθίῳ· εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποστέλλοιτο ἡ θεωρία, . . θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δῆλιον. καὶ ἔστιν ἱεροσκοπία τῆς μὲν εἰς Δελφούς θεωρίας ἐν τῇ ἐν Οἰνῳῃ Πυθίῳ, τῆς δὲ εἰς Δῆλον ἐν τῇ Μαραθῶνι Δηλίῳ. Neque postea Delphis Tetrapolenses desiderantur inter theoros et Pythaistas cf. a. 138, n. 696 B; a. 128, n. 697 B; a. 106, n. 711 D¹₄₁; a. 97, n. 728 C/D¹. Fabula enim cum referat Apollinem Deli natum primo appulisse ad Paraliam Atticam, unde per Tetrapolin Delphos se contulerit, necessitudines illas inter hoc κοινόν (n. 542₁₀, 640₁₁) et Delphos fuisse antiquissimas, sanctissimas, arcitissimas patet.*

2 De hoc legato cf. tit. B et not. 4; de demotico Οἰνοαῖος pro Οἰναῖος (quod solum Athenis occurrit) cf. n. 539^{5a}.

3 Ex verbis ὑπέμνασαν et ἀπελογίζαντο necnon ex enumeratione honorum singulorum iure conclusit Co., titulum A antiquissimum horum decretorum esse habendum; quod postea archontis nomine in tit. B detecto confirmatum est. Neque dubito, quin haec renovatio privilegiorum cohaereat cum amicitia inter Athenienses et Delphos in bello sociali (a. 220—217) redintegrata, quam testantur hieromnemonēs Attici inde ab a. 216 denuo Delphos missi (n. 538₁₁), cum ab a. 230 pylaea se abstinuerint (n. 494); cf. etiam decreta de symmachia Atheniensium et Aetolorum huic aetati ut videtur attribuenda Klio XV 7, n. 35/6, et de proxenia Atheniensi cuidam hoc anno (215) donata Fouill. III 2, n. 82.

Δ*B.* Cydippus (Tetrapolensium legatus) honoratur, c. 215. In cippo V *A*, 1 ante thesaurum Atticum. Ed. Colin Fouill. III 2, n. 166.

[Δελφοί ἔδωκαν Κυδίππῳ⁴ Κυδίππο[υ] Ἀθηναίῳ, φυλῆς Αἰαντίδης, δήμου Οἰνοαῖῳ, αὐτῷ καὶ ἐκχρ[ύ]νοις, προξενίαν, προμ[η]αντείαν, προ-
5 ἐδρίαν, προδικίαν, ἀσυλία[ν, ἀτέλειαν π]άντων, καὶ τᾶλλα ὅσα καὶ | τοῖς ἄλλοις προξένους καὶ εὐεργέταις. ἄρχοντος Ε]ὐδῶρου, βου-
λευόντων Ἐ[ρασίου]ππου, Ἀριστ[ίδωνος]⁵, Νικάρχου.

Δ*C.* Honores Delphici Tetrapolensibus confirmantur, c.a. 204. In anta septentrionali thesauri Atheniensium. Ed. Colin Culte d'Apoll. 64, n. 84 cum fig. 8 (Bull. Hell. XXX 1906, 217) et Fouill. III 2, n. 19 cum tab. III 3 (text. 2).

θεοί. | ἐπὶ Καλλιέρου ἄρχοντος⁶, ἔδοξε ταῖ πόλει τῶν Δελφῶ[ν] | ἐν
ἀγορᾷ τε(ι)λείῳ σὺν ψάφοις ταῖς ἐ[ν νόμ]οις· ἐπ[ειδὴ] | Τετραπολεῖς
5 διαφυλάσσοντι τὰ[ν] τε εὐνοίαν καὶ τὰν | ἐξ ἀρχᾶς αὐτοῖς ὑπάρχουσαν
οἰκ[ει]στάτα ποτὶ τὰμ | πόλιν μετὰ πάσας εὐσεβείας, καὶ τιμέοντες
διατελέ[ο]ντι τὸν θεόν, δεδῶχθαι ταῖ π[ό]λει, καταμόνους εἶμεν | ἐν
τὸν ἅπαντα χρόνον τὰς ἀναγεγραμμένας⁷ αὐτοῖς ἐν | τῷ ἱερῷ τοῦ
10 Ἀπόλλω[νος] προεδρίας⁷ καὶ τιμάς, ἐπαινέσαι | ὃ⁸ καὶ τὸ κοινὸν τῶν
Τετραπολέων]⁷.

4 Suppl. Co. dubitanter, sed certum est hunc proxenum eundem esse atque legatum in tit. *A*; nam non solum nomen Cydippus est Athenis rarissimum, sed etiam Οἰνοαῖος; in *A* et *B* additur. Fortasse idem IG II 982₁₂ ἐπὶ Σωσιγένου ἄρχ. (Ἀθήνησι) c.a. 200, Co. Fouill. III 2 p. 28 not. 1 cum add. p. 289. Quae cum ita sint, de aetate vel anno tit. *A* iam non dubitandum.

5 Nomina supplavi ex titt. Klio XV 21, n. 43 et 45. 6 C.a. 204 honores Tetrapolensibus iterum renovati. Idem factum est a. 178, n. 640 et in duobus aliis decretis Delphicis, ex parte mutilis, Fouill. III 2, n. 21/2, quae Co. nunc post a. 151 relegare studet (addit. p. 289), quia tum demum latus meridionale thesauri inscribi coeptum sit; haud scio an recte.

7 Supplementa petivit Co. ex tit. 640₈ sq.

Δ542. Archontes Attici a. 229/8—213/2. Athenis e regione antiqui fori, nunc in museo nat. — Fragmenta quattuor, quorum tria (v. 1—63) inter se contingunt. Ed. * IG II 859 (M. H. E. Meier Comment. epigr. secunda. Halis 1854, 69; Sauppe De creatione archontum att. Gottingae 1864, 4; Michel 649). Cf. Beloch Jahrb. Phil. 1884, 481; idem Gr. Gesch. III 2, 55; Kirchner Herm. XXVIII 1892, 143¹; idem Goett. GA 1900, 446; Schebelew De rebus gestis Athen. a. 229—31. Petrop. 1898, 39. 95; idem in Diariis institut. publ. imperii Rossici 1899 mensis Mart. 115; Kolbe Att. Arch. 50.

[Kz]

	[πολ. - - -]ς Κήτι(ος)	VI	θεσμοθέ[ται]	
	[θεσμοθέτ]αι		Ἀγαθοκλ[ῆς - - -]	
	- ει - μος Λαμπρε(ύς)	I	Σίμων Κο - - -	
	[Λ]αμπρίας Θοραιεύς	II	Ἡρακλείδης[ς - - -]	
40	. . κοιφρέων Παμβωτά(δης)	III	Εὐνικος Σ[φῆτ(τιος)] ¹⁷	VIII
	[Ε]ὐφίλητος Φλυεύς	IX	Ἀδμητος Π - - -	
	[Μ]νησίθεος Κόπρειος	X	Ἀνδρων Ἀμ[αξ(αντεύς)] ¹⁸	XI
	Λυσίστρατος Ῥαμνού(σιος)	XI	<i>vacat.</i>	
225/4	[ἄ]ρχ. Νικήτης Σκαμβων(ίδης)	VI	Litterae ΑΔΓΡΞΦ. Continentur hoc catalogo nomina archontum inde ab a. 230/29, quo Athenae dominatione Macedonum liberatae sunt; Niese II 286². 288⁴; Ferguson Hell. Athens 204⁴. 207. Postquam intellectum est col. I₅₄ supplendum esse [Θρα-συφ]ων, quem archontem a. 221/0 in munere fuisse titulo Magnetico (n. 557⁸) proclamatur, postquam porro cognitum est ex lege Fergusoniana de scribis eligendis archontem Dioclem col. II₁₃ ad a. 215/4 revocandum esse, effici potuit col. I post v. 63 excidisse 6 versus, col. I post v. 89 periisse 34 versus. Thrasyphontis et Dioclis annis constitutis, reliquorum archontum anni nullo negotio definiuntur. Ki. Goett. GA 447. Cum Sauppe animadvertisset in hoc laterculo novem archontes uniuscuiusque anni ad diversas tribus pertinere, Beloch 483 scite observavit thesmothetas singulorum collegiorum ex sollemni ordine tribuum recenseri. Peccatum est contra hanc normam bis annis scilicet Antiphili (224/3) et Menecratis (222/1), qua de re suo loco disseremus. Ad ordinem legitimum tribuum melius perspicendum demoticis archontum numerum tribuum adscripsimus.	
45	[β]ασ. Ξερόφαντος Κειρι(άδης)	X		
	[πο]λ. Θεότιμος Λαμπτρ(εύς) ³	I aut III		
	[θ]εσμοθέται			
	Σωκράτης Θοραιεύς	II		
	Καλλιτέλης Πλωθεύς(ς)	IV		
50	[Θ]ράσων Κικυνεύς	VII		
	[Λ]ύσανδρος Ἀχαρνεύς(ς)	VIII		
	Ἡγησίνικος Φλυεύς	IX		
	Ἡροσχάμανδρος Ἀλωπ(εχῆθεν)	XII		
224/3	ἄρχ. Ἀντίφιλος Ἀφιδν(αῖος)	XI		
55	[β]ασ. Δωρόθεος Ἱπποτο(μάδης)	II		
	πολ. Πρωτομένης Εἰτε(αῖος) ⁴	XII		
	[θ]εσμοθέται			
	Εὐθύλοχος Γαργήτι(ος)	I		
	Ἀντίπατρος Περγασ(ῆθεν)	III		
60	Μητροδόωρος Ἀθμονεύς(ς) ⁵	IX		
	Δρωπίδης Κήτι(ος)	VI		
	Φιλιππίδης Π - - - ⁶			
	Θεόπομ[πος - - -]			
223/2	[ἄ]ρχ. Καλλι- ⁷ - - -]			
65	[β]ασ. - - - - -]			
	[πολ. - - - - -]			
	[θεσμοθέται]			
	- - - - -			
	- - - - -			
70	 π . . ατης Ἀλαιο(ύς)	IV		
	[Ἡρ]ακλείδης Πεταεά(σιος)	VIII		
	Αἰνέας Ἀμαξαντεύς(ς)	X		
	Εὐμηλος Οἰναῖος	XI		

222/1 ἄρχ. Μενεκράτης Ὁῖθ(εν)	IX	Atque a.307/6 novis tribubus Antigonide et Demetriade creatis
75 βας. Αἰνησίδημος Συπ(αλήττιος)	X	cum ordo tribuum esset talis, ut
[π]ολ. Κλεομέδων Ἀτην(εύς)	II	duas novas tribus in fronte positas decem antiquae sequerentur, post Ptolemaida institutam
θεσμοθέται		
Ἰέρων Αἰθαλίδης	I	(inde a col. I ₇₄ huius catalogi; vide infra notam 9) hunc ordinem
[Ἐ]λπίστος Ἀνακαι(εύς) 8	II	sollemnem tredecim tribuum in documentis publicis habemus:
80 [Ἡρα]κλείδης Φιλαῖδ(ης)	IV	Antigonis I, Demetrias II, Erechtheis III, Aegeis IV, Pandionis V,
.....ς Κήττιος	VI	Leontis VI, Ptolemais VII (obtinet scilicet haec tribus medium locum), Acamantis VIII, Oeneis IX, Cecropis X, Hippothontis XI, Aeantis XII, Antiochis XIII.
.....ς Αἰγυλιεύς 9	VII	
- σι - Τρικορύσιος	XII	
221/0 [ἄρχ. Θρασυφ]ῶν 10 Ἀλωπε(κῆ)θ(εν)	XIII	1 Suppl. Ki. Goett. GA 452.
85 [βας. - σι -]ων Κολλυ(τεύς)	IV	Cum scriba anni 221/0 pertineat ad Pandionida, anni 226/5 ad Antiochida (vide archontum laterculum PA II p. 639), sequitur archonti a. 229/8 assignandum esse scribam Cecropidis. Huic anno
[πολ. - σι -]ς Ῥαμν(ούσιος)	XII	
[θεσμοθέται]		
{ - - Δειραδ}ιώτῃ(ς) 11	I	
- - - - -αι(-)		

Infra v. 89 perierunt 34 versus: nomina 4 thesmothetarum a. 221/0, deni versus archontum a. 220/19, 219/8, 218/7.

decretum anni archontis Heliodori IG II 5, 385 b = II² 832 paullo ante tempus tredecim tribuum factum vindicandum erit, cuius scriba Athmonensis Cecropidis est. Diomeensium demum, cui adscriptus est archon Heliodorus, a. 307/6 ex Aegeide in Demetriada translatus esse evincere studuit Kirchner Die Zusammensetzung der Phylen Antigonis und Demetrias Rh. Mus. LIX 1904, 294. Vide etiam ibid. XLVII 1892, 550. 2 Est ex nobilissima familia Harmodii tyrannicidae, cuius stemma compositum est PA 2232.

3 Post a. 307/6 Lamptrensius partem ad Antigonida, partem ad Erechtheida pertinuisse t. IG II 324 = II² 681 anni Polyucti (275/4) docet. In catalogo supra posito Λαμπτρέυς col. I₂₉ et II₂₈ ex ordine, quo recensetur, Erechtheidi attribuendus est, col. I₃₈ Antigonidi. Utrum Theotimus polemarchus huius fuerit tribus an illius, discerni nequit.

4 Saeculo quarto Εἰτέα ad Acamantida et Antiochida pertinebat, inde ab a. 307/6 Εἰτέαν item bipartitam fuisse atque partem Antigonidi, partem sicut saeculo quarto Acamantidi aut Antiochidi assignatam fuisse constat. Ki. Rh. Mus. LIX 297. Cum ex tit. IG II¹ 836₃₆ colligatur a. 262/1 Εἰτέαν Antiochidi attributum esse (Ferguson The priests of Asklep. 133), consentaneum est Εἰτεάϊους Acamantidis in Antigonida esse translatos. Cf. Kirchner Berl. ph. Wochenschr. 1906, 9901. Atqui a. 224/3 iam primus thesmotheta (v. 58) Antigonidis est; ergo polemarchum Εἰτεάϊων Antiochidi ac non Antigonidi dabimus. 5 Rectum ordinem tribuum nescio quo pacto interruptum esse iam Beloch 486 vidit, siquidem thesmotheta Ἀθμονεύς Cecropidis

= nonae tribus locum habet ante Κήτιον Leontidis = sextae tribus.

6 Koehler suppl. Π[αί(ν)εός]. Cf. PA 14359. 14360. At sic ordo sollemnis plane turbatur; sunt enim Paeanienses Pandionidis = quintae tribus.

7 Archontem Καλλί — magistratum gessisse ante Menecratem tit. IG II¹ 1591 testatur.

8 Ἀνακταίων ipsam quoque post a. 307/6 in duas partes divisam fuisse, quarum altera in Hippothontide remanebat, altera Demetriadi tribuebatur, hoc ipso loco nisus statuit Ki. Rh. Mus. LXVII 556. Oblocuti sunt Schebelew Στέφανος in honorem Sokolowii. Petrop. 1895, 20 et Bates The five post-Kleisthenean tribes. Ithaca, New-York 1898, 23. Utut res se habet, sive thesmothetam Anacaensem Hippothontidi (XI) sive Demetriadi (II) adnumerabimus, utique hoc anno nomina thesmothetarum recto ordine non esse digesta fatebimur. Si enim hoc statuatur, dicendum erit contra morem et polemarchum et alterum thesmothetam ex Demetriade captum esse.

9 Ptolemaida Ptolemaeo Euergeta regnante (246—221) institutam esse constat. Cf. n. 496². Arctius tempus annis 229/8—221/0 circumscribitur, siquidem ante Athenas a. 230/29 dominatione Macedonum liberatas Ptolemaida creari potuisse iure negabimus; Beloch 487. A. 225/4 ἐπὶ Νικήτου ἀρχοντος Ptolemaidis vestigium nondum exstat; nam v. 52 thesmotheta Φλοεύς (IX) medium locum habet inter Ἀχαρνέα (VIII) et Ἀλωπεκτῆθεν (XII). Ptolemaide autem instituta Phlyenses in hanc tribum translati sunt (PA II p. 622); quo facto Phlyenses non nonum, sicut a. 225/4, sed septimum locum in sollemni ordine tribuum tenebant; cf. notam initialem. Aliter res se habet a. 222/1. Hoc anno v. 82 inter thesmothetam Κήτιον (VI) et Τριχορύσιον (XII) commemoratur Αἰγυλιεύς (Ptolemaidis VII), cum Aegilienses ante Ptolemaida creatam assignati fuerint Antiochidi (PA II p. 499), quae tribus ultimum locum occupat. A. 222/1 igitur Ptolemaida exstitisse pro certo affirmari potest. Erat fortasse iam a. 224/3; nam v. 54 ἀρχων est Ἀφιδναῖος, quem demum ex Aeantide in Ptolemaida transpositum esse scimus, PA II p. 518. Cf. Schebelew Στέφανος 26. Non ita iudicat Johnson Americ. journ. philol. 1913, 381. 396, qui sibi persuasit Ptolemaida iam sub finem a. 233/2 esse creatam. Nititur eius argumentatio maxime in tit. n. 491₄, ubi reiecta lectione Lollingii et Wilhelmi scribae nomen non a Λ sed ab Α initium capere affirmat; cum igitur demoticum scribae Wilhelm suppleverit Α[ευκονοεύς], qui demus ad Leontida pertinet, Johnson restituit Α[γνοῖσιος], qui demus Acamantidis est. At Α in lapide non exstare, immo Λ nuper Leonardos litteris ad nos datis denuo asseverat. Quae cum ita sint, quae Johnson legem Fergusonianam secutus p. 386. 393. 395 de Thersilochi et Diomedontis annis disseruit, stare non possunt. Neque magis eis quae de Cleanthis philosophi temporibus definiendis statuit assentiri possumus, postquam A. Mayer Philol. LXXI 1912, 236 in indice stoic. Hercul. col. 29 (Beloch Gr. G. III 2, 472) loco denuo examinato non τριάκοντα καὶ ἓν sed τριάκοντα legendum esse et post τριάκοντα novum enuntiatum (τὸν Διονύσιον τοῖνον) incipere probavit. Quae denique Johnson 390 contra Ki. Goett. GA 1900, 453 disputat in Heliodori archontis decreto IG II 5, 385 b = II² 832₁₄ verba τὴν δημοκρατίαν ἐπ' ἀνορθώσαντας ad rei publicae Atheniensis statum a. 229 referri non posse,

satis habeo monuisse hoc loco legendum esse τὴν ἐ[λ]ευσθ[ε]ρ[α]ν ἐπ[ι]ανορθώσαντας, qua re nimirum anno Heliodori archontis (229/8) ad Athenas a 230/29 in libertatem vindicatas respicitur. 10 Cf. notam initialem.

11 De Diradiotis a. 307/6 ex Leontide in Antigonida translatis cf. Ki. Rh. Mus. XLVII 554. Accuratius intellegendi sunt Ποτάμιοι Δειραδιῶται IG II² 488₅ cum nota. Ki. Rh. Mus. LXI 1906, 350. 12 Suppl. Beloch.

13 Nomen archontis [Παιδάη]ς vel [Παντιάδης], quod olim Ki. Goett. GA 1900, 454 proposuit, suppleri non posse demonstravit Wilamowitz Herm. XLV 1910, 410. Cf. Ki. ad IG II² 849. 14 Est nepos Philippidis comici, PA 14355. 14356. 14546, ubi stemma appositum est. 15 Suppl. Ki.

16 De eius familia in re publica nobili cf. PA 8446 et 8445, ubi stemma est. 17 Suppl. Koehler. Idem ἐφηβος ἐπὶ Φιλόνεω ἀρχ. (post a. 260), IG II 338 = II² 766. 18 Suppl. Ki. Cf. PA 920.

543. Decretum Larisaeorum, quod duas Philippi regis epistulas continet, a. (219 et) 214. Larisae. Edd. Lolling Ath. Mitt. VII 1882, 61 (Robert et Mommsen Herm. XVII 467. XVIII 318; SGDI I 345; Michel 41; Syll.² 238/9); Kern IG IX 2, 517 (Dessau I. Lat. sel. 8763; Solmsen³ 10; Buck Gr. Dial. 190, 28). Cf. Cavaignac Rev. phil. XXXIII 1909, 179. [Hē] [ταχ]εύνονται¹ Ἀναγκίπποι Πετθαλείοι², Ἀριστόνοιο Εὐνομείοι, Ἐπιγένεος Ἰασονείοι, Εὐδόξοιο Ἀδαμαντείοι, Ἀλεξία Κλεαρχείοι, γυμνασι-
αρχέντος Ἀλεύα Δαμοσθενείοι· Φιλίπποι τοῦ βασιλεῖος ἐπιστολὰν ἀ[π]οστελλάντος πὸς τοὺς ταγούς καὶ τὴν πόλιν τὴν ὑπογεγραμμένην·
βασίλεὺς Φίλιππος³ Λαρισαίων τοῖς ταγοῖς καὶ τῇ πόλει χαίρειν· II
Πετραῖος καὶ Ἀνάγκιππος καὶ Ἀριστόνους⁴, ὡς ἀπὸ τῆς πρεσβείας
5 ἐγένοντο, ἐνεφάνιζόν μοι, ὅτι καὶ ἡ ὑμετέρα πόλις διὰ τοὺς πολέμους
προσδεῖται πλεόνων οἰκητῶν· ἔως ἂν οὖν καὶ ἐτέ[ρ]ους ἐπινοήσωμεν
ἀξίους τοῦ παρ' ὑμῖν πολιτεύματος, ἐπὶ τοῦ παρόντος κρίνω⁵ ψηφί-

Sermonis thessalici formas praeter notos commentarios breviter composuerunt W. Schulze IG IX 2 p. 337; Fohlen Unters. thess. Dial. Straßburg 1910; quae accuratius persequi cum ab hac sylloge alienum sit, ea, quae minus perspicua sunt, communi sermone reddidimus. 1 Cum apud scriptores ταγός summum omnium Thessalorum ducem (Xen. Hellen. VI 1, 8: εὐπετῶς ἂν ἐγὼ ταγός Θετταλῶν ἀπάντων καταστατήν, cf. n. 55²) significet, tituli a. 196 recentiores demonstrant, universae genti praetorem (στρατηγόν) praefuisse, singularum vero civitatum summum magistratum fuisse ταγῶν collegium. Cf. Kip Thessal. Stud. 132. 2 Πετθαλός = Θετταλός.

3 Demetrii filius qui regnavit a. 220—179. De eius epistularum commercio cf. Ath. Mitt. XL 1915, 89; Polyb. IV 67. 4 Vides inter tres legatos duos fuisse ex summorum magistratuum (not. 1) collegio. 5 Etsi populi suffragiis res Larisaeorum administrabantur, tamen re vera supremum earum arbitrium penes Macedonum regem fuisse hic videmus, plane ut Polybius Thessalorum condicionem descripsit IV 76, 2: Θετταλοὶ γὰρ ἐδόκουν

σασθαι ὁμᾶς, ὅπως τοῖς κατοικούσιν παρ' ὁμῖν Θεσσαλῶν ἢ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων δοθῇ ἡ πολιτεία. τούτου γὰρ συντελεσθέντος καὶ συνμεινάντων πάντων διὰ τὰ φιλάνθρωπα πέπεισμαι ἑτέρα τε πολλὰ τῶν χρησίμων ἔσσεσθαι καὶ ἐμοὶ καὶ τῇ πόλει, καὶ τὴν | χώραν μᾶλλον ἐξεργασθῆσθαι. ἔτους β', Ὑπερβερεταίου κα' 6.

10 ψαφισμένης τᾶς πόλιος ψάφισμα | τὸ ὑπογεγραμμένον·

III

Πανάμμοι τᾷ ἕκτῃ ἐπ' ἱκάδι συνκληῖτος⁷ γενομένης, ἀγορανομέτουν⁸ τοῦν ταγοῦν πάν|τουν Φιλίπποι τοῖ βασιλεῖος γράμματα πέμψαντος πὸτ τὸς ταγὸς καὶ τὰν πόλιν, διέκι⁹ Πετραῖος καὶ Ἀνάγκιππος καὶ | Ἀριστόνοος, οὗς αὐτ¹⁰ τᾶς πρεισβείας ἐγένονθο, ἐνεφανίσσοεν αὐτοῦ, πὸκ κί καὶ ἁ ἀμμέουν πόλις διέ τὸς πολέμος πο|τεδέετο πλειύνουν τοῦν κατοικεισόντων· μέσποδι¹¹ κε οὖν καὶ ἐτέρος ἐπινοεῖσουμεν ἀξίος τοῖ παρ' ἀμμέ | πολιτεύματος, ἐτ τοῖ παρεόντος κρηνένμεν¹² ψα[φ]ι-
15 ξασθαι[ν] ἀ]μμέ ο(ῖ)ς κε τοῖς κατοικέντεσσι πᾶ[ρ] ἀμμέ Πετθ[α]λλοῦν καὶ τοῦν ἄλλουν Ἑλλάνουν δοθεῖ ἡ πολιτεία· τοίνεος¹³ γὰρ συντελεσ-
θέντος καὶ συνμεινάντων πάν|τουν διέ τὰ φιλάνθρωπα πεπειστέιν¹⁴ ἄλλα τε πολλὰ τοῦν χρεισῖμουν ἔσσεσθαι καὶ εὐτοῦ καὶ τᾷ πόλι καὶ | τὰν χούραν μᾶλλον ἐξεργασθῆσσεσθαι· ἐψάφισται τᾷ πολιτεία πρασσέμεν πὲρ τούννεον κατ τὰ ὁ βα|σιλεὺς ἔγραψε, καὶ τοῖς κατοικέντεσσι πᾶρ ἀμμέ Πετθαλοῦν καὶ τοῦν ἄλλουν Ἑλλάνουν δεδόσθαι τὰν πολι|τείαν καὶ αὐτοῖς καὶ ἐσγόνοις¹⁵ καὶ τὰ λοιπὰ τίμια ὑπαρχέμεν αὐτοῖς πάντα
20 ὄσα περ Λασαίοις¹⁶, φυλὰς ἐλομέ|νοις ἐκάστου ποίας κε βέλλειται¹⁷· τὸ μὰ¹⁸ ψάφισμα τόννε κῦρρον¹⁹ ἔμμεν καπ παντὸς χρόνοι καὶ τὸς ταμίας ἐσδό|μεν ὀνγράψαι²⁰ αὐτὸ ἐν στάλλας λιθίας δύας καὶ τὸ δνύματα τοῦν πολιτογραφειθέντων, καὶ κατθέμεν τὰμ μὲν ἴαν ἐν τὸ

μὲν κατὰ νόμους πολιτεύειν καὶ πολὺ διαφέρειν Μακεδόνων, διέφερον δ' οὐδέν, ἀλλὰ πᾶν ὁμοίως ἔπασχον Μακεδόσι καὶ πᾶν ἐποιοῦν τὸ προσταττόμενον τοῖς βασιλικοῖς. Sane nonnunquam hanc servitutem exuere conabantur (v. 28), sed brevi regis imperiis et minis eorum contumaciam repressam esse consentaneum est. Mo. 6 Mense fere Sept. a. 219. 7 συνκληῖς, cf. ἡ σύγκλητος.

8 ἀγορανομεῖν non communi sensu usurpatum, sed de concione (ἀγορᾷ) moderanda. Kip l.l. 135. 9 διέκι, cf. διέ = διό, κί = τί. Ad ea quae sequuntur confer Philippi epistolam quae eadem fere vulgari sermone reddit. Imprimis memento ου pro ω scriptum. 10 ἀπ(δ) τᾶς assimilatum, ut πὸκ κί = πὸτ τί. 11 Cf. Theocr. II 144 μέσφα, arcadice μέστ' ἄν, cretice μέστα κα et μέττα, i.q. μέγρι. Herwerden Lex. μέστα. 12 κρηνεῖν. 13 τοί-νε-ος = τοῦδε; cf. τουν-νε-οῦν = τῶνδε. 14 πεπεισθαι. 15 ἐκγόνους, cf. ἐσδόμεν.

16 Hesych. Λάσαν· τὴν Λάρισαν. 17 = δειλῆται, βούληται. 18 = δέ apud solos Thessalos et hodiernos Graecos. 19 κῦριον. 20 ἀναγράψαι.

ἱερὸν τοῦ Ἀπλουνοῦ τοῦ Κερδοῖοι²¹, τὰ μὲν ἄλλαν ἐν τὰν ἀκρόπολιν,
 καὶ τὰν δνάλαν²², κίς κε γινύεται ἐν τάνε²³, δόμεν.
 καὶ ὕστερον Φιλίπποι τοῦ βασιλεῖρος ἐπιστολὰν ἄλλαν ἀπυ- IV
 στέλλαντος πὸτ | τὸς ταγὸς καὶ τὰν πόλιν ταγεύοντων Ἀριστονόοι
 25 Εὐνομεῖοι, Εὐδῖκοι Ἀδαμαντεῖοι, Ἀλεξίπποι Ἰππολοχεῖοι, | Ἐπιγένεος
 Ἰασονεῖοι, Νυμεινῖοι Μνασιαῖοι, γυμνασιαρχέντος Τιμουνίδα Τιμου-
 δαῖοι τὰν ὑπογεγραμμέναν· |
 βασιλεὺς Φίλιππος Λαρισαίων τοῖς ταγοῖς καὶ τῇ πόλει χαίρειν· πυν-
 θάνομαι τοὺς πολιτογραφηθέντας κατὰ | τὴν παρ' ἐμοῦ ἐπιστολὴν καὶ
 τὸ ψήφισμα τὸ ὑμέτερον καὶ ἀναγραφέντας εἰς τὰς στήλας ἐκκεκο-
 λάφθαι. εἴπερ οὖν ἐγεγόνει τοῦτο, ἡστοχῆκισαν οἱ συνβουλευσάντες
 ὑμῖν καὶ τοῦ συμφέροντος τῇ πατρίδι | καὶ τῆς ἐμῆς κρίσεως. ὅτι
 γὰρ πάντων κάλλιστόν ἐστιν ὡς πλείστων μετεχόντων τοῦ πολιτεύμα-
 30 τος | τὴν τε πόλιν ἰσχύειν καὶ τὴν χώραν μὴ ὥσπερ νῦν αἰσχυρῶς
 χερσεύεσθαι, νομίζω μὲν οὐδ' ὑμῶν οὐθένα ἂν ἀν|τειπεῖν, ἔξεστι δὲ
 καὶ τοὺς λοιποὺς τοὺς ταῖς ὁμοίαις πολιτογραφίαις χρωμένους θεωρεῖν,
 ὧν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι εἰσιν, οἱ καὶ τοὺς οἰκέτας δταν ἐλευθερώσωσιν
 προσδεχόμενοι εἰς τὸ πολίτευμα²⁴ καὶ τῶν ἀρχαίων με[[ταδι]δόντες²⁵,
 καὶ διὰ τοῦ τοιοῦτου τρόπου οὐ μόνον τὴν ἰδίαν πατρίδα ἐπηυξήκασιν,
 ἀλλὰ καὶ ἀποικίας²⁶ (σ)χεδὸν | [εἰς ἐβ]δομήκοντα τόπους²⁷ ἐκπεπόμ-

21 Plat. Crat. 405 c Ἄπλουν γὰρ φασὶ πάντες Θετταλοὶ (τὸν Ἀπόλλων) propter
 τὸ δληθῆς τε καὶ τὸ ἀπλοῦν. Gruppe Gr. Myth. 1225¹; de Cerdoī cognomine
 1233⁶. Veterum veriloquiis quantulum tribuendum sit nunc inter omnes
 constat. 22 τὸ ἀνάλωμα. 23 ἦτις ἂν γίνηται εἰς τάδε. 24 Cf. Cicero
 pro Balbo 9, 24: *servos denique, quorum ius, fortuna, condicio infima est,*
bene de re publica meritos persaepe libertate, id est civitate, publice do-
nari videbamus. Ante Augusti aetatem re vera omnes libertinos cives
 fuisse monuit M. Quod contra apud Graecos civitate carebant eaque
 condicione utebantur quae inquilinorum (μετοίκων) simillima sed tamen
 etiam aliquanto infra illos esset. 25 ἀρχαίων priores, ἀρχαίων Kern;
 sed ita quoque non tam de antiquis iuribus, sed de ἀρχαῖς quarum parti-
 cipes fiebant cogites. At ius honorum non libertis, sed libertorum posteris
 demum a Romanis concessum est. Dess. 26 Σ alterum deest. Liber-
 tinos potissimum in colonias deductos esse non traditum est nisi de
 tempore multo inferiore; cf. Strabo VIII 381 πολὺν δὲ χρόνον ἐρήμην μέινασα
 ἡ Κόρινθος ἀνελήφθη πάλιν ὑπὸ Καίσαρος τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν εὐφυΐαν, ἐποίκους
 πέμψαντος τοῦ ἀπελευθερικοῦ γένους πλείστους. De antiquiore aetate testi-
 moniis caremus, neque necessario verba regis ita intellegenda sunt, ut
 ipsos colonos libertinos fuisse indicent, sed civium numerum crebris
 manumissionibus ita auctum esse, ut tot civitatibus condendis sufficeret.
 Mo. 27 Hic numerus manifesto ultra veritatem auctus est. Novimus

φασιν. πλὴν ἔτι γε καὶ νῦν παρακαλῶ ὑμᾶς ἀφιλοτίμως προσελθεῖν |
 35 [πρὸς τὸ] πρᾶγμα, καὶ τοὺς μὲν κεκριμένους ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀπο-
 καταστῆσαι εἰς τὴν πολιτείαν, εἰ δέ [τινες ἀ]νήκεστον τι πεπράχασιν
 εἰς 28 τὴν βασιλείαν ἢ τὴν πόλιν ἢ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν μὴ ἄξιοί
 εἰσιν | [μετέχ]ειν τῆς στήλης ταύτης, περὶ τούτων τὴν ὑπέρθεσιν
 ποιήσασθαι, ἕως ἂν ἐγὼ ἐπιστρέψας ἀπὸ τῆς | [στρατ]είας 29 διακούσω·
 τοῖς μέντοι 30 κατηγορεῖν τούτων μέλλουσιν προσέπατε, ὅπως μὴ φα-
 νῶσιν διὰ φ[ιλοτ]υμίαν τοῦτο ποιοῦντες. ἔτους ζ', Γορπιαίου γ' 31.
 40 ψαφισμένης τᾶς πόλιος ψάφισμα τὸ ὑπογε[γραμ]μένον· Θεμιστοί V
 τᾶ ὕστερομυεῖν 32 ἀγορανομέntος Ἀλεξίπποι περ' ἱεροῦν 33 Ἀλεξίπποι

usque ad annum 214 (not. 31) deductas quadraginta duas, Latinas triginta unam, civium Romanorum undecim. Asconius ad Cic. in Pisonem p. 3, 9 K. et Sch. Placentiam, quae ipsa postrema ante illum annum deducta est, tertiam et quinquagesimam coloniam Romanorum dicit [at num vere ita scripserit Asconius, non ita certum est. Dess.]. Videntur igitur nonnullae civium coloniae in oblivionem venisse, cum Latinas omnes noverimus. At septuagenarius numerus sine dubio nimius est. Mo. Centurias septuaginta, 35 seniorum, 35 iuniorum, 8 urbanas, 62 rusticas, quarum binae tribum efficiebant, cum coloniis per errorem commutatas ansam dedisse censuit Cav. 28 Intra eiusdem vocabuli ambitum geminatio sibilantis praecipue ante tenues et aspiratas perfrequens est omni aetate in omnibus Graeciae regionibus. Neque mirum idem in confiniis vocabulorum accidere, praesertim in illa arctissima conexione quae intercedit inter praepositionem et articulum. 29 Philippus eo anno quo haec epistula scripta est (not. 31) Apolloniam frustra temptavit (Livius XXIV 40, 2), deinde Orico potitus est (ibid. § 3). Sed M. Valerius cum classe Romana brevi oppidum recuperavit (§ 6), deinde castra regia improviso adortus oppressit regemque in Macedoniam se recipere coegit (§ 11—17). Hanc contra Romanos expeditionem in litteris significari manifestum est. 30 μέντοι L. Cohn Herm. XVII 645 defendit provocans ad Heraclidem grammaticum apud Eustathium comm. Hom. II. p. 722, 58: τὸ δὲ 'οὐ μὲν θῆν κάμετόν γε' (Θ, 448) οὕτω μὲν γεγραμμένον σαφῶς ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἑτεροίας ἐκδόσεις γραφῇ ὑποδύσκολος καθ' Ἡρακλείδην αὕτη· οὐ μὲντοι κάμετόν γε. — καὶ ἔστι κατ' αὐτὸν τὸ οὐ μὲντοι Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἱ πολλάκις ἐξαιροῦντές, φησι, τὸ ἐντάττουσι τὸ γ, τὴν εἰς πρόθεσιν ἑνὸς λέγοντες καὶ τὸ τιθεῖς τιθέν, οἷς ὅμοιον καὶ τὸ σπεῖδω σπένδω καὶ τὸ οὐ μὲντοι οὐ μὲντοι καὶ τὸ αἰεὶ αἰέν. Σικελοὶ μέντοι, φησὶν, ἔμπαντι τὸ ἰ ἀντὶ τοῦ γ τάττουσι τὸ ἔνδον ἔνδοι λέγοντες ἢ ἔνδοι περισπωμένως, καὶ Ὅμηρος εἰνάνυχες ἀντὶ τοῦ ἐννεάνυχες. Photius s. v. μέντοι· τὸ δὲ μέντοι ὁρβαραν, εἰ (cod. ὡς, em. Dobree) καὶ Χρύσιππος χρῆται. Qui sermonis usus Chrysippo tribuatur, eum Philippo quoque regi convenire recte monet C. Cf. μέντοι n. 593⁷; μ[έ]ντοιινε I. Magn. 17⁴¹. Kern ap. Solms. l. l. 31 Mense Iulio vel Augusto a. 214.

32 De ὕστερομηνία e. qu. XXI mensis die cf. Bischoff Leipz. Stud. X

λέξα[ν]τος ἐψάφισται τᾷ πολιτεία, ὅσσοι μὲν ἐφανγρένθην³⁴ κινεῖς τοῦν πεπολιτογραφειμένων, τὸς ταγὸς ἐ[γ]γρά[ψαν]τας ἐν λεύκουμα ἐσθέμεν³⁵ αὐτὸς ἐν τὸν λιμένα³⁶, τοῦ[ν μ]ὰ λοιποῦν τοῦν πεπολιτογραφειμένων κατὰ τὰν ἐπισ[το]λὰν τοῖ βασιλεῖος τὰ δυνάματα καὶ τὰς ἐπιστολὰς τοῖ βασιλεῖος καὶ τὰ ψαφίσματα τό τε ὑπὲρ [τ]ᾶς³⁷ γενόμενον | καὶ τὸ τᾶμον³⁸ ὀγγράψαντας ἐν στάλλας λιθίας δύοας κατθέμεν³⁹ τὰν μὲν ἴαν ἐν τὸν ναὸν τοῖ Ἀπλουνοῦ τοῖ Κερδοίῳ, | τὰν δὲ ἄλλαν ἐν τὰν ἀκρόπολιν ἐν τὸν ναὸν τᾶς Ἀθάνας, καὶ τὰν δνάλαν τὰν ἐν τάνε γινυμέναν τὸς | ταμίας δόμεν ἅτ τὰν κοινᾶν ποθόδου, τὸ μὰ ψάφισμα τότε κῦρρον ἔμμεν κάπ παντὸς χρόνοι. οἱ πεπολιτο|γραφειμένοι κατὰ τε τὰς ἐπιστολὰς τοῖ βασιλεῖος καὶ V κατὰ τὰ ψαφίσματα τᾶς πόλιος· *sequuntur nomina*: Σαμοθράκες⁴⁰· *unus*. Κραννούνιοι ¹⁴²; Γυρτούνιοι (*plus 60*) --⁴¹

1887, 305, cum antea de die XVI cogitasset; Tanagraeorum ὑστερομεινίαν Th. Reinach (Rev. ét. gr. XII 1899, 82) potius τριακᾶδα esse censuit (cf. Hiller IG IX 2 p. 321). ³³ Alexippus contioni qua de sacris agebatur praesidebat. ³⁴ ἐφαίρονται. ³⁵ ἐκθεῖναι. ³⁶ Hesych. λιμήν. ἀγορά. καὶ ἐνδιατριβή. Πάφιοι. Thessalos addit Galen. V p. 868₅ K. ³⁷ ὑπὸ-πρὸ ταύτης. ³⁸ τᾶμον = τήμερον, σήμερον. Herwerden² s.v. ³⁹ Geminatio aeolica non delenda. W. Schulze p. 337. ⁴⁰ De Samothracibus Philippi, deinde Antiochi Magni (197/6—191/0), postea rursus Philippi et Persei (190—166) dominio subiectis cf. Fredrich IG XII 8 p. 38. Cum Philippi et Lysimachensium foedus iureiurando confirmaretur, invocabant τοὺς θεοὺς τοὺς ἐν Σαμοθρά[κη]. Oikonomos Ἐπιγρ. τῆς Μακεδονίας I 1915 n. 1 B₆.

⁴¹ Sequebantur multa certe nomina et aliorum Thessaliae oppidorum et peregrinorum Graecorum (v. vs. 15 Ἑλλάνου).

544. Oropiorum proxenia saec. III extr. Oropiorum in Amphiarairo. Edd. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1891, 77, 35 (Dittenberger IG VII 4263; Michel 587; Syll.² 516). [H]

θεοί. | Λύσανδρος¹ εἶπεν· ὅπως ἂμ πόρος χρημάτων | γίνηται εἰς τὴν οἰκοδομίαν τοῦ τείχους, καὶ | συντελεσθέντων τῶν τειχῶν χρήσιμοι | ⁵ ὦμεν αὐτοὶ τε αὐτοῖς καὶ πᾶσι κοινῶι Βοιωτῶν², | δεδόχθαι τῶι δήμῳ, τοὺς τειχοποιοὺς καὶ | τοὺς πολεμάρχους δανείσασθαι χρήμα|τα ἑάμ ποθεν δύνωνται, τόκων ὅτι ἂν ἐλα|χίστων δύνωνται· τοῖς δὲ δανεί-

¹ Lysander Eulaidae f. Oropius est IG VII 294₁, Milichif. 4260₂, uterque post medium saeculum a. Chr. tertium, alter exeuntis certe saeculi (cf. Holleaux Rev. ét. gr. 1900, 193); alteruter igitur hic designari videtur.

² Per totum saec. III (313—ante 156, cf. Swoboda Staatsalt. 272⁶. 290) Oropios foederi Boeotorum interfuisse innumera decreta eorum testantur quae nomen communis Boeotorum archontis praescriptum habent.

- 10 οασιν | ἀποδοῦναι τὰ χρήματα ἐν τῷ ἐνιαυτῷ | τῷ μετὰ Ὁρωπόδωρον
 ἐρεά 3, αὐτὰ καὶ τοὺς | τόκους ὧν ἂν ἕκαστα θανείσωνται. τοὺς δὲ |
 θανείσαντας τῇ πόλει εἰς τὸν τειχισμὸν | μέχρ' ἰσχυροῦ καὶ τοῦ
 15 πλέους | τόκων | τῶν ἐπιδεκάτων⁴ προξένους εἶναι καὶ εὐεργέτας τῆς
 πόλεως Ὁρωπίων καὶ αὐτοὺς | καὶ ἐκγόνους, καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ
 οἰκίας | ἐγκτησιν καὶ ἰσοτέλειαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ | ἀσυλίαν καὶ πο-
 20 λέμου καὶ εἰρήνης καὶ κατὰ γῆν | καὶ κατὰ θάλατταν, καὶ τὰ ἄλλα
 πάντα καθάπερ | τοῖς πολίταις· καὶ ἀναγράφαι αὐτοὺς πατρὸς (ἐν)
 στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ | τοῦ Ἀμφιαράου. ἔσοι δ' ἂν
 25 ἔλαττον ταλάντου | θανείσων τῇ πόλει, ὑπὲρ τούτων τὸν δῆμον | ἐπι-
 σκέψασθαι, καθύτι ἂν ἕκαστος αὐτῶν ἄξιός | ᾗ τιμηθῆναι ὑπὸ τῆς
 πόλεως. ἀναγράφαι τοὺς | πολεμάρχους τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ |
 καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀμφιαράου· τὸν δὲ | ταμίαν τὸ ἄλωμα
 δοῦναι.
 30 οἷδε⁵ πρόξενος καὶ εὐεργέται κατὰ τὸ ψήφισμα· | Νίκων Χάρμιδος.

3 Oropodorus sacerdos Amphiarai est IG VII 303₂. 429₂, ex quibus titulis hic quidem aetatis nota caret, illum vero Potidaichi Boeotorum archontis nomen coll. IG VII 27₂ ei tempori vindicat, quo Megarenses Boeotorum concilio interfuerunt (a. 223—192). 4 Ut annuae usurae decimam partem capitis efficiant (10%). 5 Etsi unum modo eiusmodi munificentiae exemplum inventum est, tamen more solito in indice praemisso pluralis numerus ponitur.

545. Leochides, hieromnemo Chius, ab Amphictyonibus Delphicis honoratur, c. 213. Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 622, n. 2 (Syll.² 924; GDI 2527). [Pis]

Θεοί. [Ἄρχων]τος ἐν Δελφοῖς Πολυκλείτου¹, ἱερομναμονού[ν]των· (Αἰτωλῶν 11)² ... [βόλου Φαρσαλίου³, Πολεμάρχου Εἰδαίου⁴, Φ(α-

Titulus pertinet ad cl. IX Amph., quae 11—12 Aetolos cum 3—4 asseclis complectitur; cf. n. 538 not. 1 De anno Polycliti non usque

quaque constat; propter Pharsalium v. 3 inter Aetolos recensitum fortasse initium belli (212) in censum venit; cf. not. 3 et n. 539 not. 2 Aetoli proprie dicti habent 11 hieromnemes; de Ambraciota v. 7 ambigas, hi enim modo in finē Aetolorum, modo inter reliquos hieromnemes enumerantur, qua de re cf. n. 539¹⁰. 3 Pharsalus Thessalorum fuit cum antiquitus tum etiam per belli socialis (220—217) tempora. Cf. Polyb.

V, 99, 3: ἡ δὲ πόλις αὕτη (Thebae Phthiotides) κείται μὲν οὐ μακρὰν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἀπέχουσα Λαρίσης ὥς τριακοσίους σταδίους, ἐπικείται δ' εὐκαίρως; — τῆς μὲν Μαγνησίας τῇ τῶν Δημητρίων χώρα, τῆς δὲ Θετταλίας τῇ τῶν Φαρσαλίων καὶ Φεραιῶν· ἐξ ἧς καὶ τότε, κατεχόντων αὐτὴν τῶν Αἰτωλῶν καὶ συνεχεῖς ποι-

- 5 λ|ακρίω|[νο]ς Παροχθέου, Πειθιμένεος Θεστιάος, Φίλωνος Φυσκέ[ο]ς, Λαμίου Λυσιμαχέος, Θρασυβουλίδα Στρατίου, Ἀρχιδά|μου Καλλι-
πολίτα⁵, [N]ικάρχου Πτολεμαίεος⁶, Λέωνος .εκ.|ρίεος, Τιμομάχου
Ὀμιλιάδα⁷. Ἀριστάρχου Ἀμβρακιώτα⁸. Δελ|φῶν Παρνασίου,
Βαβύλου· Χίων Λεωχίδου· Βοιωτῶν Φιλοξέ(ν)ιδου⁹, Νίκωνος·
10 Ἀθηναίω[ν Με]νάνδρου, γραμματεύοντος|Μοσχίωνος Ἡρακλειώτα,
ἔδοξεν τοῖς Ἀμφικτιόνις· ἐπειδὴ|Λεωχίδης Ἀναξιάδου Χῖος ἀπο-
σταλὲς ἱερομνάμων ὑπὸ τᾶς|πόλιος τᾶς Χίων τὰ τε κατὰ τὰς θυ-
σίας καλῶς καὶ λαμπρῶς|συνετέλεσεν, οὐδεμίαν ὑπερβολὴν καταλείπων
φιλοτιμί|ας τὰν πᾶσάν τε σπουδὰν ποιούμενος τὰς εἰς τὸ δαιμόνιον|
15 εὐσεβείας, ἐπεμελήθη δὲ τᾶς θεραπέας τῶν ἀναθημάτων, τοῦ τε

ουμένων τὰς ἐπιδρομάς, μεγάλα συνέβαινε βλάπτεσθαι τοὺς τε Δημητρίεις καὶ τοὺς Φαρσάλιους, ἔτι δὲ Λαρισίους. Neque per illud bellum ab Aetolis captam esse censuit Dttb., sed cf. quae de Thessalis iam c.a. 225—221 foederi Aetolico addictis exposui n. 509³ [de Scotussaeis n. 501³, Hi]. Etiam post bellum sociale Pharsalum in Aetolorum potestate fuisse inde apparet quod et supra et in tit. 539⁸ Pharsali inter Aetolos occurrunt, cf. n. 539 not. init. Sed post pacem anni 205 rursus Philippus per dolum urbe potitus videtur. Certe eius possessionem non legitimam visam esse ex eis apparet, quae anno 196 de hac re acta sunt. Etenim cum reliqua, quibus in illa regione potitus erat Philippus, Thessalis tunc demum a Macedonum imperio liberatis attribuerentur a Flaminio, Pharsalus tamen et Thebae Phthioticae exceptae sunt, quia iure Aetolorum esse existimabantur: Polyb. XVIII 3, 12; 8, 9; 38, 3; 47, 7: Θετταλοῖς δὲ μετὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς τοὺς Φθιώτας προσένειμαν ἀφελόμενοι Θήβας τὰς Φθίας καὶ Φάρσαλον· οἱ γὰρ Αἰτωλοὶ περὶ τε τῆς Φαρσάλου μεγάλῃν ἐποιούντο φιλοτιμίαν, φάσκοντες αὐτῶν δεῖν ὑπάρχειν κατὰ τὰς ἐξ ἀρχῆς συνθήκας, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ Λευκάδος. Hic αἱ ἐξ ἀρχῆς συνθήκαι spectat (nisi de annis 225—21 cogitare mavis, v. supra) ad foedus anni 212, quo Romani cum Aetolis pepigerant, ut oppida et agri, quos hoc bello de hoste cepissent, Aetolis cederent, municipia vero Romanis. Cf. Niese II 503¹ et Swoboda St. 346 not.

4 In tit. 546 A₂₁ cum certissime in lapide legatur Εἰζαῖοι, idem ethnicum hic restitui pro Εἰλαῖοι Homollii. Oppidulum ignotum addendum catalogo ap. Swoboda Staatsalt. 332 not. neque referri potest ad castellum Ἐλαος neque ad Ἐλαία (contra Dttb. Syll.² 924⁴).

5 Cf. n. 369². 6 Oppidum ignotum Aetoliae, in qua regione tamen nomina similis originis Lysimachiam v. 4 et Arsinoën fuisse scimus (Bursian Geogr. I 135).

7 Cf. IG IX 1, 227₃; 229₃; Wescher-Foucart 130₂ et Staehlin R-E s. v. Ὀμίλαι. Oppidulum est regionis Oetaeae, quod Hom. confundit cum Thessalico sive Magnetico cui nomen est Ὀμόλη vel Ὀμόλιον.

8 Ambraciota cum in tit. 539₁₀ inter reliquos hieromnemes compareat, hic quoque post Ὀμιλιάδα interpunxi, qui ultimus Aetulus sit habendus. De Ambraciotis pylaeae participibus cf. n. 539¹⁰.

9 ΦΙΛΟΞΕΙΛ|ΟΥ emend. Hom.

βωμοῦ¹⁰ καὶ τῶν ἄλλω[ν π]άντων ὧν ἀνέθηκεν ἡ πόλις ἡ Χίων,
 τὰς τε δίκας μετὰ τῶν συνιερομναμόνων τὰς μὲν | διέλυσε τὰς δὲ
 διέκρινε δικαίως κατὰ τοὺς νό[μ]ους, διε[τ]έλει | δὲ καὶ χρείας παρ-
²⁰ εχόμενος πάντοις τοῖς ἀφικνουμένοις εἰς τὰ[μ] πόλιν¹¹, ἀποδείξιμ
 ποιούμενος τὰς εὐνοίας ἂν ἔχει [εἰς τὸ κοινόν] | τῶν Αἰτωλῶν καὶ
 τοὺς ἄλλους Ἀμφικτιόνας· (ἐ)ν [τε πάσαι¹² ταῖ ἀρ]χαῖ διατετέλεκεν
 τοῖς τε ἱερομναμόνοις καὶ [τοῖς] ἄλ[λοις ἐν] | πολλοῖς καὶ μεγάλοις
 χρήσιμος ὧν, καὶ λέγων καὶ [πράττων ἀεὶ] | τὰ συμφέροντα τοῖς Ἀμ-
²⁵ φικτιόνοις καὶ παρεχόμε[νος αὐτὸν ἄξιον] | ὄντα τὰς πόλιος τὰς Χίων
 καὶ τῶν Αἰτωλῶν· [ὅπως οὖν τὸ κοινόν] | τῶν Ἀμφικτιόν[ω]ν φαίνεται
 τὰς εὐχαριστίας τῆς ποτὶ τοὺς εὐερ[γέτας] καλῶς [προεσ]τακός¹³
 καὶ τιμὰς ἀπο[νέμον] αὐτοῖς ἀξίας | τὰς ἐν αὐτοῖς [φιλο]τιμίας, ἐπαι-
 νέσαι [μὲν τὰμ πόλιν τὰν Χίων ἐπὶ] | ταῖ ἀποστολαῖ τοῦ ἀνδρός,
³⁰ ἐπαινέσαι ὅ[τε] καὶ αὐτὸν Λεωχίδην | Ἀναξιάδου Χῖον¹⁴ καὶ στε-
 φανῶσαι χρυσέωι στεφάνωι καὶ εἰκόσι | χαλκείαις δυοί. τὸν δὲ στέ-
 φανον ἀ[νακαρῶσαι τοῖς Σωτηρι]οῖς ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ γυμνικῷ κα[ὶ]
 τοῖς Διονυσίοις ἐν τῷ θε[ῶ] ἄτρωι, ἐπεὶ κα τῶν παίδων [χοροὶ μέλ-
 λωντι εἰσάγεσθαι, ὅτι | τοῖ Ἀμ]φικτιόνας στεφαν[οῦντι Λεωχίδην Ἀνα-
³⁵ ξιάδου Χῖον] | [χρυσέωι στεφάνωι, στάζοντι δὲ αὐτοῦ καὶ εἰκόνας χαλ-
 κέας δύο κτλ.) --- Cf. finem simillimum in tit. 553 restitutum.

10 Ara est magna ante templum sita; cf. tit. 19 et quae ibi de tem-
 pore exposui. Alia donaria Delphica Chiorum (v. supra καὶ τῶν ἄλλων
 πάντων ὧν ἀνέθηκεν ἡ πόλις ἡ Χίων) nondum innotuerunt. 11, Delphorum,
 non Chiorum; nam cum ea quae ante scripta sunt manifesto ad tempus
 per quod hieromnemon fuerat referantur, hic si de alio tempore, quo domi
 commemorabatur, diceretur, id definite significandum fuit.' Dtth. Sed talia
 asyndeta cum in titulis haud raro reperiantur, nescio an Chiorum urbs
 sit intelligenda (πόλις = πατρίς); cf. etiam n. 598 *O*₇ τοῖς ἀφικνουμένοις ἐν τὰν
 πόλιν αὐτῶν. 12 I I N lapis. Suppl. Dtth.; (νῶ)ν [δὲ καὶ ἐν ταῖ ἀρ]χαῖ Hom.;
 sed cf. n. 553₂₆ ἐν τε ταῖ [ἀρχαῖ διατετέ]λεκεν τοῖς τε [ἱερομναμόνοις καὶ τοῖς]
 ἄλλοις ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις χρήσιμος ὧν. 13 Suppl. Hom. dubitanter,
 sed idem latere videtur n. 553₂₅. 14 Similibus decretis ab Amphictyo-
 nibus ornantur hieromnemones Chiorum Polyarchides n. 553, Her-
 mocles n. 579 A, Megacles Goett. GA 1913, 176 n. 7 (post a. 200) et tres
 alii quorum nomina perierunt aut mutilata sunt, Bull. Hell. XX 625 n. 3₁₀
 (... χον Ἡραγόρου); 626 n. 5₁₁ (- 71 - Ἀπολλωνίδου); 627 n. 6 (totum nomen
 intercidit).

546. ΔA. B. Aetolorum arbitria de Melitaeensibus-Xyni-
 ensibus (A) et de Melitaeensibus-Perensibus (B), c. 213 aut post
 209. Tituli A et B ut documentum unum Delphis exstant, sed cum pars

inferior stelae inde a B_3 amissa sit, textum B reddimus ad exemplar Meliteae servatum, cui A deerat. [Pw]

Δ A . Melitaeenses et Xynienses. Delphis. Edd. Laurent Bull. Hell. XXV 1901, 344, n.2 ex Jougueti exemplo obiter confecto (Kern IG IX 2, p. XI, n. III), et denuo ex lapide Pomtow Klio XV 9, n.37. — Litteras lineola subductas, nunc deletas, olim legerat Jouguet.

A [τραταγέο]γτος Πανταλέωνος τὸ πέμπτον¹, ἐν δὲ Μελι[τε]αι² ἀρ-

Pleraque denuo suppleveram l.l. (v.10 in. suppl. Kern). Menda editorum notata Klio l.l. hic omitto. 1 De tempore tituli B diu dubitabatur. Nunc ex tit. A constat, utrumque spectare ad quintam praeturam Pantaleonis I, cui plenum nomen erat Πανταλέων Νέωνος Ἀρσινεύς; qua de re tit. 534² nos iam edocuit. Pantaleo II, sc. Πανταλέων Πετρίλου Πλευρώνιος, testis in B_{35} , ter praetor Aetolorum annis 186, 180, 174, „Aetoliae princeps“ vocatus a.172 apud Liv. XXXII 15, statua Delphica honoratur n. 621, vixit post a.169 (Gillischewski de Aetol. praetor. 58). — Propter scripturae indolem hunc lapidem Delphicum annis 200—170 attribueremus, sed cum tit. $B_{20.26}$ demonstret, tum Phthiotidem Aetolorum esse, quorum foederi eam a.229 addictam (tit. B not. 1 fin.), a.196 liberatam scimus (Swoboda Staatsalt. 348, ubi restituas a.196 pro errore 169), sequitur praeturam quintam supra recensitam nullo modo post a.174 (tertiam Pantaleonis II) detrudi licere. Pertinent igitur titt. A, B ad Pantaleonem I, non ad II, eiusque quinto magistratui prompti sunt anni intra 216/3, 209/8, 205/3; ex quibus annum 213 (vel a. 216—14) praeferam, quia et illa praetura quinta — sola omnium quae innouerunt — non nimio intervallo a quarta (c.a. 222, n. 522⁵) separari potest, et quia hi titt. de finibus constituendis et de sympolitia minus apte belli temporibus (212—05) attribuuntur. Itaque hunc fere in modum laterculum praetorum Aetolorum post pacem Naupacti factam restituendum puto:

a. 217/16	Agelaus I [τὸ α' ?] Ναυπάκτιος	
216/15	Lattamus (Βουκατιεύς) n. 539 ¹	
215/14	I. Ἀρσινεύς IG IX 2, 61	
214/13	Lycus (Ἐρυθραῖος ?) IG XII 2, 16	
213/12	Pantaleo I τὸ ε' (Ἀρσινεύς) n. 546 A	
212/11	Scopas [τὸ β'] (Τριχονεύς)	} Niese II 477 not.
211/10	Dorimachus [τὸ β'] (Τριχονεύς)	
210/9	Attalus rex et Pyrrhias	
209/8		
208/7	[Dorimachus τὸ γ']	
207/6	Agelaus I τὸ β', n. 554	
206/5	Agetas τὸ β' Καλλιπολίτας 553a, C^1	
205/4	Lycopus II Καλυδώνιος, n. 597 B	
204/3	Dorimachus τὸ δ', Klio XV 13 ¹	
203/2		
202/1	[Thoas τὸ α', Τριχονεύς]	
201/0	Alexander (τὸ α') Καλυδώνιος, n. 563.	

2 De forma Μελίτεια (non -ια) cf. tit. B^1 ; IG IX 2, 205³⁰; et nomen Πήγεια, ethnicum Πηγαιεύς n. 662⁵. 3 Πολεμεῖδα Joug.; in lapide superest ΠΟΛΕΑ, unde Πολεμίτα restitui, cf. IG IX 2, 75²³. 4 Xynias occidentem versus a Melitea erant sitae, cf. formam regionis ap. Staehlin. Ath. Mitt. XXXIX 1914, 33 et tab. VII. 5 Cf. tit. B_3 sq. 6 Urbs Pella Phthiotidis, rarissime commemorata, intellegenda videtur. Cf. Steph. Byz. Πέλλα· πόλις Μακεδονίας, Θεσσαλίας, Ἀχαΐας, Συρίας. Clem.

χόντ]ων Μενεδάμου τοῦ Θρασυδάμου, Πολεμίτα⁸ [τοῦ . . . ο]υ, Φεΐδω-
 νος τοῦ Εὐκράτους, ἐν δὲ Ξυνίαις⁴ Δα[μο]στράτου? τ]ρῷ Συμμάχου,
 5 Νικία τοῦ Ἀριστίωνος, Φιλλίδα [τοῦ] - σ - σι - ος, ἔκριναν οἱ δικα-
 στ[αί] οἱ αἰρεθέντ[ι]ς ὑπὸ τῶν [Αἰτωλ]ῶν, τῶν π[ό]λεων⁵ ἐξ ὁμολόγων
 ἐπιχωρησ[ά]ντων, ὁ δεῖνα . . .]α Γ . . . α[ς], Κ[αλλεΐδης? . . .]ωνος; Πε-
 λανε[ύς⁶, | ὁ δεῖνα - σι -]εος Π[ελλανεύς?, Φιλώτ]ης Θεοδότου⁷ Ἀ[πε]-
 10 ραντός. ὅρια εἰς]υ⁵ Ξυνια[ίοις] καὶ Μελιταιεῦσι τὰς χώ[ρας, | ἂν
 ἀμὲ περιαγῇ]σαντο οἱ Μελιταιεῖς· ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦ [Βορρᾶ⁸ ἐν τ]άν
 νάπαν ἐν τὰμ παγὰν τοῦ Χαράδρου· καὶ [ἐκ | τᾶς παγᾶς ἐ]ν τὸ νέμος
 τὸ ποτὶ τᾷ Στροβείαι⁹· ἀπ(ὸ?) τοῦ νέ[με]ρος ἐν τὰν ὁδοῖ]ν τὰν ἀμαξι-
 τόν· ἐκ τᾶς ὁδοῦ ἐν τὰ(ν) ὄρη¹⁰ [τὰ | Ἰόνεια· ἐξ ὁ]ρέων τῶν Ἰονείων
 15 ἐν τὸ νέμος τὸ Αἰννα[ῖον· | ἐκ τοῦ νέμε]ρος τοῦ Αἰνναίου ἐν τὸμ πο-
 ταμὸν τὸν Χάρ[α]δρον· ἐκ τοῦ] Χαράδρου ἐν τὸ χῶμα¹¹· ἐκ τοῦ χῶ-
 ματος ἐν [τὰν παγὰν] Ξυταρίδα¹² καλουμένην. μάρτυρες¹³· Λυκίσ[χος
 Λύκου], Λυκίσκος Σκορπίωνος, Ἀνδρόνικος Βίττου, Δά[μ]ων? Ἑλλα-
 20 νίκου, Δίκων Πολυχάρμου, Δικαίταρχος Κρινο[λάου, ὁ δεῖνα] Λαμίου,
 Νικόμαχος Μάχωνος Θέρμιοι· Εὐ[ρ]ύδαμος?, Δά[μ]ων, Ξεγνίας,
 Β Λυκίσκος Εἰδαῖοι· Λοχαγὸς Κ[αλλι]πολίτας. — Με]λιταιεῖοις
 καὶ Πηρέοις ἔκριναν οἱ ὑπὸ τῶν Αἰτω[λῶν] κτλ. .cf. *titulum B*.

Alex. Protr. 3: Μόνιμος δ' ἱστορεῖ ἐν τῇ τῶν Θυμασιῶν συναγωγῇ, ἐν Πέλλῃ τῆς
 Θετταλίας Ἀγαθὸν ἄνθρωπον Πηλεῖ καὶ Χείρωνι καθύπεσθαι. Sed in dubio relin-
 quendum, num ethnicum Πελλανεύς (alibi ad urbem Pellanam pertinens) re
 vera pro Πελληνάιος = Πελλαῖος (Steph. Byz.) usurpari possit. 7 Pater
 fortasse est ἱερομνήμων Θεόδοτος Ἀπεραντός c.a.216, n.539⁸; cf. titulum huius
 familiae sepulcralem in finibus Aperantorum repertum IG IX 1, n.432: Σίμα, |
 Θεόδοτος, | Φιλώτας, | Κριτόλαος, | Διδύμα. 8 Idem ἔριον supplēvi quod in tit.
 Bull. Hell. XXIV 1901, 338¹² exstat: τὸ Βορ[ε]ᾶ ἱερ[όν]; nam ibi quoque de
 finibus Melitaeensium determinandis agitur. 9 In lapide est Στροβείαι
 ἂν τοῦ, ubi corrigendum censeo ἀπ(ὸ) τοῦ; antea (Klio l.l.) minus violenter
 ἀν(ω?) restitui, adnotans: *der strobeús ist ein Werkzeug des Walkers* (κνα-
 φεύς); *darf man darum ἡ strobeia als Walkmühle verstehen, die an fließen-*
dem Wasser oder Quellen zu liegen pflegten? 10 Lectio dubia; τὰν Ὀρι
 Joug., ΝΟΡΕ vel -ΡΜ in lapide. Ad nomen Ἰόνεια(?) cf. regem Thessali-
 cum qui, Ionos' vocatur (Staehlin. *R-E* IX 1856⁶⁴) et Ἰόνιον πέλαγος.

11 Editt. exhibent τὸ Χῶμα (adsentitur Staehlin), sed videtur intellegen-
 dus, *der Damm des Gebirgsflusses Charadros*; cf. τὸ χῶμα *agger* (Mole) ad
 Cirrham exstructum n.241⁴⁵. 12 Pro [παγὰν] etiam [νάπαν] suppleri,
 pro Ξυταρίδα in lapide etiam Εὐχαρίδα vel Χυταρίδα legi possit (an Ξυγα-
 ρίδα? Hi.). 13 Ad testes cf.: Λύκος Λυκίσκου Ἀρσινοεύς IG IX 1, 417⁴. —
 Pater Lycisci, Scorpionis f., erat hieromnemo Σκορπίων in tit. Klio XIV 308³;
 posterioribus temporibus recensetur Σκορπίων Ἀγῆσωνος Φιστύς IG IX 1, 418. —

Νίκανδρος Βίττου Τρυγονεύς praetor a. 190, 184, 177 vix est frater supra nominati Thermii. — Nomen Λάμιος inter Aetolos usitatissimum, cf. hieronymones cognomines oriundos Latyia a. 216; Lysimachia a. 213; Oechalia a. 203; Apollonia a. 202. — De ethnico Εἰδαῖος cf. n. 545⁴. — Ultimus est Λοχαγός Ἀγήτα Καλλιπολίτας praetor Aetolorum a. 179.

B. Melitaeenses et Perenses. Melitaeae. Edd. Ussing Inscr. inedd. 2, 2 (Syll.² 425; Rangabé Ant. Hell. 692; LeBas II 1179; Fick GDI 1415; Michel 22 [cf. p. 941]) et denuo ex lapide Kern IG IX 2, n. 205. Vs. 1—6 etiam Delphis infra A servati, v. supra. Cf. Vischer Kl. Schriften I 374. 577; Kuhn Entstehung d. Städte 124sq.; Bursian Jahrb. Phil. 1859, 231; Feldmann Anal. Epigr. 200 sqq. (Diss. Argent. IX 1885); Szanto gr. Bürgerrecht 152; Wilhelm AEMitt. Oest. XV 1892, 120, n. 13 (Goett. GA 1898, 206; Jahresh. III 1900, 52); Pomtow Jahrb. Phil. 1894, 833; 1897, 788; Klio XV 11. Fines delineavit Staehlin Ath. M. XXXIX 1914, 83 cum tab. VII.

B Μελιταιεῖς¹ καὶ Πηγρεῖς² ἔχριναν οἱ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν αἰρεθέντες

In exemplo Delphico haec differunt: v. 5 Ἀκμῆος (pro -έος), 6 καὶ post Κολώναν deest. — De tempore cf. tit. A¹. Lapidem B non multis annis ante a. 200 inscriptum esse ex litteratura iudicat Wilh. — 1, Oppidum Μελίταια (cf. A¹, hodie *Avaritsa*) vocatur cum hic v. 30. 31 tum in aliis titulis: in cippo sepulcr. Halicarnassi reperto Wescher mon. bil. 79 Τολμίδας Κλεοδάμου Ἀγαῖος. Φθιώτα[ς] ἐγ Μελιταίας (deest in IG IX 2) et IG VII 287₆; neque discrepat scriptorum memoria (Theop. ap. Steph. Byz. s. v.; Polyb. V 97, 5; Strabo IX 5, 10; Diod. XVIII 15, 1; Plut. Sulla 20; Scylax 63) nisi quod aliquotiens (Thuc. IV 78, 1. 5; Pseudodicaearchus 3, Geogr. Gr. I 109, 15) lenissimum librariorum errore Μελιτία exaratum est. Quod contra iidem scriptores itemque inscriptiones (praeter hanc et tit. A₉, 10, e.g. n. 674₁₄, 45, Curtius Anecd. Delph. n. 50) item constanter Μελιταεῖς (-αεῖς) scribunt. Feldm. Quae primitivi et ethnici discrepantia ni plane fallor a dissimulationis studio profecta est, etenim diphthongus ubi eam vocalis ε excipiebat, α habebat et vice versa. Dttb. (idem Herm. XLI 1906, 170). — Quando Achaei Phthiotae foederi Aetolico accessissent, diu dubium erat, cf. Swoboda Staatsalt. 345⁴. Partem eorum cum Melitea iam a. 258/4 (ἔ. Δίωνος) Aetolis addictam fuisse in tit. 444¹⁰ suspicatus eram; quae pars manifesto bello Demetrico c.a. 239 sqq. liberata est, nam inter 6—7 suffragia Amphictyonica ab Aetolis inde ab a. 236 ad 230 lata Phthiotae non comprehenduntur, cf. n. 482 not. Accedit quod c.a. 233 Phthiotidem sui iuris fuisse tit. 492 testatur, ubi in vs. 36 proxenus quidam Ἀγαῖος ἐγ Λαρίσης (sc. Κρεμαστῆς, cf. ibid. not. 13) recensetur. C.a. 229 Phthiotis denuo ab Aetolis occupatur, cf. Jahrb. Phil. 1897, 804 et 843, et supra n. 499 not. [ubi n. 498₂ et not. 1 in Aetolorum numero corrigas quaeso: (7), pro errore: (6)]. Exceptis nonnullis urbibus, quas Philippus bellis Macedonicis I et II modo cepit modo amisit (Jahrb. l.l.), Aetoli Phthiotidem tenere usque ad a. 196 quo Flamininus Graecos liberavit. Cf. tit. A¹.

2 Perea (hodie *Tschatma*, Staeh. 97) septentrionem versus a Melitea

δικασταί, Δωρίμαχος³, Πολεμαῖος⁴, Ἀργεῖος Καλυδώνιοι, αὐτῶν |
ἐπιχωρησάντων ἐξ ὁμολόγων⁵· ὅρια⁶ μὲν εἰμεν τᾶς χώρας Μελιταιέ|
και Πηρέοις, ὡς⁷ ὁ Ἀχμεὺς ἐμβάλλει ἐν τὸν Εὐρωπὸν⁸, καὶ ἀπὸ τοῦ |
⁵ Ἀχμεὺς ἐν τὰν παγὰν τοῦ Γαλαίου, καὶ ἀπὸ τοῦ Γαλαίου ἐν τὰν
Κολῶ|ναν, καὶ ἀπὸ τᾶς Κολώνας ἐπὶ τὸ Ἑρμαῖον ἐπὶ τὰ Εὐρόνια,
καὶ ἀπὸ τῶν Ε[ὐ]ρωνίων κατὰ τῶν ἄκρων, ὡς ὕδωρ ῥεῖ ἐν τὸν Εὐ-
ρωπὸν⁸, ἐκ τοῦ Εὐρω|ποῦ ἐν τὸν Ἑλιπῆ⁹, ἐκ τοῦ Ἑλιπέος ἐν τὸ

sita erat. ,Cf. etiam Steph. Byz. Πήρεια Θεσσαλίας χωρίον· τὸ ἐθνικὸν Πηρέος.
Hesych. Πηρίη πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Hunc non recte vituperat F., quod urbem
dixerit, etenim cum supra v. 19. 24 Melitea nude ἡ πόλις dicatur, apparere
Peream κάμην modo fuisse. Immo quamdiu συμπολιτεία mansit, Perenses
pagum Melitaeensium efficiebant, ante eam conditam et post dissolutam,
si modo aliquando rursus dissoluta est, civitas sui iuris erat. Cf. quae
de Megarensibus et Aegosthenitanis adnotata erant n. 331⁷. Num iam
apud Homerum B 766 huius oppiduli mentio fiat (cf. Feldm. 109sq.) di-
iudicare non huius loci est. Ceterum totius tituli tenor indicat, iam ali-
quanto antequam in exararetur convenisse inter Melitaeenses et Perenses
de sympolitia, sed post coniunctas civitates dissensiones ortas esse, quae
ut componerentur illos adiisse Aetolos ut sibi arbitros darent. 3 Nomen,
per illas Graeciae regiones non infrequens, in titulis (IG VII 486₆) ut in
optimo Polybii codice Vaticano scribitur per ω, cum vulgaris forma Δωρί-
μαχος in alios libros manuscriptos irrepserit. Ceterum hunc Calydonium
cave confundas cum aequali eius praetore Aetolorum; nam de hoc Polyb.
IV 3, 5 dicit Δωρίμαχος ὁ Τριχονεὺς τὴν μὲν οὐδὲ Νικοστράτου. 4 Forma
nominis multo rarior quam Πολεμαῖος, sed neutiquam inaudita, cf. n. 328²;
IG VII 426₃. 5 Cf. tit. A₆. Nulla igitur erat legitima Aetolorum aucto-
ritas in litibus civitatum diiudicandis, sed sua sponte Melitaeenses et
Perenses consenserant de eorum arbitrio implorando. Cf. n. 683₄₅ καθεῖ-
λα[χε]δαίμονι καὶ Μεσσήνιοι συνωμολογήσαντο, 261₅ ὁμολογησάντων Μαλίαν καὶ
Κιμωλίαν. Formulam ἐξ ὁμολόγων Feldm. restituit in tit. CIG II Add. 2561 b₂₅
(sed cf. I. Magn. 105₂₅. Hi.), singularem ἐξ ὁμολόγου ap. Polyb. I 87, 9 et
alibi legi monuit Uss. 6 Terminantur agri, quia optio datur hoc ar-
bitrio Perensibus, utrum in sympolitia cum Melitensibus permanere an
ab eis secedere (ἀποπολιτεῦσθαι v. 16) velint, ne si hoc praetulerint statim
nova lis de finibus oriatur. Ceterum hos terminos (cum fere nullus ex
locis commemoratis tum aliunde notus esset) definire post infelicissimum
Rangabéi conatum, qui ne perspexit quidem hic non integrum orbem
quo ager cingeretur sed eam modo partem finium qua Perensium ter-
ritorium Melitaeense attingeret describi, et post Bursiani quaestionem
unus ausus est Staeh., qui tota regione peragrata nomina fluminum an-
tiqua recognovit, loca montesque definivit, terminos delineavit, formam
terrae Melitaeensis in tabula (VII) addidit. 7 ὡς = οὕτως, vgl. Herwerden
Lex. suppl. II 1640⁴ Staeh. 8 Europum esse fluvium qui nunc Buxio-
tikos audit collegit Staeh. 9 ,Hanc nominis formam habet Hesychius

νέμος¹⁰ τὸ ἄγον ἐν τάν Ἀ[μπε]λλον, ἀπὸ τᾶς Ἀμπέλου κατὰ τῶν ἄκρων
 10 ἐπὶ τὸ Ὑπατον, ἀπὸ | τοῦ Ὑπάτου ἐν τὸν Κερκινῆ¹¹, ἀπὸ τοῦ Κερ-
 κινέος ἐν | τὸν Μύνιν, ἀπὸ τᾶς Μύνιος ἐν τὸν Εὐρωπόν, τοῦ Σκα-
 πεταίου | καὶ τοῦ Εὐρωποῦ ἐν τὸν συμβολάν. τὴν δὲ δαμοσίαν χό-
 ραν¹², τοὺς τε Καρανδᾶς¹³ καὶ τὴν Φυλιαδόνα¹⁴, μὴ ἀποδόσθων Με-
 15 λιταῖς, ὥστε πατρίαν ἔχειν τὸν πριάμενον¹⁵, πολιτευόντων[ν] | Πηρέων
 μετὰ Μελιταίων, ἀλλὰ κατ' ἄνπαλον¹⁶ μισθοῦντω καὶ ὥς καὶ τὸ
 πρότερον. εἰ δέ κα ἀποπολιτεύωντι¹⁷ Πηρεῖς ἀπὸ Μελ[ι]ταίων, περὶ
 μὲν τᾶς χώρας ὅροι χρήσθων τοῖς γεγραμμένοις, καὶ ἔχοντες ἀπο-
 πορεύσθων βουλευτὰν ἕνα¹⁸, καὶ τὰ δάνεια συναπο|τινόντω, ὅσα κα

Ελιπεὺς· ὁ Ἐνιπεὺς ποταμός, cum reliqui scriptores inde ab Homero λ 238.
 240 Ἐνιπεὺς scribant. Strabo VIII 356 manifesto aliam nominis formam
 affert; sed utrum Ἐνισέα retinendum cum Kramerio, an (ut videbatur Bur-
 siano Geogr. I 76, 3) Ἐλιπέα emendandum sit, difficile est diiudicatu.
 Hodie Elipeus vocatur *Chiliadiotikos*, Staehl. 97; ille exstat etiam in tit.
 Bull. Hell XXV 1901, 337₂₇. 10 I.e. τόπος δασύς, ἐπιτήδειος εἰς νομήν,
 Eust. ad Hom. Α 480. Uss. 11 Cercineus idem videtur qui nunc *Gurio-*
tikos, Staeh.; ille redit in tit. Bull. 1901, 337₂₄. 12 Ager qui ante

coniunctam utramque civitatem publicus populi Perensium fuerat. Hic
 sane sympolitia totius civitatis factus erat, ac populus Melitaeensis tum
 de eo venundando cogitasse videtur. At obloquebantur Perenses, ne si
 quando suam rempublicam rursus ab illis divisissent agro illo sibi ca-
 rendum esset. In summa rei hac quidem de controversia, quae omnium
 gravissima fuisse videtur, secundum Perenses iudicaverunt arbitri ab
 Aetolis dati. F. et Dttb. Contra Staeh. 89 (et Uss. 8) iure paulo aliter
 cogitat: *den Pereern... wurde für die Dauer der Sympolitie die Mitbenützung*
für das ganze Gemeindeland gesichert, .. aber im Fall der Trennung behielt
Perea nur den innerhalb der ihm bestimmten Grenzen (v. 17) liegenden Teil,
.. mit dem übrigen... konnte dann Meliteia anfangen was es wollte (sc. ver-
kaufen). 13 Carandas nunc *Grintja* esse statuit Staeh. 97. 14 Phylia-

donem intellegit idem v.d. *Morjes*. Ceterum ethnicum Phylladonii (sic)
 recurrit in tit. Bull. 1901, 337₁₈. 15 Cf. n. 332⁶: i.e. eodem iure ac si

a patre hereditate accepisset et tit. Pharsalium ibi allatum. 16 ἄν-
 παλος substantivum ab ἀνά et πάλλω derivatum, vicissitudinem designans,
 a Boeckhii (ad Pindari Ol. VII 110) vituperatione vindicavit F. monuitque,
 manifesto hac formula a venditione, qua in omnem aetatem dimitteretur
 dominium agri, distingui locationem qua ad tempus modo huic modo illi
 fruendus permitteretur. 17 Arbitrorum demum sententia hoc con-

cessum est Perensibus, ut si vellent discederent ex civitatis communione
 quam cum Melitaeensibus fecerant. Nam per se haec communio non
 poterat dissolvi nisi consentientibus utrisque. 18 Aetolorum consilium
 commune ita compositum fuisse, ut singulae civitates senatores mitterent,
 atque exiguae quidem, ut Perenses, singulos, ampliores, ut Melitaeenses,

20 ἡ πόλις ὀφείλῃ, κατὰ τὸ ἐπιβάλλον μέρος | τοῦ βουλευτῆ 19, καὶ ἐμ-
 φερόντων τὰ ἐ[ν] τοῖς Αἰτωλοῦς γινόμε|να κατὰ τὸν βουλευτάν 20.
 ἀποδόντων δὲ οἱ Πηρεῖς τὰς δεκάτας | τὰς γινομένας τοῖς θανεισταῖς 21,
 αἱ ὀφείλοντι ἐτέων τριῶν, ἀναβολάν λαβόντες ἔτη τρία. Ἔσα δὲ καὶ
 πρότερον ἐλάμβανον 22 οἱ | Πηρεῖς πᾶρ τὰς πόλιος κατ' ἐνιαυτόν,
 25 τοῖς τε ἀρχόντοις ἀργυρίου | μνᾶς τρεῖς 23 καὶ χάρυι στατῆρας δέκα
 καὶ εἰς τὸ ἔλαιον τοῖς νεανίοις (sic) στατῆρας δέκα 24 καὶ εἰς τὴν θυσίαν
 τῶν Σωτηρίων 25 στατῆρας πέντε, | καὶ νῦν λαμβανόντων, καὶ τὰ λοιπὰ

plures, ex hoc titulo cognitum est. Quod et hic et v. 32. 33 et frequenter
 apud scriptores totum quidem consilium συνέδριον vocatur, singuli vero
 senatores βουλευταί, id nihil habet miri, siquidem etiam de singularum
 civitatum senatu (βουλῇ) vocis συνέδριον usus inferiore aetate perfrequens
 est. At iure meritoque Feldm. negavit, ad idem consilium Aetolorum
 etiam ἀποκλήτων appellationem referendum esse, quos ex toto senatu de-
 lectos (Liv. XXXVI 28, 8) *sanctius consilium* (Liv. XXXV 34, 2) corpusque
 longe minus effecisse; cf. Swoboda Staatsalt. 361. 19, Ea proportionem
 numerorum quae inter unum senatorem Perensem et plures Melitaeenses
 intercedebat, omne aes alienum civitatis coniunctae dividendum erat.

20 Idem quod de aere alieno (not. 19) etiam de tributo Aetolis pendendo
 praecipitur. Sed ex voce ἐμπερόντων (εἰσπερόντων) merito collegeris nulla
 ordinaria vectigalia Aetolos singulis civitatibus imposuisse, sed per belli
 modo tempora εἰσποράν decerni solitam esse.

21 Suum aerarium pagum
 Perensium habuisse recte hinc collegit F., nam hoc aes alienum iam con-
 tractum fuisse quo tempore sympolitia fieret minime credibile est, quia
 sic cum reliquis civitatis rebus in coniunctam Melitaeensium et Perensium
 rempublicam transire debuerat. Ceterum cur δεκάται, non τόκοι hic appel-
 lentur usurae non perspicit Dttb.

22 Iam ante hanc sententiam Me-
 litaeensium civitas Perensium pago, qui suum aerarium habebat (not. 21)
 has quae statim enumerabuntur pecunias quotannis pependerat. Quas
 quod hic constituitur ab arbitris ut etiam in reliquum tempus pendant, id
 indicio est, Melitaeenses id ne facerent recusasse, sed apud arbitros causa
 cecidisse.

23 Ne nimis mirum videretur, archontes salarium accepisse,
 F. monuit Perensium archontes quamdiu sympolitia manebat. non sum-
 mum civitatis magistratum, sed pagi magistros fuisse. At cf. Aristot. Ἀθ.
 πολ. 29, 5 τὰς δ' ἀρχὰς ἀμείβουσιν ἀργεῖν ἀπάσας ἔσσι ἀν' ὃ πόλεμος ἔσθ', πλην τῶν
 ἐν νείᾳ ἀρχόντων καὶ τῶν πρωτάνων οἱ δὲ ἄλλοι τούτους δὲ φέρειν τρεῖς ὄβο-
 λούς ἑκατὸν τῆς ἡμέρας.

24 Perexigua est haec summa, siquidem olei
 γού; Pseudo-Aristotelis (Oec. II 1347a₃₅; Boeckh Staatsh. I³ 125) aetate
 Lampsaci tribus drachmis Atticis constitisset.

25 De sacrificio Pereae
 peragendo, non de victimis Delphos ad illa celeberrima Soteria (n. 402
 not. init., 424 al.) mittendis recte haec intellegit F., sed tamen conexus
 quidam huic sacrificio intercedat cum Soteriis Delphicis; neque impro-
 babiliter statuit Dttb., tum institutum fuisse ut, quo tempore illa sacra

ἐπιμελέσθω ἅ πόλεις τῶν Μελιταίων τῶν κοινῶν ἐμ Πηρέοις καθὼς
καὶ τὸ πρότερον. νόμοις δὲ χρήσθων Πηρεῖς τοῖς αὐτοῖς καὶ Μελι-
30 ταῖς, τὰς δὲ ἐν ἀγορανόμοις²⁶ δίκας γινομένας Πηρέοις ποτὶ Πηρεῖς
κατὰ τετράμηνον²⁷ δικάζοντω ἐμ Πηρέοις²⁸ οἱ ἐγ Μελιτείας ἀγο-
ρανόμοι. ἀναγραφῇτω δὲ ταῦτα ἐν στάλας ἐν τε Μελιτελαίᾳ καὶ ἐν
Δελφοῖς²⁹ καὶ ἐν Καλυδῶνι καὶ ἐν Θέρμῳ. μάρτυρες· τὸ συνέδριον
ἄπαν¹⁸ τὸ ἐπὶ γραμματέος³⁰ Λύκου, καὶ οἱ προστάται³¹ τοῦ συν-
εδρίου [Πει]θόλαος Σπάτιος³², Δύσωπος³³ Ἀπολλωνιεύς³⁴, καὶ
35 ὁ γραμματεὺς [Λύ]κος³⁵ Ἐρυθραῖος³⁶, καὶ ὁ ἱππάρχας Ἀλέξων Ἐρ-
μάτιος³⁷, Πανταλέω[ν Πε]τάλου³⁸ Πλευρώνιος, Νικόστρατος Νικο-
στράτου Ναυπάκτιος, | Δαμόξενος Θεοδώρου Ἡρακλειώτας³⁹.

Delphis fiebant, in unaquaque civitate Aetolica sacrificium eodem nomine
eisdem Diis offerretur. ²⁶ Magistratus hic de levioribus rebus quae ad
commercia fori spectarent, nullis adhibitis iudicibus ipse cognoscebat. F.

²⁷ Eadem anni in tria quaternorum mensium spatia divisio Erythris
usitata erat (n. 410₃). ²⁸ Cum Perenses partem civitatis Melitaeensium
efficerent, omnia ordinaria iudicia Meliteae fieri debebant; sed ne illi
propter minimi momenti res semper illuc migrare cogerentur, ter per
annum ut aediles Melitaeensium Perea conventus haberent institutum
est. Eodem consilio Athenis constituti sunt οἱ κατὰ δήμους δικασταί (cf.
Aristot. Ἀθ. πόλ. 53, 1).⁴ ²⁹ Cf. tit. A fin. Exemplaris Delphici versus
octo initiales aetatem tulere. ³⁰ Scriba publicus foederis Aetolorum,

qui proximum post praetorem et hipparchum locum inter summos magi-
stratus tenebat (Polyb. XXI 32, 10 χωρὶς στρατηγῶν καὶ ἱππάρχων καὶ δημοσίου
γραμματέως). Supra est Lycus scriba ἐπὶ νόμος ascriptus, proximo versu
(34) idem testis exstat. ³¹ Praesides senatus sunt duo, nam per-
peram Uss. et Vi. etiam duos magistratus et tres privatos testes qui hos
duumviros excipiunt inter προστάτας numerant (Bergk Zeitschr. f. Alterth.

1847, 1095). F. ³² Civitas ignota. [Πει]θόλαος supplevi (pro rarissimo
[Ὀρ]θόλαος). ³³ Hoc nomen inauditum, quod l.l. errore pro Λύσωπος
(cf. n. 597³) lectum conieci, teste Wilhelmo in lapide est (Goett. GA l.l.).

³⁴ Cf. Λάμιος Ἀπολλωνιεύς hieromnemo c.a. 202 (ἄ. Φιλαιτώλου), Or. Gr. I.
234 et Μένανδρος Τιμαῖος Ἀπολλωνιεύς testis a. 189, W.-F. 361₈; intelleg-
endum videtur castellum Aetolorum prope Eupalium Locridis situm (Liv.
XXVIII 8, 9); de oppido in insula aliqua ex Echinadum numero (Steph.
Byz. s. v.), quod Dttb. praefert, valde dubito. ³⁵ Suppl. Pw. (l.l. 1894,
833⁶) et Wilh. l.l. De Lyco cf. not. 30. ³⁶ Cf. Liv. XXVIII 8, 8: ad

Erythras Aetolorum, quae prope Eupalium sunt (Pw. l.l. 1897, 788). Sed
etiam Erythrae ad Thermopylas sitae in censum veniunt, cf. n. 413⁸.

³⁷ Cf. popularis Λύκος Ἀρίστωνος Ἐρμάτιος, manumissor a. 175, W.-F.
178₄. Situs oppidi ignoratur. ³⁸ Supplevi l.l. 1894, 833⁶. De hoc

Pantaleonte II cf. tit. A¹. Ceterum editores recte monuerunt, privatis testi-
bus hic patronymica ascribi, magistratibus non item, quia hi iam ipso

officii vocabulo satis ab aliis cognominibus distinguerentur. 39 Hera-
cleam ad Oetam a. 280 sibi adiunxerunt Aetoli (Paus. X 21, 1); urbem
a. 191 a M'Acilio captam post a. 189 recuperaverunt, cf. Pw. Jahrb. 1897,
762; Beloch Herm. XXXII 668; Swoboda Staatsalt. 339¹ contra Dttb. Herm.
XXXII 163; XXXIII 327. Ceterum huius testis pater est Theodorus Da-
moxeni f. Heracleota proxenus Hestiaeensium c.a. 232, n. 492²³.

547. Athenienses Demaenetum praetorem laudant post
a. 211/0. Eleusine, nunc in museo Eleusinio. Ed. Philios 'Εφ. 1887, 1.
Nova fragmenta adiecerunt Philios 'Εφ. 1890, 85 (v. 54—65) et Skias 'Εφ.
1897, 41 n. 12 (v. 54—60 init.). Praeter novissimum fragm. ed. IG II 5, 619b
(Syll.² 246; Michel 609; Nachmanson Att. I. 58). Omnia coniuncta IG²
1304. Cf. Stschukareff Bull. Hell. XII 1888, 69. [Kf]

θεοί. | ἔδοξεν Ἀθηναίων τοῖς τεταγμέν[νοι]ς ἐν Ἐλευσῖνι καὶ Πανάκτωι
κ[αί] | Φυλαεῖ καὶ τοῖς ὑπαθροῖς· [ἐπε]ιδὴ Δ[ημ]αίνετος διατελεῖ εὖ-
5 νους ὢν τῷ δῆμῳ καὶ εἰς [δο]ας αὐτὸν λ[ε]ιτουργίας καὶ χειροτόνη[σεν]
καλῶς καὶ ἐνδοξῶς ἐξῆρχεν καὶ πρὸς τ[ε] τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν |
πλεονακίς ἐπρέσβευσεν[1], ὁμοίως δὲ καὶ π[ρὸ]ς τὸν βασιλέα Φίλιπ-
πον2, | δπως ἂν παρ' ἑκατέρων τῷ δῆμῳ ἦ τε φιλ[α] καὶ ἡ εἰρήνη

Litterae ΕΠΞ non στοιχηδόν. V. 1. 51. 52 maioribus litteris exarati.

1 Aetolos et Philippum regem tum inter se bellum gessisse, Athenienses
neutrius partis fuisse ideoque utrorumque violentiam eis timendam fuisse,
sed Demaeneti legati ope pacem et securitatem terrae Atticae ab utrisque
feliciter defensam esse videmus. Quam rerum condicionem ex toto Phi-
lippi regno non cadere nisi in bellum sociale (a. 220—217) recte monuit
Stschuk. Namque inde ab a. 200 ipsi Athenienses internecivo bello a
Philippo petiti non poterant legationibus ab eo pacem impetrare; quod
etiam a. 211—205 contra illum cum Attalo, Ptolemaeo, Aetolis, Rhodiis,
Cretensibus bellasse Athenienses dicit Stsch., sane errare videtur; nam
ad quos provocat scriptorum locos, ex eis Pausanias I 36, 5 manifesto
ad res a. 200 et eis qui proxime insecuti sunt gestas spectat (vide Hitzigii
et Bluemneri commentarium), Livius vero haec habet XXVII 30, 4. 5: *eo*
legati ab rege Aegypti Ptolemaeo Rhodiisque et Atheniensibus et Chiis vene-
runt ad dirimendum inter Philippum atque Aetolos bellum. ad-
hibitus ab Aetolis et ex finitimis pacificator Amynder rex Athamanum.
omnium autem non tanta pro Aetolis cura erat, ferociore quam pro ingeniis
Graecorum gente, quam ne Philippus regnumque eius rebus Graeciae,
grave libertati futurum, immisceretur. Hinc quomodo colligi potuerit, Athe-
nienses tum belli socios Aetolis contra Philippum affuisse, non assequor.
Ac tamen ne de huius quidem belli temporibus recte cogitari concedo,
quandoquidem tum temporis praeter Philippum et Aetolos etiam Romani
legationibus adeundi fuerunt. Dttb. 2 Demetrii filius, qui regnavit
220—179.

διατηρῶνται καὶ μηδ' ὕ[φ]' ἐνὸς περι[σ]πωμένη ἡ πόλις [ἀ]ποκατάστα-
 θεῖ εἰς | τὴν ἐξ ἀρχῆς εὐδαιμονίαν, οὕτε κακοπά[θ]ιαν οὐδεμίαν οὕτε
 10 κ[ι]ν[υ]θονον ὑποστελλόμενος, ἀλλὰ καὶ λόγῳ κ[α]λῷ ἔργῳ τὰ συμφέ-
 ροντα πράττων³ τεῖ πατρίδι, ἀνθ' ὧν αὐτὸν ὁ δῆ[μ]ος ἐπαινέσεν⁴ τε
 πλεονάκις καὶ ἐστεφάνωσεν χρυσῶι στεφάνῳι, χάριν ἀξίαν ἀποδιδούς |
 [τῶ]ν ε[ὐ]εργεσιῶν τῶν εἰς ἑαυτὸν· χειροτον[η]θεὶς δὲ στρατηγός | ἐπὶ
 219/8 τὴν χώραν τὴν ἐπ' Ἐ[λε]υσίνους τὸ μὲν [πρῶτον ἐπὶ Χ]αιρεφώντος |
 15 ἄρχοντος⁵ καλῶς κα[ὶ] ἀξίως αὐτοῦ ἐξ[ή]γαγεν τὴν [ἀρχὴν το]ῖς τε |
 νόμοις [ἀκ]ολούθως [καὶ τ]οῖς ψηφίσμα[σιν καὶ] πᾶσαν πρόνοιαν π[οι]-
 ούμενος [καὶ] ἐπιμ[έ]λειαν τοῦ [μ]υθ[ῆ]ν μηδαμοῦ ἀδίκημα μήτε ἐ[ν] |
 τεῖ χώρῃ μ[ή]τ' ἐ[ν] τοῖς φρουρίοις γ[ε]νέσθαι· ὥσαύτως δὲ καὶ π[α]-
 215/4 λιν χειροτ[ο]ν[η]θεὶς τὸ δεύτερον ἐπὶ [τὴν αὐ]τὴν χώραν ἐπὶ Διο- |
 20 κλέους ἄρχ[ο]ντος⁵ διετέλεσεν ὑπερτιθέ[με]νος ἑαυτὸν τεῖ τ[ε] ⁶ | πρὸς
 τὴν φυλακὴν ἐπιμελ[ε]ῖσθαι καὶ τεῖ π[ρὸς τ]οὺς ὕφ' ἑαυ[τὸν τε]ταγμένους
 [φιλ]οτιμίαι· χειροτονηθεὶς [δὲ] καὶ τὸ τρίτον στρα[τη]γός ἐπὶ τ[ὴν] χώραν
 211/10 τὴν [ἐ]π' Ἐλευσίνους [ἐπὶ] Ἀἴσχρωνος ἄρχοντος⁷ τῆς τε [φ]υλακῆς
 25 ἐφορ[ο]ύτισεν τῆς χώρ[α]ς κ[α]λῇ τῶν φρουρίω[ν], | καθάπερ [καὶ ἐ]ν τοῖς
 ἐνπρο[σ]θε χ[ρ]όνοις. γινομένης δὲ καὶ | τῆς πανηγύρεως τῶν Ἐλευ-
 σ[τ]ινῶν τῶν μεγάλων⁸ ἐν τοῖς ἔτε[σιν] οἷς ἐστρατήγηκεν⁹, ἔθυσεν
 ταῖς θεαῖς μετὰ τῶν ἐξ Ἐ[λε]υσίνους περὶ τ[ῆ]ς τοῦ δήμου σωτηρίας·

3 ΠΙΑΤΩΝ.

4 Cf. Meisterhans Gramm.³ 171 not. 1428.

5 Cum omnia haec secundum temporum ordinem disposita sint, Chaerephonta, Dioclem, Aeschrona archontes utique non multo post bellum sociale in magistratu fuisse recte statuit Stsch. Dioclem Ol. 141, 2 = a. 215/4 archontem fuisse probavit Kirchner Goett. GA 1900, 447. Iam verba huius tituli v. 24 γινομένης δὲ καὶ τῆς πανηγύρεως τῶν Ἐλευσινίων τῶν μεγάλων ἐν τοῖς ἔτεσιν οἷς ἐστρατήγηκεν Stschuk. et Kolbe Att. Arch. 69 recte interpretati statuerunt τὴν πανηγυριν τῶν Ἐλευσινίων τῶν μεγάλων = τὴν πεντετηρίδα τῶν Ἐλευσινίων (Aristot. Ἀθπ. LIV 7. Cf. not. 8) in unamquamque ex tribus Demaeneti praeturis incidisse. Itaque cum Diocles secundo Olympiadis anno in magistratu fuerit, archon Chaerephon Ol. 140, 2 = 219/8, Aeschron Ol. 142, 2 = 211/0 assignandus erit.

6 TONTEITE (ἐαυτὸν ἐν τεῖ πρὸς Phil.).

7 Cf. not. 5. 8 Idem quidem nomen non legitur nisi in titulo aetatis imperatorum Romanorum (IG III 663₇). Sed nihil aliud esse τὴν πεντετηρίδα τῶν Ἐλευσινίων, quae una cum earundem feriarum trieteride in rationibus epistatarum Eleusiniarum IG II 5, 834_b 46, 47 commemoratur, rectissime statuunt Ph. et Stsch. Omnino autem probe tenendum est, in titulis Atticis Ἐλευσινίων nomen non usurpari nisi de ludis et certaminibus, cum illa sanctissima et nobilissima sacra anniversaria ut hic (v. 29) sic ubique sollenni μυστηρίων vocabulo indicentur. 9 Cf. not. 5.

ἐπεμελήθη δὲ καὶ | τῆς τῶν μυστηρίων [τελ]ετῆς 10 καθ' ἐκάστην στρα-
 30 τηγίαν 11, ὅπως | μετὰ πάσης ἀσφαλε[ίας] συντελεσθεῖ· διετέλεσεν δὲ
 καὶ | πρὸς τοὺς ὕφ' ἑαυτὸν [τετα]γμένους τῶν πολιτῶν ἵσον αὐτὸν | πα-
 ρασκευάζων ἐν πᾶ[σιν] ἀε[ι] 12 καὶ ἀδωροδόκη[τ]ρον· ἐπεμελήθη δὲ καὶ
 τῆς τῶν ἐ[ψωνίων] διαδόσεως, σῆ[ν] τε [π]α[ρ]ατιθέμενος ἐξ ἐτοίμου
 35 ὁ[π]ως ἔχ[ω]σιν ὡς λυσιτελέσ[τα]τ[ον] 13, | καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἔτεσι[ν] αὐ[τ]οῖς
 προδιδούς 14 ἀργύριον εἰς | ἐσθῆτα, ἀεὶ προνοούμενος τ[ῶν] ὕφ'
 αὐτὸν τεταγμένων τῆς | εὐσχημοσύνης, καὶ εἰς ταῦ[τ]α οὐκ ὀλίγα ἐκ
 τῶν ἰδίων ἀναλίσκων, καὶ κοινεῖ πᾶσιν εὐχρηστῶν καὶ ἰδία ἐκάστου |
 40 φροντίζων· ὅπως ἂν οὖν καὶ Ἀ[θ]ηναίων οἱ | τεταγμένοι ἐν | τοῖς φρου-
 ρίοις φαίνωνται [τ]ιμῶντες τοὺς εἰς τὸν δῆ[μον] φιλοδοξοῦντας καὶ εἰς
 ἑαυτοὺς φιλοτιμουμένους, | ἀγαθεῖ τύχει δεδόχθαι τοῖς τετ[α]γμένοις
 τῶν πολιτῶν | ἐν Ἐλευσίνι καὶ Πανάκτῳ καὶ Φυλ[ε]ῖ καὶ τοῖς ὑπαί-
 45 θροις, | ἐπαινέσαι Δημαίνετον Ἑρμ[οκλέους] Ἀθμονέα, καὶ στεφάνω-
 σαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ | κατὰ τὸν νόμον καὶ εἰκό[ν]ι χαλκεῖ, καὶ
 στῆσαι αὐτὴν ἐν [τεῖ] αὐλῇ τοῦ ἱεροῦ· ἀναγορεύσαι δὲ τὸν στέφανον
 τοῦ[τ]ο[ν] Ἀλῶϊον τῷ πατρὶϊ | ἀγῶνι· τῆς δὲ ποιήσεως τῆς εἰκό[ν]ος
 καὶ τῆς ἀναγορεύ[ε]ως ἐπιμεληθῆναι τὸν γραμματέα καὶ τὸν ταμίαν
 50 καὶ τοὺς | εἰρημένους 15.

οἳ δ' εἰρέθησαν ἐπὶ [τ]ὴν ἀνάθεσ[ιν] | τῆς εἰκό[ν]ος· [Κλ]ει-
 τοφῶν Ἰφιστιάδης, Ξ[ε]νοφῶν Βερενικ[ίδης], --]ης Παιανιεύ[ς], Νίκα[ν]-
 δρος Τυρμε[ίδης], --]

55 Ἀθ[ηνα]ίων οἱ τε-
 τ[αγ]μένοι ἐν Ἐ-
 λευσ[τίν]ι καὶ οἱ ὑπαι-
 θροι Δημαίνετον
 Ἑρμ[οκλέους] Ἀθμο-
 60 νέ[α] στρατηγῆσαν-
 τα ἐφ' ἑαυτῶν τρίς.

Ἀθ[ηνα]ίων	Ἀθ[ηνα]ίων
οἱ τεταγμένοι	οἱ τεταγμένοι
ἐν Πανάκτ[ω]	ἐπὶ Φυλ[ε]ῖ
Δημαίνετον	Δημαίνετον
Ἀθμονέα.	Ἀθμονέα.

65

10 Cf. not. 8. 11 Cum mysteria annua fuerint, de annis 219/8, 215/4, 211/0, quibus Demaenetus praetura functus est (cf. not. 5) optime dici potuit καθ' ἐκάστην στρατηγίαν. 12 ἐν πᾶσι καὶ καὶ Ph. Koe. Sed non est, cur lapicidam erroris insimulemus, quare supplēvi δέ[ι]. Dttb.

13 Suppl. Koehler; vocem λυστελής hic idem significare, atque εὐτελής in sermone antiquioris aetatis, existimaverim. Cf. n. 495₂₁. Dttb. 14 Non donavit, sed in praesentia numeravit pecuniam quae ex aerario publico ipsi restituerentur. Haec enim est vis verbi compositi. 15 Cf. not. 4.

548. Δ549. Urbi Sardium promantea, legato Sardianorum honores Delphici tribuuntur, c.a. 211. In muri polygonii parte C—D (ad C). Exordia versuum edd. Wescher-Foucart n. 451 et 452, textus integros Haussoullier Bull. Hell. V 1881, 398, 7 (Syll.² 484) et 402, 8 (Michel 262 et 273; Baunack GDI 2645/6); imagines titulorum lucis ope factas ed. Pomtow Jahrbh. Phil. 1894 tab. II, fig. III ad p. 526. Cf. Pomtow ibid. 1896, 758. Signum x indicat spatium vacuum. [Pw]

548 ἔδοξε τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ παρα-
γενόμενος | εἰς τὴν πόλιν ἁμῶν Μатροφάνης Μενεκράτεις¹, θεοπρόπος²
καὶ πρεσβευτὰς | παρὰ τοῦ δήμου τοῦ Σαρδιανῶν, τὰ τε (τά τε) ὑπάρ-
χοντα Δελφοῖς φιχλάνθρωπα | ἐκ παλαιῶν χρόνων³ ποτὶ Σαρδιανούς
5 ἀνανεοῦται⁴ καὶ ἐνφανίζεχικ, ἂν ἔχοντι | εὖνοϊαν πάντες ποτὶ τὴν πόλιν
τὴν ἀμετέραν, vacant 23 l. | ἀγαθᾷ τύχαι, δεδόχθαι· ἐπαινέσαι τὸν
δῆμον τὸν Σαχχρδιανῶν ἐπὶ τᾷ εὐνοίαι | ἂν ἔχει ποτὶ Δελφούς, καὶ
ὑπάρχειν αὐτοῖς τὴν δεδομέναν ἐξ ἀρχᾶς³ παρὰ τᾶς | πόλιος τᾶς Δελ-
φῶν προμαντείαν καὶ ἀτέλειαν καὶ προσδρίαν καὶ ἄλλα [ῥσα] | καὶ τοῖς
ἄλλοις προξένους καὶ εὐεργέταις. εἴμεν δὲ καὶ τὴν πόλιν τῶν Δελ[φῶν] |
10 πρόξενον⁵ τᾶς πόλιος τᾶς Σαρδιανῶν, καὶ ἐπειδὴ ἀξιοῖ Μатροφάνης

Ex lapide lectiones Hauss. correxi: v. 2 Μатροφάνης pro Μητροφάνης;
v. 3 et 5 τοῦ Σαρδιανῶν pro τῶν Σ., v. 12 παραγενέσεται pro παραγενΕ. νται.
V. 8 fin. supplevi [ῥσα] pro τᾶλλ' ᾶ. V. 10 fin. ad ἀποδέ[ξασθαι] Baunackii (per se
improbabile) spatium non sufficit. V. 11 fin. emend. Dttb. pro δυνατο(ύ)ντων.

De aetate v. nott. 8 et 10. De promanteis quas Delphi urbibus tribu-
erunt cf. n. 17. 1 Cf. n. 549. 2 Qui mittitur ad oraculum consu-

lendum, cf. Syll.² 660₈. H. 3 Verbis ἐκ παλαιῶν χρόνων (v. 4) et ἐξ ἀρχᾶς
(v. 7) alludi ad promanteam illam, antiquitas (a. 543) Croeso Lydisque omni-
bus attributam, adnotavi ad tit. 7, quo illud decretum reficere studui.
Pariter ad tit. 548 respicit Sardianorum plebiscitum anni 166, cuius mentio
fit in tit. Delphico Or. 305 (ἐπειδὴ ὁ δᾶμος ὁ Σαρδιανῶν, φίλος καὶ σύμμαχος
διὰ προγόνων ὑπάρχων τᾶς πόλιος [sc. Δελφῶν]); de quo v. infra post n. 654.

4 ἀνανεοῦται manifesto interpretandum, 'de renovatione rogavit' (beantragte
die Erneuerung); alia notione ἐπανανεοῦσθαι περὶ usurpatum erat in tit. 295³.

5, Magistratus Delphorum iura et officia proxenorum totius civitatis
nomine in se recipiunt, quia proxenus privatus Sardianorum non erat,
neque tamen sine proxeno sacra facere poterat legatus eorum (cf. not. 7).
Cf. Bull. Hell. VII, 1883, 191, ubi in laterculo geographico Delphorum legitur
ἐν Κυφαίρα· ἡ πόλις.

ἀποδο[ῖσαι] | τὸν προθύσοντα ⁶ διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν πρόξενον ⁷ Σαρδιανοῖς, οὐ δυνατ(ῶν) ὄντων [αὐ]τῶν πλείον[ος] χρόνου παραγενέσθαι εἰς τὸ μαντεῖον διὰ τὰς αἰτίας, | ἃς ἀπελογίσαστο Ματροφάνης, προθύειν αὐτῷ τὰν πόλιν. *vacant versus duo*

549 Δελφοὶ ἔδωκαν Ματροφάνει Μενεχράτους ⁸ Σαρδιανῶι αὐτῷ καὶ ἐκ-
γ[ό]νοις προξενίαν, προμαντεῖαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν ἀτέ[λει]-
αν, θεωροδοκίαν τῶν τε Πυθίων καὶ Σωτηρίων ⁹ καὶ ἄλλα ὅσα κα[τὰ]
τοῖς | ἄλλοις προξένους καὶ εὐεργέταις. ἄρχοντος Ἀναξανδρ[ίδος] ¹⁰,
5 βουλ[ε]υ[όν]των [Ἰ]ππωνος, Μνασιθέου, Νικία, Πολύωνος, Ἀτεισίδα.

⁶ προθύειν hic idem esse atque alibi κατάρχεσθαι putavere H. et Dttb.; quod iure impugnaverunt L. Ziehen Rh. Mus. LIX 1904, 401 et Stengel Herm. XXXVIII 1913, 634, monentes etiam hic προθύειν interpretandum esse „das Voropfer darbringen“. i.e. „dem Fremden durch .. eine bestellte .. Mittelsperson das Opfer, bzw. die Orakelbefragung zu ermöglichen.“

⁷ In fanis publicis nulli nisi civi sacra facere licebat, cf. μὴ ἐξεῖναι κατάρχεσθαι εἰς τὸ Ἡραῖον ξένῳ μηδένι Syll.² 565₃ [cui lectioni Hi. IG XII 7, 2₉ substituit κατέ[γ]εσθαι, i.e. appellere], aut certe peregrino tum modo permittebatur, cum civis aliquis illa „prima libamina“ deo obtulerat (ἦν ξένος ἱεροποιῇ τῷ Ἀπόλλωνι, προτερᾶσθαι [i.e. προθύειν, κατάρχεσθαι] τῶν ἀστων ὃν ἂν θέλῃ ὁ ξένος, Mileti, Syll.² 627₆. Thuc. I 25, 4: οὕτε γὰρ ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς διδόντες (Κερκυραῖοι Κορινθίοις) γέρα τὰ νομιζόμενα οὕτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταργόμενοι τῶν ἱερῶν κτλ.). At Delphis non, ut Mileti, unicuique civi id concedebatur, sed proxeno eius civitatis cuius erat peregrinus faciendum erat. H. ⁸ Idem qui legatus in tit. praecedenti.

Itaque decreta 548/9 in eadem contione esse facta apparet. ⁹ „In den Pythienjahren gilt ‘τὰ Πύθια καὶ Σωτήρια’ als ein Fest (nicht: καὶ τὰ Σωτήρια)“, Pomtow Goett. GA 1913, 183 not.; A. Mommsen Delphika 224; Reisch mus. Gr. certam. 100.

¹⁰ Magistratum Anaxandridae in universum annis 217—205 attribuendum (cf. n. 452¹⁰) accuratius circa a. 211 posui Delph. Chron. R-E IV 2630. Ibidem docui hunc archonta esse clarissimum periegetam Delphicum Anaxandridam, quem Polemo impugnavit; cf. schol. Eur. Or. 1637: Πολέμων ἐν τῷ δ’ τῶν πρὸς Ἀναξανδρίδην. Fragmenta collecta sunt FHGr. III 106 et ap. Weniger. De Anaxandr., Polemone, Hege-sandro 12; cf. Maass De Sibyll. indic. 19; Susemihl I 665; E. Schwartz R-E I 2076. Libri inscripti esse feruntur περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, at aut vereor ne haec inscriptio tantum ab argumento sit petita (cf. Theopompi Philippicorum librum notissimum περὶ τῶν συληθέντων ἐκ Δελφῶν χρημάτων) — servatur enim illa ap. unum Ps. Zenob. I 57 = Bodl. 207 neque in fabula ab eo narrata omnino agitur de donariis, sed de oraculis —, aut certe verbum συληθέντων delendum videtur (nam non συλᾶν ἐν, sed ἐκ dicendum), ut titulus aequet librum Alcetae περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, de quo cf. n. 221 C et Delphica III 219. — Nomen periegetae erat Ἀναξανδρίδας Χαίρεφάνης, βεβαιωτῆρ a. 197, W.-F. 376; senator erat c. 220

ἄ. Ξενοκλέος, archon c. 211, testis a. 196, βεβ. a. 193, testis a. 182. Avus Anaxandridas fuerat hieromnemo a. 273, n. 416; alii cognomines ante a. 149 Delphis non recensentur.

Δ 550. Fano Chalcedonio Apollinis Pythaei ius asyli a Delphis datur, c. 213—203. Ed. Pomtow Klio XV p. 14, n. 38 (cf. etiam Fouill. III 1, p. 200 not. 1).

[Pw]

Initium perit ΙΟΝ εἶμεν¹, ἀγαθὰ[ι τόχαι], |[δεδ]όχθαι τῷ πόλι τῶν Δελφῶ[ν, | τ]ὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ[ο] | Πυθαίου² τὸ ἐν τῷ
5 Καλχαδοῖναι³ ἄσυλον καὶ φύκτιμον⁴ εἶ[μ]εν ἀπὸ πάντων, ὧ⁵ ταί
σταῖ[λαι ὀρίζονται, κατὰ τὰν τοῦ] θεοῦ μαντείαν. ἀγγράφαι δὲ | τὸ ψάφισμα
10 τόδε ἐστάλαν λ[ι]θίναν καὶ ἀνθέμεν ἐν τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. |

vacat versus unus

xxx Ποδοκλῆς Ἡροδώρο(υ) Βοιωτίας | ἐπεμελήθη⁶.

Cum a. 202 Philippus rex urbes Chalcedona, Lysimachiam, Cium φίλων ὑπαρχόντων καὶ συμμάχων Αἰτωλῶν . . expugnavisset, ἀποσπάσας ἀπὸ τῆς τῶν Αἰτωλῶν συμμαχίας (Swoboda, v. infra), titulum supra positum ad eam aetatem l.l. rettuli, qua Chalcedon isopolitia cum Aetolis-Delphis erat coniuncta. De initio quidem huius amicitiae vv. dd. valde inter se dissentiunt, sc. ab a. 241 usque ad 203, sed l.l. annos 213 aut 203 praetuli (contra Niese II 581 de a. 203 cogitat). Accuratiore vide ap. Swoboda Staatsalt. 350⁵. 1 Hi. cogitat de [ῶν καὶ ἄμει]γον εἶμεν, cf. τὰν μαντείαν v. 8; sed possis etiam supplere; [ἐπειδὴ] -- ἃ πόλις τῶν Καλχαδονίων -- παρακαλεῖ, τὸ ἱερὸν τ. Ἀπόλλ. τ. Πυθ. ἄσυλον καὶ φύκτιμον εἶμεν, cf. repetitionem solitam v. 4/5.

2 Forma Πυθαῖος (alibi Πυθαῖεύς) adhuc negata hoc titulo comprobatur. Apollo Pythaeus Megaris colebatur, cuius urbis colonia Chalcedon erat, ubi etiam Pythia agebantur (R-E II 66). 3 Fanum et oraculum Chalcedonium cum raro commemoretur neque apud antiquiores auctores qui huius urbis mentionem fecerunt (Herod. IV 84. 144; Thuc. IV 75; Xen. Anab. VI 6, 38; VII 1, 20; 2, 24. 26 al.) unquam nominetur, sequitur, illud fanum his demum annis (sc. 213—203) seu conditum seu redintegratum esse.

4 Altera parte saec. III delubris haud paucis ius asyli Delphicis oraculis et decretis tribuitur vel confirmatur, cf.: a. 242, Smyrnae fano Veneris Stratonicidis n. 470¹ et Or. 228; a. 206, Magnesiae Maeandr. Dianae Leucophryenae n. 557/62; a. 205/1, Tei Dionysio (sine oraculo) n. 565; a. 202, Alabandae (Antiochiaie ἐκ τοῦ Χρυσσαορέων ἔθνεος) Iovis Chrysaorei et Apollinis, v. ante n. 579; fin. saec. III, Cyzici Syll.² 791. Postea cf. a. 182, Pergami n. 630; a. 180 (renovatum) A bis Ptoio n. 635. Antiquissimis vero temporibus: Sami Heraeo et Coi Asclepieo ius asyli donatum esse Tac. Ann. IV 14 tradit.

5 ὧ = ῥ, ῥ̄, *wie, auf welche Weise*, Ruesch Delph. Gramm. 259. Cf. tit. 629₁₇ sq.: καὶ καθάπερ ὁ βασιλεὺς Εὐμένης ἀνακαλεῖ τὸ τέμενος . . ἄσυλον καθὼς κα ὀρίξῃ κτλ. Et hanc et formas ἀγγράφαι, ἐστάλαν, ἀνθέμεν a Rhodocle Boeoto (v. 12) profectas esse puto.

6 V. 12 neglegentius incisus, sed eadem manu postea additus. ἐπεμελήθη, sc. τῆς ἀναγραφῆς, cf. n. 521₄₃.

551. Machanidas Spartae tyrannus a. 210—207. Spartae. Edd. Ross (et C. Keil) Arch. Aufs. II 667 (LeBas-Foucart II 162^e; Syll.² 252; Michel 1073; SGDI 4431); IG V 1, 236. [Hi]

Μαχανίδ|ας¹ ἀνέθ|κε τῷ Ἐλευ|σίᾳ².

1 Haud improbabilius Rossius coniecit hunc esse Spartae tyrannum.

2 Laconicam formam nominis eius esse, quod vulgo Ελευθρία, in titulis vero permultis modis scriptum est et barbarum potius numen indicare videtur; cf. W. Schulze Quaest. ep. 260; v. d. Loeff De ludis Eleusin. 1903; Malten Arch. Jahrb. XXVIII 1913, 40.

Attali I ex redivitibus Aegineticis donarium a. c. 210—197. Or. 281; cf. 287.

552. Philippi regis ad Abaeos epistula, a. 208. (Abis in Phocide) olim *Bogdanos*, deinde *Kalopodi*. Edd. Bilco Bull. Hell. VI 1882, 171 (Michel 42); Dittenberger IG IX 78 (Syll.² 253). [Hi]

βασιλεὺς Φίλιππος¹ | Ἀβαίων τῷ κοινῷ² | χαίρειν· οἱ παρ' ὑμῶν |
5 πρεσβευταί, Ἀμεινίας, | Παγχαρίδας, Σώτιμος, | Ἀρχέδαμος, Εἰδάνωρ,
Ἀρχί|ας, Νικόβουλος, ἀποδόν|τες τὸ ψήφισμα διελέγ|σαν, ὅπως ὑπάρ-
10 χηι ὑμῖν | τῆς ἐστῆς χώρας ἡ ἀτέλε|ια | καθὰ καὶ πρότερον. καὶ διὰ |
τὸν θεόν³ οὗν καὶ ὑμῖν βουλό|μενος χαρίζεσθαι γέγρα|[φ]α τῷ Ἡρα-
15 κλείδῃ⁴ μὴ ἐνο|[χ]λεῖν ὑμᾶς. ἔρρωσθε. |[ε]τους γ' καὶ ι', Ὑπερβε-
ρεταίου.

1 Ex scripturae ratione apparet, Demetrii, non Amyntae filium indicari. B. Mensis Hyperberetaeus anni eius regni tertidecimi (v. 16) respondet mensium Augusti et Septembris a. 208 partibus. 2 Tum cum Philippus Aetolos prope Lamiam bis vicisset (Liv. XXVII 30, 2), pars exercitus usque in Phocida penetrasse videtur duce Heraclide. Nam expeditio Phocica a Polybio X 42, 2 et Livio XXVIII 5sq. narrata hic in censum non venit cum quia ei Polyphantas, non Heraclides praefuit, tum quia posteriore demum anno (a. 207) facta est.

3 Abis τὴν ἱερὴν Ἀπέλλωνος πλοῦσιον Hdt. VIII 33. 4 Duo huius nominis duces in exercitu regis fuerunt Gyrtionius (Polyb. XVIII 22, 2) et Tarentinus (Pol. XIII 4, 4). B.

**Δ 553. Polyarchides, hieromnemo Chius, ab Amphictyoni-
bus Delphicis honoratur, a. 208.** Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 620, n. 1 (GDI 2528). De tempore cf. Pomtow R-E IV 2630. [Pte]

Titulus pertinet ad cl. IX Amph., quae 11—12 Aetolos cum 3—4 asseclis complectitur, cf. n. 538 not. Pro Thessalo uno (Pharsalio) in titt. 539 et 545 hic duo inter Aetolos comparent: Haemoniensis v. 3 et Gomphensis v. 5, unde suffragia Aetolorum aucta (12 pro 11, n. 545) vide-

[ἄρχοντος ἐ]ν Δελφοῖς Βαβύλου¹, ἱερομναμον[ούντων· Αἰ]τωλῶν(12)
 Χλ(α)ινέα² Καλυδωνίου, [Μ]ενίσ[χου³ | - c. si - 'Η]ροδότου⁴ Αἰμονιεύς,
 Πυρρανθί[ου | . . . , . . . ἀν]δρου Θουρισκαίου⁵, Λέωνος Λ[ι]μν[αίου, |
 5 - c. si - Γομ]φρέως, Δάμωνος Κυτινιεύς, [- c. si - | - ci -, Ἀρ]χίπτου
 Μελιταιεύς, Φιλ[αχα]ίου Κοριο[. . . , | - si - ω]νος Ὑαίου⁶. Χίων Πο-
 λυαρχίδου· [Δελφῶν⁷ Ο[. | , . . . α]γόρα· Ἀθαμάνων Θε-
 10 δότου⁸ [- c. si - | . . . , γραμμα]τεύοντος τοῖς ἱερομναμόνοις[. . . . | - c. si -
 ἐ]ρος, ἔδοξε τοῖς Ἀμφικτι[νοις· ἐπειδὴ | Πολυαρχίδ]ης Ἐρμάρχου
 Χίτος⁹, ἀποσ[ταλεις] ἱερομνάμων ὑπὸ τῆς πό[λιος] τῆς Χίων, [τά τε
 κα|τά τὰς θυσ]ίας καλῶς καὶ λαμπ[ρῶς] συνετέ[λεσεν] κτλ., reliqua
 omnia inde a verbo Χίτος (seu servata seu supplenda) accuratissime con-
 sentiunt cum tit. 545¹¹⁻³¹, exceptis nomine v. 39 [Πολυαρχίδ]ην Ἐρμάρχου
 et his fere minutis: v. 20 διέλυσεν pro -σε (v. 18 n. 545); 23 ἐν τὰν πα-. v.,
 unde certissime π[όλι]ν restituendum (πα[τρίδα?] Hom.), pro εἰς τὰμ πόλιν

licet sunt declaranda. De Thessalis cf. n. 539 not., 545³ et quae exposui
 Jahrb. Phil. 1897, 807. 840 (item Beloch III 2, 339; Walek 134); cf. etiam
 n. 509³.

1 Babylo annum 208 attribui Jahrb. Phil. 1897, 807. Hoc
 enim anno, *verhandelt Amyndros der König der Athamanen* [quorum
 hieromnemo, unus adhuc notus, v. 8 recensetur] *im Namen der Aetoler*
als Vermittler zwischen diesen und König Philipp (Liv. XXVII 30, 4; App.
 Mac. 3); Wilcken *R-E* I 2004. Anno vero 206 iam idem Amyndros ad
 Philippum transiit, cf. Niese II 500. Aetolos igitur gratias Athamani-
 bus hoc suffragium ipso anno 208 tulisse verisimillimum est. 2 Ex
 Polybio suppl. Hom., *la copie porte ΧΑΙΝΕΑ*. Idem haud dubie Aetolus
 qui hieme a. 211/10 clarissimam orationem Spartae habuerat, Polyb. IX
 28—31; cf. adnot. marg. in cod., et ibid. 31, 7; 36, 2; 37, 4 (Niese II 482).

3 Suppl. Baunack GDI. 4 Supplevi [Ἡ]ροδότου (pro - - φοδότου) et Πυρ-
 ρανθί[ου]. Sed lectio Ἀρμενιεύς (cf. urbem Ἀρμένιον), ut pridem emendavi
 Jahrb. Phil. 1897, 807, stare non potest. Nam Haemoniam eandem esse
 atque Pelasgiotidem cum Plinius n. h. IV 14 tradat, ethnicum Αἰμονιεύς, quod
 saepe pro Thessalis usurpari notum est (Kern *R-E* VII 2220), haud dubie
 supra recte se habet et ad regionem Pelasgiotidis spectat. 5 Idem
 ethnicum Θουρισκαίου ceteroquin ignotum exstat n. 554².

6 De Hyaeis
 Locrensium Ozolarum cf. n. 598¹⁶. 7 Suppl. Hom., in exemplo est
 . Y . . . O.

8 De hoc uno hieromnemone Athamanum adhuc noto cf.
 not. 1. Si exemplum iam pluribus locis correctum hic quoque mutare
 liceat, praeferam Θεωδῶρου [Ἀργεθι]εύς, qui regulus commemoratur a. 205/1
 (cf. n. 564¹) in titulo LeBas-Wadd. 83, reviso a Wilhelmo Goett. GA 1898,
 217: Ἀθαμάνων[. | β]ασιλευ[ς] Θεόδωρος [κα]ὶ Ἀμύναν[δρος] Τητίων τῇ βουλῇ καὶ
 τῷ δήμῳ χαίρειν. Eundem intellegendum censeo in proxenia Dodonae
 reperta GDI 1341: θεὸς τῷ[χα]. Θεόδωρον Στομίου Ἀργεθι Μολοσσοὶ πρόξενον
 ἐποίησαν κτλ.

9 De simillimis decretis in honorem Chiorum factis
 cf. n. 545 cum not. 14; tertium habes in tit. 579.

(v.20); 25 [τὸ θεῖον]; pro [τὸ κοινόν] (v.19). Finem vero tituli ex fragmento B, quod Kontoleon Homollio suppeditavit, sic supplendum duco:

42 [ἐν τῷ ἀγῶνι] [τῶν γυμνικῶν καὶ τοῖς] (Διόνυσίοις ἐν τῷ θεάτρῳ,
45 ἐπεὶ κα τῶν παιδῶν χοροὶ μέλλωντι ἀγωνίζεσθαι, |, ὅτι τοὶ Ἀμφικτιόνες
στεφανοῦντι) | [Πολυάρχῳ τῷ Ἐρμ]άρχου Χίῳ [ν χρυσέῳ | στεφάνῳ·
στάσ]οντι δὲ αὐτοῦ καὶ [εἰκόνας | χαλκείας δύο τ]ὰμ (μ) ἐν ἐν Δελφοῖς
50 ἐν τῷ | ἱερῷ, τὰν δὲ] ἐν Χίῳ, ἀρετᾶς ἔν[εκεν καὶ | εὐσεβείας τᾶς
ἐν] τὸν θεὸν καὶ εὐνοίας [τᾶς ἐν] | (τοὺς Ἀμφικτιόνες)¹. ὅπως δ(ὲ
διαμείνη | τάδε τὰ δεδογμ)ένα ἐν τὸν ἅπαντα χρόνον, (ἀναγράφαι
αὐτὰ εἰς στάλα); δύο | καὶ θέμεν τὰμ μὲν ἐν (Δελφοῖς, τὰν δὲ ἐγ|
55 Χίῳ. δόμεν) δὲ τὸ ἀνάλωμα ἐν ταῦτα τό(ν | γραμματέα τῶν ἱερομ)να-
μῶν).

Vs. 51—56 addidi ex titulo Amphictyonum suppari, in honorem Megacelis Asclepiadis f. Chii facto, quem edidi Goett. GA 1913, 176 n. 7; uncis rotundis () inclusa ibi supplementa erant. Indidem supplementa quaedam alia petivi ut supra v. 46 [στάσ]οντι cet.

Δ553a. Ter honorantur epimeletae Aetolici Delphorum, c.a. 209/6. Titulos 534 A et B huc transponendos esse comprobatur novus tit. C. [Pw]

A. Pantaleo epimeleta. ἄ. Ἀρχελάου, βουλ. Ταρσέντου, Πλάκου κτλ. cf. tit. 534 A. Lapidem ad monumentum n. 512 pertinere nunc constat.

B. Aristarchus epimeleta. ἄ. Ἀρχελάου, βουλ. Α., —, Ἀρχιδά κτλ. cf. titulum 534 B. Etiam hic lapis spectat ad monum. n. 512.

C. Pilleas epimeleta. In lapide calcario ad monumentum feminae Aetolae n. 512 pertinente, simillimo eis quibus A et B insculpti sunt. Prae-scripta ed. Pomtow Delphica III 142 (Berl. phil. W. 1912, 543), tit. integrum Klio XV sep. p. 197, n. 125.

θ ε ο ι.

ἄρχοντος Εὐαγγέλου¹, βουλευόντων Κλέωνος, Κλεοδάμου, Ἀμόντα, |

1 Cf. W-F 384 in manumissione antiquissima servata: στραταγέοντος Ἀγίτα τὸ δεύτερον [cf. laterculum praetorum n. 546¹], μηνὸς Ὀμολώου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Εὐαγγέλου, μηνὸς Βυσίου, ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοντο . . Πρυτανεῖς. Intelligendus est ἄ. Euangelus I, — cuius senatores adhuc ignoti erant — quia archontibus Euangelo II (a. 179) et III (163) bis alii senatores recensentur. Titulos A—C annis finitimis tribuendos esse cum epimeletae Aetolici in his tantum decretis comparentes testentur, sequitur et ἄ. Euangelum I ab a. 201 promoveri et Archelaum III ab a. 218 detrudi debere ad ultimos belli annos, sc. 209/6 (cf. n. 534¹·³), quibus simul Messeniorum auxilia Delphos custodiebant (n. 555¹). Nam de bello sociali hic agi non posse, ex tit. W-F 384 qui sacerdotes Euclem-Xenonem habet evincitur; Xenon enim cum a. 180 mortuus sit (n. 602¹), non ante a. 212/0 munus inire potuit.

ἔδοξε τὰι πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείῳ σὺμ ψάφοις ταῖς ἐν-
νόμοις· | ἐπειδὴ Φιλλέας Μίχκου Ναυπάκτιος² ἐν ταῖς ἔμπροσθεν χρό-
5 νοις | εὐνοὺς ὧν διατέλει τὰι πόλει, καὶ νῦν κατασταθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰτω-
λῶν | ἐπιμελητὰς τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τὰς πόλιος, ὁσίως καὶ ἐνδόξως τό
τε ἱερὸν καὶ | τὰν πόλιν διεφύλαξε κτλ. Reliqua praeter nomen epime-
letae) consentiunt cum titt. A, B, exceptis v. 3 ἔμπροσθεν et 13 ἐμ (pro -ἐν);
8 ποτὶ τε αὐτοσαυτοῦς (pro αὐσαυτοῦς).

2 Idem hieromnemo Aetolorum c.a. 205/1, n. 564₃.

554. Aetoli Magnetibus Maeandriis ius asyli et suffragium Amphictyonicum tribuunt, c.a. 208/7 (P). Thermi Aetoliae. Ed. Soteriades apud Kernium I. Magnes. p. XIV, n. LIV a (Syll.² 923) et 'Eφ. ἀρχ. 1905, 83. Cf. Wilhelm Wien. Stud. 1907, 3; 'Eφ. ἀρχ. 1914, 85; de tempore Pomtow Delph. Chron. RE IV 2677. [Pw]

στραταγέοντος Ἀγελάου Ναυπακτίου τὸ | δεῦτερον¹, ἱππαρχέοντος Πο-

1 Cum prior Agelai praetura a. 217/6 ap. Polyb. V 107, 5 sq. exstare videretur, alteram anno 207/6 attribueram quo plurimas civitates ius asyli Magnetibus concessisse (supra v. 11) ludosque Leucophryena accepisse sci-
mus, cf. titt. 557—62 et I. Magn. n. 16—87, in quibus n. 28 Aetolorum, sc. urbis Calydonis (?) est. Tamen de hoc anno a plerisque probato non constat. Neminem enim fugit, inter hoc decretum, in quo tantummodo ius asyli rogatur et attribuitur, et illa quibus Dianae epiphania describitur, oraculum Delphicum praedicatur, auxilium a Magnetibus a. 279 contra Gallos latum laudatur, sacrificia ludique Leucophryena accipiuntur, theori appellantur, — discrimen intercedere maximum: omnium harum rerum ne uno quidem verbo supra fit mentio. Manifesto igitur decretum 554 ante sacrificia ludosque acceptos factum est propiusque accedit ad titt. similes de Ceorum et Mytilenaeorum asyilia c.a. 223/0 ab Aetolis concessa n. 522; IG XII 5, 526; ib. XII 2, 15 et 16; cf. Klio XV 12. Quod comprobatur verbis (supra) v. 12 sqq.: καὶ μηθενὶ ἐξουσίαν εἶμεν .. ἀγρεῖν μηθέν .. κτλ. usque ad v. 20 κυρίους εἶμεν, quae fere prorsus eadem in titt. illis Cei et Mytilenae recurrunt (cf. etiam n. 443²), ab omnibus vero Magnesiae incisis aliena sunt. Quibus cum accedat quod nusquam Agelai praetura illa anni 217/6 ut prima notatur, neque Magnetum legati Mnasiptolemus et Hipponicus alibi reperiuntur (v. not. 4), sumendum videretur, titulum 554 antiquiorem esse et seu annis 215—13 attribui debere, seu ad ipsum annum 217/6 pertinere, quo Agelaus iterum praetor fuerit, seu ad a. 222/1 esse reiciendum, cui altera praetura obveniret, cum tertia a. 217 adscribenda sit; Agelaum enim a. 218/7 aetate provectiore fuisse et oratio illa clarissima comprobatur (Polyb. V 104) necnon partes quas eius a. 221 et 219 fuisse Pol. IV 16, 10; V 3, 1 tradit et nepos cognominis, praetor Agelaus II a. 170/69, confirmant. Quibus vero causis cum ea res vehementer impedimento sit, quod adhuc in catalogis hieromnemonum nullus Magnes

λεμάρχου Θυρῖσκαίου², γραμματεύοντος Σκόπα Τριχονέος××³, | ἔδοξε
 5 τοῖς Αἰτωλοῖς· ἐπειδὴ Μάγνητες οἱ ἀπὸ Μαιάνδρου ἀποστείλαντες πρε-
 σβευτάν(sic) | Μνασιπτόλεμον καὶ Ἰππόνικον⁴ τάν τε οἰκειότατα τάν ποτὶ
 τὸ ἔθνος ἀνεσώσαντο καὶ τάν εὐνοίαν ἐνεφάνειαν, ἂν ἔχοντι ποτὶ τὸ
 10 κοινὸν | τῶν Αἰτωλῶν Μάγνητες, δεδόχθαι, τάν τε φιλίαν τάν ποτ'
 αὐτοὺς διαφυλάσσειν καὶ τάν πόλιν αὐτῶν καὶ τάν χώραν ἱεράν καὶ
 ἄσυλον εἶμεν, καθότι οἱ | πρεσβευταὶ ἐπαγγέλλοντι, καὶ μηθὲν ἐξου-
 σίαν εἶμεν | Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλίαι κατοικούντων ἄγειν | μη-
 15 θένα ἐκ τῆς χώρας τῆς Μαγνήτων μηδαμῶθεν ὀρμω|μένους μήτε κατὰ
 γᾶν μήτε κατὰ θάλασσαν· εἰ δέ τίς | κα ἄγχι, τὰ μὲν ἐμφανέα ἀνα-
 πράσσειν ἀεὶ τὸν στρατα|γὸν τὸν ἔναρχον, τῶν δὲ ἀφανέων τοὺς συν-
 ἑδρους κατα|δικάζοντας ζαμίαν, ἂν κα δοκιμάζωντι, ὡς τὰ κοινὰ |
 20 βλαπτόντων, καὶ ἐκπράσσοντας τὰς καταδικὰς καὶ ἀποδι|δόντας τοῖς
 ἀδικουμένοις κυρίους⁵ εἶμεν. δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς | καὶ ψᾶφον ἱερομνα-
 μονικὰν ἐν τοῖς Ἀμφικτύονας⁶. τὸ δὲ ψᾶφισμα τόδε ἀναγράψαι καὶ
 ἀναθέμεν ἐν Θέρμον καὶ ἐν Δελφοῖς.

ante a. 205/1 (n. 564) comparet, quaestio in hac Sylloga ad finem perducī non potest. Cf. etiam not. 6. [Sero animadverti, iam Belochium III 2, 348 tit. 554 ad a. 222 removisse, refutatum vero esse a Walekio Delph. Amph. 159.]

2 In decreto 553₄ inter hieromnemones Aetolos est [...άν]δρου Θυρῖσκαίου.

3 Scopas notissimus, praetor annorum 220/19 et 212/1 postea in Aegyptum se contulit, antea cum Agelao (not. 1) una in rebus publicis versatus, multo frequentius cum Dorimacho (n. 546 B³) propinquo suo commemoratur, quocum ei per multos annos intimam omnium consiliorum communionem intercessisse videmus. Accuratiores collegit Gillischewski de Aetol. praetoribus 6 sq. (ubi restituitur 'Trichonensis' pro 'Heracleensis'). 4 In titulis Magnesiae repertis nusquam hos duumviros occurrere adnotat K.

5 Emend. Dttb.; in lapide κυρίως ad similitudinem dativi τοῖς ἀδικουμένοις scriptum.

6 Ut c.a. 258/4 Chiis in tit. 443, necnon c.a. 222 Cephallenibus, quorum primus hieromnemo in tit. Bull. Hell. XXVI 266 n. 17^a (melius Nikitsky Diar. min. publ. 1905, 148) comparet, sic nunc Magnetibus Maeandri ab Aetolis suffragium Amphictyonicum donatur. Et cum iam persuasum habeam, Chios suffragium Euboeorum, a quibus colonia Chium erat deducta, accepisse, idem fere de his Magnetibus dicendum esse videatur, quibus suffragium alterum Magnetum Thessalorum tradi potuit, cum alterum Cephallenibus obveniret. Nam arctam propinquitatem inter Maeandrios et Cephallenas intercessisse in tit. 564⁸ exponitur. Attamen ne eodem fere anno (225/2) duo illa suffragia Magnetica ab Aetolis usurpata et amico utrique distributa sumamus, impediunt manifesto laterculi Amphictyonici in quibus Magnes ante a. 205/3 omnino deest (cf. not. 1 fin.). Contra sententiae illi faveret, quod a. 221 Magnetes oraculum Delphicum

adierunt (n. 557¹²), et quod Leucophryenorum ἀγὼν στεφανίτης qui tum institutus Asianisque modo indictus mox evanuit, in tit. 554 nullo verbo commemoratur et 14 annis post denuo ut χρηματίτης conditur (n. 557¹²).

Δ 555. 556. Urbi Messenae ducibusque militum Messeniorum Delphi bis gratias agunt, a. 207/6. In pila triangula Victoriae Delphicae Messeniorum et Naupactorum n. 81, nunc in museo restaurata. [Pw]

Δ 555. A. B. Urbs Messene (A) et duces Mnasagorus et Damocrates (B) honoratur. A. Pertinet ad lapidem qui tertius supra cymatium positus erat (secundus nunc deest), sed titulus ipse errore pilae non immissus; perscriptus erat infra n. 81 B, f. Ed. Pomtow Jahrbh. Phil. 1896, 637, n. 30 et p. 758 (de fragm. cf. p. 525, n. XVI) cum imagine tab. IV, n. XVI (Nikitsky delph. epigr. Stud. tab. II, n. VI; GDI 2641). — B. In lapide quarto ad marginem sinistrum. Edd. Haussoullier Bull. Hell. VI 1882, 222, n. 55 et Pomtow l.l. 617, n. 5 et 765 (de lapide cf. p. 509, fig. II) cum imagine tab. I, n. 5 (GDI 2621). Angulum sinistrum superiorem (Inv. 810) addidit Pomtow Goett. GA 1913, 158. De tempore disputavit idem Jahrbh. 1896, 763; Goett. GA 1913, 157.

A [θεοί. ἔδοξ]ε ταῖ πόλει [τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείῳι σὺμ ψάφωι ταῖ ἐννόμωι· ἐπειδὴ Μεσσανιοὶ¹ στρατιώτας ἀπέστειλαν, | ὥστε συ]γδιαφυλάξαι τό [τε ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν, καὶ ἐπὶ τούτων Μνασάγορον Μαντικράτεος, Δαμοκράτην Δαμάνδρου, τοὺς βοα]θησάντας τῷ τε ἱερῷ κα[ὶ] ταῖ πόλει, καὶ τοῦτοι συνδιεφύλαξαν τό τε ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν καλῶς καὶ ἀσφαλῶς καὶ ἐνεδάμησαν] | εὐτάκτως· δεδόχθαι ταῖ π[όλει, ἐπαινέσαι τὰν πόλιν τῶν Μεσσανίων εὐσεβείας ἔνεκεν τᾶς ποτὶ τὸν
5 θεὸν καὶ εὐνοίας τᾶς] | ποτὶ τὰμ πόλιν, καὶ εἶμεν Μεσ[σανίους εὐεργέ-
τας² τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος, καὶ δεδόσθαι αὐτοῖς προμαντείαν, προ-

Supplementa titulorum A, B sunt certissima, ex n. 556 C, D deprompta, nam ambo tituli exceptis nominibus fere ad verbum congruunt. Brevisimum igitur temporis spatium inter eos praeter lapsum esse patet. — De aetate v. not. 1. 1 „Hos quattuor textus ad res a. 207 et 206 gestas spectare post Pomtowii et Niesii (apud Pomt. p. 763) disputationes pro certo habendum est. Tum enim Messenii Aetolorum et Romanorum socii erant in bello adversus Philippum Macedonum regem gerendo (Polyb. VIII 10, 1; 14, 1. Liv. XXVII 30, 13; XXIX 12, 14). Iam Aetolis Philippi incursione (Polyb. XI 7, 2) pressis Messenios auxilio misisse milites, eosque oppidum et delubrum a Macedonum armis defendisse ex his titulis discimus.“ Dttb. „Die Doppeldekrete (A, C; B, D) werden wir so erklären können, daß etwa der Winter die Besetzung Delphis unnötig machte und im nächsten Frühjahr ein zweites Hilfskorps unter anderen Führern erschienen ist.“ Goett. GA l.l. Cf. not. 3 et n. 553 a A—C, ubi similem in modum duobus annis tres epimeletae Aetolici Delphos custodiebant. 2 Iam c.a. 345/4

ξενίαν, προεδρίαν, | π[ρ]οδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν [πάντων καὶ τᾶλλα ὅσα
καὶ τοῖς ἄλλοις προξένους καὶ εὐεργέταις δίδονται. ἄρχοντος Ἀλεξέα θ, |
βουλευ[όντων] Λυσιμάχου, Ἀρχέλα, Λυσιδάμου, Εὐθυδίκου, Ἀρχέλα].

B

in lapide proximo inferiore (IV):

[Θ]εοί. | [ἔδο]ξε τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀ[γορ]ᾷ τελείωι σὺν ψ[άφ]ωι
5 τᾷ ἐννόμῳ· ἐπειδὴ οἱ ἀποστ[αλ]έντες ἀπὸ | [τ]ᾶς πόλιος τῶν Μ[ε]σ-
σανίων | [ἐπ]ὶ τῶν στρατιωτᾶν | ἀγεμόνες, | [ὥ]στε βοαθο[ύ]σαι τ[ῶ]ι τε
ἱερῶι | [χ]αὶ τᾷ πόλει, Μνασάγορος Μαν[τι]κράτης, Δαμοκράτης Δα-
10 μάνδρου τό τε ἱερὸν συνδιεφύλαξαν καὶ τὰν πόλιν καλῶς | καὶ ἀσφα-
λέως καὶ τοὺς στρατ[ι]ώτας εὐτάκτους παρεσκεύα[σ]αν καὶ ἀνενκλήτους
15 καὶ αὐτοὶ | [ἐν]εδάμησαν ἀξίως καὶ [τοῦ] θεοῦ | [καὶ] τᾶς πόλιος· δε-
δόσθαι [παρὰ] τᾶς | [πόλιος] αὐτοῖς καὶ ἐκ[χ]όνοις | προξενίαν, προμαν-
20 τε[ί]αν, πρ[ο]εδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλ[ει]αν πάντων καὶ τᾶλλα
πάντα ὅσα | [τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις τοῦ] τε ἱεροῦ | [καὶ τᾶς πόλιος
δίδονται. ἄρχοντος] [Ἀλεξέα θ, βουλευόντων Λυσιμάχου], | [Ἀρχέλα,
25 Εὐθυδίκου, Ἀρχέλα, Λυσιδ[άμου].

Messenii ab Amphictyonibus, εὐεργέται τοῦ θεοῦ καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων
fuerant perscripti, cf. tit. 224. 3 Cf. not. 1. „Das Alexeasarchontat ge-
hört in das letzte volle Kriegsjahr vor den Frieden von 206, rückt aber bei
Annahme der Trennung beider Hilfssendungen durch den Winter um ein
Jahr empor auf 207.“ Goett. GA l.l. Sed cum decreta A, B eodem se-
mestri (nimirum altero) facta sint atque C, D, videntur illa statim post
diem XXII m. Decembris, — sc. μηνὸς Ἀμαλίου, quo alterum semestre in-
cipiebat —, haec (C, D) vere a. 206, i.e. mensibus Martio—Ianio perscripta.

556. C. D. Messene urbs iterum (C) et duces Xenaretus et
Epichares (D) laudantur. In lapide sexto (supra cymatium). Ed.
Homolle Bull. Hell. XXI 1897, 617 (Syll.² 925; GDI 2844/5). Cf. Pomtow
Goett. GA 1913, 157.

C Θεοί. | [ἔδο]ξε τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν (ἐν ἀγορᾷ τελείωι)⁴ σὺν ψάφωι
τᾷ ἐννόμῳ· ἐπειδὴ Μεσσάνιοι¹ | στρατιώτας ἀπέστειλαν, ὥστε συνδια-
φυλάξει τό τε ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν, | καὶ ἐπὶ τούτων Ξενάρετον Τελε-
5 σάρχω⁶, Ἐπιχάρη Φυλλία, τὸς⁶ βοαθοήσαντας | τῶι τε ἱερῶι καὶ τᾷ
πόλει, καὶ τοῦτοι συνδιεφύλαξαν τό τε ἱερὸν καὶ τὰν πόλιν | καλῶς καὶ
ἀσφαλῶς καὶ ἐνεδάμησαν εὐτάκτως, δεδόχθαι τᾷ πόλει, ἐπαίνεσαι⁵ |

4 Supplevi verba manifesto errore quadratarii ommissa. 5 „Nicht eine
zweimalige Proxenieverleihung... ist die Hauptsache, sondern die Belobigung
und der Dank für die Hilfe“ l.l. Proxenia enim bis attribui non poterat,
sed formulas sollemnes in talibus decretis bis, ter, saepius repeti nequa-
quam erat inauditum; cf. e.g. n. 444 A—E; 489⁸. 6 Formae ξενάρχω,

τὰν πόλιν τῶν Μεσσανίων εὐσεβείας ἔνεκεν τᾷς ποτὶ τὸν θεὸν καὶ
 εὐνοίας τᾷς ποτὶ τὰν πόλιν, καὶ εἶμεν Μεσσανίους εὐεργέτας² τοῦ ἱεροῦ
 καὶ τᾷς πόλιος, καὶ δεδόσθαι αὐτοῖς | προμαντείαν, προξενίαν, προ-
 10 εδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τᾶλλα ὅσα | καὶ τοῖς
 ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις δίδονται. ἄρχοντος Ἀλεξέα³, βου-
 λευόντων Λυσιμάχου, Ἀρχέλα, Λυσιδάμου, Εὐθυδικου, Ἀρχέλα.

D θεός. τύχα. | ἔδοξε τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγοραὶ τελειῶν σὺν ψά-
 φῳ τᾷ ἐννόμῳ· ἐπειδὴ ἀποσταλέντων | ἀπὸ τᾷς πόλιος τῶν Μεσσα-
 νίων ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν ξαναγῶ⁶ Ξεναρέτω Τελεσάρχῳ, παστᾶτα⁷ |
 Ἐπιχάρεος Φιλλία ἀγεμόνων, ὥστε βοαθοῆσαι τῷ τε ἱερῷ καὶ τᾷ
 5 πόλει, τό τε ἱερὸν συνδιεφύλαξαν καὶ τὰν πόλιν καλῶς καὶ ἀσφαλῶς
 καὶ τοὺς στρατιώτας εὐτάκτους παρεσκεύασαν⁸ καὶ ἀνεψ|κλήτους καὶ
 αὐτοὶ ἐνεδάμησαν ἀξίως καὶ τοῦ θεοῦ καὶ τᾷς πόλιος· δεδόσθαι παρὰ
 τᾷς πόλιος | αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν,
 προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων | καὶ τᾶλλα ὅσα [κ]αὶ τοῖς ἄλλοις
 εὐεργέταις τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τᾷς πόλιος δίδονται. ἄρχ[οντος Ἀλεξέα]³, |
 9 βουλευόντ[ων Λυσιμάχου, Ἀρχέ]λα, Λυσιδάμου, Εὐθυδικου, Ἀρχέλα.

Ξεναρέτω, Τελεσάρχῳ necnon τός n. 556 C₄ non Delphicae sunt, sed auctori
 Messenio debentur; cf. etiam Ruesch Delph. Gramm. 141 not. 7 I.e.
 παραστᾶτα, quae vox hic adiutorem et vicarium duci (ξαναγῶ) adiunctum
 significare videtur. Neque vero cum editore quadratarium in incidendo
 lapsum esse iudico, sed παστᾶτας in παστᾶτας abiisse existimat Dttb. eadem
 lege qua παραστᾶς (porticus, anta) in παστᾶς abiit (n. 523₇); cf. etiam
 Ruesch l.l. 185 not. 2. 8 Sic in lapide.

557—562. Magnetum asyilia, c.a. 207/6. Magnesia ad Mae-
 andrum in muro porticus meridionalis ad forum; nunc Berolini. Ed. Kern
 I. Magn. 1900. Cf. y. Wilamowitz Goett. GA 1900, 558; Kern Hermes XXXVI
 1901, 491; Boesch Θεωρός 1908, 15. 139 pass.; Nachmanson Laute u. Formen
 der magnet. Inschr. 1903. [Hi]

557. Magnetum historia sacra. Ed. Kern I. Magn. 16 (Syll.² 256);
 cf. Kern Herm. XXXVI 1901, 491.

Pars historiae sacrae est lapidi inscripta. Quantum ab initio desi-
 deretur, ignoramus. Primi versus qui exstant ἐπιφανείας Apollinis et Dianae
 enarrant, quales tabula Lindia (n. 725 initio saeculi I a. Chr. inscripta)
 continet, et θεοπρόπους ad oraculum missos. Similis certe formula fuit
 atque I. Magn. 215: ἐπὶ πρυτάνεως (postea στεφανηφόρου dictum esset; cf.
 vs. 11) -- ὁ δῆμος ὁ Μαγνήτων ἐπερωτᾷ τὸν θεὸν περὶ τοῦ σημείου etc. Nota
 ad oraculum quamvis prosa oratione pro saeculo illo scribendum aequè
 ἔχθεσιν adhibitam esse atque in oraculo ποῖτικῳ I. Magn. 17. Vss. 1—7 in.

--|...-ες καὶ Ἀλεξάνδρεια¹, [ὥστε αὐτοῖς καὶ χρυσοῦς στεφάνους |
 ὑπὸ Ἰώνων] ² δύο θ[ο]βή[ν]αι· καὶ τοιαύτης | [τιμῆς αὐτὸς ἐφη
 αἷτιος γε|νήσεσθαι αβ[τοῖς] τελ[ε]σ[ω]ν] ³ πάντας τοὺς προειρημένους
 ἀγῶνας τοὺς | τε νόμους; ὁ θεός, καθ' οὗς ἱερὰν τηρήσουσι τὴν πόλιν.
 μετὰ δὲ τὸν | ἀδελφὸν ἐπιφανισμένης αὐτοῖς Ἀρτέμι[δο]ς Λευκοφρυγ-
 νῆς ⁴ [τῇ | ἱερ[ε]ῖαι Ἀριστοῖ] ⁵ χρηστηριάζει τάδε πρὸς τὴν ἐρώ-
 [τησιν αὐτῶν | λώ]ον εἶμεν καὶ ἄμεινον τοῖς σε[β]ομένοις Ἀπ[ό]λλωνα
 Πύθιον ⁶ | καὶ Ἀρτεμιν Λευκοφρυγηνὴν καὶ τὰ[μ] π[ό]λιν καὶ τὰν | χ[ώ]ραν
 τὰμ Μαγνήτων τῶν ἐπὶ Μαιάνδρ[ο]υ ⁷ [ἱερὰν καὶ ἄν[ο]λον νομιζόντοισι.

suppl. Hi. 1 Ludi sunt, quales Ionum commune prope Teum celebrabat: Strab. XIV 644, Or. 222_{ss}: ὑπέρκειται δὲ τῶν Χαλκιδίων ἄλτος καθιερωμένον Ἀλεξάνδρην τῇ Φιλίππου, καὶ ἀγῶν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἰόνων Ἀλεξάνδρεια καταγγέλλεται, συντελούμενος ἐνταῦθα. Ke. Ante ea Panionia aliasque Ionum ferias commemoratas fuisse vs. 3 πάντας et quae sequuntur demonstrare videntur. Initio [εἰς -- θεωροῦς ἀποστελλαντες -- vel aliud participium, non νικῶντες] suppleas. Magnetas laudat deus; urbis, non singulorum hominum honores refert. 2 An [ὅτ' Αἰτωλῶν], qui deo Delphico proximi essent? cf. n. 554. 598. Wilhelm ap. Kernium (Herm.): [πρότερον]. 3 τε

σε...ν s. τε αν...ν Ke. Memineris oraculi a 432 Spartanis dati Thuc. I 118, 3; κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην εἶσεσθαι, καὶ αὐτὸς ἐφη ξυλλήψεσθαι καὶ παρακαλούμενος καὶ ἀκλῆτος. 4 Epiphaniam deae, quae oraculo Delphico consulendo ansam dedit, anno Ol. 139, 4 (221/0) accidisse hic titulus docet (cf. not. 9); at legati qui nova Leucophryenorum sacra indicerent quattuordecim demum annis post (207/6) quoqueversum dimissi sunt (not. 17). Eo tempore, quod medium erat, templum magnificum ab Hermogene architecto (Vitruv. III 2, 6; I. Priene 207) exstructum esse, ita ut prima Leucophryena simul novae aedis inaugurandae causa haberentur, perquam probabiliter coniecit Ke. Sed hunc titulum cum reliquis, qui ad eandem rem spectant, etiam aliquot annis post, certe non ante 200 lapidi incisum esse demonstravit idem (cf. not. 10). Dttb. [Leucophryena iam a. 221/0 Magnesiae acta, si iure suo supplevit editor L. Magn. 15b₅, annua erant, qualia iam Anacreontis et Xenophontis temporibus celebrata esse veri est simile — non quinquennalia.] 5 Suppl. Hi.; ὙΑΓΑΡΙΣΤΟΙ s. ὙΑΡΑΡΙΣΤΟΙ Ke.; an τῷ δεῖναι καὶ Ἀγάριστωι scilicet θεωροπόποις? Cf. Haussoullier Rev. crit. 1901, 209¹. Lapis cum limo purgaretur laesus esse potest. Ke. ἐπιφανισμένης αὐτοῖς [- τῇ | ἱερ[ε]ῖαι Ἀριστοῖ, scil. ἐν ὕμνῳ, coll. Hdt. VII 16γ 2, neque obstat alter dativus αὐτοῖς. Hi. 6 In plebiscitis aliarum civitatum, quibus ad Magnetum legationes responderetur, ubique unus Dianae Leucophryenae hoc loco mentio fit (n. 558₁₂, 559_e, 560₁₇), quia Apollinis nomen in oraculo positum, ut Magnetes admonerentur pietatis et gratiae quam deo qui illud dedisset deberent, ad ipsam causam de qua illi reliquos Graecos legationibus adibant non spectabat.

7 Genetivum habes etiam n. 559₂, 561₁₉, cum n. 561₃ legitimus dativus

ἐπιφανοῦς δὲ γενομένης [τῆς Ἀρτέμιδος] | προσδεξάμενοι — τὸ γ
 χ[ρ]ησὸν ἐπὶ στ[εφανηφόρου] | Ζηνοδότου, ἐν Ἀθήναις δὲ ἄρ[χο]ντος
 Θρασυφ[ῶντος] 8, Πύθ[ι]α δὲ κιθαρῳδοῦ νικῶντος [τῶ]ι προτέρῳ
 ἔτ[ε]ι-σι-ου Βοιωτίου, Ὀλύμπια δὲ τῶι ὑστέρῳ ἔτει τὴν [ἐκατοστὴν] |
 15 καὶ τετταρακοστὴν Ὀλυμπιάδα 9 νικῶντος [ἀνδρῶν] 10 | π[α]γκράτιον 11
 Ἀγγοιδάμου Μεσσηνίου — πρῶτ[ον] στεφανί[την] ἀγῶνα θεῖναι τῶ γ
 κατοικούντων τὴν Ἀσίαν [ἐπεβάλλον] το, τὴν ἐκδοχὴν τοῦ χρησιμοῦ
 ταύτην λαβόντες, [καθότι] | τιμῆσουσιν οὕτως Ἀρτεμιν Λευκοφρυγηνή[ν],
 20 ἄλ[λως] πρὸς | τὸ θεῖον εὐσεβῶς ἔχοντες, ἐὰν Μάγνησιν ἐπὶ τὸν
 [ἀγῶν] ἀφίγ[μενοι] βωμὸν ἀρχηγέτιδι γέρα κεχαρισμέν[α] κομίσωσιν, |
 ἅτε καὶ τῶν ἄλλων ἀ[γῶ]νων τὴν ἀρχὴν μὲν ἐπ' ἀργ[ύρῳ] τε [θέν-
 των, χρόνῳ δὲ ὕστερον διὰ χρησμούς στεφαν[ιτῶν] γεγ[ο]νότων. — ὥς
 25 δὲ ἐπιβ[α]λόμενοι παρη[χο]ύσθησα[ν] 12, ἐπὶ | σ[τεφανηφόρου] Μοιρα-
 γόρου, ὅς ἐστιν τέτ[α]ρ[τος] [καὶ δέκατος] 13 | ἀπὸ Ζηνοδότου, καθ'
 ὃν αὐτοῖς ἐγένε[το] ὁ χ[ρ]η[σ]μός, ἀναμ[ι]μνησκόμενοι πατρίων 14 καὶ
 ἄλλοις ἐπέδειξαν τὸ [πάθος τοῦ]το 15. — στεφανηφοροῦντος δὲ Μοιρα-
 γόρου τοῦ Στεφάνου | ἱεροπύθιον 16 στέφανον διδόντες ἀπὸ πεντή-

sit, pro quo nescio an genetivus irrepserit confusa hac dicendi formula cum illa Μάγνητες οἱ ἀπὸ Μαϊάνδρου (n. 558₃. 559₂₃ al.). 8 Idem archon praescribitur decreto Atheniensium de rebus sacris Herois Medici (IG II² 839 a), cuius annus (221/0) hoc demum titulo accurate definitur (v. not. 4). Ke. 9 Annus est 220/19. Memorabilis Olympiadis numerus in titulo tam antiquo. Olympiae prima quae lapidi inscripta inveniatur Olympias centesima undeoctogesima (a. 64 a. Chr.) est; cf. I. Olymp. 530. De Aristotelis Timaei Philochori Eratosthenis Olympionicis v. Wachsmuth Einl. A. Gesch. 129. 10 Vix aliud vocabulum hic scriptum fuisse potest; atqui eo additamento opus non erat priusquam pancratium puerorum institueretur, id quod Olympiade 145 (a. 200 a. Chr.) factum testatur Pausanias V 8, 11. Ke. 11 Pancrati, non ut moris est stadii victor in definienda Olympiade nominatur, sicut Thuc. III 8 (Dorieus celeberrimus τὸ δεύτερον a. 428); V 49 (Ἀνδροσθένης Ἀρχὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον a. 420). Preuner Delph. Weihgesch. 3. 14. 80²⁵; A. Koerte Herm. XXXIX 1904, 232; Brinkmann Rh. Mus. LXX 627. 12 Quos tum adierunt Magnetes Graecos in Asia incolentes, ut secum sacra Dianae Leucophryenae facerent, ei illis morem gerere noluerunt. 13 Supplevit Ke., duplicatam consonam T errori lapidariae tribuens; nam supplementum τεττα[ρα]κοστ[ος] cum propter spatii rationes reiciendum esse, tum quia Moeragorae magistratus nullo modo usque ad annum 181 detrudi posset, siquidem ex decretis civitatum quibus responderetur legatis Magnetum nonnulla illo anno necessario multo antiquiora esse deberent (n. 5614). Cf. Nachmanson l.l. 146. 14 Quid hoc? Nonne πάντων? 15 Suppl. Hi. 16 Cf. n. 558⁵.

30 κ[οντα] χρ[υσῶν], | ἀποδεξαμένων τῶμ βασιλέων 17 [κ]αὶ τῶν ἄλλ[ων]
 Ἑλλήνων ἀπάν]τωμ, πρὸς οὓς ἐπρέσβευσαν, κατὰ ἔθνη 18 καὶ πόλεις 19
 ἀποδεξαμ]ένων τιμᾶν Ἄρτεμιν [Λε]υκοφρυγὴν κα]ὶ ἄστυλον νομίζειν |
 τ]ῇμ Μαγνήτῳ πόλιν καὶ χώραν διὰ τῇμ παρα[ίνεσιν 20 τοῦ | θε]οῦ
 35 καὶ τὰς ὑπαρχούσας πρὸς πάντας αὐτ[οὺς 21 φιλίας | κα]ὶ οἰκειότητας
 ἐκ προγόνων Μάγνη[σιν 21 --]

17 Aetatem tulerunt epistolae Antiochi III (Or. 231), Attali I (= Or. 282), Ptolemaei IV Philopatoris (I. Magn. 23). 18 Decreta communia gentium haec exstant: Boeotorum I. Magn. 25, Acarnanum n. 31, Epirotarum n. 32, Phocensium n. 34, Achaeorum n. 39. Longe alius generis est illud ficticium Cretum decretum quod habes n. 20. Ceterum etiam in singularum civitatum populiscitis frequenter gentium ratio habetur ita, ut infra decretorum tenorem recenseantur reliquae eiusdem gentis civitates, quae eadem decreverunt. Cf. n. 559⁵⁸ cum adnotatione. 562⁷⁶. Alia exempla quia satis memorabilia sunt in appendice huius commentarii conguessimus.

19 Cf. n. 558—562. Praeter haec permultarum civitatum decreta huius generis Magnesiae eruta sunt, ex quibus nominasse sufficiat nobiliores, Athenienses (I. Magn. 37), Argivos (n. 40), Sicyonios (n. 41), Corinthios (n. 42), Messenios (n. 43), Corcyraeos (n. 44), Eretrienses (n. 48), Rhodios (n. 55), Cnidios (n. 56). 20 Suppl. Wilhelm Jahresh. IV 1901, Beibl. 25.

21 Suppl. Dttb.

Appendix. Aliis decretis urbium nomina subscripsit scriba Magnes:
 A (Καλυδωνίων) I. Magn. 28: κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ ἐψηφίσαντο·

Πλευρώνιοι	Ἀμβρακίῳται	Σκα[ρφεῖς]
Τριχόνιοι	Ἀργεῖοι οἱ Ἀμφίλοχοι	Καλ[λιεῖς]
Ἀρσινεῖς	Στράτιοι	Φοσ[χεῖς]
Ἀμφισεῖς	Ναυπάκτιοι	Υπα[ταῖοι]
Πολιεῖς (cf. n. 598 ¹⁶)	Ἡρακλεῳται	Θρό[νιοι]
Φυταιοῖς	Λαμειῖς	Ἀ[ντικυρεῖς?]

qui omnes Aetolorum fuisse videntur, a. 206 perscripti cum Ambracia paullo antea recuperata paullo postea a Philippo capta sit (Kern; sed cf. Swoboda Staatsalt.³ 344⁵. Pw.).

B Acarnanum foederis ibid. 31: κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ ἐψηφίσαντο·

Θυρρεῖς	Μεδειώνιοι
Λευκάδιοι	Παλαίρεῖς
Ἀνακτόριοι	οκρεῖς
Ἀλυεῖς	... λε[ῖς?]

cum praescriptum mentionem faciat Κορονταίου, Μεδιωνίου, Ἀνακτορείας, Θυρρείου, unde elucet ethnicorum formas in subscriptione a scriba Magne mutatas esse. O Epirotarum n. 32 [κατὰ τὰ αὐτὰ] δὲ ἀπεδέξαντο·

[Κα]σ[σ]ωπαῖοι. D Samaeorum Cephallenum n. 35 κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ ἐψηφίσαντο· Παλειῖς [Κ]ράνιοι [Πρω]ν[ιοι], cf. de Ithaca n. 558². E Achaeorum n. 39: ὁμοίως δὲ ἀπεδέξαντο καὶ Ἡλείοι (non Ἀλείοι!). F [παρὰ] Σικωνίων

n. 41: [κατὰ τὰ] αὐτὰ δὲ ἐψηφίσαντο· -- [Κα]λλισταιεῖς. *G* παρὰ Κορυ-
ραίων n. 44: [δ]ολοῦ[θ]ως [δ]ὲ ἔδοξεν ψηφίσασθαι καὶ | Ω[ρ]ικί[οις]. *H* Ere-
triensium n. 48: ὁμοίως δὲ [ἀπ]εδέξαντο· Ἑστιαεῖς. *I* Pariorum cf. n. 562.
K Mytilenaeorum n. 52: [κ]ατὰ τὰ αὐτὰ δὲ ἐψηφίσαντο· Μη[θυμναῖοι]. Ἀντισσαῖοι.
L Clazomeniorum n. 53: ὁμοίως δ[ὲ] ἀπεδ[έ]ξαντο·

Κολοφώνιοι οἱ τήν]	Τήϊοι
ἀρχαίαν πόλ[ιν οἱ]-	Χῖοι
κοῦντες.	Ἑρυθραῖοι
Κολοφώνιοι ἀ[πὸ]	Φωκαεῖς
θαλάσσης	Πτολεμαεῖς οἱ
Ἑφέσιοι	πρότερον καλοῦ-
Πριηνεῖς	μενοι Λεβέδιοι
Σάμιοι	Σμυρναῖοι

Μιλήσιοι ab Haussoulliero iure desiderantur. *M* Laodiceorum ad Lycum
n. 59 (hic praeterimus). *N* Antiochensium Persidis Or. 233. *O* Gor-
tyniorum Cretensium n. 65 [ἀ]κολούθως δὲ ἔδοξ[εν] ψηφίσασθαι καὶ(?) -- | οἱς |
[Ἑ]λευθερναίους | -- *P* Megalopolitarum infra n. 559.

558. Ithacesiorum decretum. Ed. Kern I. Magn. 36 (Syll.² 257).

[ἐπ]ὶ δαμιοργῶν Ἀρνίσκου τοῦ -- οἱ --, Τιμάνορος [τοῦ --], Ἀναξιλάου
τοῦ Κλεομήδεος, [ἐκκλησί]α ἐν τῷ Ὀδυσσεύ[ω], γραμματέος Ἀ[γ]λα-
οτέλεος· ἐπειδὴ Μάγνητες οἱ ἀ[πὸ] Μα[κ]άνδρου οἰκεῖοι ὄντες | καὶ
5 φίλοι | τὰς πόλεις τῶν Ἰθάκων² πρεσβεύ[τ]ας [ἀπ]οστείλαντες τοὺς δὲ
αὐ[τοὺς] | καὶ ἐπαγγελτῆρας Σωσικλῆν Διοκλῆος, Ἀριστόδαμον Διοκλῆος,
Δισ[τ]ίμον Μηνοφίλου, οἵτινες τό τε ψάφισμα ἀπέδωκαν καὶ αὐτοὶ
ἀπελογίζαντο τάν τε τὰς Ἀρτέμιδος ἐπιφάνειαν³ καὶ τὰς γεγεννημένας
ὑπὸ τῶν προγόνων αὐτῶν ἐν τοῖς Ἑλλήνας εὐεργεσίας καὶ ἐν τῷ ἱερὸν
10 τὸ ἐν Δελφοῖς | διὰ τε τῶν χρησμῶν καὶ διὰ τῶν ποιητῶν καὶ διὰ
τῶν ψαφισμάτων | τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς παρὰ ταῖς πόλεις καλῶν
τε καὶ ἐνδόξων, παρανέγνωνσαν δὲ καὶ τὸν χρησμόν, ἐν ᾧ κατακχεω-

Sermo decreti ab Aetolico pendet; erant enim Cephallenes per ali-
quot tempus artiore vinculo cum Aetolis coniuncti (cf. 538. 539. 545;
Bull. Hell. XXVI 1902, 266, 17 a₅ c.a. 221 [Pw], Swoboda Staatsaltert. 348⁸).
Idem in Ithacesios cadit (not. 2). Dubius haesit Thumb Handb. gr. Dial.
§ 177/8. 1 Cf. n. 557¹ 2 Ithacam tum in clientela Cephallenum
fuisse haud absurde ex decreto Samaeorum (I. Magn. 35₃₀) collegit Ke.,
quoniam illic legitur παραπέμψαι δὲ αὐτοὺς (sc. τοὺς πρεσβευτὰς τῶν Μαγνή-
των) ἐν Ἰθάκῃ, cum alibi nihil usquam simile scriptum sit. Ceterum
Ἰθακος pro Ἰθακῆσιος poetarum est: Ἰθακος Ὀδυσσεύς Sopater apud Athen.
IV 160 c. Οὔτις σύ; ποδαπός; Ἰθακος Ἀποδραστιππίδου Aristophanes Vesp. 185.
Affectatio antiqui sermonis in huius ethnici usu cernitur. 3 Cf. n. 557⁴.

ρισμένον ἦν, λώιον εἶμεν καὶ | ἄμεινον τοῖς σεβομένοις Ἄρτεμιν Λευ-
κοφρυηνάν⁴ καὶ τὰμ πόλιν καὶ τὰγ | χώραν ἱερὰν καὶ ἄσυλον νομι-
ζόντοισι, δεδόχθαι τᾷ ἐκκλησίᾳ· ἐπαινέσαι | μὲν τὸν δᾶμον τὸμ
15 Μαγνήτων ἐπὶ τε τᾷ ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν | καὶ ἐπὶ τᾷ ποτὶ
τοὺς Ἕλληνας καλοκαγαθίαι, καὶ καλεῖν τὸν δᾶμον τὸμ Μαγνήτων ἐν
τὰν προεδρίαν τοῖς Ὀδυσσεύσι· εἶμεν δὲ αὐτῶν τὰν τε πόλιν καὶ |
τὰν χώραν ἱερὰν καὶ ἄσυλον, καθὼς ὁ Ἀπόλλων ὁ ἐν Δελφοῖς ἀνι-
έρωσεν· | δέχεσθαι δὲ καὶ τὰν θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα, ὃν τίθεντι τᾷ
Ἄρτεμει τᾷ | Λευκοφρυηνᾷ στεφανίταν ἰσοπύθιον⁵ ταῖς τιμαῖς⁶· δό-
20 μεν δὲ καὶ ἐν ἀπαρχᾷ τᾷ θεᾷ δραχμάς ἐπιχωρίας δεκαπέντε καὶ
τὸ ἐνέστιον θύ[μ]α οἶν· καλέσαι δὲ αὐτοὺς καὶ ἐπὶ ξένια ἐπὶ τὰν
πάτριον ἐστίαν· | ἐλέσθαι δὲ καὶ θεαροδόκον τὸν ὑποδεζόμενον τὰς ἀεὶ
παραγινόμενα[ς] | θεαρίας παρὰ τῶμ Μαγνήτων — αἰρέθη Ἰγέρτας⁷
Πραῦλου — ἐπαινέσαι δὲ | τὸν τε ἀρχιθέαρον Σωσικλῆν καὶ τοὺς θεα-
25 ροὺς Ἀριστόδαμον, Διότιμον, ἐπὶ τε τᾷ ὑπὲρ τᾶς αὐτῶν πατρίδος
φιλοτιμίαι καὶ ἐπὶ τᾷ σπουδᾷ τοῦ μολεῖν ποθ' ἀμέ, καὶ εἶμεν αὐ-
τοὺς προξένους καὶ εὐεργέτας τὰς | πόλιος τῶν Ἰθάκων, καὶ ὑπάρχειν
αὐτοῖς παρὰ τᾶς πόλιος πάντα τὰ φιλάνθρωπα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις
προξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει· ἀναγράψαι | δὲ τόδε τὸ ψάφισμα
30 ἐστάλας δύο καὶ ἀναθέμεν τὰμ μὲν ἐν τῷ [Ὀδ]υσσεύει, | τὰν δὲ ἐν
τῷ ἱερῷ τᾶς Ἀθάνας· ὁ δὲ ἐπιδαμιοργός⁸ Σωτίων τὰν ἐπιμέλειαν
ποιήσασθω.

4 Cf. n. 557⁶. 5 Quod ex hac voce non colligitur (cf. n. 390¹⁴), quin-
quennalia fuisse Leucophryenorum sacra, id definite enuntiatur n. 562¹⁹
διὰ πέντε ἐτῶν.

6 Cf. n. 561²² καὶ τοῖς νικήσασιν Χαλα[γ]ιδέων τ)ὸν ἀγῶνα
τοῦτον διδόναι τὰ ἴσα ἄθλα, ὅσαπερ [καὶ] το[ῖς] τ)ὰ Πύθια νικήσασιν ἐκ τοῦ νόμου
καθ' ἑξ[ε]ῖς διόδοθ[αι]. Similia etiam 560³⁰. 562³⁶ leguntur. Ceterum memora-
bile est, hic non ut n. 507¹⁰ ταῖς ἡλικίαις καὶ ταῖς τιμαῖς scriptum esse.

7 Lectionem nominis certam esse testatur Ke.; ex Ἰγέρτας reconditiore
quadam dialecti proprietate natum videtur. 8 ἐπιδημιουργός Poti-
daeam Corinthii in coloniam suam quotannis miserunt. Thuc. I 56; Szanto
Realenc. VI 44. Aliunde non innotuerunt.

559. Megalopolitarum decretum. Ed. Kern I. Magn. 38 (Syll.² 258;
Fick Bezenb. Beitr. XXVI 1901, 283; Hiller IG V 2, XXV⁴³); cf. Niese Herm.
XXXIV 1899, 549; Kern ibid. XXXVI 1901, 501; Wilhelm Jahresh. IV 1901,
Beibl. 25.

πρσεβευτᾶν καὶ θεα[ρῶν]¹ πα[ρ]αγεγο[ν]ότων² π[α]ρὰ τῷ δάμωι | τῶμ

1 De dialecto Tegeatica ad n. 306 vidimus; Magnae urbis incolas
mixtos sermone minus puro usos esse consentaneum est. Cf. n. 314 et
not. 4. 2 ,Sc. εἰ; Μεγάλαν πόλιν. Nam Megalopolitanorum hoc esse

Μαγνήτων τῶν ἐπὶ Μαιάνδρου³, Φιλίσκ[ωι τῷ Πυθα]⁴ γόρωι⁴, Κόνωνος τῷ Διονυσίωι⁵, Λαμπέτῳ τῷ[ι Πυθαγό]⁶ ραι⁶, καὶ ἀποδόντων τὸ
 5 ψάφισμα, ἰν οἱ κατεχεχ[ώριστο] | ὁ χρησμός ὁ γεγωνὺς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνι τοῦ ἰν Δε[λφοῖς], | λῳιον ἔμεν⁷ καὶ ἄμεινον τοῖς σεβομένοις Ἄρτεμιν | Λευκοφρυγῶν καὶ τὰν πόλιν καὶ τὰν χώραν ἱεράν καὶ | ἄστυλον νομίζουσιν, καὶ περὶ τῶν λοιπῶν⁸ πάνσιν δια|λεχθῆσαι⁹, καθά εἶχον
 10 τὰς ἱστολάς παρὰ τῇ ἰδίᾳ πόλιν καὶ ἀρμοζόντ[ω]ς¹⁰ τοῖς ἰν τοῖ[ς]¹¹ ψάφισματι γεγραμ|μένοις· ἰνιφάνιζον¹² δὲ καὶ τὰν τὰς θεᾶς ἐπιφάνειαν¹³ | καὶ τὰν γεγωνῶσαν ὑπὸ τοῖς προγόνοις ἰν τὸ(ι)ς Ἑλλάνας εὐχρηστίαν καὶ παρακαλέντων¹⁴ ὥς ἀποδέχ[η]ται ἡ πόλις τὰν παν-
 15 ἄγυριν καὶ ἐκεχειρίαν καὶ τὸν ἀγῶ|να στεφανίταν ἱσοπόδι[ο]ν¹⁵ τὸν τε μου[σικ]ὸν καὶ γυμν[ικόν] καὶ ἱππικόν, τὸν τιθεῖ τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Λευκοφρυγῇ | ὁ δᾶμος τῶμ Μαγνήτων, καὶ τὰν πόλιν καὶ τὰν χώραν |
 20 αὐτῶν ἱεράν καὶ ἄστυλον εἶναι· τῇ δὲ πόλιν τῇ ἀμετέραι | πάτριόν

decretum Ke. collegit ex eis quae v. 27 de oppido muris cincto leguntur (cf. not. 18). Anno 207/6 per aliquantum temporis plerasque Arcadiae civitates se a societate Achaeorum segregasse atque antiquum foedus Arcadium restituisse [sed v. not. 27], cui etiam nonnullae vicinae urbes Achaicae et Doricae (cf. not. 29. 30. 33. 34) se adiunxerunt, hic titulus docuit. Ex Arcadiae civitatibus hic desiderantur Antigonienses (Mantinienses) quos in Achaeorum societate perseverasse consentaneum est. Ceterum proximo post hoc decretum tempore Arcadas Achaeis rursus se adiunxisse eis probatur quae de Philopoemenis rebus tradita sunt. Ke. Dttb. Annis post 188 tribuit Niese quia Methydrienses antea Magnae urbis pagum constituissent; idem v. d. subscriptioni ut Magnesiae demum temere factae parum tribuit (v. infra). Ad prius tempus rediit Kern. Herm. l. l. 3 Cf. n. 557¹. 4 Per multa lapicida Magnes imperitia sermonis Arcadici corripuit; sic hic eum Πυθαγόραν incidere debuisse apparet. At fortasse Arcades potius de altera nominis forma Πυθαγόρος cogitabant, cuius genetivum in -ω cadentem ille ut alibi (not. 6) perperam iota muto auxit.

5 Iota non recte additum ut in eis qui proxime sequuntur genetivis.

6 Sic pro Πυθαγόραν incidit lapicida, fortasse eis huius decreti locis in errorem inductus, ubi post praepositiones Arcadium more dativus pro genetivo usurpatur. 7 I.e. εἶμεν forma Delphica, non Arcadica; cf. not. 19.

8 Genetivum sermonis vulgaris hic negligentia quadratarii irrepsisse pro dativo Arcadico monstrat πάνσιν ab eodem relictum, etsi nusquam nisi ad illa τῶν λοιπῶν spectare potest. 9 Ipsorum Megalopolitanorum, non lapicidae Magnetis culpa dativum per anacoluthiam usurpatum apparet, nam hoc participium illis superioribus παραγεγονότων — καὶ ἀποδόντων ex aequo adiungitur. Ke. 10 -τως lapis; -τω[ν] emendavit Ke. 11 Emendavit Ke. 12 ἰνιφάνιζον Ke. 13 Cf. n. 557². 14 Cf. not. 10.

15 Cf. n. 558⁵.

ἐστὶν μάλιστα μὲν τὰς τῶν θεῶν τιμὰς συν[α]βῆναι, ἔπειτα δὲ καὶ
 τοὺς συγγενεὰς καὶ φίλους ἀντευερ|γετῆν ἰν τὸ ἀπροφασίστος φαίνεσθαι
 εἶναι φίλος πρὸς | πάντας τὸς καὶ ἀμέ| ἐαρημένος¹⁶. τῶν δὲ Μαγνή-
 των τῶν | ἀπὸ Μαιάνδρου ἐκ παλαιῶν μὲν χρόνων ἔχοντες¹⁷ εὐνόως |
 25 πρὸς ἅμμε, συμφανὲς δὲ ποιησάντων τὰν ἔχοιεν ἐκτέ|νειαν καὶ αἵρε-
 σιν, ἀνίκα παρεγένοντο πὸς αὐτὸς πρεσβεύ|οντες Πρόξενος, Ἄγις, Ἀρι-
 στοπάμων· εὐνόως τε γὰρ ποσ[ε]|δέξαντο οἱ Μάγνητες καὶ ἔδωκαν ἰν
 τὸν τειχισμὸν τᾶς | πόλιος¹⁸ ὁαρεσικὸς τριακοσίος, τὸς ἐκόμισεν Ἄγα-
 30 μῆς|τωρ· διὸ ἅ πόλις μεμναμένα τᾶς τε συγγενείας καὶ | φιλίας καὶ
 πάντων τῶν γεγονότων εὐγνωμό|νων ὑπὸ τᾷ πόλι τᾷ Μαγνήτων ἀπο-
 δέχεται τὰ[ς] | θυσίας τᾶς Ἀρτέμιδος τᾶς Λευκοφρυγῆς καὶ τὰν ἐκε-
 χηρίαν καὶ τὸς ἀγῶνας στεφανίτας ἰσοπυθίος τὸν τε | μουσικὸν καὶ
 35 γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν, τὸν ποίενσι οἱ Μά|γνητες, δικαίαν ἀποδιδόντες
 χάριν τᾷ εὐεργέτιδι καὶ | καθαγεμόνι τᾶς πόλιος, καὶ τὰν πόλιν καὶ
 τὰν χώραν | εἶναι¹⁹ αὐτῶν ἱεράν, καθὼς ὁ θεὸς ἔχρησεν καὶ ἀξίους[v] |
 οἱ παραγεγονότες πρεσβευταὶ καὶ θεωροί²⁰. τοῖς θεωροῖς | τοῖς ἐπαγ-
 40 γέλλοσι τὰν θυσίαν καὶ ἐκεχηρίαν τᾶς Ἀρτέμιδος τᾶς Λευκοφρυγῆς
 δότω Σθενόλας ὁ ταμίας | -οι - συμφοροῖς ἰνίσ[τιον]²¹, καὶ τὰ | [ἰν
 τοῖς ν]όμοις γεγρα|μμένα ἦν δίδοσθαι, τὰ ἴσα γρα|[ψάτω ἰν τ]ὰν θεω-
 ρίαν, ἰν δὲ τὸ λοιπὸν τί δεῖ δίδοσθαι | ταινὶ τᾷ θεαρίαι ἰνίσ[τιον]
 45 ἐνεκέ|χειρον, | οἱ νομογράφοι οἱ ἰν τᾷ ἐπὶ Λυκί[ν]ωι²² ἐτεταί γραψαν|
 τες ἐπιδειξάντων τᾷ πόλει, ὡς οἱ πολῖται βουλεύ[ο]νται²³ περὶ τοινί·
 χωρασάντων δὲ οἱ νομογράφοι | ἰν τὸ(ι)ς νόμος καὶ ταννὺν²⁴ τὰ[ν
 ἐ]κεχειρίαν, καὶ τὸς | ἀγῶνας τσοννὺν²⁴ γραψάντων πὸς τὸς ἄλλος |
 50 στεφανίτας, ὡς συμφανὲς γίνητα[ι τ]οῖς Μάγνη|σιν, ὅτι ἅ πόλις τὰς
 τε τῶν θεῶν θυσίας συναύξει | καὶ τὰ ὑπὸ τοῖς συγγενέσι καὶ φίλοις

16 Hic quoque aliquid ab homine dialecti ignaro turbatum videtur, sive ἀρημένος fuit sive ἀραιρημένος sive nescio quae prorsus ignota eiusdem perfecti forma. Ke. 17 Debuit scribi ἐχόντων. 18 Propter Daricorum mentionem de re ante regnum Persarum ab Alexandro eversum gesta hic dici certum est; neque vero tum ullus alius oppidi Arcadici τειχισμός notus est ad quem Magnetas pecunias dedisse credibile sit praeter urbem Megalopolitanorum anno 369 conditam. Ke. 19 Cf. not. 6. 20 Hic et v. 43 in voce θεωρία vocalis ω item quadratario debere videtur (cf. v. 1. 44. 53. 54. 56; IG V 2, 47). 21 Cf. n. 558²⁰. 22 Dativus in -οι apud Arcades legitimus; οι scripserit Magnes. 23 βουλεύονται lapis. 24 Praeter ταινὶ v. 44. τοινὶ v. 47 etiam formas in -νιν et -νν tituli exhibent; v. IG V 2 p. 187 ὄνι et ὄνν. ταννὺν et τσοννὺν ex similibus earum a lapicida male intellectis ortae videntur. Ke.

καὶ [εὐ]νοίοις | ἀξιόμμενα ὑπακούει. θεαροδόχος κατεστάθη | Νικήρατος
 55 Ἀρχεσίλου. ἐδόθη τοῖς θεαροῖς ἐπὶ | τὰν κοινὰν ἰστίαν τὰς πόλιος
 θῦσαι οἷς 25 καὶ ταῖ | θεοῖ ὅσον καὶ αὐτοὶ διδοῦσι 26, καὶ ξένια τοῖς
 θεαροῖς | τὰ ἐκ τῶν νόμων αὐθαμέραν.

ἀκολούθως δὲ ἔδοξεν ψηφίσασθαι καὶ τοῖς ἄλλοις

Ἀρχάσιν 27

60	Τεγεάταις	Ὀρχομενίοις
	Μεθυδριεῦσιν 28	Καρυειῶσιν
	Στυμφαλίοις	Φλεασίοις 29
	Κλειτορίοις	Φενεάταις
	Πελλανεῦσιν 30	Φιαλεῦσιν 32
65	Ἠραιεῦσιν	Ἀλεάταις
	Ψωφιδίοις 31	Κυναιθεῦσιν
	Θελφουσίοις	Καρυννεῦσιν 33
	Λουσιάταις	Τριταεῦσιν 34.

25 Cf. n. 558₂₀. 26 Lapididae error pro διδόνσι. Ke. 27 Eodem modo perfrequenter in hoc titulorum genere aliarum eiusdem gentis et regionis civitatum nomina, quae idem decreverunt, subscribuntur (cf. ad n. 557 extr.). Arcadum foedus illa aetate non erat; eo facilius nomen iusto latius usurpari poterat. Ceterum de vario notionis ambitu egimus IG V 2 p. VII₅₉. XXXIII₅. 28 Cf. not. 2 et n. 490. 29 De scriptura nominis cf. n. 31⁵. Uni hi Dorienses Arcadibus hic adiunguntur. Quae e docto grammatico adnotavit Pausanias II 12, 3 (ὅτι μὲν Ἀρχάσι Φλειάσιοι προσήκουσιν οὐδὲν, δηλοῖ τὰ ἐς τὸν Ἀρχάδων κατάλογον τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, ὅτι οὐκ εἰσὶν Ἀρχάσι καὶ οὗτοι συγκαταλεγμένοι) incertum est quo spectent; sed quid haec sibi vellent, nisi scriptor alicubi Phliasios inter Arcadas commemoratos invenisset? 30 Achaeos Sicyoniorum vicinos recte intellegit Ke., negans referri posse ad oppidulum Laconicum non procul ab Eurotae fontibus situm, quod sane item aliquando Arcadum fuit (Dttb. ad I. Olymp. 174).

31 Psophis oppidum antiquum Arcadicum (Polyb. IV 70, 3 ἢ δὲ Ψωφίς ἔστι μὲν ὁμολογούμενον καὶ παλαιὸν Ἀρχάδων κτῆμα τῆς Ἀζανίδος) cum per aliquantum temporis in dicione Aetolorum fuisset, bello sociali (a. 219) a Philippo et Achaeis recuperatum est (Polyb. IV 71). Ke. 32 Phigalia cum post medium saeculum a. Chr. tertium ad Aetolorum sympolitiam se applicuisset (cf. n. 472. Polyb. IV 3, 6. 31, 1), bello sociali ab eis ad Achaeos et Philippum regem defecit (Polyb. IV 79, 8). 33 Cives urbis Achaicae, quae alibi Καρόνεια aut Κερύνεια vocatur, in Stymphaliorum (et Pellanensium?) συμβολῇ (IG V 2, 357₁₇₄) Κηρυνηεῖς. Cf. Bursian Geogr. II 334.

34 Tritaenses Achaiae (Bursian II 324) aliquando Arcades fuisse praeter hunc titulum demonstrant epigramma Agesarchi pugilis Olympionicae apud Pausaniam VI 12, 8. Ke. Cf. IG V 2 p. XXIV₈₀.

560. Epidamniorum decretum. Ed. Kern I. Magn. 46 (Syll.² 259); cf. Holleaux Rev. ét. anc. 1901, 123; De Decker Rev. phil. XXIX 1905, 161.

παρὰ Ἐπιδαμνίων.

[ἐ]θ[ο]ξε τῷ δάμῳ ἐπ' ἄρχοντος Φ)αλακρ[ί]ωνος τοῦ]φῶντος¹,
 μ[η]ν[ος] Ἀλ[ι]ο[υ] τροπίου². [ἐ]πειδὴ Μ)άγ[η]τες οἱ ἐπὶ Μα[ι]ά[ν]δρου, συγ-
 γ[ενεῖς] ὄντες καὶ φίλοι τῶν Ἐπιδαμνίων, εὐ[σεβ]έως [δι]ακείμενοι
 5 ποτὶ τὸ θεῖον κα[ὶ] τὰ κάλ[η]στα αἰρ[ο]ύμενοι τῶ[ν] | κατ' ἀνθρώπου[ς]
 ἀφ'εστ[ά]λκα[ν]τε[ι] πρεσβευτάς, τ[ο]ῦς δὲ αὐ[το]ῦς καὶ θια[ρ]οῦς, Σωσι-
 κ[λῆ] | Διοκλ[έ]ος, Ἀρι[σ]τ[ό]δαμον Διοκλ[έ]ος, Διότιμον Μηγοφ[ί]λου, οἵ
 ποτελθόντες ποτὶ τὰν βουλάν καὶ τὸν δᾶμον ἀμῶν τὸ ψά[ρ]ισμα
 ἀπέδωκα[ν] καὶ αὐ[το]ὶ διεσέχθην μετὰ πά[ρ]ας ἐ[π]λοτιμία[ς] ἐμφανί-
 ξ[αν]τες τὰν τᾶς Ἀρτέμι[δος] ἐπιφάν[ει]αν³ καὶ τὰν γεγενημέν[α]ν | βο-
 ᾶθειαν ὑπὸ τ[ῶ]ν π[ρ]ο[γόνων] αὐτῶν [εἰς] τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δελφ[οῖς],
 10 νικασάντων μάχαι τοῦς | βα[ρ]βάρους το[ῦς] ἐπιστρ[ατεύ]σαντας ἐπὶ διαρ-
 παγαῖ τῶ[ν] τοῦ θ[εοῦ] χρημάτων⁴, καὶ τὰν | εὐσε[ρ]γ[ε]σίαν, ἀν[θ]ρω-
 π[ο]τελέσαντο εἰς τὸ κοινόν[ο]ν τῶν Κρηταιέ[ων] δι[α]λύσαντες τὸν ἐμφύ-
 λ[ι]ον πόλεμον⁵, ἐνεφάνιξαν δὲ καὶ τὰς εἰς τοὺς ἄλλους [Ἑ]λ[λ]ανας
 γεγενημένας | εὐσε[ρ]γ[ε]σίας διὰ τε τῶν τοῦ θεοῦ χρησμῶν καὶ διὰ τῶ[ν]
 π[ρ]οιητῶν καὶ διὰ τῶν [ἱ]σ[το]ρι[α]γράφων τῶν συγγεγραφό[των] τὰς
 15 Μαγνήτων πρ[ο]φ[η]τείας⁶, παρανέγνωσαν δὲ | καὶ τὰ ψαφίσματ[α] τὰ

1 Suppl. De D. 2 Idem mensis nomen, nisi quod levi errore Ἄλο-
 τροπίου exaratum est, in decreto Apolloniatarum Illyrici, I. Magn. 45²
 legitur. 3 Cf. n. 557⁴. 4 Magnetās aliquando Apollinis Pythii fano
 auxilium tulisse etiam in oraculo indicatur (I. Magn. 215, cf. Kern Beiträge
 zur gr. Phil. u. Religion 80 v. 14) Μάγνητες κτεάνους ἐπαμύνορες ἡμετέροιον.
 Iam barbarorum mentio dubitari non sinit, quin hoc de Gallica anni 279
 incursione accipiendum sit. Cui interfuisse Magnetum milites non est
 mirandum; nam etiam alia tum ex Asia veniebant auxilia, cf. Paus. X 20, ὃ
 βασιλέων δὲ ξενικὰ πενταχόσιοι τε ἐκ Μακεδονίας καὶ ἐκ τῆς Ἀσίας ἴσοι σφίσιν
 ἀφίκοντο ἀριθμὸν ἄρχοντες δὲ τῶν μὲν παρ' Ἀντιγόνου πεμφθέντων Ἀριστόδημος
 ἦν Μακεδών, τῶν δὲ παρὰ Ἀντιόχου τε καὶ ἐκ τῆς Ἀσίας Τελέσαρχος τῶν ἐπὶ
 Ὀρόντη Σύρων. Distinguenda sunt ab his mercennariis auxilia Magnetum,
 quorum in libris qui aetatem tulerunt nulla exstat memoria. 5 Hoc Ke.
 conicit spectare ad sententiam Magnetum inter Gortynios et Gnosios pro-
 nuntiatam paullo post annum 220, quae commemoratur in decreto Gor-
 tynio I. Magn. 65. Nam ea finem impositum esse cognoscimus bello in-
 testino per quod iuniores Gortyniorum a reliqua civitate secesserant
 eamque armis impugnaverant (Polyb. IV 53, 7). Magnetās potissimum ad-
 ierant Cretenses propter illam utriusque populi necessitudinem, quam
 fabulosa memoria ab ipsis urbis initiis repetebat (Kern Gründungsgesch.
 v. Magnesia 1894; I. Magn. 17. 20). 6 Inter hos etiam is numerari vide-

ὑπάρχοντα αὐτοῖς παρὰ ταῖς πόλ[ε]σιν, ἐν οἷς ἦν⁷ καταγε|γραμμ[έ]ναι
 τιμαὶ τ[ε] καὶ στέφαν[ο]ι εἰς δόξαν ἀνίκοντα (ταῖ) [πό]λ[ε]ι, τοῦ θεοῦ
 τοῦ ἐν | Δε[λ]φοῖς χρήσαντος λώιον εἶμ[εν] καὶ ἄμεινον τοῖς σε[β]ομένοις
 Ἄρτεμιν Λευκοφ[ρ]υηνάν⁸ καὶ τὰν πόλιν καὶ τὰ γ[α]λ[ω]ραν τ[ῶ]μ[α] [Μα-
 γ]νήτων [ἱερὰν] καὶ ἄστυλον νομιζόν[τ]ε[σσι], τὸν δᾶμον ἐψαφίσθαι ταῖ
 20 ἀρχαγέτιδι τᾶς πόλιος [Ἀρ]τέμιτι συντελεῖν θυσι[σ]τ[α]ν τε καὶ πανάγυ-
 ριν καὶ ἀγῶνα στεφανίταν ἰσοπύθιον μου[σι]κόν τε καὶ γυμνικόν κα[τὰ] |
 ἱ[π]πικόν· παρεκάλουν δὲ καὶ ἀμὲ ὄντας οἰκείους καὶ φίλους [ἀ]ποδέ-
 ξασθαι τὰν τε θυσι[σ]τ[α]ν καὶ τὰν ἐκχε[ρ]ίαν καὶ τὸν ἀγῶνα στεφα-
 νίταν ἰσο[πύ]θιον ταῖς τιμαῖς⁹· | [ἔ]δοξε ταῖ βουλαῖ καὶ τῷ δάμῳ
 τῷ Ἐπιδαμνίων τύχ[αις] ἐπὶ ταῖς ἀρίσταις ἀπο[ο]ρίνασθαι Μάγνησιν,
 25 ὅτι ὁ δᾶμος ὁ τῶν Ἐπιδαμνίων [αὐτ]ός τε ποτὶ τὸ θεῖον εὐσεβέως
 τυγχάνει διακαίμενος, πάτριόν τέ ἐστιν αὐ[τῶ]ι καὶ τὰς τῶν οἰκείων |
 τιμὰς συναυξεῖν· ἐπαιν[έ]σαι δὲ καὶ τ[ὸν] δᾶμον τὸμ[α] Μαγνήτων ἐπὶ
 τε ταῖ ποτὶ | τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖαι καὶ ἐπὶ τ[ῶ]ι ποτὶ τοὺς [Ἑ]λλαν[ας]
 εὐνοῖ[αι] καὶ ἐπὶ ταῖ εὐεργεσίαι | ταῖ τε εἰς τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς
 καὶ εἰς τ[ὸν] ἄλλους Ἑλλαν[ας]· δέχεσθαι δὲ καὶ τὸν | ἀγῶνα ὃν συν-
 τελοῦντ[ε]ι Μάγνητες ταῖ Ἀρτέμιτ[ε]ι τ[ῶ]ι Δε[λ]φοφ[ρ]υηνᾷ στεφανίταν
 30 ἰσοπύθιον, καθὼς | ἐπαγγ[έ]λλοντι ὅ τε ἀρχιθ[ε]ω[ρ]ος καὶ οἱ θε[ω]ροί¹,
 καὶ ὑπάρχειν τοῖς νικῶν[τε]σσι τοῦτον τὸν | ἀγῶνα φιλάνθ[ρ]ωπα δῶα
 καὶ τοῖς τὰ Πύθια νικῶν[τε]σσι παρὰ τᾶς πόλ[ι]ος δέδοται. εἶμεν
 ὅ[τι] τὰν πόλιν κα[τὰ] τὰ γ[α]λ[ω]ραν τὰν Μαγνήτων ἱερὰν καὶ ἄστυλον,
 καθότι ὁ Ἀπόλλων ὁ ἐν [Δελφοῖς] ἔχρησεν· ἐπαινέ[σαι] δὲ τ[ὸν] τε
 ἀρχιθέωρον¹⁰ | [Σωσιλῆ] καὶ τοὺς [θι]αροῦς, Ἀριστοδάμον, Διότιμο[ν]
 35 ἐπὶ τ[ῇ] ταῖ ὑπὲρ τᾶς πατρί[δος] φιλοτιμί[αι] καὶ ἀναστροφῇ αἱ
 ἐποίησαν[το] ἀξίως ἀμφοτερᾶν τὰν πο[λ]ίων· καὶ εἶμεν ὅ[τι] αὐτ[οὺς]
 προξένους κα[τὰ] εὐεργ[έ]τας τᾶς πόλιος τῶν | Ἐπιδαμνίων· ὅπως δὲ τὰ
 ἐψαφισμένα μετὰ τᾶς τῶν θε[ῶν] εὐνοίας νῦν τε καὶ εἰς | [τὸν] αἰ
 χρόνον ἐπ' ἀγαθῶι συντ[ε]λεῖται τῷ [τ]ε Μαγνήτων καὶ Ἐπιδαμνίων,
 τὸμ[α] πρὸτ[α]νιν κατεύχεσθαι¹¹ ταῖ Ἀρτέμιτι ταῖ Δε[λ]φοφ[ρ]υηνᾷ καὶ
 40 ταῖ Ἑστίαι· καλέ[σ]α(ντα) ὃ αὐτοῦς¹² εἰς τὸ πρυτανεῖον ἐπὶ τὰν
 κοινὰν ἐστ[ί]αν, ἱερεῖον θῆσαι ἐφέστιον¹³ καὶ διδο[σ]θαι αὐτοῖς¹⁴ τὰ

tur, qui narrationem de Magnetum originibus tum ipsum cum his decretis
 lapidi incisam (I. Magn. 17) composuit. K. De poetis cf. Or. 282. 7 I. e.
 ἦσαν, Dorice. 8 Cf. n. 557⁴. 9 Cf. n. 558⁵. 10 Forma vulgaris
 lapicidae Magnetis negligentiae tribuenda videtur. 11 Suppl. Ho.

12 καλέσθαι ὃ αὐτοῦς Ke; corr. Ho. 13 Cf. n. 558²⁰. 14 Ita Ho;
 καὶ καταλιπέσθαι (?) αὐτοῖς de D.

ο]κέλη καὶ τὸ νάκος κ[αὶ καταλιπ]έσ[θαι] α[ὐτοῖς] σκέλ[ος] καὶ τὸ νάκος
καὶ ἐ[νεκέχ]ηρον ἀργυρίου Κορινθίου | [ἡμι]μναῖον, δόμεν δὲ καὶ τῷ
θεῷ ἀργυρίου ἡμιμναῖον, [ὑπάρ]χεν δὲ καὶ τὰ κατάλοιπα | [ὥσπερ καὶ
τοῖς θιαροῖς τοῖς ἀεὶ ἡκόντεςσιν] εἰς ἀ[μέ]τε δέ κα] ἐς καιρὸν ἦ-
τῃν συν[τελου]μενῶν θυσιῶν κ]α[ὶ τοῦ] ἀγῶνος, [ἀποστε]λλεν τοὺς συν-
45 θύσαντας· ἵνα δὲ καὶ ἂ ὑποδοχὰ τῶν ἀεὶ | ἀποστελλομένων ἐ]γ Μαγνη-
σίας ἀξία γίνηται τῷ [πο]λίῳ[ν ἀμφ]οτερῶν, θεωρ[οδόχον] παρ' ἀμῖν
ἐλέσθαι· ἀ]ναγράψαι δὲ καὶ τὸ ψάφισμα ἐμ βουλευτηρίῳ 15.

15 Ultimos quinque vss. adhibitis ex parte Deckeri supplementis restituit Hi.

561. Chalcidensium decretum. Ed. Kern I. Magn. 47 (Syll.² 260).

[οἱ στρατ]ηγο[ὶ] εἶπαν· [περὶ ὧν ὁ β]ασιλεὺς Φίλι[π]πος¹ | ἔγρα[ψεν]
τῇ βουλῇ· κ[αὶ τῷ] δῆμ[ω]ι περὶ [Μ]αγνή[των τῶν ἐπὶ Μαιάνδρῳι,
οἱ [ο]υγγενεῖς ὄντες Μακεδόνων ἡξίουσαν² τ[ὸν] ἀγῶνα, δ]ν τιθέασι
5 [τῇ] Ἀρτέμιδι τῇ Λευκοφρυγῇ, προσ[δέξαι]σθαι στεφανίτην· | αὐτὸν
μὲν οὖν ὑπα[χ]ηκοῦσαι, [κ]α[λῶς]³ δὲ ποιῆσαι κα[ὶ] | τοὺς πολίτας⁴
προσ[δ]εξαμένους τοὺς ἄνδρας τοὺς | ἀπεσταλμένους ὑπὲρ τούτ[ων].
ἀκολούθως δὲ καὶ οἱ ἡμ[ερ]μένοι ὑπὸ Μαγνήτων περὶ τῆς ἐπαγγελίας
10 τοῦ ἀγῶνος, Ἀπολλοφάντης Αἰσχύλου, Εὐβουλ[ος] Ἀναξαγό[ρου], Λυκα-
μήδης Χ[α]ρισίου, πρόσδοον ποιη[σ]άμενοι | καὶ τὸ ψάφισμα ἀποδόντες
καὶ ἀπολογισάμενοι | τὴν τε τῆς θεᾶς ἐπιφάνειαν⁵ καὶ τὰς γεγενημέ-
15 νας | ὑπὸ τῆς πατρίδος εὐχρηστίας εἰς τοὺς Ἑλληνας, | παρεκάλουν
ἀποδεξαμένους τοὺς πολίτας συναύξειν τὰς ἐμ[φ]ησιμμένας τιμὰς τῇ
Ἀρτέμιδι τῇ Λευκοφρυγῇ· περὶ δὲ τούτων [δε]δόχθαι τῇ βουλῇ
καὶ | τῷ δῆμῳ, ἀποδέξασθαι τὸν ἀγῶνα τῶν Λευκοφρυγῶν, δ]ν τι-
20 θέασι Μάγνητες ο[ὖ] ἐπὶ Μαιάνδρου τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Λευκοφρυγῇ
στε[φ]ανίτην ἱσοπύθιον⁶, καθά[περ] οἱ ἀπεσταλμένοι ὑπ' [α]ὐ[τῶν θ]εω-
ροὶ ἐπαγγέλλουσιν, | καὶ τοῖς νικήρασιν Χαλκ[ι]δίων τ[ὸν] ἀγῶνα τοῦ-
τον διδόναι τὰ ἴσα ἄθλα, ὥσπερ κ[αὶ] το[ῖς] τ]ὰ Πύθια νικήρασιν |

1 Demetrii f. Macedo (220—179). 2 Cf. n. 5574. Imperfectum ἡξίουσαν eiusdem generis est atque aoristi ἀπῆλθον, παρελάβον, εἶπασιν et optativus praesentis διοικίσαι (v. n. 672₇₃). Nachmanson p. 148.

3 τ]αύτ[ο] K., corr. Wilh. Jahresh. III 58. 4 Cum videamus hic decernere quidem comitia Chalcidensium, sed regem eis praescribere, quid potissimum decernendum sit, geminum plane exemplum habemus eius rationis quam inter eundem regem et Larisaeos Thessaliae intercessisse apparet ex epistulis n. 543. Sed ei locum non fuisse post annum 199 sponte patet. Ke. 5 Cf. n. 5574. 6 Cf. n. 5585.

25 ἐκ τοῦ νόμου καθήκει[αι] δίδοσθ[αι]· ἀποστέλλεσθαι δὲ καὶ | θεωροὺς
παρὰ τῆς πόλεως, ἔτ[αν] καθήκωσιν οἱ ἀγῶνες | [τ]ῶν Λευκοφ[ρ]υγνῶν,
δίδο[σ]θ[αι] δ[ὲ] τὴν ἀπαρχὴν τοῖς ἀποστελλομένοις θεωροῖς παρὰ
[Μ]αγνήτων τὴν ἐκ τοῦ νόμου.

562. Pariorum decretum. Kern I. Magn. 50 (Syll.² 261); cf. Wilhelm Jahresh. Beibl. IV 1901, 27 et Goett. GA 1903, 792; Holleaux Rev. ét. anc. V 1903, 213; Hiller IG XII 5, 1341.

παρὰ Παρίων. |

ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῶι δῆμ[ωι]· Κ[α]λλιθεῖ[δ]ης Νήσιος εἶπεν·
ὕπερ ὧν οἱ ἄρχοντες προσ[γ]ράψαντο¹ ὕπερ τοῦ | ψή[φ]ισμα[το]ς
5 τοῦ [ἐκ] Μ[αγν]ησι[α]ς, [δ]εδό[χ]θαι τοὺς ἄρχοντας ἐπὶ τὸν δ[ῆ]μον |
ἄγειν τοὺς θεωροὺς τοὺς ἀπεσταλμένους ἀπὸ Μ[αγ]νησίας ὕπερ
τῆς ἐπαγγελίας τοῦ ἀγῶνος². Καλλιθεῖ[δ]ης Νήσιος εἶπεν· τὰ μὲν
ἄλλα τῶν³ τῆς βουλῆς· ἐπειδὴ (δὲ)⁴ Μάγνητες οἱ ἀπὸ Μαιάνδρου
10 φῖ[λοι] ὄντες | τοῦ δῆ[μ]ου | τοῦ Παρίων ἀπεστάλκασι ψή[φ]ισμα καὶ
ἄνδρα[ς], | Μ[ο]λοσσὸν Καλλιφώντος, [Δημή]τριον Ἀμφιστρά[τ]ου, Καλ-
λικράτην [Ι]φικρά[του], οἵτινες ἐπελ[θ]όν[τες] ἐπὶ τὴν [βουλὴν] καὶ
τὸν [δῆ]μον καὶ ἐμ[φανί]σαν[τες] τὴν τῆς θεᾶς | ἐπιφάνειαν⁵, κα[ὶ]
15 ἔτι⁶ -- | --σαν -- | duo versus | ἐψήφισται ὁ δῆμος [συν]τελεῖν
τῇ ἀρχηγέτιδι τ[ῆς] | πόλεως Ἀρτέμιδι Λευκ[ο]φρυγηνῇ διὰ πέντε
20 ἔτων⁷ | θυσίας τε καὶ πανηγυρίων καὶ ἐκχειρίαν καὶ ἀγῶνα | στεφανί-
την ἱσοπύθιον μουσικόν τε καὶ γυμνικόν | καὶ ἵππικόν, καὶ παρακα-
λοῦσιν καὶ ἡμᾶς κα[ὶ] ἀξιοῦσιν ἀποδέξασθαι τε τὸν ἀγῶνα κα[ὶ] συν-
25 [α]ύξειν τὰς | ἐψήφισμένας τιμὰς τῇ θεᾷ | δω[ρ]α οὖν καὶ [ὁ Παρίων]
δῆμος φαίν[ηται] τῇ | πρὸς τοὺς | θεοὺς εὐσεβεῖ[αν] διαφυλάττων καὶ
τὴν π[ρὸς] τὴν πόλιν αὐτῶν προ[υ]πάρχουσαν φι[λ]ία[ν] [ἐκ παλαιῶν]
χρόνων⁸ | ἐπὶ πλεῖστον αὖξων καὶ ἐπακολουθῶν τοῖς ἀξιουμέ[νοι]ς ὑπ[ὲρ]
30 αὐτῆς καὶ τοὺς ἀγῶνα[ς], οἵς | τίθησι [τῇ Ἀρ]τέμιδι τῇ Λευκο-

Commune Nesiotarum (n. 390. 455) hoc decreto ne uno quidem verbo commemoratum, nobis quidem iam antea dissolutum esse videtur (IG XII 5 l.1.); certe nulla vestigia eius altero saeculo (n. 620) antiquiora discipiuntur. Dissensit W. Koenig Bund der Nesioten 39. Cf. Roussel Bull. Hell. XXXV 1911, 449; Swoboda Staatsalt. 420/1. 1 Legit Wilh. GGA.

2 Senatus legatis Magnetum morem gerendum non decreverat, sed tamen eis permiserat ut ipsi ad comitia adirent atque experirentur num forte populus concessurus esset quod peterent. 3 τ[ῇ] Wilh.

4 Suppl. Dttb. particulam necessariam ad connectenda enuntiata, sed omissam proclivi errore propter proximum δῆ. 5 Cf. n. 5574. 6 Holl.

7 Cf. n. 5585.

[φ]ρ[υ]γ[η]ν[ῆ]ι, συγκα[τα]σκευάζ[ων· τ]ύ[χη]ι οὖν τῇ⁸ ἀγαθῇ τῆς τε πό-
 λ[εως τῆς ἡμετέ]ρα[ς καί] | τῆς Μαγνήτων, δεδόχθαι τῷ δήμῳ, [δέ-
 χεσθαι] | τὴν τε ἀσυλίαν τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας [τῆς Μα]γνήτων
 35 καὶ τὴν καθιέρωσιν καὶ τὰς θυσίας [καὶ τὸν] | ἀγῶνα στεφανίτην, δν
 τιθέ[α]σιν τῇ Ἀρτέμιδι Μά]γνητες [ἰ]σοπούδιον εἰς τὸν ἅπαντα χρό-
 νον, καὶ [ὑπάρ]χειν τοῖς νικῶσιν τὸν ἀγῶνα τοῦτον τὰς τιμὰς [τὰς] |
 ἐν τοῖς νόμοις γεγραμμένας τοῖς νικῶσιν τὰ Π[ό]θια, | ἀναγορεῦσαι δὲ
 40 καὶ τὴν ἀσυλίαν καὶ τὴν καθιέρω[σιν] | τῆς τε πόλεως καὶ τῆς χώρας
 τῆς Μαγνήτων το[ύς] | ἄρχοντας ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅταν πρῶτον ἄγω-
 μεν [τὰ Διο]νύσια τὰ μεγάλα⁹, τραγῳδῶν τῷ ἀγῶνι· ποιήσασθαι
 δ[ε] | καὶ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς πανηγύρ[ε]ως τοὺς παρα-
 45 γεγονότας, Μολοσσόν, Δημήτριον, [Καλ]λικράτην· ἀποστεῖλαι δὲ τὸν
 δῆμ[ον] καὶ θεωρὸν εἰς | τὸν ἀγῶνα τὸν συντελούμενον ὑπὸ Μαγνή-
 των | τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Λευκοφρυγῇ, περὶ δὲ τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ
 ἀναλώματος τοῦ εἰς ταῦτα προγράψασθαι τοὺς ἄρχοντας τοῦ μηνὸς
 50 τοῦ Ποσιδεωνος, ἐλ[έξ]θαι δὲ τὸν πρ[ε]σβρον καὶ θεωροδόκον, ὅστις
 θεωροδ[ο]κῆσει τοῖς ἐπαγγέλλουσιν τὸν ἀγῶνα τοῦτ[ον], καὶ εἰ[λ]ναι
 τῷ αἰρεθέντι θ[εω]ροδοκίαν αὐτῷ καὶ ἐγγόνους· δοῦ[να]ι [δ]ὲ τοῖς
 θεωροῖς [καί] ἐκέχειρον τὸν ταμίαν, τὸ δ[ε] | -σι-ιον ἐ-ισι- διδο-
 55 σθαι τοῖς θεωροῖς· | ἐ[π]α[ινέσαι δὲ] καὶ το[ύς] θεωρο[ύς], Μολοσσόν
 Καλλι[φ]ῶντος, Δημ[ή]τριον Ἀμφιστράτου, Καλλι[κ]ράτ[ην] | [φικρά-
 60 τ]ου, [στεφανῶσαι δὲ καί] αἱ ἕκαστον [αὐτῶν | -]τους [. . . . | -- | . . . τ]ὴν
 θεά[ν] -- | . . . τρ]αγῳδῶν [τῷ ἀγῶνι -- | . . .] καὶ προξένους καὶ εὐ-
 εργέτας [εἶναι τῆς | πόλεως] Παρίων καὶ αὐτοὺς καὶ ἐγγόνους, καὶ |
 65 ὑπάρχειν αὐτοῖς πάνθ' [ὅς]α καὶ τοῖς ἄ[λ]λοις προξέν[οις] ὑπάρχει.
 καλέσαι [δὲ καί] | τοὺς θεωροὺς ἐ[π]ὶ ξέ[ν]ια τοὺς ἄρχοντα[ς] | εἰς τὸ
 πρυτανεῖον, [τὸ] δὲ ἀνάλωμα [εἰς ταῦτα εἶναι] ¹⁰ ἀπὸ τῆς π[αρα]στά-
 σεως ¹¹ τῶν δη[μοσίων]. | φυλάττειν ¹² δὲ καὶ τὸ ψ[ή]φισμα τὸ ἐγ
 70 Μαγ[νησίας] | ἐν τῷ δημοσίῳ [τοὺς] ἄρχοντας με[τὰ τοῦ] | γρ[αμματέως],
 τὸν [δὲ αἰρεθέντα] θ[εω]ρὸν | ἀξιοῦν Μ[ά]γνητας ἀναγρά[ψαι τ]ὸ δ[ε] τὸ
 ψ[ή]φισμα κα[ὶ] θ[ε]ῖναι εἰς τὸ [ἰε]ρόν τῆς Ἀρ[τέμ]ιδος [τ]ῆς Λευκο-
 75 φρυγῆ[ς]. θ[εω]ρο[δό]χος ἡ[ν] ἐθ[ε]ρ Ἀλέξαρχος Νεοκ[ύ]δου.

8 οὐρίη Ke., corr. Dttb. 9 Tum igitur aliquantisper Dionysiorum
 feriae intermissae erant neque constabat, quando futurum esset ut resu-
 merentur. Cf. n. 485³¹. 402¹ sqq. Dttb. Fuit enim tunc ἡ τοῦ θεάτρον κατα-
 σκευή, cf. I. Magn. 92. Sed prouta hic quoque nihil aliud quam proxima
 Dionysia significare patet. Hi. 10 Suppl. Dttb. 11 Vocem miram
 ex noto παριστάναι ἱερεῖα similibus explicare studet Wilh. Jahresh. l. l.

12 Dubitanter suppl. Wilhelm Beitr. 262.

	[κατὰ τὰ] αὐτὰ· δὲ ἐψηφίσαντο 13·	
	[N]άξιοι	Ἄνδριοι
	Ἀρσινοεῖς 14	Τήνιοι
	Θηραιεῖς 15	Ἰουλιται 19
80	Σάμιοι οἱ ἐμ Μινοῖαι 16	Καρθαιεῖς
	Σερίφιοι	Ἀρκεσινεεῖς 20
	[K]ύθνιοι	Ἀσκληπιεῖς 21
	A[ι]γιαλεῖς 17	Οἶν[αῖοι ἐξ Ἰκάρου] 22
	[Μήλιοι] 18	Κιμ[ώλιοι]
85	-----	Μυκ[θ]ν[ιοι]

13 Cf. n. 559²⁷. 14 Arsinoë in neque Cretae (Steph. Byz. s.v., I. Magn. 21₈), nec τὴν κατὰ Πελοπόννησον (Or. 102₁₂) esse, sed in insula quaerendam esse viderat Dttb.; invenit Graindor in decreto Carthaeensium Ceorum, quo Ἰέρων Τιμοκράτους Συρακόσιος τεταγμένος ὑπὸ τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον παραγεγεννημένος εἰς τὴν νῆσον μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Πατρόκλου καθεστῆκώς ἐπιστάτης ἐν Ἀρσινόῃ belli Chremonidei annis laudatur; Poeessa potius quam Coresia Caeae esse videtur (IG XII 5, 1061).

15 Alibi plerumque Θηραῖοι vocantur; sed alterum exemplum ethnici Θηραιεύς (ad exemplum Κρηταίων ficti) praebet titulus Oropius IG VII 262₅, ubi propter inauditam vocis formam Θη[β]αία emendavi, iniuria, ut nunc apparet. Dttb. 16 Antiquissimum hoc est [praeter IG XII 7, 269] testimonium de Samiorum in illo insulae Amorgi oppido colonia, quam non sine Ptolemaeorum favore deductam esse conicias. Apparet Aegialae (v. 83) et Arcesinae (v. 81) nullas etiamtum fuisse Milesiorum et Naxiorum civitates, quae non commemorantur nisi in titulis imperatorum Romanorum aetate incisis. Ke. Cf. IG XII 7 p. VIII et n. 866. 889. 17 Insula Amorgi, cf. not. 16. 18 Suppl. Hi., cum vel minores vicini Cimolii adsint. 19 Singularis ethnici forma; alibi semper Ἰουλιται vocantur, cf. n. 147₁₂₀. 173. Stephani Byzantii Ἰουλιεύς ficticium est. 20 Insulae Amorgi. Cf. not. 16. 21 Ignota civitas. 22 Cf. n. 152_{13, 114}.

Nicander Colophonius poeta a Delphis honoratur, a. 205/3. Vide n. 452. [Pw]

563. Δ 564—566. Urbi Teiorum ius asyli confirmant Aetoli (563), Amphictyones (564), Delphi (565); legati Teiorum Delphis laudantur (566), a. 205/1. In antea septentrionali thesauri Delphici Atheniensium, in summis quattuor lapidibus. Titt. 563 et 565 etiam Tei in pariete templi Dionysi erant servati. [Pw]

563. Decretum Aetolorum. Exemplaris Delphici exordium modo (v. 1—8) et finis (v. 25/6) servantur; illud ed. Jardé Bull. Hell. XXVI 1902, 281, n. 23, finem idem antea l.l. p. 263, n. 13, sed hunc ad illud exordium pertinere non vidit (Colin Fouill. III 2, n. 134 a, qui de Jardéi titulo 13

ignorabat). — Reddimus plenius exemplum Tei perscriptum, quod edd. Chishull Antt. Asiae p. 104, deinde post alios Boeckh CIG 3046 et accuratius LeBas-Waddington III 85 (Syll.² 280; Michel 68; GDI 1411). Cf. Wilhelm Goett. GA 1898, 219; Holleaux Klio XIII 137 sqq.

Αἰτωλῶν. |

στραταγόντος Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου¹, Πανατωλικούς². | ἐπεὶ
Τήϊοι προ[βου]τάς ἀποστείλαντες Πυθαγόραν καὶ Κλεῖτον τάν τε
οἰκειότατα | καὶ τάν φιλίαν ἀνευροῦντο καὶ παρεχάλεον τοὺς Αἰτωλοὺς,
5 ὅπως τάν τε πόλιν | αὐτῶν καὶ τάν χώραν ἐπιχωρήσωσι ἱερὰν εἶμεν
καὶ ἄσυλον τοῦ Διονύσου· | δεδόχθαι τοῖς Αἰτωλοῖς, ποτὶ τοὺς Τηῖους
τάν φιλίαν καὶ οἰκειότατα τάν ὑπάρχουσαν | διαφυλάσσειν, καὶ τὰ
ψαφίσματα τὰ πρότερον γεγονότα αὐτοῖς περὶ πάντων τῶν φιλαν[θρώπων]
κατάμονα εἶμεν· ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν Αἰτωλῶν τὰς τε πόλιν
καὶ τὰς | χώρας τάν ἀνιέρωσιν καὶ ἄσυλίαν, καθὼς καὶ οἱ προεβευταί
10 ἀξίουσι, καὶ μηθένα Αἰτωλῶν μηδὲ | τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικούντων ἄγειν
τοὺς Τηῖους³ μηδὲ τοὺς ἐν Τέωι κατοικούντας, μηδαμῶθεν | ὀρμυμέ-

Tei in parietinis templi Bacchici permulta decreta civitatum Creticarum perscripta erant, quibus ius asyli Teiis confirmatur (LeBas-Wadd. III 61—82). Quae omnia eiusdem temporis, sc. fin. saec. III, eiusdemque fere anni esse (aetatis a. 201) nuper demonstravit Holl. 146. Praeterea ibi reperta sunt decreta eiusdem argumenti: Athamanum (LeBas 83, plenius Wilh. II.), Delphorum n. 565 (LeBas 84), Aetolorum n. 563 (LeBas 85), necnon epistula recentior praetoris Messalae a. 193, n. 600 (LeBas 60). Haud dubie etiam tit. Amphictyonicus n. 564 ibi erat inscriptus, qui tamen periit. De aetate v. not. 1 et n. 564¹. — In exemplo Delphico exstat v. 1 θεοί pro Αἰτωλῶν; v. 2 deest Πανατωλικούς; adduntur patronymica fratrum legatorum, sc. v. 3 et 4: Κλεῖτου. 1 Alexander ter praetor Aetolorum fuit: a. 205/1 (cf. 564¹), a. 196, a. 185. Iterationis nota supra omissa certissime primam praeturam indicat. Eundem esse Alexandrum Isium cuius in Polybii de rebus Aetolicis narratione frequens est memoria (Pol. XIII 1a; XVIII 3, 1; 4, 1. 5; 10, 9; 36, 5; XXI 25, 11; 26, 9 sqq.) probabiliter statuunt homines docti. Filius est Νεκρία; Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίου; hieromnemo a. 178, n. 635¹², quod exposui Jahrb. Phil. 1894, 665. 2 Hoc verbum in Delphico exemplo deest, v. supra. Ex similitudine aliorum nominum (Πανιώνια, Παμβοιώτια) exspectaveris Πανατωλικούς, quod exhibet Pollux Onom. VI 163. Sed nihil sollicitandum docent tituli (praeter supra positum e.g. IG VII 411). De tempore Panaetolicorum, i.e. *consilii Panaetolici* (Liv. XXXI 32, 3), egit Holleaux Bull. Hell. XXIX 1905, 366. 369. 371, qui illud semper m. Martio habitum esse evincit; at non vidit, haec Πανατωλικὰ — quippe quae accurate respondeant Θερμυκοῖς, statim post aequinoctium autumnale habitis — manifesto ad ipsum aequinoctium vernalis referri debere; cf. etiam n. 564². 3 Formulas inde a v. 9 sqq.

νοὺς, ἀλλὰ τὰν ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν εἶμεν αὐτοῖς τὰ ἀπ' Αἰτωλῶν καὶ τῶν ἐν Αἰτωλίαι κατοικούντων. εἰ δὲ τίς κα ἄγχι ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ ἐκ τᾶς πόλιος ἢ χώρας, τὰ μὲν ἐμφανῇ ἀναπράσσειν τὸν σ[τρ]ατα[γόν] καὶ τοὺς συνέδρους ἀεὶ τοὺς ἐνάρχους, τῶν δὲ ἀφανέων ὑποδίκους 15 εἶμεν τοὺς ἀχνηχότας⁴, γινομένας τοῖς Τηϊοῖς τᾶς ἐγδικάσιος | καὶ τᾶς λοιπᾶς οἰκονομίας καθῶς καὶ τοῖς Διονυσιακοῖς τεχνίταις⁵ ὁ νόμος τῶν Αἰτωλῶν κελεύει. ὅπως δὲ καὶ εἰς τοὺς νόμους καταχωρισθῇ (ἀ) ἀνιέρωσις⁶ καὶ ἀ ἀσυλία, | τοὺς κατασταθέντας νομογράφους καταχωρίξαι, ἔπει κα αἱ νομογραφίαι γίνωνται, | ἐν τοὺς νόμους⁷.

perscriptas in omnibus fere huius generis decretis Aetolicis redire ostendi Klio XV 12 not. 2; cf. n. 443². 4 Cf. n. 629² et Syll.² 451⁶. Sane illic διεξαγνηθέναι est. Sed eadem inter mediam et aspiratam fluctuatio etiam alibi (cf. δέχμενος, δέχμενος) occurrit. 5 Hoc sodalicium, cui nomen erat οἱ τεχνῖται οἱ ἐπ' Ἰωνίας καὶ Ἑλλησπόντου (n. 507³), conditum erat c. med. saec. III; cf. n. 399⁸ et Klaffenbach Symb. hist. artif. Bacch. 18. 6 Articulum proclivi lapididae errore omisum, quo careri nullo modo potest, reposuit Boeckh. 7 Cf. n. 629²⁶ et Syll.² 654²³.

Δ564. Amphictyonum decretum. Ed. Jardé Bull. XXVI 1902, 281, n. 23²⁷⁻⁴⁵ (quem fugit exordium genuinum iam p. 263, n. 13 ab ipso editum); praescripta v. 3—9 antea ed. Couve Bull. Hell. XVIII 1894, 240 (GDI 2530). Denuo Colin Fouill. III 2, n. 134^b. Cf. Wilhelm Goett. GA 1898, 219; Holleaux Klio XIII 137. — Contuli.

[θεο]ῖ. | [ἐπὶ Μεγάρτα¹ ἄρχοντος, πυλαίας ἡρινῃ]², ἱεροναμονού[v]-

Titulus pertinet ad *cl. IX* Amph., quae 11—12 Aetolos cum 3—4 asseclis complectitur, cf. n. 538 not. 1 Nomen archontis servatur in titt. 565/6. Megartae magistratus spectat ad ultimos annos saec. III., sc. a. 205—201. Sane legationes Teiorum — et illa in Aetoliam, Athamaniam, Delphos missa, et ea quae urbes Creticas visitabat (n. 563 not.), — non belli annis, sed paci inter a. 206—200 servatae conveniunt. Cum pridem Megartae annum 203 attribuerim (Jahrbb. Phil. 1894, 556 not. 100, *ganx kurx vor 201*!; ibid. 665, *etwa 203*!; cf. Gillischewski de Aetol. praetor. 40; Wilh. l. l. 219), Walek vero a. 205/4 praeferat (Delph. Amph. 161 et 156; cf. Holl. l. l. 138), nunc rectius eundem annum 201 in censum venire puto, quo Teios illam legationem in Cretam misisse Holl. 146 nos edocuit. Nam per se patet, Teios de duabus legationibus simul emittendis eodem tempore decrevisse. Accedit quod novus titulus 553^a C ex quo tertius epimeleta Aetolicus innotuit demonstrat, archontem Euangelum alteramque Agetae praeturam ab a. 201 provehi oportere ad alteram belli partem c. a. 209—206; quo facto a. 201 vacaret. 2 Pylaeam vernam supplevi *R-E* IV 2631, unde Holl. Bull. Hell. XXIX 370 contionem Πανατωλικὰ iure rettulit ad m. Martium. Nam m. Bysium Delphicum quo pylaea verna habebatur saepe m. Martio respondisse iam A. Mommsen Delphika 135 not. 3 (et p. 51) adno-

των· Αἰτωλῶν (11) Ἀριστάρχου Ἀμφισσέως, Φυλλέα Ν[αυπακτί]ου 3,
 5 Λαμίου Οἰκυλείας⁴, Ξενοκράτους Στρατίου, Λεοντ[ο]μένους Φυταιέως,
 Βουθήρα Ἀρσινοέως, Ἀγοραίου Ὑπαταίου⁵, Πυρρία Θηβαίου⁶, Ἀρμό-
 στου Λαμίας, Δαμοκρά[τεως] Εἰτσαίου, Λαμίσκου Ἀργείου⁷. Κεφα-
 λάνων⁸ Σωτάχ[ου] Σαμα[τί]ου⁹. Δελφῶν Πράχου, Πατρέα· Χίων
 Πλειστία· Μαγ[νήτων Διο]γένεως¹⁰. Ἀθηναίων Ἀμόχλα· ἐπεὶ πα-
 10 ραγενόμενοι[ε] πρεσβεύ[ε]ται παρὰ τοῦ δάμου τοῦ Τητῶν ποτὶ τὸ κοινόν
 τ[ῶν Αἰτωλ]ῶν Πυθαγόρας Κλείτου καὶ Κλεῖτος Κλείτου, [καὶ ἐπελ-
 θόν]τες¹¹ ποτὶ τοὺς ἱερομνάμονας ἐνεφάνισαν τ[ὰ δεδομένα] παρὰ τῶν
 Αἰτωλῶν φιλάνθρωπα καὶ τίμια [τῷ δάμῳ] | τῷ Τητῶν· ἔδοξε τοῖς
 15 Ἀμφικτιόνις, τὰμ π[όλιν καὶ τάν] | χώραν τῶν Τητῶν ἱεράν εἶμεν καὶ
 ἄσυλον Δι[ονύσου ἀπὸ] πάντων, καὶ ὑπάρχειν τοῖς Τητέσι καὶ τοῖς ἐν Τέω[ι]
 κατοι[χ]εόντοισι παρ' Ἀμφικτιόνων τὰ φιλάνθρωπα καὶ τίμια | [πάν]τα
 ὅσα καὶ τοῖς Διονυσιακοῖς τεχνίταις δέδοται | [παρὰ] τῶν Ἀμφικτιόνων.

tavit: ,der späteste Stand des I Bysios = LAnthesterion ist Febr. 28/Maerz 1 nach Tab. VI' (sc. saec. V). Et brevissimum tempus intercessisse inter illa Panaetolica et hanc pylaeam vs. 10/11 demonstrant. 3 Supplevi. Co. legit EAI . . . ,après l'A peut-être un Γ'; sed N in lapide et ectypo certissimum. Est enim intelligendus Φυλλέας Μίσκου Ναυπάκτιος epimeleta Aetolicus et proxenus Delphorum c.a. 209/6; cf. novum titulum Delphicum 553=C.

4 Urbs ignota Οἰκύλειον recensetur Delphis in catalogi geographici frag-
 mento inedito, Co. addit. p. 297. 5 Idem Ἀγοραῖος Ὑπαταῖος βεβιωτήρ
 a. 196, W-F 328. 6 Thebae Phthiotides. 7 Argos Amphiloichicum
 foederi Aetolico addictum erat ab a. 229 ad 167; cf. Swoboda Staatsalt. 345
 librosque ibi allatos. 8 De arcta propinquitate inter Cephallenas et
 Magnetes Maeandrios intercedente cf. decretum Samaeorum Kern I. Magn.
 35₁₃: ἐμφανιζάντων δὲ καὶ περὶ τῆς οικειότητος τῆς ὑπαρχούσας Μαγνήτοις ποτὶ
 Κεφαλλᾶνας κατὰ συγγένειαν τὰμ Μάγνητος καὶ Κεφάλου τοῦ Δηῖονος μετὰ πάσας
 φιλοτιμίας. Quam ad rem K. confert [Apollod.] bibl. I 7, 3, 3: Αἰόλος δὲ βασι-
 λεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων . . . παῖδας μὲν ἐγέννησεν ἑπτὰ . . . Δηῖονα,
 Μάγνητα, Περίητην et 9, 2, 4: Δητῶν δὲ βασιλεύων τῆς Φωκίδος Διομήδην τὴν
 Ζοῦθου γαμεῖ, καὶ αὐτῷ γίγνεται . . . Κέφαλος. — De hieromnemonibus Ceph-
 allenum cf. n. 554 nott. 1 et 6; 539¹¹. 9 Supplevi; spatium in lapide
 sufficere affirmo. Huius hieromnemonis pater vel filius exstat Samae in
 insula Cephallenia, cf. tit. Kern I. Magnes. 35₂: γραμματέως Τίμωνος τοῦ Σω-
 τάχου. Nomen illis regionibus haud infrequens, cf. Σώτακος Λευκάδιος IG IX
 1, 584₂ et Σώτακος Σωτέα Στράτιος ibid. 447₁₂. 10 Supplevi. Filius
 fortasse Τηλέσκοπος Διογένης Kern I. Magnes. 103_{2,5} sqq. (alterius partis
 saec. II). Spatium excederet Σωσι-γένης Κρατέρου ibid. 262₃ (saec. II); ceteri
 Magnetes, quorum nomina in -γένης finiuntur (Ἀριστο-, Μανδρο-, Μηνο-,
 Τιμο-γένης), propter temporum rationes in censum non veniunt. 11 Co-
 lini supplementum [καὶ νῦν ἐλθόν]τες ut longum leniter mutavi.

Δ565. Delphorum decretum. Delphicum exemplar ed. Jardé Bull. XXVI 281, n. 2346—61 (Fouill. III 2, n. 134 c). Lapidem Teium edd. Le Bas-Waddington III 84 (Michel 67) et denuo Smyrnae repertum Wilhelm Goett. GA 1898, 218 (GDI 2675). Reddimus textum a Jardéo ad exemplar Wilhelmi suppletum.

θεοί. | [ἔδοξε τ]ᾷ πόλει ἐν ἀγορᾷ τελείωι σὺμ ψάφ[οις ταῖς ἐννό]-
μοις· ἐπειδὴ Τήϊοι, πρεσβευτάς ἀποστ[εῖλαντες Πυθαγό]ραν Κλείτου
5 καὶ Κλεῖτον Κλείτου, τὰν τε οἰκειότατα καὶ φιλίαν ἀνενεώσαντο,
καὶ παρ[ε]κάλειον τὰν πόλιν, ὅπως ᾗ τε πόλις καὶ ἡ χώρα αὐτῶν
ἐπιχωρηθῇ ἐς[τὰ] εἶμεν καὶ ἄστυλος τοῦ Διονύσου· δεδόχθαι τᾷ
πόλει, [τάν τε φιλίαν καὶ οἰκειότατα τὰν ὑπάρχουσαν πὸτ τοὺς
Τη]ίους [διαφυλάσ]σειν καὶ ἐπὶ πλεόν αὖ[τις] εἶμεν αὐτῶν τάν
10 τε πόλιν καὶ τάν χώραν ἐς[τὰ]ν καὶ ἄστυλον τοῦ Διονύσου, καθὼς
κα[ὶ] οἱ πρεσβευταὶ παρ[ε]κάλειον, καὶ εἶμεν αὐτοῖς τάν ἀσφάλειαν |
[καὶ ἀσυλίαν καὶ] τοῖς ἐν Τέφ κατοικεόντοισι καθὼς καὶ τοῖς [Διο-
νυσιακοῖς] τεχνίταις. ὅπως δὲ διαμένῃ τὸδε τὸ ψάφισ[μα ἐν πάντα
15 τὸν] χρόνον, ἀναγράφαι τοὺς ἐνάρχ[ου]ς βου[λ]ευτάς ἐν τῷ ἱερῷ.
ἄρχοντος Μεγάρτα¹, βουλευόντων | [Μνασιθέου, Ἀ]θάμβου, Πρωτάρ-
χου, Φιλίνου, Νικοβούλου.

Lapis Teius in his differt: v. 1 Δελφῶν pro θεοί; v. 12 (11) Τέωι pro Τέφ; v. 14 (13) ἐν τὸν πάντα τὸν χρόνον, ubi prius τὸν delendum, quod Delphis factum; v. 16 (15) nomina Ἀθάμβου, Πρωτάρχου ordine inverso scripta.

Notatu dignum quod inde ab his decretis oraculum Delphicum iam non de asyilia consulere solent, quod antea semper factum. Cf. decreta enumerata n. 550³. 1 Cf. n. 564¹.

Δ566. Legatos Teiorum Delphi honorant. Ed. Jardé Bull. XXVI 281, n. 2362—68 (Fouill. III 2, n. 134 d).

θεοί. | [Δελφοὶ ἔ]δωκαν Πυθαγόραι καὶ Κλείτῳ Κλείτου Τητίοις, | [αὐ-
τοῖς καὶ] ἐκγόνοις, προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, | προδικίαν,
5 ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων, καὶ τᾶλλα ὅσα | καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις
καὶ εὐεργέταις. ἄρχοντος | [Με]γάρτα¹, βουλευόντων Μνασιθέου,
Ἀθάμβου, Πρωτάρ[χου], | Φιλίνου, Νικοβούλου.

1 Cf. n. 565¹.

567—570. Bellum Creticum, c. 204—201.

[H₂]

Δ567. Calymniorum Coorum pagi decretum. Calymni in Apollinis templo, nunc Londini. A in adverso, B in dextro latere. Edd. Newton I. Brit. Mus. II, CCLIX (SGDI 3586); Herzog Klio II 1902, 318.

A [Νικίας?] Νικία, Δικαστοφῶν Τύρωνος, Ἀγήτωρ Α. | . . ου, Ἀλεξικρά-
της Λυσάνδρου, Τάχιππος Ξε[ν]οδίκου, Χαιρέδαμος Ἀγνοδάμου εἶπαν· |
5 [ἐ]πειδὴ τῷ σύμπαντι δάμωι¹ πολέμου ἐξενεχθέν[το]ς ὑπὸ Ἱεραπυτνίων²
ἀδίκως καὶ πληρωθεῖσάν μα[κράν] τε ναῶν καὶ λεπτῶν πλοίων³
Λύσανδρος Φοῖνι[χος κα] χειροτονημένος ἄρχων⁴ ὑπηρετικοῦ⁵ καὶ
στρα[τευσάμεν]ος ἐν αὐτῷ, ποταγγελίας γενομένης ὅτι μέλλοντι τοῖ
10 πο[λλέμοιο] ἐπιπλ[εῖν] ἐπὶ τὰν πόλιν καὶ τὰν χώραν⁶ καὶ τὰς νάσος τὰς
Κα[λυμνίων]⁷ στόλ[ω]ι καὶ πλείονι, καὶ τοῦ ναυάρχου⁸ κρίναντος
ἀπαντᾶ[σαι τοῖς πολεμίοι]ς, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγένετο ἐν τε τῇ συμπολῇ
τᾷ | γενομέναι ποτὶ τὸς π[ολεμίο]ς κατὰ τὸν Λακχητῆρα⁹, συμπαραμεί-
να[ς] | τε αὐτοῖς καὶ ἐνδοξότατα κιν[δυνεύσας] ἀνάγαγε αἰχμαλώτους . . |
(7 fere vs.) --

B -- 10 ἐν ἀρχαιρεσίαις | καὶ παρακαλε[σέ]οντι ποτιδεξα[μένους] αὐτὰς ποι-
ήσασθαι τὰν ἀνα[γόμε]ναι Διονυσί[ων] τῷ πρᾶτῳ ἀγῶ[νι] μετὰ τὰς
σπον[δάς], ἃ δὲ ἀναγόμε[ναι] αὐτοῖς | ἄδε ἔστω· ὁ δ᾽ αὖ[τος] ὁ Καλυμνίων |
[στεφ]ανῶν Λύσανδρον Φοίνικος --

Ad bellum a Philippo V Macedone inde ab a. 204 cum Cretibus contra Rhodios eorumque socios gestum Niese Gesch. II 571 et Herz. rettulerunt. Finis belli Rhodiorum et Hierapytniorum foedus (n. 581)? 1 ὁ σύμπαξ δᾶμος Coorum est; oppositus ὁ Καλυμνίων δᾶμος ad Rhodiorum exemplum.

2 Cf. quae praemonuimus. 3 Cf. iam Hdt. VII 36 πλοίοισι λεπτοῖσι, Thuc. et sequentes. 4 ἄρχοντες et singularum et complurium navium: H. v. Gelder Gesch. Rhodier 252. 5 I. e. minoris navis ad ὑπηρεσίαν destinatae; 'Dienstboot' Boeckh Staatsh.³ I 661. [Demosth.] L 46 pass.

6 πόλιν et χώραν ad Coorum urbem et urbis agrum refert He.; cf. not. 1.

7 Καλυμνίων insulae sunt Calymna ipsa, Pserimus, Telendus aliae. Ross Reisen gr. Ins. II¹ 99. He. 8 ναύαρχος Coorum (aut Rhodiorum?). He. De his v. Gelder Gesch. Rhod. 249 sq. 9 Laceter: Strab. XIV 657 de Coa insula: ἔχει δὲ πρὸς νότον μὲν ἄκραν τὸν Λακχητῆρα, ἀπ' οὗ ἐξήκοντα εἰς Νίσυρον — πρὸς δὲ τῇ Λακχητῇ χωρίον Ἀλίσαρνα(!) — ἀπὸ δόσεως δὲ τὸ Δρέκανον. Est igitur idem atque hodiernum *Antimachia Point*. Newton; Herzog SBAk. Berl. 1901, 471. Ubi Hercules ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐξέπεσε Plut. quaest. gr. 58, coll. Pindari hymno ap. Strab. VII 331, 58. He. 10 De legatis ad σύμπαντα δᾶμον Coom (exeunte anno, quo novi magistratus eligebantur) missis agitur. He.

Δ568/9. Halasarnitarum pagi decreta. 568. Halasarnae. Ed. Herzog SBAk. Berl. 1901, 472 (Zarraphtis); correxit Klio II 1902, 320 (novas emendationes nobiscum communicavit). Cf. Wilhelm Goett. GA 1903, 794. --ως | --οτιος τοῦ περιπε[λ] -- ἀκολουθήσας παρακατέσχε τὸς ἐ[ν]αν-
τίος ὑπὸ? τὸ περιπ[λό]ιον¹, κοινολογηθεῖς Νικοστράτῳ τῷ Νικοστρά-

1 Cf. n. 570².

- 5 του², ὥ[στε | ἐγβιβάσα]ντα τὸς ἐλαφροτάτος ἐν τοῖς ὅπλοις τῶν συν-
 εξοδευ[σάν]των αὐτῶι | συμμῖται, οὗ παραγενομένου κατὰ τὰν πρόνοιαν
 φιλοτ[ίμω]ς | συνέβη τὸν τε | τόπον μὴ προκαταλαμφθῆμεν τὸς τε ἐν-
 βάλλοντας [ἀπελ]θεῖν μηθὲν ἐπιτελεσαμένους ἀδίκημα κατὰς χώρας·
 10 κατὰ [χοινόν] τε | εὖ ποιῶν π[άν]τας τοῖς τε ἱερεῦσι ποτὶ τὰ(ς) συν-
 τελεύμενα ἱερὰ σ[υν]χορη[γῶν] ποτὶ τὰν τῶν θεῶν ἐπικόσμησιν δια-
 τελεῖ καθ' ἰδία[ν] τε | τοῖς ἐντυγχάνουσι τῶν δαμοτῶν³ βοαθεῖ φρον-
 τίδα ποιούμενος, ὅπ[ω]ς | διατρίβοντες ἐν | τοῖς ἀρχήοις ἐς μηθὲν
 δυσχερὲς ἐμπίπτωντ[ι] μηδὲ | δικαίου μηθ[εν]δὸς καθυστερῶντι κατὰ δύ-
 ναμιν τὰν αὐτοῦ· ὅπ[ω]ς οὖν | ὅ τε δᾶμος ὁ | Ἀλασαρνιτῶν φαίνεται
 15 τὰ δίκαια ποιῶν τοῖς [ἐς] αὐτῶν | φιλοτιμο[υ]μένοις, Διοκλῆς⁴ τε τιμα-
 θεῖς πολὺ προθυμότερος | γίνηται ἐ[ς] τὰ τοῦ δάμου συμφέροντα, δε-
 δόχθαι ἐπαινεῖ[σαι] μὲν | Διοκλῆ Λεωδάμαν[τος] ἀρετᾶς ἐνε(υ)χα καὶ
 εὐνοίας τᾶς ἐπὶ τοὺς πο[λ]ίτας καὶ ἐπὶ | τὸν δᾶμον τὸν Ἀλασαρνιτῶν,
 ὅτε φαγῶσαι δὲ αὐτῶν | στεφάνωι χρυσ[έ]ωι ἀπὸ χρυσῶν Ἀλεξανδρεῶν
 20 ΔΔ· τοὶ δὲ [ναπόαι] | ἐγδόντω ἀν[α]γράψαι τὸ ψάφισμα τόδε ἐστάλαν
 λιθίναν καὶ [ἀνα]θέντω ἐς τὸ ἱερόν] τοῦ Ἀπόλλωνος ἐς τὸν ἐπιφανέ-
 στατον [τόπον].

2 Rhodius navis s. navium dux? Cf. Pol. XVI 5 a. 201 ἐπέπλει δὲ Νικό-
 στρατος. 3 Le. Ἀλασαρνιτῶν. 4 Diocles in catalogo Coe (Paton-Hicks
 10) primum locum obtinet (Herzog Klio II 317): [ἐπὶ] μον[άρχου] Νικομήδους,
 [... ο]ν νομηνία. Διοκλῆς [Λεωδ]άμαντος εἶπε· ὅπως [ἐφ' ἐκ]άστου καιροῦ
 φαίνων[ται] τ[ο]ι πολῖται συναντι[λα]μβά[ν]όμενοι τᾶς κοινᾶς [ἀσ]φαλείας, δεδόχθαι
 ἐ[πι]αγγέλλεσθαι τὸς δηλομένους τῶν τε πολιτῶν καὶ πολιτῶν καὶ νόθων καὶ πα-
 [ρ]οίκων καὶ ξένων, τῶν δὲ ἐπαγγελαμένων τὰ ὀνόματα ἀναγορευσάντω παρα-
 χρῆμα ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὁ δὲ δᾶμος διαχειροτονεῖτω τὰν ἀξίαν τᾶς δωρεᾶς [χ]αί,
 εἴ κα δοκῇ, λαμβαν[έ]τω· ὅπως δὲ ὑπόμνα[μα] ὑπ[α]ρχῇ [τ]ῶν ἐς τὰν σω[τηρί]αν τὰν
 πατρὶδος [καὶ] τῶν συμμάχων συνεπι[δόν]των ἑαυτούς, τοὶ πωλητῆς ἐγδόντω
 στάλας ἐργάζεσθαι τρεῖς etc. Διοκλῆς Λεωδάμαντος καὶ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ Ξενοτίμου
 1000 (i.e. septem milia drachmarum). Trecentae fere familiae 120 000—
 140 000 drachmas contribuisse videntur. He.

Δ569. Halasarnae. Ed. Herzog Klio II 1902, 321; idem nonnulla per
 epistulam correxit.

[ἔδοξε τῶι δάμωι] | τῶι Ἀλ[ασ]αρ[νι]τῶν, ναποῖται εἶπαν· Νίκαρχος
 Χαρίππου, Τιμασιελῆς | Ἡρακλείτου, Νοσσύ[λος] Πολυμνάστου¹.
 ἐπειδὴ [Θε]ρ[κ]λῆς² διατελεῖ | τὸν εὐνοῦστατον τρόπον δ[ι]ακείμενος

1 Suppl. He. 2 Θεουκλῆς Ἀγλάου quinquagintas drachmas Coorum
 reipublicae dederat: Paton-Hicks 10c₅₀, v. n. 5684; plura in Halasarnae
 ut patriae suae salutem consumpsit.

5 ποτὶ τὸν δᾶμον τ[ὸν Ἀλασαρ]νιτᾶν κρίνων καθήκον ἤμεν ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις τῷ καιρῷ[ν ᾧ] ποδαῖξαι ποιῆσθαι τὰς αὐτοῦ αἰρέσεις, ἐν τε τῷ Κρητικῷ πολέμ[ω] 3 | ὅρ[ω]ν τὸς ἐπικαιροτάτος τῶν τόπων ἀνωχόρος ἐόντας καὶ ποτιδέον[τας] | βοαθείας, ψαφιάμενος καὶ πορίσας εἰς ταῦτα χρήματα προσηνέθη το[ῦ κα]τὰ τάχος ἀποχωρωθέντος
 10 τοῦ περιπολίου ἐν ἀσφαλείᾳ ὑπάρχεν τὸς κα[τοιχοῦντας μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν, προσηνέθη δὲ καὶ τῶν ἄλλων | τῶν διατεινόντων εἰς τὰν Ἀλασαρνιτᾶν ἀσφάλειάν τε καὶ σωτηρίαν, | σπουδᾶς καὶ φιλοτιμίας οὐθὲν ἐνλείπων· ἐν τε τῷ συνεσταχότι πολέμ[ω] προορώμενος τὰν τε τῶν ἐναντιῶν ἐπιβολὰν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ | κινδύνου πεπόριξε πλη-
 15 θος ἰκανὸν χρημάτων εἰς τε τὰν ἐπιμέλειαν | καὶ κατασκευὰν τῶν τειχέων· σπεύδων τε καὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα | χρόνον ἄθικτον τὰν ὑποθήκαν 4 τοῖς περιπολίοις ὑπάρχεν, πεπολίτευται | συνφέρουσαν καὶ δυνατὰν διοίκησιν ποιησάμενος κατὰ τῶν ἀπειθού[ντων] τοῖς δόγμασιν τὰς ἐκκληρίας· τῶν τε ὑπεναντιῶν ἐπιβαλομένων | λέμβοις τε καὶ
 20 ἄλλοις πλοίοις καὶ πλήσιν ἐπὶ τε τὰν πόλιν 5 καὶ τὰν χώραν, | ψαφίζόμενος περὶ τε τῶν ἄλλων τῶν διατεινόντων ποτὶ τὰν κοινὰν ἀσφά- λειάν τε καὶ σωτηρίαν καὶ περὶ τὰς κατὰ γράμμα 6 πάλιν ἐσσευμένας φυλακὰς ἀπέλυσε τὸς δαμότας τὰς κατὰ πόλιν φυλακὰς, νομίζων δεῖν | μένοντας ἐπὶ τῶν ἰδίων τόπων συνδιατηρῆσαι τὰ φρούρια, ἀπο- λούθως | δὲ ταῖς τῶν καιρῶν περιστάσει καθιστάς φυλακὰς τὰς πόλεις
 25 ἐφρόντιζεν | τὸν ἐκτενέστατον τρόπον καὶ τοῦ περιπολίου, ποτίθεσιν ποιησάμενος | τοῦ τε πλήθους τῶν φυλάκων καὶ τὰς μισθοδοσίας· ἐμβολὰν τε γινόμενᾶν | ἐς τὰν χώραν συνγράφων περὶ προφυλακὰς ἱππέων τε καὶ πεζῶν προσηνέθη καὶ τὰς Ἀλασαρνιτᾶν ἀσφαλείας, ποτίταγμα δοὺς τοῖς ἐπὶ τοῦ[των] τεταγμένοις συνδιατηρῆσαι τὸς τόπος,
 30 ἐλθόντων δὲ καὶ | τῶν θαμοτᾶν ἐπὶ τε τὰν βουλὰν καὶ τὸν πάντα δᾶ- μον 7 καὶ ἀπολογισάμενων ἃ μὲν ἀχρεῶσθαι τῶν ὅπλων, ἃ δὲ καὶ ποτιδεῖσθαι τὸ παράπαν κα[τασκευᾶς, προαιρεύμενος κατὰ δύναμιν τὰν αὐτοῦ πάντα πράσσειν τὰ συμφέροντα τῷ δάμωι, πεπόριξε χρήματα εἰς τὸν καθοπλισμὸν τῶν τεταγμένων ἐπὶ τὰς φυλακὰς τοῦ περιπο-

3 Idem nomen n. 673 adhibitum ad idem bellum pertinere contra Hillerum demonstrare conatus est He.

4 Cavit Theocles ne caput collectum ipsum ad reparanda castellorum moenia adhiberetur.

5 I.e. Cos urbs, cf. 567⁶.

6 τὰν κατὰ γράμμα φυλακὰν ex tit. Halasarnitano Syll.² 614⁷⁹ ἐχόντω δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς ἐν λευκώμῃ κατὰ γράμμα ἀναγεγραμμένος ἐξ ἀν ἀπὸ τοῦ ἄλφα (Herz.); cuius ordinis exemplum tenemus catalogos Rhodios IG XII 1, 46 (saec. I a.) et 1442 (saec. II a. Chr.); Astypalaeensium (c.a. 100) n. 722².

7 Coorum.

- 35 λίου, προχρησαμένο[υ] | τε τοῦ σύμπαντος δάμου τὰ ὑπάρχοντα ξόλα
 εἰς τὴν κατασκευὰν | τὰς στοᾶς⁸ εἰς τὰς τοῦ πολέμου χρεῖας, ἐφρόντιζεν
 περὶ τὰς ἀποκα[τα]στάσιος, προεισευπορήσας ἐκ τῶν ἰδίων ἄτοκα τὰ
 χρήματα, ἔν τε τοῖς ἄλλ[οις] τοῖς διατείνουσιν ποτὶ τὴν φυλακὴν καὶ
 ἀσφάλειαν διατελεῖ πάντα τὰ δυνα[τὰ] καὶ πράσ(σ)ων καὶ γράφων·
 40 ὅπως οὖν καὶ [ὁ] δᾶμος ὁ Ἀλασαρνιτᾶν, καθότι πάτρι[όν] ἐστιν
 αὐτῷ, φαίνεται τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν τιμῶν καταξίως τῶν | γι-
 νομένων εἰς αὐτὸν εὐεργετημάτων, Θεουκλῆς τε τυχῶν τῶν τιμ[ε]ῶν
 πολὺ προθυμότερον αὐτὸν παρέχεται εἰς τὰ τοῦ δάμου χρήσιμ[α], |
 δεδόχθαι ἐπαινέσαι Θεουκλῆ Ἀγλαίου ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας
 τᾶς ἑς [τε] | πολίτας πάντας καὶ ἐς τὸν δᾶμον τὸν Ἀλασαρνιτᾶν, στε-
 45 φανῶσαι δὲ αὐ[τὸν] στεφάνῳ χρυσέῳ ἀπὸ χρυσῶν Ἀλεξανδρείων ν',
 τοὶ δὲ ναπαῖ | [ἐγ]δόντω ἀναγράψαι τὸ ψάφισμα τόδε εἰστάλαν λιθίναν
 καὶ ἀναθέντω | [ἐν] τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Ἀλασάρναι εἰς
 τὸν ἐπιφανέ[σ]τατον τόπον.

⁸ στοὰ ad interiorius moenium latus aedificata, sicut est apud Aeneam Pol. (11, 406 Schoe.) Chii: τὴν ἐχομένην (τῶν νεωρίων) στοὰν καὶ τὸν πύργον ... ἐχόμενον τῆς στοᾶς.

570. Decretum ctoenae Potidaeensium. Edd. Beaudouin Bull. Hell. VIII 1884, 353 (IG XII 1, 1033; Michel 437; Syll.² 270; SGDI 4321); cf. Herzog Klio II 1902, 321; Wilhelm Goett. GA 1903, 793.

- [-- τοὺς ὑπ' αὐτὸν¹] τεταγμένους εὐθα[ρσεῖς | παρεσκευάξ]ε, οὐ¹ γενη-
 θέντος συν[έβ]α¹ τοὺς | μὲν ἐναν[τ]ίους ἀποστάντας τὰς ἐ[πιβ]ολὰς |
 5 ἀπράκτο[υ]ς ἀ[π]ε[λ]θῆν, ἀμέ δὲ κινδυνεύον[τας] | μετὰ τ[έ]κνων καὶ γυ-
 ναικῶν τυχεῖν σωτηρ[ί]ας, | τό τε | περιπόλιον² διετήρησε τῷ δάμῳ³.
 ἔν τε | [ταῖς ἀρχ]αῖς πάσαις φιλοδόξως ἀνέ[σ]τραπ[ται] κατὰ δύναμιν
 τὰν αὐτοῦ, τοῖς τε ἐν[τ]υχ[ά]ν[ου]σι αὐτῷ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν πα-
 10 ρο[φ]κῶν εἰς πάντα τὰ καλῶς ἔχοντα αὐτὸν ἐπιδ[ι]δο[ύ]ς διατελεῖ· ὅπως
 οὖν καὶ ἡ κτοῖνα ἡ Ποτι[δα]ίων⁴ φαίνεται εὐχάριστος οὖσα καὶ

1 Suppl. Wilhelm. 2 Plerumque suburbium interpretantur, neque ea opinio ab ipsius antiquitatis Graecae temporibus aliena videtur. Sed proprie vox nihil indicat nisi praesidium sive castellum neque ullam habet vicinia oppidi indicationem; neque enim a περὶ et πόλις descendit, ut προάστειον a πρὸ et ἄστν, sed a περίπολος (n. 356²) eodem modo derivatur ac φρούριον a φρουρός. Est igitur locus in quo περιπόλων praesidium collocatur. Dttb. 3 De (σύμπαντι) Rhodiorum potius quam de Carpathio-politarum δάμῳ cogitandum esse censuit Dttb. 4 De populi agrique divisionibus, quae κτοῖναι vocabantur apud Rhodios, cf. n. 339 cum not. 2.

τιμοῦ|σα τοὺς ἀξίους τῶν ἀνδρῶν καὶ παρειαρχή|νους χρείαν ἐν ἀναγ-
 15 καίοις καιροῖς, δεδύ|χθαι τῇ κτοίᾳ ἐπαινέσαι καὶ στεφά|νῳ|σαι
 χρυσέῳ στεφάνῳ ἀπὸ χρυσῶν δέκ|α| Παμφιλίδαν Ἰέρωνος Καρπα-
 θιοπολίταν⁵ | ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας ἀν ἔχων δια|τε|λεῖ εἰς τὰν
 20 κτοίαν τὰν Ποτιδαίεων, καλέ|σαι| | δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ ξένια εἰς τὸ ἱερο-
 θυτεῖο|ν|· | ὅπως⁶ δὲ καὶ σταλαὶ ἀγο|ρ|αθῶντι δύο λ|ί|θου| | Λαρτίου⁷,
 εἰς ἃς ἀναγραφῆσαι⁸ τόδε τ|ὸ| ψάφισμα, καὶ ἀνατεθῶντι, μία μὲν ἐμ
 25 Π|ορ|θμῷ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ποσειδᾶνος⁹, μία [δὲ] | ἐν Ποτιδαίῳ ἐν
 τῷ ἱερῷ τᾶς Ἀθάνας | [τ]ᾶς Λ|ι|νδίας¹⁰, ὁστὶν ὁ ταμίας τὸ γενό-
 μενον | [τ]έλε|σ|μα εἰς τε τὸν στέφανον καὶ τὰς | [σ]τάλας· ἐλέσθαι δὲ
 καὶ ἄνδρα, ὁ δὲ αἰρεθείς | π|οιησάσθω τὰν αἵτησιν¹¹ τοῦ στεφάνου |
 30 [κ]αὶ ἀνάθῃσιν τὰν σταλὰν ἐν τῷ σύμπαντι | [δ]άμωι· αἰρέθηι¹² Θε-
 μιστόλας Τελεσάνδρου | [Κα]ρπαθιοπολίτας¹².

Ibi cum τὰς κτοίνας τὰς Καμυρέων τὰς ἐν τῇ νήσῳ καὶ τὰς ἐν τῇ ἀπείρῳ
 legatur, apparet κτοίνας inter tria oppida antiqua divisas fuisse ita ut
 unumquodque ex his etiam extra Rhodiorum insulam haberet quae ad
 ipsum pertinerent. Potidaeatarum κτοίαν in insula Carpatho sitam Lin-
 diorum civitati ascriptam fuisse ex cultu Minervae Lindiae (v. 26) recte
 collegit B. 5 Cf. n. 586². Si hunc Pamphilidam distinguamus a Nica-
 gorae patre, haud inepte titulum rettuleris ad eum, qui classis Rhodiorum
 praefectus a. 190 strenue contra Antiochum pugnavit (Polyb. XXI 7, 5.
 10, 5. Liv. XXXVII 22, 3. 23, 8. 25, 3). Qui nescio an per ea tempora, qui-
 bus Philippus Macedo insulas maris Aegaei in dicionem redigere conatus
 est (201/0 cf. n. 572) insulae Carpathi partem ab incursione hostili tutatus
 sit eoque tirocinio viam sibi muniverit apud populares ad illud amplius
 et gravius imperium, quod bello Antiochi nactus est. Sed concedendum
 est, nomen Rhodi nequitquam infrequens fuisse. 6 ΟΜΩΣ. 7 Cf.
 n. 338⁵. 8 Dorienses futuris passivi, ut aoristis, terminationes activi
 tribuere solent. Cf. Ahrens Diall. II p. 289. Kuehner-Blass Gr. Gr. I 2, 112⁴.
 Sed Syll.² 594²² legitur ἀντεθηρεῖται. Cf. SGDI IV p. 613. 9 Cf. n. 586¹¹.

10 Cf. not. 4. 11 Honores quos singulae κτοίαι civibus decernebant,
 ita modo rati erant, si universus Rhodiorum populus eorum scita con-
 firmaverat; itemque in Neptuni Porthmii fano, quod in insula Carpatho
 quidem situm, sed publicum populi Rhodiorum erat, nihil sine eius per-
 missione collocari licebat. 12 Idem vir IG XII 1, 993⁹, qui catalogus
 alterius non primi saeculi est.

Δ571. Athenienses Alexandrum Thessalum civitate donant,
 fin. s. III. In arce, nunc in museo nat. Ed. * IG II 401. II² 850 (Michel
 133). Cf. Buermann Jahrbh. f. Phil. Suppl. X 1878/9, 362. [K]

ἐπὶ Διονυσίου¹ ἄρχοντος· Ἐλαφθολιῶνος δευτέραι μετ' εἰκάδας·

Litterae ΕΡΡ+ et φ non στοιχηδόν.

1 De hoc archonte fini s. III

ἐκκλησίᾳ] ἐμ Πειραιεῖ· Νικ[α]ς Πολυξένου Πόριος | εἶπεν· ἐπειδὴ
 5 Ἀλέξανδρος εὐχρηστον | ἐαυτὸν παρασκευάζει καὶ κοινεῖ καὶ ἰδίᾳ τοῖς
 ἐντονχάνουσιν τῶν πολιτῶν, | ἀγαθεῖ τύχει δεδόχθαι τεῖ βουλευεῖ τοὺς |
 10 τοῦτῶν, γνώμην δὲ ξυνβάλλεσθαι τῆς | [βο]υλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι
 δοκεῖ τεῖ βουλευεῖ, ἐπαινέσαι Ἀλέξανδρον Καλλι|στράτου Θετταλὸν καὶ
 15 στεφάνῳσαι | θαλλοῦ στεφάνωι· δίδοσθαι δὲ αὐτῶι | καὶ πολιτείαν²
 δοκιμασθέντι ἐν τῶι | δικαστηρίωι κατὰ τοὺς νόμους, τοὺς | δὲ θεσμο-
 θέτας, ὅταν καὶ ὡς πληρῶσιν | δικαστήριον εἰς ἓνα καὶ πεντακοσίους |
 20 δικαστάς, εἰσαγαγεῖν τὴν δοκιμασίαν | συνενέμαντας καὶ [δ]οῦναι περὶ
 [αὐ]τοῦ | τὴν ψῆφον καὶ μὴ π[α]ρόντος³ καὶ γράψασθαι αὐτὸν δο-
 κίμασθέντα φυλῆς καὶ δήμου | καὶ φρατρίας κτλ.].

assignando cf. Kirchner Goett. GA 1900, 455.

2 Inde a fine s. III in civitate conferenda primum pronunciatum deδόσθαι vel δίδοσθαι τῷ δεῖνι πολιτείαν δοκιμασθέντι ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατὰ τοὺς νόμους, deinde thesmothetae δοκιμασίαν apud iudices instituere iubentur, denique praecipitur ut post δοκιμασίαν institutam ὁ δεῖνα se tribui, demo, phratricae adscribendum curet. Cf. Wilhelm Ath. Mitt. XXXIX 1914, 302.

3 Suppl. B.

572. Philippi regis epistula ad Nisyrios, c. a. 201. In opido *Mandraki* insulae Nisyri, tabulae sacrae ecclesiae Panagiae immissa. Ed. Ross Inscr. inedd. II 166 (SGDI 3497; Michel 43); Syll.² 263; IG XII 3, 91 ex Ioannis Logothetis Nisyrii exemplari.

[Hi]

βασιλεὺς Φίλιππος¹ Νισυρίοις χαίρειν· ἀφέσταλκα Καλλίαν πρὸς |
 5 ὑμᾶς, ὄντα καὶ ἡμῖν συνήθη καὶ ὑμέτερον πολίτην· εἰδὼς δὲ αὐτῶν
 εὖνουν ὄντα τῇ πόλει καὶ πολλὰκίς ὑπὲρ ὑμῶν διειλεγμένον πρὸς
 ἐμέ, ἐντέταλμαι αὐτῶι ἀναγγεῖλαι | ὑμῖν ἃ ἡβουλόμην ὑμᾶς εἰδῆσαι.
 10 ἐπὶ Λυσικράτεος δαμιερχοῦ, | μὴνός Καρνείου² ἱκάδι, | ἔδοξε τῶι δά-
 μωι, βουλᾶς γινώμει· ἐπειδὴ Καλλίας πάρεστι | παρ βασιλέως Φιλίπ-
 15 που γράμματα φέρων καὶ σφραγίδα τὰν | βασιλέως καὶ ἀπαγγέλλων |
 δεδῶκεν³ βασιλεῖ ἡμῖν νόμοις | τοῖς πατέροις⁴ καὶ ὑπάρχουσιν | χρῆ-

1 Demetrii f. Macedo. Eum paullo ante a. 200/199 (201: Niese Gesch. II 587 adn. 1) plerisque Cycladibus et reliquis minoribus maris Aegaei insulis potitum videri per Dicaearchum Aetolum (Polyb. XVIII 54, 8. Liv. XXXI 15, 8) monuit Ross; quo tempore sine dubio hanc epistulam scriptam esse.

2 Carneus Metagitnioni Attico i.e. Augusto-Septembri respondere videtur Bischoffio Leipz. Stud. XVI 148.

3 ΔΕΔΩΚΕΝ Ross. et Log.; quare malui nunc (cum Bechtelio) infinitivum perfecti ad praesentis similitudinem formatum, qui Doriensibus familiaris est (Ahrens Diall. II p. 330) agnoscere, quam cum Rossio δεδωκέν(αι) emendare. Dttb.

4 Nisyrios Philippus a Rhodiorum dominio, cuius postea rursus erant,

20 σθαί, δεδόχθαι Νισυρίοις, | ὅπως Καλλίας ἀπαγγέλλαι, | [τοῖς νόμοις]
 χρῆσθαι ἀπασι...

avulsisse videtur. Sed Nisyriorum pars cum Rhodiis contra eum pugnavit;
 v. n. 673.

573—5. Philippi V regis donaria Delia, a. 217—201. [H]

Δ573. Basis Delia, nunc Meylan prope Gratianopolin in Gallia; ed.
 postquam Cyriacus Anconitanus vidit (Riemann Bull. Hell. I 1877, 87, 31;
 cf. Homolle Bull. Hell. IV 1880, 215, 8; Rev. arch. XL 1880, 94; Schulhof
 Bull. Hell. XXXII 1908, 50¹) Roussel IG XI 4, 1100.

βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος | βασιλέως Δημητρίου | ἀπὸ τῶν κατὰ
 γῆν ἀγίων¹ | Ἀπόλλωνι.

1 Bella primorum annorum (220—217) intellegit R.

Δ574. Deli in sex epistyliis porticus Philippi. Edd. post sescentos
 alios Roussel IG XI 4, 1099.

βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος βασιλέως Δημητρίου Ἀπόλλωνι¹.

1 Singula verba singulos epistylii lapides occupabant. Deest epistylum
 septimum, in quo [ἀνέθηκεν] scriptum fuisse potest. De tempore quo
 porticus aedificata sit, egerunt Homolle (205—196) et Schulhof. R.

575. Deli ad porticum Philippi (cf. n. 574). Edd. Homolle Bull. Hell.
 IV 1880, 217, 9 (Michel 1296; Syll.² 262); Roussel IG XI 4, 1102.

τὸ κοινὸν Μ[ακεδόνων]¹ | βασιλέα Φίλιππον βασιλέως | Δημητρίου
 ἀ[ρετῆς ἐνεκεν] | καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἑαυτούς².

1 Suppl. Dittb.

2 Ἀπόλλωνι dubitanter addit R.

576. Delii Alexandrum Philippi honorant, saec. II in.
 Deli. Edd. Hauvette Bull. Hell. VII 1883, 10, 4 (Syll.² 254); IG XI 4, 759;
 cf. Bizard et Roussel Bull. Hell. XXXI 1907, 429. [H]

ἔδοξεν ταῖς βουλαῖς καὶ τῷ δήμῳ. | Καλλίας Ἀντιπάτρου εἶπεν· ἐπειδὴ
 5 Ἀλέξανδρος Φιλίππου¹, ἀπόγονος ὢν βασιλέως Ἀλεξάνδρου, | παρα-

1 Cf. Liv. XXXV 47, 5. 6: *Amynder* (Athamanum regulus) *uxorem*
Apamam, *filiam Alexandri cuiusdam Megalopoilitani*, *habebat*, *qui se oriundum*
a magno Alexandro ferens filiis duobus Philippum atque Alexandrum
et filiae Apamam nomina imposuerat; *quam regis iunctam nuptiis maior*
e fratribus Philippus secutus in Athamaniam fuerat. Maior filius Philippus,
 quem avi paterni nomen gessisse hic titulus docet, per rerum in Thes-
 salia a. 191 inter Philippum Demetrii f. et Antiochi assecclas gestarum narra-

γενόμενος εἰς Ἀῆλον καὶ ἐνδημήσας πλείω χρόνον εὐτάκτως καὶ ὡς
 προσῆκον αὐτῷ | τὴν ἐνδημίαν ἐποιήσατο, καὶ κοινοῖ καὶ ἰδίαι Δη-
 10 λίων τῷ ἐντογ[χ]άνοντι χρεῖας παρεχόμενος | [δ]ιατελεῖ εἰς δ' ἂν αὐτόν
 τις παρ[α]καλεῖ· ἵνα οὖν καὶ ὁ δῆμος φαίνεται | [ποι]ῶν πᾶσαν ἐπι-
 μέλειαν [τῶν | καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν --]

tionem aliquoties a Livio (XXXVI 8, 3. 13, 7. 14, 3) commemoratur. Patrem Alexandrum a Deliis honore affectum esse antequam per bellum Antiochi eius causa foedum naufragium faceret, atque adeo priusquam filia Amy- nandro nuberet, ut titulus ad ipsa saeculi secundi initia referendus esset, perquam probabiliter observavit H.

Attali I donarium, a. 201. Or. 283: pugna ad Chium.

Attali I donarium, a. 200. Or. 284: Oreus.

Δ577. Eudemus Milesius in usum scholarum pecuniam dat, a. 200/199. Miletī in Delphinio, nunc Berolini. Edd. Ziebarth Griech. Schul- wesen² 1914, 1; Rehm Milet I 326, 145; cf. Laum Stiftungen II 118, 129.

[Hi et Zi]

ἔδοξε τῷ δήμῳ, γνώμη συνέδρων· ἐπειδὴ Εὐδημος Θαλλέωνος αἰρού- I
 μενος εὐεργετῆν τὸν δῆμον καὶ τῆς αὐτοῦ φιλο(τι)δοξίας¹ εἰς τὸν
 αἰεὶ χρόνον μνήαν ὑπάρχειν τὴν ἀρίστην ἐπήγγελται δῶσειν εἰς παι-
 5 δεῖαν τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀργυρίου τάλαντα δέκα ὑπὲρ τε αὐτοῦ καὶ
 τῶν ἀδελφῶν Μενάνδρου καὶ Δίωνος, ἐψηφίσθαι Μιλησίοις· ἐπηνῆσθαι
 μὲν Εὐδημον τῆς | περὶ τὰ <υτα>² κάλλιστα σπουδῆς ἔνεκεν καὶ εἶναι
 ἐν ἐπιμελείαι | παρὰ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· ἵνα δ' ἡ περὶ II
 τούτων σύνταξις | τυγχάνῃ τῆς προσηκούσης οἰκονομίας, Εὐδημον μὲν
 10 διαγράψαι τὸ προειρημένον πλῆθος τῶν χρημάτων τοῖς ταμίαις τῶν |
 ἐγκυκλίων³ ἐν τοῖς τεταγμένοις κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν χρόνοις, τοὺς

Eudemus a. 210/9 Milesiorum eponymus (stephanephorus) fuit. Cf. Rehm Milet I p. 247 et n. 124²³. Ipsa donatio ἐν τῷ ἐπὶ στεφανηφόρου Ἐξα- ταίωνος ἐνιαυτῷ (200/199) facta esse videtur, quo Eudemus εὐεργέτης de- claratus est; qui post mortem sepulcri publici in τῶν νέων γυμνασίῳ ho- norem obtinuit (tit. Didymeus, Rehm. p. 247). Milesii postquam Philippus rex Rhodios, ipsorum amicos, ad Laden insulam vicinam vicit et Cariam occupavit (Polyb. XVI 15, 6), sumptus magnos fecisse videntur, ut regis gratiam redimerent; nec non Myuntis agro privati sunt. Publicis igitur necessitatibus commodissime tunc subvenit Eudemi liberalitas. R. — Commentarium uberrimum, imprimis de rebus scholasticis, dedit Z.

1 Volebat φιλοτιμία, correxit φιλοδοξίας. 2 Item τὰ κάλλιστα pro ταῦτα substituit. 3 I.e. reddituum annuorum. Alia ratio pecuniarum in aerarium referendarum praescribitur priore tit. Milet I 147¹² διαγράψειν

δὲ ταμίας ἀποδιδόναι παραχρῆμα τοῖς ἐπὶ τῆς δημοσίᾳς τραπέζης
 αἰρουμένοις⁴, τοὺς δὲ ὑποστησάμενους λόγον πόλεως, τῶν ἐπιδο-
 15 θέντων ὑπὸ Εὐδῆμου χρημάτων εἰς παιδείαν τῶν ἐλευθέρων
 παίδων⁵ ἐγγράφεισθαι τὸ διδόμενον καὶ διαφυλάσσειν, παραδιδόναι
 δὲ καὶ τοῖς μεθ' αὐτοὺς αἰρεθησομένοις τραπεζίταις, ἕως ὃ δῆμος
 βουλευσῆτα(τα)ι περὶ τῆς ἐσομένης ἀπ' αὐτῶν προσόδου· ἐὰν δὲ μὴ
 παραδῶσιν καθότι γέγραπται, ὀφειλέτωσαν τῷ δῆμῳ διπλάσια τὰ
 20 χρέματα· τοὺς δ' ἀνατάκτας⁶ τοὺς διο[ι]κοῦντας τὰς τῆς πόλεως προσ-
 ὄδους ἐξαιρεῖν καθ' ἕκαστον ἔτος ἐν τῇ ἀνατάξει στατῆρας τριακο-
 σίους ἀντὶ τῆς ἐσομένης ἀπὸ τῶν χρημάτων προσόδου καὶ μερίζειν
 ἐν τοῖς ἀναλώμασι τῶν ταμιῶν ἐκάστωι κατὰ μῆνα τὸ ἐπιβάλλον·
 ἐὰν δὲ μὴ ἐξέλωσιν καθότι γέγραπται, ὀφειλέτω ἕκαστος αὐτῶν στα-
 25 τῆρας πεντακοσίους ἱερούς | Ἑρμοῦ καὶ Μουσῶν. τοὺς δὲ βουλο- III
 μένους παιδοτριβεῖν ἢ γράματα | διδάσκειν ἀπογράφεισθαι πρὸς τοὺς
 καθισταμένους παιδονόμους εἰς τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτόν, εἶναι δὲ τὴν ἀπο-
 γραφὴν καθ' ἕκαστον ἔτος ἀπὸ τῆς θυρομηνίας ἕως τῆς εἰκάδος τοῦ
 Ἀρτεμισιῶνος⁷ μηνός, τοὺς δὲ ἐκτιθέναι τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὴν
 30 Ἀντιόχου⁸ στοάν· τῇ δὲ ὀγδόῃ ἀνομένου τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐπειτὰν⁹
 ἡ ἐκκλησία συναχθῇ, τίθεσθαι ἐν τῇ ὀρχήστρῃ τρίποδα καὶ θυ-
 μιάτρον, τοὺς δὲ ἱερεῖς τὸν τε | τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Ἐναγωνίου τοῦ ἐν τῇ
 παλαιστρῇ τῶν παίδων καὶ τὸν τῶν Μουσῶν καὶ τὸν ἱεροκῆρυκα
 καὶ τοὺς νεχειροτονημένους καὶ μέλλο[ν]τας ἄρχειν παιδονόμους καὶ
 35 μέχρι μὲν ζωίης Εὐδῆμον, μετὰ δὲ ταῦτα | τῶν ἀπὸ Εὐδῆμου τὸν
 πρεσβύτατον ἐπιθυμᾶσαι λιβανωτόν τῷ τε Ἑρμῇ καὶ ταῖς Μούσαις
 καὶ Ἀπόλλωνι Μουσηγέτῃ· τὸν δὲ ἱεροκῆρυκα ἐπεύξασθαι τοῖς ἐκ-
 κλησιάζουσιν, ὅστις χειροτονοίη¹⁰ παιδοτρίβας καὶ | τοὺς τὰ γράμματα

δὲ τοῖς ἐπὶ τῆς δημοσίας τραπέζης -- στατῆρας ἑκατόν, τὸ δὲ λοιπὸν -- τὸ δὲ ἐκ
 τούτων πίπτον ἐγγράφεισθαι μὲν τοὺς τραπεζίτας εἰς τοὺς τῶν ταμιῶν λόγους,
 ἀποκαθιστάναι δὲ εἰς τὸν τῆς πόλεως (sc. λόγον). 4 Hi magistratus etiam

apud Tenios τραπεζῖται vocantur IG XII 5, 880/6; cf. γραμμα[τέως καὶ τραπε]-
 ζείτου Naxi ibid. 544. 5 Sub hoc nomine in rationibus publicis (λόγος

πόλεως) pensiones hae referendae sunt. 6 De his v. Milet I 147⁵⁰ καὶ

τοὺς ἀνατάκτας καταχωρίζειν τοῦτο τὸ ἀνάλωμα πρῶτον μετὰ τὰ ἱερά. 150¹⁰⁰
 ποιήσασθαι δὲ καὶ τοὺς ἀνατάκτας τοὺς ἐμ Μιλήτῳ τὴν πρᾶσιν τοῦ τέλους τῆς
 πορθμίδος ἐξ Ziebarth Schulw.² 14. 7 Ultimi mensis, quem Ταυρεῶν

excipit. Aequant Μουνιχιῶνα ἐτ' Ἐλαφηβολιῶνα. Rehm p. 234. 231.

8 Porticum Antiochus (I) Seleuci Nicatoris filius victoria ad Ipsum
 reportata aedificandam curavisse videtur. Or. 213¹⁷; Holleaux Rev. ét.
 gr. XIV 1901, 95; Rehm Milet I 261. 9 ἐπειτὰν consulto ex ἐπειδὴν

correctum. 10 Cf. n. 578¹⁶ εἴη.

διδάζοντας, οὓς ἄριστα νομίζει τῶν παίδων ἐπισ|τατήσιν καὶ μηδεμιᾷ
 40 φιλοτιμίαι παρὰ τὸ δίκαιον προσνέμοι τὴν | αὐτοῦ γνώμην, ἄμεινον
 αὐτῶι εἶναι· ἐ[ά]ν δὲ μὴ, τοῦναντίον· μετὰ δὲ | τοῦτο οἱ μὲν παιδονόμοι
 παραδόντων τῶι γραμματεῖ τῆς βουλῆς τὰ | δνόματα τῶν ἀπογραφά-
 μένων, ὁ δ' ἐπαγέτω κατὰ ἓνα· τῶν δ' ἐπιπορευομέ|νων ἕκαστον ὀρ-
 κισάτωσαν οἱ τε ἱερεῖς καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ. ὁ δὲ ὅρκος ἔστω | τοῖς μὲν
 45 παιδοτρίβαις ὅδε· ὁμνύω τὸν Ἑρμῇ μὴ παρακεκληχέναι μη|θένα Μι-
 λησιῶν, ὅπως με χειροτονηί, μηδ' ἐτέρωι προστεταχέναι παρα|καλέσαι
 ὑπὲρ ἐμοῦ· καὶ ἐπαράσθω εὐορχοῦντι μὲν ἄμεινον εἶνα[ι], | ἐφιορχοῦντι
 δὲ τάναντία· τοῖς δὲ γραμματοδιδασκάλοις τὰ μὲν ἄλ[λα] | κατὰ ταῦτά,
 ὁμνύτωσαν δὲ τ[ό]ν Ἀ(πό)λλων(α) 11 καὶ τὰς Μούσας· χειροτο|νεῖσθαι
 50 δὲ καὶ ἀποδείκνυσθαι ἐκ τῶν ἐπελθόντων παιδοτρίβας | τέσσαρας καὶ
 γραμματοδιδασκάλους τέσσαρας. τετάχθαι δὲ μισθὸν τῶν μὲν IV
 παιδοτριβῶν ἑκάστωι μηνὸς ἑκάστου δραχμὰς τριά|κοντα, τῶν δὲ
 γραμματοδιδασκάλων ἑκάστωι μηνὸς ἑκάστου | δραχμὰς τεσσαράκοντα.
 τὰ δὲ κατὰ τὰς ἐπιδείξεις αὐτῶν καὶ τὰ ἄ[λ]λα συντελεῖσθαι κατὰ
 55 τὸν παιδονομικὸν νόμον· ἐξεῖναι δὲ τοῖς χειροτο|νηθεῖσιν παιδοτρίβαις,
 ἐὰν ἄγοντες ἀθλητάς ἐπὶ τινα τῶν στεφανι|τῶν ἀγώνων ἐκγδημεῖν
 βούλωνται, παραλυσάμενοις τοὺς παιδονό|μους καὶ καταλιποῦσιν ἀνθ'
 αὐτῶν τὸν ἐπιστατήσοντα τῶν παίδων | ἄρεστον τοῖς παιδονόμοις ἐκγδη-
 μεῖν. ὅπως δὲ τὸ γινόμεν(ον) ἑκάσ|τοις εὐτάκτως ὑπηρετῇται, τοὺς
 60 ταμίας διδόναι τὸ τεταγμέ|νον τοῖς τε παιδοτρίβαις καὶ γραματοδι-
 δασκάλοις μηνὸς ἑ|κάστου τῇ νομηνίαι· ἐὰν δὲ τις μὴ δῶι, ὀφει-
 λέτω στατῆρας πεν|ταχοσίους ἱεροὺς Ἑρμοῦ καὶ Μουσῶν, εἶναι δὲ
 κατ' αὐτῶν καὶ <πρ> | πρᾶξιν τοῦ μισθοῦ τοῖς παιδοτρίβαις καὶ γραμ-
 ματοδιδασκάλοις | κατὰ τὸν ἀγορανομικὸν νόμον 12. τὸ δ' ἐξαιρούμε-
 65 νον 13 εἰς ταῦτα κατὰ τὴν | ἀνάταξιν μὴ εἶναι μετενεγκεῖν εἰς ἄλλο
 μηθὲν τρόπῳι μηθενί· ἐὰν | δὲ τις εἴπῃ ἢ <ι> προθῇ ἢ ἐπιψήφισι ἢ
 μετενέγκῃ ἢ τάξῃ ἕλασσον τοῦ ἐκ|χειμένου, ὀφειλέτω ὁ τοῦτων τι
 ποιήσας στατῆρας πενταχοσίους | ἱεροὺς Ἑρμοῦ καὶ Μουσῶν. τὸ δὲ V

11 ΤΩΝΑΛΛΩΝ lapis; em. R. 12 Similia νόμων nomina collegit Swoboda Staatsalrt. 124⁵ velut ἀγορανομικός, ὁ τοῦ ἀγωνοθέτου, γυμνασιαρ-
 χικός, λογιστικός, μαστρικός, ναοποιός, παιδονομικός, πολεμαρχικός, πολιτικός
 (cf. Δικαιώματα a Graeca Halensi edita 17 IV⁷⁹), στεφανηφορικός; docet
 (Schoellium Wilamowitziumque secutus) leges imprimis singulorum ma-
 gistratuum in usum apud Graecos compositas esse. Similis est dispositio
 legis τοῦ κοινοῦ τοῦ ἀνδρείου τῶν συγγενῶν Theracae IG XII 3, 330; cf. Hiller
 Thera I 170/1. Adde astynomorum Pergamenorum legem (Or. 483).

13 Cf. 144³.

λοιπόν τοῦ ἐξαιρεθέντος εἰς ταῦτα | ἀφαιρουμένων(ων) τῶν μισθῶν
 70 λαμβάνοντες οἱ παιδονόμοι πεμπέτω|σαν τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Διδυμεῖ
 βούν ὡς κάλλιστον ἐν τε τῷ πενθετηρι|κῷ τοῖς Διδυμείοις¹⁴ καὶ
 ἐν τοῖς ἄλλοις ἔσται τοῖς βοιηγίοις καὶ | πομπευέτωσαν αὐτοὶ τε καὶ
 οἱ ἐπιλεγέντες ὑπ' αὐτῶν παῖδες | καὶ οἱ χειροτονημένοι ἐπιστάται
 αὐτῶν καὶ μέχρι μὲν τοῦ ζῆν | Εὐδήμος, μετὰ δὲ ταῦθ' ὁ πρεσβύ-
 75 τatos τῶν ἀπὸ Εὐδήμου γενομένων· τὸ δὲ πεμφθὲν ἱερεῖον θύσαντες
 οἱ παιδονόμοι διανεμίσαντες | τοῖς τε παισὶν ἅπασιν καὶ τοῖς ἄλλοις,
 οὓς γέγραπται συμπομ|πεύειν. ἀφεῖσθαι δὲ καὶ τοὺς παῖδας VI
 ἀπὸ τῶν μαθημάτων καθ' ἑ|καστον μῆνα τῇ πέμπτῃ ἵσταμένου καὶ
 τοὺς παιδονόμους ἀνα|γράφειν καὶ ταύτην ἐν ταῖς παιδιαῖς μετὰ τῶν
 80 ἄλλων ἡμερῶν, καθότ[ι] | ἐν τῷ παιδο(νο)μικῷ νόμῳ¹² συντέτακται.
 ἵνα δ' ἡ τε τοῦ δήμου προαίρεσις καὶ ἡ(ι) γεγεννημένη περὶ ταῦτα VII
 ὑπὸ Εὐδήμου φιλοδοξία πᾶσιν | ἐκφανῇς ὑπάρχῃ, τοὺς τειχοποιούς¹⁵
 μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτον[ος ἐπι]μεληθῆναι, ὅπως τὸ ψήφισμα τόδε ἀνα-
 γραφῇ εἰς στήλας λιθίνας δύο, | κατ' ἐστῆσαι μίαν μὲν ἐν τῇ παιδι-
 85 κῇ καλαίστραι, ἐν ᾗ ἂν τό[πω] ἐπι|τῆδεῖον εἶναι φαίνεται, τὴν
 δ' ἐτέραν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπό[λλωνος] | τοῦ Δελφινίου ἐπὶ τῆς ἐξέ-
 δρας τῆς ἀνατεθείς[ης]¹⁶ ὑπὸ [Εὐδήμου] τοῦ Θαλλίωνος· ὅπως δ' ἐπὶ
 τῇ περὶ ταῦτα φιλοτιμ(ι)αι τιμ[ηθῇ] κατὰ|ζῆως Εὐδήμος, βουλευσασθαι
 τὸν δῆμον ἐν τοῖς κα[θήκουσιν] | χρόνοις. ἔδοξε τῷ δήμῳ εἰς λεύ-
 κωμα ἀναγράφαι τ[ὸ] ψήφισμα].

14 De Didymeis v. n. 590. 15 Iidem magistratus saepius eodem
 munere funguntur, velut Milet I 138₃₂ τοὺς δὲ τειχοποιούς ἐπιμεληθῆναι καὶ
 ἀπομισθῶσαι τὴν κατασκευὴν τῆς στήλης καὶ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ὀνομάτων· τὸν
 δὲ ταμίαν ὑπηρετῆσαι ἐκ τῶν τειχοποιῶν. 16 ἀνατεθεῖς ΕΙΣ.

578. Polythrus Teis in usum scholarum pecuniam dedicat,
 saec. II. Tei. Edd. a G. Hirschfeld Herm. IX 1874, 501; b (Guerini)-Boeckh
 CIG 3059; composuerunt Hauvette et Pottier Bull. Hell. IV 1880, 110 (Michel
 498; Syll.² 523; Ziebarth Gr. Schulw.³ 54; Bleckmann I. Staatenk. 45; Laum
 Stiftungen II 93, 90). [Hi]

a [- ἀπο]δείκνυσθαι¹ δὲ [καὶ μετὰ τὴν | τοῦ γυ]μνασιάρχου αἵρεσιν παι- I
 δονόμον μὴ νεώτερον | ἐτῶν τεσσαράκοντα. ἵνα δὲ πάντες οἱ ἐλεύ- II
 θεροι παῖδες πα[ι]δεύωνται καθότι Πολύθρου² Ὀνησίμου² προνοήσας

Litterae ΑΘΞΣ, Π (Hirschf.) s. Π (Hauv.) saeculum II, non tertii initium
 argunt. Enuntiata hic illic melius interpunxit, paragraphos distinxit
 Laum; quod in fine lapidis a supplevit [- τοὺς δὲ παιδοτρίβας ἐν τῷ γυ-
 μνασίῳ] incertum est. 1   ΔΕΙΚ. 2 Cf. n. 426₆, ubi

- 5 ἐπηγγείλατο τῷ δῆμῳ, κάλλιστον ὑπόμνημα τῆς ἑαυτοῦ φιλοδοξίας |
κατατιθέμενος ἐπέδωκεν εἰς ταῦτα δραχμὰς τρισμυρίας | τετρακισχιλίας.
- ἀποδείκνυσθαι καθ' ἕκαστον ἔτος ἐν ἀρχ[αι]ῖς μετὰ τὴν τῶν III
γραμματέων αἵρεσιν γραμματοδιδασκ[ά]λλους τρεῖς, οἵτινες διδάξουσιν
10 τοὺς παῖδας καὶ τὰς παρθένους· δίδοσθαι δὲ [τῷ] μὲν ἐπὶ τὸ πρῶ-
τον ἔργον³ χειροτονηθέντι | τοῦ ἐνιαυτοῦ δραχμὰς ἑξακοσίας, τῷ
δὲ ἐπὶ τὸ δεύτερον δραχμὰς^[ς] | πεντακοσίας πεντήκοντα, τῷ δὲ ἐπὶ
τὸ τρίτον δραχμὰς πεντακοσίας. ἀπο(δεί)κνυσθ(αι)⁴ δὲ καὶ παιδοτρί-
βας δύο, μισθὸν δ' αὐτῶν ἕκατέρῳ δίδοσθαι τοῦ ἐνιαυτοῦ δραχμὰς
15 πεντακοσίας. ἀπο(δεί)κνυσθ(αι)⁵ δὲ κιθαριστὴν ἢ ψάλτην⁶, μισθὸν δὲ
δίδοσθαι τῷ | χειροτονηθέντι τοῦ ἐνιαυτοῦ δραχμὰς ἑπτακοσίας. οὗτος
δὲ | διδάξει τοὺς τε παῖδας οὓς ἂν καθήκηι εἰς τοῦπιόν ἐκκ[ρ]ίνεσθαι
[καί] | τοὺς τούτων ἐνιαυτῷ νεωτέρους τὰ τε μουσικὰ καὶ κιθαρίζειν
ἢ ψάλλειν, | τοὺς δὲ ἐφήβους⁷ τὰ μουσικὰ· περὶ δὲ τῆς ἡλικίας τῶν
20 παίδων τούτων ἐπι|κρινέτω ὁ παιδονόμος. προσδίδοσθαι δὲ καὶ ἐάν
ἐμβόλιμον μῆνα ἄγωμεν τὸ | ἐπιβάλλον τοῦ μισθοῦ τῷ μηνί. ὄπλο-
μάχον δὲ καὶ τὸν διδάξοντα | τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν μισθοῦ(σ)θωσαν⁸
8 τε παιδονόμος καὶ ὁ γυμνασί|αρχος ἐπ' ἀναφορᾷ⁹ τῇ πρὸς τὸν
δῆμον· οὗτοι δὲ διδασκέτωσαν τοὺς | τε ἐφήβους καὶ τοὺς παῖδας οὓς
25 καὶ τὰ μουσικὰ μανθάνειν γέγραπται¹⁰. | διδόντω δὲ μισθὸς τῷ μὲν
τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν διδάσκοντι δρα|χμαὶ διακόςαι καὶ πεντήκοντα,
τῷ δὲ ὀπλομάχῳ δραχμαὶ τριακόσαι. | ὁ δὲ ὀπλομάχος διδάξε(ι)
χρόνον οὐκ ἐλάσσονα μηνῶν δύο. ὅπως δὲ ἐπι|μελῶς ἐν τοῖς μαθή-

Τύρων Πολύθρου iudex a Teiis paullo ante a. 261 Bargyliam missus commemoratur. Sed hic Polythrus Onesimi filio duabus certe γενεαῖς anterior erat. 3 Tres gradus per quos ascendant discipuli significantur, ita ut τὸ πρῶτον ἔργον ordo sit eorum qui v. 18 redeunt οὓς ἂν καθήκηι εἰς τοῦπιόν ἐκκρίνεσθαι, τὸ δεύτερον eorum qui ibidem dicuntur τοὺς τούτων ἐνιαυτῷ νεωτέρους, τὸ τρίτον tironum. De talibus ordinibus puerorum vel epheborum cf. Ziebarth Schulw.² 88. Distribuebantur autem pueri per singulas classes a paedonomo; cf. v. 19 et 31. Zi. 4 ΑΠΟΚΝΥΣΘΙ. 5 ΔΕΙΚΝΥΣΘΙ. 6 ψαλμὸς de eo qui ipsis digitis chordas pulsat dicitur, κιθαρισμὸς de eo qui plectro utitur. Cf. Aristoxenum ap. Athen. XIV 635 b: τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλῆκτρον διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρεῖαν.

7 Quamquam pecunia a Polythro donata spectat εἰς τὴν παιδείαν τῶν ἐλευθέρων παίδων tamen etiam ephebi mittuntur in puerorum μαθήματα musica illa quidem et gymnica, ita ut et gymnasiarcho locus sit in magistris illis eligendis. Zi. 8 σ ante θ omissum, cf. IG V 2, 343₃₃ ἐμ[ι]θ[ω]σε, inf. in -θαι pro -σθαι Croenert Mem. Herc. 220³. 9 Ea condicione, ut ipsorum eligendi iudicium populi suffragiis confirmetur. 10 Cf. not. 6.

μασιν γυμνάζωνται οἱ τε παῖδες καὶ οἱ ἔφηβοι, | τὸν παιδονόμον καὶ
 30 τὸν γυμνασιάρχον¹¹ ἐπιμελεῖσθαι, καθότι ἑκατέρω | αὐτῶν προστέ-
 τακται κατὰ τοὺς νόμους. ἐὰν δὲ οἱ γραμματοδιδάσκα|λοι ἀντιλέγωσιν
 πρὸς αὐτοὺς¹² περὶ τοῦ πλήθους τῶν παιδῶν, ἐπιχρινά|τω ὁ παιδο-
 νόμος, καὶ ὡς ἂν οὗτος διατάξῃ περὶ ἀρχαί|των. τὰς δὲ ἀποδείξεις
 ἃς ἔδει γίνεσθαι ἐν τῷ γυμνασίῳ ποιεῖσθαι τοὺς γραμματοδι|δασκά-
 λους καὶ τὸν τὰ μουσικά διδάσκοντα ἐν τῷ βουλευτ|ηρίῳ. --]
 b 35 --ημερ-- | -σι- οντα- -σι- τὴν ζημίην ἐὰν μὴ καταβάλωσι, ἀναγκά| IV
 ζειν ἐξέσ|τω αὐτούς. περὶ δὲ τοῦ ὅπλομά|χου καὶ τοῦ τοξοῦσιν | καὶ
 ἀκοντίζειν διδάσκοντος συντελεῖσθω, καθάπερ ἐπάνω | γέγραπται. ἦν
 40 δὲ οἱ ἐνεστηκό|τες ταμίαι ἢ οἱ ἐκάστοτε γινόμενοι | μὴ παραδῶσιν τὸ
 ἀργύριον τοῦτο κατὰ τὰ γεγραμμένα, ἢ ἄλλος τις ἄρ|χων | ἢ ἰδιώτης
 εἴπῃ ἢ πρήξῃται ἢ προθῇ¹³ ἢ ἐπιψήφισ|τῃ ἢ νόμον προθῇ ἐναντίον
 τοῦ|τωι ἢ τοῦτον τὸν νόμον ἄρ|χι τρόπῳ τινὶ ἢ παρευρέσ|ει ἡμῶν, ὡς
 δεῖ τὸ ἀργύρι|ον κινήθῃναι ἢ μὴ ἀναλίσκεσθαι ἀπ' αὐτοῦ εἰς ἃ ὁ
 νόμος συντάσσει, ἢ ἄλλ|χι πού|] καταχωρισθῇναι καὶ μὴ εἰς ἃ ἐν
 45 τῷδε τῷ νόμῳ διατέτακται, τὰ τε παραχθέν|τα ἄξωρα ἔστω καὶ οἱ
 μετὰ ταῦτα ταμίαι καταχωριζέ|τωσαν εἰς τὸν λόγον κατὰ τὸν νόμον
 τῶ|δε¹⁴ τὸ πλήθος τῶν χρημάτων τὸ ἴσον ἐ|κ τῶν | τῆς πό|λεως
 πρ|οσθῶν¹⁵, καὶ τὰλλα πάντα συντελεῖ|τωσαν κατὰ τὸν νόμον τόνδε.
 [ὁ δὲ εἴ|πας ἢ [πρή|ξας τι παρὰ τόνδε τὸν νόμον ἢ μὴ ποιήσας τι
 τῶν προσταταγμένων ἐν τῷ | νόμῳ τῷδε ἐξώλ|ης εἴ|η¹⁶ καὶ
 50 γένος τὸ ἐκείνου καὶ ἔστω ἐρόσυλος καὶ συν|τελεῖσθω πάντα κατ'

¹¹ Magistratus annuus est, qui summam rerum gymnasticarum curam habet. Non confundenda cum hoc, qui in plerisque civitatibus fuisse videtur, Atheniensium liturgia γυμνασιάρχιας, quae semper ad unum festum diem ac potissimum quidem ad lampadedromiae certamen spectat; aequae ab illis magistratibus distinguendi menstrui gymnasiarchi qui posteriore aetate Athenis ex ephebis constituebantur (Dittenberger De ephebis Atticis 43). Leges insequenti versu commemorati appellari possent νόμος παιδονομικός; et γ. γυμνασιαρχικός, cf. n. 577¹³. Zi. ¹² I.e. πρὸς ἀλλήλους.

¹³ Hoc necessario de plebiscito intellegendum est, quia deinde separatim subiungitur ἢ νόμον προθῇ. ¹⁴ Corr. Dttb. ΤΟΔΕ lapis. At τῷδε τὸ πλήθος cum per se minus aptum est, tum cum addito τὸ ἴσον nullo modo conciliatur; ὁ νόμος δὲ etiam v. 47. 49 legitur, δὲ ὁ νόμος v. 44. 48. 51, et certa ratione restitutum est v. 66. ¹⁵ Quae ex pecuniis, quas Polythrus dederat, in alias res contra legem impensa sunt, ea ex reliquis reipublicae redditibus restituantur. ¹⁶ Croenert Mem. Herc. 44. Cf. n. 577⁹ χειροτονοῖται. Nota in his duabus legibus fere aequalibus litteram i modo omitti modo abundare.

- αὐτοῦ ἅπερ ἐν ταῖς νόμοις ταῖς περὶ ἱεροσύλου γεγραμμένα ἐστίν.] ὀφειλέτω δὲ καὶ τῇ πόλει ἕκαστος τῶν πρηξάντων τι παρὰ τόνδε τὸν νόμον | περὶ τοῦ ἀργυρίου τούτου ἢ μὴ ποιούντων τὰ προσεταγμένα δραχμάς μυρί[ας·] | δικασάσθω δὲ αὐτῷ ὁ βουλούμενος καὶ ἐν ἰδίαις δίκαις καὶ ἐν δημοσίαις 17 καὶ μετὰ | τοῦ λόγου τοῦ ἐπιμηνίου
- 55 τὴν ἀπήγησιν 18 καὶ ἐγ καὶ ρωῖ ὧν ἂν βούληται· προθεσμίαι | δὲ μὴδὲ ἄλλωι τρόπῳ μηθενὶ ἐξέστω τῶν δικῶν τούτων μηδεμίαν ἐγβαλεῖν· ὁ δὲ ἀλίσκόμενος ἐκτινέτω διπλάσιον, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ ἔστω τῆς πόλεως, ἱερὸν | Ἑρμοῦ καὶ Ἡρακλέους καὶ Μουσῶν, καὶ καταχωρίζεσθω εἰς τὸν λόγον τὸν προγε|γραμμένον, τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ καταλαβόντος 19 ἔστω· τὰς δὲ πράξεις τῶν δικῶν τούτων ἐπιτελείτωσαν οἱ εὐθυνοὶ, καθάπερ καὶ τῶν ἄλλων τῶν δημοσίων δικῶν.
- 60 ἀναγγελλέτωσαν δὲ οἱ ἕκαστοτε γινόμενοι τιμοῦχοι 20 πρὸς τῇ ἀρχῇ 21, V ὅστις τὸ | ἀργύριον τὸ ἐπιδοθὲν ὑπὸ Πολύθρου τοῦ Ὀνησίμου εἰς τὴν παιδείαν τῶν ἐλευθέρων παίδων [x][v]ήσειεν 22 τρόπῳ τινὶ ἢ παρευρέσει ἡιοῦν ἢ ἄλλῃ που καταχωρίσειεν | καὶ μὴ εἰς αὐτὸν ἐν τῷ νόμῳ διατέτακτα(ι), ἢ μὴ συντελοίῃ τὰ συντεταγμένα τῷ | νόμῳ, ἐξώλης εἶη καὶ αὐτὸς καὶ γένος τὸ ἐκείνου.
- 65 ἐάν δὲ οἱ τα[μίαι μ]ὴ θανείσωνται τὸ ἀργύριον κατὰ τὰ γεγραμμένα 23 VI

17 Sua natura hanc causam publicam esse, sed ne qua mora intercederet, accusatori optionem dari utrum publica an privata actione reum convenire vellet adnotavit Ziebarth Herm. 1897, XXXII 624. 18 Unquoque mense de pecuniarum publicarum administratione ratio redderetur populo. Qua ex ratione si apparuerit, pecuniis illis contra legem magistratus usos esse, statim unicuique liceat eos in ius vocare.

19 Eius qui accusavit magistratum et in iudicio ut damnaretur effecit. Qui usus vocabuli καταλαμβάνειν ab Attico quidem sermone alienus est, sed saepe invenitur in tetralogiis quae falso Antiphontis esse putantur, quarum sermo etiam alia nonnulla manifesto Ionica habet. Cf. n. 218₂₂ Herm. XXXII 31 sqq. 20 Cf. titulum item Teium ap. Lebas-Wadd. III 88: ἐννοεῖσθαι καθ' ἕκαστον ἔτος τοὺς τιμοῦχους καὶ τοὺς στρατηγούς] et Methymnaeorum praescriptum Milet I 152_{1,18}: περὶ ὧν αὐτοὶ πολλὰ προεβούλευσε καὶ οἱ στρατηγοὶ προτιθεῖσι καὶ τῶν τιμῶν καὶ πρεσβυτέρων οἱ παριόντες ἐπὶ ἦλθον, nec non Milesiorum et Olbiopolitarum pactum n. 286. Contra Massiliensium τιμοῦχοι (Strabo IV 179) numero sescenti, qui ad vitae tempus in eo munere erant, summum reipublicae consilium efficiebant. Zi (contra Dttb.). 21 Tales execrationes publicae Teiorum exstant n. 37/8 easque iam tum a timuchis pronuntiatas esse arguunt verba οἵτινες τιμουχέοντες τὴν ἐπαρὴν μὴ ποιήσειαν ἐπὶ δυνάμει — ἐν τῇ παρῇ ἔχειν. 22 ΝΙΚΗΣΙΕΝ. Emendavit H. Cf. v. 43. 23 Ad legis partem perditam haec pertinent. Zi.

ἡ μὴ ἀποδῶσιν τὸ |[κατὰ τόνδε τὸν]²⁴ νόμον τοῖς καθισταμένοις ἐπὶ τῶν μαθημάτων, ὀφειλέτω ἕκαστος τῶν αὐτῶν τῇ[ι πόλει δρα]χμὰς δισχιλίας, δικασάσθω δὲ αὐτῶι [ὁ βου]λόμενος [---] ἀλίσκ[όμεν]ος] ἔκτινέτω διπλάσιον, καὶ τὸ μὲν [ῥιμισ]---

24 Suppl. Dttb.; substantivo (ἐπιβλιν Laum, B. Keil) opus non est. Cf. not. 14.

Urbi Antiochensium τῶν ἐκ τοῦ Χρυσαιορέων ἔθνους (i.e. Alabandae) ius asyli, populo toti et regi Antiocho III statuae aureae ὀκταπήχεις, legato Pausimacho corona aurea ab Amphictyonibus decernuntur, a. 202 (ἄ. Φιλαπώλου, Pythiis). Or. I. 234 (Bull. Hell. XVIII 1894, 235 n. II; GDI 2529; Michel 252). Hieromnemones ad-sunt: 11 Aetolorum, 1 Cephallenum, 2 Delphorum, 1 Atheniensem, 2 Boeotorum, 1 Magnetum, 1 Chiorum. Cf. n. 538 not. et ad argumentum 550⁴; cor-rexi n. 539¹. [Pw]

Δ579. Hermoclem Chium hieromnemona Amphictyones et Delphi laudant, fin. saec. III. Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 625, n. 4 litt. maiusculis, quas suppl. Baunāck GDI 2756. [Pw]

A. Decretum Amphictyonum. Supersunt modo verba ultima: --[δόμεν δὲ τὸ ἀνάλωμα ἐν ταῦτα] τὸν γρα[μματέα τῶν ἱεροναμόνων]. Sic supplevi (Ἀμφικτυόνων Hom.) ex tit. 553₃₅. Titulo B edocemur, pleraque decreta Amphictyonica in honorem Chiorum facta (enumerata n. 545¹⁴) Delphica esse subsequuta.

B. Decretum Delphorum. Supplementa admodum certa. Nomen archontis haud dubie in tit. A perscriptum erat, ubi interit.

vacat versus unus

[θεοί. ἔδοξε ταῖ πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείωι] σὺν ψάφοις ταῖς ἐνν[ή]μοις· ἐπειδὴ Ἑρμοκλῆς | Φαινομένου ἀποσταλεῖς ἱεροναμόνων ὑπὸ τᾶς πόλιος τῶν Χίων τάς τε θυσίας τῶι θεῶι συνε[τέλεσε] | κατὰ πάτρια λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως, καὶ τὸν κρατῆρα ἐ[κ]έρασε τὸν ἀργύρεον² τοῖς Θεοξενίοις, καὶ τ[ἀν]3 | ἀναστροφάν καὶ τὰν ἐνδαμίαν ἐποιήσατο καλῶς καὶ ἀ[ξί]ως τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τῶν ἀποστειλάντων | 5 [αὐτόν, καὶ ἐπελθὼν ποτὶ τὰν ἐκκλησίαν τὰν οἰκιστῶν]ατα τὰν ὑπάρ-χουσαν ἀπὸ Ἰωνος⁴ ἀπελογίζατο | [καὶ ἂν ἔχοιεν αἴρεσιν ποτὶ Δελφούς·

Haud pauca aliter ac Baun. supplevi, quae enumerare longum. Hom. suppl. v. 4 [τὸν δὲ κρατῆρα ἐκέρασε, v. 6 [τὰν τε φιλίαν καὶ τὰν οἰκιστῶν]ατα, v. 16 [ἀ πόλις ἡ Δελφῶν στεφανοῖ τὸν]. De aetate v. not. 5. — 1 Auctores titulum Delphicorum praeferunt τᾶς πόλιος τῶν Χίων (cf. v. 6 fin.), Amphictyoniorum - τᾶς Χίων (e.g. n. 545_{12.25} al.). 2 Copiosius de hoc cratere c.a. 335 fabricato et de Theoxeniis exposui n. 250³⁰. Cf. etiam illum οἰκιστῶν Atheniensem Delphis a. 274, quem in illo cratere vinum temperasse suspicatus sum n. 414¹. 3 KAIY Hom. 4 Hermoclem ad

ἀγαθαῖ τύχαι· δεδ[ο]χθαι τᾷ πόλει, ἐπαινέσαι μὲν τὴν πόλιν τῶν |
 [Χίων ἐπὶ τε τᾷ ἀποστολᾷ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τᾷ εὐνοίαι τ]ᾷ ὑπὲρ
 τᾶς κοινᾶς ἐλευθερίας⁵ ἐκτενέως κα[τα]δειχθεῖσαι, καὶ στεφανῶσαι
 δάφνας στεφάνωι παρὰ] τοῦ θεοῦ⁶ καθὼς πάτριόν ἐστι Δελφοῖς, ἀρε-
 τᾶς ἔνεκα | καὶ εὐσεβείας τᾶς ποτὶ τε τὸ ἱερὸν καὶ τὴν πόλιν. σ]τε-
 10 φανῶσαι δὲ καὶ αὐτὸν Ἑρμοκλῆν Φαινομένου | [Χῖον ἀρετᾶς ἔνεκα
 καὶ εὐσεβείας τᾶς ποτὶ τὸν θεὸν καὶ] τᾶς ποτὶ τὴν πόλιν εὐνοίας.
 ἀναγορεύσαι δὲ τοῦ[ς] στεφάνους Σωτηρίους⁷ ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ γυμνικῷ,
 καὶ Διο]νυσίοις, ἐπεὶ κα οἱ τῶν παίδων χοροὶ μέλλωντι | [ἀγωνίζεσθαι.
 ὑπάρχειν δὲ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξεν]αν, προμαντεῖαν, προδικίαν,
 ἀσυλίαν, ἀτέλε[ε]αν πάντων, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶνι οἷς ἡ
 πόλις] τίθητι καὶ τᾶλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ[ε]νοις καὶ εὐερ-
 γέταις. ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ φήγισμα τ]οῦς ταμίας εἰς στάλας δύο
 15 καὶ ἀναθέμεν μ[ί]αν | μὲν ἐν Δελφοῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος,
 τὴν δὲ ἑτέραν] ἐν Χίῳ. *vacat* |
 [xxx ἡ πόλις τῶν Δελφῶν στεφανοῖ⁸ δάφνας στεφάνωι τὸ]ν ἱερομνά-
 μονα Ἑρμοκλῆ Φαινομένου Χῖον xxx |

fabulam Euripideam provocasse patet, in qua Ion Delphis educatus fingitur, unde postea per Atticam in Asiam transvectus est. Cf. Eur. Ion 74: Ἴωνα δ' αὐτόν, κτίστορ' Ἀσιᾶδος χθονός. Eo sane in insulas (sc. Chium) et litora colonos deduxit. ⁵ Textus in universum cum pertineat ad finem saec. III, verba ὑπὲρ τᾶς κοινᾶς ἐλευθερίας in memoriam revocant orationem legati Rhodiorum Panaetolicis a. 207 pro pace habitam Polyb. XI 4: ὅτι μὲν οὐτε Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς οὐθ' ἡ τῶν Ῥοδίων πόλις οὐθ' ἡ τῶν Βυζαντίων καὶ Χίων καὶ Μιτυληναίων ἐν παρέργῳ τίθενται τᾶς ὑμετέρας, ὧ ἄνδρες Αἰτωλοί, διαλύσεις .. οὐ γὰρ νῦν πρῶτον οὐδὲ δεύτερον ποιούμεθα πρὸς ὑμᾶς τοὺς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης λόγους .. ⁶ fin. ὑμᾶς δὲ ἀξιοῦμεν καὶ παρακαλοῦμεν μήθ' αὐτοῖς φθονῆσαι μήτε τοῖς ἄλλοις Ἑλλησι τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς σωτηρίας (cf. Niese II 494). Sed etiam de rebus a. 201 gestis supra agi sumemus, cum Rhodii alique Graeci liberi ut Byzantii, Cyziceni, Chii necnon Attalus rex Philippo Samum expugnanti bellum denunciarent eumque pugna navali ad Chium commissa vincerent (ut putabant); cf. Niese II 585. ⁸ Civitas Delphorum coronas laureas, Amphictyones aureas donare solent.

⁷ Utrum Σωτηρίους, an Πυθίοις supplendum sit, non liquet. ⁸ ,Résumé de la formule du χήρυγμα' Hom.

580. Athenienses Herin Byzantium aliosque Byzantios laudant, c.a. 200. In arce, nunc in museo nat. Ed. * IG II 414. II² 884 (Syll.² 267; Michel 1496). Cf. Larfeld Att. Inschr. 943. [K²]

--τὰ φιλάν[θρωπα] 1 -- | -- Ἀθ]ηναίοις ἀξι-- | -- αφο . . . α καὶ ε . α -- |

Litterae Γ et ΠΣ+ = φεῖ O.

1 Suppl. Ki.

- 5 θαι συμφάρο[ν]τος καὶ . . . δοξ-ε.σι-τεσις, | [ἀγ]αθεῖ τόχει δεδού-
[χθ]αι τῷ δ[ή]μῳ, ἐπαινεῖται Ἡριὺν Κόθωνος Βυζάντιον², καὶ στεφα-
ν[ῶ]ται) χρυσῶ[ι] στεφάνῳ εὐνοία[ς] ἐνεκεν [καὶ] φ[ιλο]τ[ι]μ[ι]α[ς] ἦν
ἐ[χ]ει πρὸς Ἀθηναίους. ἐ[ν]ν[αι] δὲ α[ρ]χ[ὴ]ν καὶ π[ρ]όξενον | καὶ εὐερ-
10 γέτην τοῦ δ[ή]μου, καὶ δε[δο]σ[θ]ή[σ]α[ι] ἐγκτη[σ]ιν αὐτῷ γῆς καὶ οἰκίας
κατὰ τοὺς νό[μ]ους. ἐπ[α]νέσαι δὲ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ τριηράρχ[ου]ς
[Μη]νοφάνην Ἀσκληπιάδ[ου], Ἐκατ[α]ῖον Κόλχου καὶ τὸν | ταμίαν
Γλαῦκον Λοσίου Βυ[ζ]αντίου, καὶ σ[τ]εφ[αν]ῶσαι ἕκαστον αὐτῶ[ν]
15 θαλλοῦ | στεφάνῳ[ι] εὐνοί[ας] ἐνεκεν τῆς πρὸς τὸν δ[ή]μον. καλέσαι
δὲ Ἡριὺν | καὶ Μηνοφάνην καὶ Ἐκατ[α]ῖον καὶ τὸν ταμίαν ἐπὶ |
δεῖπνον εἰς πρυτανεῖον ἐπὶ ξέν[ι]α³ εἰς αὐρ[ο]ν. ὑπάρ[χ]ειν δὲ [α]ρ-
[χ]οῖς καὶ εἰς τ[ὸ] λοιπ[ὸν] φιλοτιμουμ[ε]ν[ο]ι[ς] ἐπὶ πλεόν ἀποδείκνυ-
20 [σ]θ[α]ν[ι] τῇ[ν] ἐαυτῶν εὐνοί[αν] πρὸς Ἀθηναίους καὶ | [ἄλλ]ο ἀγαθ[ὸ]ν
εὐρέσθ[αι] (παρά)⁴ | τοῦ δ[ή]μου μετίζον, [οὗ] ἂν ἄριστοι εἶναι δοκῶσιν.
ἀνα[γ]ράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμμάτ[ε]α τὸν | κατὰ πρυτα-
ν[ε]ῖαν ἐν στήλῃ λιθ[ῶ]ναι καὶ στήσ[α]ν[τ]ε[ν] ἀκροπόλει. τῆς δὲ ποιήσεως
25 τῆς σ[τ]ήλῃς καὶ | τῆ[ς] ἀναθέσεως ἐπιμεληθῆ[ναι] καὶ μ[ε]ρίσαι τ[ὸ]
γεν[ε]σ[μ]έν[ον] ἀνάλωμα τοὺς ταμ[ι]άς [τῶν] -- | --, ὅπως ἂν το[ῦ]-
τω[ν] συν[τ]ελ[ο]υμ[ε]νων ἐφάμειλλ[ον] [ἦ]5 πᾶ[σι]ν εὐεργετῶν⁶ τὸν δ[ή]-
30 [μ]ον -- | .]ου π. ν. π. υ. -ε.τι-ος -- | .αι γ[α]ρίτας καὶ [οἱ] εὐερ-
γέται τόχῳσι τιμῆς τῆς | προ[σ]χο[ύ]σης.

2 Byzantios in primis se cum Attalo et Rhodiis ad bellum contra Philippum gerendum coniunxisse (Polyb. XVI 2, 10) ideoque mirum non esse quod per belli Macedonici tempora classis Byzantium in Piraeum venisset et ab Atheniensibus publicis honoribus recepta esset, monuit Koehler. Polybius IV 52, 4 pacem inter Rhodios et Byzantios a. 218 factam narrat ἐπὶ Κόθωνος τοῦ Καλλιγέστονος ἱερομνημονούντος ἐν τῇ Βυζαντίῳ, ubi ex titulo Κόθωνος rescribendum. Nam nomen utique idem est, quominus homo quoque idem sit certe temporum rationes non obstant.

3 Coniunctio formularum ἐπὶ δεῖπνον et ἐπὶ ξένια a sollemni usu plane abhorrens neglegentiae eius qui hoc decretum composuit tribuenda est.

4 Praepositionem manifesto lapicidae errore omissam adiecit Koehler.

5 Suppl. Larf. 6 Suppl. Klaffenbach IG II².

Δ581. Rhodiorum et Hierapytniorum foedus, c. 200—197. Venetiae in museo archaeologico [antea Hierapytnae in Creta?]. Edd. LeBas Rev. Phil. I 266 ex Labordii ectypo (vs. 71—103); Naber Mnemos. I 79 ex codice Ambrosiano R 117 a Steinbuechelio exscripto (vs. 1—71) et ex Cobeti apographo (Michel 21; v. Gelder SGDI 3749). Cf. Newton I. Brit. Mus. II p. 115; Niese II 431, 2; Herzog Klio II 1902, 331; Scrinzi Atti Ist. Veneto 1898, 1529, cf. not. 69; Deiters De Cretens. tit. publ. 1904, 14.

Ex Antonii de Torres y Ribera Antiquitatibus Cretens. 1805, 88 (cf. Mon. Lincei II 1893, 79¹) nonnulla excerpit Ziebarth (vs. 71/3, 93). [H²]

θεὸς τύχαι ἀγαθαῖ. | ἔδοξε τῷ δάμῳ ἀγαθαῖ τύχαι· εὖεσθαι μὲν I
τοὺς ἱερεῖς καὶ | τοὺς ἱεροθύτας τῷ Ἀλίῳ καὶ ταῖ Ῥόδῳ καὶ τοῖς
ἄλλοις θεοῖς | πᾶσι καὶ πάσαις καὶ τοῖς ἀρχαγέταις καὶ τοῖς ἥρωσι,
ἔσοι ἔχοντι | τὰν πόλιν καὶ τὰν χώραν τὰν Ῥοδίων, συνενεγκεῖν Ῥο-
5 δίοις καὶ | Ἱεραπυτνίοις τὰ δόξαντα περὶ τᾶς συμμαχίας· ἐπιτελέων
δὲ | τὰν εὐχὰν γενομενᾶν θυσίαν καὶ πόθοδον ποιήσασθαι, καθά | κα
δόξει τῷ δάμῳ· κυρωθείσας δὲ τᾶς συμμαχίας καὶ τῶν | ἑρ- II
κων συντελεσθέντων κατὰ τὰ γεγραμμένα ὑπάρχειν συμμαχίαν¹ ποτὶ
10 τὸν δᾶμον τὸν Ῥοδίων καὶ συνεργεῖν Ἱεραπυτνίους | τῷ δάμῳ τῷ
Ῥοδίων, καὶ πόλιν καὶ λιμένας καὶ ὁρματήρια | παρέχει(ν), καὶ εὐνους
καὶ φίλους καὶ συμμάχους ὑπάρχειν εἰς | τὸν ἅπαντα χρόνον.
καὶ εἴ τίς κα ἐπὶ πόλιν ἢ χώραν στρατεύῃται τὰν Ῥοδίων ἢ τοὺς II
νόμους ἢ τὰς ποθόδους ἢ τὰν καθεστα|κυῖαν δαμοκρατίαν καταλύη,
15 βοασθεῖν Ἱεραπυτνίους Ῥοδίοις | παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. εἰ δέ
κα ὁ δᾶμος ὁ Ῥοδίων μεταπέμπηται συμμαχίαν παρὰ Ἱεραπυτνίων,
ἀποστελλόντων | τὰν συμμαχίαν Ἱεραπύτνιοι ἐν ἀμέραις τριάκοντα,
ἀφ' ἧς | κα παραγγέλωντι Ῥόδιοι, ἄνδρας διακοσίους ὅπλα ἔχοντας,
20 εἴ | κα μὴ ἐλάσσωνων χρεῖαν ἔχωντι Ῥόδιοι· τῶν δὲ ἀποστελλομένων
ἐόντων μὴ ἐλάσσους τῶν ἡμίσεων² Ἱεραπύτνιοι. εἰ δέ κα | πό- IV
λεμος περιέχηι Ἱεραπυτνίους, ἀποστελλόντων ὅσους κα(τὰ) δυ|νατὸν ᾗ
αὐτοῖς. τοῖς δὲ πεμπομένοις παρὰ Ἱεραπυτνίων παρ|εχόντων V
Ῥόδιοι πορεῖα εἰς τὰν διακομιδὰν τὰν ἐκ Κρήτας | εἰς Ῥόδον. καὶ
25 εἰ μὲν κα τὰ(ν) συμμαχίαν μεταπέμπωνται | Ῥόδιοι ἐν τέσσαρσι τοῖς
πράτοις ἔτεσιν, ἀφ' ἧς κα παρα|γένωνται ἀμέρας εἰς Ῥόδον οἱ σύμ-
μαχοι διδόντων ἐκάστω | ἀνδρὶ Ῥόδιοι ἐκάστας ἀμέρας ἐννέ³ ὀβολοὺς
Ῥοδίου³, τοῖς δὲ | ἀγεμῶσι⁴ ἀγουμένοις⁴ ἐκάστωι ἀνδρῶν μὴ ἐλασ-

Tempus foederis a. 220 Naber (et v. Gelder), 204 Niese (sed quo Hierapytnii Calymniis infesti erant; v. n. 567), 200—197 Herzog (similiter Newton et Cardinali, cf. Roussel ad IG XI 4, 1135) posuerunt. Severiores sermonis Rhodii leges saepe laesit quadratarius Creticus; infinitivos in -θήμειν ignoravit, i mutum modo posuit modo neglexit (nota λαστ-), formas contractas admisit. 1 [Ἱεραπυτνίοις] excidisse videtur. Naber. 2 ἡμισίων cum Geldero corrigere nolui. 3 I.e. 1½ drachmas leviores, si mercedes a Newton allatas comparamus (3, 4 obolorum, raro unius drachmae).

4 Voces ἀγεμῶν, ἀγησάμενος similes Rhodi saepe adhibentur; duces sunt praetorum dignitate minores, varii generis; cf. Holleaux Bull. Hell. XVIII 1894, 398; v. Gelder Gesch. Rhod. 255.

σόνων πεντή|κοντα διδόντων ἐκάστωι τὰς ἀμέρας ἐκάστας δραχμάς
 30 δύο. εἰ| δέ κα μετὰ τὸν γεγραμμένον χρόνον μεταπέμπωνται VI
 'Ρόδιοι| τὰν συμμαχίαν, τὰ μὲν ἄλλα γινέσθω κατὰ ταῦτά, ἀφ' ἧς
 δέ κα| ἔλθωντι ἀμέρας τοὶ ἀποστελλόμενοι σύμμαχοι παρὰ 'Ιερα-
 πυ|τνίων εἰς 'Ρόδον παρεχόντων 'Ιεραπύτνιοι τοῖς ἀποσταλ(λ)εῖσι συμ-
 μάχοις τὰ ὀψώνια ἀμέρας τριάκοντα, τοῦ δέ ὑπολοίπου χρόνου|
 35 διδόντων 'Ρόδιοι καθὰ γέγραπται. εἰ δέ κα συστᾷ πόλεμος 'Ρο|- VII
 δίοις ποτὶ τινα τῶν ἐν συμμαχίαι ἐόντων 'Ιεραπυτνίοις⁵, εἰ μὲν| κα
 πολεμῶντ(α)ι 'Ρόδιοι, ἀποστελλόντων τὰν συμμαχίαν 'Ροδίοις| 'Ιερα-
 πύτν(ι)οι, εἰ δέ κα πολεμῶντι κατάρξαντες πολέμου, μὴ ἐπάναγκες
 40 ἔστω 'Ιεραπυτνίοις ἀποστέλλειν συμμαχίαν 'Ροδίοις. εἰ| δέ κα VIII
 ξενολογίου⁶ χρεῖαν ἔχωντι 'Ρόδιοι ἐκ Κρήτας, παρεχόντων| 'Ιερα-
 πύτνιοι ἀσφάλειαν τῷ ξενολογίῳ ἐν ταῖ πόλει, παρεχόντων| δέ καὶ
 ἐν ταῖ χώραι καὶ ἐν ταῖς νάσοις⁷ ταῖς παρ' αὐτῶν⁸| κατὰ τὸ δυ-
 νατὸν, καὶ πάντα συνεργούντων εἰς τὸ συντελεσθῆμεν⁹| 'Ροδίοις τὸ
 45 ξενολόγιον· ἄλλωι δέ κατὰ 'Ροδίων ξενολόγιον μηθελί| διδόντων παρ-
 ευρέσει μηδεμιᾷ, μηδὲ στρατευσθῶ 'Ιεραπυτνίων| μηθεὶς κατὰ
 'Ροδίων παρευρέσει μηδεμιᾷ, ἢ ἔνοχος ἔστω τοῖς| ἐπιτιμίοις, καθάπερ
 εἰ ἐπὶ τὰν 'Ιεραπυτνίων πόλιν ἐστρατεύετο,| χωρὶς ἢ ὅσοι πρὸ τᾶσδε
 τὰς συνθήκας ἐξεστρατεύαντι. ταῖς δέ| δυνάμεσι ταῖς ἀποστέλ- IX
 50 λομέναις ὑπὸ 'Ροδίων πάντα συμπρασ|σόντων 'Ιεραπύτνιοι κατὰ δύ-
 ναμιν τὰν αὐτῶν, πᾶσαν πρόνοιαν| ποιούμενοι καθότι καὶ τῶν ἰδίων
 πολιτῶν. καὶ εἴ κα συνιστᾶται| λαστήρια ἐν Κρήται καὶ ἀγωνί- X
 ζωνται 'Ρόδιοι κατὰ θάλασσαν| ποτὶ τοὺς λαστάς ἢ τοὺς ὑποδεχο-
 μένους ἢ τοὺς συνεργοῦντας| αὐτοῖς, συναγωνιζέσθων καὶ 'Ιεραπύτνιοι
 55 κατὰ γὰν καὶ κατὰ| θάλασσαν παντὶ σθένει κατὰ (τὸ) δυνατὸν τελέ-

5 Cum notissimum esset Gortyniorum et Gnosiorum bellum annis
 220/19 gestum, et Hierapytniorum contra Gnosios bellum v. 76 comme-
 moraretur, socii Hierapytniorum Gortynii esse videbantur; sed illo tempore
 Hierapytnii a Gnosiorum partibus stabant (Niese). Hoc quoque argumento
 serius tempus commendatur. 6 De Cretensibus mercennariis cf. Hoeck
 Kreta III 460/3. 7 Insulae Chrysea s. Chrysa (hodie Γαῖδαρονήσι) et alia:
 Bursian II 579, 3. 8 παρ' αὐτῶν quasi a παρεχόντων pendet, cum ἐν ταῖς
 νάσοις ταῖς παρ' αὐτῶν (scil. τὰν χώραν) expectetur. 9 Rhodus enim τὰ
 ληστήρια καθεῖλε Strab. VIII 652; confer triumphum fratrum Rhodiorum monu-
 mentum, Timacratidis e pago Καζαρέων oriundi filiorum, e quibus unus
 συνταγματάρχης πεμφθεὶς ποτὶ τοὺς λαστάς ἀγωνιζόμενος ἐτελεῖ|ύτασε (SGDI
 3835). Saepe λαστάς pro πειρατάς dici exemplis constat; velut IG XII 3,
 1391₈: ἐνβα|λόντων λαισ|τῶν πλο|ίοις μακροῖς πο|τὶ τὸν λιμὲν|α Therae, IG XII
 3, 171 = 1286₂₉ [τοὺς] μὲν ληστὰς καὶ κακούργο[υς], sed v. 15. 24 πειραταί.

σμασι τοῖς αὐτῶν· καὶ τοὶ μὲν λαστὰι τοὶ ἀλισκόμενοι καὶ τὰ πλοῖα αὐτῶν | παραδιδόσθω Ῥοδίοις, τῶν δὲ ἄλλων ἔστω τὸ μέρος ἐκάστωι | τῶν συναγωνιζαμένων. κατὰ ταῦτά δὲ καὶ Ῥόδιοι ἐόντων | Ἱερα- X
 60 πυτνίοις εἶνοι καὶ φίλοι καὶ σύμμαχοι εἰς τὸν ἅπαντα | χρόνον, καὶ τοὶ ἄρχοντες τοὶ ἀποστελλόμενοι ὑπὸ Ῥοδίων | ἐπὶ τὰν ναυτικῶν δυ-
 ναμίων ¹⁰ ἐπιμελέσθω τᾶς πόλιος τᾶς | Ἱεραπυτνίων καθάπερ τᾶς ὁμοτελοῦς ¹¹, πάντα πράσσοντες | τὰ ποτ' ἀσφάλειαν καὶ σωτηρίαν τᾶς πόλιος τᾶς Ἱεραπυτνίων. καὶ εἴ τις κα βασιλεὺς ¹² ἢ δυνάστας
 65 ἢ ἄλλος ὅστις οὖν | ἐπὶ πόλιν στρατεύ(η)ται ¹³ τὰν Ἱεραπυτνίων, βοαθού-
 των Ἱεραπυτνίοις εἰς τὴν πόλιν παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν.
 εἰ δὲ τίς | κα τὰς ἀπὸ τοῦ δικαίου γινομένης ποθοδούς ἐκ θαλάσσης | X
 παραιρῇται Ἱεραπυτνίων ἢ τὰν καθεστακυῖαν δαμοκρατίαν | παρὰ Ἱερα-
 70 πυτνίοις καταλόη καὶ συμμαχίαν μεταπέμπωνται | Ἱεραπύτνιοι, ἀπο-
 στελλόντων Ῥόδιοι Ἱεραπυτνίοις τριήρεις δύο, | [τὰ δὲ τελούμενα εἰς τὰς τριήρεις μνηῶν δύο διδόντων] ¹⁴ Ῥόδιοι Ἱεραπυτνίων τᾷ πόλει·
 [τοῦ δ] ἐλοιποῦ ^{14^a} χρόνου δι[δ]όντων Ἱεραπύτνιοι εἰς ἐκάτεραν τρι-
 ῆρη ¹⁴ τοῦ μνηὸς ἐκάστου δραχμὰς μυρίας. εἰ δὲ κα πόλεμος X
 περιέχ[η] | Ῥοδίους, ἀποστελλόντων ¹⁴ συμμαχίαν ἄγ κα δυνατόν ἤι.
 εἰ δὲ κα πόλεμον ἐξενέγκωντι Ἱεραπύτνιοι | [ποτὶ τινας· ἄνε]υ τᾶς X
 Ῥοδίων γνώμας, μὴ ἐπάναγκες ἔστω Ῥοδίοις ἀποστέλλει(ν) συμμαχίαν.
 75 τὰν δὲ συ[μ]μαχίαν ἀποστελλόντων Ῥόδιοι ἐν ἀμέραις τριάκοντα X
 ἀφ' ἧς κα παραγγεῖλονται Ἱεραπύτνιοι, χωρὶς ἢ εἴ[ς] | τὸν ἐνεσταχότα
 Ἱεραπυτνίοις πόλεμον ποτὶ Κνωσίου ¹⁵ καὶ τοὺς συμάχους· εἰς δὲ
 τοῦτον μὴ συμμαχούντων Ῥόδιοι Ἱεραπυτνίοις. μὴ στρατευέσθω X
 δὲ μηδὲ Ῥοδίων μηδεὶς κατὰ Ἱεραπυτνίων παρευρέσ[ει] | μηδεμιᾷ, ἢ

¹⁰ ἄρχοντες; navium Rhodiarum varii fuerunt velut ἀφράκτων et ἡμιολιᾶν. Huic proximus est Ἀναξίβιος Φειδιάννακτος· Ῥόδιος ἄρχων ἐπὶ τε τῶν νήσων καὶ τῶν πλοίων τῶν νησιωτικῶν (n. 583), qui alterius saeculi initio magistratum gessit. v. Gelder Gesch. Rhod. 252. ¹¹ Poll. III 56 ἔνοι δ' αὐτῶν καὶ ἀτελεῖς εἰσι καὶ ὁμοτελεῖς καὶ ἰσοτελεῖς, οἷς ἂν τοῦτ' ἐκ ψηφίσματος ὑπάρξῃ. Hic ad urbem cuius est ὁμοτελής translatum; cf. Herwerden Lex. suppl.² 1037: „proprius“. ¹² Velut Philippus V Macedo, quocum tunc maxime bellum gessisse videntur. βασιλεὺς et δυνάστης compositi sicut Or. 229₁₁ (Seleucus II c.a. 244); 383_{173. 229} (Antiochus I Commagenae rex); i.q. regulus apud Romanos (cf. SC: Or. 441₁₂ et Livium (Thesaur. s.v.). Polybius V 90, 1 c.a. 227 post reges enumerat: ἔτι δ' οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ὄντες δυνάσται τότε, λέγω δὲ Λυσάνναν Ὀλύμπιχον Λιμναῖον. Cf. Holleaux Rev. ét. gr. 1899, 32. ¹³ στρατευταν St. ¹⁴ Suppl. Naber. ^{14^a} Ἱεραπυτνίων τᾷ πόλει ἐκ λοιποῦ Tor. ¹⁵ Cf. not. 5. Cretensium bella intestina: a. 197 Niese II 642; a. 189: l.l. 750.

- ἐνοχος ἔστω τοῖς ἐπιτιμίοις, καθάπερ εἰ ἐπὶ τὰν Ῥοδίαν ἐστρατεύετο, χωρὶς ἢ ὅσοι πρὸ τᾶσδε [τᾶς] | συνθήκας ἐξεστρατεύαντι. εἰ δέ XVII
- 80 τινές κα τῶν ὑποδεχομένων τοὺς λαστὰς ἢ συνεργούντων α[δ] τοῖς, συστρατεύσάντων Ἰεραπυτνίων Ῥοδίοις ἐπὶ τὰν κατάλυσιν τοῦ λαστι-
ρίου, πόλεμον ἐξενέγκ[ων] | τι Ἰεραπυτνίοις διὰ ταύταν τὴν στρατείαν, βοηθούντων Ῥόδιοι Ἰεραπυτνίοις παντὶ σθένει κατὰ τὸ θυ[να]τόν, καὶ ὁ ταῦτα πράσων πολέμιος ἔστω Ῥοδίοις. εἰ δέ κα ξeno- XVIII
λογήσωντι Ἰεραπύτνιοι ἐκ τᾶς Ἀσίας 18 εἰς ἴδι[ον] | πόλεμον, πάντα τὰ θυνατὰ συμπρασόντων αὐτοῖς Ῥόδιοι εἰς τὸ ἀσφαλῶς διακομισθῆ-
μεν τὸ ξενολόγι[ον] εἰς Ἰεράπυτναν, ἄλλωι δέ κατὰ Ἰεραπυτνίων ξeno-
85 λόγιον μηθενὶ συγκατασκευαζόντων Ῥόδιοι παρ[ε] [υ]ρέσει μηδεμιᾷ. ἐξέστω δέ καὶ διορθώσασθαι τὰς συνθήκας, εἴ τί κα δοκῇ ἀμφο- XIX
τέραις ταῖς πόλεσι δια[π]ρεσβευσασμέναις ποθ' αὐτάς· ἃ δέ κα κοινᾷ δόξει, ταῦτα κύρια ἔστω. κυρωθεῖσας δέ τᾶς συνθήκας ἐλ[έ]σ[ω] | θω XX
ὁ δᾶμος παραχρῆμα ἄνδρας πέντε· τοὶ δέ αἰρεθέντες μετὰ τῶν παρα-
γεγενημένων ἐξ Ἰεραπύτν[ας] | πρεσβευτῶν ὀρκιζάντων τὸν νόμιμον ἔρ-
κον Ῥοδίους ἅπαντας τοὺς ὄντας ἐν ἀλικίαι, ἐμμένειν τῇ συ(μ)μαχίαι |
καὶ τῇ συντάξει τῇ γεγενημέναι τῷ δάμωι ποτὶ Ἰεραπυτνίους ἀδόλως
90 καὶ ἀπροφασίστως· εὐο[ρ] | κεύντι μὲν εὖ εἴμεν, ἐπιποροῦντι δέ τὰ ἐναντία. κατὰ ταῦτα δέ ὀρκιζάντων καὶ τοὺς πρεσβευτὰς [ς] | τοὺς παρὰ
Ἰεραπυτνίων τοὶ πρυτάνεις παραχρῆμα ἐν τῇ ἐκκλησίαι, ἔρκια δέ παρεχέτω ὁ ἱερω[ργός] 17, τοὶ δέ ταμίαι τελεσάντων τὸ ἐκ τοῦ νόμου γεγραμμένον. ὅπως δέ καὶ Ἰεραπύτνιοι δμῶσωντι τῷ [δᾶ]μωι, ἐλέ-
σθαι ἄγγελον, ὁ δέ αἰρεθεὶς ἀφικόμενος ποτὶ Ἰεραπυτνίους ὀρκιζάτω αὐτούς, καθὰ καὶ Ῥοδί[ους] | γέγραπται ποιήσασθαι τοὺς ἔρκους, καὶ
95 ἐμφανιζέτω τὴν εὐνοίαν τὴν ὑπάρχουσαν αὐτοῖς | παρὰ τῷ πληθὺι τῷ Ῥοδίῳ. ὅπως δέ καὶ τὰ δεδογμένα περὶ τᾶς συμμαχίας XXI
καὶ τᾶς συντάξεως ἀνα[γ]ραφέντα εἰς στάλας φανερά ᾗ εἰς πάντα τὸν χρόνον, ὁ μὲν δᾶμος ἀναθέτω στάλαν ἐν Ῥόδωι ἐν τ[ῷ] ἱ[ε]ρωῖ τᾶς Ἀθάνας 18, τοὶ δέ πωληταὶ ἀποδόσθων, καθὰ κα ὁ ἀρχιτέκτων συγ-
γράψῃ, ὅπως ἐργασθῇ πέτρ[ας] | λαρτίας καὶ τὰ κεκυρωμένα περὶ τᾶς συμμαχίας ταῖς πόλεσι ἀναγραφῇ καὶ τεθῇ εἰς τὸ ἱερόν, μὴ [πλέ] | ον τέλεσμα ποιοῦντες δραχμῶν ἑκατόν 19· τὸ δέ εὐρόν 20 το

16 Asiae i.e. Cariae partem maiorem, quam Peraea fuerat, cum Macedonico demum bello Rhodii nacti essent, hinc quoque ea quae de tempore diximus confirmantur. 17 Suppl. Deiters De Cret. tit. 58 VIII, cf. SGDI IV p. 1135 ἱερωργήσας. 18 Rhodi Ἀθάνα Πολιάς et Ζεύς Πολιεὺς simul colebantur, cf. IG XII 1, 21. 61. 62; H. v. Gelder Gesch. 8. 19 De stelarum

100 ταμίαι δόντων ἀπὸ τῶν ἐς τὰ κατὰ ψαφίσμα[τα] | ἐκχειμένων. ἀνα-
 γραψάντω δὲ καὶ Ἱεραπύτνιοι καὶ θέντων παρ' αὐτοῖς ἐν τῷ ἱερῷ
 ὁπεῖ κα δόξῃ Ἱεραπύτν[ας]. αἰρέθη ἄγγελος ποτὶ Ἱεραπυτνίους XX
 Διογένης Ἀριστώνδα²¹. ὀρκωταί²² ἐν Ῥόδῳ | Ἱερόμβροτος Αἰγισ-
 τίμου, Ἀριστόλοχος Πεισιστράτου καθ' ὁδοεσίαν δὲ Ἀρχύλλου²³, |
 Τιμάρatos Νικοτίμου, Νικόμαχος Ἀριστάρχου, Σπαρτίων Φειδιάννακτος.

pretio et quadratariorum mercede cf. B. Keil Ath. Mitt. XX 1895, 99; Wil-
 helm Beitr. 245 a.; Larfeld Handb. Epigr.³ 116; supra n. 251 III²⁴. 252¹³.

20 Dttb. ad Syll.² 535¹⁴. 21 Idem (si non huius avus) IG XII 1, 765
 (SGDI 4158). Wilhelm Goett. GA 1898, 206 v. Geld. Nec diversus Διο[γ]ένης
 Ἀριστ[ών]δα ἱερὸς Ποσειδᾶνος Ἱππίου (v. Gelder Mnemos. XXVIII 1900, 399,
 cf. n. 725a. 22 ὀρκωταί, non πρυτάνεις, quamquam horum quoque

numerus quinarium erat (Selivanov et Hiller Hermes XXXVIII 1903, 146/7);
 Holleaux ibid. 638. 23 Huius pater fuisse potest Πεισιστράτος Ἀριστο-
 λόγου Ῥόδιος qui ναυαρχήσας καὶ τοὺς συστρατευσάμενοι ἀπὸ τῶν λαφύρων Ἀπόλ-
 λωνι Delio donarium dedicaverunt, cuius scriptura medium fere III saecul-
 um profiteri dicitur (Roussel IG XI 4, 1135). Hic a Pisistrato architheoro
 (ante a. 250, IG XI 2, 287, B₈₈) fortasse non diversus fuit.

582. Delii Epicratem Rhodium laudant, a. 200—197. Deli.
 Ed. Dürrbach Bull. Hell. X 1886, 111, 2 (Michel 391; Syll.² 264); Roussel
 IG XII 4, 751. [H_i]

[Ἔ]δοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ[ι· | Τ]ηλέμνηστος Ἀριστείδου¹ εἶπ[εν· |
 ἐ]πειδὴ Ἐπικράτης Πολυστράτο[υ | Ῥ]όδιος², ἀποσταλῆς ὑπὸ τοῦ δή-
 5 μο[υ] | ἐπὶ καταφράκτων πλοίων κατὰ | πόλεμον³, συστρατευομένων

1 Multa aetatem tulerunt decreta populi Deliorum ab hoc eodem ho-
 mine rogata (cf. n. 583), quae omnia secundi saeculi ineuntis sunt. D.

2 Epicrates Rhodius per rerum a. 190 gestarum narrationem commemo-
 ratur a Livio XXXVII 13, 11. 14, 1. 2. 15, 6. Homo sine dubio idem est; sed
 de alio tempore aliisque rebus gestis hic dici cum aliis de causis (not. 3)
 tum propterea certum est, quia illic paucis modo tiremibus Rhodiis prae-
 est, hic integrae classis ex Rhodiorum, insulanorum, Atheniensium navi-
 bus compositae. D. 3 Bellum hoc, quod Rhodii et insulani con-

iunctim cum Atheniensibus gerunt, non potest aliud esse atque illud
 contra Philippum Macedonum regem, quod a. 200 initium cepit. Cum
 Philippus civitates Graecas in ora Thraciae sitas, Cycladas, Asiae mi-
 noris oram occidentalem occupasset, Rhodii cum rege Attalo ei obviam
 ierunt et duobus proeliis navalibus ad Chium et ad Laden insulam an-
 cipiti Marte cum eo conflixerunt. Tum demum inter Athenienses quoque
 et regem Macedonum bellum exarsit. Itaque cum Attalus cum Rhodiis
 per mare Aegaeum Aeginam usque processisset atque ipse Athenas se
 contulisset, ubi summis honoribus exceptus est, iam inter Romanos, At-

αὐ[τ]ῶι τῶν τε νησιωτικῶν τριήρων⁴ | [χα]λῖ τῶν Ἀθηναίων ἀφράκτων⁵,
 10 ἐφορ[ν]τισεν τῆς τε τῶν πλεόντων ἀσ[φαλ]είας καὶ τῆς τῶν νήσων
 φυλα[κ]ῆς καὶ τῆς περὶ τὸ ἱερὸν εὐσεβεῖ[ας, δι]άγραμμα ἐχθρεῖς ὅπως
 οἱ πε[ι]ρατεῦντες⁶ τοὺς πολεμίους ὀρ[μ]ηθῶσιν ἐκ τῶν ἰδίων λιμένων,
 15 τῶ[ι] δὲ ἐν Δήλῳ μ[η]θρεῖς ὀρμητηρίῳ χρη[σ]ται⁷, συμπ[ρ]άσσωσιν τῇ
 τε τοῦ δ[ή]μου φανερ[α]ί αἰρέσει καὶ τῇ περὶ τὸ ἱερὸν εὐσεβ[ε]ίαι,
 δι' οὗ συνέβη μ[η]θρὲν ἐλλείπεσθαι⁸ τῆς περὶ τοὺς τό[πους] ἀσφαλείας,
 20 εὐνο[ι]αι⁸ καὶ δι[κ]αιοσύνη καὶ τῇ περὶ τὸ ἱερὸν⁷ εὐ[σεβ]εῖαι⁷...]

talum, Rhodios, Athenienses foedus contra Philippum confirmatum est. Quo facto cum Attalus Aeginam rediisset, Rhodiorum classis per Cyclades domum revertit ubique imperium regni evertens et libertatem civitatum restituens. De hoc tempore decretum Deliorum recte intellegit Dürrbach.

4 Insulani fractis Ptolemaeorum in mari Aegaeo opibus per aliquot decennia sub Rhodiorum principatu fuerunt (n. 224), sed a. 200 Philippus Cycladibus potitus erat. De eis a Rhodiis qui Aegina redeunt (v. not. 3) recuperatis Livius XXXI 15, 8 haec habet: *Rhodiū Ciam ab Aegina, inde per insulas Rhodum navigarunt omnibus praeter Andrum Parumque et Cythnum, quae praesidiis Macedonum tenebantur, in societatem receptis.* Harum ut quaeque recepta erat, statim naves suas cum Rhodiorum classe coniunxisse videtur.

5 Etiam Livius XXXI 22, 8 Athenienses ad agros maritimos a praedonibus tutandos *apertas* modo naves habuisse narrat. D.

6 Supplevit v. Domaszewski AEMOest. X 1886, 244, monens etiam a Philippi partibus eiusmodi naves commemorari apud Livium XXXI 22, 6: *et praedonum a Chalcide naves, quae non mare solum infestum, sed etiam omnis maritimos agros Atheniensibus fecerant.* Diodor. XXVIII 1: ὅτι Φιλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς Δικαίταρον τὸν Αἰτωλόν, ἄνδρα πολμηρόν, πείσας πειρατεῦν ἐδωκεν αὐτῷ ναῦς εἴκοσι, προσέταξε δὲ τὰς μὲν νήσους φορολογεῖν, τοῖς δὲ Κρησὶ παραβοηθεῖν ἐν τῇ πρὸς Ῥοδίου πόλιν. οὗτος δὲ κατὰ τὰς ἐντολὰς τοὺς μὲν ἐμπόρους ἐλήστευε, τὰς δὲ νήσους λεηλατῶν ἀργύριον εἰσепράττετο. De transitiva vocis πειρατεῦν structura cf. Schol. Eurip. Hecub. 934 (p. 74¹⁶ Schw.): ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατευόμενοι Ἀθηναῖοι.

7 Suppl. Dtth.

8 Suppl. Th. Reinach apud Rousselium.

583. Deli Anaxibium Rhodium laudant, c.a. 200—197. Deli in stelae fragmentis duobus. Superius edd. Dürrbach Bull. Hell. X 1886, 118, 3 (Syll.² 265 alii); inferius Dürrbach Bull. Hell. XXVIII 1904, 127, 18 (hoc non recepimus); cf. Roussel ibid. XXXI 358; Koenig Bund der Nesioten 44; totum: Roussel IG XI 4, 753. 754. [Hr]

ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· Τη[λέμνησ]τος Ἀριστείδου¹ εἶπεν· ἐπειδὴ Ἀναξίβιος | Φιιδιάννακτος Ῥόδιος, ἀποσταλὲς ὑπὸ | τοῦ δήμου

1 Cf. n. 582¹. Hoc nomine probatur, hos duos titulos utique non magno intervallo inter se distare.

5 τοῦ Ροδίων ἄρχων ἐπὶ τε [τῶν νή]σων καὶ τῶν πλοίων τῶν νησιωτι-
 χ[ῶν]2, καὶ ἐ]πιδεδημηκῶς ἐν τῷ ἱερῷ πλείω χ[ρόνον, | τή]ν τε ἐν-
 δημίαν καλῶς καὶ εὖσ[εβῶς | πεπ]οίηται καὶ ἀξίως τοῦ δήμου τ[οῦ]
 10 ἀπο]στείλ[αντος αὐτόν, ἐν τε τοῖς λο]ιποῖς | ἀνὴρ ἀγ]αθὸς ὢν διατελεῖ
 περὶ τ[ε τὸ ἱερ]όν καὶ τὸν δῆμ[ον] τὸν Δηλίων καὶ χρ[εῖας πα]ρέσχηται
 καὶ κ[οινῇ] τῇ πόλει καὶ [ιδίαι | τοῖς ἐντυγ]χάνουσιν αὐτῷ τῶν πο-
 15 λιτῶν, -- *vss. nonnulli desunt* | -- ἀναγ[ράφαι] δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὴν
 μὲν βουλὴν | εἰς τὸ βουλευτήριον, τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς | εἰς τὸ ἱερόν.
 20 Ξενοκράτης Ἱερομβρότου ἐπεψήφισεν.

2 Rectissime hunc hominem eodem loco fuisse statuit D., atque ante νησίαρχοι fuerant. Namque ut illi non a communi insularum electi, sed ab Aegyptiorum rege ei praefecti erant (n. 390³), ita hic definite regimen insularum et classis insulanae a populo Rhodiorum civi Rhodio mandatum scribitur. Verum enim vero non recte D. maris Aegaei principatum tertio a. Chr. saeculo inter Aegypti modo et Macedoniae reges huc illuc iactatum sumit, Rhodios post bellum annorum 200—197 demum eo potitos esse. Quod contra titulus n. 455 iam aliquot decenniis ante hoc bellum Rhodios illic dominatos esse prodit, neque est cur iam ante annum 200 Philippum insulas sibi adiunxisse statuamus. Cf. n. 572¹. Quare quinam temporum ordo inter titulos 582 et 583 utique aetate sup- pares intercedat in medio relinquendum est. Dltb. Tamen iurē suo ad saeculi II initium reduxisse videtur Roussel Bull. Hell. XXXI 1907, 358.

Sequitur alterum decretum, et hoc a Telemneste rogatum (IG XI 753), eidem stelae inscriptum, quo Anaxibio proxeno corona laurea decernitur. Honores Delios commemoravit basis Rhodia, Hilleri et Rousselli curis restituta: Jahresh. IV 1901, 164 III; IG XI 4 ad n. 752/3.

Aptaraei Attalum (I^p) regem honorant, ante a. 197. Or. 270.

584. Delii Nabidem Spartanorum regem laudant, a. 197?
 Deli. Marmor rubrum (Laconicum?). Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 503 (Syll.² 285); Roussel IG XI 4, 716. Cf. Pareti Atti Acc. Torino 1910. [Hē]
 ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, Χαρίλλας Ἀριστοδάλου¹ εἶπεν·
 ἐπειδὴ βασιλεὺς² | Νάβις Δαμαράτου³ Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ ἀγαθός

1 Charilas archonte Xenone a. 191 trictyarchus fuit. 2 Regium nomen alibi neque apud scriptores neque in inscriptionibus tribuitur Nabidi; sed in lateribus Spartanis impressum legitur βαλλέος Νάβιος s. βαλλεῖ Νάβι (IG V 1, 885). Scriptores eum plerumque tyrannum vocant, quem tamen ex regia Heraclidarum familia fuisse praeter titulum regis etiam nomen patris (not. 3) indicio est. Imperio potitus est Machanida in proelio Mantiniensi caeso a. 207, interfectus 192. Intra horum annorum terminos ut accuratius definiret huius tituli tempus, Hom. primum quidem

5 ὧν διατελεῖ περί τε τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον | τὸν Δηλίων καὶ χρεῖας
 παρέχεται καὶ κοινῇ | τῇ πόλει καὶ ἰδία τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ
 τῶν πολιτῶν, εἰς δ' ἂν τις αὐτὸν παρακαλεῖ, | δεδῶχθαι τῇ βουλῇ
 καὶ τῷ δήμῳ, εἶναι βασιλῆϊ Νάβιν Δημαράτου Λακεδαιμόνιον πρό-
 10 ξόνον καὶ εὐεργέτην τοῦ τε ἱεροῦ καὶ Δηλίων καὶ | αὐτὸν καὶ ἐχρόνους,
 καὶ εἶναι αὐτοῖς ἐν Δήλῳ | γῆς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ πρόσδοον
 πρὸς τὴν | βουλὴν καὶ τὸν δῆμον πρῶτοις μετὰ τὰ ἱερά· ὃ | πάρχειν
 15 δὲ αὐτῷ καὶ τὰ ἄλλα ὅσα δέδοται καὶ | τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ
 εὐεργέταις τοῦ τε | ἱεροῦ καὶ Δηλίων. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα
 τὴν μὲν βουλὴν εἰς τὸ βουλευτήριον, τοὺς | [δὲ ἱεροποιοὺς εἰς τὸ ἱερὸν.
 Ἀντικράτης Τηλε[[μνήστου 4 ἐπεψήφισεν].
in corona laurea: ὁ δῆμος ὁ Δηλίων.

ex inscriptionibus Deliorum nullas maiorem cum hac litteraturae similitudinem habere observavit, quam eas quae annis 201 et 197 incisae essent. Deinde vero a Deliis Nabin his honoribus affici non potuisse nisi per ea tempora, quibus cum Philippo-Macedone aut Romanis, quibus Deliorum respublica per totum illius regnum obnoxia erat, ei amicitia intercederet ac simul Lacedaemoniorum classis magna in mari Aegaeo potentia atque auctoritate uteretur. Quod utrumque coniunctum non cadere nisi in annum 197, quo inter T. Quinctium Flaminium et Nabin de amicitia ac societate ineunda convenit (Liv. XXXII 39, 10). 3 Damaratus quidam Gorgionis f. Lacedaemonius (n. 381) a Deliis collaudatur quia Lysimacho regi, apud quem commorabatur, salubria consilia dederit eiusque benevolentiam Deliis conciliaverit. Eum proavum fuisse Nabidis probabile est. Sed ex nominibus Δαμάρατος et Γοργίων perquam acute et ingeniose Hom. collegit, hunc originem repetivisse a Damarato rege Lacedaemoniorum, qui cum regno se abdicare coactus esset in Asiam se contulit et Xerxen in Graeciam proficiscentem comitatus est. Eius enim posteros, qui antiqua Heraclidarum nomina Προκλής, Εὐροσθένης, Δαμάρατος; religiose conservabant, in Mysia consedissee notum est, ubi rex ei Pergamum, Teuthraniam, Halisarnam concesserat. Iam in proxima eorum vicina Gambreum, Palaegambreum, Myrinam, Gryneum tenebat genus Gongyli Eretriensis, simili de causa a rege ibi collocatum. Inter hos vero nomen Γοργίων usitatum fuisse ex Xenophonte Hell. III 1, 6. Anab. VII 8, 8 discimus; quare H. nomen Δαμάρατος Γοργίωνος testimonium affinitatis inter has duas familias et domiciliorum vicinitate et sortis similitudine connexas conciliatae interpretatur. Iam cum Lysimachi regnum in illas usque regiones pertineret, Damaratum Gorgionis f. in eius familiaritatem pervenisse, ac fortasse ipso favore quo is apud regem floruisset, effectum esse ut ipse cum aliis prisci illius Damarati posteris Spartam in antiquam patriam reduceretur. Dttb. Cf. Ziebarth IG XII 9 p. 163. 4 Suppl. Hom. Anticrates archonte Charila II a. 218 debitor fuit.

585. Catalogus proxenorum Delphicorum inde ab a. 197 ad 175sq. In muri polygonii parte C—D. Edd. Wescher-Foucart n. 18 (Syll.² 268; Michel 655; Baunack GDI 2581); imaginem accuratam dedit Nikitsky Forsch. griech. Inschr. Dorpat 1901 in tab. adiecta. Cf. A. Mommsen qui archontum annos definivit Philol. XXIV 1865, 23; Bergk ibid. XLII 1883, 288; Pomtow ibid. LVII 1898, 552; Preuner ein delph. Weihgesch. 66; Nikitsky l. l. 83—162 (rossice) et antea Ath. Mitt. X 1885, 104; Monceaux proxén. gr. 273. Tituli a. 1887 exscripti imaginem delineavi in schedis IG VIII n. 281, unde textus hic redditur. Signum * spectat ad notas. [Pw]

τοῖδε Δελφῶν πρόξενοι· |

ἄρχοντας Ἑμμενίδα, βουλευόντων | Δαμοχάρεος, Αγίωνος, Πρά- a.
5 ξωνος· | 1* Πολύξενος Λεοντομένεος Λιλαιεύς. | ἄρχοντας Ἑμμενίδα,
βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Πατρεά, Ταραντίνου, | Ἡρωος·
2* Ξένων Διονυσίου Ἀθηναῖος. |

ἄρχοντας Ὀρθαίου τοῦ Μαντία, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἐξά- a.
10 μηνον Κλεοδάμου, Λύσωνος, | Παρνασσίου· x 3* Θεόδωρος Ἡρώνακτος,
4* Κλεόδαμος | Καΐκου, 5* Κρινᾶς Πυθία, 6* Πυθίας Κρινᾶ, Μασσα-
λιῶται. |

Hic *catalogus proxenorum* fundamentum est fastorum Delphicorum ab A. Mommseno conditorum. Qui quomodo sit compositus quibusque temporis intervallis perscriptus, in nota finali exponitur. Recensentur 135 proxeni inde ab a. 197/6 ad 149/8, quos in textu numeris distinxi (asterisco * insigniti in notis tractantur). Sed laterculus ipse iam a. 175 finem habet, proxenos 120 complexus; reliqui postea seu intercalati seu compluribus annis intermissis in fine vel ad latus additi sunt, fere ubique nova inscriptione (οἷδε πρόξενοι vel simil.) notati, cf. not. 121 et final. Tabulam omnium proxenorum ad ordinem temporis dispositam in fine exhibui, nec non conspectum urbium ex quibus illi erant oriundi. Praeterea praemonendum: catalogum non uno tenore sed per multas particulas esse incisum, quarum unicuique (plerumque per ἐκθεσιν distinctae) archon cum senatoribus praescribitur, et inde ab hoc demum textu Delphis coeptum esse verba τὰν πρώταν vel δευτέραν ἐξάμηνον addere; deinde: cum per totos hos annos (197—174) nullum fere aliud proxeniae decretum ibi exstiterit, manifesto hunc laterculum esse institutum, ut singulis decretis incidendis supersederent; tum: eo tempore urbem Delphorum de his decrevisse, aut quia fine m. Iunii a. 197 novus cyclus Callippeus intercalaris incipiebat, ut Mo. putat (Philol. LX 1901, 55), aut — quod nos credimus — quia cives pugna ad Cynoscephalas m. Iunio commissa libertateque Graecis reddita cognoscebant totam proxeniae rationem funditus immutatum numerumque proxenorum in dies auctum iri.

Pr(o)xenus) n. 1 Idem manumissor a. 178/7, W-F 312. 2 Filius proxeni est Διονύσιος Ξένωνος Ἀμαξαντεύς IG II 420₅₁ = II² 896, inter epimeletas pompae anni 186/5 (PA 4148). 3—6 Iidem recensentur in catalogo geo-

- ἄρχοντας Διοδώρου, βουλευόντων τὴν δευτέραν|ἐξάμηνον Καλ- a.195/4
 15 λικράτες, Ὀρθαίου, Δίωνος· 7 Βλάττος | Ματούρου Κανυσῖνος. | ἄρ-
 χοντας Διοδώρου, βουλευόντων τὴν δευτέραν | ἐξάμηνον Καλλικρά-
 τος, Ὀρθαίου, Δίωνος· 8* Κόϊντος | Ὀτόριος Κοῖντου Ῥωμαῖος. |
 ἄρχοντας Διοδώρου, βουλευόντων τὴν πρώταν | ἐξάμηνον Ὀρέστα,
 20 Βούλωνος, Μένωνος· 9* Ὑμνος | Σκύθα Χερσονασίτας. | ἄρχοντας
 Διοδώρου, βουλευόντων τὴν πρώταν | ἐξάμηνον Ὀρέστα, Βούλωνος,
 Μένωνος· 10 Ἀπατούριος | Νίκωνος Παντικαπασιεύς. | ἄρχοντας Διο-
 25 δώρου, βουλευόντων τὴν πρώταν | ἐξάμηνον Ὀρέστα, Βούλωνος, Μέ-
 νωνος· 11 Λάτροπος | Ζωβίου Κορίνθιος. | ἄρχοντας Διοδώρου,
 βουλευόντων τὴν δευτέραν | ἐξάμηνον Καλλικράτες, Ὀρθαίου, Δίωνος·
 12* Ξενοφῶν | Εὐρυλέοντας Αἰγισεύς. |
 30 ἄρχοντας Πειθαγόρα, βουλευόντων τὴν πρώταν | ἐξάμηνον Ἀβρο- a.194/3
 μάχου, Εὐρυμάχου, Βαβύλου· | 13* Ἀλέξανδρος Ἀντίχου Ἀκαρνάν,
 καὶ τοὶ υἱοὶ αὐτοῦ | 14 Φίλιππος, 15* Ἀντίγονος, Ἀκαρνᾶνες. | ἄρχοντας
 35 Πειθαγόρα, βουλευόντων τὴν | πρώταν ἐξάμηνον Ἀβρομάχου, Εὐρυμά-
 χου, | Βαβύλου· 16 Φανταγόρας Φανταγόρα Κῶιος. |

graphico GDI 2580₉₁ (melius ap. Nikitsky Geogr. Liste d. delph. Prox., Dorpat 1902, 10): [ἐμ. Μασσαλία· Θεόδωρος; Ἡρών[αχτος]; Κλ[εόδ]ημος; Καίχο[υ, Κρινᾶς; Πυθία], Πυθίας; Κρινᾶ. Et hic et infra, ubi saepius triumviri comparent, videntur theoriae intellegendae, quarum participes una honorabantur. Primus eorum manifesto est architheorus (supra Θεόδωρος). Tales theoriae recensentur octo: a. 196/5 Massaliorum pr. 3/6; a. 196/5 Lamiensium pr. 20/2; a. 194/3, manifesto Pythiis, Acarnanum pr. 13/5, pater filiiue (an theori?); a. 189/8 Thespiensium pr. 42/4; [de Alexandrinis anni 188/7 v. not. 52 sqq.]; a. 186/5, ipsis Pythiis, Lebadensium pr. 74/6; a. 182/1, sc. Pythiis (not. 91), Coronensium pr. 91/3; a. 178/7 Pythiis, iterum Coronensium pr. 109/11 cum eodem architheoro quo antea; a. 176/5 Sicyoniorum pr. 116/8. 8 I.e. *Voturius* (*Veturius*). Similiter *v* initialis ante *ä* (*ö*) non expressa est in nomine Ὀλταινία n. 646₄; Οὐλταινία IG III 595₄, cf. Th. Mommsen Ephem. epigr. I 285. Hi proxeni Romani 7 et 8 cum Flaminio Delphos venisse videntur, cf. pr. 46. 9 Hic homo in titt. patriae suae recurrit, cf. Latychew Matériaux pour serv. à l'archéol. de la Russie IX. X 1892, 19 n. 9. Pr. 12 Xenophon Aegiensis a. 197/6 colloquio Philippi regis et Flaminii interfuit (Polyb. XVIII 1, 4; Liv. XXXII 32, 11) et deinde Romam legatus profectus est (Polyb. XVIII 10, 11). Eius pater fuisse videtur Euryleo, Achaeorum praetor a. 209, ap. Polyb. X 21, 1. 13 An theoria ad Pythia missa? Cf. not. 3. Alexander Acarnan primo Philippi, deinde cum is cum Romanis pacem fecisset, Antiochi Magni familiaris erat (Liv. XXXV 18, 1), et cum parti exercitus ab eo praefectus esset (Liv. XXXVI 11, 6) ex vulneribus in proelio ad Thermopylas acceptis in Cenaeo Euboeae promunturio decessit a. 191 (Liv. XXXVI 20, 5). 15 Cf. Polyb.

(Vs. 37—40 hic in fine lapidis postea intercalati):

- ἄρχοντας Θεοξένου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Φι- a. 16
λοκράτες, Πολεμάρχου, Ἀρχωνος, οἷδε πρόξενοι. 17* Κάσσανδρος
40 Μενεσθεός Τρώς ἀπὸ Ἀλεξανδρείας. | *vacant versus duo*
ἄρχοντας Πειθαγόρα, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Διο- a. 18
δώρου, | Εὐκλείδα, Μνάσωνος. 18* Ἠγησιάνῃ | Διογένης Ἀλεξανδρεὺς
45 ἐκ τῆς Τρωιάδος. | ἄρχοντας Πειθαγόρα, βουλευόντων | τὰν δευ-
τέραν ἐξάμηνον Διοδώρου, | Εὐκλείδα, Μνάσωνος. 19 Ἀθηναγόρας Ἀθη-
ναγόρα τοῦ Λεωσέβου Χῖος. |
50 ἄρχοντας Ὀρθαίου τοῦ Μαντία, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἐξά- a. 19
μηνον Λύσωνος, | Κλεοδάμου, Παρνασσίου. 20* Σωκράτης Ἐπικράτης,
21 Λύκων Σωσάνδρου, 22* Βόηθος Ἀμεινοκλέος, Λαμίας. |
55 ἄρχοντας Κλεοδάμου, βουλευόντων τὰμ | πρῶταν ἐξάμηνον Ἀμόντα, a. 20
Θεοφράστου, | Πραξία. 23* Φορμίων Πυθίωνος, 24* Ἡρακλείδας | Βισθᾶ,
Χερσονασῖται ἐκ τοῦ Πόντου. | ἄρχοντας Κλεοδάμου, βουλευόν-
60 των τὰμ | πρῶταν ἐξάμηνον Ἀμόντα, Θεοφράστου, | Πραξία. 25 Ἰππαρ-
χος Γλαυκίππου Δημητρίεος. |

XXVII 5, 1 ὅτι Περσεὺς πυνθανόμενος ἔτι τινὰς τῶν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ πόλεων ἀντέ-
χεσθαι τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας, Ἀντίγονον ἐξαπέστειλε τὸν Ἀλεξάνδρου πρεσβευτὴν,
sc. a. 171/0. Sane ethnico non addito certum non est, hunc Alexandri
Acarnanis filium esse, sed veri non dissimile, quia is paterna habebat et
odium Romanorum et familiaritatem cum regia Macedonum familia.

17 De Cassandro cf. n. 653 et ibid. tit. C (decr. proxeniae); hic proxe-
nus 17 quam arctissime ante popularem Hegesianacta (pr. 18) triginta fere
post annos intercalatus est. 18 Hegesianax Alexandrensis ex Troade,
poëta, grammaticus, rerum gestarum scriptor (FHGr. III 68), ab Antiocho
Magno cum Lysia et Menippo legatus ad Flaminium missus est a. 193
(Polyb. XVIII 47, 4; 50, 3; Liv. XXXIV 57, 6; Appian. Syr. 6). Eo tempore
Delphi proxeniam ei decreverunt (Foucart Rev. phil. II 1878, 216; Rohde
Rh. Mus. XXXIV 153). 20/2 Manifesto theoria Delphos missa, v. not. 3.
Nomen Σώσανδρος Lamiae frequens, IG IX 2, 72₁₃. 22 Exstant Fouill.
III 2, n. 281 quattuor verba decreti: -- Βοήθου [--] -- καὶ προξενίαν [--] --
εὐεργέταις (*vacat*), quae Bourguet 'nullo dubio' ad hunc pr. Lamiensem
pertinere et sic supplenda esse contendit: [ἐπεὶ ὁ δεῖνα διελέγη ὑπὲρ] Βοήθου
[sc. τοῦ Ἀμεινοκλέος Λαμίας]. At res valde incerta quia versus incredi-
blem longitudinem acciperent. Probabilius ea ad filium referas: [Δελφοὶ
ἔδωκαν vel ἀνεψώσαντο Ἀμεινοκλεῖ] Βοήθου [Λαμιεῖ, αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις, θεο-
ροδοκίαν καὶ προξενίαν κτλ., sed ne hoc quidem satis certum.

23/4 Hos duumviros a civibus missos victimas Delphos duxisse ibique
proxenia donatos esse decretum n. 604, in honorem urbis Chersonasita-
rum factum, nos edocuit. Pro nomine Βισθᾶ (sic Pw., Ba.) legerunt Πισθᾶ

ἄρχοντος Φαίνιος, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Παρ- a.191/0
 65 ν(ν)ασσίου, | Μενεστράτου, Μαντία· 26* Σάλσιος Ταγύλλιος Ταγίλου υἱός
 Ἀργυρικπανός. | ἄρχοντος Φαίνιος, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἐξά-
 μηνον Παρνασσίου, Μαντία, Μενεστράτου· 27* (Γ) | Γάιος Στατώριος
 70 Γαίου υἱός | Βρεντεσσίνος. | ἄρχοντος Φαίνιος, βουλευόντων τὰν
 πρῶταν ἐξάμηνον Ἀνδροκρίτου, Κλεοδάμου, | Ξένωνος· 28* Εὐβουλίδας
 Εὐχέρου Ἀθηναῖος. | ἄρχοντος Φαίνιος, βουλευόντων τὰν δευτέ-
 75 ραν ἐξάμηνον Μαντία, | Παρνασσίου, Μενεστράτου· 29* Ἀγρων Θεοφίλου
 Ἡρακλειώτας. |
 ἄρχοντος Καλλικράτεος, βουλευόντων | τὰμ πρῶταν ἐξάμηνον a.190/89
 Μνάσωνος, Θρασυκλέος, Μένωνος· 30 Δημήτριος Μνασέα | Θηραῖος. |
 80 ἄρχοντος Καλλικράτεος, βουλευόντων | τὰν πρῶταν ἐξάμηνον Μνά-
 σωνος, | Μένωνος, Θρασυκλέος· 31* Ὀρθων Ζωπύρου | Πηγῆνος. | ἄρ-
 85 χοντος Καλλικράτεος, βουλευόντων | τὰν πρῶταν ἐξάμηνον Μνά-
 σωνος, | Μένωνος, Θρασυκλέος· 32* Μάρκος Ὀαλ[έ]ριος | ὁ Μοττόνης
 καὶ τοὶ υἱοὶ αὐτοῦ 33* Πρόπλιος, | 34* Γάιος, 35* Μάρκος, 36* Κόντος,

W-F et Nik. 88, qui confert I. Magn. 8; sed hic in lapide ipso Βίσηων legit, lectionem nomine eodem Priensi confirmavit Hiller I. Priene 140₁₀.

26/7 Fortasse hi Romani cum M. Acilio consule, liberatore Delphorum qui hoc tempore ibi versabatur, huc pervenerunt; cf. etiam n. 608¹. — De nomine Apulico proxeni 26 cf. Be. 248⁴⁰, *ob der Name Salsius sonst vorkommt, weiß ich nicht; Salisius findet sich, Sallius ist häufig*. Σάλσιος in lapide certum. Cf. W. Schulze Lat. Eigenn. 224¹. 28 Eucheir eiusque filius Eubulides Athenienses demi Cropidarum, statuarii, commemorantur cum apud auctores, tum in titulis satis multis cf. Loewy n. 222 sqq., qui demonstravit, omnes ad eosdem artifices spectare; coniunctim circa med. saec. II, deinde defuncto patre Euchire Eubulides solus artem statuariam exercuerunt. Iam Eubulides proxenus (28) pater Euchiris artificis, avus Eubulidis esse videtur. Neque enim scriptura et flexio nominis Εὐχέρου (quae Bechtelio GDI 3017 haud iniuria scriptulos moverunt) eum ab illa familia separare cogit. Idem proxenus et ipse statuarius nobilis erat, qui c.a. 204 clarissimam illam statuam Chrysippi, *digitis computantis*, fabricaverat. Idem videtur esse Εὐβουλίδης Εὐχειρος Κρωπίδης IG II 952₂₈ epimeleta, filius [Εὐ]χειρ Εὐβουλίδου Ἀθηναῖος hieromnemon in decreto Delphico Jahrbh. Phil. 1894, 662, 2. Accuratiores videas ap. Robert R-E VI 871 (cum stemmate); cf. etiam PA 5330/1 et 6149—51. 32—36 In lapide ΟΛΛΑΧ.ΡΙΟΣ. Eadem scripturae ratio observatur IG II 465₁₀₉ = II² 1009 (Ὀαλέριος); Polyb. II 20, 2 (Ὀάδμων); I. Perg. n. 413₂ (Ξερόλιον). — Editt. Ὁμοττόνης, sed ο per ἐκθεσιν postea additum articulum ὁ reddit. Cf. Liv. XXV 40, 5: *dux novus ab Hannibale . . missus* (sc. a. 212), *Libyphoenicum generis Hippacritanus — Muttinen populares vocabant —, vir impiger et sub Hannibale magistro omnes belli artes edoctus*. Muttines cum Agrigentum

- 90 Ῥωμαῖοι. | ἄρχοντας Καλλικράτεος, βουλευόντω[ν] | τὰν πρώταν
 ἐξάμηνον Μνάσωνος, | Μένωνος, Θρασυκλέος· 37 Λέοντις | Σωσικράτεος
 Ἀκραγαντίνοιο. | ἄρχοντας Καλλικράτεος, βουλευόντων | τὰν πρώ-
 95 ταν ἐξάμηνον Μνάσωνος, Μένωνος, Θρασυκλέος· 38 Στρώμβιχος | Διο-
 νυσοδότου Ἀπολλωνιάτας. | ἄρχοντας Καλλικράτεος, βουλευόν-
 των | τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Γλαύκου, Δεξικράτεος, Καλλία· 39 Ἐράτων
 100 Ἀμφιτίμου | Λευκάδιοιο. | ἄρχοντας Καλλικράτεος, βουλευόντων
 τὰν | δευτέραν ἐξάμηνον Γλαύκου, Δεξικράτεος, Καλλία· 40* Ὀνάσιμος
 Ἐπικρατίδου Πελλαῖοιο. |
 105 ἄρχοντας Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων τὰν πρώταν ἐξά-
 μηνον Ἀγάθωνος, Ξενοστράτου, Κλεοδάμου· 41* Ἀβρων Καλλίου
 Ἀθηναῖοιο. | ἄρχοντας Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων | τὰν δευ-
 τέραν ἐξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένωνος, Δεξικράτεος· 42* Τορτέας Φαεῖνω,
 110 43* Πεταγένης | Χαρίαο, 44* Καλλικράτης Θεοφάνεος, Θεσπιδεῖοιο. | ἄρ-
 χοντας Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἐξάμηνον
 Κλεοδάμου, Ξένωνος, Δεξικράτεος· 45* Πραύλοιο Φοξίνου Σκοτου-
 115 σαῖοιο. | ἄρχοντας Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων τὰν | δευτέραν
 ἐξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένωνος, Δεξικράτεος· | 46* Τίτοιο Κοίγχιτιοιο Τίτου

Romanis prodidisset (Liv. XXVI 40, 3sq.) a M. Valerio Laevino cos. a. 210 in senatum introductus et tribuno plebis rogante civitate donatus erat (Liv. XXVII 5, 6, 7); a. 190 in exercitu L. Scipionis ad Amphissam versantis (n. 607 not. I) equitibus Numidis praeerat ac tunc ei una cum filiis (ex quibus unus sub patris imperio militans apud Livium commemoratur) Delphi proxeniam decreverunt (in reditu exercitus ex Asia a. 188 rem bene gessit in Thracia Liv. XXXVIII 41, 12sq.). Cf. Herm. XV 158sq. 40 Eundem in catal. geographico GDI 2580₇₃: [ἐν Πέλλαι· Ὀνάσι]μος Ἐπικρατ(ι)δου dubitanter suppl. Nik. Geogr. Liste 7. 41 Controversias perlongas quas de hoc Habrone definiendo vv. dd. inter se habuere sustulit stemma familiae clarissimae a Kirchnero PA n. 9, p. 2 delineatum. Proxenus igitur est Habro III Batensis (PA 11), Calliae (II) f., maritus Aristobules, qui ἐπέδωκε a. 183/2; filii sunt Callias III et Ophelas; pronepos cognominis Ἀβρων (V) Καλλία (IV) Delphis recensetur a. 106/5 inter πωταῖστὰς ἐξ Εὐπατριδῶν infra n. 711 D¹₂₅. 42/4 Theoria Thespiensium, v. not. 3. Architheorus Τορτέας Φαεῖνω Thespiis est orator decreti IG VII 1727. Κλεάρετοιο Χαρίαο ib. 1752₁₁ et Θεοφάνειοιο Θεοφάνεοιο 1750₁₈ fortasse fratres proxenorum 43/4. Ibid. 1737₁₂ comparat Πεταγένηιο. 45 Idem qui ap. Eusebium (chron. vers. Arm. I 243, 35 Schoene) inter Thessalorum strategos a. 190/89 recensetur, *Pravilus Phaxae (filius) Kutusaesus*. Altero igitur semestri postquam praetura se abdicavit, Delphis proxeniam accepit. Cf. Kroog de Thessal. praetor. 10. 46 T. Quinctius Flamininus cos a. 198. Quo tempore proxenia ei decernebatur, non iam in Graecia erat, sed Romae censura fungebatur

υἱὸς Ῥωμαῖος. | ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων τὰν
 δευτέραν ἐξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένωνος, Δεξικράτους. | 47* Λεύκιος Ἀκί-
 120 λιος Καίτωνος υἱὸς Ῥωμαῖος. | ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα,
 βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Κλεοδάμου, Ξένωνος, Δεξικράτους. |
 48* Μάαρχος Αἰμύλιος Λέπεδος Μάαρχου υἱὸς Ῥωμαῖος. | ἄρχοντος
 Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, βουλευόντων τὰν | δευτέραν ἐξάμηνον Κλεο-
 125 δάμου, Ξένωνος, Δεξικράτους. 49* Λύκος Φιλέα Ταραντῖνος. |

ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ Πολυχλείτου, | βουλευόντων τὰν πρῶ- a.188/7
 ταν ἐξάμηνον Ἐτυμώνδα, Πραξία, Πεισίλα. 50 Χαροπῖνος Ἀντάλλου
 130 [[ελ]] Ἐλεάτας. | ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ Πολυχλείτου, βουλευόντων
 τὰν πρῶταν ἐξάμηνον Ἐτυμώνδα, | Πραξία, Πεισίλα. 51 Εὐδοξος Αἰ-
 σκρίωνος Ἐλεάτας. | ἄρχοντος Κλεοδάμου τοῦ Πολυχλείτου, βου-
 135 λευόντων τὰν πρῶταν ἐξάμηνον Πεισίλα, Ἐτυμώνδα, Πραξία. 52* Πτο-
 λεμαῖος Πτολεμαίου | τοῦ Χρυσέρμου] Ἀλεξανδρεὺς καὶ ὁ υἱὸς

(Mo. 32) ibique legatos Delphorum magnopere adiuvasse videtur, cf. n. 611².
 Eodem tempore statua Flaminini Delphis erecta sit, cf. n. 616². Iam antea
 donaria pretiosissima Delphis dedicaverat, sc. a. 197/6, Plut. Flam. 12.

47 Pater M' Acilii L. f. K. n. Balbi cos. a. 150, cf. Th. Mommsen Ephem.
 epigr. I 285¹. Hunc quoque eadem de causa proxenum factum esse su-
 spicor, qua Flamininus, v. not. praecedentem. 48 M. Aemilius Lepidus
 paucis mensibus postquam proxeniam accepit (fere m. Aprili-Iunio 188),
 consul in annum 187 creatus est: a. d. XII Kal. Mart. (die 18. m. Februar.),
 i.e. medio m. Octobri 188; tantopere tum fasti Romani erant perturbati.
 Cf. Liv. XXXVIII 42, 2 et Th. Mommsen Röm. Chr. 40. 46. M. Aemilium
 tum vel maxime operam dedisse ut Graeciae regiones Delphis propinquas
 a M. Fulvii Nobilioris, quocum privatas inimicitias habebat, violentia
 tegeret, monuit Mo. 34, eamque ob causam ei proxeniam decretam esse
 haud improbabili coniecit. 49 Phileas Tarentinus a. 212 cum per
 speciem legationis Romae esset, obsides Thurinos sollicitavit, sed cum
 eis fugiens deprehensus et de saxo deiectus est; Liv. XXV 7, 11. Quem si
 Lyci patrem esse statuemus, temporum certe rationes optime convenient.

52—63 Videntur una vel duae legationes a Ptolemaeo Epiphane Del-
 phos missae. Fortasse ad hos duodecim etiam tres insequentes pr. 64—66
 spectant. 52 De avo cf. Bull. Hell. III 1879, 470, n. 2: Χρυσέρμον Ἡρακλείτου
 Ἀλεξανδρεά, τὸν συγγενὴ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ ἐξηγητὴν καὶ ἐπὶ τῶν ἱερῶν,
 καὶ ἐπιστάτην τοῦ Μουσείου κτλ. De patre cf. Plut. Cleom. 36: Πτολεμαῖος ὁ
 Χρυσέρμου φίλος ὢν τοῦ βασιλέως (Ptolemaei IV Philopatoris) πάντα τὸν χρόνον
 ἐπιεικῶς διεύλετο τῷ Κλεομένει καὶ συνήθειά τις ὑπῆρχεν αὐτοῖς, sed Cleomene
 mortuo ab assecclis eius trucidatur a. 220. Proxenus ipse a. 185 sacerdos
 Alexandri et Ptolemaeorum recensetur in papyro demotica ap. Letronnium I.
 de Rosette 10 (Wescher rev. arch. XIV 1866, 156). Be. 259. Ex filiis alter
 (Galestes) a. 188, alter (Glaucos prox. 84) a. 185 a Delphis proxeni facti.

- αὐτοῦ 53* Γαλέστης. | 54* Πτολεμαῖος Μάκρωνος καὶ τοὶ υἱοὶ αὐτοῦ
 55 Κλεόβουλος, 56 Πτολεμαῖος, 57 Ἄνδρουτος, Ἀλεξανδρεῖς. |
 140 58* Ἀριστόνικος Ἀριστονίκου Ἀλεξανδρεὺς. | 63* Διονύσιος
 59* Πτολεμαῖος Πτολεμαίου Ἀλεξανδρεὺς | Διονυσίου
 60 Νέων Πτολεμαίου Ἀλεξανδρεὺς | Ἀλεξανδρεὺς.
 61* Κομανός Ἀλεξανδρεὺς
 62 Ἀρατομένης Ἀλεξανδρεὺς. |
 145 64 Στρατίος Στρατίου Ναυπάκτιος. | 65* Φίλων Κάστορος Ἀλεξαν-
 δρεὺς. | 66 Ἀγήσαρχος *vacant* 9—10 l. Τλωεύς. | ἄρχοντος Κλεοδά-
 μου τοῦ Πολυκλείτου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Ἦρουος,
 150 Ὀρθαίου, | Ξενοκράτους. 67* Λεόντιχος Ἀριστοβούλου Ἀσχειεύς |.
 (Vs. 151—53 et 154/5 hic in fine lapidis postea intercalati):

ἄρχοντος Μαντία τοῦ Πολύωνος, βουλευόντων τὰν πρώταν (immo α.
 δευτέραν) ἐξάμηνον Σωδαμίδα, Πολυκράτης, Ξενο[α· 68... κίδης Δορ-
 κύλου Θηβαῖος. |

53 Ad hunc Wescher l.l., Rohde (Rh. Mus. XXXIV 153²), Dttb. rettule-
 runt narrationem Aeliani Var. hist. I 30 Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς ἐρώμενον εἶχε
 Γαλέστην ἰδεῖν κάλλιστον κτλ., perperam illi quidem (cf. Be. 258⁶⁰; v. Scala
 Stud. Polyb. I 272), nomen enim Alexandriae haud infrequens; cf. R-E VII
 601 et Γαλέστης in amphora Rhodia IG XII 1, 1273. Neque vero Bergkio
 concedam, illum Γαλέστην eundem esse ac Γαλαίστην, filium Amyinandri
 regis Athamanum, cuius magnae partes Alexandriae fuere a. 150/40 (Diod.
 XXXIII 20 et 23; Niese III 269); nam Γαλαίστη; quoque in Aegypto et Pa-
 laestina frequentior (R-E VII 514). 54, Im Makkabäerbuch II 10, 12
 wird ein Πτολεμαῖος ὁ καλούμενος Μάκρων als Statthalter von Kypern er-
 wähnt (Be. 258⁶¹), qui senex c.a. 165 mortem sibi consciscit, Niese III 237
 (et 176³). Fortasse hic filium et nepotes habemus. De Macrone cf. etiam
 Scala Stud. Polyb. I 59² (Pr.). 58 Aristonicus eunuchus Ptolemaei Epi-
 phanis mercennariis militibus praeuit; Polyb. XXII 7, 6; 22, 1.

59—62 Videntur fratres quattuor intellegendi; nam ex versuum 140—44
 dispositione quam lapis exhibet apparet fieri posse, ut ad nomina Κομανός
 et Ἀρατομένης ex v. 142 patronymicum suppleatur Πτολεμαίου. Quod con-
 firmatur Polybii testimonio XXXI 28, 2, qui a. 160 Comanum (61) et Ptole-
 maeum (59) fratres a Ptolemaeo Physcone Romam missos narrat. Antea
 Comanus a. 169 eidem regi cum Antiocho Epiphane bellum gerenti in con-
 silio fuit (ibid. XXVIII 19, 1). 63 Fortasse hic Dionysii Thracis, qui
 a. 216 Ptolem. Philopatoris militibus praeerat (Polyb. V 65, 10), filius est.

65 Anno 226/5 (IG II 381₁₀ = II² 838) Athenienses Castori cuidam ho-
 nores decernunt, qui multum valebat apud Ptolemaeum (Euergetam). Eius
 filius sine dubio Philo est. 67 Steph. Byz. Ἀσχειον, πόλις Ἀχαιῶν· τὸ ἐθ-
 νικὸν Ἀσχειεύς ὡς Σιγαιεύς, Ῥοιταιεύς. Eadem urbs in catalogo geographico
 Delphico IG V 2 p. XXXVII₆₃, ubi vero thearodoci ipsi nondum editi.

155 ἄρχοντος Εὐχαρίδα τοῦ Φαίνιος, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξά- a.149/8
μην(ον) 68^a = 134 |

[ἄρχον]τος Πεισίλα, βουλευόντων τὰν πρώταν | [ἐξ]άμνηον Θεο- a.187/6
φράστου, Ξένωνος, Ἀριστοτέλεος. | 69* [Φί]λων Εὐδάμου Τριχονεύς,
160 70* Πυθόδωρος Μεγιστοτίμου Ναυπάκτιος. | ἄρχοντος Πεισίλα,
βουλευόντων τὰν δευτέραν | ἐξάμνηον Κλεοδάμου, Ἦρυος, Φιλαιτώλου. |
71* Κλέων Φιλισιίδα Ὠρώπιος. | ἄρχοντος Πεισίλα, βουλευόντων
165 τὰν δευτέραν ἐξάμνηον Κλεοδάμου, Ἦρυος, Φιλαιτώλου. 72* Θρασύλο-
χος Ἀλεξάνδρου | Ἀτράγιος, 73 Ἀριστοκλῆς Ἀριστοκλέους | vacant 8 l.
Ἀλικαρνασσεύς. |

ἄρχοντος Νικοβούλου, μηνὸς Βουκατίου (sc. Πυθίοις), βου- a.186/5
170 λευόντων τὰμ πρώταν ἐξάμνηον Δεξικράτες, Εὐκλείδα, Ξενοστράτου.
74 Καφισόδωρος Μνασέα, 75 Ξενοτίμος Φιλίππου, 76* Θράσων Μύτωνος,
Λεπαδεῖς. (Vs. 173—5 postea intercalati): ἄρχοντος Νικοβούλου,
βουλευόντων τὰν δευτέραν | ἐξάμνηον Εὐκράτες, Δάμωνος, Ξενοχά-
175 ρεος. 77 Ἀπολλώνιος Δημητρίου Χτῶς. | ἄρχοντος Νικοβούλου,
βουλευόντων τὰν | πρώταν ἐξάμνηον Εὐκλείδα, Δεξικράτες, Ξενοστρά-
του. 78 Δάμαρχος Ἀγησία Θισβεύς. |

180 ἄρχοντος Πεισίλα, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξάμνηον Κλεο- a.187/6
δάμου, Ἦρυος, Φιλαιτώλου. 79* Ξένων Ξένωνος Κασσανδρεύς. |

ἄρχοντος Εὐκράτες, βουλευόντων τὰν | πρώταν ἐξάμνηον Ἀβρο- a.185/4
85 μάχου, Ἀρχελάου, | Ξένωνος. 80 Εὐάγγελος Εὐκράτες, 81 Ἐπιτέλης
Ἑρμαίου, Λεβαδεῖς. | ἄρχοντος Εὐκράτες, βουλευόντων τὰμ πρώ-
ταν ἐξάμνηον Ἀβρομάχου, Ἀρχελάου, Ξένωνος. 82 Ἀμμόνιος Ἀμμο-
90 νίου | Ἀλαβανδεύς, 83 Ζωῖλος Ἰστιαίου Ἀλεξανδρεύς, | 84* Γλαύ-
κων Πτολεμαίου τοῦ Χρυσεύου Ἀλεξανδρεύς. | (Vs. 191—94
ad dextram versuum 66—70 [item δ. Φαίνιος] addebantur, antequam vs. prae-
cedentes usque ad v. 190 et insequentes inde ab v. 195 sunt perscripti):

68^a Lapidica hoc loco proxenos 134/5 intercalare volebat, sed cum
spatium non suffecturum esse videret, versum imperfectum reliquit.

69 Supplevi, nam duae modo litt. desunt (tres W-F). 70 Proxeni filius
videtur Euphantus, cf. IG IX 1, 375: γραμματεύοντος θεαροῖς Εὐφάντου τοῦ
Πυθοδώρου. 71 Hic a. 171/70 Delphis manumissor, W-F 217. 72 Eodem
anno praetor Thessalorum erat, cf. Euseb. chron. I p. 246, 3: *Thrasimachus*
Alexandri (filius) Atraganus. Utrum librarius (Θρασύμαχος), an lapidica
(Θρασύλογος) erraverit, non diiudico. 76 Huius proxeni pater est Μύτων
Θρασώνιος equitum Lebadensium ilarchus IG VII 30873. Proxeni 74—76
erant theori ad Pythia missi, v. not. 3. 79 Eundem in catal. geogra-
phico GDI 2580₇₂: [ἐν Κασσανδρείαι]. Ξένων Ξένωνος suppl. Nik. Geogr. Liste 7.

84 Cf. not. 52.

- ἄρχοντος Φαίνιος, βουλευόντων τάν | δευτέραν ἐξάμηνον Παρνασσίου, | Μενεστράτου, Μαντία· 85 Βότρως Τιμοθέου Ἀλεξανδρεύς. |
- 195 ἄρχοντος Εὐκράτεος, βουλευόντων | τάν δευτέραν ἐξάμηνον Κράτωνος, | Ὀρθαίου, Σωδαμίδα· 86* Σχύμνος | Ἀπελλοῦ Χῖος. |
- 200 ἄρχοντος Κράτωνος, βουλευόντων | τάν δευτέραν ἐξάμηνον Πεισιλάου, | Ἀνδρονίκου, Σωσινίκου· 87 Διόγνητος, | 88 Δημᾶς Καλλικράτεος, Χῖος. |
- ἄρχοντος Ἀρισταίνετου, βουλευόντων | τάν πρώτην ἐξάμηνον α.
- 205 Ἀμόντα, Ἀρχελάου, | Πράξεωνος· 89* Ὀλυμπιόδωρος Ὀλυμπίου Ἀθηναῖος. |
- ἄρχοντος Δαμόσθενεος, βουλευόντων | τάν δευτέραν ἐξάμηνον α.
- Ἡρως, Σωδαμίδα, | Ἀστυόχου· 90 Νικάνωρ Λυκίσκου Ἀμβρακιώτας, |
- 210 91* = 109 Ὀλύμπιος Εὐμήλου, 92* Επιχάρης Καλλίππου, | 93 Φιλοκράτης Δεξιάρου, Κορωνεῖς. |
- ἄρχοντος Ἀνδρονίκου, βουλευόντων | τάν δευτέραν ἐξάμηνον Καλλία, | Δαμένεος, Κράτωνος· 94 Δωσίθεος | Ζωΐλου Καλχηδάνιος, |
- 215 (v. 215 postea intercalatus): 95 Ἀντίπατρος Μενεδάμου Κορίνθιος. |
- ἄρχοντος Μαντία, βουλευόντων τάν | πρώτην ἐξάμηνον Διοδώρου, Ξένωνος, | Σωσινίκου· 96* Εὐφάνισκος Καλλιξείνου, καθ' οἷο θεσίαν
- 220 δὲ Νικασιδάμου, 97* Πιστόζηνος Πυθοδότου, | καθ' οἷο θεσίαν δὲ Θήριδος, 98* Γοργονᾶς Κλεισιμβρότου, | 99* Πειθιάδας Κλεομβρότου, 100* Βωλίων

86 Hunc geographum esse coniecit Rohde Rh. Mus. XXXIV 153, patrem fortasse philosophum Academicum, Arcesilai discipulum, commemoratum a Plutarcho de adul. et am. 22 p. 63 D et Athenaeo X 420 d. 89 Haec duo nomina alternatim usurpata sunt in familia Anaphlystiorum Ὀλυμπιόδωρος Ὀλυμπίου IG II 1872. 1874, Ὀλύμπιος Ὀλυμπιοδώρου ib. 1871. Cf. hunc proxenum PA 11390 et stemma familiae inde ab a. 403 ibid. 1408.

91 = 109 De Olympicho Coronensi Romanorum sectatore cf. Polyb. XXVII 1, 9. Mo. 37. Hunc bis theorias Coronenses ut architheorum Delphos adduxisse ideoque bis inter proxenos recensitum esse patet; nam sollemne erat, ut omnes theori proxenia honorarentur, v. not. 3. Cuius iterationis mera negligentia factae exempla haud pauca exstant, cf. n. 482^s et 444 A—Eal. Utraque theoria cum anno Pythico recenseatur, sc. a. 182 et 178, verisimile est theoros illos re vera ad Pythia celebranda esse delegatos, sed nescio quo casu altero demum semestri seu honoratos seu hic per-scriptos esse. 96—104 Hi novem Rhodii erant arbitri, eodem anno Delphos missi, ut cognitum est ex decreto n. 614₂₁. Proxenum 96 (Εὐφάνισκος Καλλιξείνου) iam pridem in titulo 599, indagaverat Foucart, cf. ibid. not. initialem. 98 Cf. genitivum Γοργονᾶ in tit. Sarmatico CIG 2130, ubi nunc Γοργονᾶ emendem. 100 Nomen Βωλίων ΑΞΑΝΔΡΟΥ cum in tit. 614₂₃ recurrit, non est corrigendum. Videtur a futuro ἄζω derivatum,

- Ἀξάνδρου, | 101* Ἀγῆτωρ Δαμοστράτου, καθ' υἱοθεσίαν δὲ | Τιμοστράτου,
 102* Εὐέλθων Ἀντιδότου, 103* Στράτων | Ἀριστοκράτους, 104* Κλεώνω-
 225 μος Δαμοκράτους, | Πόδιον. |
 ἄρχοντος [Εὐ]αγγέλου, | βουλευόντων τὰμ πρῶταν ἐξάμηνον Βού- a.179/8
 230 λωνος, | Αἰακίδα, Μελισσίωνος· 105* Διονύσιος Ἀηγέτου Ἐλεάτας. |
 ἄρχοντος Εὐαγγέλου, | βουλευόντων τὰμ πρῶταν ἐξάμηνον Βούλω-
 235 νος, Αἰακίδα, Μελισσίωνος· 106* Μικυθίων Μικυλίωνος | Χαλκιδαεύς. |
 ἄρχοντος Πραξία, βουλευόντων τὰμ | πρῶταν ἐξάμηνον Μνάσω- a.178/7
 240 νος, Σωτίμου, Ἀμφιστράτου· 107* Ἀπολλωνίδης Ἀσκληπιοδώρου Ζε-
 φυριώτης. | ἄρχοντος Πραξία, βουλευόντων τὰμ πρῶταν ἐξάμηνον
 245 Μνάσωνος, Σωτίμου, | Ἀμφιστράτου· 108* Ἀθηνίων | Ἀθηνίωνος Κορίν-
 θιος. | ἄρχοντος Πραξία, βουλευόντων τὰν | δευτέραν (ἐξάμηνον |
 250 Καλλία, Δαμένους, | Βαχχίου· 109=91* Ὀλόμπιχος | Εὐμήλου, 110 Μί-
 κων Διονυσιοδώρου, 111* Ἀθανίας | Ἐπαινέτου, Κορωνεῖς. |
 255 ἄρχοντος Μελισσίωνος, βουλευόντων τὰμ | πρῶταν ἐξάμηνον Δε- a.177/6
 260 ξικράτες, Ἀρχελάου, Ἀνδρομένους· 112 Δαμέας Θεάντου Βούριος, |
 113 Φιλόνικος Σωκράτους | Ἐλατεύς. | ἄρχοντος Μελισσίωνος, βου-
 265 λευόντων | τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Πραξία, Ἀνδρονίκου, | Ἀριστίωνος·
 114* Πολέμων Μιλησίου Ἰλιεύς. | (Vs. 266—68 intercalati):
 ἄρχοντος Ἀρχέλα, βουλευόντων τὰμ πρῶταν ἐξάμηνον Μελισσία- a.175/4
 νος, Ξένωνος, Βούλωνος· | 115 Κάλλ(λ)ιππος Σωχώρου Ἐλατεύς. |

ut prorsus respondeat nomini Ἀγῆς-ανδρος (Hi.). 105 Idem in catalogo geographico (de quo v. not. 3) v. 95: ἐν Ἐλεῇ· Διονύσιος [Ἀηγέτου]. Nik., Ba.

106 Idem orator decreti IG XII 9, 904₁; cf. ibid. p. 156, 99 et de familia proxeni (et cognomini Micythione Charidemi f.) Wilhelm Ἐφημ. ἀρχ. 1892, 171; 1904, 99. Micythio Chalcidensium princeps a. 192 frustra impedire conatus erat quominus cives deserta Romanorum societate cum Aetolis et Antiocho se coniungerent (Liv. XXXV 38,1; 46,9; 50,10; 51,6); a. 170, quamvis pedibus captus, a civibus Romam missus est qui quereretur de avaritia magistratuum Romanorum (Liv. XLIII 7, 5). 107 Cf. Steph. Byz. Ζεφυρίων· ἡ Ἀλικαρνασσὸς τῆς Καρίας οὕτως ἐκαλεῖτο. καὶ πόλις Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν Ζεφυριώτης. 109 Cf. not. 91. 114 Periegetam intellegendum esse docuit Foucart rev. philol. II 1878, 215. Nam cum patriam et aetatem convenire, tum illo potissimum tempore usitatum fuisse civitatibus eos homines honorare qui carminibus aut libris pedestri oratione compositis laudes earum celebrassent; atqui Polemonem περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς θησαυρῶν scripsisse (Plut. qu. conv. V 2, 675 B). Neque obstat Suidae testimonium, qui eum Εὐηγέτου filium dicit; nam in hoc genere fraudes vel errores frequentissimi sunt, cf. n. 452°.

- 270 ἄρχοντας Ξενοχάρους, βουλευόντων | τὴν δευτέραν ἐξάμηνον Ἐκε- a.1
φύλου, Πράξωνος, Θεοφράστου· 116* Ἀδματός Ἀριστομέλινος, 117 Σω-
μένης Σωμένεος, 118 Καλλικράτης | Νέωνος, Σεκυώνιοι, | 119* Μνή-
275 μων Ἀρίστωνος Πάφιος, | 120 Πεισίλας Κρίτωνος Ἐλατεύς. |

Appendix:

- ἄρχοντας Αἰακίδα, βουλευόντων τὴν δευτέραν ἐξάμηνον Εὐ|χρά- a.1
τεος, Ξενέα, Δαμοκράτεος· 121* Νίκανδρος | Μενεχράτεος Ῥωμαῖος·
280 εἴμεν δὲ αὐτῶι | γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν. |
ἄρχοντας Κλεοφάνεος, βουλε(υ)όντων | τὴν δευτέραν ἐξάμηνον Αἰ- a.1
ακίδα, Μελισίωνος, Λαϊάδα· προξενία ἐδόθη παρὰ τᾶς πόλιν κατὰ
285 τὸν νόμον 122* Ἀσκληπιάδῃ Μητροδώρα, 123 Δημητρίῳ Ἀναξίππου, |
Ἀντιοχείοις ἀπὸ(μ) Πυράμου. | ἄρχοντας Κλεοφάνεος, βουλευόν-
των | τὴν δευτέραν ἐξάμηνον Αἰακίδα, | Μελισίωνος, Λαϊάδα· 124* Φι-
290 λόνικος | Θεωνίδα Ὑανπόλιος. |

116—118 Theoria Sicyonia, v. not. 3. 119 Delphis repperi a. 1887 fragmentum ineditum, postea amissum (cf. Phil. l. l. 552³³; Beitr. Top. Delph. 92, 23), quod quia unicum decretum omnium proxenorum qui in hoc catalogo ab a. 197 ad 175 recensentur servavit, ex schedis IG VIII 145 hic afferro: [ἄρχοντας Ξενοχάρους, βουλευόντων Ἐκεφύλου, Πράξωνος, Θεοφράστου, | ἐδοξε τῇ πόλει] τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείῃ σὺμ ψάφοις ταῖς ἐν νόμοις· ἐπειδὴ Μ|νή- μων Ἀρίστωνος Πάφιος εὐχρηστος γίνεται καὶ | κατὰ κοινὸν καὶ κ|αθ' ἰδίαν τοῖς ἐντυγα|νοντοῖς αὐτῶι τῶν πολιτῶν· ἀγαθαὶ τύχαι· δε|δόχθαι τῇ πόλει, ἐπ|αινεῖσαι Μνήμονα Ἀρίστωνος | Πάφιον καὶ ὑπάρχ|ειν αὐτῶι καὶ ἐκ|ρόνους προξενίαν, προμαν- τέϊαν, | προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶνις [οἷς ἂ πόλις τίθητι, προδικίαν, ἀ|σουλίαν, ἀτέλειαν καὶ τᾶ|λλα [δ]σα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐ|εργέταις]. 121 Anno 175/4 cum proxeno 115 catalogum finem habere puto. Nam ille super pr. 116/20 intercalatus est, quia infra pr. 120 lapidis superficies aspera et deleta erat. Accedit quod abhinc duo integri anni (Iuliani) omittuntur, antequam in lapide inferiore, magna lacuna intermissa neque columnae directione servata, haec *appendix* inscribi est coepta. Inde a v. 276 re vera additamenta agnoscenda esse, ea quoque re evincitur quod inde fere ubique adnotationes vel inscriptiones novae comparent, antea inauditae; cf. v. 279 εἴμεν δὲ αὐτῶι καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν; v. 283 προξενία ἐδόθη παρὰ τᾶς πόλιν κατὰ τὸν νόμον κτλ.; v. 296 et v. 39 bis οἷδε πρόξενοι. Praeterea paucis illis annis 174—166 duodecim proxenorum decreta novimus, qui supra desunt; cf. notam finalem pr. 120^a sqq. 122/3 Steph. Byz. Ἀντιόχεια· τὸ ἐθνικὸν πασῶν Ἀντιοχεῶς καὶ Ἀντιόχειος. In Cilicia iuxta ipsum Pyrami fluminis ostium exstant parietinae oppidi, quod antiquiore nomine Magarsus appellatum inde a saec. III usque ad I Antiochiae nomen gessit. Cf. Steph. Byz. Ἀντιόχεια· ἔκτη Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Πυράμου; Heberdey et Wilhelm Reis. in Kilikien 6 sqq. 124 Haec una ethnici forma in titulis comparet (IG VII 3055³⁰, IX 1, 226¹⁸; W-F 82). Sane W-F 212²

295 ἄρχοντος Λαϊ|άδα, βουλευόν|των τὰν πρῶ|ταν ἐξάμηνον | Βακχίου, a.170/69
 Ἀρι|στίωνος, Ἀμυ|νέα, οἷδε πρὸξ|νοι· 125 Ἀντίφιλος | Ἀρίστωνος |
 300 Ταναγραῖος, | 126 Ἄλεις | Ἀριστεά | Ἡρακλειώτας, | 127 Διδῶρος |
 305 Ἡρακλειδου | Ταναγραῖος. |

ἄρχοντος Πύρρου, βουλευόντων Ἀθάμβου, Ἀρχέλα, | Δίωνος· a.165/4
 128* Νίκων Νικίου Μεγαλοπολίτας, 129* Ἐχεκράτης | Ἐχεκράτου,
 310 130* Φίλων Φιλοκλέους, Ἀργεῖοι, 131 Πυθῆς | Ἀπολλωνίου Ἀθηναῖος, |
 132 Θεόπομπος Νίκωνος Σικυώνιος, | 133 Νίκων Διδώρου Θηβαῖος. |

(Sero alio loco additamentum ultimum incisum, sc. ad sinistram ver-
 suum 48—54; nam iuxta et infra v. 312 alii tituli erant perscripti):

ἄρχοντος Εὐχαρίδα τοῦ Φαίνιος, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξά- a.149/8
 μηνον Εὐδώρου τοῦ Ἀ|μόντα, Ξεναγόρα τοῦ Εὐκλείδα, γραμματεύ-
 315 οντος δὲ Εὐκράτεος τοῦ Καλλίκωνος· 134* Ἰσιδω|ρος Διονυσιοφάνεος
 Αἰολεὺς ἀπὸ Ἄσσου. | ἄρχοντος Εὐχαρίδα τοῦ Φαίνιος, βουλευόντων
 τὰν δευτέραν ἐξάμηνον | Εὐδώρου τοῦ Ἀμόντα, Ξεναγόρα τοῦ Εὐκλείδα,
 γραμματεύοντος | δὲ Εὐκράτεος τοῦ Καλλίκωνος· 135 Πολύαινος Πολυαῖ-
 319) νου Ἀλε|ξανδρεὺς ἀπὸ Αἰγύπτου.

Ἰαμπολί[τ]ου supplent, sed sine dubio illic quoque Ἰαμπολί|ου legendum,
 quia Stephani Byz., qui unus illud novit, auctoritas hoc in genere nulla est.

128—130 Niconis decretum proxenicum continet tit. 659 (monuit Ba.)
 quo hic tragoedus καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ laudantur. Neque dubium est, quin
 hi asseclae iidem sint ac proxeni Argivi 129/30, sc. συναγωνισταὶ Niconis
 protagonistae (cf. n. 659³) et quin nomen Niconis una cum illis receptum
 sit, quia hi synagonistae decretis singularibus carebant. Num etiam pro-
 xeni 131/33 ad Niconis gregem pertineant, non liquet. 134 Eius pro-
 xeniae decretum exstat in thesauro Siphnio Fouill. III 1, n. 271.

Nota finalis. Cf. tabulam proxenorum p. 102/3. De his proxenis exposu-
 erunt Pw. et Nik.: *„die Liste wurde nicht auf einmal, sondern in vielen größeren
 und kleineren Abschnitten eingehauen [v. not. ad p. 103], um das Einzel-Ein-
 meißeln der Proxenien zu sparen . . ; denn während Hunderte derselben aus der
 Zeit um 270—200 vorliegen, hört mit dem Beginn der Liste plötzlich das Vor-
 kommen der Einzelproxenien auf . . , was also kein Zufall sein kann“* (Pw. II.).
 De catalogi compositione cf. Nik. (Geogr. Liste 33): *„anfangs wurde, wenn
 4—5 Proxenien in einem Semester stattfanden, das gleichlautende Praescript:
 ἄρχοντος . . , βουλευόντων . . , ebenso oft wiederholt [e.g. vs. 76—95]; später ver-
 fuhr man noch kürzer, indem man fast alle . . , obwohl sie auf Grund ver-
 schiedener und nicht immer gleichartiger Dekrete zustande gekommen waren,
 unter einem Semesterpraescript anführte (a. 187/6 vs. 163—67; a. 182/1
 vs. 206—10; a. 181/0 vs. 211—15; a. 177/6 vs. 255—62; a. 170/69 vs. 291—306).
 Diese Einzelaufzeichnungen wurden entweder gleich nach den Ernennungen,
 oder gruppenweise erst nach kleinerer [cf. not. 91] oder größerer Frist (bis*

annus	Proxeni tit. n. 585, vs. 1—103	annus	Proxeni tit. n. 585, vs. 104—198
197/6 sem. II	1* Πολύξενος Λεοντομένεος Λιλαεύς. — 2* Ξένων Διονυσίου Ἀθηναῖος. —	189/8 II	41* Ἀβρων Καλλίου Ἀθηναῖος. — 42* Τορτέας Φαείνω 43* Πεταγένης Χαρίαο } Θεσπ 44* Καλλικράτης Θεοφάνεος 45* Πραῦλος Φοξίνου Σκοτουσσαῖος. — 46* Τίτος Κοίγκτιος Τίτου υἱὸς Ῥωμα 47* Λεύκιος Ἀκίλιος Κάισωνος υἱὸς Ῥ 48* Μάρκος Αἰμύλιος Λέπιδος Μάρ 49* Λύκος Φιλέα Ταραντίνος. — Ῥ
196/5	3* Θεόδωρος Ἡρώνακτος } 4* Κλεόδαμος Καΐκου } Μασσαλιῶται. — 5* Κρινᾶς Πυθία 6* Πυθίας Κρινᾶ 20* Σωκράτης Ἐπικράτεος } 21. Λύκων Σωσάνδρου } Λαμειεῖς. — 22* Βόηθος Ἀμεινοχλέος	188/7	50. Χαροπίνος Ἀντάλλου Ἐλεάτας. — 51. Εὐδόξος Αἰσχυρίωνος „ — 52* Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Χρυ 53* καὶ ὁ υἱὸς Γαλέστης. Ἀλεξ 54* Πτολεμαῖος Μάκρωνος } 55. καὶ { Κλεόβουλος } Ἀλεξαν 56. οἱ { Πτολεμαῖος } 57. υἱοὶ Ἀνδρutos 58* Ἀριστόνικος Ἀριστονίκου Ἀλεξανδ 59* Πτολεμαῖος Πτολεμαίου } Ἀλεξα 60. Νέων Πτολεμαίου 61* Κομανὸς vacat 62. Ἀρατομένης „ 63* Διονύσιος Διονυσίου Ἀλεξανδρεὺς. 64. Στράτιος Στράτιου Ναυπάκτιος. 65* Φίλων Κάστορος Ἀλεξανδρεὺς. 66. Ἀγῆσαρχος vacat Τλωεὺς. — 67* Λεόντιχος Ἀριστοβούλου Ἀσχειεὺς 68* Φίλιππον Εὐδάμου Τριχονεὺς. 69* Πυθόδωρος Μεγιστοτίμου Ναυπάκ 70. Κλέων Φιλιστίδα Ὠρώπιος. — 71* Κλέων Φιλιστίδα Ὠρώπιος. — 72* Θρασύλοχος Ἀλεξάνδρου Ἀτράγιος 73. Ἀριστοκλῆς Ἀριστοκλέους Ἀλκι 74. Κασσιόδοτος Μνασέα 75. Ξενοτίμος Φιλίππου . } Λεπαδεῖ 76* Θράσων Μύτωνος 77. Δάμαρχος Ἀγῆσια Θισβεὺς. — 78. Ἀπολλωνῖος Δημητρίου Χίτος. — 79* Ξένων Ξένωνος Κασσανδρεὺς. — 80. Εὐάγγελος Εὐκράτεος } Λεβαδεὺ 81. Ἐπιτέλης Ἑρμαῖος 82. Ἀμμώνιος Ἀμμωνίου Ἀβαξανδεὺς. 83. Ζωῖλος Ἰστιαίου Ἀλεξανδρεὺς. 84* Γλαύκων Πτολεμαίου τ. Χρυσέρμ 85/4 II 86* Σκόμνος Ἀπελλοῦ Χίτος. — Ἀλεξα
195/4	9* Ὑμνος Σκύθα Χερσονασίτας. — 10. Ἀπατούριος Νίκωνος Παντικαπαιεὺς. — 11. Λάτροπος Ζωβίου Κορίνθιος. — II 7. Βλάττος Ματούρου Κανυσίνος. — 8* Κόϊντος Ὀτόριος Κοῖντου Ῥωμαῖος. — 12* Ξενοφῶν Εὐρυλέοντος Αἰγιδεύς. —		
194/3	13* Ἀλέξανδρος Ἀντιόχου Ἀχαρνάν 14. καὶ τοὶ Φίλιππος „ } Ἀχαρναῖες. — 15* υἱοὶ Ἀντίγονος „ 16. Φανταγόρας Φανταγόρα Κῶιος. — II 18* Ἡγησιάνης Διογένους Ἀλεξανδρεὺς ἐκ τῆς Τρωιάδος. — Χίτος. — 19. Ἀθηναγόρας Ἀθηναγόρα τοῦ Λεωσέβου		
192/1	23* Φορμίων Πυθίωνος } Χερσονασίται ἐκ 24* Ἡρακλείδας Βισθᾶ } τ. Πόντου. — 25. Ἱππάρχος Γλαυκίππου Δημητριάδης. —		
191/0	28* Εὐβουλίδης Εὐχέρου Ἀθηναῖος. — II (28* Μ. Ἀκίλιος Γαῖου υἱὸς Ῥωμαῖος) 26* Σάλλιος Ταγύλλιος Ταγίλου υἱὸς Ἀργυ ριππανός. — νος. — 27. Γαῖος Στατώριος Γαῖου υἱὸς Βρεντεσῆ 29. Ἀγρων Θεοφίλου Ἡρακλειώτας. — 85. Βότρης Τιμοθέου Ἀλεξανδρεὺς. —		
190/89	30. Δημήτριος Μνασέα Θηραῖος. — 31. Ὀρθων Ζωπύρου Ῥηγίνος. — 32* Μάαρχος Ὀαλέριος } δ Μοττόνης 33* καὶ { Πόπλιος } Ῥωμαῖοι. — 34* τοὶ { Γαῖος 35* υἱοὶ Μάαρχος 36* Κόϊντος 37. Λέοντις Σωκράτεος Ἀκραγαντίνος. — II 38. Στρόμβιχος Διονυσιοδότου Ἀπολλωνιά 39. Ἐράτων Ἀμφιτίμου Λευκάδιος. — τας. — 40* Ὀνάσιμος Ἐπικρατίδου Πελλαῖος. —		

annus	Proxeni tit. n. 585, vs. 199—275	annus	Proxeni tit. n. 585, vs. 276—319: Appendices
34/3	87. Διόγνητος } Καλλικράτης Χίοι. — 88. Δημάς }		Appendix I.
33/2	89* Ολυμπιόδωρος Ολυμπίου Ἀθηναῖος. —	(175/4)	(120* Ἀνδρόσθενιδα Κρινία Τολωνίως) (,, b Ἀριστόμαχος ,, Ολιανθεύς)
32/1	90. Νικάνωρ Λυκίσκου Ἀμβρακιώτας. 91=109* Ολύμπιος Εὐμήλου } Κορωνεῖς. — 92. Ἐπιχάρης Καλλιππου } 93. Φιλοκράτης Δεξιάρχου }	173/2	121. Νικάνδρος Μενεκράτης Ρωμαῖος. —
31/0	94. Δωσίθεος Ζωίλου Καλυθόνιος. 95. Ἀντίπατρος Μενεδάμου Κορίνθιος. —	172/1	122* Ἀσκληπιάδης Μητρο- δώρου } Ἀντιόγειοι ἀπὸ Πυράμου. — 123. Δημήτριος Ἀναξίππου } 124* Φιλόνομος Θεωνίδα Ἰανπόλιος. —
9/79	96* Εὐφάνισκος Καλλιξείνου καθ' υἱοθ. } Νικασιδάμου } 97* Πιστόβενος Πυθοδότου καθ' υἱοθ. } 98* Γοργονὰς Κλεισιμβρότου Θήριδος } 99* Πειθιάδας Κλεισιμβρότου } 100* Βωλίων Ἀξάνδρου } 101* Ἀγέτωρ Δαμοστράτου καθ' υἱοθ. } 102* Εὐέλθων Ἀντιδότου Τιμοστράτου } 103* Στράτων Ἀριστοχράτης } 104* Κλεώνυμος Δαμοκράτης } 104* Ἀπολλόδωρος Ολυμπιοδώρου Ἀθηναῖ- 68. . . ικίδης Δορκύλου Θηβαῖος. — (ος)	(171/0)	(124* δαῖνα [Ἀριστο?]ήδεος Πρότχειος) (,, b Ἀρχων Ἀριστοκράτης Πατρέως)
Π	105* Διονύσιος Ἀγητέου Ἐλατίας. —	170/69	125. Ἀντίφιλος Ἀρίστωνος Ταναγραῖος. 126. Ἀλέξης Ἀριστέα Ἡρακλειώτας. 127. Διόδωρος Ἡρακλείδου Ταναγραῖος. —
79/8	106* Μικυθίων Μικυλίωνος Χαλκιδεύς. —	(168/7)	(127* Δικαίταρχος Φιλωνίδα } Λαοδικεὺς τῶν (,, b et Φιλονίδας ,, ? } ποτὶ θαλάσσει) (,, c Ἀγάθαρχος Μένωνος Ταυρομενίτας) (,, d Νικόστρατος Σωτικὸς Ἀνκωνίτας) (,, e Ἐκαταῖος . . . [Ἀιτωλός?]) (,, f Ἀριστόμαχος Ἀριστομάχου Ἀθηναῖος) (c.166) (,, g Σώστρατος Σωπτράτου } Σαρδια- (,, h Ἀπολλωνίδης Ἀσκληπιάδου) } νοί)
78/7	107* Ἀπολλωνίδης Ἀσκληπιοδώρου Ζεφυ- ριώτης. — 108. Ἀθηνίαν Ἀθηνίανος Κορίνθιος. — (108* Ἀπολλοφάνης Διονυσίου Χαλκιδεύς, 109=91. Ολύμπιος Εὐμήλου (λερ.) 110. Μίχων Διονυσιοδώρου } Κορωνεῖς. — 111. Ἀθανίας Ἐπανέτου }	166/5	17* Κάσσανδρος Μενεσθέος Τρῶς ἀπὸ Ἀλε- ξανδρείας. —
77/6	112. Δαμέας Θεάντου Βούριος. 113. Φιλόνομος Σωκράτης Ἐλατεύς. —	165/4	128* Νίκων Νίκωνος Μεγαλοπολίτας. 129* Ἐχεκράτης Ἐχεκράτου } Ἀργεῖοι. 130* Φίλων Φιλοκλέους } 131. Πυθῆς Ἀπολλωνίου Ἀθηναῖος. 132. Θεόπομπος Νίκωνος Σικυώνιος. 133. Νίκων Διοδώρου Θηβαῖος. —
Π	114* Πολέμων Μιλησίου Πιεύς. —		Appendix II:
76/5	116* Ἀδματός Ἀριστομένεος } 117. Σωμένης Σωμένηος } Σεκυώνιοι. 118. Καλλικράτης Νέωνος } 119* Μνήμων Ἀρίστωνος Πάφιος. 120. Πεισίδας Κρίτωνος Ἐλατεύς. —	149/8	134* Ἰσίδωρος Διονυσιοφάνεος Αἰολεὺς ἀπὸ Ἄσσου. — 135. Πολύανος Πολυαίνου Ἀλεξανδρεὺς ἀπὸ Αἰγύπτου. —
75/4	115. Κάλλιππος Σωχάρου Ἐλατεύς. —		Asterisci * spectant ad notas.

Lineolae — indicant singulas particulas quae novis praescriptis (ἄρ-
χοντος . . , βουλευόντων . .) incipiunt. Tales particulas Nik. Forsch. 116—156
quaestione perlonga instituta fere 71 computavit, cf. conspectum ib. p. 157.
Proxeni uncis () inclusi in tit. 585 desunt, in nota finali enumerantur.

Conspectus urbium, ex quibus proxeni oriundi sunt:

Ἀθηναῖοι pr(o)xenus) 2. 28.	Aetolia: (Ἀἰτωλός? 127 ^e)	Asia minor:
41. 89 (104 ^a . 127 ^f). 131.	Ναυπάκτιοι 64. 70.	Ῥιεύς 114.
Euboea: Χαλκιδεῖς 106. (108 ^a).	Τριχονεύς 69.	Ἀλεξάνδρεῖς Τρωάδος 17. 18.
Κορίνθιοι 11. 95. 108.	(Πρόσχειος 124 ^a)	Αἰολεύς ἀπὸ Ἄσσου 134.
Σεκυώνιοι 116—18. 132.	Ἀκαρνανεῖς 13—15.	Ἀλικαρνασσεύς 73.
Ἀργεῖοι 129/30.	Λευκάδιοι 39.	(Σαρδιανοὶ 127 ^a , ^h)
Μεγαλοπολίταις 128.	Ἀμβρακιώταις 90.	Ἀλαβανδέυς 82.
Achaia:	Ἀπολλωνιάταις 38.	Lycia: Τλωεύς 66.
Αἰγυεύς 12.	Malis:	Cilicia: Ζεφυριώτης 107.
(Πατρεύς 124 ^b).	Ἰρακλειώταις 29. 126.	Ἀντιόχειοι ἀπὸ Πυράμου 122/3.
Βούριοι 112.	Λαμειεῖς 20—22.	(Ἀζοδικεῖς τ. ποτ. θαλ. 127 ^a , ^b).
Ἀσχειεύς 67.	Thessalia:	Cyprus: Πάφιος 119.
Boeotia:	Σκοτουςσαῖοι 45.	Aegyptus: 63. 65. 83/5. 135.
Θηβαῖοι 68. 133.	Ἀτράγιοι 72.	Ἀλεξάνδρεῖς 52/3. 54/7. 58/62.
Θεσπιεῖς 42—44.	Magnesia:	Italia-Sicilia:
Θισβεύς 78.	Δημητρίεύς 25.	(Ἀνκωνίτας 127 ^a)
Κορωνεῖς 91—93. 109—11.	Macedonia:	Ἀργυριππανός (Arpi) 26.
Λεβαδεῖς 74—76. 80/1.	Πελλαῖοι 40.	Κανυσῖνος 7.
Ταναγραῖοι 125. 127.	Κασσανδρέυς 79.	Βρεντεςῖνος 27.
Ὠρώπιοι 71.	Καλχηδόνιοι 94.	Ταραντῖνος 49.
Phocis:	Χερσονασῖται ἐκ τ. Πόντου 9.	Ῥηγῖνος 31.
Ἐλατεῖς 113. 115. 120.	Παντικαπαῖεύς 10. 23/4.	(Ταυρομενίτας 127 ^e)
Λιλαιεύς 1.	Insulae: Θηραῖοι 30.	Ἀκραγαντῖνος 37.
Ἰανπόλιοι 124.	Χῖοι 19. 77. 86. 87/8.	Ἐλεᾶται 50. 51. 105.
(Locris: Τολφώνιοι; 120 ^a).	Κῶιοι 16.	Ῥωμαῖοι 8. (25 ^a). 32/6. 46/8. 121.
(Οἰανθεύς 120 ^b)	Ῥόδιοι 96—104.	Μασσαλιώταις 3—6.

zu einigen Jahren) .. hier eingehauen ..; sie ersetzten aber wohl nur die unbedeutenden Proxenieverleihungen .., die wichtigeren publizierte man wohl nach wie vor gesondert'. Sed ex omnibus decretis in honorem horum proxenorum ab a. 197 ad 175 factis unum separate incisum novimus, sc. pr. 119, qu. cf.; nam in duobus reliquis res aliter se habet: in tit. 604 primo loco non proxeni 23 et 24, sed urbs Chersonasitarum, in tit. 614 item non primo loco proxeni 96—104, sed civitas Rhodiorum honorantur. De appendicis proxeniis v. infra. — Vice versa in catalogo deesse videntur proxeni, quorum decreta tenemus, fere tres: 25^a, a. 191/0 M'. Acilius consul, n. 608 (nisi proxenos 26 vel 27 ibi supplere mavis). — 104^a, a. 180 Apollodorus Atheniensis, n. 615 (sed de aetate eius non plane constat). — 108^a, a. 178(?) Ἀπολλόδωρος Διονυσίου Χαλκιδεύς], Jahrbh. Phil. 1896, 623 n. 23, qui a. 178 hieromnemo est n. 635₁₅ (sed in proxeniae decreto archon amissus). Quibus nequaquam certis accedunt incertiores duo: Eurydicus Arcas, Delphica III 249 (Fouill. III 2, 193), cuius proxeniam tantum renovatam rectius fini saec. III attribuas, tum post a. 178(?) hieromnemones in tit. Jahrbh. Phil. 1894, 662, 2 enumerati, inter quos cum Eucheir filius proxeni 28 compareat, tit. multo recentior esse potest.

Reliqui non ad ipsum catalogum, sed ad *appendicem* inde a prox. 120^a pertinent, cuius aetate (ab a. 174) rursus decreta singula esse incisa, per se patet, cf. not. 121. Quorum usque ad a. 165 collegi duodecim proxenos, quos tabulae p. 102/3 inserui: 120^{a, b}, a. 175/4 fratres Androsthénidas Tolphonius, Aristomachus Oeantheus, Bull. Hell. XXIII 542 (quorum proxenia tantum renovatur). — 124^a, a. 171/0 Aetolus quidam (Πρότχσιος), Delphica III 101 (Berl. ph. W. 1912, 348). — 124^b, a. 171/0 Archon Patrensis, W-F 12 (Αγ[?]ων W-F; Ἀρ[?]ων Baun. GDI 2611; Ἀρχων Nik. Forstch. 114). — 127^{a, b}, a. 168/7 Dicaearchus Laodicensis CIG 1693, Berl. ph. W. 1910, 1081, et frater eius Philonidas, cf. catal. geographicum GDI 2580₁₀₅: ἐν Λαοδικείᾳ τῇ περὶ θαλάσσης· Φιλωνίδας Φιλωνίδα καὶ ὁ ἀδελφεὸς αὐτοῦ Δικαίταρχος Φιλωνίδας. Cf. Nik. Geogr. Liste 10. — 127^c, a. 168/7 Agathocles Tauromenita, W-F 11. — 127^d, a. 167/6 Nicostratus Anconitanus, W-F 13. — 127^e, a. 167/6 Hecataeus Aetolus (?), GDI 2697. — 127^f, a. 167/6 Aristomachus Athen., Fouill. III 2, 91. — 127^{g, h}, c. a. 166 Sostratus et Apollonides, legati Sardoniorum (fortasse ad Pythia missi?), Bull. Hell. V 1881, 383, n. 4 (Or. Gr. I. 305). — Praeterea a. 166/5, 165/4, 149/8 tres proxeniae et in decretis separatis incisae et in catalogo vel appendice additae: 17 Cassander Tros, n. 653 C (ut quidem videtur), sero ante prox. 18 intercalatus. — 128 Nico tragoedus, n. 659, qui prox. 128 tantummodo una cum asseclis 129 sq. supra repetitus est (cf. not. 128). — 134 Isidorus Assius in app. II; cf. Fouill. III 1, n. 271.

586. Nicagorae praetoris Rhodii donarium, c. a. 196. Carpathi in fano Neptuni Porthmii, inventa *Tristomo*. Edd. Beaudouin Bull. Hell. VIII 1884, 348 (Schumacher de republ. Rhod. 55 et Rh. Mus. XLII 188, 635); Paton Class. Rev. III 333; Hiller v. G. AEMOest. XVII 1891, 102. 247 et IG XII 1, 1036 (Syll.² 269). Cf. Holleaux Rev. phil. XVII 183; Herzog Klio II 1902, 332. [Hi]

[N]ικαγόρας Παμφιλίδα¹, | κα[θ'] ὁδοεσίαν δὲ [N]ικαγόρα², | σ[τ]ρατα-
5 γήσας ἐ[ς] τὸ πέραν³ | κα[τὰ] πόλεμον⁴ ἐκ πά[ντων] | τε[τ]ράκις⁵ καὶ τάν

1. 2 Suppl. ex aliis eiusdem hominis monumentis, Ath. Mitt. XV 334, 3: ὁ ὁ[ἄμ]ος ὁ Κεδρεατῶν ἐτίμασε | Νικαγόρ[α]ν [Παμ]φιλίδα καθ' ὁδοεσίαν δὲ Νικαγόρα. IG XII 1, 202: Νικαγόρας Παμφιλίδα | [καθ'] ὁδοεσίαν δὲ Νικαγόρα | Λαδάρμιος. Carpathum annis 204/0 a Nicagora defensam esse coniecit Herz.

3 Suppl. Schumacher ex titulo n. 619₂₇. Non modo quae proprie Rhodiorum Peraea dicitur paeninsula, sed omnia quae illi in continenti e regione insulae possidebant significari videntur. Dttb. ἐ[πὶ] τοῦ δεῖνος] Herz.

4 A. 201 Philippus Macedo post proelium navale ad Laden commissum etiam terrestribus copiis in Caria superior fuerat et oppida Iasum Eorum Bargyliam Pedasa praesidiis firmaverat (Polyb. XVIII 44, 4). Item paeninsulam Lorymorum, quae proprie Peraea Rhodiorum dicitur, ab eo tum occupatam esse apparet ex Polyb. XVIII 2, 3. Sed post regis ad Cynoscephalas cladem (a. 197) Pausistratus Rhodiorum praetor in Cariam penetravit Macedonesque, qui praesidia ex oppidis et castellis contraxe-

τ[ε χώραν⁶ | κ]αὶ τὰ φρούρια ἀ[πήμαντα]⁷ | πάντα διαφυλάξας τῶ[ι
 10 δάμωι] | καὶ ἀνακτησάμενος τὰ[ν] | Πισυτήν⁸ χώραν καὶ τὰ[ν] | Ἰδυ-
 μίαν⁹ καὶ τὰν Κυλλανδίαν¹⁰ | κ]αὶ τὰ ἐν αὐταῖς φρούρια, | [Π]ορθη-
 δᾶνι Πορθημίω¹¹.

rant, prope Alabanda fudit (Livius XXXIII 18, 8 sqq.). Qui cum Bargyliam fugissent, facile hoc quoque oppido potiri poterant Rhodii, ni Pausistratus castellis Peraeae expugnandis tempus trivisset (Liv. XXXIII 18, 20). Idem bellum hic significari, ac Nicagoram quidem proximo ante Pausistratum loco praetorem fuisse, ut quattuor anni eius magistratus a. 201—198 sint, admodum probabile est, quia Pausistrati expeditioni iam interfuerunt Pisuetae (Liv. XXXIII 18, 3), cum a Nicagora demum Pisyetis regio recuperata dicatur hic v. 9.

5 De quattuor annis v. not. 4. Vocabula ἐκ πάντων vero vix aliter intellegi possunt nisi ut volgo quidem singulos praetores ex singulis populi partibus electos esse, sed aliquando necessitate urgente nulla huius divisionis ratione habita eum qui maxime idoneus videretur ex toto populo creatum statuamus. Dttb. Conferas notam formulam ἐλέσθαι ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων. ἐκπ[εύσας] Herz. 6 Suppl. Dttb.

7 Aut sic cum Saridaki aut ἀπ[τάστως] cum Wilamowitzio. 8 Cf. Steph. Byz. s. Πισύη· πόλις Καρίας. λέγεται καὶ Πιτύη. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Πισυτήης. Liv. XXXVIII 18, 3 (not. 4). Sch. Vicum Turcicum *Pisikiöi* situm occidentem et meridiem versus ab oppido *Mughla-Mobollia* eius urbis locum tenere coniecit Paton, titulo illic invento confirmavit Benndorf Anz. Wien. Ak. 1892 Juli 20, p. 5.

9 Suppl. Schum. Cf. Steph. Byz. s. Ἰδυμα· πόλις Καρίας, οὗ καὶ Ἰδυμος ποταμός· τὸ ἐθνικὸν Ἰδυμεὺς καὶ Ἰδύμιος. λέγεται καὶ Ἰδύμη ἢ πόλις. Quinto saeculo frequenter inter socios Atheniensium vectigales occurrunt Ἰδυμῆς (IG I 37 t₂₉. 231₂₅ al.). Illic Pausistratus cum Rhodo traiecisset milites exposuisse videtur atque inde in interiora Cariae pene- trasse.

10 Huius quoque civitatis in laterculis tributorum societatis Atticae frequens est memoria (IG I 37 t₃₁. 226₂₀ al.). 11 Templum Neptuni Porthmii in septentrionali insulae Carpathi parte situm a freto (πορθημῶ) quod inter eam et Sarum intercedit nomen habuisse manifestum est. Hi. Erat fanum publicum totius populi Rhodiorum (Syll.² 491¹⁰).

Δ587. Peparethus post bellum Macedonicum restituta, c. 196. Peparethi (h. *Skopelos*). Ed. Fredrich SBak. Berl. 1905, 68 et IG XII 8, 640.

[H]

Philippus rex a. 200 *Sciathum et Peparethum, haud ignobiles urbes, ne classi hostium praedae ac praemio essent, diruit*. Liv. XXXI 28, 6. Cum Romani Graeciae res ordinarant (a. 196 inde ab Isthmiis), insulae hae Atheniensibus, quorum usque ad a. 338 fuerant, redditae non sunt (IG XII 8, p. 167/8), sed usque ad a. 42 sui iuris erant. Fr. De Peparethi insulae et urbis situ egit Fredrich l.l. et Ath. Mitt. XXXI 1906, 109 sqq. et Vor den Dardanellen 1915, 136, additis imaginibus.

[Ε]ὐαθλος εἶπεν, Διονυσόδωρος¹ ἐπεψήφισε· | ἐπειδὴ Φιλόξενος Φιλο-
 ξένου Ἀθηναῖος² ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν καὶ εὐνοὺς ὑπάρχων διατελεῖ τεῖ
 5 πόλει ἡμῶν χρείας τε παρέχεται καὶ κοινῇ καὶ κα[τ']³ ἰδίαν τοῖς
 δεομένοις τῶν πολιτῶν, τὸν | [τ]ε ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς⁴ ἐργολαβήσας
 μεταγα[γ]εῖν καὶ οἰκοδομῆσαι ἐμ πλείοσιν τε τῶν περ[ι] | τὸ ἔργον ἀνέ-
 στραπται συμφερόντως τεῖ | πόλει, τό τε ἔργον συνετέλεσεγ κατὰ τῇ[ν] |
 10 συγγραφὴν εὐαρέστως, ἐπεδέξατο δὲ | μετὰξιμ μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος
 τήν | [τ]ε βάσιγ καὶ τὸ ἄγαλμα καὶ κατέστησεν εἰ[ς] τὸν ναὸν ἰδίους
 δαπανήμασιν, καὶ τὸν βω[μ]ὸν μεταγαγὼν κατεσκεύασεν καθὼς ὁ
 15 ὁ[γ]μος παρεκάλεσεν αὐτόν. ἵνα οὖν καὶ ὁ ἡμέτερος δῆμος
 εὐχάριστος ᾧ φαίνεται καὶ | [τ]ιμῶν τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας καὶ χά-
 ριτας | [ἀ]πονέμων ἀξίας τῶν εἰς ἑαυτὸν γινομέ[ν]ων εὐεργετημάτων,
 20 δεδόχθαι τεῖ βουλευῖ κα[ὶ] | τῶι δήμωι τῶι Πεπαρηθίων, ἐπαινέσαι
 Φι[λ]όξενον Φιλοξένου Ἀθηναῖον καὶ εἶναι αὐ[τ]ὸν πρόξενογ καὶ εὐερ-
 γέτην τῆς πόλεως ἡ[μ]ῶν καὶ τοὺς ἐκγόνους αὐτοῦ, δεδόσθαι ὁ[ε] | ἀ-
 25 τῶι καὶ γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν κατὰ-προ[δ]ικίαν ἄνευ ἐπιδικάτωγ⁵
 καὶ προεδρίαν ἐν | [τ]οῖς τῆς πόλεως ἀγῶσιγ καὶ πρόσδοον πρὸ[ς] τὴν
 βουλὴν καὶ τὸν δῆμον πρώτοις μετὰ | τὰ ἱερὰ καὶ Ῥωμαίους⁶ καὶ
 ἀσφάλειαγ καὶ πολ[έ]μου καὶ εἰρήνης καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς
 30 ἄλ[λ]οις προξένοις ἐκ τῶν νόμων ὑπάρχει, στεφα[ν]ῶσαι δὲ αὐτὸγ
 κιττοῦ στεφάνωι τῶι πατρίωι τοῦ θε[ο]ῦ⁷ καὶ ἀναγορεύειν Διονυσίω
 ᾧ τραγωιδό⁸, τῆς δὲ ἀν[α]γορεύσεως τοῦ στεφάνου ἐπιμελείσθωσαν

1 Nota: abundans in hoc textu qui consonantium assimilatione et syllabarum divisione excellit (legitimum enim v. 12 εἰ[ς], v. 26 πρὸ[ς] ut in praepositionibus cum substantivo insequente coniunctis). Wilamowitz ap. Fr. SB.

2 Fortasse idem qui Φιλόξενος Φιλοξένου Σουνιεύς PA 14710; post a. 167 Sarapidis apud Delios sacerdos? Fr.

3 Sive κα[τ'] ἰδίαν Meisterhans-Schwyzzer Gr.³ 87⁷⁵⁰ et passim.

4 Templum Minervae extra muros fortasse supra urbem (Ath. Mitt. XXXI 1906, 115) situm a. 200 a Philippi militibus direptum erat. Templum recens loco Βράχο; nominato, ubi titulus inventus est, intra muros conditum esse verisimile est (ibid. 112). Fr.

5 Decima summae de qua lis erat antea solvi debebat, cf. legem Stymphaliam IG V 2, 357₈₈: εἰ δ[ὲ] ὁ μ[έ]ν παρκαταβ[ά]λῃ τὸ ἐπιδέκατον, ὁ δὲ μὴ παρκαταβάλλῃ τὸ ἐπιδέκατον ὑπακούων, [ὁ] παρκαταβαλλόμενος τὸ ἐπιδέκατον νικήτω τὰν δίκαν.

6 Hinc sequitur iam antea Romanis omnibus ut iis, qui insulae libertatem reddidissent, honores et privilegia decreta esse. Eiusmodi honores cf. Niese II 285⁴ (Atheniensium a. 228?). 653.

7 Bacchi cultum nummorum imagines, uva, thyrsus, dei aut Staphyli herois Ariadnae filii caput referebant: Head HN² 312; de vini praestantia Plin. XIV 76.

8 I.e. ᾧ ἂν ἡμέραι ὡς τραγωιδό.

- 35 οἱ ἄρχοντες οἱ κατ' ἐνιαυτὸν γινόμενοι, καλεσάτωσαν δὲ αὐτὸν | οἱ
ἄρχοντες ἐπὶ ξένια εἰς τὸ πρυτανεῖον ἐπὶ τῇ | [κ]οινῇ ἐστίαν. ἀνα-
γράφαι δὲ τότε τὸ ψήφισμα εἰστέλη[ν] | [λ]ιθίνην καὶ στῆ[σα]· ἐν τῷ
προνόμῳ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Πολι[ά]δος.

588. Milesiorum et Magnetum pax, a. 196 autumn. Mileti in Delphinio, nunc Berolini. Ed. Rehm Milet I 148; Mezger Inscr. Milesiaca de pace inter Milesios et Magnetes facta 1913. Cf. v. Wilamowitz Goett. GA 1914, 94.

[H]

- συνθῆκαι Μ[ι]λ[η]σίων καὶ Μαγ[νή]των. | ἀγαθῇ τύχῃ· ἐπὶ I
τοῖσδε συ[ν]ε[λ]ύθησαν Μάγνητες καὶ Μιλή[σιοι] | συνλυσάντων αὐτοὺς
τῶν π[ά]ραγεγενημένων πρεσβευτῶν κα[ὶ] | χ[α]ταστησάντων εἰς τὴν ἐξ
5 ἀρχ[ῆς] φι[λ]ίαν ἀπὸ μὲν τῶν πόλεων· Π[ο]δ[ι]ών¹ Φιλοστράτου τοῦ
Ἀ[γάθ]ω[νος], ... | ἰα τοῦ Σωσικράτους, καθ' ὁδοσε[ῖ]αν δὲ | Β[ά]τωνος,
Νικοστράτου [τοῦ] Τ[ε]ισύλου², Ἀ[θ]ηναίων Ἀλεξίωνος τοῦ | Σπευ-
σίππου Ἀζην[ιέ]ως³, Θεο[κ]λείους [τοῦ] Δεξιθέου Φυλασίου, Θεοπ[ρ]-
π[ο]υ τοῦ Δημοκλείους ἐκ [Κο]λων[έ]ων³, Κνιδ[ι]ών⁴ Π[το]λεμαίου τοῦ
Χέρ[σωνος], Ἀρ[χ]εστράτου τοῦ Ἀ[ρ]χιδάμου, [Μυ]νδ[ι]ών⁵ -- -- --
10 Ἡγέμο[ν]ος τοῦ ... | ἄρχου, Σαμίων⁵ Θεομνήστου τοῦ Ἀλέξου,
-- τοῦ --, | Σ[τ]ησαγόρου τοῦ Θεσαλοῦ, Ἀλικαρνα[σσέ]ων⁵ -- τοῦ --, |
Θεομνήστου τοῦ Ἰεροκλείους, Παυσανίου τοῦ --, Καυ[ν]ίων⁵ Διο-
νυσικλείους τοῦ Ὀλυμπύχου, -- τοῦ --, Μυλα[σσέ]ων⁶ Ἀπολλωνίου
15 τοῦ Νυσίου, Ἰάσωνος τοῦ Διονυσίου, Ἰ[σ]σαλδώμου τοῦ Εἰρηναίου,
Τη[τ]ών⁷ -- τοῦ --, Ἀντιπάτρου τοῦ Νυμφοδώρου, Κυζι[χην]ών⁸ -- |
τοῦ Ἀντικράτου, Ἀχαιοῦ τοῦ Συννόμου, -- τοῦ --, | ἀπὸ δὲ τοῦ κοινοῦ
τῶν Ἀχαιῶν⁹ Δα[μοξέ]νου τοῦ --, | ἀπὸ Μεγάλης πόλεως Φρα-

Legerunt nomina ex titulorum Milesiorum nec non Magneticorum copiis suppleverunt, commentati sunt Rehm, Mezg. 1 Rhodii a. 196, Philippo rege debellato, Cariae partes occupaverant (n. 586). Urbes, quarum legati infra enumerantur, imprimis Athenienses, Rhodiorum in bello Macedonico socii fuerant. R. 2 Idem paullo postea de Priensibus et Samiis indicavit n. 599. 3 Ἀλεξίων Ἀζηνιεύς, frater Σπεύσιππος, Θεόπομπος ἐκ Κολωνοῦ in catalogo attico anni 183/2: IG II¹ 983 (PA 561. 7034). Dexitheus avus saec. V Δεξιθεός Φυλάσιος PA 3221. Ki. Nota demotica extra Atticam usurpata, sicut saepe in Delphicis (n. 297³). 4 Cnidii Milesiorum et Romanorum (a. 190: Liv. XXXVII 16, 2) amici. 5 Liv. XXXIII 20, 12, a. 197: *causaeque libertatis fuerunt* (Rhodii) *Cauniis Myndiis Halicarnassensibus Samiisque*. 6 Suppl. Hi. apud Rehmium propter nomen Caricum. Milet I n. 146. 7 Teii Philippi (Michel 55—60, omnia ante a. 197⁹) et Magnetum (I. Magn. 97) amici. 8 Cyziceni a. 201 Rhodiorum socii fuerant: Polyb. XVI 31, 4. 9 Achaei a. 197 milites Theo-

- 20 σιαρίδα τοῦ --, ἀπ' Ἀντιγο[ν]είας¹⁰ Διοκλείου(ς τοῦ) Ἀγγσιλόχου,
ἀπὸ Πατ[ρῶν -- τοῦ] Σελεύκου, Ἀριστείδου τοῦ [-- καὶ τῶν ἐπὶ τὴν |
σῶ]νθесιν ἀποσταλέντων παρὰ [μὲν Μαγνήτων -- | τοῦ] Διοσκούριδου,
Ἐπικράτου τοῦ Διοκλείους, Πυθοδότου τοῦ Χαρισίου, Πυθοκλείους
25 τοῦ Ἡγησίππου, Δημητρίου τοῦ Εὐμήδου[ς, | παρὰ] δὲ Μιλησίων
Θεογ[ένους] τοῦ Λεωδάμαντος, Ἀλεξάνδ[ρου τοῦ] Δημητρίου, Δαμ[αρίου]
τοῦ Γλαυκίππου, Ἀντιγόνου τοῦ [Ἐκαταίου], Ἀρτεμιδώρου τοῦ Ἡρο-
δότου¹¹. εἶναι εἰς ἅπαντα τὸ[ν] χρόνον εἰρήνην καὶ φιλίαν Π
Μάγνησι καὶ Μιλησίοις. τῆς δὲ χώρας | τῆς περαιᾶς¹², ὑπὲρ ΠΙ
30 ἧς διεφέροντο Μάγνητες καὶ Μιλήσιοι, ὅ[ρ]ον ὑπάρχειν αὐτοῖς τὸν
Ὑβάνδον ποταμόν¹³, καὶ ἀπὸ τοῦ | ποταμοῦ τούτου τῆμ μὲν ὑπεράνω
πᾶσαν εἶναι Μαγνήτων, τὴν δ' | ἀπὸκάτω πᾶσαν ἕως θαλάσσης εἶναι
Μιλησίων· καταπῆ[ξαι] δὲ] πέτρους καὶ στήσαι ἐπ' αὐτῶν στήλας
ἐκατέρους παρὰ [τὸ ῥεῖθρον] τοῦ ποταμοῦ ἐν τοῖς αὐτῶν μέρεσιν,
35 καθότι ἐπέγνωσαν | τοῖς τόπους παραγενόμενοι οἱ ἀπεσταλμένοι ἐπὶ
τάς συνλύσεις | πρ[ε]σβευταί, καὶ εἶναι αὐτοῖς ὄρον διὰ παντός τὸ τε
νῦν ὑπάρχ[ον] ῥεῖθρον τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ὑβάνδου καὶ τοὺς παρα-
τεθέντας π[έτ]ρους καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν στήλας. εἶνα δὲ ὣσιν IV
ἀσφαλεῖς αἱ συνλύσεις καὶ διαμένῃ ἡ εἰρήνη καὶ φιλία εἰς τὸν
40 αἶε χρόνον ἀμφοτέροις | ταῖς πόλεσιν, μὴ εἶναι μήτε Μάγνησιν τὴν
Μιλησίων χώραν μ[ή]τε τὴν περαιάν μήτε ἄλλην μηδεμίαν μηδὲ
φρούριον, μήτε Μιλησίοις | τὴν Μαγνήτων χώραν μήτε τὴν περαιάν

xeno duce Rhodiis auxilio miserant. Liv. XXXIII 18, 2. Damoxeni a. 197 legati ad Romanos (Polyb. XVIII 42, 6) nomen suppl. Mezger. 10 Arcadicae, quae Mantinea fuerat; suppl. R. propter vicinam Magnam urbem; item Patras [Patara enim cum tota Lycia a. 197 Antiochus ceperat].

11 De his nominibus egit R. 12 Peraea Myesiorum fere ager fuit, quem a. 390/87 Milesiis Struses n. 134), a. 201/0 Magnetibus dederat Philippus (Polyb. XVI 24, 9), Milesii fere a. 197 (R.) rursus affectasse videntur, ab Heracleotis vicinis adiuti. Sed vicerunt Magnetes quibus Prienenses, alioquin semper fere hostes, succurrerunt. Arbitri agrum ambiguum dividerunt. 13 Plin. n. h. II 204: *Hybanda, quondam insula Ioniae, ducentis nunc a mari abest stadiis*. Quam insulam a Myunte septentrionem versus ponit R., idem postea (Milet I 442) ad colles *Oesbaschy* rettulit. Nihilominus Thucydidis (III 19, 2) Σάνδιος λόφος num ex Ὑβάνδιος per corruptelam ortus sit, dubitare licebit (fluvium cum hodierno rivo *Gargyntschai*, insulam ad supra dictam *Oesbaschy* pertinere indicavit Wiegand Milet III 3). Hanc terram a. 188 a Cn. Manlio et decem legatis Romanis recuperaverunt Milesii: Polyb. XXI 48: Μιλησίοις δὲ τὴν ἱερὰν χώραν ἀποκατέστησαν, ἧς διὰ τοὺς πολεμίους (πολέμους corr. Sch.) πρότερον ἐξεχώρησαν.

- μήτε ἄλλην μηδεμίαν μηδ[ἐ] φρ]ούριον παρὰ μηθενὸς λαβεῖν μήτε δι' αὐτῶν μήτε δι' ἐτέρων μήτ' ἐγ κτ[ή]σει | μή]τε ἐν δόσαι μήτε ἐν
 45 ἀναθέσει μήτε καθιερώσει μήτε κατ' ἄλλον τρόπ[ον μη|θ]έ]να· μηδὲ κατὰ παρεύρσειν μηδεμίαν· εἰ δὲ μή, ἄκυρον εἶναι τήγ γενομένην | δ]όσιν ἢ ἀνάθεσιν ἢ καθιέρωσιν ἢ κτῆσιν ἢ ἐάν τις γένηται παρεύρεσις | ἢ] τρό[πο]ς (ὁσ)τισποτεοῦν 14 ἢ δι' αὐτῶν ἢ δι' ἐτέρων.
 τοῖς δὲ ἔχουσιν σῦλον ἢ κατὰ Μαγ[νή]των ἢ κατὰ Μιλησίων μηδὲ V
 50 βανομένων τ[ρ]όπῳ μηθενὶ μηδὲ παρευ[ρέ]σ]ει μηδεμιᾷ. ἐάν δέ VI
 τινα τῶν ἀπ[ε]σχευασμένων ἢ μεθεσταμένω[ν] | ἐν τῷ συνστάντι πολέμῳ βούλωνται μετὰγειν ἢ Μάγνητες διὰ τῆς Μ[ι]λησίων χώρας ἢ Μιλησιοὶ διὰ τῆς Μαγνήτων, εἶναι αὐτοὺς ἀτελεῖς, ἐ[ὰ]μ μετάγωσιν μετὰ μῆνας δύο ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ τῆς συνθήκ[η]ς. | δσα VI
 δ' ἂν κατὰ πόλεμον ἀποσκευάζωνται ἢ μεθιστάνωσιν ἢ Μάγνητες |
 55 εἰς τὴν Μιλησίων ἢ Μιλησιοὶ εἰς τὴν Μαγνήτων ἢ οἱ κατοικοῦντες ἐν [ἐ]κ[α]τέ[ρ]ῃ τῶν πόλεων ἢ διάγῳσιν, [τῶ]να ἀποκαθιστάνωσιν εἰς τὴν ἰδίαν, ε[ἰ]ν[α] τὰυτα ἀτελῇ καὶ προνοεῖν [ὅ]π[ε]ρ αὐτῶν τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἐν ἐκα[τέ]ραι τῶν πόλεων. εἶναι δὲ τὴν αὐτὴν VI
 εἰρήνην καὶ Πριηνεῦσι 15 τοῖς συνμα[χ]ήσασιν Μάγνησιν, καὶ Ἑρα-
 60 κλεωταῖς 16 τοῖς συνμαχῆσασιν Μιλησίοις. ὁπό[σο]ι δὲ στρα- IX
 τηγ[έ]ται ἢ ἐστρατηγήκασιν ἢ ἡγῶνται ἢ συνηργήκασιν ἡτινιού[ν] | π[ό]λει τῶν προγεγραμμένων ἢ συνμεμαχῆκασιν τρόπῳ ὅτιοῦν, ὑπάρχει[ν] | πᾶσι | τούτοις ἄδειαν καὶ ἀμνηστίαν, ὧν πεπράχασιν ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ μὴ ὑπ[έ]χ[η]ν αὐτοὺς ἔγκλημα μήτε δημοσίαι μήτε ἰδία περὶ μηθενὸς τῶν προγεγονότων ἕως τοῦ τῆς συνθήκης χρόνου.
 65 ὁπόσα δὲ αἰχμάλωτα σώματα πολ[ι]τικὰ εἰλημμένα ἐν τῷ πολέμῳ X
 ἐστὶν ἢ ἐμ Μαγνησίοις ἢ ἐμ Μιλήτῳ | ἢ ἐν Ἑρακλείῃ ἢ ἐν (Πριήνῃ ἐν) δημοσίῳ, ἀποδοῦναι ἐκάστῃ πόλιν τὸν ἴσον [ἀρ]ιθμὸν δι[ὰ] | τῶν πρέσβειων 17 τῶν ἀπεσταλμένων ἐπὶ τὰς συνλύσεις. τοὺς δὲ ὑπεράγοντας αἰχμαλώτους τοὺς Μιλησίων 18 χαριζόμενος ὁ δῆμος ὁ Μαγνήτων ἔδωκεν [ἄ]ν[ευ] λύτρου 'Ροδίοις· τοὺς δὲ ὄντας αἰχμαλώτους
 70 παρὰ τοῖς ἰδιώταις Μαγνήτων ἢ Πριηνέων ἢ Μιλησίων ἢ Ἑρακλεωτῶν ἐκλυτροῦσθαι Μάγνητας μέ[ν], [δ]σοὶ ἂν ὦσιν Μιλησίων ἢ

14 Vocem ζς post πος excidisse quam τρόπος τισποτεοῦν voluisse scribam veri est similis. Hi. 15 Non multo post Priensibus et Magnetibus rursus de agro ambiguo lites ortae, v. n. 679 (a. 143). 16 Milesiorum et Heracleotarum novum foedus c.a. 180: n. 633. 17 I.e. πρέσβειων, Hi.

18 Milesios bello victos esse hinc elucet.

Ἡρακλεωτῶν ἐμ Μαγ[νη]σ[τ]ίαι ἤ Πριήνη, Μιλησίους δ[έ] | δσοι] ἄν
 ὦσιν Μαγνήτων ἤ Πριηνέων ἐμ Μιλήτῳ καὶ ἐν Ἡρακλείᾳ· ἀνα-
 πέμ[πειν] δὲ τοῖς ἡκουσ[σιν] πρε[σβευταῖς ξένια] τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἐν
 75 τ[αῖς] πόλεσιν ἐκάσταις -- | ... υ... α κατὰ τῶν .. | --ες πρὸς τοῦ[ς] -- |
lacuna versuum nonnullorum. [- μι - ε]ῖς τὸ [ἱερὸν? -- | κυρω- XI
 θεισῶν δὲ] τῶν συνθηκῶν οἱ μὲν παρὰ Μαγνήτων ἀπεσταλμένοι
 πρεσβευταί | παραγενόμενοι εἰς Μίλητον ὀρκισά[τωσαν] τὸν δῆμον τὸν
 Μιλησίων, οἱ δὲ παρὰ | Μιλησίων ἀπεσ[ταλμένοι] ἐπὶ τὴν σύνθεσιν
 80 [παραγενόμενοι εἰς Μάγνησιαν ὀρκισά[τωσαν] τὸν δῆμον τὸν Μαγνήτων.
 ὀρκια δὲ πα[ρ]εχέτωσαν Μάγνητες μὲν Μιλησίοις, Μιλήσιοι δὲ] Μά-
 γνησιν. ὁμνύωσαν δὲ ἱερὰ κα[ί]οντες τὸν ὄρκον τὸν ὑπογε[γραμμένον].
 ὄρκο[ς] Μαγνήτων· ὁμνύω τὴν Ἄρτεμιν [τὴν Λευκοφρυγηνὴν καὶ τοὺς |
 ἄλλους θεοὺς πᾶ]ντας καὶ πάσας διαφυλάξειν τὰς συν[θήκας] καὶ
 ἐμμενεῖν τοῖς | δεδογμένοις καὶ] μὴ μνησικαχέσειν περὶ μηθενὸς τῶν
 85 προ[γεγονότων]· εὐορκοῦντι μὲν εὖ εἶνα]ι, ἐφιορκοῦντι δὲ τάναντία.
 ὄρκος Μιλησίων· ὁμνύω τὸν Ἀπόλλω[να] τὸν Διδυμέα καὶ] τοὺς ἄλλους
 θεοὺς πάντας καὶ πάσας διαφυλάξειν τὰς | συνθήκας καὶ ἐμ]μενεῖν τοῖς
 δεδογμένοις καὶ μὴ μνησικαχέσειν περὶ μηθε[ν]ός τῶν προγεγο[γ]νότων·
 εὐορκοῦντι μὲν εὖ εἶναι, ἐφιορκοῦντι δὲ τάναντία. [ἄρχειν δὲ XII
 τῆς συν[θήκης], ὡς μὲν Μιλήσιοι ἄγουσιν, στεφανηφόρον θεὸν τὸν
 90 με[τ'] Ἀπολλώνιον καὶ μῆνα Πυανοψιώνα καὶ ἔκτην ἐπὶ δέκα, ὡς δὲ·
 Μάγνητες | [ἄγουσιν, στεφαν]ηφόρον Ἀριστέα¹⁹ καὶ μῆνα Ἀγνεῶνα καὶ
 πέμπτη(ν) ἐπὶ δέκα. [δοῦναι δὲ τῶν συν]θηκῶν ἀντίγραφον ἐσφρα-
 γισμένον τοῖς παρὰ Ῥοδίων [πρεσβευταῖς, ὅ]πως διατηρῆται καὶ ἐν
 τῇ Ῥοδίων πόλει ἕως τοῦ ἀντιγρα[φῆναι] εἰς τὰς στή[λας].

19 Cf. Rehm Milet I 124₃₆ Ἀπολλώνιος Ἱεροκλείους (197/6), v. 37 Ἀπόλλων
 Διός (196/5) in eponymorum Milesiorum tabula (sicut n. 272. 322). De men-
 sibus egit Rehm I.L. p. 231 sqq. Magnetum Aristeus recurrit n. 589.

589. Magnetum lex de Iove Sosipolide, a. 196 autumno.
 Magnesiae, nunc Berolini. Edd. Kern I. Magn. 98 (Syll.² 553); cf. Kern
 Arch. Anz. 1894, 78; Stengel Festschr. L. Friedlaender 420; Rehm et Mezger
 (ad n. 588). [H]

[στε]φανηφοροῦν[τος]¹ Ἀ[ρ]ιστέως² τοῦ [Δη]μητ[ρί]ου τοῦ | ... ὠνος
 μηνός Σμεισιῶνος³, φυλῆς προεδρευσούσης | [Ἀττα]λίδος⁴, γραμμα-

1 Cf. n. 557₁₁. 2 Idem eponymus atque n. 588₉₂, unde tempus defi-
 nitur. Rehm Milet I p. 345. 3 Ex Σμεισιῶνος haec nominis forma nata
 est eadem lege qua Προβαλίστιος a Προβαλινθος, Ἀμαρσίσιος ab Ἀμαρυνθος
 derivantur. Cf. Isaeus V 42 τῆς Ὀλυσίας (i.e. Ὀλυθίας) ἐν Σπαρτῶλει, quae

τεύοντος τῇ βουλῇ Πυθο[κλ]σί[ους⁵ τ]οῦ Ἠγησίππου, τετράδι ἀπιδόν-
 5 τος, ἐν νομαίαι⁶ ἐκ[κ]λησίαι, προσέδρων ἐπιστατοῦντος Μενεστράτου |
 τοῦ Ἀρτεμιδώρου, ὑπὲρ τοῦ ἀναδείκνυσθαι ἐκάστου | ἐνιαυτοῦ τῷ Διὶ
 ταῦρον ἀρχομένου σπόρου καὶ ὑπὲρ κατευ[χ]ῆς καὶ πομπῆς καὶ θυσίας
 καὶ ὑπὲρ τοῦ πῆγνυσθαι θύλον | ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ στρώννυσθαι στρω-
 10 μνάς. | ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· γνώμη δήμου· ὅπως οἱ
 οἰκονόμοι οἱ ἐνεστηκότες ἀγοράσωσιν ταῦρον καὶ οἱ αἰεὶ καθιστάμενοι
 ἀγοράζωσιν ταῦρον ὡς κάλλιστον τοῦ μηνὸς τοῦ Ἑραιῶνος ἐν τῇ
 πανηγύρει ἐκάστου ἔτους | καὶ ἀναδεικνύωσι τῷ Διὶ⁷ ἀρχομένου σπόρου
 15 μηνός | Κρονιῶνος ἐν τῇ νομηνίαι μετὰ τοῦ ἰέρω⁸ καὶ τῆς | ἱερείας
 τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λευκοφρυηνῆς⁹ καὶ τοῦ | στεφανηφόρου καὶ τοῦ
 ἱεροκῆρυκος καὶ τοῦ λητουρ[γοῦντος] θύτου¹⁰ τῇ πόλει· ἀποστέλλειν
 20 δὲ τοὺς παιδονόμους¹¹ παῖδας ἐννέα ἀμφιθαλεῖς, ἀποστέλλειν | δὲ
 καὶ τοὺς γυναικονόμους¹² παρθένους ἐννέα ἀμφιθαλεῖς. καὶ ἐν τῷ
 ἀναδείκνυσθαι τὸν ταῦρον κατευ[χέσθω] ὁ ἱεροκῆρυξ μετὰ τοῦ ἰέρω
 καὶ τῆς ἱερείας καὶ | τοῦ στεφανηφόρου καὶ τῶν παίδων καὶ τῶν παρ-
 25 θένων | καὶ τῶν πολεμάρχων καὶ τῶν ἱππάρχων καὶ τῶν οἰκονόμων
 καὶ τοῦ γραμματέως τῆς βουλῆς καὶ τοῦ | ἀντιγραφέως καὶ τοῦ στρα-
 τηγοῦ ὑπὲρ τε σωτηρί[ας] τῆς τε πόλεως καὶ τῆς χώρας καὶ τῶν
 πολιτῶν | καὶ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ τῶν ἄλλων τῶν κατοικούν[των]
 30 ἐν τε τῇ πόλει καὶ τῇ χώρῃ ὑπὲρ τε εἰρήνης¹³ καὶ | πλούτου καὶ
 σίτου φορᾶς καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν πάν[των]¹⁴ καὶ τῶν κτηνῶν·

scriptura profecto non a librario in verba oratoris illata est. Locum propter Teniorum fastos autumnō attribuit Bischoff; v. n. 620. 4 Si recte existimavit K. de litteraturae aetate, haec tribus necessario existimanda est ab Attalo I (a. 241—197) nomen accepisse. Eodem honore regem affectum esse constat Athenis (n. 540²) et Ilii (CIG 3616₁).

5 Suppl. Rehm ex tit. Milesio. 6 Cf. titulum Samium SGDI 5699 (Wilhelm Wien. Stud. XXIX 1907, 9): ἐπὶ Μενεκράτου Μεταγειν[ιῶνος] - 71 - τος, ἐκκλησίας νομαίας οὔση[ς], et Chiorum νομ[α]ίας ἐπαράς SGDI 5653 c₁₀. Adiectivum est Ionicum, respondens Attico νόμιμος; cf. Herodot. II 49 οὐ μὲν οὐδὲ φῆσω ὅπως Αἰγύπτιοι παρ' Ἑλλήνων ἔλαβον ἢ τοῦτο ἢ ἄλλο καὶ τι νόμιοι.

7 Sc. τῷ Σωσιπόλει. Cf. not. 19. 8 Cf. n. 495⁸. 9 Quia omnes civitatis res in huius deae potissimum tutela sunt, eius sacerdos etiam huic Iovis sacrificio adhibetur. 10 Sacerdotes (ἱερεῖς) in singulorum deorum, quibus quisque attributus erat, sacris victimas consecrabant (κατάρχεσθαι), at ipsum mactandi officium ministro alicui publico mandatum erat, quem in omnibus sacris eundem fuisse hic videmus. Eiusdem generis ni fallor est ἄρταμος IGA 543₅. 11 Cf. n. 578₁. 12 Cf. n. 736₂₆.

Boerner Realenc. VII 2089. 13 Ad pacem eiusdem anni provocat Rehm, cf. not. 2 et n. 588. 14 In Chthoniorum deorum numero, quibus

δεδοχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ | δῆμῳ, τὸν στεφανηφόρον τὸν αἰ γινόμενον μετὰ τοῦ ἱέρεω καὶ τῆς ἱερείας τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λευκοφρυγ(ῆ)ς 15 ἐξά[γ]ειν τὴν πομπὴν τοῦ μηνὸς τοῦ Ἀρτεμισιῶνος 16 τῇ
 35 δωδεκάτῃ καὶ θύειν τὸν ταῦρον τὸν ἀναδεικνύμενον, | συμπομπεύειν δὲ τὴν τε γερούσιαν καὶ τοὺς | ἱερεῖς καὶ τοὺς ἄρχοντας τοὺς τε χειροτονητοὺς καὶ | [τ]οὺς κληρωτοὺς καὶ τοὺς ἐφῆβους καὶ τοὺς νέους καὶ |
 40 τοὺς παῖδας καὶ τοὺς τὰ Λευκοφρυγὰ 17 νικῶντας καὶ | τοὺς ἄλλους τοὺς νικῶντας τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας. | ὁ δὲ στεφανηφόρος ἄγων τὴν πομπὴν φερέτω ἑξάνα πάντων τῶν δώδεκα θεῶν ἐν ἐσθῆσιν ὡς καλλίσταις καὶ πηγνύτω θόλον ἐν τῇ ἀγορᾷ πρὸς τῷ βωμῷ |
 45 τῶν δώδεκα θεῶν, στρωνύτω δὲ καὶ στρωμνὰς τρεῖς ὡς | καλλίστας, παρεχέτω δὲ καὶ ἀκροάματα αὐλητῆν συρίστην κιθαριστῆν· παριστανέτωσαν 18 δὲ καὶ οἱ οἰκονόμοι οἱ ἐν | τῷ μηνὶ τῷ Ἀρτεμισιῶνι τῇ
 50 δωδεκάτῃ ἱερεῖα τρία, | [ἀ] θύσουσιν τῷ τε Διὶ τῷ Σωσιπόλει 19 καὶ τῇ Ἀρτέμιδι | [τ]ῇ Λευκοφρυγῇ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ 20, τῷ μὲν | [Δι] κριὸν ὡς κάλλιστον, τῇ δὲ Ἀρτέμιδι αἶγα, τῷ δὲ Ἀπόλλ[ω]νι ἀττηγόν 21, θύοντες τῷ μὲν Διὶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διδ[ος] | τοῦ Σωσιπόλιος, τῇ δὲ Ἀρτέμιδι καὶ τῷ Ἀπόλλωνι ἐπὶ τ[οῦ] | βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος 22· λαμβάνειν δὲ τὰ γέρα τὰ εἰθισμέν[α] | τοὺς ἱερεῖς
 55 τῶν θεῶν τούτων. τὸν δὲ βοῦν ὅταν θύσωσιν | [δ]ιανεμέτωσαν τοῖς συμπομπεύσασιν, τὸν δὲ κριὸν καὶ τὴν | αἶγα καὶ τὸν ἀττηγόν διανεμέτωσαν τῷ τε στεφανηφόρ[ρ]ῳ καὶ τῇ ἱερεῖ καὶ τοῖς πολεμάρχοις καὶ τοῖς προέδροις | [κα]ὶ νεωποῖαις καὶ εὐθύνοις καὶ τοῖς λητουρ-

fertilitas terrae curae erat, Iovem Sosipolin fuisse K. et St. hinc merito collegerunt. 15 ΦΥΗΝΣ. 16 Cf. n. 696. 17 Cf. n. 561.

18 Haec vox de praebendis victimis etiam Syll.² 554. ⁶ usurpatur. Proprie significat, iuxta aram constituere. 19 Cf. Strabo XIV 648:

καὶ ἡ πατρίς δ' ἱκανῶς αὐτὸν (Ἀναξήνορα τὸν κιθαρωδόν, de quo cf. n. 766) ἠϋέησε πορφόραν ἐνδύσασα ἱερώμενον τοῦ Σωσιπόλιος Διός, καθάπερ καὶ ἡ γραπτὴ εἰκὼν ἐμφανίζει ἡ ἐν τῇ ἀγορᾷ. Nomen deus a victoria de Milesiis reportata (n. 588) accepisse videtur. 20 Coniunctissima fuisse Apollinis Pythii sacra apud Magnetas cum Dianae Leucophryenae etiam n. 557 prodit. Sed tamen multo minoris momenti fuerunt, quia Apollo illic non erat nisi sororis quasi comes et assecla; quare et n. 558/62 eius nomen tacetur unius Dianae mentione facta, et hic non suam habet aram, sed in illius ara ipsi quoque immolatur (v. 52. 53). 21 Cf. Eustath. ad Od. IX 222 p. 1625: Ἴωνες δὲ τινες καὶ ἀττηγὸς καλοῦσιν ἡλιζίαν τινὰ τῶν ἀρρένων (sc. αἰγῶν). Arnobius adv. nation. V 6 p. 178 R. *hirquos Phryges suis attagos elocutionibus nuncupant, inde Attis nomen ut sortiretur effluxit.* Kern. 22 Cf. not. 20.

γήσασιν, διανε[[μέ]τωσαν δὲ ταῦτα οἱ οἰκονόμοι. ὅταν δὲ ἀναδειχθῇ
 60 ὁ ταῦ[[ρ]ος, ἔγδοσιν ποιείσθωσαν οἱ οἰκονόμοι ὅπως τρέφῃται ὑπὸ |
 τοῦ ἐργολαβήσαντος· ἀγέτω δὲ ὁ ἐργολαβήσας τὸν ταῦρον | εἰς τὴν
 ἀγορὰν καὶ ἀγειρέτω παρὰ τε τῶν σιτοπωλῶν | καὶ παρὰ τῶν ἄλλων
 ἀγοραίων ἃ ἀνήκει εἰς τὴν τροφήν, καὶ ἄμεινον εἶναι τοῖς διδοῦσιν.
 65 τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀναγράψαι τοὺς οἰκονόμους εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ
 Διὸς εἰς τὴν παραστάδα, ἀναλίσκέτωσαν δὲ εἰς ταῦτα πάντα τὰ
 γεγραμμένα οἱ [οἰ]κονόμοι ἐκ τῶν πόρων ὧν ἔχουσιν εἰς πόλεως
 διο[ίκησιν, τὸ δὲ | ψ]ήφισ[μα τόδε] εἶναι εἰς φυλακὴν [τῆς πόλεως] 23.

23 Supplevit K. dubitanter; potest etiam τῆς χώρας fuisse. Utique enuntiatur, hoc populiscitum eisdem beneficiis uti, quae legibus constituta erant de eis quae oppidi agrique defendendi causa decernerentur. Cf. n. 305¹⁷,

Δ 590. Milesiorum de Didymeis decretum, c.a. 196. Coi in Aesculapii fano. Stela opisthographa. Ed. Herzog SB Ak. Berl. 1905, 979 cum imagine; cf. Boesch Θεωρός 15; Rehm Milet I 337 ad n. 147₉₆; v. Wilamowitz Goett. GA 1914, 96. [H]

ἐπὶ Ἰποκράτους μηνὸς Ἀρτεμιτίου¹. | ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, |

In latere adverso Coorum responsum est valde detritum; incipit: ἐπὶ Φιλίῳ, νομηνίαι μηνὸς Ὑακινθίου ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δάμῳ, γνώμα προστατῶν· ἐπεὶ τοὶ θεαροὶ τοὶ παραγενόμενοι παρὰ Μιλησίων etc. 1 Coorum est et monarchus et mensis. Et Hippocrates et Philinus Coorum monarchi in catalogo Calymnio referuntur (SGDI 3593), ubi duae mulieres illo, unus ἀνήβος hoc eponymo nati sunt. Quem catalogum c.a. 225 confectum esse censuit He., quamquam iam Bechtel SGDI l.l. seriōris aevi scriptiones notaverat: Πιθάνωρ, Ἐχερίδου, ubi εἰ pro εἰ, Σταταγορείνου ubi εἰ pro ι scriptum esset (cf. Scrinzi Atti R. Inst. Veneto LVIII 1899, 226), quae alterius potius saeculi, ac ne ineuntis quidem esse crederes, quamquam semel iam c.a. 250 ὕμειν exhibet tit. Coi inscriptus n. 456₅₁. Unde eo deducimur, ut decretum Milesium non cum Herzogio annis fere 245/0, sed saeculo tertio exeunti vel alteri ineunti tribuamus. Congruit legatorum Milesiorum aetas, siquidem iidem sunt atque Σίμος Ἀριστοφάντος a. 205/4, et Δημοσθένης Ἐ[ρ]χίν[ου] annis fere 200—175 commemorati (Rehm Milet I p. 337² et 368 ad tit. n. 147₉₆ et 152₂₈). Paullo antea Magnetes Leucophryenorum ferias instauraverant. Nec multo antiquior est tabula Olympia (I. Ol. 39) in honorem Damocratis Hagetoris f. Tenedii (quam priori saeculi III parti Wilhelm Beitr. 20, alii vel quarto ascripserunt): περὶ δὲ τῷ ἀποσταλᾶμεν τοῖς Τενεδίοις τὸ γεγονός ψάφισμα ἐπιμέλειαν ποιῆται Νικόδρομος ὁ βωλογράφος, ὅπως δοθῇ τοῖς θεαροῖς τοῖς ἐν Μίλητον ἀποστελλομένοις ποτὶ τὰν θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Διδυμίων. Unde non certo efficitur, fuisse iam tunc Didymea quinquennialia. Sed a. 290/199 feriae

ὁ γνώμη ἐπιστατῶν· Ἡρακλεώτης | Διονυσιοδώρου εἶπεν· ἐπειδὴ τοῦ δῆμου
κατὰ τὰ πάτρια τάς τε πανηγύρεις καὶ τοὺς ἀγῶνας συντελοῦντος ἐν
Διδυμείοις τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Διδυμεῖ, τῆς τε πόλεως καὶ τῆς χώρας |
10 καθιερωθείσης διὰ τὴν ἐν τῷδε τῷ | τόπῳ Ἀθητῶς καὶ Διδῶς μεῖξιν²
καὶ τὰς | τοῦ θεοῦ μαντείας³, ἐξ ὧν ἔθνη τε οὐχ ὀλίγα καὶ πόλεις⁴
καὶ τῶν βασιλέων⁵ | οἱ τετευχότες τῶν μεγίστων τῆς | παρὰ τοῦ θεοῦ
15 συμβουλίας⁶ τὴν τε καθιέρωσιν καὶ τὴν ἀσυλίαν ἀνηγόρευσαν ἀπαρά-
κλητοι αὐτοί, τῷ τε θεῷ καὶ | τῇ πόλει τὴν ἀξίαν περὶ τούτων
ἀποινείμαντες χάριν, προσήκει δὲ τῷ δῆμῳ πράσσειν τοῖς ἐξεν-
20 νεγμένοις | χρησιμοῖς ἀκόλουθα τὸν τε ἀγῶνα τιθεῖναι τῶν Διδυμείων
στεφανίτην καὶ | τοὺς Ἑλλήνας εἰς ταῦτα παραλαμβάινειν⁷, κοινῶν
25 τῶν εὐεργεσιῶν εἰς πάντας αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγεννημένων, δε-
δόχθαι τῇ βουλῇ ἐλᾶσθαι πρεσβευτὰς πρὸς Κῶνους⁸ φίλους καὶ συμ-
μάχους ὑπάρχοντας τοῦ δήμου, τοὺς δὲ αἰρεθέντας ἀφικομένους ἀπο-
30 λογίσασθαι | περὶ τῶν διὰ τοῦ μαντείου γεγονότων | τοῖς βασιλεῦσι
καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσι | καὶ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου πεπραγμένων |
εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν, καὶ παρακαλεῖν | καὶ ἀξιοῦν, θεωροῦντας τὴν
35 προαίρεσιν | ἣν ὁ δῆμος διὰ παντὸς τοῦ χρόνου διατελεῖ κοινούμενος
τῶν κατὰ τοὺς ἀγῶνας | ἐνδόξων, καὶ αὐτοὺς ἀκόλουθα πράξαντας
συναυξῆσαι τάς τε τοῦ θεοῦ τιμὰς | καὶ τὴν τοῦ δήμου περὶ ταῦτα
40 σπουδὴν | καὶ φιλοτιμίαν, ἀποδεξαμένους τὸν | ἀγῶνα στεφανίτην,
καὶ τάξαντας | τοῖς νικῶσι τιμὰς ὡς μεγίστας, εἰδότα[ς] | ὅτι ὁ δῆμος
εὐχάριστος ὧν περιράσεται | συναντῶν αὐτοῖς ἀξίως τῆς εἰς [τὸ] | θεῖον

pentetericae iam institutae erant, cum n. 577⁷⁰ (ἐν τε τῷ πεντετηρικῷ τοῖς Διδυμείοις) commemorarentur. ² Fabula ceteroquin ignota, sed cum

iis comparanda, qua Diana Ephesi, Apollo et Diana Deli, Latona Coi nati esse traduntur. He. ³ Didymorum oraculum antiquius ab Herodoto

saepe commemoratur, velut I 46 τῆς Μιλησίης ἐς Βραγχίδας (de Croeso oracula consulente); testimonia Alexandro recentiora collegit Haussoullier Milet et Didymeion p. XXIV. ⁴ Imprimis Seleucus I oraculum ab

Apolline Didymeo accepit App. Syr. 56. Dei erga maiores suos beneficia enumerat Seleucus II (Or. 227). He. Contra ad Ptolemaeos rettulit Rehm.

⁵ Urbium nomina multa, quae Apollini pateras donaverant, in his Coorum, exhibet tit. ap. Haussoullierum Milet 209, 10. Sed modestiores fuisse Milesios quam Magnetes causa addita Wilam. ⁶ Duplicem genitivum a τετευχότες pendere, quia et παρὰ τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ σ. displicebat, et accusativus τὰ μέγιστα illa aetate iam obsoletus fuerit, indicat Wilam.

⁷ Augetur igitur certamen antea κατὰ τὰ πάτρια actum, cum et coronae praemium addatur et Graeci omnes invitentur. ⁸ Coorum responsum cf. in capite notarum.

45 εὐσεβείας καὶ τῆς πρὸς τῇ[ν πόλιν] εὐνοίας. πρεσβευταὶ ἀνέβη[σαν]θ |
Δημοσθένους Ἐργίνου, Σῆμος Ἀρισ[τοφῶντος]10.

9 Scribae dorica forma ἀνέβην pro ionica ἡνέβησαν in mentem venit. He. 10 Suppl. Rehmi cf. not. 1.

Ptolemaei Epiphanis monumentum Rosettanum, a. 196.
Or. 90.

591. Lampsaceni Hegesiam laudant, a. 196sqq. Lampsaci. Fragmenta duo stelae unius (Wilh.). Edd. Kumanudes Ἀθήναιον VI 1881, 96; Lolling Ath. Mitt. VI 1881, 96; idem et Mommsen ibid. 212 (Michel 529; Syll.² 276; IGR IV 179). Corr. Foucart (not. 1) in scholis m. Ian. a. 1899 (docuit B. Haussoullier per epistolam); Wilhelm Goett. GA 1900, 93 (not. 2). Cf. Colin Rome et Grèce 492.

[H]

a --ε....ια[-- ἐν | τοῖς ψηφίσμασι τοῖς] ὑπεράνω γεγραμμένο[ις. τοῦ
δὲ δήμου ζητοῦντος] καὶ κατακαλουμένου μετὰ πάσης [φιλο]τιμίας
5 τοῦς] ἐπιδύσκοντας ἑαυτούς, καὶ ψηφισαμένου [ἵνα τοῖς] πρεσβεύσασιν
ὑπὲρ τῆς πόλεως πρὸς τε | [Μασσαλι]ήτας καὶ Ῥωμαίους τίμιόν τι
ὑπάρξει παρὰ τοῦ[δ] δήμου κ]αὶ ἵνα, ὅταν ἐπανεέλθωσιν οἱ πρεσβευταί,
προβο[υ]λεύσει ἢ β]ουλὴ καθότι τιμη[θ]ήσονται, καὶ προβληθέντων |
10 τινῶν καὶ] οὐκ ὑπομενόντων, ἐνίων δὲ καὶ χειροτονηθέν[ων] καὶ
ἐξομοσαμένων διὰ τὸ μέγεθος τῆς κομιδῆς [καὶ | τῆς δαπάνης]1,
Ἡγησίας προβληθεὶς ἀντὶ τοῦ ἐξομόσα[σθαι] χειροτονηθεὶς καὶ ἀξιω-
θεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου οὐδ[ὲν] φροντίσας³ τῶν] κατὰ τὴν ἐκδημίαν⁴
κινδύνων, ἀλλ[ὰ ἐν] ἐλάσσονι θέμ[ε]νος τὰ καθ' αὐτὸν τοῦ τῇ πόλει
15 συμφέ[ρον]τος ἐπεδέξατο] τὴν πρεσβείαν, καὶ ἐγδημήσας καὶ πα[ραγε]-
νόμενος εἰς τὴν] Ἑλλάδα, ἐντυχὼν μετὰ τῶν συμπ[ρο]σβευτῶν τῶι
στ[ρα]τηγῷ τῶν Ῥωμαίων τῶι ἐπὶ τῶν ναυ[τι]κῶν Λευκίωι⁵ ἀ]πελο-
γίστατο αὐτ[ῶ]ι διὰ πλείονων διότι σ[υ]γγενῆς ὢν καὶ φίλος⁶ ὁ δῆμος

Plebiscitum Lampsacenorum est de honoribus Hegesiae qui cum duobus aliis civibus legationes ad Massilienses, Romam ad senatum, Corinthum ad T. Quinctium Flaminium pro consule susceperat. Has legationes a. 196 gestas esse monuit L., ita ut decretum aut eidem anno aut proxime insequenti tribuendum sit. 1. 2 Cf. lemma. 3 Suppl. Dttb.

4 Cf. n. 135₁₇. Or. 229₁₀₈: ἐκ Ἡγησίας cum not. 62. 5 L. Quinctius Flaminius Titi frater. Ei cum a. 199 praetor urbanus fuisset (Liv. XXXII 1, 2), senatus in annos sequentes imperium prorogavit ita, ut cum classi praeficeret; στρατηγὸς igitur hic propraetorem significat (cf. 592¹). Inuria Livius Lucium Titi fratris legatum et praefectum classis vocat. Mommsen ap. L. p. 213. 6 Acute L. hanc necessitudinem inde repetit, quod Lampsaceni participes erant foederis Iliaci et sacrorum Minervae Iliadis (cf. 330₆₉).

20 τοῦ Ῥωμαίων δήμου ἐξαπέστ[ει]λεν αὐτοῖς⁷ πρὸς αὐτόν, καὶ διότι
 ἀξιολογῇ αὐτόν καὶ παρα[χαλ]οίῃ μετὰ τῶν σ[υ]μπρεσβευτῶν, ὄντων ἡμῶν
 συγγενῶν τῶν Ῥω[μαίων, προνοεῖν περὶ τῆς πόλεως ἡμῶν, ἵνα συν-
 τελεῖται[ι] ἃ ἂν εἶναι δοκῇ² λυσιτελεῖ τῷ δήμῳ· ἐπιβάλλειν γὰρ
 αὐτ[οῖς] ἀεὶ προῖσ[τα]σθαι τῶν τῇ πόλει συμφερόντων διὰ τε [τὴν
 25 ὑ]πάρχουσαν¹ ἡμῖν πρὸς αὐτοῖς συγγένειαν, ἣν καὶ ἀπο[δέξασθαι]
 αὐτοῖς⁷, καὶ διὰ τὸ Μασσαλιήτας εἶναι ἡμῖν ἀδελφοὺς⁸, οἷ εἰσι
 φίλοι καὶ σύμμαχοι τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων· καὶ ὅ[ταν] παρ' αὐτοῦ
 λ[ά]βωσιν ἀποκρίσεις τὰς ἀρμοζούσας, τ[αύτας] | τῇ πόλει πάσας²
 30 ἀπο[στειλ]ασθαι². δι' ὧν εὐθαρσέστερος ὁ δ[ῆ]μος ἦν· ἐν γὰρ ταύτ[αις]²
 διασαφεῖ ἀποδεχόμενος τὴν οἰκε[μ]οσύνην καὶ συγγένειαν τὴν ὑπάρ-
 χουσαν ἡμῖν πρὸς Ῥω[μαίους], καὶ ὑπέσχετο⁷, ἐάν πρὸς τινὰς φιλίαν
 ἢ εὐχρία ποῖται, [διότι] ἐν τούτοις⁷ περιλήψεται τὴν πόλιν ἡμῶν
 καὶ διατηρήσει | τὴν δημοκρα[τί]αν καὶ τὴν αὐτονομίαν καὶ τὴν εἰ-
 35 ρή[νην], καὶ | ποιήσει ὃ ἂν δύ[νηται]² εὐχρηστήσειν, καὶ διότι ἐάν τις
 [παρεν]οχλεῖν πειράτ[η]ται οὐκ ἐπιτρέψει ἀλλὰ κωλύσει. ἐντυχ[ῶν] δὲ
 μετὰ | τῶν συμπρεσβευτῶν τῷ ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ ταμίᾳ⁹... καὶ
 πείσας⁷ αὐτόν ἀεὶ τινος ἀγαθοῦ παραίτιον γίνεσθαι, | ἔλαβεν καὶ²
 40 π[αρ'] αὐτοῦ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν δῆμον ἡμῶν², | ἣν¹ γινώσκ[ουσιν]⁷ συμ-
 φέρουσαν εἶναι κατεχώρισεν εἰς [τὰ] δημόσια γράμματα². διακο-
 ῶ μισθεῖς δὲ - c. 201 - | - 91 -¹⁰ καὶ ὑπὲρ ὧν εἶχεν τὰ ψηφίσματα,
 πλεῦστας τὸν | εἰς Μασσαλ[ί]αν πλοῦν πολλὴν καὶ ἐπικίνδυνον, ἐπ[ε]λθὼν
 45 ἐπὶ | τοὺς ἐξακοσίους¹¹ παρεστήσατο αὐτοῖς καὶ ἔπραξεν ὅπως | τύχοι
 πρεσβ[ευτῶν]⁷ εἰς τὸ συμπρεσβεύσασθαι μεθ' αὐτοῦ ἐκ | Μασσαλίας¹
 εἰς⁷ Ῥώμην· κρίναντες δὲ χρήσιμον εἶναι ἀξιώσαντες ἔλαβον παρὰ
 τῶν ἐξακοσίων συμφέρουσαν ἐπιστολὴν ὑπὲρ ἡμῶν | πρὸς τὸν δῆμον
 50 τῶν Τολοστοαγίων¹² Γαλατῶν. διακομ[ισθεῖς] δὲ εἰς | Ῥώμην μετὰ

7 Suppl. Dttb.

8 Utrique Phocaeensium coloni erant. L.

9 Cf. Mommsen Röm. Staatsrecht II³ 1, 563¹, qui monet iniuria ante (apud Loll. p. 213) se de quaestore classico cogitasse; immo praetori qui classi praeffectus esset (v. 17) eadem ratione ac lege quaestorem additum fuisse atque illis qui provincias gubernarent et exercitus ducerent praetoribus, propraetoribus, proconsulibus. Legati cum Massiliam navigarent, in portu aliquo Italiae quaestorem convenisse videntur. 10 Lacunae magnitudinem definivit Wilh.; F: -- ὑπὲρ τοῦ διαπραχθῆναι ὑπὲρ ὧν.

11 Cf. Strabo IV 179 διοικεῖνται δ' ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων εὐνομήματα, ἀνδρῶν ἐξακοσίων καταστήσαντες συνέδριον διὰ βίου ταύτην ἐχόντων τὴν τιμὴν, οὓς τιμοδάρχους καλοῦσι. 12 Praeter vocalem syllabae alterius cum hac scriptura plane concinit Τολιστοάριοι quod in titulis Pergamenis est (I. Perg. 23. 24). Ac nescio an α syllabae quartae lateat etiam

τῶν συμπεσβευτῶν καὶ τῶν συναποστ[αλέντων | ἐκ τῆς Μασσα]λίας,
καὶ χρηματίσας τῇ συνκλήτῳ μετ' [αὐτῶν, ἢ]κουσε δηλωσάν]των⁷
τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν αἵρεσιν ἣν ἔχ[οντες δια]τελοῦσι πρὸς αὐ[τοὺς καὶ
ἀνανεωσαμένων τὴν ὑπάρχουσαν συμ]μαχίαν πρὸς] αὐτούς, ἀπολο-
55 γισαμένων δὲ αὐτοῖς καὶ [περὶ ἡμῶν | διότι αὐτοῖς] εἶναι ἀδελφοῖς
τῷ δήμῳ ἡμῶν συμβαίνει[ι καὶ τὴν | εὐνοίαν ἀκόλ]ουθον ἔχειν τῇ
συγγενεί[α·] ἐνεφάνισε δὲ αὐ[τός]¹ καὶ | περὶ τῶν Γαλα]τῶν¹³, καὶ ὧν
προσδεόμεν[ος] ὁ δῆμος ὑπάρξει [αὐτῷ ἐξ]απείστειλε τῇμ[υ]ν πρεσβείαν,
καὶ παρεκάλει αὐτοὺς μετὰ τῶν συμ[πεσβευτῶν] περὶ τῆς τῶν ἄλλων
60 φίλων καὶ οἰκείων [ἀσφαλε]ῖας προνοεῖν καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἡμῶν
φροντίζειν διὰ τὴν συγ[γένειαν καὶ] τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν πρὸς αὐτοὺς
φιλά[νθρωπα | καὶ τὴν γεγενη]μένην ἡμῖν σύστασιν διὰ Μασσαλ[ιητῶν
ἀξι]ῶν ἀπόκρισιν¹ λαβεῖν συμφέρουσαν τῷ δήμῳ· καὶ ἐγ[λιπαρη]-
65 σάν]των τῶν πρεσβ[ευτῶν] ὅπως συμπεριληφθῶμεν [ἐν ταῖς | συνθήκαις]
ταῖς γενομέναις Ῥωμαίοις πρὸς τὸμ[υ] [β]α[σιλέα]¹⁴, αὐ[τῇ] μὲν συμπερι-
έλαβεν ἡμᾶς ἐν ταῖς συνθήκαις πρὸς τὸμ[υ] βα[σιλέα], καθό[τι] καὶ
αὐτο[ὶ] γράφουσιν, περὶ δὲ τῶν ἄ[λλων] πάν]των ἀντήγαγ[εν] αὐτοὺς ἡ
σύγκλητος πρὸς τὸν [τῶν Ῥωμα]ίων στρατηγ[ὸν] ὑπατον¹⁵ Τίτον¹⁶
70 καὶ τοὺς δέκα τοὺς ἐπὶ τῶν (τῆς) Ἑλλά[δος] πραγμάτων¹⁷· καὶ παρα-
γενόμενος εἰς Κόρινθον με[τὰ] - c. c. i. - ... καὶ Ἀπολλοδώρου¹⁸ ἐνέ-
τυχεν τῷ στρατηγῷ [καὶ τοῖς | δέκα, καὶ δια]λεγεῖς αὐτοῖς ὑπὲρ τοῦ
δήμου καὶ πα[ρακαλέ]σας μετὰ πάσης φιλοτιμίας ἵνα πρόνοιαν ποιῶν-
ται ὑπὲρ ἡμῶν | καὶ συμβάλλω]νται εἰς τὸ διασώζεσθαι τῇμ[υ]ν πόλιν
75 [ἡμῶν αὐτ]ονομουμένην καὶ δημοκρατουμένην· περὶ ὧν [καὶ] ἔλ[αβεν]
δόγ[μα] φιλόανθρωπο¹⁹ καὶ ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς βασιλεῖς¹⁹ - 71 - |

in corruptela στολιστολογίῳ apud Polybium XXI 37, 2, ubi editores sane Τολιστοβογίοις reposuerunt. Praeterea scriptores, utut reliquis in rebus variant, quartae syllabae initio constanter consonam β habent: Τολιστοβώγιοι Eratosthenes ap. Steph. Byz. s. v. Strabo IV 187. XII 547. 566. Liv. XXXVIII 15—23. Τολιστόβιοι Appian. Syr. 32. 42. Steph. Byz. s. v. *Tolostobogi* Florus I 27 [II 11], 5. [Fusius rem tractavit F. Staehelin Gesch. Kleinasiat. Galater² 423]. Ceterum probabiliter coniecit L., Massiliensibus propterea amicitiam fuisse cum Tolistoagiis, quia gentes quaedam Gallicae cum illis sanguinis necessitudine coniunctae in ipsa urbis vicinia domicilium habuissent. 13 Participium mavult F; cf. συμφερόν]των, συμβάν]των. 14 Philippum V Macedonem (220—179). 15 Cf. 592¹.

16 T. Quinctius Flamininus cos. a. 193. 17 Si recte suppl. Dttb., alteruter articulus exciderit. Lacunam 8 + 10 litterarum indicat L.

18 Hinc tres fuisse legatos iure collegit L. 19 Praeter Eumēnem potissimum Prusias I rex Bithyniae in censum venit. Staehelin l.l.¹ 34.

γνὸς συμπερο]ύσας² αὐτῶι εἶναι διαπέστειλεν [- 81 - | - 121 - ὁ δῆμ]ος,
καθότι προεβήφισ[ατο...]

592. T. Quinctius Flamininus procos., a. 195. (Gythei), deinde Venetiae in Museo Naniano. Ed. Boeckh CIG 1325 (Hicks¹ 191; Syll.² 275; SGDI 4565; Dessau I. Lat. sel. 8766; IG V 1, 1165). Cf. Foucart Rev. Phil. XXIII 1899, 254. 257³. [H¹]

Τίτον Τίτον Κοίγχιον, στραταγὸν ὑπατον¹ Ῥωμαίων, ὁ δᾶμος ὁ
Γοθαετᾶν² τὸν αὐτοῦ σωτῆρα.

1 Th. Mommsen Eph. epigr. I 223 sqq. docuit hanc pleniorē et antiquiorē esse consulis significationem, expressam sine dubio ex Latino *praetor maximus*. Postea in eius locum successit brevior ὑπατος, cuius antiquissimum exemplum habes infra n. 646₄₃ (a. 171), recentissima antiquioris usus 688₂ (a. 135) et apud Polybium I 52, 5. VI 14, 2. XVIII 46, 5, qui praeterea ubique iam simplici ὑπατος utitur. Ceterum cum hic titulus incideretur (cf. not. 2), pro consule erat Quinctius, non consul. Sed antiquiore tempore Graeci ipsis magistratuum vocabulis etiam de eis utuntur, qui imperium prorogatum habent. Dittb. At Romanos semper ὑπατον vertisse, a Graecis vero suum στρατηγὸν additum esse censet F. Cf. Wilhelm Jahresh. XVII 1914, 95. 2 Consul fuerat a. 198, Gytheum Quinctius cepit a. 195 (Liv. XXXIV 29, 13); σωτῆρα eum vocant Gytheatae, quia eos a Nabidis dominatione liberaverat. B.

593. Flaminini ad Chyretienses epistula, a. 196/4. Chyretius (*Demeniko*), nunc Ellassone in Museo. Edd. * (Boeckh CIG 1770; Leake Trav. North. Gr. IV tab. XXXVI 174 (LeBas II 1308; Hicks 190; Viereck Sermo Graec. I 1; Syll.² 278; Michel 44); Kern IG IX 1, 338; cf. Arbanitopullos Arg. Ep. 1913, 145 c. imagine. [H¹]

Τίτος Κοίνχιος¹, στρατηγὸς ὑπατος² Ῥωμαίων, Χυρετιέων³ τοῖς
ταγοῖς⁴ καὶ τῇ πόλει χαίρειν· ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς πάσιν |

In dextro lapidis latere decretum, in adverso manumissiones. Arb.

1 T. Quinctius Flamininus cos. a. 198. 2 Cf. 592². 3 Cyretias (ut Liv.; Xu. lapis hic (Arb.) et IG IX 2, 349_{a2} et Ptolemaeus III 12, 41), Perhaebiae oppidum, a. 200 Aetoli Romanorum socii ceperant et diripuerant (Liv. XXXI 41, 5). Qua de causa non paucos homines ibi fuisse, qui Philippi partibus studerent, Boe. coniecit. Quorum bona post proelium ad Cynoscephalas commissum publicata videri, postea vero Quinctium, cum ab Antiocho belli periculum immineret, lenius agere coepisse. Tum hanc epistolam scriptam esse, aut a. 196 cum Athenis hiemaret, aut 194 cum Elateae totius hiemis tempus consumeret iure dicundo et eis quae Philippi eiusque praefectorum licentia in civitatibus facta essent mutandis: Liv. XXXIV 48, 2. 4 Hi et hic et alibi in titulis singularum civitatum magistratus sunt, cum Xenophon haud paucis Hellenicorum locis

φανερὰν πεποήκαμεν τὴν τε ἰδίαν καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων |
 5 προαίρεσιν ἣν ἔχομεν εἰς ὑμᾶς ὁλοσχερῶς, βεβουλήμεθα καὶ | ἐν τοῖς
 ἑξῆς ἐπιδειῖναι κατὰ πᾶν μέρος προσετηκότες | τοῦ ἐνδόξου, ἵνα μὴδ' ἐν
 τούτοις ἔχωσιν ἡμᾶς κατα|λαλεῖν οἱ οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου εἰσθότες
 ἀνα|στρέφεσθαι. ὅσαι γάρ ποτε ἀπολείπονται 5 κτήσεις | ἔγγειοι καὶ
 10 οἰκίαι τῶν καθηκουσῶν εἰς τὸ δημόσιον | τὸ Ῥωμαίων, πάσας διδόμεν
 τῇ ὑμετέραι πόλει θ, | ὅπως καὶ ἐν τούτοις μάθῃτε τὴν καλοκαγαθίαν
 ἡμῶν | παῖ ὅτι τελῶς ἐν οὐθενὶ φιλαργυρῆς[α] βεβουλήμεθα, | περὶ
 πλείστου ποιούμενοι χάριτα καὶ φιλοδοξίαν. ὅσοι μὲν|τον 7 μὴ κεκο-
 15 μισμένοι εἰσὶν τῶν ἐπιβαλλόντων αὐτοῖς θ, | ἐὰν ὑμᾶς διδάξωσιν καὶ
 φαίνωνται εὐγνώμονα λέ|γοντες, στοχαζομένων ὑμῶν ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ
 γεγραμ|μένων ἐγκρίσεων, κρίνω δίκαιον εἶναι ἀποκαθίστασ|θαι αὐτοῖς. |
 ἔρρωσθε θ.

hac voce significet communem omnium Thessalorum imperatorem. Cf. n. 552. 543¹. 5 I.e. quae nondum alienata sunt aut donatione aut venditione, sed adhuc publica populi Romani manent. B. Conferas illa ἀπόλοιπα Ῥωμαίων Messeniaca, IG V 1, 1434, Wilhelm Jahresh. XVII 1914, 116/8, quibus non tam summae a publicanis Romanis debitaе, quam ipsa fundorum pretia minis indicata esse videntur; ex his fundis unus publicus dicitur: Δέχμος Ἰούλιος; δαμοσίαι Φαγεῖνίοις (XXIX minae). 6 Civitati donantur, non pristinis dominis redduntur. B. 7 Cf. 543³⁰. 8 Si cui civi, qui ipse criminis expers erat, iuris aliquid erat in bonis publicatis (veluti ex hypotheca, aut quia errore bona eius tamquam si alius essent publicata erant), is ne suo iure privaretur cautum erat, atque nonnulla eiusmodi bona causa probata iam reddita erant a Romanis. Quod idem civitas Chyretiensium in eis quae adhuc restant facere iubetur. B.

θ Bis incisum erat; prius fere erasum. Arb.

594. Mycenaeorum pagus Protimum Gortynium laudat, c.a. 195. Mycenis. Ed. Tsuntas Ἐφ. ἀρχ. 1887, 155 (SGDI 3315; Michel 173; Syll.² 271); IG IV 497 (Herzog Klio II 1902, 330). Cf. E. Meyer Philol. XLVIII 187 (Forsch. a. Gesch. I 104) et Swoboda ibid. 762; Kolbe IG V 1 p. XII²⁵. [Hi] Προτίμου Γορτυνίου. | θεοῖς, ἀγαθαῖ τύχαι. ἀλῑαῑαι¹ ἔδοξε | τελείαι τῶν Μυκανέων², Πανάμου | ὕστεραῑαι πρατομηνίας· ἀρήτευσ³ |

1 Eadem comitiorum significatio in decreto aut universi Argivorum populi aut alicuius ex eius pagis invenitur IG IV 479, cf. in titulo Argivo ibid. 557 [ἀλῑαῑαι ἔ]δοξε τελεί(α). Adiectivum frequentem contionem significare videtur, substantivo cum Atheniensium heliae nescio quid intercedere necessitudinis probabiliter coniecit E. Meyer. De civium numero, quo minorem contionis esse leges non sinebant, cf. Brandis Realenc.² V 2169/70. 2 Eandem ethnici formam habes n. 31¹⁹. Mycenae a. 460

- 5 δαμιουργῶν Δελφίων Τ[ι]μοκρίτου Δαῖ|φοντεύς⁴· ἐπειδὴ ἀπ[αχ]θέντων
ἐφ[ή]βων⁵ τῶν Μυχανέων ὑπὸ Νάβιος ἐς Λ[α]|κεδαίμονα⁶ ἐπολυώρηε⁷
10 Πρώτιμος | Τιμάρχου Γορτύνιος καὶ τὰν ἅπαν|σαν⁸ σπουδᾶν ἔθετο ὡς
διασωθεῖεν | τοὶ ἀπαχθέντες, δεδύχθαι τοῖς κωμέ|ταις⁹, ἐς προεδρίαν
καλίσθαι τοῖς Διονυσί|οις καθάπερ καὶ τὸν[ς] ἄλλο[ς] ε[ς]β[ε]ρ[γέ]ταις⁸
15 Πρώτιμον [καὶ αὐτὸν καὶ τὸνς ἐκ|γόν]ους, καὶ τὰ ἄλλα--]

dirutas esse constat; postea restitutae sunt, neque vero oppidum sui iuris fuerunt, sed pagus (v. 11 τοῖς κωμέταις) civitatis Argivorum. In altero decreto ibidem invento IG IV 498 legitur τῇ κώμῃ τῶν Μυχανέων). 3 Cf. ad n. 261⁵. 4 Eadem tribus etiam Thuriae in Messenia fuit (IG V 1, 1386). Argivorum praeter tres tribus Doricas Ὑλλέων, Δυμάνων, Παμφύλων noveramus Ὑραθίων tribum (IG IV 488. 506 etc.) denominatam ab Hyrnetho Temeni filia. Huius vero maritus fuit Daiphontes; cf. Nicolaus Damasc. FHG III 376, 38: θυγάτηρ δὲ (ἦν Τημένῃ) τοῦνομα Ὑρνηθῶ, ἥντινα ἔδωκε γυναῖκα Δηῖφοντῇ τῇ Ἀντιμάχου τοῦ Θρασύνορος τοῦ Κτησίππου τοῦ Ἡρακλείους. Post Temenum filiam et generum una regnasse narrat idem. 5 𐀓. [3]ΩΝ Fr.

6 Nabis Lacedaemoniorum rex (cf. n. 584²) Argis, cuius civitatis tum pagus erant Mycenae (not. 2), a Philocle regio praefecto, non invito ipso Philippo, sibi traditis potitus est a. 197 (Livius XXXII 38), a. 195 demum a Romanis coactus inde cessit (Liv. XXXIV 33, 3). Per quod biennium Argivos superbissime et crudelissime ab eo habitos esse constat (Polyb. XVIII 17. Liv. XXXII 40, 10. 11). Tunc Mycenaeos Lacedaemona abductos esse manifestum est. Ts. 7 Cf. νικίας Syll.² 682⁷. Haec sigma inter duas vocales primum in spiritum asperum convertendi, deinde plane delendi consuetudo Laconum et Argivorum et Eleorum dialecto communis est (cf. G. Meyer Gr. Gramm.³ § 223). 8 De consonis νς ab Argivis conservatis cf. ibid. § 273. 9 Quamquam v. 11 margo integer non est, κωμέτας bene restituit Dtth., collatis vocibus φυλέτας (et κοιnéτας), quae ad φυλά (et κοίνα) redeunt similiter atque illa ad κώμα. Sane proprie vocalis correpta eorum est quae a secundae declinationis stirpibus descendunt, ut οἰκέτης, γαμέτης, δαμέτας (n. 491, 9); sed sic haud raro ex alio nominum genere ad aliud manavit derivationis ratio.

595. Eumenis regis donaria, a. 195. Pergami. Bases duae; prior e tribus lapidibus composita. Edd. Fraenkel I. Perg. 60. 61 (Syll.² 272. 273). Cf. Wilhelm Goett. GA 1903, 794; Kolbe IG V 1 p. XII³⁶. 47. [H]

Α [βασιλεὺς Εὐμένης ἀπὸ] τῶ[ν] γενομένων ἐκ τ[ῆς] στρατείας λαφύρων, |
[ἦν ἐστρατεύσατο μετὰ Ῥωμαίων κ[αὶ] τῶ[ν] ἄλλων] σ[υ]μμάχ[ω]ν ἐπὶ
Νάβιν τὸν Λάκωνα¹, [τὸν καταστρεψάμενον Ἀργεῖοις² καὶ] Με[σ]-
σ[σηνίου]ς³, ἀ[π]αρχὴν Ἀθηναίων Νικηφόρῳ.

1 Cf. n. 584². A. 195 Eumenes Romanos in bello quod contra Nabin gerebant adiuvit. Liv. XXXIV 29, 2: certior deinde factus (L. Quinctius)

B [βασιλέα Εὐ]μένη ἀρετῆς ἐνε[χεν | οἱ μετ' αὐ] τοῦ πλεῖσαντε[ς | εἰς τῇν
5 'Ε]λλάδα στρατιῶτ[αι | καὶ ναῦται] 4 ἐπὶ τὸν πρὸς Νάβιν | [τὸν Λά-
χω]να 5 πόλεμον.

Gythium oppidum omnium maritimarum rerum Lacedaemoniis receptaculum esse nec procul a mari castra Romana abesse, omnibus id copiis adgredi constituit. erat eo tempore valida urbs et multitudine civium incolarumque et omni bellico adparatu instructa. in tempore Quinctio rem haud facilem adgredienti rex Eumenes et classis Rhodiorum supervenerunt. Cf. etiam XXXIV 30, 7. 35, 2. 40, 7. F. 2 A. 197 Nabis Argos in dicionem redegerat (Livius XXXII 38, 4 sqq. Polyb. XVIII 17, 1, n. 594⁶). F. 3 Iam a. 202 Lacedaemoniorum tyrannus Messenen ceperat, sed statim a Philopoemene et Megalopolitanis oppidum rursus dimittere coactus erat (Paus. IV 29, 10. VIII 50, 5. Plut. Philop. 12. Polyb. XVI 13, 3. 16. 17). Quam rem adversarios a. 195 nondum oblitos fuisse probant quae T. Quinctium dicentem facit Liv. XXXIV 32, 16: nam et Messenen, uno atque eodem iure foederis et Lacedaemonem in amicitiam nostram acceptam, socius ipse sociam nobis urbem vi atque armis cepisti. 4 Wilhelmi supplementum e Plutarchi Dione 48 petitum exempli gratia recepimus. 5 Cf. n. 584 cum notis.

596. Iliensium foederis decretum, paullo post a. 200?

Parii (Deïrmendjik). Ed. ex Legrandii exemplari Bull. Hell. XVII 1893, 550, 48; Holleaux Rev. ét.gr. IX 1896, 359 (Syll.² 503). Cf. Wilhelm AEMOest. XX 1897, 70.

[H]

[δόγμα τὸ γεγόμενον ὑπὸ] 1 τῶν συνέδρ[ων] 2 ἐν τῇ τῶν Παναθη-
ν[αίων] 3 πανηγύ[ρει.]

5 [ἀγαθῇ τύχῃ· γνώμη τ]ῶν συνέδρων 4· ἐπ[εὶ] δὲ ὁ δεῖνα... ζου τοῦ
Ζωπύρου 5 | [Παριανός 6, κατασταθ]εῖς ὑπὸ τοῦ δήμου [υ τοῦ Παριανῶν]

Litterae saeculo III non multo recentiores Holl. Num vs. 1—3 alii recte distincti sint, dubito, quamquam integrum dicit dextrum marginem Legrand. 1 Suppl. Dttb., cum v. 1. 2 argumenti indicem praemisum esse appareat.

2 Synedri sunt civitatum foederatarum, quibus Minervae Iliadis sacra curae erant. Parianos ei consilio interfuisse hic videmus, de Lampsacenis et Gargarensibus idem discimus ex n. 330₂, 50, de Iliensibus ex n. 355₁₈. Quamquam de his quidem, quorum in oppido delubrum situm erat et panegyris habebatur, vix opus erat testimonio. Horum populorum συνέδριον et σύνεδροι cum in titulo 330 identidem commemorantur, tum in aliis; cf. CIG 3601. 3604. Holl. 3 Suppl. Holl. De Panathenaeis cf. not. 6. 4 ΟΝΣΥΝΕΔΡΟΝ Legr.; corr. et suppl. Holl.

5 Exempli gratia [Ζωπύρος τοῦ Μεγαβύ]ζου τοῦ Ζωπύρου. Quodsi Zopyrus Persa, Megabyzi f., Zopyri qui Darei amicus fuerat nepos Herodoti tempore, i.e. ante a. 428, Athenas transfuga venit (Hdt. III 153. 160; Ctes. Exc. Pers. 43; E. Meyer Gesch. IV § 433), ubi Herodoto avi res enarravisse vide-

ἀγορανόμος⁷ εἰς τὰ [νέα Παναθήναια⁸ ἐπὶ ἀγωνοθετῶν τῶν περὶ
 10 . . .] δῶρον⁹ Λυκόφρο[νος, φιλοτίμως] καὶ δικαίως ἡγορ[ανόμενος
 μετὰ τῶν συναρχόντων¹⁰ τῇ[ς τε τῶν στίων παρ]ασκευῆς ἐφρόν-
 τισ[εν, ὅπως ὡς εὐτελέσ]τατα ὦνῶνται οἱ ἐν[δημοῦντες, καὶ] περὶ
 15 τῶν ἄλλων ὠνίω[ν τὴν πᾶσαν ἐπι]μέλειαν ἐποιήσατ[ο, | καὶ παρέσχεν
 ἱατ]ρὸν τὸν θεραπεύσοντ[α τοὺς ἀσθε]νοῦντας ἐν τῇ¹¹ παν[ηγύ]ρει.
 ἐπεὶ οὖν κα[θ' ἧ]κόν ἐστιν τὸ ψ[υχρὸς]μασι μνημονεύεσθαι τῶν καλῶν
 20 καὶ ἀ[γαθῶν ἀνδρῶν, δ]εδόχθαι τοῖς συνέδροι[ς, ἐπαινέσαι τὸν] δῆμον
 τὸν Παριανῶ[ν--]

tur, certe fingi posset, posteros eius Parii per aliquot saecula degisse. Hi.

6 De Pario Strab. XIII 588; decretum urbis I. Priene 63. 7 Apparet eligi quidem agoranomum ab una civitate, eius officia vero ad commune populorum eiusque ferias Panathenaicas spectare (cf. n. 10). 8 ΚΑΙΑ Legr.; corr. et suppl. Holl. Panathenaeorum et n. 355₁₃ mentio fit, et in nonnullis aliis titulis, in quibus distinguuntur τὰ μικρὰ Παναθήναια (CIG 3601₁₁) et τὰ νέα (CIG 3598₃) vel [τὰ μεγαλ]α καὶ νέα Παναθήναια (CIG 3620_{2,3} ex certissima Holleauxii restitutione). De Panathenaeis extra Athenas celebratis v. Nilsson Gr. Feste 92/3; adde Rhodum et Lindum IG XII 1 p. 236. 9 Suppl. Wilhelm. 10 Collegium fuit agoranomorum, quos singulos singulae civitates eligebant. Sine dubio omnibus eodem exemplo a synedris laudes decretae sunt et in uniuscuiusque patria publice lapidi incisae, sed forte fortuna unum Parianum exemplar aetatem tulit. 11 THF Legr.; nolumus i. addere.

Δ597. Opuntii et Locrenses statuas dedicant Pythionicae (A) Delphis, praetoris Aetolorum (B) Thermi; ante a. 197. [Pw]

A. Pythionices Aristocrates. In basi calcaria nigra, in gymnasio Delphico. Ed. Homolle Bull. Hell. XXIV 1900, 81. Cf. Pomtow Delphica II 95 (Berl. ph. W. 1909, 798); A. Reinach Bull. Hell. XXXIV 1910, 328.

[ἡ πόλις τῶν] Ὀπουντίων καὶ Λοχροῖ¹ οἱ [μεθ'] Ὀπουντίων Ἀριστο-

A. Supplevi; ([νικήσαντ]α et vs. 5 suppl. Hom.). — 1 De Locrensisbus Epicnemidiis bipartitis egerunt R. Weil Arch. Z. XXXI 1873, 140; Dittenb. IG IX 1, 270; Pomtow Jahrb. Phil. 1897, 798: *der nördliche Teil um Thronion und mit ihm die amphiktyonische Stimme der Ostlokerer... war autochthonisch, während der Teil um Opus als Bundesgenosse auf Philippos Seite trat*. Quod factum esse initio belli socialis ibid. exposui, nam a. 219/8 (Polyb. IV 67, 7; XI 5, 4; Swoboda Staatsalt. 341¹) necnon a. 208 (Liv. XXVIII 7, 4) Opus Macedonum est. Sed cum Flamininus a. 196 Locrenses omnes Aetolis attribuerit (Niese II 652) quorum in dicione usque ad a. 167 manserunt — e.g. a. 191 Epicnemidii duo in manumissionibus W-F 320/1 praetorem Aetolicum praescribunt —, titulos A et B intra annorum 206—196 terminos contineri apparet. Accuratius eos referam ad annos 205—200,

κράτην Ἀ[- c. 71 - | νικάσαντ]α Πύθια παῖδας πυγμ[άν Ἀπόλλωνι | ἀνέ-
θηκαν] |.

5 [Μενεκράτης καὶ Σώπατρος² Θ[ηβαῖοι ἐποίησαν].

B. *Lycopus* II praetor Aetolorum, c.a. 205/1. Magna basis calcaria Thermi. Edd. Woodhouse Journ. Hell. St. XIII 1893, 352, n. 29 et Aetolia 286 (IG IX 1, 415) et Soteriades Ἐφημ. ἀρχ. 1905, 81, n. 5.

ἀ πόλις τῶν Ὀπουντίων καὶ οἱ Λοκροὶ¹ | οἱ μεθ' Ὀπουντίων τὸν
στραταγὸν | τῶν Αἰτωλῶν Λύκωπον³ Πολεμάρ[χου Καλυδώνιον ἀρετᾶς
5 ἔνεκεν | καὶ εὐνοίας τᾶς εἰς αὐτοὺς τοῖς | θεοῖς ἀνέθηκαν.

quia utriusque statucae dedicatio melius ad tempus pacis quam belli spectat et brevi ante a. 196 rursus Philippus in Opuntia praesidia habuit; cf. Liv. XXXII 32, 4; 36, 9, et de factione Opuntiorum Aetolis favente ibid. 32, 1. Formula Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ οἱ μετὰ Ὀπουντίων redit in decretis eiusdem temporis IG IX 1, 269—276 de quibus disserui Jahrbh. 1897, 799. 2 Statuarius hos fere ignotos patrem et filium fuisse suspicatus sum Klio XV 53. Quorum signaturae exstant hae: 1) In basi antiquiore cui centum post annos statua M. Minucii Rufi n. 710 imposita est; consentit ad verbum cum sign. supra posita. — 2) supra in tit. A, suppleta ex illa. — 3) in basi Aetoli, Critolai filii: [Σώπατρος Μενεκρά[τους Θηβαῖος ἐποίησεν]; Delphica II 96, n. 4; cf. n. 610¹⁵. — 4) in basi permagna ante porticum Atheniensium effossa: [Σώπατρος Μενεκρά[τους Θηβαῖος ἐποίησε], ibid. n. 3. — 5) Scarpheae: [Μενεκράτης Σωπ[άτρου] | [Θηβαῖος ἐποίησε], ubi etiam de [Σώπατρος Σωπ[άτρου] cogitare possis, IG IX 1, 317 (supplevi Klio XV 53). — 6) Delphis: Σώπατρος Θ[ηβαῖος ἐποίησε] Klio XV 53, n. 74, quamvis hic etiam Σώπατρος Θε[ουδῶρου Δημητρίδης ἐποίησε] in cenum veniat, sculptor illis aetate suppar, cf. n. 602⁴ cum not. — 7) inter maiores fuit Menecrates qui med. saec. IV Victoriam Messeniorum instauraverat, cf. n. 81⁴. — 8) Ad eandem familiam rettuli signaturam arae Pergamenae I. Perg. 70^b: [Μενεκρ[άτης] [Με]νεκράτο[ς Θηβαῖος ἐποίησε], cf. Delphica II 97 (Berl. ph. W. 1909, 800). Contra Salis Pergam. Altar 10/5 praetulit: [Μενεκρ[άτης] Μενεκράτο[ς] Ἰδίο[ς], quod supplementum artificum Rhodiorum titulis certe non confirmari Hi. testatur. — Artificis nepos fortasse intellegendus χορευτῆς καμωιδου Μενεκράτης Σωπ[άτρου] Θηβαῖος n. 690²² (ante a. 130).

B. — 3 Nomen Λύκωπος — cf. similia Λυκάπης Spartanus Herod. III 55; Λυκάπης Amazon CIG 7576, 7760; urbs Aetolica Λυκάπη ap. Theocr. 7, 72 cum schol. — in Aetolia haud rarum: c.a. 258/4 hieromnemo Aetolus n. 444 A₂; c.a. 249 dux ex Aetolia a Cyrenaeis arcessitus μοναρχίαν petivit, Polyae. VIII 70, Niese II 143; quater praetor Aetolorum usque ad a. 227, cf. n. 507⁸; fortasse praeses synedrii c.a. 213 in tit. 546 B³³, ubi Ἀδῶπωπος Ἀπολλωνιεύς in lapide; c.a. 205/1 praetor supra recensitus, Calydone natus; a. 189 inter legatos Aetolicos Romam missos ab Epirotis captus, Polyb. XXI 25, 11 [ubi non sufficit, pro Κάλλιππον τὸν Ἀμβρακιάτην καὶ Λύκωπον cum Nieseo II 764² Χάλεπον corrigere, — hic enim Naupactius est, praetor a. 199—,

sed contra Hultschii sententiam duo nomina ex codd. sic sunt emendanda: *Χαλεπόν*, ἐστὶ δ' Ἄλυπον Ἀμβρακιάτην (cod. *Υ χαλεπόν*· ἐστὶ δ' ἄλυπον, *Ο-Ἄλυπον*); cf. *Εὐβίος* Ἀλύπου Λακρός a. 273, An. Delph. 57]. Itaque cognomines minime duo distinguendi: prior Lycopus I, c.a. 258—228, hieromnemo, dux (?), quater praetor; recentior Lycopus II Calydonius, c.a. 205/189, praetor in tit. *B*, legatus a. 189. Qui utrum propinqui fuerint (avus et nepos) necne, non liquet. — Ceterum quae protulit Rein. de tit. *A* usque ad finem saec. II detrudendo, ex nott. 1—3 affatim redargui vix moneam.

Satyri Samii statuæ, c. 200/194. Tit. 648 huc transponendus.

598. Sosicles, hieromnemo Magnetum Maeandri, ab Aetolis (A, D, E), Amphictyonibus (B), Delphis (C) honoratur, a. 194 (Pythiis). Muri lapis repertus Magnesiae ad Maeandrum, nunc Berolini. Titulum *B* (ex Kernii apographo) ed. et suppl. Pomtow Jahrb. Phil. 1894, 657; tit. *B—E* ed. Kern I. Magn. 91 (Syll.² 927). Cf. v. Hiller Ath. Mitt. XIX 1894, 13. [Pto]

Decretum *A* et initium *B* perscripta erant in lapide superiore amisso.

A (παρὰ τῶν συνέδρων τῶν Αἰτωλῶν).

Hoc decretum in honorem Sosiclis, auctumno a. 194 factum, interiit ¹.

B (παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀμφικτιόνων).

(ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Πειθαγόρα², ἱεροναμονούντων· Αἰτωλῶν (11)

Δελφῶν τοῦ δεῖνος, τοῦ δεῖνος· Χίων τοῦ δεῖνος· Μαγνήτων

Σωσικλέος· γραμματέοντος τοῦ δεῖνος ethnicum, Πυθίοις, ἔδοξε τοῖς

¹ ἱεροναμόνοις) | [τῶν Ἀμφικτιόνων· ἐπειδὴ Σωσικλῆς³ Διοκλῆος Μά-

Quinque tituli distinguendi, quorum primus *A* amissus; quattuor (*A—C, E*) spectantes ad eandem causam Sosiclis Magnetis hieromnemoneis iisdem fere diebus una erant concepti, sc. Pythiis a. 194 (m. Quintili) vel brevi post, cf. not. 1. Quintus (*D*) mero errore quadratarii Magnetis ante *E* incisus pauloque postea, sc. in fine m. Septembris ponendus (not. 11) continet proxenias fratrum Sosiclis et Aristodami, qui iam pridem et in Graecia et Magnesiae de Aetolis bene meriti erant (nott. 3 et 15).

A. — 1 De argumento tituli deperditi cf. *E*₁ ἔθεν καὶ οἱ σύνεδροι ἐπέμασαν αὐτὸν καὶ οἱ Ἀμφικτιόνες. Cum ibid. v. 5 Pythia commemorentur, sequitur decretum synedrorum factum esse inter medium m. Quintilem (Bucatum) et medium Septembrem (Boathoum) a. 194; praetor enim Dicaearchus (*E*₂) aequinoctio autumnali magistratu se abdicavit, cf. not. 17. Aliud decretum synedrorum erat n. 479.

B. Argumentum demonstrat decretum Amphictyonum esse, cf. *E*₁ et not. 1. — Vs. 1—6 supplevi ex tit. *E*. | 5 ἐπετέλεσε (pro διετέλεσε) Hi, qui confert I. Magn. 86₁₅ τῇν τε θυσίαν ἐπιτελέσωσιν. | 10 init. suppl. Dtth. (pro [εὐεργέταις]). — 2 Nomen suppeditavit titulus W-F 410: στραταγέοντος Δικαάρχου (v. infra *E*₂), μητὸς Πανάμου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Πειθαγόρα, μητὸς Βουκατίου, Πυθίοις. Reliqua supplementa praescriptorum deprompsi ex decreto n. 603, quod anno insequenti (193) factum est. 3 Idem Sosicles

γνης ἀπὸ Μαιάν|δρου ἐξαποσταλείς ὑπὸ τᾶς πόλιος τᾶς Μαγ[νήτων
 ἱερομνάμων⁴ τὴν | ἐνδαμίαν ἐποίησατο] καλῶς καὶ ἐνδόξως, καὶ τὰ
 [κατὰ τὰς θυσίας συν|ετέλεσεν ἀξίως τᾶς] τε τῶν Μαγνήτων πόλιος
 5 καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν | Ἀμφικτιόνων, καὶ τ]ὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῶν
 Πυθίων² [εὖ ἐπετέλεσε, καὶ | τῶν ἀγωνοθετῶν] καὶ τῶν συνιε[ομν]α-
 μόνων καλῶς ἐπεμελήθη, ἐπα|νέσαι Σωσικλῇ Διο|κλέος Μάγνητ[α
 καὶ] στεφανῶσα[ι αὐτὸν χρυσῶι | στεφάνωι ἀρετᾶς]· ἔνεκεν καὶ εὐ[νοίας,
 ᾧ] ἔχων διατελεσ[ῆ] ποτὶ τοὺς | Ἀμφικτιόνας. ἀνα|γορεύσαι δὲ τὸν [στέ-
 10 φαν]ον Σωτηρίοις, κα[θότι καὶ τοὺς | ἄλλους στεφάνου]ς, ἐν τῷ ἀγῶνι
 τῷ [γυμν]ικῷ^{4a} καθ' ἑκασ[τον ἐνιαυ]τόν⁵· τὴν δὲ ἐπιμέλ[ειαν τῆς ἀναγ-
 γελίας ποιῆσθαι ἐμ Μ[αγνηταί]α τὸν | ἀγωνοθέτην τῶν Λευκοφρυγῶν⁶.
 ὅπως δὲ καὶ ἐν τὸν ἅ[παντα χρό]νον διαμένη^{6a} τ]ὰ δεδογμένα, ἀνα-
 γράψαι τόδε τὸ δόγμ[α ἐν στάλας δύο] καὶ στᾶσαι τὰν μὲν ἐν Δελ-
 15 φοῖς ἐν τῷ ἱερῷ, τὴν δὲ ἐ[μ Μαγνηταί]α ἐν | θεάτρῳ⁷· τὸ δὲ ἀνάλω-
 λωμα τὸ ἐν τὰς στάλας δόμεν τὸν γραμματῆ⁸].

C

παρὰ Δελφῶν.

[οἱ ἄρχοντες Δ]ελφῶν καὶ ἡ πόλις Μαγνήτων ταῖ [βουλᾷ καὶ τῷ
 δάμωι | χαίρειν· γ]ινώσκετε Σωσικλῇ τὸν παρ' ὁμῶν [ἀποσταλέντα

uno vel duobus lustris antequam hieromnemo fuit cum fratre Aristodamo (v. D₄) legatus profectus erat ad Ithacenses n. 558^{5, 24}, Epidamnios n. 560^{6, 7, 34}, Corcyraeos I. Magn. 44^{9, 37}, Cephallenas ibid. 35^{4, 5, 27}, Apolloniatas ibid. 45^{5, 18, 40}. Aristodamus etiam architheorus Acarnanas ibid. 31^{8, 42} et Epirotas ibid. 32^{3, 40} adiit. De his legationibus fusius egit Kern Herm. XXXVI 1901, 500. Quibus addo, nomina Sosiclis et Aristodami restituenda esse in decreto [Calydoniorum] ibid. n. 28; nam totam Aetoliam urbesque ibi subscriptas manifesto iidem legati visitaverunt; v. supra appendicem ad n. 557²¹.

4 De suffragio Amphictyonico ad Magnetas translato. cf. n. 554 not.

4a In lapide esse fertur . . . ΠΙΚΩΙ, unde [μουσ]ικῶι suppleveram l. l. 660 not. 107; sed cum in reliquis titt. Delphicis semper [γυμν]ικῶι legatur, hoc supra restitui; cf. n. 538²³; 431¹⁴ (suppletum); 613 A₄₆ (Pythiis); 579 B₁₁ (suppl.).

5 Cf. quae exposui l. l. 659: non solum καθ' ἑκάσ[την πενταετηρίδα] certissime nimis longum esse, sed etiam [-τριετηρίδα] duabus minime litteris spatium excedere. Itaque καθ' ἑκασ[τον ἐνιαυτόν] et Soteria annua hoc titulo comprobari videri. De his cf. n. 402¹⁰; 424 finem not. init.

6 Cf. n. 561²⁶; Syll.² 553³⁹. 6a ἅ[παντα χρόνον διαμένη] retinui pro Kernii ἀ[ῖδιον χρ. φανερά ᾗν]; nam illud tum Delphis erat usitatum, cf. n. 565¹³ et Goett. GA 1913, 176¹³.

7 In theatro hic lapis est repertus. K. 8 Supplevi pro τ[ὸν ταμίαν] vel τ[οὺς ταμίαις]; cf. n. 506²² τὸ δὲ ἀνάλωμα δόμεν τὸν γραμματῆ et Goett. GA 1913, 176¹⁵: [δόμεν] δὲ τὸ ἀνάλωμα ἐν ταῦτα τὸν γραμματέα τῶν ἱερομ[ναμόνων].

5 ἱερο[μνάμονα τάν] τε θυσίαν τεθυκότα πλήρη, πρόβατα τ. 201 - | - 121 -
καὶ τρία, καταξίως τοῦ τε θεοῦ καὶ ὑμῶ[ν, καὶ τάν ἐνδαμίαν | ποιη-
σάμεν]ον μετὰ πάσας εὐσεβείας καὶ τάν ἀναστ[ροφάν τάν παρ' | ἀμῖν θ
ὡς ἀρμ]ύζον ἦν τοῖς ἐπὶ τὰ τοιαῦτα ἐξαποστελλο[μένοις, καὶ ἀμέ-
ς ἐ|κρίναμες] ὑμῖν γράψαι περὶ αὐτοῦ. [ἔρρωσθε].

D [π]αρά τοῦ κοινου τῶν Αἰ[τωλῶν].

[στρατ]ηγέοντος Θόα Τριχονίου τὸ δεύτερον¹⁰, Θερμικ[οῖς¹¹, ἐκπαρ-
χέ|οντος] Νικάνδρου Τριχονίου¹², γραμματευσόντων τοῖς [συνέδροις . . |
... Ὑ]παταίου, Μικκυλίωνος Φυσκέος¹³ ἔπει Σωσικλῆ[ς καὶ Ἀριστόδα-
5 μος οἱ] Διοκλείους³ Μάγνητες ἀπὸ Μαιάνδρου, τάν πᾶσα[ν σπουδάν
καὶ ἐκ|τένει]αν παρεχόμενοι διὰ τέλους τὸ κοινῇ τε τῷ ἔθνει τῶ[ν
Αἰτωλῶν καὶ | κατ' ἰ]δίαν τοῖς ἀφικνεϊμένοις¹⁴ ἐν τάν πόλιν αὐτῶν
φανερ[άν ἐποιού]ντο | τάν ἰ|δίαν προαίρεσιν, καθὼς ἀπεμαρτυρεῖτο
αὐτοῖς¹⁵· δε[δόχθαι] Αἰ[τωλ]οῖς, ἐπαινέσαι Σωσικλέα καὶ Ἀριστίδαμον
10 Μάγνητας ἐπὶ ταῖ | αἰρ[έσει] ἀν ἔχοντι ποτὶ τὸ χ[οι]νὸν τῶν Αἰτωλῶν,
καὶ δε[δόσθαι] αὐτοῖς | παρὰ] τοῦ ἔθνους προξενίαν καὶ πολιτείαν κατὰ
τὸν νό[μον]. ἔγγυος | ...]τας Δράκωνος Πολιεύς¹⁶.

C. Nomen archontis eponymi omittitur, haud dubie quia in tit. B perscriptum fuerat. — 9 τάν παρ' ἀμῖν suppl. Dttb. pro Kernii [πεποιηκότα].

D. — 10 Thoas fratrem Dicaearchum (E₂) in praetura excepit aequinoctio autumnii 194. Itaque hic titulus novissimus omnium est et post tit. E transponendus, cf. not. init. 11 Thermica statim post aequinoctium autumnii habita, cf. n. 563³. 12 Idem qui praetor anni 190 Νικάνδρος Βίττου Τριχονεύς. 13 Huius Miccyliionis ager et domus a. 191/0 a M'. Acilio Delphis redduntur n. 610_{5.56}. 14 De hoc Boeotismo cf. Syll.² 589⁷. 15 Fratres videntur in absentia ab Aetolis honorati esse; certè Sosicles diu iam non hieromnemo nominatur. 16 Cf. Thucyd. III 101, 2 καὶ Ὑαῖοι (populus Locrorum Ozolarum) οὐκ ἔδοσαν δμήρους πρὶν αὐτῶν εἶλον κώμην Πόλιον ὄνομα ἔχουσαν. Ad hanc referri ethnicon Πολιεύς certum est, quia Locri occidentales tum temporis Aetoli erant (idem, ethnicum' ap. Steph. Byz. s. v. Πόλις; immo ad πόλις spectare Διὸς Πολιέως; mentio demonstrat). Ceterum Hyaeos Bursian Geogr. I 152⁴ gentem fuisse opinatur, Stephani glossam Ὑαία· πόλις; Ἀσκαρῶν τῶν Ὀζολῶν· τὸ ἔθνηκεν Ὑαίος Θεουκλιδῆς; τρίτη ficticiam existimans. Quae opinio refellitur nomine hieromnemonis Aetoli n. 553₇ [...ω]νος Ὑαίου. Nam commune Aetolorum, quod ipsum gentis vim habet, ex singulis civitatibus, non gentibus constat (Herm. XXXII 169 sqq.). Itaque inter Hyaeos et Polienses eadem intercessit ratio quae inter Megarenses et Aegosthenitanos (n. 331⁷). Thucydidis aetate Polis nihil erat nisi pagus oppidi Hyaeae, sed saec. III et II utrique suam separatim rem publicam habebant.' Cf. Πολιεῖς decreto Calydonio subscripti in appendice ad n. 557²¹, sc. A₅.

E

παρά τοῦ στρατηγοῦ τῶν Αἰτωλῶν.

[Δικαί]αρχος 17 Μαγν[ή]των τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ δάμῳ χαίρειν.
 [Σωσικλῆς 18 ὁ | ἀπο]σταλεις παρ' ὑμῶν ἱερομνάμων τᾷ τε ἐνδομίῳ κε-
 [χρημένος | ἦν καλῶς καὶ εὐσχημόνως, καὶ τὰ κατὰ τὰς θυσίας συν-
 5 [ετέλεσεν | τοῖς θε]οῖς ὡς ποθῆσκον ἦν, τὰ τε κατὰ τὸν ἀγῶνα τῶν
 Πυθίων [εὖ ἐπε|τέλεσε]ν, καὶ τῶν ἀγωνοθετᾶν καὶ τῶν συνιερομναμόνων
 κ[αλῶς ἐπε|μελήθη], θῆεν καὶ οἱ σύνεδροι ἐτίμασαν αὐτὸν καὶ οἱ
 Ἀμφικτιόνες· καὶ ἁμῆς δὲ κρῖνομες ὑμῖν γράφαι περὶ αὐτοῦ. εὖ οὖν
 ποιήσετε [τ]ὸν [τ' ἐπαινον | Σωσικλείου]ς καὶ τὰς δεδομένας αὐτῷ τιμὰς
 10 εὐνόως ἀποδεξά[μενοι. ἔρρω]σθε].

E. — 17 Praetor ab aequinoctio auct. 195 ad 194, frater Thoantis praetoris (D₂); cf. Gillischewski d. Aetol. praetoribus 42 et 44.

18 K. praetulit aliam verborum constructionem: [ἐπεὶ ὁ ἐξ απο]σταλεις -- et virgulam ante καὶ ἁμέες vs. 7 fin.

Δ599. Rhodiorum de Priensibus et Samiis arbitrium, c.a. 196/2. Olim Prienae in anta templi Minervae, per duas columnas tredecim lapidibus inscriptum; nunc maior pars in Museo Britannico servatur. Post alios edd. Hicks I. Brit. Mus. CCCCIII (v. Gelder SGDI 3758, cf. Gesch. Rhod. 132); I. Priene 37. Cf. Lenschau Leipz. Stud. XII 1890, 121 al.; Preuner Herm. XXIX 1894, 530 et Delph. Weihgesch. 69; Mezger Inscr. Miles. 1913, 41. 49. 50 (cf. lemma n. 588); Raeder L'arbitrage 68 XXXIV; Tod Internat. Arbitr. 41 LXII. [H]

Quo tempore hoc arbitrium factum esset, diu ambigebatur. Primus Foucart (Rev. phil. 1865, 295¹, cf. Rev. phil. XX 1896, 86) Euphaniscum Rhodium eundem esse docuit atque homonymum a. 180/79 a Delphis proxenia honoratum (n. 585₂₁₈). Modo caveamus, ne hunc Εὐφανίσκον Καλλιξείνου καθ' ὁδοεσίαν δὲ Νικασιδάμου cum alio Rhodio, qui priore primi saeculi parte vixit, illius fere nepote (IG XII 1, 50₂₆: Εὐφανίσκος Καλλιξείνου, καθ' ὁδοεσίαν δὲ Ὀνασάνδρου ταμίης) confundamus; ad hunc et Callixinum fratrem frustulum IG XII 1, 110 καὶ Εὐφανίσκος καὶ Καλλιξείνος β' referri potest. Cum nihilominus usque ad annum 240 rettulisset Hicks, rursus alteri saeculo, immo annis post Cn. Manlii Volsonis iniquum sane iudicium, reposuit Preuner (probavit Niese III 80⁴: 188—167), ea potissimum de causa, quod a. 135 Rhodiorum arbitrium stare senatus Romanus decrevit (n. 688). Sed inter Volsonem et hunc annum permulta mutata, bellum acerrimum contra Prienses ab Ariarathe Cappadociae rege et Attalo altero c.a. 155 gestum est, quod senatus diremit (cf. I. Priene 39 = Or. 351, Polyb. XXXIII 6). Alio senatus consulto, quod inter annos 155 et 135 factum esse videtur (I. Priene 40), ipsorum Priensium rogatu ea condicio restituta esse videtur, quae, secundum Hilleri quidem supplementum, πρὶν ἐλθῆναι εἰς ἐκείνην τὴν χώραν M[άγλιον] .. fuerit. Adde intimae amicitiae

I Πριηνέω[ν καὶ Σ]αμίων.¹

Εὐφάνισκος Καλλιξείνου, καθ' ὁδο[ε]σίαν δὲ Νικασιδάμου², Ἀγήσαν-
 5 ὄρο[ς] | Εὐδάμου, Τιμαγόρας Πολεμακλεῦς, [Νι]κίστρατος Τεισούλου,
 . . . ἀνδρος Ἐ[χα]τωνόμου αἰρεθέν[τες ὑπὸ τοῦ] δά[μου] | τοῦ Ῥοδίων
 ἀποφάνασθαι³ περὶ τῆς χώρας ὑπὲρ | ἧς ἀμφισβητοῦντι Σάμιοι
 ποτὶ Πριανεῖς καὶ Πρι[ανεῖς Σαμ]ιοι καὶ τοῦ φρουρίου δ καλεῖ[τ]αι
 10 Κ[ά]ριον, ὑπὲρ οὗ ἀμφισβητοῦντι Σάμιοι καὶ Πριανεῖς, | ἀξιοθέντος
 τοῦ δάμου ὑπὸ Σαμίων καὶ Πριανέων ἀνδρας ἀποδείξει, οἵτινες
 κρινοῦντι καὶ ὀριζοῦντι καὶ ἀποφανοῦνται ἢ συλλυσοῦντι, δικαιολο-
 15 γησα[μένω]ν τῶν αἰρεθέντων ὑπὸ μὲν Σαμίων | -- | -- | -- σω[-- τοῦ]
 ...|θίωνος, [ὑπὸ δὲ Πριανέων] Ἀπολλοδώρου | [τοῦ Πο]σ[ε]ιδωνίου,
 φύσει δὲ Ἀρτεμίδωρου⁴, Καλλικράτους τοῦ Ἀπολλωνίου⁵, Παρρα-
 σίου τοῦ Παρρασίου, | Μητροδώρου τοῦ Ἀριστοδήμου⁶, Ἀλκισθένης
 20 τοῦ Ἀνύτου, καὶ διακούσαντες αὐτῶν ἔν τε Ῥόδῳ ἐν | τῷ ἱερῷ τοῦ
 Διονύσου⁷ καὶ ἐπὶ τῆς χώρας τῆς ἀμφισβα[τουμέ]νας, ἐφ' ἃν ἐπά-
 γαγον ἀμὲ ἐκάτεροι καὶ ἐπὶ τοῦ | [φρουρί]ου δ καλεῖται Κάριον⁸ καὶ
 ἐν Ἐφέσῳ ἐν τῷ ἱερῷ | [τῆς Ἀρτέμ]ιδος, ἐπο[ι]ησάμεθα τὰν | κρίσιν
 25 κατὰ τὰ ὅφ' | [ἀμῶν ἐφε]ροαμέ[να], καὶ ἐκρί[ναμεν] εἴμειν | τὸ
 φρούριον ὃ καλεῖται Κάριον κα[ὶ τ]ὰμ [περὶ | αὐτὸ χῶ]ραν ἐπείμειν
 Πριανέων. τὰν δὲ ἀπόφα[σιν] | δόν[τες] ὑπὲρ τούτων καὶ ποιή-
 σαντες ἀντίγραφα | [δύο], ἐδώκαμεν τὸ μὲν ἐν τοῖς πρυτάνεσι τοῖς

testimonia a Geldero (Gesch. Rhod. 132) allata, quae annis 196—192 Antiochum inter et Rhodios fuerit, velut illud regis ad Parmenionem Lampisacenum responsum: παῦσαι . . . τῶν πολλῶν· οὐ γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων, ἀλλ' ἐπὶ Ῥοδίων ἡμῖν εὐδοκῶ διακριθῆναι περὶ τῶν ἀντιλεγομένων (Polyb. XVIII 52). Neque ulla Romani imperii vestigia in toto documento sane verboso occurrunt, quae post Manlii acta minus facile evitari potuissent. Rursus bellum Milesium tunc iam finitum fuisse videtur (pax anni 196, n. 588. Mezg.).

1 Caput scribe Priensi deberi sermo ionicus (Πριην-) docet.

2 Cf. supra et not. 16 et n. 588². De reliquis arbitris minus certas opinionones protulit Gelder. 3 Cf. n. 340₆ τοὶ αἰρεθέντες ἄνδρες συναγωνίσασθαι ταῖς δίκαις. Hinc iam aoristum restituimus. 4 Hic non addito patris qui adoptavit nomine a Phocaea urbe honoratur (I. Priene 65 cum commentario), filius Βασιλείης; Ἀπολλοδώρου τοῦ Ποσειδωνίου Πριηνεύς; ad Samothracas theorus venit eodem anno, quo quattuor Samii (IG XII 8, 165₆); idem statuum dedicavit: Βασιλείης καὶ Καλλιμένη τὸν αὐτῶν πατέρα Ἀπολλοδώρου Ποσειδωνίου ἱερητεύοντα Βασιλεῖ καὶ Κούρῳ (I. Priene 186); duabus publice statuis honoratur (ibid. 236. 237). 5 Callicrates a Priensibus arbiter Iasum missus est (I. Priene 54). 6 Metrodorus cum duobus aliis Bargyliam iudex ivit (ibid. 47). 7 Diod. XIX 45, 4 (a. 316) ὁ περὶ τὸ δεῖγμα καὶ Διονύσιον τόπος Rhodi urbis. 8 Cf. n. 363⁴.

- 30 Σαμίων | Πρωτομάχῳ Τρίτωνος, Σιμαλλίων Εὐφράνορος, Θεο|μνήστῳ
 Ἰσοκράτους, Ἡγεσίδῃ Ἀντιπάππου, Λυσιμά|χῳ Διονυσίου, καὶ τῷ
 γραμματεῖ τᾶς βουλᾶς Μενίπ[π]ῳ Κλέωνος, ὥς μὲν Ῥόδιοι ἄγοντι,
 ἐπὶ ἱερῶς⁹ Πρατο[φάνεως¹⁰, μὴνός --, ὥς δὲ Σάμιοι ἐπὶ δαμιορ-
 γοῦ -- μὴνός --· τὸ δὲ ἄλλο ἐδώκαμεν τοῖς Πριανέων στραταγοῖς¹¹
 40 --]οῦ τοῦ Φιλοτίμου καὶ Λυκίππῳ¹² Ἀντιόχου [--]—[Α]πολλοδώρῳ
 Ποσειδωνίου¹³, Σωτ[—, Φιλ]ώτα[ι] Παμένο[υ], ὥς μὲν Ῥόδιοι ἄγοντι
 μὴνός | Πανάμου ἐνάται [ἐπὶ δέκα (s. ἐπ' ἑκαδὶ)], ὥς δὲ Πριανεῖς
 [μην]ός [Θαργγ]λ(ι)ώνος¹⁴ --].

II. Sequuntur Samiorum (v. 44—63), Priensium (63—90) ac rursus Samiorum (90—96, quibus aliquot versus addendi) et Priensium (incipit ante v. 97, exit v. 118) orationes¹⁵.

III. Rhodiorum sententia (a v. 118 usque ad finem)¹⁶.

⁹ ἐπ' ἱερῶς Papadopulos Kerameus Ath. Mitt. V 1880, 339. ¹⁰ De Pratophane Solis sacerdote eponymo cf. Bleckmann Klio XII 1912, 251², 257, 212. Plurimae amphorae eius nomine insignitae Carthagine inventae quantum tunc Rhodiorum cum Poenis commercium fuerit demonstrant.

¹¹ Exempli gratia supplevimus. ¹² Λυσιππῳ sive Λ(ε)υκίππῳ Wilamowitz pro nomine parum probabili; quamquam ne haec quidem nomina adhuc Prienae innotuerunt. ¹³ Hic unus ex αἰρεθεῖσιν ὑπὸ Πριανέων not. 4.

¹⁴ Neque hoc supplementum, neque mensium Rhodiorum ordo satis certe stabilita sunt; cf. Bischoff Realenc.² s. v. Kalender. ¹⁵ Hae per se memorabiles, sed e magna parte dilaceratae sunt. Partem prioris Priensium orationis habes n. 363⁴. ¹⁶ Incipit ita (v. 118): ἀμὲς δὲ θεωροῦντες τοὺς γράψαντας τὸμ [πόλεμον τὸμ] Μελιακὸν καὶ τὰν διαίρεσιν τᾶς χώρας τοὺς μὲν ἄλλους πάντας φαιμένους ἐκ τᾶς διαιρέσιος λ[αχ]όντας Σαμίους] Φύγελα, καίπερ ὄντας τέσσαρας μὲν Σαμίους, Οὐλιάδην καὶ Ὀλύμπιχον καὶ Δοῦριν καὶ Εὐάγωνα, δύο δὲ Ἐφεσίους, Κρεώφυλον καὶ Εὐάλην, Χίον δὲ Θεύπομπον, οὓς πάντας ἐν ταῖς (ἱ)στορίαις εὐρίσκομεν κατακεχωρικὸς διότι ἔλαχον Φύγελα· μόνον δὲ ἐν ταῖς ἐπιγεγραμμέναις Μαιανδρίου τοῦ Μιλησίου ἱστορίαις (de hoc cf. Preuner Herm. I. I. 531¹) κατακεχωρισμένον διότι ἔλαχον Κάριον καὶ Δρυοῦσαν, αἷς πολλοὶ τῶν συγγραφέων ἀντιγράφοντι φάμενοι ψ[ευδε]πιγράφους εἶμειν (sequitur lacuna). Eandem doctrinae ubertatem testimoniumque multitudinem Timachidae opus (n. 725) ostendit, nec mirum esset, si Euphaneus primus ille arbiter a patre Callixino eductus foret, si modo iure suo Gelder hunc cum pompae Alexandrinae (c. 280, cf. n. 390) scriptore composuit, qui Callixinus Ptolemaeo Philopatore regnante (222—204) Alexandreae situm descripsit. De causae argumento cf. n. 688 (a. 135). — Sequitur rerum recentiore aetate gestarum narratio nimis mutila; iudicantur (v. 156) [π]άντα δίκαια τὰ εἰρη- μένα ὑπὸ Πριανέων, quare: [ἐκρίναμεν τό τε φρούριον καὶ τὰν περὶ τ]ὸ φρούριον χώραν εἶμειν Πριανέων. Denique termini describuntur (158): ἔρους δὲ ἀπε- δεῖξαμεν τᾶς τε Σαμίας καὶ Πριανίδος χώρας.

Iasienses Antiochum Magnum honorant, c.a. 194/O. Or. 237.

600. **Milites Mantiniensium victoriae monumentum dedicant, a. 193/2.** Mantineae, nunc Piali (Tegeae) in Museo. Titulus in latera tria divisus, adversum *a*, ubi nomina tres columnas (I—III) capiant, sinistrum *b*, dextrum *c*. Inferior pars desecta est. Edd. Fougères Bull. Hell. XX 1896, 136, 12 et p. 166 (Syll.² 274; Michel 1095); IG V 2, 293 (imago tab. VI). Cf. Niese Gesch. II 684. [Hr]

a ἐπὶ στραταγῶς τῶν Ἀχαιῶν Φιλοποίμενός τὸ τέτα[ρ]τον¹, ἀποτελείου²

1 A. 193/2 Philopoemen quartum praetor Achaeorum fuit. Iam cum Nabis Gytheum oppugnaret, Achaeorum ira, priusquam legati ea de re Romam missi redirent, in bellum erupit Philopoemene in conventu Sicyone habito suadente quidem, ut illorum reditum opperirentur, sed haud ambigue tamen significante, se morae impatientem esse. Quod bellum cum primo mari homo Arcas et rei navalis imperitissimus infeliciter gessisset, deinde terra rebus egregie gestis hoc incommodum compensavit ac denique Nabide in oppido Sparta incluso totaque terra per triginta dies devastata victor domum rediit (Liv. XXXV 25—30). Quas res gestas tali monumento dedicando ansam praebere potuisse neque defuisse manibias ex quibus id conficeretur, sponte patet. Ac tamen F. noluit illuc referre titulum cum quia a. 192 Cretensibus prae-fuisset Telemnastus (Liv. XXX 29, 1), cum hic v. 27 Ocymenes primum inter eos locum teneret, tum quia nihil memorabile a. 192 Mantineae aut in eius oppidi vicinia gestum esset. Quare maluit de proelio a. 207 illic Philopoemene duce commissio interpretari, quo Machanidas Lacedaemoniorum tyrannus superatus et occisus est. Atqui ipse concedit, praeter unum Simiae nomen, quem tamen ipse a. 192 iterum ordinem duxisse coactus concedit (not. 4) nihil hic commemorari, quod ad illud potissimum certamen spectet. Nam neque Aristaeneti Dymaei (Polyb. XI 11, 7), Polyaei Cyparissiensis (Polyb. XI 18, 2), Polybii Megalopolitani (Polyb. XI 15, 5) ducum nomina hic comparent, neque Tarentinorum, quod genus equitum esse notum est (Polyb. XI 12, 6. 7), neque Illyriorum (Polyb. XI 11, 4. 14, 1) mentio fit. Haec omnia nomina in inferiore lapidis parte periisse statuit F., non inepte, dummodo aliunde constaret monumentum proelii Mantiniensis hic haberi. At perquam memorabile est, Cretensium, qui hic v. 26sq. recensentur, in rebus militaribus anni 192 perfrequentem esse memoriam, in accuratissima vero proelii Mantiniensis descriptione Polybiana nullam, id quod nemo ad merum casum referet praesertim si reputaverit eo quod interiectum erat tempore Philopoemena per aliquot annos in illa insula versatum esse. Atque ut haec omnia leviora esse, quod nego, tamen in praesentia largiar, quis tandem credet, si Philopoemen cum commilitonibus integris tribus lustris post rem gestam monumentum erexisset, eum victoriae quondam reportatae in titulo dedicatorio ne verbo quidem mentionem facturum fuisse? Ut igitur ad res a. 192 gestas titulum spectare

δὲ | τῶν πεζῶν Δαμέα, τῶν δὲ ἱππέων Σιμία, οἱ στρατευσάμενοι καὶ
εἰσενένχαντες εἰς τὸ ἀνάθημα θεοῖς πᾶσι·

I 5 [Δ]αμέας Δεξικλέος, | Ἀρίστων Σώτωνος, | Εὐβούλος Διφίλου, | [Α]λ-
καίνετος Εὐβούλου | --

II 10 Ἀριστείδας Ἡρακλείτου, | Δάμων Δάμωνος, | Αἰσχίνας Μναίστρατος³, |
Γόργος Ἑρμογ[ένεος?], | Ἀρι[στοκλῆς] -- | --

III 15 Χάρης Ἀπολλωνίου, | Εὐνομίδας Δείνωνος, | Δόρχων Στυμφάλου, | Λα-
γένης Φιλαρχίδα, | Εὐάν[ωρ] Ἀ[λεξι] -- | --

b 20 ἱππεῖς· | Σιμίας Καλλικράτεος⁴, | Ἀριστεάς Μενεδάμου, | Φύλυρος Ξε-
νία, | Λυκίσκος Λυκομήδους, | Ἀρχέδαμος Παμφάεος, | Δαμοκλῆς Ἀρι-

25 στομάχου, | Σα[ραφ]οφίλος Ο[φ]ί[γιος] | --

omnium certissimum est, ita locus ubi erutum est monumentum editori ne levissimum quidem scrupulum movisset, nisi de natura dedicationis in errore manifesto versatus esset. Non a toto exercitu Achaeorum hoc opus consecratum est, sed a Mantiniensium militibus qui ei bello interfuerunt. Nam primum quidem verba v. 2 οἱ στρατευσάμενοι de omnibus omnium ordinum militibus dici demonstrant. At quantumcunque lapidis partem infra periisse statues, num credibile est, integrum Achaeorum exercitum hic nominatim inscriptum fuisse? Deinde Philopoemen non est inter dedicantes, sed temporis modo significandi causa eius nomen ascribitur, quod ut in Mantiniensis numeri, cuius ille non fuit, monumento necessarium erat, ita in totius exercitus absurdum. Porro desideratur hipparchus, equitum vero praefecturam habere dicitur homo, qui neque a. 207 ad Mantineam neque 192 in Laconica toti Achaeorum equitatu praefuit (not. 4). Neque aliud monstrat ἀποτελείου appellatio (not. 2). Denique cur nulli adiungitur civitatis nomen, cuius est, nisi quod omnes eiusdem sunt, Mantiniensium? Quae una huic interpretationi ob stare videtur Cretensium mentio, ea probabilem habet explanationem (not. 5). Dttb. 2 Qui singularum civitatum Achaicarum copiis praeerant, eos ἀποτελείους vocatos esse testantur Polyb. X 23, 9. XVI 36, 3. Suidas ἀποτελείοι· οἱ κατὰ πόλεις ἡγεμόνες τῶν Ἀχαιῶν (codd. Ἰουδαίων; emendaverunt Hemsterhuis et Toup. Illud irrepsit et glossa proxime superiore ἀποτεθρίακεν, in qua legitur φασὶ δὲ αὐτοὺς Ἰουδαίους εἶναι). Neque ulla est causa cur hic aliter interpretemur (not. 1). Peditatui igitur Mantiniensium in Philopoemenis exercitu a. 192 praefuit Dameas Dexiclis f., equitatu Simias Callicratis f. Quod F. totius exercitus equitatum et peditatum intellegit, id luculentissime refutatur Simiae nomine (not. 4). Dttb. 3 Morem intelligas Laconicum, Μναί pro Μνασι substitutum. Hi. 4 Collato Polybii loco XI 18, 2 hoc nomine abusus est F. ut suam de monumento ad Mantiniense proelium referendo sententiam firmaret. Sed primum ne ipse quidem neglexit, illa ἀποτελείου δὲ non posse ad aliud tempus spectare quam ad Philopoemenis quartam praeturam (a. 192); itaque necessario eundem qui equites a. 207 duxisset, etiam quindecim annis post

c Κρήτες⁵· Ὀκυμένης Μονίτου, | Δέρκετος Δαμίνου, | Εὐχαρίδας Σίμου, |
 30 Ἀριστοκράτης Δαμοκράτεος, | Αὐτόλυκος Λύκωνος, | Ἀριστόμαχος Πί-
 στωνος, | [Γ]οργίας Τιμοκρά[τεος] | --

eodem officio functum esse sumit. Fieri id potuit; sed ita certe ipsum Simiae nomen nihil iam de proelio Mantiniensi probat. Deinde equitibus Achaeorum a. 207 neutiquam praefuit Simias, sed Aristaeon Dymaeus (Polyb. XI 11, 7); quod contra de illo cum Polyaeo Cyparissensi haec leguntur οἷς ἐγγῆτο τότε (ὁ Φιλοποίμην) παραπισταῖς, quod officium hercle alienissimum est a praefecto equitum. Sane ne a. 192 quidem Simias toti Achaeorum equitatu praefuit, sed Lycortas Megalopolitanus (Liv. XXXV 29, 1). At ea ipsa re sententia nostra confirmatur, ἀποτελείον τῶν ἱππέων non esse Achaeorum equitatus ducem, sed equitum Mantiniensium praefectum. Ceterum utrum Simias Polybianus idem sit qui hic est an alius, neque sciri potest neque quicquam momenti habet. 5 Quo pacto Cretenses mercennarii commemorentur in dedicatione monummenti Mantiniensium (not. 1) mireris; sed nihil obstat quominus et hanc et alias civitates Achaicas suis pecuniis milites peregrinos conduxisse statuamus, quos una cum suis civibus ad communem totius societatis exercitum mitterent. Iam apparet, cur Telemnasti, qui omnibus Cretensibus in exercitu anni 192 praefuit (not. 1), nomen hic non legatur. Dttb.

601. M. Valerii praetoris ad Teios epistula, a. 193. Tei inter rudera templi Bacchi. Edd. Boeckh CIG 3045; Le Bas-Wadd. III 60 (Viereck Sermo Graecus 2 II; Michel 51; Syll.² 279). [H²]

Ῥωμαίων¹.

Μάρκος Οὐαλάριος Μάρκου στρατηγός² καὶ | δῆμαρχοι³ καὶ ἡ σύγκλη-
 τος Τητίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ | δῆμῳ χαίρειν· Μένιππος⁴ ὁ τε παρ'
 5 Ἀντιόχου βασιλεύς ἀποσταλαῖς πρὸς ἡμᾶς πρεσβευτὴς προ|χειρισθεῖς
 καὶ ὑφ' ὑμῶν πρεσβεῦσαι περὶ τῆς πόλεως, | τό τε ψήφισμα ἀνέδω-
 κεν⁵ καὶ αὐτὸς ἀκολούθως τούτῳ | διελέχθη μετὰ πάσης προθυμίας·
 10 γεγεννη|μένην αὐτῷ δόξαν καὶ διὰ τὴν ὑπάρχουσαν καλοκαγαθίαν,

1 Praeter hanc magistratum senatusque Romani epistulam etiam decreta Aetolorum (n. 563), Delphorum (n. 565/6, cf. Amphictyonicon n. 564) et multarum civitatum Creticarum Tei inventa sunt, quibus Teiis ius asyli confirmatur. Quorum pars ultimorum saeculi III annorum est. 2 M. Valerius Messalla a. 193 praetor peregrinus erat (Liv. XXXIV 54, 2. 55, 6). B.

3 De δημάρχων i.e. tribunorum plebis nomine, quod hic primum apparet, cf. Mommsen Staatsr. II³ 273². 4 Ipso a. 193 Menippus et Hegesianax regis Antiochi legati Romae versabantur (Liv. XXXIV 57, 6. 59, 3. 6).

5 ἀ[νέ]δωκεν emendare conatus erat B., sed illud in lapide esse testatur W.

- περί τε ὧν ἡξίου διηκούσαμεν εὐνόως. καὶ ὅτι | μὲν διόλου πλεῖστον
 λόγον ποιούμενοι διατελοῦμεν τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείας, μάλιστα'
 15 ἂν τις στο|χάζοιτο ἐκ τῆς συναντωμένης ἡμεῖν εὐμενείας | διὰ ταῦτα
 παρὰ τοῦ δαιμονίου· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλ|λων πλειόνων πεπεισμεθα
 συμφανῇ γεγονέναι | τὴν ἡμετέραν εἰς τὸ θεῖον προτιμίαν θ. διὸ καὶ
 20 διὰ τε ταῦτα καὶ διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς εὐνοίαν καὶ διὰ τὸν ἡξιω[μέν]ον |
 πρεσβευτὴν κρίνομεν εἶναι τὴν πόλιν καὶ τῇ γ' χά|ραν ἱερὰν καθὼς
 καὶ νῦν ἐστίν καὶ ἄσυλον καὶ ἀφορο|λόγητον ἀπὸ τοῦ δήμου τοῦ
 Ῥωμαίων, καὶ τά τε εἰς | τὸν θεὸν τίμια καὶ τὰ εἰς ὑμᾶς φιλόανθρωπα
 πειρασό|μεθα συνεπαύξειν διατηρούντων ὑμῶν καὶ εἰς τὸ | μετὰ ταῦτα
 τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐνοίαν. ἔρρωσθε.

6 προτιμίαν lapis; sed ,προθυμίαν fortasse scribendum esse ci. Sauppe. Certe Valerius id scribere voluit.' Vie. (Herwerden Lex.² s.v.): Nec tamen probabile est Graecum tunc τι pro θυ scripsisse sive insculpsisse. Immo auctorem Romanum eundem qui τὰ εἰς τὸν θεὸν τίμια scripsit, voce insolita προτιμίᾳ loco parum idoneo usum esse putabimus, quam Dttb. quoque intactam reliquit. Hi.

Δ602. Sacerdos Delphicus uxoris statuam Ilithyiae dedicat, ante a. 189. Basis calcaria. Ed. Homolle Bull. Hell. XXIII, 1899, 386. Cf. Pomtow Philol. LXXI 1912, 41. [Pw]

Ξένων Βούλωνος¹ τὰν γυναῖκα Πάσιχον | καὶ τοὶ υἱοὶ Βούλων²,
 Μνάσων, | Πειθαγόρας ἱεραθεῖσαν Ἐλειθυίαι³. |

Σώπατρος⁴ Θεωδώρου Δημητρίεως ἐποίησεν.

1 Gens clarissima Delphorum cuius stemmatis partem priorem ab a. 326 composui n. 237¹² (vol. I p. 334). Xenō ab a. 206 sacerdotio Apollinis functus moritur aestate a. 180, cf. Jahrb. Phil. 1889, 516. 2 Bulo Xenonis f., Thrasycles, Orestas, legati Delphorum a. 189 Romam missi, redeuntes ab Aetolis trucidantur, cf. n. 611⁴, 603⁷. Annis igitur 200—190 statua matris Pasichi est posita. 3 Praeterea altera statua sacerdotis Ilithyiae reperta, paulo antiquior; cf. quae de Ilithyia Delphis culta disputavi Phil. l.l. 41 sq. 4 Huius artificis adhuc ignoti altera signatura edita est in Delphicis II 96⁶ (Berl. ph. W. 1909, 799). Cf. etiam n. 597² sign. 6.

Δ603. Pixodarus, Maussolli ἀπόγονος, ab Amphictyonibus Delphicis honoratur, a. 193. In latere sinistro baseos Neoptolemi Aetoli n. 411. Edd. Jardé Bull. Hell. XXVI 1902, 278, n. 22 et Add. 642 [prodierunt 1908], melius Nikitsky Diar. min. inst. publ. 1905, Mart. 191 sqq. et ibid. 1912, Mart. 156 (rossice). Contuli a. 1910. [Pw]

Textum admodum corrosum, in dextra parte plane evanidum, magna ex parte suppl. Nik.; menda Jardéi non curo.

θ[ε]οί. ἄρχοντας ἐν Δελφοῖς Ἐκεφ[ύ]λου¹, ἱερομναμονούντων· Αἰτω-
λῶν² (11) Ἀλεξομεν[οῦ] Καλυδωνίου³, -c. 131- | Ἰπαταίου, Λεοντομένεος
Βο[υ]τιίου⁴, Δαμοτίμου Ἀγρινιέος, Ἀρίστωνος Σ[τ]ρα[τίου]⁵, τοῦ δεῖνος
-c. 81- ... | λάου Κερρεάτα, Δαμοφάνεος [Ποτ]ιδανιέος⁶, Λαμέδωνος
⁵ Θαυμακοῦ, Ἀλεξάνδρου -c. 71-, -c. 181-² | Δελφῶν Θρασυκλῆος,
Ὁρέστα⁷· Χίων Ἀπολλωνίου⁸· Μαγνήτων Κτεάτου⁹, γραμματε[ύον]-
τος τοῦ δεῖνος -c. 91- | ἐπεὶ Πιζώδαρος ὁ Κρατέα Μυ[λ]ασεύς¹⁰,
ἀπόγονος ὦν Μαυρωσώλου τοῦ Ἐκατόμνου, ἀπελογίετο τὰ τῶν προ-
γόνων | ποτὶ τὸ ἱερόν τὸ ἐν Δελφοῖς [καλὰ τε] καὶ ἔνδοξα καὶ ἀς
παρέσχηντο χρεῖας τοῖς Ἀ[μ]φιτικτιόνοις ἐμ παντὶ χρόνῳ | ἐνεφάνισε

Titulus pertinet ad *cl. IX Amph.*, de qua *cf. n. 538 not.* — 1 Unus archon Delphorum Ἐκέφυλος qui innotuit, a. 193/2. 2 Aetoli manifesto undecim erant; nam ad verba Βοιωτῶν vel Φωκίων cum duobus nominibus et ethnicis in fine vs. 4 supplenda spatium non sufficit, neque Ἀθηναίων τοῦ δεῖνος ibi verisimile est, quia Aetolos Delphi subsequi solent. Contra Κεφαλλάνων τοῦ δεῖνος in censum veniat, nisi insulam tum plane sub Aetolorum dicione fuisse sumas. 3 Supplevi. Videtur Alexomenus notissimus Calydonius intellegendus, qui a. 197 praetor fuerat. Idem a. 192 cum mille Aetolis Spartam missus Nabide interfecto ipse trucidatur, *cf. Niese II 688; Pomtow Jahrbh. Phil. 1894, 545; Gillischewski d. Aet. praetor. 38.* Nomen praetoris in titulis quinquies Ἀλεξομενός (W-F 376—380), semel -αμενός (ibid. 337) scribitur, cum apud auctores (Polybium, Livium) semper -αμενός occurrit, *cf. Bergk Philol. XXXII 237 not.* Ceterum hoc nomen nequaquam rarum per -ο scriptum exstat Arsinoae IG IX 1, 400; Butti ibid. 381; Amphissae W-F 179. 417. Bull. Hell. V 413, n. 22 (unde Nik. supra suppl. Ἀμφισσέος); in Thessalia IG IX 2, 721. 307. 4 Suppl. Nik. qui confert Leontomenem Buttium IG IX 1, 379—381. 383. 387. 5 *Cf. Ἀρίστων Πύρρου Στράτιος* testis a. 164, W-F 243. Nik. 6 Suppl. Nik. Sed etiam de Δαμοφάνεος cogitandum (ΔαμοΠΑΓεος; Ja. add.). De Potidania, castello Aetoliae, *cf. Thuc. III 96; Liv. XXVIII 8; Steph. B. s. v.*, qui finxit ethnicum Ποτιδανιάτης. 7 Thrasyclus et Orestas una cum Bulone legati Delphorum, a. 189 Romam missi, in reditu ab Aetolis necantur; *cf. n. 611⁴.*

8 *Cf. Ἀπολλώνιος Δημητρίου Χτος* proxenus Delphorum a. 186, n. 585₁₇₄. Ja.

9 Nik. confert I. Magn. 107₁₁: καθαρωιδίαι. -- Κτέατος Μορίμου, *Sieger im Knabenexamen*, qui tit. pertinet ad init. saec. II (Kern). 10 De Pixodaro I *cf. Herod. V 118*: Πιζωδάρου τοῦ Μαυρωσώλου ἀνδρὸς Κινδυέος, ὃς τοῦ Κιλικίων βασιλέος Συεννέσιος εἶχε θυγατέρα. Pixodarus II Maussoli et Idriei Adaeque frater natus minimus Cariae moderabatur a. 340—34, *cf. Beloch II 607. 625 et tit. 225 et n. 168* Μάυσσωλλον Ἐκατόμνω Μολασέα et n. 167. 170 Μαυρωσώλου ἐξαίθραπέοντος ἔδοξε Μολασεῦσιν. Pixodarus III supra commemoratus aliunde non notus. Nik. de supplemento Μ[υ]λασεύς dubitanter haesit, quia in tit. recentissimo: Ἀβρηλίου Κορησίου Πιζωδάρου Μυρῆος exstat (Petersen-Luschan, *Reis. im südwestl. Kleinas. II, n. 75*).

δὲ καὶ ὅτι αὐτὸς ἀ[χολού]θως διακαίμενος τᾷ τήνων προαιρέσει δι-
 [ατελεῖ εὖνους ὧν ποτὶ τὸ χ]οινὸν¹¹ | (ποτὶ) τὸ Ἀμφικτιονικὸν ἐμ[παντί]
 καιρῷ συμπράσ[σ]ων καὶ συναίτιος γινόμενο[ς] τῶ[ν] συμφερόντων πάν-
 10 τοις καί] | τιμίων· δεδόχθαι τοῖς ἱερομ[να]μόνοις τῶν Ἀμφικτιόνων,
 ἀσφάλειαν εἶμεν [καὶ ἀτέλειαν πάντων Πιξω]δάρῳ | καὶ τοῖς ἐκγόνοις
 αὐτοῦ καὶ [ὑπ]άρχειν αὐτοῖς παρὰ τῶν Ἀμφικτιόνων πά[ντε]α [τὰ
 τίμιά τε καὶ φιλάνθρωπα]· | δεδύσθαι δὲ αὐτοῖς καὶ προ[δικ]ίαν πάν-
 των τῶν ἀδικημάτων, ποιειμένοι[ς] τὰς ἐγδικάσεις¹² ἐν τοῖς ἱερομνα-
 μόνοις²] | καὶ τὰ λοιπὰ οἰκονομεύοντο[ις] κατὰ τοὺς τῶν Ἀμφικτιόνων
 νόμους. τὸ δὲ ψάφι[σμα] τόδε ἀναγράψαι ἐν] | Δελφοῖς ἐν τῷ ἱερῷ
 τοῦ Ἀ[πόλλω]νος.

11 Emendatio dubia. Vs. 8 fin. legit Ja. add. ΤΙΟΝΙΚΟΝΤΩΝ, Nik.
 [χ]ΟΙΝΟΝ; quod si recte se habeat, alterum ποτὶ errore iteratum sit.

12 Restitutio incerta. Nik. comparat n. 563¹⁴ γινομένας τοῖς Τηίοις τὰς
 ἐγδικάσεις καὶ τὰς λοιπὰς οἰκονομίας, καθὼς . . ὁ νόμος τῶν Αἰτωλῶν κελεύει.

**604. Chersonesitis Ponticis Delphi promanteam, legatis
 proxeniam tribuunt, a. 192.** In muri polygonii parte C—D. Ed. Haus-
 soullier Bull. Hell. VI 1882, 214, n. 49 (Syll.² 281; Michel 261; Baunack GDI
 2652). Cf. Wilhelm Goett. GA 1903, 794; Sokolow Klio V 220; Boesch Θεω-
 ρός 53; Pomtow Berl. phil. Woch. 1910, 1082 B. [Pw]

θεοί. | ἄρχοντος Κλεοδάμου¹, βουλευόντων Ἀμόντα, Θεοφράστου,
 Πραξία, ἔδοξε τᾷ πόλει τῶν | Δελφῶν· ἐπειδὴ ἐπανελθόντες θεωροὶ
 οἱ ἀποσταλέντες ἐπὶ τὴν ἐπαγγελίαν τῶν Πυθίων² Ἀμόντας καὶ
 Χαρίξενος³ ψάφισμά τε ἀνήνεγκαν παρὰ Χερσονασιτῶν τῶν ἐκ τοῦ |

1 Idem archon a. 192, iidem senatores (prioris semestris), iidem pro-
 xeni perscripti sunt in catalogo n. 585₅₄sq. 2 Pythia a. 194 celebrata.
 Quos ludos tum aliqua de causa dilatos fuisse putat Dltb., contra Pythia
 „parva“ esse intellegenda Sok. censet. Sed Chersonesitas hic propter duo
 diversa merita honorari exposui l.l. 1086: paulo ante (sc. auct. a. 194)
 civitas illa theoris Pythicos munificentissime receperat, nunc vero — cf.
 καὶ νῦν vs. 7 — (sc. auct. a. 192) legatos et sacrificia uberrima Delphos
 misit; pro utroque beneficio nunc una praemium accipit. Cf. etiam not. 3.

3 De his theoris fusius egi l.l. 1085; testimonia, quibus ex parte infra
 (not. 5) egemus, sunt: Ἀμόντας Εὐδῶρου natus c.a. 225; a. 194 theorus in
 Chersonesum missus; a. 192 senator, supra vs. 2; deinde annis 189, 188,
 185, 183 (senator), 182 commemoratus; postremo sacerdos Apollinis per
 tria sacerdotia, sc. ab a. 182 ad a. 154 (+). Alter Ἀμόντας (Σωσία) ab anno
 demum 174 Delphis comparet. — Χαρίξενος Ἀμυνέα, a. 194 theorus (v.
 supra); a. 193 (m. Decembri) testis, W-F 304; a. 192 quaestor (ταμίης) supra
 v. 17, et testis W-F 333; deinde ab a. 189 ad a. 169/8 fere quotannis re-

5 Πόντου, καθὼς ἦν⁴ λευτρωμένοι·⁵ ὅπ' αὐτῶν καὶ πεπολυωρημένοι
 ἐμ' πάντοις, κα[ὶ] αὐ[τῶν] τοῖς διελέγεν ἀκολούθως τοῖς γεγραμμένοις ἀπολο-
 γιζόμενοι ἂν ἔχοιεν αἴρε[σιν] | ποτὶ τὰμ πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ κοινᾷ
 καὶ καθ' ἰδίαν πάντοις, καὶ νῦν ἀποστείλα[ντες] | Φορμίωνα καὶ Ἡρα-
 κλείδαν θυσίαν συνετέλεσαν τῷ θεῷ ἐκατόμβαν βούπρω[ιρον θ, καὶ] |
 δωδεκαῖδα⁷ βούπρωιρον τῷ Ἀθάναι⁸, καὶ τὰ κρέα τὰμ βοῶν διένειμαν
 10 τοῖς πολ[ίταις], | ἐποιήσαντο δὲ καὶ αὐτοὶ τὴν ἐπιδαμῖαν καταξίως καὶ
 αὐτῶν καὶ τῶν ἀποστειλάν[των] αὐτούς, — δεδύχθαι τῷ πόλει τῶν
 Δελφῶν, ἐπαινέσαι τε τῷ πόλει⁹ τῷ Χερσονασιτῶν τῶν ἐκ τοῦ
 Πόντου καὶ τοῖς ἀποσταλέντοις ὅπ' αὐτῶν ἐπὶ τε τῷ αἰρέσει | αἱ
 ἔχοντι καὶ εὐνοίαι ποτὶ τε τὸν θεὸν καὶ τὰμ πόλιν τῶν Δελφῶν· δε-
 δύσθαι δὲ καὶ τῷ | [πόλ]ει τῶν Χερσονασιτῶν προμαντείαν, καὶ τοῖς
 15 ἀποσταλέντοις Φορμίωσι καὶ Ἡρα[κλε]ίδαι προξενίαν¹⁰. ἀναγράψαι
 δὲ τὸ ψάφισμα τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἐνάρχους ἐν τῷ | [ἐ]ρωί τοῦ
 Ἀπόλλωνος· ἀποστεῖλαι δὲ καὶ ξένια τοῖς παραγεγονότοις Φορμίωσι |
 καὶ Ἡρα[κλε]ίδαι τοὺς ταμίας Χαρίξενον³, Διδώρον.

censitus; filius Ἀμυνέας Χαρίξενος commemoratur ab a. 171 ad 161. Alter
 Χαρίξενος (Ἀλέξωνος) Delphis ab a. 168 demum occurrit, qui vixit usque ad
 a. 133. 4 I.e. ἦσαν, Dorice. 5 Sumptus, qui Delphorum legatis
 faciendi erant dum Chersonesi commorabantur, civitas Chersonesitarum
 in se recepit. H., Dttb., Baun. Oblocutus est Wilh. I.I., qui λυτροῦν = *los-*
kaufen interpretatus longe aliam sententiam protulit: *warum sollen die*
Theoren nicht . . von Heeresmacht oder Seeräubern gefangen worden sein?
Eine solche Gewalttat ist in jenen bewegten Zeiten . . durchaus glaublich.
 In Wilhelmi sententiam pedibus ivit (inscius ut videtur) Sok., qui theoros
 a piratis captos anno demum tertio (192) per Chersonesitas liberatos esse
 sumpsit Boeschio adsentiente. Sed I.I. 1083 docui, verbo λυτροῦν vulgo
 quidem significari: *gegen Lösegeld freigeben, loslassen* (medio λυτροῦσθαι:
durch Lösegeld loskaufen), quam vero notionem hic nequaquam intellegi
 posse (sc. *durch die Chersonasiten gegen Lösegeld losgelassen*!). Itaque
 λυτροῦν re vera cum editoribus interpretandum esse *jemand von den Kosten*
seines Aufenthalts befreien, ihn freihalten, neque titulorum testimonia ac-
 curatius perpensa obloqui. Accedit quod alter theorus, Charixenus, ex-
 pressis verbis iam a. 193 Delphis recensetur (not. 3), unde patet eum non
 per duos annos a piratis retineri potuisse. 6 Centum victimas, quarum
 prima bos est. Hesych. βούπρωρον· θυσία ἐξ ἐκατὸν προβάτων καὶ βοῦς ἑνός, cf.
 τριτοῖα βόαρχος n. 83³⁷. H. 7 Cf. dodecaῖδας ab Atheniensibus Delphos
 missas e.g. a. 26, n. 773. 8 Nempe τῷ Προναίαι. H. 9 Hic dativi
 usus etiam in titulis Atticis saec. V et IV occurrit. Cf. n. 1074. 10 Ibidem
 in catalogo proxenorum 585⁵⁶ pr. 23/4: Φορμίωσι Πυθίωνος, Ἡρακλείδης
 Βισθᾶ, Χερσονασίται ἐκ τοῦ Πόντου.

605. Eumenis regis et militum donaria, a. 192. Pergami.Ed. Fraenkel I. Perg. 62. 63 (Syll.² 282/3). Cf. Kolbe IG V 1 p. XII₉₂. [H²]

A οἱ μετὰ βασιλέως Εὐμέν[ου π]λεύσαντες | τὸ δεύτερον εἰς τὴν Ἑλλά[δα]
 στρατιῶται | ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Νάβ[ιν] 1 καὶ Ἀντίοχον 2 | ἐπι-
 5 στρατεύσαντας το[ῖς] Ἑλλήσιν | ἀχροθίνιον Ἀθηνᾶι Νικηφόρῳ.

supra haec in prominente margine:

[ἡ β]ουλὴ καὶ ὁ δῆμος [ἐπεσκεύασε]] καὶ ἀποκα[τέστησεν Ἀθηνᾶι] 3.

B [β]ασ[ιλεὺς Εὐμένης] | Διὶ καὶ Ἀθηνᾶι Νι[κ]ηφόρῳ | ἀπ[ὸ] τῆς μετὰ
 5 Ῥωμαίων 4 | [καὶ Ἀχαιῶν πρὸς Νάβ]ιν τὸν | [Λάκωνα δευτέρα, στρα-
 τείας].

1 Cf. 584². De hoc altero Eumenis contra Nabin bello nihil memoriae proditum est, sed de tempore tamen non est cur dubitetur. Neque enim post pacem a. 195 factam usque ad ver 192, quo tempore pax inter Nabin et Romanos mansit, rex Pergamenus illum bello persequi poterat. Tum vero rursus inimicitiae inter illum et Achaeos in vim et arma eruperunt (cf. n. 600¹). Cui bello Eumenem cum auxiliis Pergamenis interfuisse etsi ex his titulis solis cognoscitur, cum scriptores Achaeorum modo mentionem faciant, tamen certissimum est, quoniam eiusdem anni autumno Nabis occisus est (Liv. XXXV 35, 18). F. 2 Etiam adversus Antiochum res in Graecia ab Eumene gestae tales quidem, quae magnificis operibus ex praeda dedicandis occasionem praeberent, a scriptoribus commemorantur nullae. Nam praesidia Pergamena Chalcida missa (Liv. XXXV 39, 2. 50, 8) neutiquam prospere rem gesserunt, sed primum ex illa ipsa urbe eiecti (Liv. XXXV 51, 6) deinde etiam Salganeo, quo se receperant, pacti cum Menippo Antiocho duce excesserunt (ibid. § 8). Quae postea adversus Antiochum gesta sunt, in eis sane Eumenis regis et Attali fratris egregiae fuerunt partes (n. 605), sed in Asia, non in Graecia, ut hic in censum non veniant. 3 Titulus monumenti re-
 fecti non nimio temporis intervallo postquam conditum est; certe litte-
 ratura eadem est. Per huius instaurationis occasionem basi insertus videtur lapis cum reliquiis antiquioris tituli (c. apud Fraenkelium); agno-
 scuntur litterae ΠΥΛΑ, quas ex Sipyli montis nomine restare et ad de-
 signationem loci ubi Attalus I feliciter quondam pugnaverat spectare con-
 iecit F. 4 Romani re vera belli a. 192 contra Nabin gesti participes
 non fuerunt. Sed quia tum foedere cum Eumene et Achaeis coniuncti
 erant, honoris causa in hoc monumento nominantur. F.

606. Attalum Achaei honorant, a. 190. Pergami. Edd. FraenkelI. Perg. 64 (Syll.² 286).[H²]

Ἀτ[ταλ]όν 1 βασιλέως Ἀ[ττ]άλου 2 | ἀρετῆς καὶ ἀνδρα[γ]αθίας ἐνεκον |

1 Attalus II qui postea regnavit a. 159—138.

2 Attalus I (241—197).

καὶ τῆς εἰς ἑαυτοὺς εὐνοίας | Ἀχαιῶν οἱ διαβάντες κατὰ συμμαχίαν³ |
 5 πρὸς βασιλέα Εὐμένην⁴ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ | ἐν τῷ συστάντι πρὸς
 Ἀντίοχον⁵ πολέμῳ | καὶ συναγωνισάμενοι τὴν ἐν Λυδία | παρὰ τὸν
 Φρύγιον ποταμὸν⁶ μάχην | Ἀθηναῖ Νικηφόρῳ 7.

3 De Achaeorum auxiliis Diophane duce ad bellum contra Antiochum gerendum in Asiam missis cf. Liv. XXXVII 20, 1. 39, 9. 4 Eumenes II Attali I f., 197—159. 5 Antiochus III Magnus (223—187). 6 Intellegenda est pugna prope Magnesiam a. 190 commissa, qua Antiochus a Romanis eorumque sociis devictus est. Cf. Liv. XXXVII 37, 9: *Antiochus — recepit se et transgressus Phrygium amnem circa Magnesiam quae ad Sipylum est posuit castra*. 38, 2: *consul — citra Phrygium amnem quattuor milia ab hoste posuit castra*. Deinde § 5 Romanos amnem transiisse et prope hostes in campo castra posuisse narratur, ubi deinde proelium commissum est. Cf. Appian. Syr. 30. Strabo XIII 626: καταφέρεται δ' ὁ Πακτωλὸς εἰς τὸν Ἑρμόν, εἰς δὲ καὶ ὁ Ἰλλὸς ἐμβάλλει, Φρύγιος νυνὶ καλούμενος. Kromayer Ant. Schlachtfelder II 167 (hodie *Kum* in dextra Hermi ripa). 7 Cf. n. 629 et Or. 299¹.

Pharnaces I Ponti rex, c.a. 190—170. Amasiae; Or. 365.

Δ 607—615. M'. Acilius Glabrio Delphos a dominatione Aetolica liberat, Amphictyonia denuo constituitur; ab a. 191 ad a. 180.

Δ 607—611. Documenta in basi statuæ M'. Acilii Delphis positæ perscripta, a. 191—189. [Pw]

I. Titulis n. 607—612 enarrandis res a M'. Acilio a. 191/0 contra Aetolos gestae sunt praemittendae: aestate 191 Antiochum regem ad Thermopylas victum per Boeotiam et Chalcidem in Asiam fugavit (Niese II 704), urbes Phocensium in deditionem accepit (l.l. 707), Euboea capta res Boeotorum curavit, Heracleam duos per menses obsessam expugnavit; quod factum esse constat ante aequinoctium autumnii, quo munus Phaeneae, praetoris Aetolici ab Acilio ad Heracleam aspere tractati (l.l. 709), finem habuit. Heraclea capta consul montes Oetam et Coracem cum exercitu superavit, ut Naupactum aggredereetur (l.l. 711), quae tamen urbs cum fortissime defenderetur, duos post menses oppugnatione destitit, Aetolis Flaminino intercedente breves indutias concessit, exercitum in Phocidem in hiberna deduxit (l.l. 714). Manifesto illis mensibus, sc. Octobri-Novembri, quibus Naupactum obsidebat, Delphos finitimos a dominatione Aetolorum liberavit. Hieme peracta, qua cum Flaminino etiam Peloponnesum adierat, initio m. Aprilis a. 190 Elatea profectus, Lamiam frustra aggressus, copias per Doridem traduxit ut Amphissam caperet (722); sed cum Aetoli fortiter resisterent et exercitus Romanus ducibus Scipionibus (L. Cornelio consule et P. Africano) appropinquasset, obsessione sublata consuli

contra Antiochum properanti ideoque Aetolis indutias semestres concedenti copias tradidit Romamque revertitur (723). Reliqua v. infra (II 7).

II. Quibus adumbratis iam de ordine et annis titulorum ad Delphorum liberationem spectantium clarius iudicatur. 1) Tit. fere amissus continebat *sententiam* M'. Acilii de qua titt. 609₁₀, 612 *B* nos certiores faciunt: fine a. 191 consul condidit novum illud κοινὸν τῶν Δελφῶν (cf. n. 611¹⁰), urbi et fano concessit ἀσυλίαν et ἐλευθερίαν, toti terrae sacrae αὐτονομίαν et ἀνεισφορίαν (n. 609₁₀, 612 *B*₄), cives fiunt πολιτεύοντες αὐτοὶ καθ' αὐτοῦς (n. 612 *B*₇). Huius sententiae superesse videtur frustum n. 612 *A* in stela illa de qua agitur n. 609₂. — 2) Seu eodem seu alio decreto Acilius eos fines civitatis Delphorum restituisse videtur, qui ante dominationem Aetolorum (a. 290) fuerunt, sc. ab a. 337, cf. n. 614⁴; necnon novos agros adiunxit velut Nateam. Cf. decretum hieromnemonum a. 117, n. 826 *E* col. III₃₇: ἐντὸς το[ύτων ὁρίων] χώρα [ἐστίν, ἧ] καλεῖται Νάτεια, γεωργουμένη, ἦν Μάνιος Ἀχιλῖος τῷ θεῷ [δῆ]δωκε cum n. 610₃₂. Ceterum fines Delphorum constituebantur et a. 117 et c. a. 114 p. Chr. (ab Avidio Nigrino) orientem versus contra Ambrysios (n. 615²; n. 827 *A*, *B*) et Anticyrenses (*E*, *F*), occidentales contra Amphissam et Myaneam (*C*, *D*); cf. de his a. 114 p. Chr., n. 827 *C*₅ Latine = *D*₆ Graece: ἐπεὶ τὴν ὑπὸ τῶν ἱερομνημόνων γενομένην κρίσιν κατὰ τὴν Μανίου Ἀχιλίου καὶ τῆς συγχλήτου γνῶμην et de Anticyrensibus ibid. *E*₂: cum *optimus princeps* (sc. imp. Traianus) *sen[tentiam hieromne]mo[num, qua cons]ecra[tam regionem Apolloni P]ythio ex auctoritate M[ani Acili et senatus de]term[in]averunt, [se]quend[am esse praescrips]isset, quae etiam Delphis in latere aed[is insculpta est] = *F*₁ Graece: τὴν τῶν ἱερομνημόνων κρίσιν, ἧ . . τὴν ἱερὰν χώραν ἐκ τῆς Μανίου Ἀχιλίου γνῶμης καὶ ἐκ δόγματος [συγχλήτου ὤρισαν]. — 3) et 4) Praeterea Acilius 24 fundos et 46 domus quas multi Aetoli et Locrenses in terra sacra sibi paraverant, deo urbiq[ue] dedit. Conditiones quibus illae possessoribus extorquebantur (cf. in tit. 611₁₃ ἐξοικίζειν οὐδ' ἀμ. βούληθε) et definitiones de fructibus ex agris tunc redeuntibus continet epistula Acilii n. 609, enumerationem agrorum et domorum laterculus n. 610. — 5) et 6) Pro tot tantisque beneficiis Delphi gratias agentes Acilio statuam equestrem n. 607 dedicant, honores solitos et theorodociam donant n. 608, sc. m. Febuario vel Martio a. 190, antequam ille Eleatem relinqueret. — 7) et 8) Indutiae semestres simul atque circa cal. Novembres a. 190 finem habuerunt, Aetoli et Amphissenses Delphos vexare (n. 611⁸), agros domusque finibus contiguas recuperare student. Quare tres legati Delphorum Romam missi, ubi initio a. 189 a senatu impetrant, ut sententias M'. Acilii sanciret. Et hoc SC et epistula Sp. Postumii, praetoris urbani, una cum legatis in reditu trucidatis interierunt quippe documenta Aetolis infesta, sed postea exempla eorum novis legatis Romae tradita ex parte aetatem tulere n. 612 *B* et *C*. — 9) Vere a. 189 M. Fulvius consul in Graeciam advectus, bellum contra Aetolos continuat, Ambraciam oppugnat (Niese II 765). Delphi Aetolis fere devictis aestate ludos Πωμαῖα instituunt (n. 611³) et m. Septembri alteram legationem Romam mittunt. Quo tempore urbs Same a Fulvio obsidetur (n. 611⁷), legati litteras Livii consulis senatusque n. 611 accipiunt, quibus omnia privi-*

legia Delphis renovantur, sc. fine m. Novembris a. 189, postquam consules anni 188 munus inierunt (*idibus Martiis* quae tum Novembri respondebant, cf. n. 611¹). — 10) Tit. 612 D seu ipsum SC in tit. 611 excerptum seu epistulam L. Furii continebat, qua fortasse de interfectores legatorum punitis agebatur. — Ne his quidem documentis lites de finibus terrae sacrae diremtas esse docent tit. 614/15 (a. 180), quibus Delphi contra Amphissenses certant. Cf. etiam controversias inter Delphos et Thessalos de Amphictyonia restituenda a. 186/4 habitas in tit. 613 not.

Δ 607. Delphi M'. Acilium consulem statua equestri honorant, a. 191/0. In basi calcaria olim ante porticum Atheniensium, ut videtur, dedicata. Ed. Pomtow Beitr. Topogr. Delphi 118 n. 8 cum tab. XIV 42 (GDI 2960); denuo ex lapide idem Klio XV sep. p. 167, n. 115; monumentum restauravit id. ibid. fig. 21.

[ἀ] πόλις τῶν Δελφῶν Μάνιον Ἀχιλίων Γαῖου υἱόν¹, στραταγὸν ὑπατον² Ῥωμαίων, | ἀρετᾶς ἔνεκεν καὶ εὐεργεσίας³ τᾶς | εἰς τὸ ἱερόν καὶ τὰν πόλιν Ἀπόλλωνι.

1 M'. Acilius C. f. Glabrio consul a. 191. 2 Cf. n. 592². Acilius cum hac statua honoraretur, pro consule erat, non consul (not. 3). 3 Consulibus beneficia erga Delphos et decreta eius de autonomia terrae sacrae facta enumeravi not. II; inde apparet et statuam positam et proxeniam ei datam (n. 608) pertinere ad m. Februarium vel Martium a. 190, quibus mensibus ille Elateae in hibernis erat.

Δ 608. Honores Delphici M'. Acilio tribuuntur, a. 191/0. Sub titulo proxime praecedenti (in fronte baseos), intermisso spatio vacuo 38 cm alto. Ed. Pomtow Klio l.l. n. 116.

[ἀγαθᾶι] τύχαι. | [ἔδοξε τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ] τελεῖται σὺμψάφοις ταῖς ἐννόμοις. | [ἐπειδὴ Μάνιος Ἀχιλῖος Γαῖου υἱός¹ π]αρ-

1 Textum ad M'. Acilium pertinere non extra ullius dubitationis aleam positum est. Favet sane huic opinioni ea res quod verba Ῥωμαῖος et στραταγὸς ὑπατος omittuntur — legebantur enim in tit. superiore n. 607 —, necnon gratiae pro , accepta theorodocia' actae, quod de Graecis theorodocis rarissime dicitur (e.g. a. 149, Fouill. III 1, n. 152⁵), ad nobilissimos vero Romanos optime quadrat; cf. a. 48, Fouill. III 1, n. 318₃ .. οὐδὲν ἐνλείπων, τὰν τε θεωροδοκίαν ἀνεδέξατο, sc. Romanus quidam sub Caesaris leg. Fufio Caleno Delphis versatus (cf. n. 761). At Acilius inter proxenos tit. 585 deest (cf. ibid. not. fin. pr. 25^a) et offendunt formulae vulgares de ἀναστροφῇ et παρεπιδαμῇ usurpatae, quae sane poëtae cuivis vel citharoedo aliisque accommodatae sunt, non consuli liberatori. Sed cum plus dimidio textus interierit et cavendum sit, ne nimium tribuamus scribarum Delphicarum elegantiae, in supplementis meis hic acquiescam, quibus alia certe non probabiliora sunt (e.g. proxeni Itali 26 et 27 in catalogo n. 585 servati, qui

ἐπιδαμήσας ἐν ταῖ πόλει τὰν τε | ἀναστροφὰν καὶ τὰν παρεπιδαμίαν
 5 εὐδ[ο]χ[η]μόνως καὶ ἀξίως τᾶς αὐτοῦ [π]ατρι[δ]ος καὶ τᾶς ἀμετέρας πό-
 λιος ἐποιήσατο], καὶ ἀξιωθεὶς τὰν θεωροδοκίαν, ἀν[ε]ξ[ω]κεν αὐτῷ ἁ-
 πόλις, ἀνεδέξατο². ἀγαθαὶ τύ[χ]αι, δεδόχθαι ταῖ πόλει, ἐπαινέσαι | [μὲν
 Μάνιον Ἀκίλιον καὶ εἶμεν αὐτὸν κα] ἐκγόνους πρόξενον καὶ θεωροδό-
 [χον τῶν τε Πυθίων καὶ Σωτηρίων³, καὶ ὑπάρχ]ειν αὐτοῖς πάντα ὅσα
 καὶ τοῖς ἄλλ[οις] προξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει τ]ᾶς πόλιος· εἶμεν
 10 δὲ αὐτῷ καὶ ἐκγ[ό]νοις προμαντεῖαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν,
 ἀτέλεια[ν], προξενίαν καὶ θεωροδοκίαν | [τῶν τε Πυθίων καὶ Σωτ]-
 ρίων(?), ... καθὼς ἂν αὐτῷ] δοκῇ καλῶς ἔχειν. ἄρχον-
 [τος Φαίνιος, βουλευόντων Παρνασσίου, Μαντία, Μενεσ]τράτου⁴. a. 18
 [vel: Πραξία, βουλευόντων Μνάσωνος, Σωτίμου, Ἀμφισ]τράτου. a. 17

una cum M'. Acilio Delphis versati esse videntur, quorum vero nomina et ethnica [39 vel 35 litt.] lacunam 23/4 litterarum multo excederent). 2 Cf. similia a. 149 in not. 1. Unus theorodocus Romanus adhuc notus exstat in additamento catal. geographici Bull. Hell. VII 191₂₁: ἐν Σάμει· Μάαρχος Κορνήλιος Γαίου (υἱὸς Ῥωμαῖος); sed nomen et ethnicum longiora videntur neque illud additamentum ad a. 191/0 pertinere potest (at v. not. 4).

3 Cf. n. 402¹⁰. 4 Ante a. 153 duo modo anni in censum venire videntur, sc. 191/0 et 178/0, quibus nomen tertii senatoris, nempe γραμματεύοντος, in -στράτου exit (senatores anni 186 cum tertio Xenostrato lacunam superant); neque enim a. 189/8 sen. Xenostratus neque a. 181/0 sen. Menestratus usquam in tertio loco comparent, ergo non γραμματεῖς fuisse. Itaque non casui tribuam, quod magistratus alterius semestris ἄ. Φαίνιος (191/0), quo M'. Acilii statuam equestrem Delphis positam scimus (n. 607³), lacunae et reliquiis accurate respondent. Sin autem annum 178/7 ἄ. Πραξία praeferas, theorodocus quoque Romanus not. 2 allatus non plane spernendus sit, quia ethnicum Ῥωμαῖος interdum omittitur, cf. c. a. 135—05, W-F 457 (melius Conze-Michaelis Annali XXXIII 1861, 64, n. 4).

Δ609. Epistula M'. Acilii ad Delphos data, vere a. 190. In latere baseos sinistro (in lapide ultimo). Ed. Pomtow Klio I.1., n. 117.

(Unus versus interiusse videtur) -- | -- ΤΑ ὑπάρχει? κατ'ἀλόμα¹ τοῖς ἡμετέροις² πολίταις? -- | --] τοὺς ἅπαντα ἀγαγράφοντα × εἰς στήλην

Textum permutilum, cuius pars dextra lapidi secundo amisso incisa erat, recepi, quia praescriptum, ut ita dicam, continet laterculi infra eum inscripti n. 610, et demonstrat liberationem Delphorum ad M'. Acilium referendam esse (not. 4). 1 Delphicum deversorium civium Romanorum intellegendum esse videtur; cf. simile ap. Ziebarth. *Zum Gasthaus der Roemer und Richter in Sparta* Rh. Mus. LXIV 335 et quae de domibus Larisaeorum et Echinaeorum adnotavi n. 178¹³. 2 Verba v. 1 ἡμετέ-

λιθίνην^{2a} ἀνατεθῆι ἐν τῷ [ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος -- | -- τὴν χοῆριν? τῶν] τῶν λιπῶντων κτήσεων³ τῇ τῶν ἐκ τούτων⁴ καρπῶν τῇ οἰκίῳ τῶν[-- | --] οἰς αὐτῶν εἶναι περὶ τούτων, εἶναι μὲν ἐφ' ἡμῶν γεγονάσι
⁵ ὁ κτίσεις κ -- | -- ἡμῖν ἀποδεῖξαντες τὸ μέλλον ὀρθῶς διαληψέσθαι
 διεξαγαγ -- | -- ἡγῆται δέ μοι⁴, μερισμούς τε γίνεσθαι ἀπὸ τούτων
 εἰς τινὰς λάθρα[ι -- | ... γ]νομένης ἐπὶ τὸ κοινόν⁵. στοχάσασθε⁶ οὖν,
 ὅπως μηδὲ ἐν τοιοῦτο γίνηται[ι -- | ..] N [περὶ] τὸ ἱερόν, ἐάν τε θεσ-
 ραλοί⁷ ἐάν τε ἄλλοι τινὲς πρεσβεύωσι, πειρασθ[μεθα --] | A | Ξ N ...
 του φροντίσαι, ἵνα ὑμῖν κατὰμονα ἦι τὰ ἐξ ἀρχῆς ὑπάρχοντα πάτ[ρια
¹⁰ περὶ τῆς τε ἀστυλίας καὶ ἀνεισφορίας⁸ καὶ τῆς] | . τῆς πόλεως καὶ τοῦ
 ἱεροῦ ἀυτονομίας. *vacant versus duo.*

ροῖς, 4 ἐφ' ἡμῶν, ὁ ἡμῖν manifesto spectant ad Romanos, cf. n. 601^{s. 14. 17}, n. 646^{s. 19. 22} al. ^{2a} In hac stela perscripta sunt tit. 612 A—D. ³ Hae κτήσεις (Grundstücke) et οἰκίαι haud dubie eadem, quarum laterculi infra adduntur (n. 610). ⁴ Hic magistratus Romanus (not. 2) manifesto est M'. Acilius qui agros illos domusque (not. 3) Delphis reddit, cf. n. 610 not.

⁵ Sc. τὸ κοινόν τῶν Δελφῶν ab Acilio conditum, cf. n. 611¹⁰. ⁶ Formulae στοχάζειν et ὁπωρ μηδὲ ἐν τοιοῦτο γίνηται in decretis Romanis usitatior, cf. n. 593¹⁶, 601¹⁴, 611¹⁷. ⁷ Thessalorum magnas partes fuisse in Amphictyonia Delphica restituenda evincitur titulo 613. ⁸ De hac ἀστυλία et ἀνεισφορία cf. n. 612 B₃.

Δ 610. Laterculi agrorum et domorum quas M'. Acilius Apolini et Delphis donat, vere a. 190. Sub titulo proxime praecedenti. Ed. Pomtow Klio 11., n. 118.

Laterculus agrorum et domorum spectat ad tit. in lapide praecedentem, ubi hae κτήσεις et οἰκίαι commemorantur, cf. n. 609₃. Itaque apparet in verbo ἀς ἐδωκε (v. 38) subaudiendum esse 'M'. Acilius', quod comprobatur regione Νάτεια v. 32, τῇ Μάνιος Ἀχιλῆος τῷ θεῷ δέδωκε', v. not. 1 et n. 607/11 not. II 2.

1 In col. I recensentur 21 possessores (in quibus tres feminae) cum 24 agris quorum 6 regiones vel vici distinguuntur. Harum regionum situs quamvis ignoretur, tamen plerasque e nominibus ipsis LL. ita fere interpretari conatus sum: Ὑποπλειστία est, *untere Pleistoslandschaft*ⁱ, qua in regione Plistus flumen montibus relictis infra Crissam per planitiem fecundissimam ad mare properat; hic maior agrorum pars a finitimis Amphissensibus, Chaleensibus, Tritaeis, Tolphoniis, Phycensibus occupata iacebat. „Auch Λιπάρα ist auf diese fette, fruchtbare Alluvialebene zu beziehen“, cf. vineas ἐν Λιπάρα sitas in insula Creta IG IX 1, 693¹⁵ cum Add. p. 212 (Reinach Rev. ét. gr. 1897, 138). Quod nomen cave confundas cum illa Lipara catalogi geographici, quam re vera ad insulam Liparam spectare demonstravit Nikitsky Geogr. Liste 11. Utrum Ζαθεία an Ταθεία legendum sit, non constat; sed quin ἐν Βάσσει = βήσσει (Waldschluchtⁱ) fauces vallesque

τὰ θεδομένα χωρία¹ τῷ θεῷ
καὶ τῇ πόλει·

ἐν Ὑποπλειστίαι¹·

τὸ Ἀνδροθενίδα Τολφωνίου²

5 τὸ Μικχυλίωνος Φυσκέος³

τὸ Δαμαινέτου Ἀμφισσέος⁴

τὸ Δρ[α]κόντιος Καλλιπολίτιδος

τὸ Φαινέα Ἀρσινοέος⁵

τὸ Εὐρυβουλίδα Ἀμφισσέος⁶

10 τὸ Κ[ρ]ατίου Τριτέος⁷

τὸ Ἀρχεῖδμου Ἀμφισσέος⁸

τὸ Π[ρ]αξίου Τολφωνίας

τὸ Μνασιλάου Χαλειέος⁹

τὸ Ξενία Χαλειέος¹⁰

15 τὸ Δαμαρμένου Τολφωνίου

τὸ Δαμαρμένου Τολφωνίου.

vacat 1 versus.

ἐν Λιπάραι¹·

τὸ Πύρρου Ναυπακτίου¹¹

20 τὸ Ἀρχελάου Πλυγονέος

τὸ Δαμαινέτου Ἀμφισσέος⁴.

vacat 1 versus.

ἐν Ζαθείαι¹·

τὸ Δαμαινέτου Ἀμφισσέος⁴.

25 *vacat 1 versus.*

ἐν Βάσσα[ις]¹·

τὸ Ἐγεχλέος Πλυγονέος¹²

ἐν Αἰθίαι¹·

τὸ Καλλιστράτου Πλυγονέος

30 τὸ Ἀριστοκράτους Πλυγονέος.

vacat 1 versus.

ἐν Νατεία¹·

τὸ Σωξένου Ἀμφισσέος¹³

τὸ Τέχωνος Ἀμφισσέος¹⁴

35 τὸ Κριτολάου Φυσκέος¹⁵

ἐν Ἀνδρείαι·

τὸ Καλλιστοῦς Χαλειίδος.

ἀς ἔδωκε οἰκίας¹⁶ τῷ θεῷ καὶ τῇ [πόλει·

vacant versus duo.

40

τὰν Ἀγελάου Ναυπακτίου¹⁷

τὰν Πάτρωνος Τολφωνίου

τὰν Πολεμάρχου Φυσκέος¹⁸

τὰν Δεξιθέου Φυσκέος

45 τὰν Νικαγόρα Ἡρακλειώτα

τὰν Καλλικλέος Ἀμφισσέος¹⁹

τὰν Ταυρίωνος Ἀλπαίου

τὰν Ἀριστοφύλου Φυσκέος¹⁵

τὰν Πραξιδάμου Ἀμφισσέος²⁰

50 τὰν Δαμοξένου Χαλειέος²¹

τὰν^xΘωπία Καλλιπολίτα²²

τὰν Λύκου Δρυοπαίου τὰ ἄνω }²³

τὰν Λύκου Δρυοπαίου τὰ κάτω }

τὰν Ἀλεξιμάχου Ἀμφισσέος²⁴

55 τὰν Εὐδίκου Ἀμφισσέος²⁵

τὰν Μικχυλίωνος Φυσκέος³

τὰν Ἀριστοδάμου Ἀμφισσέος τὰ κάτω }²⁶

τὰν Ἀριστοδάμου Ἀμφισσέος τὰ ἄνω }

τὰν Τι[ι]μαίου Ἀρσινοέος²⁷

60 τὰν Θηρίωνος Ἀνταίος

τὰν Ἀριστείδα Τολφωνίου²⁸

τὰν Θεαγένεος Ἀμφισσέος²⁹

τὰν Ἰσχοπόλιος Ἀμφισσίδος

τὰν Δάμωνος Τριτέος

65 τὰν Εὐνίκου Φυσκέος³⁰

τὰν Μνασιλάου Χαλειέος⁹

τὰν Δωροθέου Καλλιπολίτα

τὰν Ἀριστοξένου Ἀμφισσέος³¹

τὰν Χαλέπου Ναυπακτίου³²

70 τὰν Χαρίλας Χαλειίδος

τὰν Ἀρμίου Ἡρακλειώτιδος

τὰν Ἀλεξάνδρου Φυσκέος

τὰν Πραξιδάμου Ἀμφισσέος²¹

τὰν Νικολάου Στιέος

75 τὰν Κρατίνου Τριτέος⁷

Nomina nova sunt: viro-
rum Εὐρύβουλιδας v. 9, Θηρίων v. 60
(hinc corrigendus videtur Θηρύων
Dymaeus GDI 1612₅₁); feminarum
Ἀγρίσπολις v. 76, Δρακοντίς v. 7,
Ἄρμιον v. 71 (cf. Ἄρμιχον W-F
320 al.), Ἰσχόπολις v. 63.

τὰν Ἀγασιπόλιος Τριχονίδος
τὰν Ἀλεξομενοῦ Πλευρωγίου 33
τὰν Ἀγήτα Καλλιπολίτα τὰ χάτω } 34
τὰν Ἀγήτα Καλλιπολίτα τὰ ἄνω }
80 τὰν Φιλονίκου Τολφωνίου 35
τὰν Αἰξονος Ἀγρινιᾶνος
τὰν Δαμορθένεος Ναυπακτίου 36
τὰν Κρινία Φυσχέος 37
τὰ Πύρρου Ναυπακτίου βαλανεῖα 11
85 τὰν Εὐχταίου Ἀλπαίου
τὰν Ὑβριλάου Οἰνοαῖου.

eius regionis quae inter orientem et septentrionem ab Amphissa spectat, significet, non dubitandum est; quae forma et ap. Pindarum exstat et in oppidulo Βᾶσαι (ad Phigaliam) recurrit (Paus. VIII 41, 7), cf. etiam locum Βῆσα, Βῆσα (ad Scarpheam) Hom. II. B 532, Strab. 426; demum Atticum Βῆσα PA II p. 527; in insula Paro Βήσης ἐν θαπέδω IG XII 5. 240. Reliqua incerta: an Αἰθέα interpretanda sit, *sonnige verbrannte Ebene (am Meere)?* Νάτεια certe erat sita in angulo confinii septentrionali et occidentali haud procul ab Amphissa; recensetur enim a. 117 in loco ad n. 607/11 not. II 2 allato. 2 Possessores et hic et in col. II, plerique ex urbibus finitimis Delphorum oriundi, fere omnes inter cives clarissimos et nobilissimos habendi sunt; in quibus e.g. quattuor vel tres praetores Aetolorum nominantur (v. 8. 69. 77(?). 78). Idem Ἀνδροσθενίδας Κρινία Τολφ., cui proxenia a. 174 una cum fratre renovatur; erant etiam theorodoci, cf. n. 585 not. fin. pr. 120 a. b.

3 Cf. eius domum v. 56. Idem γραμματέων τοῖς συνέδροις Aetolorum a. 194, n. 598 D₄. 4 Cf. eius fundos vs. 21. 24. Δαμαίνετος Εὐδέκτου Ἀμφ. statua Delphica honoratur Klio XV 69, n. 97; idem testis a. 186, W-F 370; a. 183, Bull. Hell. V 1881, 419, n. 32; cf. filium not. 25. 5 Hunc Phaeneam Arsinoë-nsem praetorem annorum 198 et 192 habendum esse duco, non illum qui Φανίας Νίκεια Σωθενεύς hieromnemo a. 178, n. 636₁₃ recensetur. 6 Εὐρύβουλιδας nomen novum, ab Εὐρύβουλος deductum, ut Εὐβουλίδας ab Εὐβουλος. Ceterum Eubulidas Amphiss. ab a. 182 ad 165 saepissime Delphis nominatur.

7 Cf. eius domum v. 75. Idem testis a. 195, W-F 329. 8 Idem archon Amphissae Ἀρχέδαμος Σωκρατίδα a. 189, W-F 360; saepius Delphis nominatur ab a. 197 ad 170. 9 Cf. eius domum v. 66. 10 Idem testis c.a. 174, GDI 1477. 11 Eius βαλανεῖα v. 82. Idem testis Πύρρος Καλλιᾶμου Ναυπ. c.a. 209/6, W-F 384₄ (cf. n. 553 a 1). 12 Idem testis a. 197 et 196, W-F 337 et 385. 13 Idem fideiussor Σώξενος Κλέωνος Ἀμφ. a. 192 et 189, Bull. V 1881, 418 n. 29 et W-F 359. 14 Filius Θεόξενος Τέγωνος Ἀμφ. testis a. 165, W-F 164. 15 Cf. domum filii v. 48. Hic filius Ἀριστόφυλος Κριτολάου Φυσχ. manumissor cum filio Critolao a. 152, W-F 354. Ad eundem filium seu avum cognominem fortasse pertinet statua Delphis posita, cf. Delphica II 96 (Berl. ph. W. 1909, 799) et supra n. 597 not. 2 signat. 3.

16 Ad δέδωκε cf. not. init. In col. II recensentur 43 possessores (quorum quattuor feminae) cum 46 *domibus* quas in ipsa urbe Delphorum sitas esse constat; quod comprobatur verbis τὰ κάτω, τὰ ἄνω, quae ad montuosam illam et arduam urbem spectant (τὰ κάτω fortasse pertinet ad suburbium apud Castaliam, cf. τοὺς κάτω ναοὺς in fano Minervae Pronaeae et alia aedificia κάτω sita Klio XII 295). 17 Praetor Aetolorum, seu Agelaus I a. 217 et 207, seu Agelaus II a. 170. Fortasse idem testis Ἀγέλαος Κλεονίκου Ναυπ., aetate suppar, IG IX 1, 365²⁰. 18 Idem testis a. 166, W-F 186 et fideiussor Πολέμαρχος Φιλίνου Φυσκ. a. 162, W-F 177. Filius fortasse agonotheta Locrensium Κριτόδαμος Πολεμάρχου a. 142, Bull. Hell. V 1881, 425 n. 39. 19 Idem φυλάσσει τὰν θυνάν a. 197, W-F 379 et fideiussor Καλλιπλῆς Ἀριστίωνος a. 186, W-F 179. 20 Cf. alteram domum v. 73. Idem bis manumissor: a. 185, W-F 287 et Πραξίδαμος Κράτητος a. 170, W-F 124. 21 Fortasse nepos est Δαμόξενος Κλέωνος Χαλ. testis a. 118, W-F 28. 22 Idem manumissor a. 177, W-F 204. 23 Filius Δωρόθεος Λύκου Δρυ. manumissor a. 176, W-F 198. 24 Idem ter testis a. 185, 168, 158, W-F 287, 213, 215, ubi a. 168 vocatur Ἀλεξίμαχος Δαμοτίμου Ἀμφ. 25 Cf. not. 4 patrem eiusque fundos et statuam ab hoc filio Delphis positam. Etiam filius ipse Εὔδικος Δαμινέτου statua Delphica honoratur in tit. Klio XV 69, n. 98. Praeterea in censum veniunt Εὔδικος Χαριζένου fideiussor a. 190 et 185, W-F 339 et 287, et item una cum fratre: Εὔδικος, Κλέανδρος Χαριζένου a. 195, W-F 416. Alios Eudicos, patronymicis carentes, omitto. 26 Idem testis Ἀριστόδαμος Τιμοδάμου Ἀμφ. a. 200 et 195, Bull. V 1881, 408 n. 15 et W-F 330; manumissor a. 193, W-F 319. 27 Filius Εὔδαμος Τιμαίου Ἀρσιν. manumissor a. 173, W-F 188. 28 Filius Νικέας Ἀριστείδα Τολφ. fideiussor a. 152, W-F 363. 29 In censum veniunt testes a. 195 et 162, W-F 416 et 224; deinde duo cognomines: Θεαγένης Μενάνδρου Ἀμφ. testis a. 192, Bull. V 1881, 417, n. 28 et idem archon Amphissae a. 165, W-F 92 et 163/4; et Θεαγένης Ἀγέα fideiussor a. 188, Bull. l. l. n. 31, ubi etiam Τιμάσιος Θεαγένεος manumissor. 30 Idem et filii Ἀρχέδαμος et Νικόδωρος Εὐνίκου manumissores a. 195; Bull. l. l. n. 20; pater testis a. 183 et 162, Bull. l. l. n. 32 et W-F 177. 31 Idem testis a. 192, Bull. l. l. n. 29. 32 Chal-lepus praetor Aetolorum a. 199. 33 Praetor cognominis a. 197 erat Καλῶδονε natus. 34 Seu idem seu avus Ἀγῆτας Λοχάγου Καλλιπ. praetor a. 218 et 209/6, v. n. 546 A¹. Seu idem seu nepos archon Callipoli a. 165, W-F 100. 35 Filii Ξενοφάνης, Φιλόδαμος Φιλονίκου Τολφ. testes a. 153, W-F 289; Xenophanes etiam fideiussor a. 149, W-F 36. 36 Pater fortasse Μέντωρ Δαμοσθένης proxenus c. a. 269, n. 422. 37 Idem testis a. 166, W-F 186 et cum patronymico Κρινίας Λεοντίου a. 162, W-F 177.

Ethnicorum conspectus:

Ἀγρινιάν v. 81	Δρυοπαῖος 52/3	Οἰνοαῖος 86	Τριτεύς 10. 64. 75
Ἀλπαῖος 47. 85	Ἡρακλειώτας 45	Πλευρώνιος 77 29/30	Τριχονίς 76
Ἀμφισσεῖς sedecim	Ἡρακλειῶτις 61 78/9	Πλυγονεὺς 20. 27.	Φυσκεῖς novem
Ἀμφισσῆς 63	Καλλιπολίτας 51. 67.	Στιεύς 74 61/80	Χαλειεύς 13/4. 50. 66
Ἀνταεὺς 60	Καλλιπολίτης 7 82/84	Τολφώνιος 4. 15/6. 42.	Χαλειεὶς 37. 70.
Ἀρσινεὺς 8. 59	Ναυπάκτιοι 19. 41. 69.	Τολφωνία 12	

Ἀγρινιάν forma antiqua pro Ἀγρινιεύς. — Ἀλπαῖος est ab urbe Ἄλπα deductus, quae exstat in catalogo geograph. GDI 2580⁴⁶; cf. Nikitsky Geogr. Liste 11, qui iure Ἄλπα eandem intellegit, quae in Ozolis sita ap. Strab. IX 427 Ἀλόπη audit et ap. Steph. Byz. citatur: πέμπτη περὶ Δελφοῦς. Idem ap. Thuc. III 101 correxit Ἀλπαῖοι pro Ὀλπαῖοι, quos librarii ibi cum Amphiloichica urbe Ὀλπη vel Ὀλπαι confuderunt, et restituit IG IX 1, 349 Νιχόδαμος Ἀλπαῖος (Dttb. Λαπα.). — Ἀνταיעός recurrit W-F 320, ubi Baunack GDI 1985 perperam correxit Ἀλγαιεύς. — Δρυοπαῖος. Cf. Strab. IX 434: τῇ Οἰκείᾳ, εἰς τετταρεςκαίδεκα δῆμους διηρημένη, Ἡράκλειάν τε καὶ τὴν Δρυοπίδα, τετράπολιν γενομένην ποτὲ, καθάπερ καὶ τὴν Δωρίδα et quae de Dryopide exposui Jahrb. Phil. 1897, 764. — Πλυγονεῖς. Eos plane diversos esse ab urbe Phlygonium, quam Paus. X 3,2 et Steph. B. inter oppida Phocensium recensent, iam Dttb. Herm. XXXI 1897, 178 et fusius Nikitsky Diar. min. publ. 1900, m. Octobr., 1 sqq. (cf. id. Geogr. Liste 16) haud improbabiliiter coniecere; quod nunc comprobatur titulo Fouill. III 2, n. 136, quo fines Delphorum et Phlygonensium-Ambryssiorum determinantur. Nam hic de confinio Delphico orientali, ad Phocidem spectante, agitur (cf. n. 615⁹), illi vero Πλυγονεῖς potius κόμη Ozolarum fuerunt, quae a. 190 cum Delphis coaluisse videtur.

Δ611. Epistula consulis et senatus ad Delphos data de legatis Delphorum ab Aetolis trucidatis et de metoecis Delphicis, fine a. 189. In latere baseos sinistro (in lapide primo). Ed. Pomtow Klio I.L., n. 119.

[Γάϊος Λίβιος¹ Μαάρχου] υἱός, στρατηγός ὑπ[α]τος [Ρωμαίων, καὶ

De hoc titulo cf. n. 607/11 not. II 9. 1 Consules anni 189, cuius autumno haec epistula perscripta est (not. 6), M. Fulvius Nobilior, Gn. Manlius Volso non in censum veniunt, nam ille Samen obsidebat (v. 10; Niese II 769), hic inde a vere in Asia minore versabatur (n. 618; Niese II 750). *Comitiis perfectis consulem M. Fulvium in provinciam et ad exercitum* [sc. Samen] *redire placuit, eique et collegae Gn. Manlio imperium in annum prorogatum est* (Liv. XXXVIII 35). Ex Asia Manlius, aestate a. 188 peracta, per Thraciam Macedoniamque Romam redire coepit (Niese II 761). Itaque in v. 1 alter consulum anni 188 supplendus: M. Valerius Messala, C. Livius Salinator (Liv. I.L.). Cum in lacuna 16/17 litt. desint, supplem. [Μάραχος Οὐαλέριος] longius est (16 litt. sine patronymico), sed 'Livius' accurate quadrat. Sane patris nomen non traditur, sed hic habendus sit M. Livius Salinator cos. 219, unde 18 litt. cum [Μαάρχου] in v. 1 supplendae. Antea G. Livius praetor a. 191 classi in bello contra Antiochum gesto prae fuerat (Niese II 696. 718. 730), nunc *idibus Martiis* consulatum iniit (Liv. I.L.), i.e. Novembri a. 189; nam fasti Romani tum ita turbati erant, ut obscuratio solis quam Liv. XXXVII 4, 4 a. d. V id. Quinct. (die 11 m. Iulii) evenisse narrat, re vera die 14 m. Martii eveniret; cf. Th. Mommsen Chronol. 40. 46 et enarratores ad Liv. I.L. et ad XXXVIII 35, 1. Quibus disputatis vincitur, Fulvii iter Romanum ad comitia habenda a Livio quidem minus recte post obsessionem Sames

οἱ δὴ[μα]ρχοι καὶ [ἡ σύγκλητος Δελφῶν τοῖς [ἄρχο]υσι καὶ τῇ π[ρό]λ[ε]ι
χαίρειν]. οἱ παρ' ὑμῶν ἀποσταλέντες πρεσβευταὶ ² Ἦρως Εὐδῶρου,
[Δαμοσθέ]νης Ἀρχέλα τὰ τε γράμματα ἀπέδωκαν καὶ αὐτοὶ διελέ-
5 γησαν [ἀ]κόλ[ου]θ[α] | τοῖς ἐν αὐτοῖς κατακεχωρισμένοις μετὰ πάσης
σπουδῆς, φ[ι]λοτιμ[ί]α[ς] οὐ[θ]έν ἐλλείποντες· ἐνεφάνιζον δὲ καὶ διότι
τόγ τε ἀγῶνα τὸν γυμνικῶ[ν] | καὶ τὴν θυσίαν ³ ὑπὲρ ἡμῶν συνετελέ-
σατε· καὶ ἡ σύγκλητος τὴν διάνοια[ν] | προσέσχεν τε καὶ ἔδοξεν αὐτοῖς
ὑπὲρ τε τῶμ πρότερον πρεσβευτῶν | Βούλωνος, Θρασυκλέος, Ὀρέστα ⁴,
10 τῶμ πρὸς ἡμᾶς μὲν ἀφικομένων, ἐν δὲ | τῇ εἰς οἶκον ἀνακομ[ι]θ[ῆ]ι
διαφωνησάντων ⁵, γράψαι πρὸς Μάαρχον Φολοῦιον ⁶ | τὸν ἡμέτερον
στρατηγόν, ἵνα φροντίσῃ, ὅπως, ὅταν καθ' ἡμᾶς γένηται | τὰ κατὰ τὴν
Σάμην ⁷ πράγματα, ἀναζητήσῃ τοὺς ἀδικήσαντας καὶ φρογ[ι]τίσῃ, ἵνα
τύχωσιν τῆς καθηκούσης τιμωρίας, καὶ τὰ τῶν πρεσβευτῶν | ὑπάρ-
15 χοντα ἀποκατασταθῇ πάντα τοῖς οἰκείοις αὐτῶν. ἔδοξεν δὲ καὶ | πρὸς

perfectam narrari, sed nullam esse causam, cur totum iter cum Nieseo II 770³ fictum habeamus.

² Herys Eudori f., inde ab a. 197 ad 164 Delphis recensitus, senator erat a. 188/7 (creatus m. Dec. 188), necnon Demosthenes Archelai f., ab a. 197 ad 165 commemoratus, testis erat m. Martio 187, W-F 351. Hos legatos Romae a Flaminio, L. Acilio, Aem. Lepido (qui Fulvii inimicus erat) magnopere esse adiutos, et proxeniis horum Romanorum n. 585 pr. 46/8 et Flaminii statua n. 616 comprobatur; quae statim post reditum legatorum, initio a. 188, a Delphis decernebantur [cf. add. n. 611a].

³ His ludis nomen erat τὰ Ῥωμαῖα quae condita esse aestate a. 189, certe propter Aetolos devictos, hinc discimus; cf. verba a. 155 proxeniae anni 158 ap. Wesch. mon. bil. 108 addita: ἔδωκαν δὲ καὶ πορεύεσθαι ἐν τὸ πρυτανεῖον ἐν τὰν θυσίαν τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐν τὰς λοιπὰς θυσίας ἐν αἷς ἀ πόλεις συντελεῖ πάσας. Haec Romaea antiquissima omnium fuere, nam ludi cognomines Athenis, in insulis Co et Rhodo, Magnesiae, Pergami, Thespiis, Oropi, Chalcide, Corcyrae al. habiti Delphicis recentiores sunt.

⁴ Idem legati n. 612 B₂. „Der merkwürdige Umstand, daß in den Stemmata der großen delphischen Familien Bulon-Xenon [cf. n. 602¹ et stemma n. 237¹², vol. I p. 334], Thrasykles-Praxias [v. stemma Jahrbb. Phil. 1889 ad p. 560], Orestas-Damenes (Kleon) die Zeugnisse für diese Delphier mit dem J. 189 plötzlich abbrechen, findet erst jetzt durch ihren gewaltsamen Tod [v. not. 5] seine Erklärung“ (Pw. I. I.). ⁵ De verbo διαφωνεῖν („ausshauchen, verhauchen“) cf. n. 521⁴. Manifesto hi triumphatori a piratis (an Cephallenibus? cf. Niese II 729²) aut rectius ab Aetolis erant interfecti, quorum multum intererat, ne decreta Romana Delphis faustissima in Graeciam apportarentur. ⁶ Cf. not. 1; Fulvius, quia verbum ὑπατος post στρατηγός omittitur, iam non consul erat, sed pro consule (postea ἀνθύπατος dictus), cf. n. 612 B₂.

⁷ Res ibi gestas narrat Liv. XXXVIII 29; cf. ibid. „quattuor menses obsidionem Same sustinuit“, sc. usque ad finem m. Novembris (not. 1).

Αἰτωλοὺς γράψαι περὶ τῶν γινομένων παρ' ὑμῖν ἀδικημάτων⁸, ἵνα |
 νῦμ μὲν τὰ ἀπηγγέμενα ἅπαντα ἀναζητήσωσιν καὶ ἀποκαταστήσωσιν
 ὑμῖν, τοῦ δὲ λοιποῦ μηθὲν ἔτι γίνηται. καὶ περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς κα-
 τοικούντων ἔχειν ὑμᾶς ἐξουσίαν, ἐφῆκεν ἡ σύγκλητος, ἐξοικίζειν⁹ | οὐδ'
 ἂμ βούληθε, καὶ ἔαν κατοικεῖν παρ' ὑμᾶς τοὺς εὐαρεστούοντας τῷ |
 20 [χ]οινῶι τῶν Δελφῶν¹⁰. τὰς δὲ δοθείσας ἀποκρίσεις¹¹ τοῖς ἔμπροσθεν
 παρ' ὧς | ἡμᾶς ἀφικομένοις παρ' ὑμῶν πρεσβευταῖς ἀνεδώκαμεν αὐτοῖς
 [καθὼς | ἡ]ξίουσαν ἡμᾶς. καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἀεὶ [π]ειρασόμεθα, ἀεὶ τινας
 ἀ[γαθοῦ] παρ[αίτιοι] τοῖς Δελφοῖς γίνεσθαι¹² διὰ [τ]ὴν θεὸν καὶ
 ὑμᾶς κα[ὶ] διὰ τὸ | πάτριον ἡμῖν εἶναι, τοὺς θεοὺς σ[ε]β[ε]σ[θ]αί τε καὶ
 25 τιμᾶν τοὺς δ[υν]α[τε]ῖς πάντων αἰτίους τῶν ἀγαθῶν.

8 Ergo Aetoli rapinis aliisque iniuriis brevi ante fines Delphorum vexaverunt, cf. n. 607 not. II 7/8. 9 ἐξοικίζειν (*expropriieren*) pertinet

ad illos metoecos, sc. Aetolos et Locrenses, quibus agri domusque in tit. 610 extorquentur. μέτοικοι sane Delphis σύνοικοι appellantur (cf. n. 480²), alibi πάροικοι, fere iidem supra κατοικέοντες (κάτοικοι, *Beisassen*'), cf. n. 346¹² κατοικούντες Ἀθήνησιν. *„Gegen die Expropriationen in Text 610 waren gewiß Widersprüche . . erhoben; ihnen gegenüber wird das Recht des ἐξοικίζειν vom Senat ausdrücklich bestätigt“* (Pw. I. I.). Vice versa τοὺς εὐαρεστούοντας Aetolos Delphis remansisse docet n. 631² (a. 182). 10 Praeter suppl. incertum

n. 175²⁶ (a. 363) δόκειν Δελ[φῶν] τινα ἢ τὸ κοινὸν τῆς πόλεως τῆς Δελ[φῶν], ubi [τὸν δῆμον] praefero, hinc demum τὸ κοινὸν τῶν Δελφῶν innotuit, manifesto ab Acilio conditum reliquisque Graecis approbatum, cf. n. 612 B₁; 613²³ (a. 184); 609₇; sed iam a. 171/67 a Romanis sublatum, v. n. 643 not. fin.

11 Haec apographa τῶν ἀποκρίσεων, i.e. responsa Sp. Postumii et senatus, incisa sunt stelae n. 612 B et C; cf. n. 607 not. II 7/8. 12 Cf. n. 630₁₈.

Δ 612. Decreta et epistolae praetorum Romanorum et senatus de Delphorum autonomia, a. 189sq. Tabula marmorea fere tota amissa. Ed. Ulrichs Reisen u. Forsch. I 115 not. 36, cf. p. 110 et p. 36 (LeBas II n. 852; Viereck Sermo graecus 11, n. X). Cf. Pomtow Jahrbh. Phil. 1889, 565⁶⁸; 1894, 683. Joh. Schmidt Deutsche LZ 1889, 590. Fragmentum novum repperit titulosque A—D ed. Pomtow Klio I. I., n. 120—123. A lineolis - incipit fragm. novum (e.g. B₁ στρατηγός). [Pw]

In hac stela omnia decreta Romana de restituenda Delphorum libertate erant collecta (in documentis basi Acili inscriptis n. 607—611 illius libertatis tantum mentio fiebat), cf. n. 609₂ ἅπαντα ἀναγραφέντα εἰς στήλην λιθίνην, sc. hanc tabulam. Ad hoc argumentum attulit Ulr. definitiones in pace Niciae a. 421 factas (Thuc. V 18, 2): τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Δελφοῦς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς καὶ αὐτοδίκους καὶ αὐτῶν καὶ τῆς γῆς τῆς ἐκείνων κατὰ τὰ πάτρια, quod documentum etiam Delphis in tabula erat perscriptum (Thuc. V 18, 10).

A

-- -- ἄνους καὶ --

-- [περὶ τῆς πόλεως ἐλευθερί]-ας καὶ τοῦ ἱεροῦ ἄσουλίας --] 1.

vacant versus duo.

B Σπόριος Ποστύμιος² Λευκίου υἱός, στρατηγός Ῥωμαίων, τῷ κοί[νῳ τῶν Δελφῶν³ χαίρειν· οἱ παρ' ὑμῶν ἀποσταλέντες πρεσβευ]ταὶ Βούλων, Θρασυκλῆς, Ὀρέστας⁴ περὶ τῆς ἀ-σουλίας τοῦ ἱεροῦ κα[ὶ τῆς πόλεως διελέγησαν φιλοτιμίας οὐθὲν ἐλλείποντες] | καὶ περὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀναιοφορί-ας⁵ ἡξίου, ὅπως α[ὐτόνομοι καὶ ἀταεῖς ὧσιν ἦ τε πόλις καὶ ἡ χώρα τῶν Δελφῶν]. | γινώσκετε οὖν δεδογμένον τῇ συγκλή-τῳ, τό τε ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὴν πόλιν ἄσυλον εἶναι, ⁵ ἀναιοφόρητον δὲ καὶ | τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ τὴν χώραν, καὶ δ-ιὰ παντ]ός^{5a} αὐτόνομους εἶναι τοὺς πολίτας - ιι - ἐλευθέρους ὄν]-τας καὶ πολιτεύοντας αὐτοὺς καθ' αὐτ-[οὺς . . καὶ] χυριεύ[οντας -- τό τε ἱερὸν καὶ τὸ τέ]μενος⁶, καθὼς πάτριον αὐτοῖς ἐξ ἀρχῆς-[ὑπῆρχεν· ἵνα] οὖν εἰδ[ῆτε, στέλλομεν ὑμῖν ἀντίγραφον].

vacant versus duo.

C πρὸ ἡμερῶν τεσσάρων νωνῶν Ματ-[ων⁷ Σπόριος Ποστύμιος Λευκίου υἱός, στρατηγός ἐν κομετίῳ? συνε]βουλευσατο τῇ συγκλήτῳ· γραφ-[ομένῳ παρῆσαν ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος . . . , ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος . . .], Γάιος Ἀτίνιος Γαίου, Τεβέριο-[ς Κλαύδιος περὶ ὧν Δελφοὶ λόγους ἐποίησαντο⁸, περὶ ἱεροῦ] | ἄσολου, πόλεως ἐλευθερί-[ας⁵, χώρας ἀναιο- ⁵ φορήτου καὶ αὐτόνομου, περὶ τούτου τοῦ πράγματος οὕτως] | ἔδοξεν καθὼς πρότερο-[ν Δελφοῖς ταῦτα ὑπῆρχεν καὶ Μανίῳ Ἀκιλίῳ ἔδοξε, τούτῳ τῷ κρίματι ἐμμέ]νειν⁹ ἔδοξεν. *vacat.*

vacant versus duo.

De tit. A—D cf. n. 607 not. II 1), 7)—8), 10). — A fortasse ad ipsum decretum M.' Acili spectat, quo urbem liberavit. 1 Cf. tit. C₄ et n. 609₁₀.

B—C. Versus longissimos fuisse (85—90 lit.) v. 1 docet. Cum plus dimidia stela desit, supplementa non plane certa sunt, sed de argumento satis constat. Tituli B et C apographa recentiora reddunt quae anno fere intermisso novi legati fine a. 188 Romae acceperunt, cf. n. 607 not. II 7/8. 2 Spurius Postumius praetor urbanus a. 189 (Liv. XXXVII 47, 8; 50, 8), cos. 186. Controversias longas, utrum στρατη[γός] an στρατη[γὸς ἑπατος] supplendum sit, sustulit fragm. novum. 3 Cf. n. 611¹⁰. 4 De his legatis, interfectis ab Aetolis, cf. n. 611^{4. 5}. 5 Cf. tit. B₃ cum C₄.

5^a Δ[ελφῶν ἔθν]ος suppl. Hi., quod lacunae melius respondet. 6 Suppl. Utr. [τέ]μενος, quod dubitanter recepi; aliter enim res se habet Or. Gr. I. 441⁵⁷ (SC de Stratonicensibus): [τό τε τέ]μενος, ὅπως τοῦτο ἄσυλον ὑπάρχει].

7 Dies IV m. Maii respondebat fere diei IV m. Ianuarii a. 189, cf. n. 611¹. Sp. Postumium hic suppl. Vie. ἐν κομετίῳ exstat e.g. a. 170, n. 650₂; a. 150/47, n. 674₁₀; a. 135, n. 688₂. 8 Ad formulas vs. 3—6 suppletas

D [Λ]εὐκίος Φοῦριος 10 [Λεὐκίου υἱός, στρατηγός--]

[Δε]λφῶν ἐ[λευθερίας? --]

cf. SC de Thisbensibus n. 646. 9 Cf. n. 688₁₂: τούτωι τε τῶν κρίματι καὶ τοῖς τοῖς ὁρίοις ἐμμένειν et antea ibid. -τοῖς ὁρίοις ἐμμένεινσιν. 10 De hoc Furio non constat. R-E VII 316, n. 17 L. Furius Philus praetor a. 171 intellegitur, sed mihi potius cognominis quidam ignotus, annis proximis 188sq. tribuendus, in censum venire videtur.

Δ613. Amphictyoniae Delphicae restitutio (ἀποκατάστασις), Niostrati Thessali merita, a. 186 et 184. Tit A in basi calcaria statuæ sedentis (ut videtur) Niostrati. Apographum ad Hillerum misit Haussoullier. [Postea ed. Blum Bull. Hell. XXXVIII 1914, 26 cum tab. (fig. 5).]
[(H) et Pte]

A [ἄρ]χοντος ἐν Δελφοῖς Κράτωνος, γραμματέοντος [δ]ὲ τῶν Ἀμ- a. 184
φικτιόνων Μνασιδάμου Κορινθίου¹, ἔδοξεν τῷ κοιρανῶι τῶν Ἀμφικτιό-

Liberationem Delphorum n. 609/12 restitutio Amphictyoniae subsequi debuit. Quae per complures Pythiadas continuata (ut hinc discimus) ne a. 178 quidem perfecta est (v. infra). Videtur M'. Acilius summam rerum Amphictyonicarum una cum fano administrando Delphis commisisse, quos contra Thessalos aliosque protexit (n. 609_g). Niostratus enim Thessalus expressis verbis (supra v. 28) Delphos hortatur: μηθὲν αὐτοῦς ὑπεναντίον πράττειν τοῖς πρότερον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐψηρισμένοις (not. 9); quod tamen illos nequaquam concessisse etiam ea re evincitur, quod a. 178, n. 636 Delphi primum locum qui Thessalorum erat inter hieromnemes obtinent, de quo postea cedere coguntur (cf. a. 130, n. 692; a. 117, n. 704). Aetolorum videlicet commune a. 190 Amphictyonia exclusum erat, attamen suffragia Aenianum, Locrorum utrorumque, Doridis, Oetaeae, qui omnes foederi illi addicti erant, eorum sane nomine ab Aetolis ipsis lata esse constat, v. n. 636_s. Accuratiore nescimus quia catalogus hieromnemonum supra omittitur, quod sub dominatione Aetolica nunquam erat factum, sed hoc certe dispicimus: Thessalos a. 186 eum Amphictyoniae statum redintegrare studuisse, qualis a. 357 ante bellum sacrum fuerit, sc. Corinthios (not. 1) et Phocenses tunc esse receptos (not. 3), regem Macedonum exclusum (not. 4). Quae tamen a. 178 rursus in decem fere annos mutata sunt, nempe a Delphis(?), qui Perseo regi ut suffragia redderentur, Phocensibus vero et Corinthiis ut extorquerentur, effecerunt (desunt Phocenses et Peloponnesii in tit. 636). Itaque anno demum 171sq. (v. n. 643), certe post pugnam ad Pydnam commissam, Delphos (et Persem) Thessalis cessisse, Phocenses in Amphictyoniam rediisse patet. 1 Scribae mentio retinetur more Aetolico, postea deest. — Primus hic Corinthius qui in synedrio comparet controversiam longam de Corintho Amphictyoniae particeps dirimit. Eos enim a. 346 exclusos esse cum Ephorus quidem ap. Diod. XVI 60 traderet (cf. verba ad n. 221 A allata), tamen multi vv. dd., quia nullius Corinthii

- νων τῶν ἀπὸ τῶν αὐτονόμων ἔθνων | καὶ δημοκρατουμένων πόλεων ²·
 5 ἐπειδὴ Νικόστρατος Ἀναξίπ|που Θεσσαλὸς ἐγ Λαρίσσης, ἀποσταλὲς
 ἱερομνήμων παρὰ τοῦ | κοινοῦ τῶν Θετταλῶν ³ εἰς τὰ Πύθια τὰ ἐπὶ
 Νικοβούλου | ἄρχοντας ἐν Δελφοῖς ⁴, τὴν πᾶσαν σπουδὴν ἐποιήσατο | a. 186
 μετὰ τῶν ἀποσταλόντων ἀνδρῶν ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ | Ἀθηναίων καὶ
 10 τῶν ἱερομνημόνων, ὅπως ἂν ἀποκαταστα|θῇ ⁴ τὸ συνέδριον τῶν Ἀμ-
 φικτιόνων εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς κα|τὰ τὰ πάτρια ⁵, προσέστη δὲ καὶ τοῦ
 ἀγῶνος καὶ τῶν θυσιῶν | μετ' αὐτῶν, ὅπως ἂν ἀπὸ παντὸς τοῦ βελ-
 τίστου συντε|λεσθῶσιν· αἰρεθεὶς δὲ καὶ πρεσβευτὴς εἰς Ῥώμην ⁶ ὑπὸ
 15 τοῦ | κοινοῦ τῶν Ἀμφικτιόνων μετὰ Μενεδήμου τοῦ Ἀθηναίου ⁷ καὶ

vestigium inter hieromnemonas exstitit, alii nomini pro Κορινθίους restituendo operam dederunt (Schaefer Demosth. II² 286²). Qui hoc titulo redarguuntur. Corinthii vero ante a. 178 iterum exclusi esse videntur, v. not. init. ² αὐτονομία notatur sicut in Πριτνέων αὐτονόμων ἐόντων decretis paullo post a. 334; v. n. 278². Hi. Verba αὐτόνομα ἔθνη καὶ δημοκρατούμεναι πόλεις necnon v. 18 οἱ ἄλλοι Ἕλληνες οἱ αἰρούμενοι τὴν ἐλευθερίαν καὶ δημοκρατίαν spectant ad Philippum regem ab Amphictyonia cohibendum, in quam tamen postquam ille auct. a. 179 mortuus est (Niese III 347), filius Perseus rediit; cf. not. init. et hieromnemonas Persei regis a. 178, n. 636. Quae sententia comprobatur verbis tit. B: πάντες οἱ δημοκρατούμενοι Ἕλληνες, qui haud dubie uni civitati regiae quae pylaeae interfuerat opponuntur. ³ Thessalorum foedus a. 196 restitutum est; ei statim attributi Achaei Phthiotae, a. 189 Pharsalus, Thebae, Malis. Kip Thess. Stud. 135/6. Hi. ⁴ Pythia illa agebantur a. 186 (cf. n. 585¹⁶⁸), m. Bucatio (Aug.-Sept.), cf. n. 598², a. 194, et n. 692³, a. 130. Videntur igitur nec Pythia anni 190 bello Aetolico nec pylaeae ab a. 190 ad 187/6 omnes habitae esse. Delphorum vero libertate init. a. 188 per senatum confirmata (n. 612 C, cf. n. 607 not. II 7/8) paulatim de synedrio redintegrando inter Amphictyonas agi coeptum est, quod tum demum, auct. 186, adiuvantibus legatis Atheniensium (v. 8) restituitur; cf. v. 9: ἀποκατασταθῆι . . εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς κατὰ τὰ πάτρια, de quibus v. not. init.

Hanc restitutionem factam esse, quia et postquam Thessali Perraeique urbes nonnullas a Philippo ereptas per tres viros Romanos Q. Caecilium, M. Baebium, Ti. Claudium ex arbitrio Tempis facto recuperaverunt, Hi. sagaciter coniecit (cf. Pol. XXII 9; Liv. XXIX 24, 5) et propterea tempus illius arbitrii ante haec Pythia ponebat. Sed causis Niese III 22¹ perpensis (qui urbium liberationem anno 185 attribuit) huic adsentiri malim, cum Thessalos et Athenienses etiam antea de synedrio restituendo agere potuisse pateat. ⁵ Vs. 10 εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς κατὰ τὰ πάτρια et v. 29 τὰ πρότερον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐψηφισμένα pertinere videntur ad tempora ante bellum sacrum (a. 357), v. not. init. ⁶ Legatio Romana inter Pythia a. 186 et auct. a. 184 erat. Hi. ⁷ Intellegendi sunt: aut, Μενέδημος Ἀρχοντας Κυδαθηναίεύς, ταμίης πρυτάνεων c. a. 210 (Sundwall Nachtr. PA p. 125; Ἐφ. ἀρχ. 1903, 63, cf. Rh. Mus. LIX 295), qui senex ἐπέδωκεν a. 183/2, PA

προσελθὼν πρὸς τὴν σύνκλητον καὶ τοὺς στρα|τηγοὺς καὶ δημάρχους
καὶ διαλεγείας περὶ ὧν εἶχεν | τὰς ἐντολάς, ἐπετέλεσεν πάντα τὰ κοινῇ
συμφέρον[τα] | τοῖς τε Ἀμφικτιόσιν καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν τοῖς αἰρου|
20 μένοις τὴν ἐλευθερίαν καὶ δημοκρατίαν²· παραπεμ|πόμενος δὲ καὶ εἰς
τὴν μεθοπωρινὴν πυλαίαν ἱερομνή|μων τὴν ἐπὶ Κράτωνος ἄρχοντος a. 184
ἐν Δελφοῖς, καὶ θύσας | μετὰ τῶν ἱερομνημόνων ἐπανελθὼν μετ' αὐτῶν |
εἰς τὸ ἱερόν καὶ προσελθὼν πρὸς τὸ κοινόν τῶν Δελφῶν⁸ | διελέγη,
25 περὶ ὧν ἔχων τὰς ἐντολάς ἐπεπρέσβευκεν | πρὸς τε τὴν σύνκλητον
τῶν Ῥωμαίων καὶ τοὺς στρα|τηγοὺς καὶ δημάρχους, καὶ παρεκάλεσεν
Δελφούς, | διατρεῖν τὴν εὐνοίαν πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἑλλήνας | καὶ
μηθὲν αὐτοὺς ὑπεναντίον πράττειν⁹ τοῖς πρότε|ρον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων
30 ἐψηφισμένοις⁵, διατελεῖν δὲ | καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἐν οἷς ἂν παρακα|
λῶσιν Ἀμφικτιό|νες, ἐν ἅπασιν αὐτὸν παρασκευάζων ἐκτενῇ καὶ φιλό|
τιμον εἰς τὸ κοινῇ συμφέρον, οὔτε κακοπαθίαν οὔτε | κίνδυνον ὑποσ텔|
λόμενος τὸν ἐσόμενον ὑπὸ τῶν | ἐπιβουλευόντων¹⁰ αὐτῶι· — ὅπως
35 ἂν οὖν εἰδῶσιν πάν|τες οἱ Ἑλληνες, διότι τὸ κοινόν τῶν Ἀμφι|κτιόνων||
ἐπίσταται χάριτας ἀξίας ἀποδιδόναι τοῖς εἰς [αὐ]|τοὺς εὐεργετοῦσι καὶ
τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας, ἀγαθῇ | τύχῃ, δεδόχθαι τῶι κοινῶι τῶν Ἀμ|
φικτιόνων, ἐπαί|νεσαι Νικόστρατον Ἀναξί|ππου Θεσσαλὸν ἐγ Λαρίσ|
40 σης καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν τῶι τοῦ θροῦ στεφάνωι | καὶ εἰκόني χαλκῇ,
ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐεργεσίας | ἣν ἔχων διατετέλεκεν πρὸς τε τὸ κοινόν
τῶν Ἀμφικτιόνων [καὶ τοῦ]ς ἄλλους Ἑλλήνας, καὶ ὅτ|ησαι αὐ|τοῦ τὴν
45 εἰκόνα ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου. ἀναγορεῦσαι δὲ
τὸν στέφανον καὶ τὴν εἰκόνα | ἐν Πυθίοις τοῖς πρώτοις ἐν τῶι γυμνι|
κῶι ἀγῶνι (τοῦς) | συνελθόντας ἱερομνή|μονας· ἀναγορεῦσαι δὲ καὶ ἐν |
τοῖς Ἑλευθερίοις¹¹ ἐν τῶι γυμνικῶι ἀγῶνι, ὃν τιθέασι | οἱ [Θε]τταλοί.

9894'; aut Menēdamus Ἀνδρόσθενος Φιλαΐδης, ἐπιμελητῆς πομπῆς ἐπαινεθεὶς hoc ipso a. 186/5, PA 9888. Illum Hi., hunc nos praeferimus. 8 De hoc

novo κοινῷ cf. n. 611¹⁰. 9 Ergo Delphi nequaquam cum Thessalis consentiebant et libera quaedam arbitria de Amphictyonia restauranda agere potuerunt (v. not. init.). Atque re vera iis contigit, ut a. 178 statum anni 346 redintegrarent, quo rex Macedonum in Amphictyoniam rediit, Phocenses vero exclusi sunt. 10 Hic quoque Philippum significari pro certo habeo; Thessali enim ei Tempis a. 185 opprobrio verterunt: *ne a legatis quidem, qui iure gentium sancti sint, violandis abstinere; insidias positas euntibus ad T. Quinctium* (Liv. XXXIX 25, 10; Niese III 23⁵). 11 Cf. Niese III 197: „Die in Larisa eingesetzten Eleutherien [sc. a. 196] feierten die Römer als Befreier“, cf. IG VII 48: Ἑλευθέρια τὰ ἐν Λαρίσῃ πυγμῇν et .. παγκράτιον.

Victorum catalogum anni 188 tenemus IG IX 2, 525, siquidem praetores simul agonothetas fuisse cum Kernio (et Kroogio Thess. praet. 10) tacite

B. Epistula eiusdem argumenti ad Delphos data. Exstat in museo fragmentum marmoreum, supra integrum (a. 0,24, l. 0,60, cr. 0,14), unde tres versus exscripsit Kontoleon (invent. 1285) ita supplendos:

-- [τ]ῶν Δελφῶν τοῖς ἄρχουσι καὶ τῇ πόλει χαίρειν. ἐξαπέσταλκα 12
γράμματ[α] περὶ τῶν τοῖς Ἀμφικτιόσι δεδογμένων]ν πᾶσι τοῖς δημο-
κρατούμενοις τῶν Ἑλλήνων². ὑμεῖς οὖν καλῶς [ποιήσετε] -- κτλ.; *in*
versu ultimo supersunt -- ἡμετέρω[ν -- τ]οῦ δῆμ[ου] -- πολ[αία] --

ponimus; neque posteriores laterculi desunt, l. l. n. 526—28. Ludi videntur quinquennales fuisse, cf. Arbanitopullos Rev. phil. XXXV 1911, 124, 27 al. (monuit Hi.).

B. — 12 Epistulam dedit magistratus Romanus (cum Philippus vel alius rex in censum non veniat), qui restitutionem Amphictyoniae a Thessalis et Atheniensibus per Nicostratum factam sancit, omnibus Graecis δημοκρατούμενοις renuntiat, Delphis accipiendam commendat.

[Quae postea Blum, cui Bourguet etiam tit. *B.* iam a. 1910 a me Rueschio notatum, suppeditaverat, in commentario disseruit, pleraque minus sunt probanda. Unum errorem gravissimum redarguere hic satis habeo. In epistula Licinii et senatus n. 826 *G* cum legati Amphictyonum Romae recenseantur: Αἰακίδα[ς] Βαβύλου, Εὐκλεί[?]δας, Μνασίδαμος, Bl. hunc eundem putat esse ac scribam synedrii Μνασίδαμον Κορίνθιον (supra v. 2), Aeacidam intellegit praetorem Thessalorum a. 194 aut 191, illum Licinium vero praetorem urbanum a. 186; iter igitur Romanum Mnasidami Corinthii, Aeacidae al. inter a. 190 et 186 factum contendit (l. l. 29). Sed fugerunt Blumium quae de epistula illa Delph. Chron. *R-E* IV 2694 et (a Colino) Bull. Hell. XXIV 1900, 103 disputata sunt, 'sc. eam pertinere ad a. 116 et ad κριτήρια καὶ ψήφους Ἀμφικτυόνων a. 117 facta. Legati autem Aeacidas et Mnasidamus sunt Delphi clarissimi. — An ταγέων Μαρσώας Ἀναξίππειος IG IX 2, 511₁₀ cum Blumio frater Nicostrati (supra v. 4) habendus sit, dubito; nam Kernii notam, saec. IIIe quo iure Bl. mutaverit in, *vers la fin du IIIe s.*, non liquet.]

Δ 614/15. Novem arbitri Rhodii (n. 614) et unus Atheniensis (n. 615) Delphos missi ad litem de fanis et finibus dirimendam, a. 180. [Pv]

Δ 614. Populus et arbitri Rhodiorum Delphis laudantur, a. 180. In bathro permagno calcario currus aurei Rhodiorum n. 441 (in latere dextro ad angulum posteriorem, supra cymatium inferius). Versus ultimos ed. Pomtow Delphica III 73 (Berl. ph. Woch. 1912, 189), tit. integrum Bourguet Bull. Hell. XXXV 1911, 461. Exscripsi a. 1910.

Haud pauca aliter legeram et suppl. ac Bo., qui e.g. suppl.: v. 5 ἀπο-
στειλάντων pro ἐξ-, sed cf. n. 615₃ || 7 [τοῦς ὑπὲρ Δελφῶν ἀ[ι]τησομένους ἵνα], sed
αἰτεῖν ἵνα non Graecum. || 11 [οἱ κ]αί, sed in lac. 3—4 litt. periēre; πα[ρα]γ[ε]-
νόμ[ενοι] ἐπεδέξαντο], sed cf. nunc v. 27 in. || 12 θέλ[ειν τὸν ὀρισμόν] | γεννηθῆμεν,

[ἄρχοντος Μαντία¹, βο]υλε[υόντων Διοδώρου, Ξένωνος, Σωσινίκου],
[ἔδοξε τῇ πόλει τῶν Δελ[φῶν] ἢ ἐν ἀ[γορᾷ] τελείω σὺμ φάφους ταῖς ἐννόμοις].
ἐπειδὴ ὁ δᾶμος [ὁ Πόδ]ων φίλος ὢν καὶ εὖ[νους] ἀμὴν ἐν τε τοῖς ἔμπροσθεν]
χρόνοις πολλὰς ἀποδείξεις πεποίητα[ι τᾶς τε ποτὶ τὸν θεὸν εὐσεβείας]
καὶ τᾶς ποτὶ τὰμ πόλιν αἰρέσεις καὶ [εὐνοίας, καὶ νῦν ἐξαποστειλάντων]
ἀμῶν ποτ' αὐτὸν πρεσβευτὰς τὸν τε π[ρό]ξενον τὸν Π'οδ[ί]ων Πραξίαν²
Εὐδόκου καὶ Εὐκράτη Καλλίκωνος [καὶ υἱὸν Καλλί]ωνα³, [ἵνα δικαστὰς]
ἀποστείλῃ τοὺς διακρινέοντας περὶ τε τῶν τεμενέω⁴ κα[ὶ] περὶ τῶν ὄρων]

sed cf. v. 11. 20. 25 (παραγεννηθέντες) || 13 τὰς ἐντολάς; dativum suppl. Hi.,
sed cum lacuna maior sit, αὐτοῦ addidi || 14 καλῶς] αψαν ||
15 [τὰν ποθ' αὐτόν] || 17 [ἀμῶν καλο]-, quae breviora sunt || 26/7 [ἐ]λλείπον[τες]
ἐν τῷ ὑπ[άρ]χειν, sed malam versuum divisionem improbat lapis, ubi v. 27
incipit [τ]υχεῖν || 28/9 ἐξαποστειλάν[τος αὐτούς]· εἶναι δ[έ], sed v. 29 incipit a [δ]έ ||
29/30 [προε]δρίαν ἐν τοῖς, sed v. 30 incipit ab ἐμ || 32 fin. Bo. sprevit [καὶ] ante
[τὰς], sed cf. n. 615₁₄ || 33 οὗ κα et 34 κα[τὰ τ. νομ.] leg. Bo., nunc in lapide
deleta; cf. n. 615₁₅ || 35 τοῦ [ἀνα]τεθέντος τῷ θεῷ], -ου nunc deest. — Prae-
terea om. idem v. 12 τό ante τοὺς et 30 πᾶσι ante τοῖς.

1 Cf. n. 585₂₁₆ et infra not. 5. 2 De Praxia cf. n. 637¹. 3 Supple-
mentum non satis certum. 4 Cf. n. 615₄ et documentum de finibus inter
Delphos et Phlygonium-Ambryssum constituendis Fouill. III 2, n. 136₃₂:
εἰ δέ τινα ἔστιν ἱερὰ ἐν τούτοις τοῖς τόποις, ὑπάρχειν αὐτὰ κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς.
Quae τεμένη intellegenda sint, ignoramus; sita erant in confinio Amphissae
et Delphorum, nempe in fundis ab Acilio deo donatis, e.g. in Hypoplistia
vel Natea (n. 607 not. II 2. 610¹). Fines totius Delphidis epictetae⁴ a. 191/0
inter belli turbas non satis accurate a consule circumscriptos esse suspi-
cor, quam ob rem hic Amphissenses, in tit. 615 alii finitimi (Phlygonium-
Ambryssus?) illis obloquebantur. Cf. tit. anni 117/6, n. 826 E col. II₂₀:
Ἀμφισσεῖς Ἀριστοκλέας, Δάμων πρεσβευταὶ ἐλέγσαν, ὅτι δεῖ τὸ κρίμα ἐστικὸς
καὶ κύριον εἶναι τὸ τότε γεγονότ, ὅτε Πausaniaς Θεσσαλὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ
ὄρους ἐποίησαν. Ἀντικυρεῖς, Ἀμβρύσσιοι, Δελφοὶ ἐλέγσαν, τούτῳ τῷ
κρίματι ἐστικὸς καὶ κύριον εἶναι δεῖν, ὅτε ὄρον ἱερομνήμονες πεποίησαν καὶ κε-
ρίκασιν ἐπὶ ἀρχοντος Ὀρνιχίδα (I a. 337, II c. 285) ἐν Δελφοῖς. Hoc κρίμα
ἐπὶ Ὀρνιχίδα Amphictyones accipiunt ibid. col. III₇, necnon horum senten-
tiam probat Avidius Nigrinus c.a. 114 p. Chr., n. 827 C₅ Latine = D₆ Graece:
ἐπεὶ τὴν ὑπὸ τῶν ἱερομνημόνων γενομένην κρίσιν κατὰ τὴν Μανίου Ἀκιλίου καὶ
τῆς συγκαλήτου γνώμην (n. 826 E, v. supra), ἣν καὶ ὁ μέγιστος αὐτοκράτωρ
[Traianus] πασῶν μάλιστα κυρίαν ἐτήρησεν, κτλ. Quattuor igitur κρίσεις
distinguendae: *primam* recte rettulit Colin Bull. Hell. XXVII 1903, 143 ad
a. 337, ᾧ Ὀρνιχίδα, cum post Amphissam captam pugnamque Chaeronen-
sem fines devictorum determinarentur. *Secundam*, a Pausania Thessalo
decertatam, quam idem v. d. anno 196 adscripsit quo Pausanias praetor
fuerit, certe non ante a. 180 habitam esse hic titulus docet. Neque Thes-
salos, usque ad a. 190 per Aetolos ex Amphictyonia exclusos, a. 196 hoc
arbitrium ferre potuisse apparet. Itaque cum ne alterius quidem Pausa-

- τᾶς χώρας ἅς ἀμφιλλέγοντι Ἀμ[φ]ισ[εῖς] ποτὶ τὰμ πόλιν, [τούς τε πρσβευ]-
 10 τὰς ἀπεδέξατο φιλανθρωπῶπως καὶ τᾶ[ς] φιλίας τᾶς] ὑπαρχούσας ἀξίως ἀπέ-
 στειλε τῶν πολιτῶν ἄνδρας ἐννέα, [οἷς κ]αὶ πα[ραγ]ενομένοις ἐπέτυχεν ἄν
 ἀποδόμεν τὰν κρίσιν, διὰ δὲ τὸ τοὺς [Ἀμφι]σσεῖς μὴ θέλει[ν] ἐκεῖσε παρα-
 γενηθῆμεν, οὐκ ἐτί συνετελέσθη ἡ [κρίσις] περὶ ὧν τα[ῖς] ἐντολαῖς αὐτοῦ]
 οἱ δικασταὶ παρακολουθηκότες καλῶς [καὶ ὁ]σ[ε]ως ἐμφανίζοντι σπουδάν·
 15 ὅπως οὖν εἰδῆ ὁ δᾶμος τὰν Δ[ε]λφῶν αἵρ[ε]σιν κ[αὶ] εὐνοίαν [τάμ ποτ' αὐτόν·
 τύχαι ἀγαθᾶι· δεδόχθαι τῇ πόλει, ἐπαινέσαι τὸν δᾶμον τὸν Ῥοδίων]
 ἐπὶ τε τῇ ἐν τῷ ἱερῶν εὐσεβεῖαι καὶ [τῇ π]οτὶ τὰμ πόλιν [αἰρέσει καὶ καλο]-
 καγαθίαι· παρακαλεῖν δὲ αὐτόν, κα[ὶ] ἐν τ]ῷ λοιπὸν διαφ[υλάσσειν τὰν εὐ]-
 νοίαν τὰμ ποτὶ Δελφοὺς καθὼς ἀρμόζον ἐστί· ἐπαινέ[σαι] δὲ καὶ τοὺς]
 20 αἰρεθέντας καὶ παραγενομένους δικαστάς ἐπὶ τὰν κ[ρίσιν] τᾶς χώρας]
 Εὐφανίσκον Καλλιξείνου⁵ κα[ὶ] θ' υἱοθ[ε]σίαν [δ]ὲ Νικαχοιδάμου, Πιστόξενον]
 Πυθοδότου καθ' υἱοθεσίαν δὲ [Θήρ]ιδος, Γοργονᾶ Κλεισιμ[ε]βρότου, Πειθιάδαν]
 Κλεομβρότου, Βωλίωνα Ἀξάνδρου, Ἀγήτορα Δαμίοσ[τράτου] καθ' υἱοθεσί-
 αν δὲ Τιμοστράτου, Εὐέλθωνα Ἀντιδότου, Στράτων[α] Ἀριστοκράτους],
 25 Κλεώνυμον Δαμοκράτους, οἱ παραγεννηθέντες π[άντα] μὲν τῇ πόλει συν-
 [έ]πραξαν σπουδᾶς καὶ φιλοτιμίας [οὐθὲν] ἐλλείποντες ὥστε ἄν ἐπι-
 [τ]υχεῖν ἁμῖν τὰ ἀμφιλλ[ε]γόμενα, τὰν [δ]ὲ ἐνδαμῖαν ἐπ[οίησαν] καλάν]
 [κ]αὶ ἀξίαν αὐτῶν καὶ τοῦ δάμου τοῦ ἐξαποστείλαντος· δεδόσθαι]
 [δ]ὲ αὐτοῖς καὶ προξενίαν καὶ προμαντεῖαν καὶ ἀσυλ[ί]αν καὶ προσδρίαν]
 30 ἕμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσι οὓς ἡ πόλις τίθητι, καὶ ἅλλα ὅσα κα[ὶ] τοῖς ἄλλοις]
 [π]ροξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος· πέμψαι δὲ α[ὐτοῖς] καὶ ξένια]
 [τ]ὰ μέγιστα ἐκ τῶν νόμων. ἐπιμεληθῆμεν δὲ τοὺς ἄρχοντας καὶ τᾶς]
 [ἀ]σφαλείας⁶ αὐτῶν, ὅπως παραπεμφθέντων ἄχρι οὗ κα [αὐτοῖς] δοκῇ].
 [κ]αὶ ἀναγράψαι τὰμ μὲν προξενίαν ἐν τῷ βουλευτῶν⁷ κα[ὶ] τὸν νόμον, τὸ δὲ]
 35 [ψ]άφισμα ἐν τὰν βάσιν τοῦ χρυσοῦ ἄρματος τοῦ [Ἀλίου⁸, τοῦ ἀνατεθέντος]
 [ὅπῳ] τοῦ δάμου τοῦ Ῥοδίων.

niae praetura a. 184 propter tit. 614 in censum veniat, restat, ut secundam crisin annis insequentibus (post 180) tribuamus. *Tertiam* habuerunt hieromnemones a. 117/6, n. 826 *E* (v. supra), *quartam* Avidius Nigrinus c. a. 114 p. Chr., n. 827 *C, D* (v. supra). Toties etiam de finibus orientalibus Delphorum contra Anticyrenses et Phlygonium-Ambryssum certatum esse demonstravi n. 615². 5 Hi novem proxeni redeunt n. 585, pr. 96—104, ubi de Euphanisco not. 96 exponitur. 6 Cf. n. 615¹⁴. Itinera legatorum illis annis saepius periculosa et pestifera fuerunt, cf. n. 611^{4, 5}. 7 Vox recentioris aetatis pro βουλευτήριον. Eadem n. 615¹⁵ et Chalcedone Syll.² 598¹³. Delphicum buleterium situm est ad rupem Sibyllae, cf. Plut. Pyth. or. 9 (Delphica III 218). 8 Supplevi, cf. n. 441 not. fin.

Δ 615. Apollodorus Atheniensis arbiter Delphorum (a. 180 sq.). In stylobata thesauri Atheniensium (in angulo dextro, septentrionali). Ed. Colin Culte d'Apoll. Pyth. 165, n. 66 cum fig. 39 (Bull. Hell. XXX 1906, 326, n. 66) et Fouill. III 2, n. 89 cum tab. III 2 [textus alter].

ἀγαθαὶ τύχαι. | ἔδοξε τῇ πόλει ἐν ἀγορᾷ τελείῳ σὺμ ψάφοις ταῖς ἐν-
νόμοις· ἐπειδὴ Ἀπολλόδωρος Ὀλυμπιοδῶρου Ἀθηναῖος¹, | παρακληθεὶς
ἀπὸ τῶν ἐξαποσταλέντων ὑπὸ τῆς πόλιος, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν ἀπροφασί-
στως ἐν τῷ συναγωνί[ξ]ασθαι τῇ πόλει τὰν κρίσιν τὰν περὶ τῶν τε-
5 μένων καὶ τῆς ἀμφιλλόγου χώρας², περὶ πλείστου τιθέμενος | τὰν τε
ποτὶ τὸν θεὸν εὐσέβειαν καὶ τὰν εὐνοίαν τὰν ποτὶ τὰν πόλιν, καὶ πα-
ραγενόμενος τὰ τε ποτὶ τὰν κρίσιν | συνέταξε θεόντως, σπουδᾶς καὶ
φιλοτιμίας οὐθὲν ἐν[λ]είπων, καὶ τὰν ἐπιδαμίαν ἐποιήσατο εὐσχήμονα, |
[κα]ί, ὅσον χρόνον ἀξίωσαν αὐτὸν τοὶ κατεσταμένοι ὑπὸ τῆς πόλιος,
ἐπὶ ταῦτα ποτέμεινε, συμφανῇ ποιῶν | [τὰν] ἀβτοῦ αἴρεσιν ἂν ἔχει ποτὶ
τὰν πόλιν· τύχαι ἀγαθαί· δ[ε]δόχθαι τῇ πόλει, ἐπαινεῖσαι Ἀπολλόδω-
ρον Ὀλυμπι[οδῶ]ρου Ἀθηναῖον εὐνοίας ἕνεκεν καὶ φιλοτιμίας τῆς ἐν
10 [τὰν] πόλιν, παρακαλεῖν δὲ αὐτὸν καὶ ἐν τῷ [λ]οιπὸν διαφυ[λάσσειν] τὰν
αὐτὰν προαίρεσιν, εἰδότα ὅτι ἡ πόλις τοῖς φίλοις καὶ εὐνόοις καταξίας

De tempore Co. incertus haesit (*peut-être* 195); sed qui nunc comparat formulas insolitas: v. 4sq. cum tit. 614₈ διακρινέοντας περὶ τῶν τεμενέων καὶ περὶ τῶν ὄρων τῆς χώρας ἃς ἀμφιλλέγοντι Ἀμψισσ[ε]ις ποτὶ τὰν πόλιν et cum v. 20 τὰν κρίσιν τῆς χώρας; v. 9sq. cum ibid. v. 18 παρακαλεῖν δὲ αὐτὸν καὶ ἐν τῷ λοιπὸν διαφυλάσσειν τὰν εὐνοίαν τὰμ ποτὶ Δελφοῖς; v. 13sq. cum ibid. v. 32 ἐπιμεληθῆμεν δὲ τοῖς ἀ[ρχ]οντας καὶ τῆς ἀσφαλείας αὐτῶν ὅπως παραπεμφ-
θέωντι ἄλλοι οὗ κα [αὐτοῖς δοκῇ]· καὶ ἀναγράψαι τὰμ μὲν προξενίαν ἐν τῷ βουλευτῶν κατὰ τὸν νόμον, τὸ δὲ ψάψισμα ἐν κτλ. non dubitabit, quin ambo tituli ad idem argumentum et eosdem fere annos (180) spectent. 1 Est Apollodorus

Olympiodori f. Anaphlystius, cuius tit. sepulcralem habes IG II 1858 (PA 1407); pertinet ad clarissimam gentem cuius stemma ex parte composuit Ki. I.1. 1408. Desideratur sane inter proxenos anni 180 in tit. 585 (cf. ibid. not. fin. pr. 104^a), sed eius propinquus Ὀλυμπιόδωρος Ὀλυμπίχου ibi exstat a. 183, pr. 89. 2 Cf. not. init. et n. 414₈. Qua regione haec fana sita sint et ad quos finitimos ἡ κρίσις pertineat, nondum constat. Sed aut causa Amphissensis n. 614 in censum venit, quam ad disceptandam praeter arbitros illos Rhodios etiam hic homo Atheniensis a Delphis esset arcessitus, aut de finitimis orientalibus, sc. Ambryssiis aut Anticyrensis cogitandum. De his utrisque et a. 117/6 ab Amphictyonibus et c. a. 114 p. Chr. ab Avidio Nigrino diiudicatum est, cf. locos in tit. 614⁴ allatos. Ex quibus Ambryssum praeferam, quia documentum aetate suppar de finibus Delphorum et Phlygonensium-Ambryssiorum tenemus (Fouill. III 2, n. 136); quibus constituendis manifesto arbiter quidam Atheniensis operam dederat: nam titulus ille aequae thesauro Attico incisus est.

ἀποδίδωμι τὰς χάριτας διὰ πα[ντός]· δεδύσθαι δὲ αὐτῷ καὶ τοῖς ἐκ-
 γόνοις προξενίαν, προμαντείαν, ἀσυλίαν, προδικίαν, ἀτέλειαν, προεδρίαν
 ἐν πᾶσι | [τοῖς] ἀγώνοις οἷς ἡ πόλις τίθῃται, καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγ-
 [κ]τήσιν καὶ τᾶλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐε[[ργέ-
 τα]ις τᾶς πόλιος· εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ θεωροδόκον τῶν τε Πυθίων καὶ
 Σωτηρίων· πέμψαι δὲ αὐτῷ καὶ ξένια. ἐπιμελ[ηθῆναι] δὲ τοὺς ἄρ-
 χοντας καὶ περὶ τᾶς ἀνακομιδᾶς³ [αὐ]τοῦ, ἵνα παραπεμφθῇ ὡς ἀσφα-
 15 λέστατα. [ἀνα]γράψαι δὲ καὶ τὸ [ν | γραμ]ματέα τὰν μὲν προξενίαν ἐν
 τῷ βουλευεῖν καὶ τὸν νόμον, τὸ [δὲ ψάφισμα] ἐν τὸν τοῖχον τοῦ οἴκου
 τοῦ Ἀθηναίων.

3 Cf. n. 614⁷ et I. Magn. 101⁶⁰ ἐπιμελ[εῖσθαι] suppl. Co.

Δ616. Statua equestris T. Quinctii Flaminini a Delphis
 dedicata, a. 189/8. Fragmentum baseos calcariae, in quo cavatura
 ungulae servatur. Ed. Pomtow Klio XV sep. p. 167, n. 114 cum fig. 21.

[ἁ πόλις] τῶν Δελφῶν¹ [Pw]
 [Τίτον Κοῖχ]τιον Τίτου² [υἱὸν Πω]-
 [μαῖον ἀρετ]ᾶς [ἐν]εκεν [καὶ εὐερ]-
 [γεσίας τᾶς εἰς αὐτ]ὸν Ἀ[πόλλωνι].

1 Litterae v. 1 latius dispositae de ambitu supplementorum vs. 2/4
 nos edocent. 2 Statua haud dubie initio a. 188 erecta est, quo etiam
 proxenia Flaminino est attributa, cf. n. 585⁴⁶. Nam cum Aetoli inde ab
 a. 198/7 eius inimicissimi fuissent (cf. A. Mommsen Phil. XXIV 1865, 33 not.),
 Delphis non licuit, quamvis donaria de victoria Cynoscephalensi ab eo
 accepissent (n. 585⁴⁶), Flamininum seu tum seu a. 194, brevi ante iter
 Romanum, Delphis versatum (n. 585⁸) merito honorare. Sed postquam
 altera Delphorum legatio initio a. 188 Roma rediit (n. 611²), statim Flaminino
 censori aliisque Romanis n. 585 pr. 47/8, qui legatis faverant, εὐεργετίας
 ἐνεκα (supra) honores Delphici donantur.

Δ617. P. Cornelium Scipionem maiorem Delii laudant,
 a. 189. Deli. Stela super titulo corona et scipionis imagine ornata.
 Edd. Dürrbach et Jardé Bull. Hell. XXVIII 1904, 271, 2 et tab. XII (cf. Colin
 Rome et la Grèce 267¹; Holleaux Herm. XLVIII 1913, 92 et tab. IV; Roussel
 IG XI 712). [Hh]

ἔδοξεν τεῖ βουλευεῖ καὶ τῷ δήμῳ, Ἀ[ν]τίλαχος Σιμίδου¹ εἶπεν· ἐπειδὴ
 Πόπ[λι]ος Κορνήλιος Ποπλίου υἱὸς Σκιπίων[ν | Π]ωμαῖος² πρόξενος ὢν

Litterae στοιχηδόν scriptae, sed syllabae recte divisae. 1 Comme-
 moratur a. 200 (IG XI 372¹²⁷). 2 P. Cornelius Scipio Africanus, cos.
 a. 205 et a. 194, Deli coronam dedicavit, cf. rationes hieropoeorum anni 179

5 καὶ εὐεργέτη[ς] | τοῦ τε ἱεροῦ καὶ Δηλίων τὴν πᾶσαν ἐπ[ι]μέλειαν
 ποεῖται περὶ τε τοῦ ἱεροῦ | καὶ Δηλίων, δεδόχθαι τεῖ βουλευεῖ κα[ι] |
 τῷ δήμῳ, στεφανῶσαι Πόπλιον Κορν[ή]λιον Ποπλίου ὄν Σκιπίωνα
 10 Ῥωμαῖον¹ | τοῖς Ἀπολλωνίοις δάφνης στ[ε]φάνῳ | τῷ ἱερῷ, ἀνα-
 γορεῦσαι δὲ τὸν ἱεροκ[ή]ρυκα ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅταν οἱ τῶν παίδων
 χ[ο]ροὶ ἀγωνίζονται, τόδε τὸ κήρυγμα· στεφανοῖ ὁ δῆμος ὁ Δηλίων
 15 Πόπλιον | Κορνήλιον Σκιπίωνα Ῥωμαῖον δάφνη[ς] | στεφάνῳ τῷ ἱερῷ
 ἄ[ρ]ετῆς ἔνεκεν | καὶ εὐσεβείας τῆς περὶ τὸ ἱερόν κα[ι] | εὐνοίας τῆς
 εἰς τὸν δῆμον τὸν Δηλίω[ν]. | Λυσανίας Καίβωνος ἐπεψήφισεν.

n. 588¹⁰²: στέφανον χρυσοῦν δάφνης ἐπιγραφὴν ἔχοντα· Πόπλιος Ποπλίου Κορ-
 νήλιος στρατηγὸς ὑπατος Ῥωμαίων. Consulatus est anni 194, quo anno iter
 Graecum utique non fecit; sed paullo post Delum adisse, rem divinam
 fecisse, proxenia honoratus esse videtur. Postea vero, ex Asia reversus,
 a. 189 iterum cum fratre Lucio, qui tunc et ipse coronam dedicaverit
 (Syll.² 588¹⁰⁰), decreto Deliorum honoratus esse potest (Dü., Ho.).

Antigoni Magni epistula, a. 189. Daphnae prope Antiochiam.
 Or. 244.

Stratonice Cappadociae regina, ante hiemem a. 189/8. Deli.
 Or. 350.

Zeuxidis Macedonis donarium Amyzone. Or. 235; eiusdem
 statua apud Pergamēnos c. a. 189 ibid. 236; cf. Wilhelm Wien. Stud. XXIX
 1907, 11 ad I. Priene 82.

618. C. Manlii Volsonis ad Heracleotas epistula, a. 188.
 Heracleae ad Latmum, nunc Parisiis. Edd. Boeckh CIG 3800; Le Bas-
 Wadd. III 588; Henzen Ann. Inst. 1862, 138 (Viereck Sermo Graecus 2 III);
 Judeich Ath. Mitt. XV 1890, 254, 7 (Syll.² 287). [Hi]

[Γναῖος Μάνλιος Γναίου υἱός]¹, στρατηγὸς ὑπατος Ῥωμαίων², [τῶν |
 δέξα πρέσβων πρόεδ]ρος, Ἑρακλεωτῶν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δή[μῳ] |
 χαίρειν· ἐνέ[τυχον ἡ]μῖν οἱ παρ' ὑμῶν πρέσβεις Διδας, Διῆς, Διονύ[σιος], |
 Ἀναξί[μ]αν[θ]ρος, [Μενέ]δημος, Μόσχος, Ἀριστείδης, Μένης, ἄνδρες

1 Cn. Manlius Volso cos. a. 189 Henzen, W. Neque enim post hunc
 imperatorem Romanum cum exercitu fuisse in Asia usque ad Aristonici
 bellum, quo hic titulus propter scripturae rationem utique antiquior habendus
 esset. Inter civitates quibus cum ab Antiocho defecissent libertas et
 immunitas data esset a Romanis (Liv. XXXVIII 39, 7) etiam Heracleotas
 fuisse ex huius tituli argumento collegit W. Epistula ad eos data esse
 videtur a. 188, quo tempore Manlius pro consule cum decem legatis res
 Asiae ordinabat. 2 Cf. 592².

- 5 κ[αλοὶ | κα̑γαθοί], οἱ τό τε [ψήφ]ισμα ἀπέδωκαγ καὶ αὐτοὶ διελέγησαν
 ἀκολού[[θως τοῖς] ἐν τῷ [ψη]φίσματι καταχεωρισμένοις, οὐδὲν ἐλ-
 λείποντες[ς φι]λοτιμίας. ἡμ[εῖς] δὲ πρὸς πάντας τοὺς Ἑλληνας εὐνόως
 διαχειόμεν[οι | τυγχά]νομεγ καὶ πειρασόμεθα, παραγεγονότων ὑμῶν εἰς
 τὴν ἡμετέρα[μ | πίστιμ³], πρόνοιαμ ποιεῖσθαι τὴν ἐνδεχομένην, ἀεί
 10 τινος ἀγαθοῦ παρα[[ίτιοι γεν]όμενοι. συγχωροῦμεν δὲ ὑμῖν τὴν τε
 ἐλευθερίαν, καθότι καὶ τ[αῖς | ἄ]λλαις πόλεσιν, ὅσαι ἡμῖν τὴν ἐπιτροπὴν
 ἔδωκαν, ἔχουσιν ὅ[φ' αὐ]τοῖς πάν]τα τὰ αὐτῶμ πολιτεύεσθαι κατὰ τοὺς
 ὑμετέρους νόμους, |[καὶ ἐν τ]οῖς ἄλλοις πειρασόμεθα εὐχρηστοῦντες
 ὑμῖν ἀεί τινος ἀγαθοῦ |[παραίτ]ιοι γίνεσθαι. ἀποδεχόμεθα δὲ καὶ τὰ
 15 παρ' ὑμῶμ φιλάνθρωπα καὶ τὰς |[πίστεις, κ]αὶ αὐτοὶ δὲ πειρασόμεθα
 μηδενὸς λείπεσθαι ἐγ χάριτος ἀποδόσει. |[ἀπεστά]λκαμεν δὲ πρὸς ὑμᾶς
 Λεύκιον Ὀρβιον τὸν ἐπιμελησόμενον τῆς |[πόλεως καὶ] τῆς χώρας,
 ὅπως μηδεὶς ὑμᾶς παρενοχλήι. ἔρρωσθε.

3 Suppl. Dttb. ,Cum vos in nostram fidem veneritis'. ἄρουν W.

Δ 619. Basis Rhodia, post a. 188. Rhodi. Edd. Roehl Ath. Mitt. II 1877, 224, 2 (IG XII 1, 49); Hiller Ath. Mitt. XX 1895, 377, 3 (Michel 663; v. Gelder SGD I 3788); cf. Holleaux Rev. phil. XVII 1893, 181; id. Bull. Hell. XVIII 1894, 399; Brandis Goett. GA 1895, 649. [Hi]

[τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος --] | 1

- Α 1 [πρυτάνεις² · | - c. 131 -] αρ--, | - 101 -ς Ἀγχιιστράτου, |[καθ' ὅ]θησίαν
 5 δὲ Ἐξακέστου, | ... στρατος Δαμοκλεῦς, | ... σίλοχος Πανσία, |[κα]θ'
 ὀθησίαν δὲ Ἀνδρωνίδα, |[Πυθ]όδοτος Πυθοδότου, | γραμματεὺς
 10 βουλᾶς · |[Θεό]προπος Θεοφάνεως, |[χ]αθ' ὀθησίαν δὲ Θεοφάνεως, |
 ὑπογραμματεὺς | βουλᾶι καὶ πρυτάνεσι · |[Ἀρι]σταγόρας Ἀρι-
 15 σταγόρα | τοῦ Ἀρισταγόρα, | στραταγοί³ · |[Πο]λυκρέων Δαμο-

E permultis basibus Rhodi et Lindi inventis, quibus singuli magistratus sive sacerdotes a collegis honorati sunt, ita ut nomina omnium et munera subscriberentur, hanc elegimus. Aetas ambigebatur; postquam annis 188 et sequentibus Roehl, 84 sqq. attribuit Holleaux, dubitaverunt alii, satius duximus ad Roehl's opinionem redire, suadente insuper litteraturae indole. Cf. not. 11. Nomina per duas columnas (A B) divisa sunt.

1 Nomen viri quae sequebantur suppleas e basi IG XII 1, 50: -- v. Εὐπολέμου [τὸν γραμ]ματῇ τὰς βουλᾶς [οἱ] συνάρχοντες. Sed magistratum alium gessit; cf. vs. 7. Utique non fuit prytanis; cf. not. 2 vel ibid. n. 42: Τιμοκράτει οἱ συνάρχοντες στραταγοὶ καὶ ταμίαι. 2 Prytanes quinque fuerunt, non sex; v. n. 581²².

3 Decem plerumque praetores enumerantur; duodecim in primi saeculi basi IG XII 1, 50 (cf. not. 1). v. Gelder Gesch. Rhod. 253. Cum praetore ἐπὶ τὰν χώραν misso conferatur Atheniensium

φίλου, | [Πυθ]οκράτης Πύθωνος, | ... αγόρας Πολυκλεῦς, | ... ἰσανδρος
 20 Τιμοκράτης, | [Πει]σιάνης Ἀπολλοδότου, | [κα]θ' ὁδοεῖαν δὲ Γόργω-
 νος 10, | ... ἀγόρας Κλεῖνου, | ... σιος Παναεῖου, | ... στος Ἀλεξάν-
 25 δρου, | [ἐ]πὶ τὰν χώραν· | ... ρίδας Δημοκράτους, | [εἰ]ς τὸ
 30 πέραν· | ... χος Θαρρυβίου, | γραμματεὺς 4· | ... Διοκλεῦς, |
 3 [ταμ]ία· | Ἀναξικλεί[τος -], | Δωρόθεος Νικαίου, | Νικοκράτης Παν-
 35 σίων[ος] 10, | Ἐμμενίδας Πανσία, | Μένιππος Οὐλιάδου 10, | Νικόμαχος
 Ἐξακέστου, | καθ' ὁδοεῖαν δὲ Εὐφράστου, | Μενεκράτης Μενεκρά[τους], |
 40 γραμματεὺς 5· | Τηλέμαστος Ἀνδραγ[όρα], | καθ' ὁδοεῖαν δὲ
 Ἀρχι-, | ἐπίσκοποι 6· | Σωσικράτης Πλεισ[τ-], | Δεινόμαχος
 45 Σιμω[ν-], | Αἰνήςιος Ἀναξικ[ρά]της, | Τελέτωρ Θεοφά[ν-], | Τρί-
 τυλλος Ἀναξ-, | γραμματεὺς 7· | Ἐπιμένων 8 Κληνακ-, |
 50 ἐπιμεληταὶ τῶν ξέ[νων]· | Ἀριστομβροτίδας Ἀριστο-, | Εὐφραντος
 55 Πανσανίου, | Σωκράτης Νυμφίωνος, | Ἀντίπατρος Ἡρακλεῖ[του], | Φύλ-
 τας Φιλτάτου, | καθ' ὁδοεῖαν δὲ Θαρσιπό-, | γραμματεὺς 9· |
 Σιμίας Χαρμοκλεῦς, | ἀγεμὼν ἐπὶ Καύνου· Φιλιστίδας Ἀρ-
 60 χιόλιος, | ἀγεμὼν ἐπὶ Καρίας· | Θεογένης Πιστοκρά[της] 10, |
 ἀγεμὼν ἐπὶ Λυκίας 11· | Διοκλῆς Θεοπρόπου. | Θεοῖς.

στρατηγὸς .. ἐπὶ τὴν χώραν χειροτονηθεὶς c. a. 275: n. 409³³, 34; cf. 468¹. Alios
 habes Bull. Hell. V 1881, 180. Neque dubitatur, quin de ipsa Rhodiorum
 insula, excepta urbe, agatur. Opponitur praetor in Peraeam missus, cuius
 imperio paruisse duces (ἀγεμῶνας) postea relatos (cf. v. Gelder Gesch. 255)
 certe non constat. 4 I.e. τῶν στρατηγῶν. 5 I.e. τῶν ταμῶν. 6 De Athe-
 niensium episcopis quinto saeculo ad socios missis cf. n. 414. Tres Rhodio-
 rum episcopos saeculo primo enumerat IG XII 1, 50; unum Apollinis Erethimii
 (Camirensium) IG XII 1, 731, ubi ἐπίσκοπος[ς] corrigendum erat. Qui post tres
 ἐπιστάτας; et ἱεροφυλάκων γραμματεῖς et ante sex ἱεροποιούς, singulos ταμῖν et
 ὑπογραμματεῖς τῶν ἱεροφυλάκων relatus cum his templi ἐνὰ χρήματα et agros
 administrasse videtur (Gelder Gesch. 257/8; cf. Minervae ταμίς, ἐπιστάτας,
 ἱεροποιούς n. 91¹³). Christianorum ἐπισκόπους; comparat Deissmann N. Bibel-
 studien 57. 7 I.e. ἐπισκόπων. 8 Ἐπὶ Νέων lapis. 9 I.e. ἐπιμελητῶν
 τῶν ξένων. 10 Paulo recentius est similis catalogi frustulum, quod pri-
 orem modo partem continet, imprimis prytanum et praetorum nomina;
 cf. Ath. Mitt. XX 382, 4 (SGDI 3789). Ubi Pisianax prytanis, non iam prae-
 tor, Menippus et Nicocrates praetores, non iam quaestores, Theogenes
 non iam ἀγεμὼν ἐπὶ Καρίας, sed στρατηγὸς εἰς τὸ πέραν est; omnes sci-
 licet ad maiorem dignitatem provecti erant. Theogenis pater Πιστοκράτης
 Θεογένης; Κλέσιος; qui tertio saeculo Lindi lites diiudicavit SGDI 4154³²
 (hinc partem excerptissimus n. 340)? Avus a. 330 Minervae Lindiae sacer-
 dos fuerat: Blinkenberg Lindische Tempelchron. XXXVIII: βασιλεὺς Ἀλέ-
 ξανδ[ρ]ος [β]ασιλεὺς Ἀλέξανδ[ρ]ος, ἐφ' ᾧν [ἐ]πιγέγραπται· βασιλεὺς Ἀλέξανδ[ρ]ος μάχαι κρα-

τήσας Δαρεῖον καὶ κύριος γε[ν]όμενος τᾶς Ἀσίας ἔθυσε τ[ᾶ]ι Ἀθάναι τᾶι [Δι]νδίαι κατὰ μαντεῖαν ἐπ' ἱε[ρέ]ως Θευγέν[ε]υς τοῦ Πιστοχράτους'. Cf. fragmentum ibid. p. 33 commemoratum.

11 Praefecti Caunum, in Cariam et Lyciam missi annis inde ab a. 188 optime conveniunt, quo Manlius et decemviri Romanorum Ῥόδιοις ἐχρημάτισαν, διδόντες Λυκίαν καὶ Καρίας τὰ μέχρι Μαιάνδρου ποταμοῦ πλὴν Τελμισσοῦ (Polyb. XXI 48). Ad Cariam et Lyciam recuperandam tria bella gessisse Rhodios Astymedes legatus ad Romanos a. 164 queritur, postquam a. 167 his provinciis privati sunt (Polyb. XXXI 7, 4). Haec igitur bella testari praetorem et duces in Asiam missos iam Roehlius vidit. Bellorum tempora certo explorata non sunt; primum inde ab anno 186 (v. Gelder Gesch. 143), alterum ante autumnum anni 177 (l. l. 144), tertium a. 174 (Liv. XLI 25, 8) fuisse videtur. Neque licere ad tempora bello Mithradatico primo (a. 84) recentiora referre, cum Caunum, nec tamen Lyciam Rhodiis reddidisset Sulla, contra Holleauxium disputavit Brandis, cui quamvis dubitet Gelder fidem derogare nolumus.

Eiusdem aetatis Rhodiorum donaria sunt Teni dedicata 1) IG XII 5, 913: Ῥόδιοι οἱ στρατευόμενοι μετὰ ἄρχοντος τῶν ἀφράκτων ... καὶ τριηράρχων (duorum) Διῖ Σωτήρι, Ἀθάναι Σ[ω]τερίαι, Ποσειδᾶνι Ἀσφαλείῳ, Ἀρτέμιτι Ὀρθωσίαι, Ἡρακλεῖ, Ἀρεῖ, Ἀθάναι Ἀρείαι, Ἐνυῶνι, Ἐνυ[α]λίῳ[ι], Νίκαι κατὰ τὸν ἐκ Δελφῶν χρησμόν. Lycii fortasse belli a. 177 confecti (v. supra) monumentum (Graindor); 2) IG XII 5, 914 ... Σαράπι Ἰσ[τ]ι; 3) Graindor Mus. Belge XIV 1910, 19, 2: Ῥοδίων οἱ στρατευόμενοι μετὰ ἄρχοντος τῶν ἀφράκτων ... καὶ τριηράρχων (duorum) καὶ γραμματέως ... καὶ ἀγεμόνος τῶν ἡμιολιᾶν ... καὶ ἐπιμελητῶν (duorum; cf. hunc n. 619₅₀) καὶ γραμματέως ... Διοσκόροις καὶ Ἑλέναι. Iisdem annis decretum n. 658 tribuit Graindor, litteris scilicet simillimis exaratum.

Δ620. Tenii et Nesiotaе Apollonium Milesium medicum laudant, inde ab a. 188. Teni in Neptuni et Amphitritae fano. Edd. Demoulin Bull. Hell. XXVII 1903, 233, 1, cf. Mus. Belge IX 1905, 85; IG XII 5, 824. Cf. Pohl De Graecor. medicis publ. 45; Graindor Mus. B. X 1906, 62, II.

[III]

Teniorum decretum:

ἀγαθεῖ τύχει. ἄρχοντος¹ Ἀγαθί[ων]ος, μηνὸς Βουφονιῶνος² πέμπτη[ι]

Tempus bello Macedonico tertio (a. 196) aut, id quod praeferimus, pace cum Antiocho a. 188 facta paullo recentius esse videtur, qua pace Romani sanxerunt μὴ πολεμῆσαι δὲ Ἀντίοχον τοῖς ἐπὶ ταῖς νήσοις (Polyb. XXI 45, 4), Rhodiorum vero res auctae sunt (not. 13). 1 Teniorum archontes in muro, publici haud dubie aedificii, perscripti erant, primo nomina sola, praescripto: οἷδε ἦρξαν ἀπὸ Τιμησίωνος διυστ[ά]μεν[ο]ς[ι] κατ' ἐνι- [αυ]τόν, deinde notulis interpositis, velut illa ἐπὶ τούτου Τηνίοις ἐμ Μιλήτωι ἀτέλεια, π[ο]λι[τε]ία ..., post magis ornate. Graindor Mus. Belge 1911, 253 (Wilhelm Ἀρχ. Ἐφ. 1914, 87); IG XII 5, 895—909. Sera sunt haec testimonia sed quibus annalium antiquissimorum indoles illustretur satis idonea. Cf. Milesiorum fastos n. 272, Rhodiorum exempla n. 724. 2 Buphonion,

ἐπὶ δέκα· ἔδοξεν τεῖ βουλευεῖ καὶ τῷ δήμῳ, πρυτάνεων³ γν[ώ]μ[η]· |
 ἐπειδὴ Ἀπολλώνιος Ἰεροκλέους Μιλήσιος⁴ ἱατρός ὑπά[ρχων] | ἐν τε
 5 τοῖς πρότερον χρόνοις π[ολλ]ᾶς ἀποδείξεις ποιησάμενος | καὶ κατὰ τὴν
 τέχνην καὶ κατὰ τὴν λ[οιπ]ήν [ε]ὐνοίαν [ἄξιον] | ἑαυτὸν παρέσχετο τ[ῶν]
 ψηφισθεῖντων αὐτῷ ὑπὸ τοῦ δήμου φι[λαν]θρώπων, ἀποδημῶ[ν τε]
 καὶ δημοσιεύων⁵ ἐν ἄλλαις νήσοις ἐ]κτενῆ καὶ πρόθυμον ὁμοίως
 ἑαυτὸν παρέσχετο [κατὰ τε τὴν τέχνην] | καὶ κατὰ τὴν λοιπὴν εὐνοίαν
 10 πᾶσι τοῖς ἐντυγχ[άνου]σιν, ἀρρώσ]των τε πλεόνων παραγενομένων εἰς
 τὴν ἡμ[ετέραν πόλιν ἐπελ]θὼν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν [ἐ]π[ι]τ[η]γ[ε]ν[α]το
 [π]ρότερον τε θεωρεῖν λει]τουργήσιν τὴν ἐξάμνηον⁶ τὴν ἐπ' ἄρ-
 χον]το[ς τοῦ δαίνος], καὶ τοῦτο ποιήσαντος αὐτοῦ φιλοσίμως καὶ ἐκτε-
 νῶς πολλοὺς τε | σώσαντος ἐγ' μεγάλων ἀρρωστικῶν καὶ .ο . — . |
 15 - 121 - 7, | νῦν τε λαμβάνων τὸ δημοσίον [ἐ]ργ[ο]ν [παρὰ τῆς πόλεως
 καὶ λοιμοῦ] | καινοῦ περιεστικτός ἐπικινδύνου ἀπ[αν]τας τοὺς Νη-
 σ[ι]ώτας⁸, τὸν δῆ]μον οὐκ ὠλήθη δαῖν κατα[λι]πεῖν, ἀλλὰ σ[π]ουδ[ά]ζων
 δ[ι]ε[τε]λ[ε]ι δ[η]μοσίαι, καὶ παρεχόμενος ἑαυτὸν πᾶσιν ἀπροφάσιστον
 καὶ [ἀκόλουθον] | τεῖ ἐξ ἀρχῆς αἰρέσει· ὅπως οὖν καὶ ὁ δῆμος ὁ
 20 ἡμέτερος φαίνεται | τιμῶν τοὺς ἀξιόους τῶν ἀνδρῶν γ[ε]νομένους | κατὰ
 τὴν δύναμιν [τὴν] | ἑαυτοῦ, δεδύχθαι τεῖ βουλευεῖ καὶ τῷ δήμῳ, εἶναι
 μὲν αὐτῷ κυρ[ί]ας | καὶ τὰς πρότερον ἐψηφισμένας παρ' ἡμῖν τιμὰς

quo etiam decretum IG XII 5, 826 factum est, Atheniensium Boëdromionem aequare videtur, sicut Deli notum est, Bischoff Realenc.² Kalender § 51.

3 Haec tunc solita praescripti Teniorum formula est; saec. III et II initio scribebant ἔδοξεν τῇ βουλῇ, ὁ δαῖνα ἐπεσάται (hoc interdum deest), ὁ δ. εἶπεν.

4 Milesiorum eponymus (cf. n. 272) anni 197/6 fuit Ἀπολλώνιος Ἰεροκλέους Rehm Milet I 124₉₆; cf. p. 442. Qui ne pro eodem viro habeatur, nihil ob stare videtur. Posterii gymnasii Priensium discipuli fuisse possunt, ubi quidem notae memoriales ὁ τόπος Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀπολλωνίου Μιλήσιου et ὁ τόπος Ἰεροκλέους τοῦ Ἀπολλωνίου muro inscriptae sunt (I. Priene 313_{113. 435}).

5 Cf. SGDI 3618 (Syll.² 490) Coorum decretum in Xenotimi Timoxeni f. medici honorem, ubi vs. 8 τῶν ἱατρῶν τῶν [δαμ]σ[μευόν]των ἐν τῇ πόλει. Idem in decreto Brycuntiorum Carpathiorum, Rhodiorum pagi, (IG XII 1, 1032 = Syll.² 491) dicitur πρὸ τοῦ τε μεσσηθήμερι διατρίβων ἐν Ῥόδῳ. Dttb. Antiquiora exempla collegit Pohl l.l. 8 sqq. Cf. Gortyniorum n. 528.

6 Semenstres, non annuos Teniorum magistratus fuisse docent IG XII 5, 880 sqq., quibus post ἀρχοντος τοῦ δαίνος οἷδε ἦσαν (τὴν πρώτην s. δευτέραν ἐξάμνηον similia) enumerantur γραμματεὺς βουλῆς, πρυτάνεις, στρατηγοί, (ὑποστράτηγος), γυμνασιάρχῳ, ταμίης, τραπεζεῖτης, ἀστυνόμοι, ἀγωνοθέτης, πράκτορες, λογισταί, ἀγορανόμοι, εἰσαγωγαῖς ordine non prorsus constante nec numero (IG XII 5 p. 276). Cf. Bischoff Realenc.² l.l. (not. 2).

7 Laudis mentio quaecunque supplenda. 8 Cf. not. 13.

καὶ δωρεάς, ἐπαιν[έ]σαι δὲ καὶ νῦν Ἀπολλώνιον Ἱεροκλέους Μιλήσιον
ἐπὶ τοῖς προει[ρη]μένοις καὶ παρακαλεῖν αὐτὸν καὶ εἰς τὸ λοιπὸν τὴν
25 αὐτὴν ἔχειν | προαίρεσιν εἰδόμενα, ὅτι ὁ ἡμέτερος δῆμος μνημονεύσει
τῶν ἐαυτὸν εὐεργετησάντων· στεφανῶσαι δὲ αὐτὸν καὶ θαλλοῦ | στε-
φανῶναι τῷ ἱερῶι τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης ἀρετῆς ἐνεκεν
καὶ εὐνοίας ἣν ἔχων διατελεῖ περὶ τὸν ἡμέτερον | δῆμον· ἀναγράψαι
30 δὲ καὶ τὸ ψήφισμα τούδε εἰς στήλην λιθίην καὶ στήσαι εἰς τὸ ἱερὸν
τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης⁹.

Nesiotarum decretum:

ἀγαθεῖ τύχει. ἐφ' ἱερέως ἐν Ῥόδῳ¹⁰ Αὐτοκράτεως¹¹, μηνὸς Σμινθίου,
ἐν δ[ε] | Τήνῳ ἄρχοντος Χαριππίδου, μηνὸς Ἀπατουριῶνος¹² ἔκτει
ἱσταμένου, | ἔδοξεν τοῖς συνέδροις τῶν Νησιωτῶν¹³. οἱ προστάται¹⁴
35 προέγραψαν· Ἀπ[ολ]λῶνιος Ἱεροκλέους Μιλήσιος ἱατρός ὑπάρχων καὶ
ποιησάμενος ἀ[πο]δεξις κατὰ τε τὴν τέχνην καὶ κατὰ τὴν λοιπὴν
εὐνοίαν ἐπὶ τοὺς | Νησιώτας, ἐπαίνων καὶ στεφάνων ἡξιώθη καὶ τῶν
λοιπῶν τιμῶν, ἔν τε τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις διατετέλεκεν ἀκόλουθον
[ἐαυ]τὸν παρεχόμενος ταῖς ἐξ ἀρχῆς αἰρέσει, περιστάντων δὲ π[α]θῶν
40 (ἐν) | δῆμων¹⁵ κατὰ κοινὸν τοὺς Νησιώτας παραμεμένηκεν ἐπὶ [τῶν] |
τόπων, καὶ πᾶσι τοῖς προσδεηθεῖσιν αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν [τέχνην] |
καὶ κατὰ τὴν λοιπὴν εὐνοίαν ἀπροφάσιστον ἑαυτὸν παρ[έ]σχεται,

⁹ Strab. X 487: Τῆνος δὲ πόλιν μὲν οὐ μεγάλην ἔχει, τὸ δ' ἱερὸν τοῦ Πο-
σειδῶνος μέγα ἐν ἄλλει τῆς πόλεως ἔξω, θέας ἄξιον· ἐν ᾧ καὶ ἐστιατόρια πεποιεῖται
μεγάλα, σημεῖον τοῦ συνέρχεσθαι πλῆθος ἱκανὸν τῶν συνδυόντων αὐτοῖς ἀστυγε-
τόνων τὰ Ποσειδώνια. Situm inde ab a. 1902 effoderunt Demoulin et Grain-
dor Belgae (libros cf. IG XII 5 p. 399). ¹⁰ Solis sacerdos eponymus Rho-
diorum principatum indicat, quem a. 188 impetrasse videntur. Teniorum
tunc nummi aenei Ammonis et Neptuni (cum delphino, addito interdum
balaustio Rhodiorum symbolo) cusi sunt. Head HN² 493; Demoulin Bull.
Hell. XXVI 1902, 412; IG XII 5, XIX 1354. ¹¹ Bleckmann Klio XII 1912,
254^{ss}. ¹² Rhodiorum mensem Sminthium cum Teniorum Apaturione,
i.e. Atheniensium Maemacterione comparatum habes; quod sane permi-
rum est, quia in lapide Rhodio IG XII 1, 4 Sm(inthium) sequitur Artamitius
mensis certe vernalis. Cf. de Magnetum Maeandriorum Smisione n. 589³.
Bischoff Realenc.² l. l. ¹³ Nesiotarum foedus quod sub primis duobus
Ptolemaeis floruerat (n. 390), num post Macedonum victorias dissolutum
sit, quaeritur; negavit Koenig Bund der Nesioten 40 sqq. Finem si non
foederis attamen principatus Rhodii (not. 10) anno 168 denuo attribuit
Swoboda Staatsalt. 422. Cf. Graindor Mus. Belge XIV 1910, 18 sqq.

¹⁴ Prostatae Nesiotarum tertio saeculo ignoti, tum demum, sicut Te-
geae (n. 501³) ad Aetolorum exemplum instituti esse videntur (Demoulin;
Schulthess Realenc. VII 1490). ¹⁵ Spatium litteras π[α]θῶν ἐν | non capit.

σ]π[ρ]υδῆς καὶ φιλοτιμίας οὐδὲν ἐλλείπων, καὶ τεθεράπευκε πρ[α]λοῦς | ἀσθενούντας ἐν τεῖ χώραι τεῖ ἡμε[τέ]ραι, περὶ πλέονος ποιούμενος τῇν | [τῶν | νοσοῦντων σωτηρίαν τοῦ ἰδίου συμφέροντος], ἐν τε τοῖς ἄλλοις
 45 ἀνέσ[τ]ραπται καλῶς καὶ ἀξίως τῶν τε Νησιωτῶν καὶ] τῆς ἰδίας
 πατρίδος· | ὅπως οὖν καὶ οἱ Νησιῶται φαίνονται τοὺς καλοὺς τῶν
 ἀνδρῶν τιμῶν[τες | --

Δ 621. Pantaleo II praetor Aetolorum statua ahenae a Delphis honoratur, a. 186—172. Basis calcaria cum vestigiis pedum. Ed. Pomtow Delphica II 53 (Berl. phil. Woch. 1909, 287). Cf. idem Klio XV 12 et 41 not.; A. Reinach Bull. Hell. XXXIV 1910, 326. [Pw]

ἃ πόλιν τῶν Δελφῶν Πανταλέοντα Πετάλου ἰ
 Αἰτωλὸν ἐκ Πλευρώωνος ἀρετᾶς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας
 τὰς εἰς τὸ ἱερόν καὶ τὰν πόλιν Ἀπόλλωνι.

Statua verae magnitudini suppar in templi area ad opisthodomum posita fuisse videtur, ubi multa Aetolorum donaria coacervata erant.

1 De Pantaleonte II cf. n. 546 A¹; cum ter praetor fuerit (a. 186, 180, 174), sed Aetolos post a. 191 Delphorum inimicissimos fuisse consentaneum sit (n. 611⁸), titulum in quo verbum στραταγός non exstat (cf. n. 597 B), in univ. annis 180—170 vindicem. Ceterum a. 172 Pantaleo, Aetoliae princeps cum Eumene rege Delphis versabatur (Liv. XXXVII 15).

Δ 622 A. B. Aetolorum decretum (A) et Vaxiorum epistula (B) de Oaxio quodam Amphissae habitante, c. a. 185—175. In lapide oblongo calcario baseos vel muri. Edd. Haussoullier Bull. Hell. VI 1882, 460, n. 92 (tit. A: GDI 1412; tit. B: Blass ibid. 5151; Halbherr Mus. Ital. III 1890, 742, n. 197) et Nikitsky Forsch. auf d. Geb. d. griech. Inschr. (rossice) Dorpat 1901, p. XXIV sqq. cum tab. fotogr. Cf. Szanto Griech. Bürgerr. 81; Swoboda Staatsalt. 329⁶. 330¹. 350⁷. Exscripti a. 1887, lapis postea fere totus deletus. [Pw]

Aetas non constat; scriptura convenit annis 200—170. Quae bella in insula Cypro gesta in tit. B₃ intellegenda sint, vix diiudicari potest. Sane tit. A, B triginta fere annis post illa bella perscribebantur, et isopolitiae Aetolorum et urbium Cretensium (not. 8) haud dubie iam a. 220—200 erant factae (Swo. 350⁷). Propter Delphos v. 7 commemoratos Ha. textus minus recte ante a. 189 incisus coniecit, cf. not. 2. Certe ea res alicuius momenti esse mihi videtur, quod Delphis a. 185/4 (W-F 286) στρατ. Ἀλεξάνδρου τὸ τρίτον Καλυωνίου, .. ἀπέδοτο Κρενώλας πατὴρ Πυσιπάλου Ἀξίος .. σώμα γυναικείου, αἰ ὄνομα Μελίτα (v. infra B₁₀), τὸ γένος Λύδια .. βεβαιωτῆρες .. Στράβωνος Πυσιπάλου, Ξενοίας Ἀντόχου Ὀάξιου. Quos Oaxios prope Amphissam habitasse et cum Epicle (A₅ sqq.) necessitudine quadam coniunctos esse verisimile est; cf. ibid. v. 11 tres testes Εὐκλῆς.

- A [στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν τοῦ δεῖνος ethnicum, γραμμα|τεύοντος δ]ῆ βουλᾶς¹. α. δ[-α.ε.ι-], τῶν -δὲ Αἰτωλῶν γραμ|μ|ατεύοντος Φίλωνος τοῦ Ἀπ[-α.τι- ethnicum ... ἔδοξε | τ]οῖς Αἰτωλοῖς· τ[ἀ]ν ἐπι-
 5 σ|τολ[ἀ]ν παρὰ τῶν κόσμων καὶ τᾶς | π|όλιος τῶν Ὁαξίων ποτὶ τὸ κοι-
 νὸν [τῶν Αἰτωλῶν, περὶ Ἐπικλέ]ος, δς ἔστι μὲν Ὁάξιος, κατ[ο]ικεῖ δὲ
 ἐν Ἀμφίσσαι, ἀναδέμεν| ἐν τε Δελφοῖς καὶ ἐν Θέρμωι² τὸν [γρ]α[μ-
 ματέα Φίλωνα, καί] | τὰν ἀναγραφὰν δόμεν Ἐπικλεῖ· [τὰν δὲ ἐπιμέ-
 λειαν τ]ὰν | περὶ τᾶς ἀναγραφᾶς ποιήσασθαι³ ἐν νο[μίμωι ἐκκλησί]αι⁴.
- B φαξίων οἱ κόσμοι καὶ ἡ πόλις Αἰτωλῶν συνέδροις⁵ καὶ τῷ στρα-
 ταγῷ καὶ τῷ ἱππάρχαι χαίρειν. γινώ[σκε]τε Ἐράτωνα πολί|ταν ἀμὸν
 ἰόντα, ἐκπλεύσαντα δὲ ἐπὶ στ[ρ]ατ[ε]ίαν εἰς Κύπρον | καὶ λαβόντα
 5 γυναῖκα τεκνοποιήσασθαι υ[ί]οδς δύο, Ἐπικλῆν | καὶ Εὐαγόραν· συνέβα
 δὲ ἀποθανόντος τῷ Ἐράτῳ ἐν τῇ | Κύπρῳ, αἰχμαλώτως γενέσθαι
 τὸν περ[ρ]ὶ τὸν Ἐπικλῆν καὶ | τὰμ ματέρα αὐτῶν, καὶ πρᾶθῆμεν τὸν
 Ἐπικλῆν εἰς Ἀμφίσσαν· | καταβαλὼν δὲ τὰ λύτρα ὁ Ἐπικλῆς οἴκε[τ]ι παρ'
 ὑμὲ ἐν Ἀμφίσσαι, | πολίτας ἰὼν ἀμὸς, αὐτὸς τε κα[ί] τ[ἀ] τέκ[να αὐ]τῷ
 10 Ἐρασ[ιφῶ]ν⁶ καί | Τιμῶνα καὶ θυγάτηρ Μελίτα. [καλῶς οὖν π]οιηεῖτε⁷
 φρονεῖ[τε] δόντες ὅπαι, εἴ τίς κα ἀδικῇ α[ὐ]τῷ, κα[ὶ] λύγεται ὅφ' ὑμῶν [καὶ
 κοί]νῃ καὶ ἰδίᾳ, ἡ δὲ κοινοπολι[τείας]⁸ αἰδία ὑπάρχη ἀν[α]γραφά.

1 Aetolorum βουλᾶ aliunde non nota, sed cf. n. 546²⁰: καὶ ἐμφερόντω τὰ ἐν τοῖς Αἰτωλοῖς γεγόμενα κατὰ τὸν βουλευτὰν cum ibid. not. 18, et in tit. Ἐφημ. ἀρχ. 1905, 79 sq. n. 3 quattuor βουλάρχους subscriptos. Inde Swo. 360 senatum et synedrium, βουλευτὰς et συνέδρους idem valere conclusit. Cui sententiae favet, quod et hic et n. 546³³ sq. et a. 194, n. 598 D₃ duo scribae recensentur aut supplendi sunt: alter synedrii-senatus, alter concilii Aetolici; de quibus cf. add., ubi haec confirmantur titulo Thermis reperto. Itaque illud 'collegium sanctius' apocletorum n. 546¹⁸, de quibus tituli adhuc tacent, potius prytanibus (*Ratsausschuß*) respondisse puto. 2 Eadem verba in tit. Aetolico anni 182, n. 629³², unde Aetolos etiam post a. 190 Delphis documenta publica proponenda curavisse patet. Nik. suppl. [ἀνα-
 γραφᾶι] (quod propter ἀναγραφὰν v. 8 minus quadrat) . . Θέρμωι [κ]αί ἐν Ἀμ-
 φίσσαι, τόπον? δὲ ἐν | τ]ὰν ἀναγραφὰν, sed ΓΟ post Θέρμωι in lapide legi.

3 Cf. n. 629²⁸: ὅπως δὲ . . ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι τὸν στραταγόν. Sed etiam de suppl. [τὰν δὲ ψᾶφον τ]ὰν cogitavi pro Ha. [ἐπιψᾶφιν]; utrum QN an AN in lapide fuerit, diiudicari non potuit. 4 ἐγγ[ό]μους ἀρχοντας? suppl. Nik., sed tum articulus τούς addi debuit. 5 Bl. perperam [ἀ]τὶ βολᾶι.

6 Editt. Ἐρασ[ίων], quod nomen nusquam repperi. Casu quodam vir cognominis Ἐρασ[ίων] Ἐράτῳ οἰμ vixerat Athenis, cf. Lys. XVII 3 (Ἐράτῳ ὁ Ἐρασ[ίων] πατήρ). Sed etiam Ἐράς[τω]ν in censum venit. 7 Cf. n. 647⁹. 8 I.e., *Bundesbürgerrecht*, eadem quae ἰσοπολιτεία audit Ἐφημ. ἀρχ. 1905, 96 n. 12⁵, *identisch mit* πολιτεία, cf. Szanto l. l. 71¹. Swo.

Δ 623. Thisoa a Philopoemene restituta, a. 189/7 sqq. Thisoae ad Lusium fluvium in Arcadiae regione nunc *Karkalu* dicta; duas laminas aeneas effodit Oikonomos. Ed. IG V 2, 511. 510. Cf. Oikonomos Berl. phil. Woch. 1911, 1206 et Πρακτ. 1911, 243; Lattermann-Hiller Arkad. Forsch. 1911, 37 et tab. V. XI et Ath. Mitt. XL 1915, 861. [Hí]

A ἐπει[δὴ] Θύμων Πausίων[ος] Θέλφους[ιος]¹ | ὑπ[άρ]χε[ι] φίλος ὦν καὶ
εὐχρηστος τᾷ π[ό]λει | καὶ [τοῖς] ἰδ[ι]ώταις τοῖς παραγινόμενοις κα[τὰ] |
5 χρεῖ[αν] ἔχουσιν, καὶ τὰς πόλιος χρεῖαν ἐχούσας | διαφόρου ἔδωκε
τᾷ πόλει, δεδύχθαι Θύμωνα | Πausίωνος Θελφούσιον πρόξενον ἦναι
καὶ εὐεργέταν τὰς πόλιος αὐτόν καὶ ἐγγόνος. ἦν[αι] δὲ αὐ[τῷ] τοῖς καὶ
ἐπινομίαν καὶ τὰ ἄλλα τίμια ὅσα ὑ[πάρ]χει | καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις
10 καὶ εὐεργέταις τὰς πόλιος· γράψαι δὲ καὶ τὸς ἐπιμελητάς τὸ ψάφισμα
ἐν γάλκωμᾳ καὶ ἀναθῆναι ἐν τῷ ἱερῶν τῷ Μεγάλῳ Θεῷ 2. |
Θελ[fulguris imago 3]φου.

B -- εἰ[μεν] αὐτοῖς ἀσφάλειαν καὶ π[ολέ]μου καὶ ἰράνας καὶ αὐτῷ καὶ
ἐγγόνις· εἰ[μεν]⁴ | δὲ αὐτοῖς καὶ ἐπιξυλίαν⁵ καὶ ἀτέλειαν πάντων ὦν

Philopoemen postquam ex Creta rediit, statim belli contra Nabim gerendi dux electus (autumno 193, n. 599) Spartanos vicit. Secutum est Antiochi bellum; deinde duobus annis continuus (190/88) quintum et sextum praetor fuit Achaeorum. Priore anno cum de conciliis Achaeorum legem parasse tradatur (Liv. XXXVIII 30), alia quoque ab eo tum administrata esse videntur, velut ea, quae Plutarchus Philop. 13 narrat multos eum pagos a Magna urbe ut deficerent impulsisse (ἀπέστρεψε πολλὰς τῶν περὶ τοὺς ἡμεῖς), causam quidem addens inanem; neque enim ut patriae noceret, sed ut oppidorum Arcadicorum quae in foedere Achaico suffragia ferrent numerum augeret, haec facta esse videntur. Tunc igitur nummi aenei cusi, quibus praeter Ἀχαιῶν nomen et symbola inscriptum Ἀλιφεϊρέων, Ἀσεατῶν, Διπατῶν, Ἐλισφασίων, Θισοαίων (Θισοαίων), Κορυνηίων, Μεθυδριέων, Παλλαντίων, Τευθιδῶν. Nomina Weil Z. Num. IX 1882, 256; Head HN² 418 ad a. 194; alii ad a. 192 (Colin Rome et Grèce 239) s. 191 rettulerunt; a. 188/7 posuimus IG V 2 p. XXVI coll. Niese III 36. — Formae litterarum quae vocantur cursivae εἰς ὧν.

1 Thelphusa ad Ladonem sita XXI chilometrorum intervallo a Thisoa distabat. IG V 2 p. 101. 2 Magnus Deus, utrum cum uno e notis Olympiis sive aliis deis componendus sit an sui generis fuerit, non liquet. Cf. Kern Berl. phil. Woch. 1913, 22/3. De dis magnis cf. B. Mueller Μέγας Θεός Halis 1913. 3 Urbis signum, quia fulgur θάλλει. 4 Sermonis mixti documenta satis luculenta praebent laminae Lusis in Achaiae confinio inventae IG V 2, 388 sqq. Forma εἰμεν dorica, ἦναι (A₆, 7) arcadica est. Cf. not. 7. 5 ξυλίαν exercitus exhibet Polyb. XXI 39, 12: τοὺς ἐπὶ τὰς ξυλείας καὶ χορτολογίας ἐκπορευομένους ἐκ τοῦ τῶν Ῥωμαίων χάρακος. Hic ἐπιξυλία ius est ligna in proprium usum caedendi, sicut ἐπινομία (A₆) pascendi; utrumque Arcadiae pascuis silvisque

5 ἡ [πό]λις ἡ ἀμετέρα κυριεύει· εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ Θισσαῖον καὶ εἰς
φάτρην⁶ ἔρπειν ὅποιαν ἂν βόληται· | ὑπάρχ[ειν] δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ
λοιπὰ φιλόφρονες τῶν οἱ Θισσαῖοι κυριεύονσι, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις
προξένους καὶ εὐεργέταις τῶν Θισσαίων· γράψαι δὲ καὶ τὸς ἐπι-
μελητάς τ(ὸ) ψάφισμα ἐν χάλκῳ[μ]α κἀναθῆναι ἐς τὸ ἱερὸν τῷ
Μεγάλῳ Σιῶ⁷.

accommodatum. 6 Megalopoli Lycoatarum φάτρης decretum IG V 2, 446;
praeterea φυλαί (ibid. 451. 452. 462) et ἡ πάτρα τῶν Προσυναίων (ibid. 495)
innotuerunt. 7 Σιῶ pro Θεῶ Laconici sermonis est, contra κυριεύονσι
pro -οντι arcadici.

624. Philopoemenis honores heroici, a. 183. Olim Megalo-
poli. Edd. Boeckh CIG 1536 e Miltiadis apographo; Ross IG ined. I 12
(Keil Anal. epigr. et onom. 9); Le Bas-Foucart II Expl. 331 (Syll.² 289); IG
V 2, 432 e Le Basii ectypo, ubi pauca dispeximus. [Hi]
[... ὅπως δὲ] καὶ ἐν ταῖς π[ατ]ρ[ι]δ[ι] 1 -- |...]ως ἐπαύξηται κατὰ π[άν]τα, δε-
δόχθαι ταῖς | π[ό]λει τιμᾶσαι Φίλο[π]ο[λί]μενα Κραύγιος | τ[ι]μαῖς ἰσοθέοις²
5 [ἀρ]ε[τ]ῆς [ἐνε]κεν καὶ εὐ[ε]ργεσίας· ἰδρύσα[σθαι]³ δὲ εἰς τιμὴν αὐτοῦ |
ἐ[ν] ταῖς ἀγοραῖς τὸ μ[νᾶ]μα⁴ καὶ μετᾶραι ἐκ⁵ Μεσσα[ν]ίας⁶ τ[ῆ]ς ὁστέα⁷
εἰς τ[ῶ]ν ἀμετέραν πόλιν, | καὶ βωμόν κα[τὰ] σκευάξει⁸ λευκόλιθον ὡς

Polybii monumentum esse (de quo cf. Paus. VIII 30, 8) negavit B.,
Philopoemeni reddidit interpretationis fundamentum iecit Keil; lectionem
F. e Le Basii ectypo correxit; eodem usus est Hi. Multa dubia restant;
nec tamen textum memorabilem e sylloge expellere ausi sumus. In la-
cunis indicandis versus 32 litterarum sumpsimus, quamquam numerus
variat. Ad hunc titulum redeunt et Polybii testimonium, quod nimis de-
curtavit Livius XXXIX 50: *vieta namque Messene bello exposcentibus Achaeis
deditit noxios, ossaque reddita Philopoemenis sunt, et sepultus ab universo
Achaico est concilio, adeo omnibus humanis congestis honoribus, ut ne di-
vinis quidem abstineretur*, et Diod. XXIX 18 ἀλλ' ὁμοῦ μετὰ τὴν τελευταίαν ὥς-
περὲν τινι θεῷ προνοίᾳ τὰς ἰσοθέους τιμὰς ἡλλάξατο τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν
ἀπηντηκῶτων ἀκληρημάτων. χωρὶς δὲ τῶν κοινῇ τοῖς Ἀχαιοῖς καταψηφισθέντων
εἰς τιμὴν τάνδρως, ἡ πατρίς ἰδρύσατο, καὶ τὸ βουλευτὴν αὐτῷ κατ' ἐναυτὸν καὶ
τῆς ἀρετῆς ἐγκώμιά τε καὶ ὕμνους κατέδειξεν ἄδειν τοὺς νέους. K. 1 Antea
Achaeorum honores commemorati esse videntur, cf. Diod. l. l.: χωρὶς —
ἡ πατρίς. 2 *divinis* Liv. l. l. Imitati sunt ipsi Megalopolitani, in Gemini
procuratoris obscuri honorem: IG V 2, 435. 3 ἰδρύσατο Diod. l. l.

4 Suppl. F., monens Timoleonta Syracusis item in foro sepultum esse.
Plut. Tim. 39. 5 Suppl. Wil. 6 Suppl. Hi., haec ante pompam illam
sollemnem decreta esse ratus, qua Philopoemenis ossa ferebat Polybius
Lycortae praetoris filius. Plut. Philop. 21. 7 *ossaque reddita* Liv.

8 Foucarti lectionem recepinus, reposita forma Dorica.

10 κ[άλλιστον, καὶ β[ουθυτεῖν⁹ τῇ ἀμέραι τῇ | Δι]ός Σωτῆρος¹⁰, στε-
 φαγῶσαι δὲ καὶ αὐτὸν εἰ[κ]όνει χαλκέαις τέσσαρσι, καὶ στήσαι τὰν |
 μέν μίαν ἐν [τῷ θ]εᾶτ[ρωι - c. 131 - | π]εζικάν¹¹, τὰν δὲ ἄλλαν
 15 - c. 151 - | .]κον, τὰν δὲ ἄλ[λαν ἐν - c. 151 -, | τ]άν δὲ ἄλλ[αν ἐν - c. 121 -,
 καὶ ἀνακα[ρ]ῶσαι ἐν τῷ[ι ἀγῶνι τῶν Σωτηρίων τὸν τε | στ]έφ[ανον
 25 [καὶ τὰς ἄλλας τιμὰς - c. 81 - | τ]αῖς δὲ [--- | sex vss. mutili | π]όλιος
 γ[--- | τὰν πόλιν ---]ν τ[ὸν] τε [--- | π]όλιος καὶ - c. 1 - μ[---] .αις φ...ος
 30 καὶ ἀπιγ[--- πομπάν | π]έμπην¹² ἀ[μ]φὶ ἀκερσεκόμ¹³ [--- | τ]έμενες¹⁴
 ἐς τὰν . . ολιθ[---] .ς ταινί¹⁵ ταὶ [τ]ι[μ]αὶ ἀν[---] . Ἀρκάσι ἀξίαν, τ[ι]θ[έ]-
 35 γ[αι¹⁶ δὲ καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἵππικὸν ---, | τ]ὸν δὲ ταμίαν ἀνα-
 [διδόναι εἰς τὰν θυσίαν] | τοῖς τᾶς πόλιος ἱ[ερο]θ[ύ]ται[ς] ἐκάστωι δύο |
 μναῖς, τὰ δὲ κρέα τ[ὰ] βρώσ[ιμα] κ[ατακαίειν]¹⁷, τὸ | δ]ὲ δέρμα κατα-
 40 δίδοσθαι τοῖς [ἀεὶ ἱερασο]μένοις¹⁸· τοῖς δὲ Σωτηρίοις ---νοισιν¹⁹ τοῖς
 κτωμένο[ις]²⁰ - c. 131 - | του τὸν Δία τὸν Σωτῆρα - c. 141 - | ἐ]ν τὸ τέ-
 μενες¹⁴ τὸ Φιλοπ[ο]ίμενος, καὶ παριστ[ά]τω²¹ οἷν ἱερόθυτον τὸν τ'
 οἶνον, καὶ ἀναγορε[ύ]ετω²² ἐπὶ ταῖς θυσίαις κατ['] ἐνιαυτὸν καὶ |
 45 σ]τεφανώτω ὁ καὶ τῇ Ἑστία[ι] ἱερατεύων | κα]ὶ τὰ [γέρ]η λαμβανέτω
 καὶ [--- c. 111 - | - c. 111 - καρ]υσσ[ε]σθ[ω] --- | duo vss. mutili ---

⁹ Diod. l.l. ¹⁰ Cuius fanum in dextra Helissontis fluvii ripa ad forum est. Paus. VIII 30, 10, cf. Excavations at Megalopolis 1890/1, 52. 58.

¹¹ Ut Epidauriorum in Asclepieo IG IV 940₂₃ εἰκόνα χαλκῆαν πεζικάν. Opponi poterat εἰκόνα χαλκῆαν ἐπιππον, ut ibid. IV 944₁₇. ¹² Suppl. Hi. IG V 2 p. 194, collatis infinitivis φέρην, παρέρπην. ¹³ ἀκερσεκο Le B. Apollinis Ἀκερσεκόμα sacellum (an Ἀκερσεκόμειον?) indicari videtur, cf. χαλκοῦν ἄγαλμα Ἀπόλλωνος, Onatae opus Phigaleā allatum, ad forum Paus. VIII 30, 3. ¹⁴ Forma Arcadiae propria, cf. vs. 42. K. F. ¹⁵ Pronomen arcadicum, cf. n. 306^{6.14}; neque enim ταινίτης (ut στεφανίτης) exstat.

¹⁶ Suppl. Hi. ¹⁷ Suppl. Hi. De ustis heroum victimis aut victimarum partibus Stengel Kultusaltert.² 127. ¹⁸ Ex. gr. suppl. Hi.; ἐπιμε]λουμένοις F., sed uncus deesse videtur. ¹⁹ Priorum supplementum [μ]νοισιν neque Arcadicum nec Doricum fuit; οἰάν Hi, cf. v. 43 οἷν.

²⁰ Cf. τοῖς κατέχουσι τὴν γῶραν (θεοῖς, ἥρωσι)? ²¹ θυσ]άντω F.

²² Hoc iam F., priora Hi.

625. Philopoemen statua equestri Delphis posita ab Achaeis honoratur, a. 183. In bathro calcario magno ante porticum Lysandri (n. 115). Edd. Homolle Bull. Hell. XXI 1897, 394 et Pomtow Klio IX 160, n. 20 cum imagine fig. 3 (Syll.² 926; Fouill. III 1, n. 47 cum tab. II 3). Monumentum cum statua refecerunt Pomtow-Wenzel Delphica III 175 in tab. XI, fig. 25 (Berl. phil. Woch. 1912, 963).

[Pw]

[τὸ] κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν Φι|[λο]ποιόμενα Κραύγιος Μ|εγαλοπολίταν 1
δ ἀρετᾶς ἐνε|κεν καὶ εὐνοίας τᾶς εἰς α[ὐ]τούς.

1 Cf. Plut. Philop. 2: ἦν δὲ τὸ εἶδος οὐκ αἰσχρὸς, ὥς ἐνιοὶ νομίζουσιν· εἰκόνα γὰρ αὐτοῦ διαμένουσιν ἐν Δελφοῖς ὀρώμεν . . et 10 fin.: φθάνει δὲ αὐτοῦς (in pugna Mantiniensi a. 207) ὁ Φιλοποιήμην ἀπαντήσας τῷ Μαχανίδῃ, καὶ τὸν ἵππον αὐτοῦ μετεωρίζοντα τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ σώματος ὀρῶν μικρὸν ἐνέκλινε τὸν ἴδιον, καὶ διαλαβὼν τὸ ἦυστόν ἐκ χειρὸς ὥθεϊ καὶ περιτρέπει τὸν ἄνδρα συνεπερίσας. τοῦτο ἔχων τὸ σχῆμα χαλκοῦς ἐν Δελφοῖς ἔστηκεν ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν θανυμασάντων μάλιστα καὶ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ καὶ τὴν στρατηγίαν ἐκείνην. Hoc monumentum magnificentissimum anno demum 183, statim post mortem Philopoemenis, erectum et consulto cum ante porticum Spartanorum (sc. propter tyrannum eorum Machanidam necatum) tum iuxta heroes Arcadum n. 160 positum esse, evincere studui l. l. 162. De aliis statuīs tum Megalopoli dedicatis v. n. 624₁₀.

Attali II donarium, ante a. 183. Bithyni et Galatae devicti. Or. 298.

626. Lycortas Polybii pater, inde ab a. 182. Epidauriorum in Asclepieo. Edd. Cavvadias Fouilles d'Epid. I 172a (Syll.² 290); Fraenkel IG IV 1422; cf. v. Wilamowitz Isyllos 4 not.; v. Scala, Studien des Polybios I 151; Kolbe IG V 1 p. XIII s.a. 182.

[Hi]

ἀ πόλις ἀ τῶν Λακεδαιμονίων¹ | Λυκόρταν Θεαρίδα Μεγαλοπολί|ταν²
ἀρετᾶς ἐνεκεν καὶ εὐνοίας, | ᾧς ἔχων διατελεῖ εἰς αὐτάν.

1 Lycortas effecerat a. 182 ut Lacedaemonii foederis Achaici participes fierent (Polyb. XXIII 17, 5 sqq.) ideoque videtur ab illis statuæ honore affectus esse. Wil.

2 Polybii rerum gestarum scriptoris nobilissimi pater. Lycortae filius, Polybii frater natus maior ille Thearidas fuisse videtur, qui in rebus Achaeorum publicis per illos annos aliquotiens commemoratur: a. 182 in ordinandis Messeniorum subactorum rebus aliquae videntur eius partes fuisse (l. Olymp. 46_a), a. 158 Romam legatus missus est (Polyb. XXXII 17, 1), item a. 146 (Polyb. XXXVIII 8, 1. 11). Vides eisdem fere temporis terminis eius res publice gestas contineri, quibus Polybii Monumentorum ab eo dedicatorum titulos habes duos: 1) Epidaurium IG IV 1422: Θεαρίδαν Λυκόρτα Μεγαλοπολίταν ἀ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων ἀρετᾶς ἐνεκεν καὶ εὐνοίας, ᾧς ἔχων διατελεῖ εἰς αὐτάν, quem non ad patrem Lycortae Polybiique avum, sed ad fratrem illum historici rettulit Fraenkel, scripturae ratione habita. 2) Lycosurae inventum Ἐρ. ἀρχ. 1895, 270, 2 (Syll.² 309), IG V 2, 535, cf. Hiller Ἀρχ. Ἐρ. 1914, 135, quem hic expeditimus: Θεαρίδας Λυκόρτα | Θεαρίδαν Φιλοποιήμενος | τὸν τοῦ υἱοῦ υἱὸν | Δεσποίναι. ,Quod Thearidas filio nomen Philopoemenis imposuit, id iure familiaritatis notissimae, quae inter nobilem illum ducem Achaeorum et Lycortae Polybiique familiam intercedebat, vestigium existimat Leonardos.' Dttb. Tempus tituli

vix multo ante Corinthum deletam statueris, immo posterior fuisse potest. Iam Thearidas hic honoratus vix fuit alius atque [Θε]αρίδας Φιλοποίμενος, qui (pro semet ipse) καὶ ὑπὲρ τῶν θυγατέ[ρ]α Μεγάλ[?]ειαν viginti minas dedit (nempe pro restituendis Magnae urbis moenibus, id quod Corintho de-
 num eversa factum esse videtur (IG V 2, 442, cf. 439 sqq.). Nomen Μεγά-
 λεια ex epigrammate Megalopolitano (IG V 2, 461) hausimus:

[τᾶς] τρίτον εὐόπλου Φιλοποίμενος αἶμα [λαχούσας]

[ἐ]νε Μεγακλείας αἵνεσον εὐξενίαν,

[ᾶ]ν ἀπὸ Δαμοκράτου; λέκτρων ἡμέγατο μά[τ]ηρ.

[τᾶς] ξενίας [ἀγνᾶ]ν Κύπριος ἱεροκόλον.

Hinc familiarum nobilissimarum stemmata restituimus Ἀρχ. Ἐπ. 1914 l.l.

220 Φιλοποίμην I (253—183) στρατηγός. (Θεαρίδας I Plut. Cleom. 21? cf. v. Scala Polyb. 15)

187 1) filia Δαμοκράτης; 2) [filia?]* Λυκόρτας στρατ. 182 c. 198

154 Μεγάλεια I c. 165
 Ἀφροδίτης ἱέρεια Θεαρίδας II Πολύβιος (c. 198—117)
 (posteri: n. 686 not. 892)

* Philopoemenis filium aliquem Φιλοποίμην II c. 132
 adultum exequiarum tempore
 (a. 182, cf. n. 624) non extitisse Θεαρίδας III
 inde concludas, quod urnam por-
 tabat Polybius Lycortae (n. 624⁶). [Μεγάλ]εια II

Sane nominum ratio facillime explicaretur, si alteram Philopoemenis
 filiam duxisset in matrimonium Lycortas, id quod fieri potuisse nemo negabit.

627. Eumenis et Cretensium foedus, a. 183. Gortyne in templo

Apollinis Pythii. Edd. A Halbherr Mon. ant. I 1889, 37 (Michel 26; Syll.² 288;
 cf. Blass SGDI III p. 232. 416. B De Sanctis ibid. XVIII 1908, 308, 16
 (A. J. Reinach Rev. arch. XIII 1909, 372). [Hi]

A ἀγαθῇ τύχη. ἐπὶ τοῖσδε συνέθεντο τῇμ φιλίαν καὶ συμα[χίαν]¹ ἑαυτοῖς
 τε καὶ ἐχρόνοις εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον βασι[λεὺς] Εὐμένης² καὶ Κρη-
 ταίων³ Γορτύνιοι, Κνώσιοι, Φαίστιοι, Λύττιοι, Ράυκιοι, Ἰεραπότνιοι,

Inter lapides A et B (huius duo exstant fragmenta) magna hiat lacuna. S.

1 Ita lapis. 2 Eumenes II Attali I filius, qui regnavit a. 197—159.

3 Ex nobilioribus Cretae insulae civitatibus hic praecipue desiderantur
 Cydoniatae, cum ei qui per dissensionum civilium tempora diversis facti-
 onibus praeesse solebant, Gortynii, Gnosii, Lyttii, Polyrrhenii (cf. n. 535⁶)
 hic omnes una cum rege Pergameno foedus ineant. Paullo ante huius
 tituli tempus (cf. not. 10), a. 185 ut quidem videtur (Nissen Unters. Quellen
 des Livius 333), cum Gnosii a Gortyniis, quorum socii erant Rhauicii et
 Lyttii, bello premerentur, Romani Appium Claudium cum aliis legatis
 miserunt, qui illorum discidia componerent (Polyb. XXII 19). Quod cum
 feliciter cessisset, brevi etiam Eumenes fidelissimus Romanorum assecla

5 Ἐλευθερναῖοι, Ἀπταραῖοι, Πολυρ[ο]ρήνιοι⁴, Συβρίτιοι, Λαππαῖοι, Ἄξιοι, Πριαναιέες, Ἀλλαριώται, Ἀρ[κ]άδες, Κεραῖται⁵, Πραῖσιοι, Λάτιοι, Βιάννιοι, Μαλλαῖοι, Ἐρώνιοι, Χερ[σ]ονάσιοι, Ἀπ[ο]λλωνιάται, Ἐλδίοιοι, Ὑρτακῖνιοι, Ἐλτυναῖοι⁶, Ἄνω[πο]λίται⁷, Ἡραδῆνιοι⁸, Ἰστρώνιοι, Ταρραῖοι, -τι-⁹, ὥς μὲν [β]ασιλεὺς Εὐμένης ἄγει ἔτους τετάρτου
10 καὶ δεκάτου, μηνὸς [Π]ανήμου¹⁰, ὥς δὲ Κρηταῖς, κοσμοῦν(των) ἐν Γόρτυνι τῶν σὺν Σα|

B [τὰ ὁμολογημ]ένα¹¹ [ῥα βα]σιλε[ύ]ς Εὐμένης ὁμολόγησεν· καὶ | [ἂν
ἂν χρεῖαν] ἔχῃσι [πρὸς] τοὺς συνισταμένους πολέμους | ἧ -ε-σι-ων¹²
15 ἧ σίτου ἧ ὀπλ[ων] ἧ βελῶ[ν], συναντιλήψεσθαι | [πάντων καὶ ἱ]ππεῖς
ἀποστέλλειν, οἷς τ[ὰ] ὀψώνια δώσιν, ὅσον | [ἂν χρόνον καὶ] τήγ χρεῖαν

atque adiutor cum eis foedus fecisse videtur. Sed illa pax a Romanis conciliata cum etiam ad Cydoniatis spectasset (Polyb. l. I. § 3), tamen hi iam mature se a reliquis rursus separasse videntur. Aliquot annis post adeo bellum inter Cydoniatis et Gortynios denuo erupit. Ac ne Eumenis quidem cum maiore parte civitatum Creticarum foedus diu mansit, quandoquidem a. 172 eum Cydoniatis sociis suis contra Gortynios auxilio venisse discimus ex Polybio XXVIII, 15, 1—3: ὅτι κατὰ τὴν Κρήτην δεδιότες Κυδωνιάται τοὺς Γορτυνίους διὰ τὸ καὶ τῷ πρότερον ἔτει παρ' ὀλίγον κενινδυνεύκωναι τῇ πόλει τῶν περὶ Νοθοκράτην ἐπιβαλομένων αὐτὴν κατασχεῖν, ἐξέπεμψαν πρέσβεις πρὸς Εὐμένην, βοήθειαν αἰτούμενοι κατὰ τὴν συμμαχίαν. ὁ δὲ βασιλεὺς προχειρισάμενος Λέοντα καὶ στρατιώτας σὺν τούτῳ τριακοσίους ἐξαπέστειλε κατὰ σπουδὴν, ὧν παραγενομένων οἱ Κυδωνιάται τάς τε κλεῖς τῶν πυλῶν τῷ Λέοντι παρέδωκαν καὶ καθόλου τὴν πόλιν ἐνεχείρισαν. Iam aliquot annis ante igitur rex Cydoniatarum hostibus desertis cum ipsis foedus fecisse videtur. Ha. Partim eadem partim alia Cretensium oppida enumerant: I. Magn. 21 et Milet I 307, 140 (cf. supra ad n. 524/8). Blass p. 232. 4 Cf. n. 535⁸.

5 Hi I. Magn. 21, 4 Κεραῖται vocantur; Βωλαγόρας Νεοκούδιος Κεραῖτας legitur Am. Journ. arch. I 1897, 187. 6 Ἐλτόνιοι I. Magn. 21³, sed Πόλλος Φαιστιόνα Ἐλτυνιεύς, Γορτυνίων πρόξενος Am. Journ. l. I. 7 Ab Eradenniis hi distinguuntur, quos coniungit Steph. Byz. Ἀραδῆν· πόλις Κρήτης, ἥ καὶ Ἀνώπολις λέγεται διὰ τὸ ἄνω εἶναι. 8 Inter A et Δ spatium quidem unius litterae intercedit, sed nihil videtur unquam ibi scriptum fuisse. H. Apud scriptores Ἀραδῆν scribitur, atque etiam nunc vicus in occidentali margine altae vallis, quae planiciem Anopolis ab occidente terminat, situs *Aradena* vocatur. (Bursian Geogr. II 547; de Sanctis Mon. Linc. XI 1902, 517. 519; Blass l. I. p. 416). 9 Nomen consulto deletum, (Κυδωνιάται) Rein. p. 374.

10 Primus Eumenis annus 197/6 est, quartus decimus 184/3. Panemus fastorum Macedonicorum Scirophorioni Atticō respondet. Itaque hoc foedus mense Iunio anni 183 factum est. 11 Suppl. R. Cf. quae Eumenes I antequam rex fieret mercennariis concessit I. Perg. 13 (v. 13 ὁμολόγησεν, 16 ὁμολογίαν, 40 τὰ ὁμολογημένα etc.). 12 ὀψώνιον R, ceteroquin idoneum sed nimis breve. An καταπαλ[τ]ῶν?

παρέχοντα[ι]· τῶν δ' ἐπὶ τὴν βοήθει[αν ἀποστελλ]ομένων οἱ μὲν θέλοντες
 πρὸς βασιλέα Εὐμέ[νη καὶ τοὺς ἐκ]γόνους αὐτοῦ ὑπῆκοοι ἔστωσαν
 τούτων καθό[τι ἂν - ε.ιοι-]ν οὗτοι π[ρ]οστά[σσωσι]ν, οἱ δ' εἰς 13
 Κρήτην τῶν ἡγου[μένων τῶν Κρητα]ίων· ἔσοι [δ' ἂν ἀ]πειθῶσι τῶν
 20 παραγ[γ]ελλομένων ὑπὸ τε βα[σιλέ]ως Εὐμένους | χ[αί] τῶν ἐκγόνων |
 [αὐτοῦ καὶ τῶν ἡγουμένων τῶν Κρηταίων 14, ἀπο]τινέτωσαν | --ε[ι]·
 τῆς βοήθειας | [-- δραχμ]ᾶς τριακοσ[ί] [ας --]θω [- ε ι -] -- ἀπολυθῶσι |
 [-- βοή]θεια ... | --

13 Suppl. Hi.; καθό[τι ἂν ἐπιτέλλωσι]ν οὗτοι· [ἀπε]σταλμένοι δ' priores,
 sed post οὗτοι imago exhibet I. > Σ. 14 Suppl. Hi.

628. Eumenes II statua equestri inaurata Delphis ab Aetolis honoratur, a. 182. Pila calcaria altissima (fere 9,50 m.), insequenti (n. 632) regis Prusiae simillima, iuxta aram magnam Chiorum, ante templum erecta; titulus in lapide summo infra epistylum incisus. Edd. Preller Ber. Saechs. G. d. W. 1854, 138 (Syll.² 296; Rangabé Ant. Hell. II 1227 et 1228 [tit. errore Oropicus dictus, cf. Pomtow l. l. infra]; Foucart Mém. sur l'hist. d. Delph. 214 not.; Joh. Schmidt Ath. Mitt. V 1880, 199, n. 60; GDI 1416; Michel 1284) et Pomtow Beitr. Topogr. Delph. 107 sq. Cf. idem Delphica III 113 (Berl. phil. Woch. 1912, 442 sq.). [Pw]

βασιλέα Εὐμένη | βασιλέως Ἀττάλου | τὸ κοινόν τῶν Αἰτωλῶν | ἀρετᾶς
 5 ἔνεκεν καὶ εὐεργε[σί]ας τᾶς ποτὶ τὸ ἔθνος.

Hanc pilam ab Aetolis et alteram latiore et crassiore n. 630 ab Amphictyonibus ante templum erectas ad eundem annum 182 spectare, comprobavi Delph. l. l. 115. Cf. decretum Aetolorum de hoc monumento factum n. 629₁₃, Amphictyonum de altero n. 630_{29, 29}.

629. Aetoli Eumenem II fratresque statu is inauratis honorant, ludos Nicephoria accipiunt, ius asyli fano Minervae Pergameno tribuunt, a. 182. In latere pilae n. 628, in ordine lapidum secundo supra orthostatam. Ed. Haussoullier Bull. Hell. V 1881, 372, n. 3 (Syll.² 296; GDI 1413; Michel 291). Cf. Pomtow Delphica III 113 sqq. (Berl. phil. Woch. 1912, 442). [Pw]

[ἔδοξε τοῖς] Αἰτωλοῖς· [ἐπ]εὶ βασιλεὺς Εὐμένης¹ ὑπάρχων φίλος καὶ
 σύμμαχος διὰ προγόνων τάν οὔσα[ν] | πρότερον εἰθνηϊαν ἐμ παντὶ και-

De aetate nunc constat ex tit. 630¹. Hunc tit. propter simile argumentum (ludi Ἀθαναῖα καὶ Εὐμένεια a Sardonis conduntur) in lapide subsequitur decretum Or. 305 (a. 166). 1 Expectaveris sane praescripta: στραταγέοντος Προξένου Τριχονέως, ὑπαρχέοντος ..., γραμματέοντος ... (cf. a. 194, n. 598 D) propter v. 31: ἔγγυος τῶν προξενιᾶν ὁ γραμματέως. Sed huius nomen

- ρῶι φανερός γίνεται συναύξων, καὶ πολλὰς καὶ μεγάλας ἀποδείξει[ς] |
 ποιούμενος τ]ᾶς ἐν τῷ ἔθνει εὐνοίας καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλλαντας, ἀεὶ
 τὰ συμφέροντα διαπρασσόμενος, | σπουδᾶς καὶ] φιλοτιμίας οὐθὲν ἐν-
 λείπων, γεγονότων τε αὐτοῖ πολλῶν καὶ μεγάλων εὐαμερημᾶ[των] |
 5 διὰ τοὺς π]ολέμους, ἐπαυξήκως τὰμ βασιλείαν καὶ ἐν τὰν καλλίσταν
 διάθεσιν ἀγνηκῶς² κέκρικε | [τιθέμεν] ἀγῶνας καὶ θυσίας τᾷ Ἀθάναι
 τᾷ Νικαφόρῳ³ μετὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ τοῦ δάμου τῶν | [Περγα-
 μηνῶ], περὶ πλείστου ποιούμενος τὰν ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν·
 παρακαλεῖ [δ]ὲ καὶ τοὺς | Αἰτωλοὺς, ἐ]ξαπ[ε]σταλκῶς θεωροὺς Πέρσαν,
 Θεόλυτον, Κτήσιππον, ἀποδέξασθαι τοὺς ἀγῶνας | [τῶν Νικαφ]ορίων
 στεφανίτας, τὸμ μὲν μουσικὸν ἰσοπύθιον⁴, τὸν δὲ γυμνικὸν καὶ ἵππικὸν
 10 ἰσολύμπιον, | [καὶ ὁμο]ίως ἄσυλον τὸ τέμνος τὰς Ἀθάνας τὰς Νικα-
 φόρου· δεδύχθαι τοῖς Αἰτωλοῖς, [ἐπ]αινέσαι | [βασιλέ]α Εὐμένη καὶ
 τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Ἀτταλον, Φιλέταιρον, Ἀθήναιον καὶ βασίλισσαν |
 [Ἀπολλωνίδ]α τὰμ ματέρα αὐτῶν καὶ τὸν δᾶμον τῶν Περγαμηνῶν
 ἐπὶ τᾷ ποτὶ τοὺς [θεοῦ]ς εὐσεβεῖ[αι], καὶ στεφανῶ[ν]ται ἕκαστον αὐτῶν
 εἰκόνι χρυσῆαι, τὸμ μὲν βασιλέα ἐφ' ἵππου, τοὺς δὲ ἀ[δελφοὺς] πεζι-
 καί, | ἀρετᾶς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας τὰς εἰς τοὺς θεοὺς. ἀποδεδέχθαι δὲ
 15 καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν Νικαφορίων οὗς | ἔθηκε βασιλεὺς Εὐμένης
 [σ]τεφανίτας, τὸμ μὲν μουσικὸν ἰσοπύθιον, τὸν δὲ γυμνικὸν (καὶ ἵππι-
 κὸν) ἰσολύμπιον⁴. [εἰ]μεν δὲ] χα[ί] ⁵ τοῖς νικούντοισι τῶν Αἰτωλῶν τὰς
 τιμὰς καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ἐν τ[οῖς] ἀγῶνας⁶ τῶν Πυθί[ων] καὶ
 Ὀλυμπίων <τὰ> καταχεχωρισμένα. καὶ καθάπερ ὁ βασιλεὺς Εὐμένης
 ἀνα[δείκνυσι] ⁷ τὸ τέμνος | τὰς Ἀθάνας τὰς Νικαφόρου τὸ ποτὶ Περ-

etiam in fine (v. 34) perscriptum esse potuit; nam super v. 1 margo lapi-
 dis tenuis laevigatus aut vacat aut litteras [θ]εός. [τύχ]α continet, qua-
 rum vestigia in ectypo mihi legere videor. 2 Cf. n. 563⁴ (ἀγνηκῶς) et

Hesych. ἀγνείν· ἀγειν Κρήτες et ἀγνηκε· ἀγήογε Λάκωνες. 3 Ludi iam
 Attalo I regnante fuerunt (Polyb. IV 49, 3 ἡρέθιζε δ' αὐτὸν (Προουσίαν) καὶ τὸ
 δοκεῖν Βυζαντίους πρὸς μὲν Ἀτταλον εἰς τοὺς τῆς Ἀθηνᾶς ἀγῶνας τοὺς συνθύσσοντας
 ἐξαπεσταλκέναι, πρὸς αὐτὸν δὲ εἰς τὰ Σωτήρια μηδὲνα πεπομφέναι), instituti
 illi quidem fere a. 223 (cf. Syll.² 286⁷). Sed Eumenes maiore splendore
 hos ludos exornavit· eisque eandem cum antiquis feriis Panhellenicis di-
 gnitatem tribuit. H. Nicephoria vero non quinquennalia, sed trieterica
 erant; cf. Or. 299⁴. 4 Cf. 402⁷. 5 Addidi ex lapide. 6 Suppl.
 Dttb. qui τὰ post Ὀλυμπίων deleri iussit: 'Quae de certaminibus Pythi-
 orum et Olympiorum lege constituta sunt.' Cogitavi de πάντα τὰ ἐντ[ί] ἐν
 τοῖς ἀγῶνας τῶν Πυθίων) . . τὰ καταχεχωρισμένα: quae sunt in certaminibus
 Pythiorum . . illa notissima concessa. 7 Suppl. Holleaux Rev. ét. anc.
 1903, 210 et Wilhelm Goett. GA 1903, 795 (ἀνα[καλεῖ] Hau.).

γάμωι⁸ ἄσυλο[ν] καθὼς κα ὀρίξῃ, συναποδεδέχθαι τοὺς Αἰτω[λοὺς | ἄσυλον] εἶμεν αὐτὸ τὰ ἀπ' Αἰτωλῶν καὶ τῶν ἐν Αἰτωλῳαί κατοικισθέν-
 20 των, καὶ μηθένα ἄγειν μηδὲ ῥυσιάζειν | τινὰ ἐν τῶν ὀρίων·
 εἰ δέ τίς κα ἄγῃ ἡ ῥυσιάζῃ ἡ ἀποβιάζεται ἡ διεγρυάσῃ, ὑπόδικον
 εἶμεν ἐν τοῖς | συνέδρ[οις] τῷ ἀδικηθέντι καὶ ἄλλωι τῷ θέλοντι ἐν
 ταῖς ἐκ ποτιστάσιος⁹ δίκαις. ἀποστέλλειν δ[ὲ] | θεωρ[οὺς] ἐν Πέργαμον
 ἐπε[ὶ] κα ἡ θυσία καθήκηι τῇ Ἀθάναι τῇ Νικαφόρῳι· τὰς δὲ ἐκ-
 πονῶς ἐπι[μ]εῖσθαι τὸν στραταγὸν ἀπὸ τὸν ἑναρχον. τοῖς δὲ θεωροῖς
 τοῖς ἐπαγγελλόντοισι τοὺς ἀγ[ῶνας] | τῶν Ν[ικαφορίων] καταστᾶσαι τὰς
 25 πόλεις ἐκάστας θεωροδόκους τῶν ἰδίων πολιτῶν, καὶ ἀνενε[ρχαῖ]ν
 τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἀπὸ τῶν πολιῶν τῷ στρατα[γῶ]ι [ῃ] προξένωι
 ἐν τὰ Πόθια· διδόμεν δ[ὲ] | ἐκέχει[ρον]¹⁰ καὶ ξένια ὅσα καὶ τοῖς τὰ
 Ὀλύμπια ἐπαγγελλόντοισι θεωροῖς δίδονται¹¹. ὅπως δὲ καὶ [ἐν] | τοὺς
 ν[ό]μους καταχωρισθῇ ἃ τε ἀποδοχὰ τῶν ἀγώνων καὶ τοῦ ἱεροῦ ἡ
 ἄσυλία καὶ ἡ τῶν θ[ε]ωροδ[ό]κων κατὰστ[α]σις καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐν
 τῷ ψαφίσματι καταχωρισμένα, ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι τὸν στρατα[γ-
 [γόν] καὶ τοὺς ἄλλους ἄρχοντας. ἐπαινέσαι δὲ καὶ τοὺς θε[ωρ]οῦς,

8, Etiam hoc fanum Minervae extra urbem situm antiquius erat Eumeneis regno, nam a. 201 a Philippo vastatum esse refert Polyb. XVI 1, 6. Sed ab Eumene non modo splendidius restitutum sed etiam amplificatum esse indicio sunt verba καθὼς κα ὀρίξῃ. Quibus ex rebus apparet, qui factum sit, ut Strabo ab Eumene demum fanum conditum esse crederet (Strab. XIII 624 τὸ Νικηφόριον ἄλσει κατεφύτευσε). H. De fanis et templis tum ab Eumene aedificatis cf. Niese III 66. 9, ποτιστασις formam προστάσις vocis Aetolorum dialecto accommodatam iudicavit H., qua in re praepositiones πρό et πρόσ (ποσί) confudit. Neque quod H. dicit, eum qui accusaret eodem iure id facere atque patronum (προστάτην) qui causam inquilini suscipiat, recte se habet. Nam quia peregrino non licet civem in ius vocare, patronus id facere debet. At hic definite constituitur, et ipsi qui laesus esset, et cui libet alii licere accusare. Ac ne est quidem cur illud ἐν ταῖς ἐκ ποτιστάσιος δίκαις ad ἄλλωι τῷ θέλοντι modo referamus, immo omnino ad ὑπόδικον εἶμεν spectare videtur. Quodsi coniecturam, incertam sane, ex vocabuli origine atque vi capere licet, de eo genere litium sic statuendum putat Dttb.: Ut προσίστασθαι, προσεῖναι prope accedit ad vocis προσεῖναι notionem, ita ποτίσταςιν apud Aetolos idem fere significasse atque alibi πρόσδοον (πρόδοον). Iam notum est, si quis peregrinus cum senatu aut comitiis civitatis alicuius agere vellet, decreto opus fuisse quo admitteretur (πρόδοον εἶναι n. 1864). Intellegit igitur Dttb. lites, in quibus peregrini ad syndrorum concilium admissi Aetolos accusant. 10 Suppl. Mi. qui confert n. 562⁵³ δοῦναι δὲ τοῖς θεωροῖς καὶ ἐκέχειρον τὸν ταμίαν. 11 Dttb. exhibet usitatum δίδονται (errore ut videtur); H. et lapis δίδονται = δίδωσι.

30 Πέρσαν Δ[ιο]νυσίου Συρακόσιον, | [Θεόλυτον]. Ἀρίστωνος Αἰγινάταν, Κτήσιππον Δαματρίου Περγαμηνόν, καὶ εἶμεν αὐτοὺς προξένους | [καὶ εὐεργέτ]ας τῶν Αἰτωλῶν. ἔγγυος τῶν προξενιᾶ[ν ὁ γρ]αμματ[ε]ύς¹. ἀναγράψαι δὲ καὶ τὸ ψάφισ[μα τόδε ἐν στ]άλαις λιθίναις δύο, καὶ ἀναθέμεν τὰν μίαν ἐν Θέρμο[ν], τὰν δὲ ἐν Δελφοῦς· τὸ δὲ γενόμεν[ον ἀνάλωμα] δόμεν τὸν ταμίαν τᾶς κωλ . . . χ . λ . ι . ρι . ε σ αται δὲ τὸν γραμματῆ τῶν | [συνέδρων - σι-]ίαν¹².

12 αται δὲ et [συνέδρων - σι-]ίαν legi et suppl., cf. not. 1.

Δ 630. Amphictyones Delphici Eumenem II statua equestri honorant, ludos Nicephoria accipiunt, ius asyli fano Minervae Pergameno tribuunt, a. 182. In altera pila calcaria (latiore et longiore quam n. 628) ante templum. Ed. Holleaux *Mélanges Havet* 1909, 187. Finem tituli inde a v. 28 ex novo fragmento (inv. 2100 + 1955) addidit et fusius de hoc altero monumento egit Pomtow *Delphica* III 114 sq. (Berl. phil. Woch. 1912, 444). [Pw]

[ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς] Δημοσθένου¹. δόγμα Ἀμφικ[τιόνων]². ἐπειδὴ βασιλεὺς | Εὐμένης παρελθὼς παρὰ τοῦ πατρὸς βασιλέως Ἀττάλο[υ τήν τε πρὸς τοὺς θεοὺς] | εὐσ[έβειαν καὶ τή]ν πρὸς τοὺς Ἀμφικτίονας εὖνοιαν³ καὶ διατ[η]ρῶν τὴν πρὸς Ῥωμαίους⁴ | φιλίαν ἀεί[τινος ἀγ]αθοῦ παραίτιος γινόμενος⁵ διατελεῖ τοῖς Ἑλλησ[ιν καὶ μετεσχηχῶς] |
5 τῶν αὐτῶν χ[ινδύ]ων ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἀσφαλείας πολλὰς τῶ[ν Ἑλ]ληγνίδων⁶ π[ρὸς] [λεων] | ὁρωρεᾶς ὀξέ[ωκ]εν ἔνεκεν τοῦ διατηρεῖσθαι τὴν

Fana illa, quibus ius asyli decretis Delphicis tributum est, enumerata sunt n. 550⁴. 1 Decreta n. 629 et 630 simul facta esse argumentum et verba quibus saepius consentiunt, comprobant. Illud cum Fraenkel I. Pergam. 167 (cf. Or. 299⁴ fin.) et Niese III 14¹ recte fere ad a. 183 rettulerint, nunc ambo a. 182 facta esse ex nomine archontis Delphici apparet. Neque obloquar si quis hanc pylaeam ad ipsa Pythia autumnii 182 pertinere censet, quibus sane theori ab Eumene missi conveniunt (n. 629₈; 630₁₀). 2 Etiam in hoc tit. nomina hieronymemonum omittuntur, quod certe factionis Thessalorum, non Aetolorum erat; cf. n. 613 not.

3 Amicitiam Attali I erga Delphos testantur porticus hecatompodus et alia donaria, cf. n. 523 cum nott. 3 et 4. 4 Romanos, qui in tit. similimo 629 non comparent, hic saepius (vs. 3. 7. 17) neque ubique occasione idonea data nominari observavit Holl. Cuius vero rei causam non cum hoc v. d. ad benevolentiam Romanorum in Eumenem confirmandam referam, sed ad Thessalos his annis auctoritate in Amphictyonia praevalentes; eorum enim maxime intererat, Romanos εὐεργέτας colere; cf. n. 613₁₃.

5 Cf. n. 611₂₃. 6 Cf. Or. 763₁₁ in epistula Eumenis: οἱ τὰς Ἑλληνίδας κατοικοῦντες πόλεις. Holl.

ὑπάρχουσιν αὐταῖς εὐνομίαν δι' ἣν | αἰτίαν καὶ Ῥω[μαῖ]οι θεωροῦν-
 τες αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν ἐπευξί[η]κασιν τῇμ βασιλείᾳ, | νομίζοντας
 [θεῖ]ν καὶ τῷμ βασιλέων ὅσοι μὲν ἐπιβουλεύουσιν [τοῖς Ἑλλ]ησιν τυγχά-
 ν[ειν] | τῆς καθηκού[σης] ἐπιπλήξεως 7, ὅσοι δὲ μηθενὸς γίνονται κακοῦ
 10 [αἰτί]οι τούτους [τῆς] | μετ[ε]στ[ε]ρης ἀξί[ο]υσθαι παρ' ἑαυτοῖς πίστεως·
 ἀπέσταλκεν δὲ καὶ [αἱ] θε[ω]ροὺς τοὺς | παρακαλέσ[ον]τας τοὺς Ἀμφικτιόνας,
 ὅπως τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ν[ικη]φόρου τέμενος 8 | συγαναθε[ί]ωσι | ἐαυ-
 τῷ ἄσυχον, καὶ τοὺς ἀγῶνας οὓς διέγ[νω] συντελεῖν | στεφανίτας τῶν
 τε μουσικῶν ἰσοπύθιον καὶ τὸν γυμνικὸν κα[ὶ] ἱππικὸν ἰσολύμπιον |
 ἀποδείξω[ν]ται· ἀπελογίσαντο δὲ καὶ οἱ θεωροὶ τὴν τοῦ βασιλέως [εὐ]-
 15 νομίαν ἣν ἔχων | ὁ[ι]α[ν] τελαῖ κ[οι]νῇ τ[ε] πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἑλληνας καὶ
 καθ' ἰδίαν π[ρὸς] τὰς πόλεις· | ὅπως οὖν καὶ οἱ Ἀμ[φικτιό]νες φαίνων-
 ται ἐπακολουθοῦντες τῶ[ις] ἀξιουμένοις | [προνοο]ύμενοί τε τῷμ βασι-
 λέων, ὅσοι διατηροῦντες τὴν πρὸς Ῥω[μαῖ]ους τοὺς κοινούς | [εὐεργέ]τας 9
 φιλία | ἀεὶ τινος ἀγαθοῦ παραίτιοι γίνονται 5 τ[οῖς] Ἑλλησιν· τόχῃ |
 ἀγαθῇ· δεδόχθαι τοῖς Ἀμφικτιόσιν, ἐπαινέσαι βασιλέα [Εὐ]μένη
 20 βασιλέως | [Αττ]άλου καὶ στεφανῶσαι δάφνης στεφάνῳ τῷ ἱερῷ
 τ[οῦ] Ἀ[πόλλ]ωνος τοῦ [Πυθ]ίου ὧι πάτρι[όν] ἐστιν στεφανοῦν τοὺς
 ἑαυτῶν εὐεργέ[τ]ας, ἀρετῆς ἕνεκεν | καὶ εὐνοίας τῇ[ς] εἰς τοὺς Ἑλλη-
 νας, στήσαι δὲ αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν χαλκῇ ἐφ' ἑκ[α]στῷ ἐν [Δ]ελφ[οῖς],
 ἀναθεθεῖσθαι δὲ καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ν[ικη]φόρου τὸ πρὸς |
 Περγάμ[ω]ν ἄσυχον εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καθ' ὃ ἂν ἀφορίσ[η]τ[αι]
 25 βασιλεὺς Εὐμένης, | καὶ μηθ[ε]ν ἄ[ρ]χι ἐ[κ] τοῦ περιωρισμένου τόπου
 μήτε πολέμ[ου] μήτε εἰρήνης | πρὸς - c. 141 - 10· ἀποδείξ[η]σθαι δὲ [κα]τ[ὰ]
 τοὺς ἀγῶ[νας] [δύο] στεφανίτας, | καθὼς ὁ βασιλεὺς ἀξιοῖ, καὶ εἶνα |
 καὶ τῶ[ις] ἡλικίαις καὶ ταῖς τιμαῖς ταῖς τοῖς νική[σασιν] ὑπαρχούσαις 11
 τῷμ μὲν μ[ουσικῶν] ἰσοπύθιον, τὸν δὲ γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν ἰσο-
 λύμπιον. | ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφ[ισμα] ἐν [Δελφοῖς] ἐν τῇν βάσιν τοῦ
 30 ἀνδριάντος τ[οῦ] βασιλέως | ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ 12, καὶ ἐμ[ε] Π[εργάμω]ν
 ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Νικηφόρου. | κηρῶσαι δὲ τὸν στέφανον

7, *Malos reges* intellegit Holl. Philippum, Antiochum, Nabidem, Prusiam, —, bonos Attalum I et Eumenem. Sed ex illis re vera unum Philippum, omisso nomine, hic notari docet decretum Amph. praecedens n. 613, ubi pariter Philippi nomen plane reticetur, cf. ibid. not. 2.

8 Cf. n. 629^s. 9 Hoc praetuli pro [σπῆρας] propter lacunae ambitum.

10 An πρὸς [ἴδιον συμβόλαιον]? Certe hoc lacunam accurate explet, cf. n. 494^s. 11 Cf. n. 402^s. Holl. praetulit: ταῖς τιμαῖς καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσι τοῖς ἐν τοῖς νόμοις γεγραμμένοις et conferri iubet n. 390^{ad}. 12 Cf. n. 483²².

τοῦ βασιλέως καὶ τὴν ἀστυλ[αν] 13 τοῦ ἱεροῦ ἐν τοῖς ἀγ[ῶσι] τῶν |
Πυθίων καὶ Σωτηρι[ων].

13 Suppl. Bourguet.

Δ631. Testamentum Alcesippi: feriae Alcesippea Delphis institutae, a. 182. In muri polygonii parte B—C. Edd. Conze-Michaelis Annali XXXIII 1861, 69, n. 8 (rep. Conze Philol. XIX 1863, 178) et Wescher-Foucart n. 436 (Baunack GDI 2101; Michel 1345; Inscr. jurid. gr. XXVIII D [II p. 62]; vs. 1—9 Ziehen Leg. sacr. II 238, n. 78; Laum Stiftungen II n. 27). Cf. K. Keil Rh. Mus. XVIII 1863, 262. — στοιχηδόν inter lineolas quadratas. [Pw]
ἄρχοντας Δαμοσθένης 1, μὴνός Ποιτροπίου, ἐπὶ τοῖσδε ἀνέθηκε
Ἀλκείπιπος | Βουθήρα Καλυδώνιος 2 τῷ θεῷ καὶ τῇ πόλει τῇ Δελ-
φῶν χρυσοῦς ἑκατὸν τρι[άκοντα] καὶ ἀργυρίου μνᾶς εἴκοσι δύο στα-
τήρας τριάκοντα, εἴ τί κα πάθη | Ἀλκείπιπος, ὥστε θυσίαν καὶ δαμο-
5 θοινίαν 3 συντελεῖν τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν | τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ
κατ' ἐνιαυτὸν, ποτονομάζοντας Ἀλκείπιπεια 3^a, ἀπὸ | τῶν τόκων τοῦ
τε χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου· συντελεῖν δὲ τὰν θυσίαν ἐν τῷ Ἡραίῳ 4 |
μηνί, πονπεύειν 3 δὲ ἐκ τᾶς ἁλωος 5 τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ
τὸν ἄρχοντα | καὶ τοὺς πρυτάνεις καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας πάντας 3.
ἀναγραφάντω δὲ οἱ ἄρχοντες ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ ἀνάθεσις κυρία ἔστω.
10 καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ ἴδια (ἄ) | ἀνατίθῃ, εἴ τί κα πάθη, τῷ θεῷ
καὶ (καὶ) τῇ πόλει, καὶ Θεοτίμαν τὰν ἰδίαν | θεράπαιναν ὥστε ἐλευ-
θέραν εἶμεν αὐτὰν εἴ τί κα πάθη. θαψάντω δὲ Δάμιππος 6 | καὶ Θεο-

Tit. antiquissimus intra porticum Atheniensium muro incisus manu-
missionum dictionem imitatur. 1 Archon est Damosthenes I (Ἀρχελάου)
a. 182, non Damosthenes II (Ἀρχωνος) a. 143, cf. Beitr. Top. Delph. p. VII.
Poetropius est sextus m. Delphicus, i.e. m. December. 2 Alcesippus
manifesto ad eos inquilinos pertinet, de quibus n. 611₁₉; καὶ ἔαν κατοικεῖν
παρ' ὑμᾶς τοὺς εὐαρεστούοντας τῷ κοινῷ τῶν Δελφῶν. Delphis enim eum
vixisse et sepultum esse (non Calydone, ut putat Ba.), v. 13 probatur;
v. not. 7. 3 Definitiones in vs. 4—8 perscriptae cum fere ad verbum
repetantur a. 159/8 in titt. 671_{2.9.20} et 672_{52.56}, sequitur, ut Delphi postea
in ludis Eumeneis et Attaleis instituendis haec Alcesippea sint imitati
(non vice versa, quod existimat Zieh.). 3^a Cf. n. 671¹³. 4 Quartus
m. Delphicus, sc. m. October. 5 „Nach Plut. def. or. 15 wird bei der en-
naeterischen Septerionfeier das Zelt des Python aufgeschlagen περὶ τὴν ἄλω,
an dem runden Festplatz, und von dort fliehen die Darsteller διὰ τῶν θυρῶν
τοῦ ἱεροῦ“ (Beitr. Top. Delph. 39). Hanc aream eam esse quae nunc ante
porticum Atheniensium patet, rectissime intellexit Homolle, cf. Delphica
III 44 (Berl. ph. W. 1912, 29). Indidem pleraeque pompae initium capiunt,
cf. Eumeneia et Attalea n. 671 A₉, 672₅₆ cum nott. 6 Videtur libertus

τίμα καὶ Ἀγέας καὶ Πισίλαος⁷ ἀπὸ τῶν χαλκῶν τῶν καταλιμπάνει παρ' αὐσαυτόν, καὶ λόγον ἀποδόντω τῇ πόλει. Μάρτυροι⁸· Κριτόλαος, Λάτροπος, Ἀγέας, Πολεμοκράτης, Ἀγασίδαμος, Γενναῖος, Ξενοκράτης Μεδεωνίος, Στράταγος, Καλλιχλῆς, Ἀνδρόνικος, Πισίλαος, Δεξιικράτης, Χαοίξενος, Πολέμαρχ[ος] Πανουσανία. τὰς διαθήκας φυλάσσει Ἀθαμβος⁹, Ἀγέας, Πεισιλάος.

esse parameñon, ζω; κα ζῆ Ἀλκείσιππος. Cf. W-F 435₁₅ (a. 52): εἰ δέ τι γένοιτο περὶ Γρίπον ἢ Φιλῶ ἀνθρώπινον, ποιησάτω τὰ ποτὶ γὰν πάντα Φίλων, καὶ ὅσα κα ἀπολίπωνται, πάντα λαβέτωσιν κοινῶς Φίλων καὶ Φιλίππος. παραμενιάτω δὲ Φιλίππος· Γρίπῳ καὶ Φιλοῖ. Ba. 7 Ἀγέας; et Πισίλαος; sunt Delphi, inter testes v. 14. 15 repetiti; hic est senator huius semestris (Delph. Chron. R-E IV 2635), ille fortasse προστάτης τοῦ ἱεροῦ (?), ut Pisilaus urbis vice, Ageas vice dei fanique functus sit. Idem testamentum asservant una cum sacerdote Athambo v. 16. Ba. 8 Omnes testes Delphi sunt (exceptis Latropo et Polemocrate [Calydoniis?], Xenocrate Medeonio), ibique saepius recensentur intra annos 194—176. Ba. 9 Idem qui Ἀθαμβος Ἀγιάθωνος, hoc tempore sacerdos Apollinis una cum Xenone (sacerdotium II, ab a. 198 ad 181). De Agea et Pisilao v. not. 7.

Δ 632. Prusias II statua equestri Delphis ab Aetolis honoratur, a. 182 sq. Pila calcaria altissima (fere 9,50 m.) ante templum; titulus in summo lapide infra epistylum incisus. Ed. Pomtow Delphica II 98 et III 111 (Berl. phil. Woch. 1909, 830; 1912, 413); cf. imaginem totumque monumentum reffectum ibid. III 108 cum tab. VI, fig. 16. [Pic]

βασιλέα Προυσίαν | βασιλέος Προυσία | τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν |
δ ἀρετᾶς ἐνεκεν | καὶ εὐεργεσίας | τὰς εἰς αὐτούς.

Prusias II ὁ κωννητός (a. 182—149), socius Eumenis II in bello contra Pharnacem gesto, una cum Eumene Aetolorum amicissimo a. 182 vel paulo post hoc monumento honoratus esse videtur. Pilae duae erant simillimae fere iuxta positae; cf. statuam Eumenis n. 628. De honoribus Creticis Prusiae cf. Or. I 341.

Δ 633. Milesiorum et Heracleotarum pactum, c. a. 180. Miletī in Delphinio, nunc Berolini. Ed. Rehm Milet I n. 150. Cf. v. Willamowitz Goett. GA 1914, 94. 104. [Ht]

Milesiis et Heracleotis, qui c. a. 197 socii contra Magnetes et Prienses bellum gesserant (n. 588), postea, cum Milesii Pidasenses, qui Heracleae a meridie imminebant, sibi conciliassent (Milet III n. 149, c. a. 182), inimicitiae intercesserant, quae hoc pacto (§ III—XVI) componuntur. Utramque urbem in Rhodiorum amicitia fuisse ex § IV elucet. Ceterum Heracleotarum et Amyzonensium pactum Prienae depositum (I. Priene 51), quam-

ἐπὶ στεφανηφόρου Μεν[ά]νδρου¹ Ταυρεῶνος. |
 ἔδοξε τῷ δήμῳ: γνῶμη πρυτάνεων καὶ τῶν ἡρημένων ἐπὶ τῇ φυ- I
 λακῇ | καὶ τῶν ἀποδειχθέντων συνέδρων Μι[νν]ίωνος τοῦ Λεωδάμαντος,
 Ἀντικράτου | τοῦ Πυθωνόμου, Πρωταγόρου τοῦ Ἡγελόχου, Θεογέ[ν]ου
 5 τοῦ Λεωδάμαντος, Μενε[κ]ράτου τοῦ Ἀντιφάνου, Ἀρτεμιδώρου τοῦ
 Δημητρίου, Θεουκλίδου τοῦ Καλλιτέλου, | Ἀσκληπιοδώρου τοῦ Κυδίου,
 Πυθίωνος τοῦ Ποσειδωνίου, Εἰρηγίου τοῦ Εἰρηγίου. οἱ πρυ-
 τάνεις καὶ οἱ εἰρημένοι ἐπὶ τῇ φυλακῇ καὶ οἱ αἰρεθέντες σύνοδοι
 10 Μιννίων Λεωδάμαντος² -- | εἶπαν·
 ἐπειδὴ Ἡρακλεῶται φίλοι καὶ ἀσ[τ]υγεῖτονες τῆς πόλε[ως]³ ὑπάρχοντες II
 ψήφισμα καὶ πρεσβευτὰς ἀποστέλλαντες ἤξίωσαν | τὸν δῆμον συνθέσθαι
 πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς ἰσοπολιτείας καὶ τῶν ἄλλων φιλαν[θ]ρώπων, καὶ
 οἱ πεμφθέντες ὑπ' αὐτῶν Θεόδωρος Αἰνέου, Ἀρχέδημος Δελφίνου,
 Μαί[ων] Ὑψικλείους ἐπελθόντες ἐπὶ τε τοὺς ἄρχοντας καὶ τὴν βουλὴν
 15 καὶ τὴν ἐκκλησίαν | ἐξέθεντο τὰ κατὰ μέρος, ἐφ' οἷς ἤξιουν τὴν σύν-
 θεσιν, τοῦ τε δ[ή]μου ποιησαμένου τὴν ὑπὲρ τούτων ἀναφορὰν ἐπὶ
 τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Διδύμοις ὁ [θ]εὸς χρησμὸν ἐξήνεικεν ἀπο[φ]αινόμενος
 ἄμεινον ἡμῖν ἔσεσθαι συνθεμένους πρὸς Ἡρακλεώτας, δεδόχθαι Μι-
 λησίοις· ὅπως ἕκαστα συντελεσθῇ μετὰ τῆς τῶν θεῶν εὐμενείας
 συμφερόντως ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσιν καθηγουμένης⁴ τῆς τοῦ
 20 Ἀπόλλωνος συμβουλίας, τὸ μὲν προφῇ|την μετὰ τοῦ ταμίου τοῦ
 πα[ρ]εδ[ρ]εύοντος ἐν τῷ ἱερῷ θυσίας ποιήσασθαι καὶ προσόδους | ἱερῶν
 τῷ τε Ἀπόλλωνι τῷ Διδυμεῖ καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Λητοῖ καὶ Ἀθηνᾶ
 καὶ τῷ Διὶ τῷ | Σωτῆρι, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν στεφανηφόρον μετὰ
 τῶν προσεταίρων⁵ τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δελφινίῳ, τοὺς δὲ πρυτάνεις
 καὶ τοὺς ἡρημένους⁶ ἐπὶ τῇ φυλακῇ μετὰ τοῦ ἱέρου καὶ τοῦ ἱερο-
 κήρυκος | τῇ Ἑστίᾳ τῇ Βουλαίᾳ ἐπευχομένους συνενεικεῖν τὰ δε-
 25 δογμένα τῷ τε δήμῳ τῷ Μιλησίων καὶ | τῷ Ἡρακλεωτῶν.

quam certo cum his rebus vinculo coniungi nequit, tamen propter Hera-
 cleotarum et Priensium amicitiam his quam illis prioribus rixis magis
 vicinum esse elucet. — Caput et finis (§ I II XVII) decreti Milesiorum sunt.

1 Stephanephòrus Milesius non ante a. 180/79 (R. p. 248). 2 Repe-
 tuntur eadem nomina atque vs. 3; item vs. 29. Duplex enim est decreti
 caput; prius vss. 2—6 Εἰρηγίου legis est a magistratibus rogatae, alterum
 vss. 6 extr.—10 εἶπαν ipsius populi sciti. Wil. 3 πόλεωπ lapis. 4 Cf.
 καθηγεμῶν Bacchi cognomen et Tei et Pergami: Preller-Robert Gr. M. 711.
 Veneris est Plut. Thes. 18; τὰς τῶν θεῶν συμβουλίας Xen. Cyr. I 6, 2.

5 Cf. n. 572. 6 Semper ἡρ-, non ἡρ in hoc titulo scriptum; cetero-
 quin i saepius adscriptum quam neglectum est.

- συγκαῖσθαι δὲ πρὸς Ἑρακλεώτας συνθήκην τήνδε· ἀγαθῇ τύχῃ· III
ἐπὶ στεφανηφόρου ἐν μὲν Μιλήτῳ Μενάνδρου τοῦ Μαίωνος μηνὸς
Ταυρεῶνος, ἐν Ἑρακλείᾳ δὲ ἐπὶ τοῦ θεοῦ | τοῦ τεσσαρεσκαίδεκάτου 7
τοῦ μετὰ Δημήτριον μηνὸς Γαμηλιῶνος τάδε συνέθεντο καὶ ὁμο-
λόγησαν Μιλήσιοι καὶ Ἑρακλεῶται συγγραψάμενων μὲν ὑπὲρ Μι-
λησίων τῶν τε πρυτάνεων καὶ τῶν | ἡρημένων ἐπὶ τῇ φυλακῇ καὶ
30 τῶν ἀποδειχθέντων συνέδρων Μιννίωνος τοῦ Λεωδάμαντος 2 | -- ὑπὲρ
δὲ Ἑρακλεωτῶν τῶν ἀποσταλέντων Θε(οδ)ώρου τοῦ Αἰνέου, Ἀρχεδήμου
τοῦ Δελφίνου, Μαίωνος τοῦ Ὑψικλέους· |
εἶναι πολίτας Μιλησίους Ἑρακλεωτῶν καὶ Ἑρακλεώτας Μιλησίων, IV
35 ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ
φίλον, μηθὲν ὑπεναντίον πρασσόντων τῶν δῆμων τῇ πρὸς Ῥοδίου
συμαχίᾳ 8.
εἶναι δὲ καὶ ἀμνηστίαν ὡς 9 ἑκατέροις τῶν προγεγεννημένων ἐγκλημάτων V
κατὰ πόλεμον 10 καὶ ἰδία καὶ δημοσίαι, πλὴν εἰ περὶ τινων ἐγκλη-
μάτων | δίκαι ὑπάρχουσιν γεγραμμέναι τῇ δικαστηρίῳ κατέγνωκεν
καὶ εἰ κατὰ τινων ἀπαγωγῇ | γεγονάσιν ὑπὸ ἀρχόντων ἐπὶ δημοσίοις
ἀδικήμασιν.
40 ἐὰν δέ τις ἦ πολέμιος ἐπὶ πόλιν ἢ χώραν ἢ φρουρία τὰ Μιλησίων VI
ἢ τὰς προσόδους αὐτῶν καταλῇ τὰς Μιλησίων, βοηθεῖν Ἑρακλεώτας
Μιλησίοις παντὶ σθένει· κατὰ ταῦτά δὲ καὶ ἐὰν τις ἦ πολέμιος ἐπὶ
τὴν Ἑρακλεωτῶν πόλιν ἢ χώραν ἢ φρουρία ἢ τὰς προσόδους αὐτῶν
καταλῇ, βοηθεῖν Μιλησίους Ἑρακλεώταις παντὶ σθένει.
τοὺς δὲ βουλόμενους Ἑρακλεωτῶν μετέχειν τῆς ἐμ Μιλήτῳ πολ[ι]- VII
τείας καὶ ἱερῶν καὶ ἀρχείων καὶ τῶν λοιπῶν, ὧν καὶ τοῖς ἄλλοις
45 μέτεστι Μιλησί(ων)οις, ἀπογράφεσθαι ἅν' ἕκαστον ἔτος πρὸς τε τοὺς
πρυτάνεις καὶ τοὺς ἡρημένους ἐπὶ τῇ φυλακῇ τὰ τε αὐτῶν ὀνόματα
καὶ ἥς ἂν ὦσιν φυλῆς καὶ εἴ τισιν ὑπάρχουσιν γυναῖκες καὶ τέκνα, |
καὶ τὰ τούτων ὁμοίως ὀνόματα, ποιουμένους τὴν ἀπογραφὴν ἐν τῷ
μηνὶ τῷ Ἀνθεστηρίῳ. γίνεσθαι δὲ αὐτῶν καὶ τὴν ἐπικλήρωσιν ἐν
τῷ αὐτῷ μηνὶ ὑπὸ τε τῶν πρυτάνεων | καὶ τῶν ἡρημένων ἐπὶ τῇ
50 φυλακῇ, ἐπικληρουμένων αὐτῶν πρὸς μέρος ἐφ' ἑκάστην | φυλὴν·
εἶναι δὲ αὐτοῖς τῶν μὲν λοιπῶν πάντων παραχρῆμα τὴν μετουσίαν,
φρο[υ]ρραρχίας δὲ καὶ φυλακῆς τῆς κατὰ-πόλιν καὶ φρουρικῆς μετεῖναι

7 Deus igitur per XIV annos eponymum magistratum suscepit; cf. n. 272³. 8 Foedus cum Rhodiis iam ante a. 196 contra Philippum regem ictum esse videtur. 9 ὡς abundat. Wil. 10 Bellum inter Milesios et Heracleotas post Manlii constitutionem (a. 188) ortum.

αὐτοῖς διεληθόντων|ἐτῶν δέκα, ἀφ' οὗ ἂν ἕκαστοι ἐπικληρωθῶσιν· τὰ
 δὲ ἄλλα τὰ περὶ τὸν κλῆρον τὸν ἐν ἀρχαίρεσ[ε]ταις ὑπάρχειν κατὰ
 τὸν βουλευτικὸν νόμον¹¹, εἶναι δὲ καὶ Μιλησίων τοῖς βουλομένοις
 ἐν Ἑρακλείαι πολитеύεσθαι τὴν ἀπογραφὴν ποιησαμένοις πρὸς τοὺς
 55 ἐν Ἑρακλείαι πρυτάνεις ἐμ|μη|νὶ Θεομοφοριῶνι· ἀπογραφέσθωσαν δὲ
 καὶ οὗτοι καὶ ἧς ἂν ὦσιν φυλῆς· ὅσοις δ' ἂν ὑπάρχωσιν|γυναῖκες
 καὶ τέκνα, ἀπογράψωσιν αὐτοὺς καὶ τὰ τούτων ὀνόματα, τοὺς δὲ πρυ-
 τάνεις ποιεῖσθαι αὐτῶν τὴν ἐπικλήρωσιν ὁμοίως ἐν τῷ αὐτῷ μηνί.
 εἰ δέ τινες Ἑρακλεωτῶν μὴ ὠικήκασιν|μήτε ἐν τῇ ἑαυτῶν πατρίδι
 μήτε ἐν Μιλήτῳ ἕως μηνὸς Ἀρτεμισιῶνος τοῦ ἐπὶ τοῦ θεοῦ τοῦ|
 μετὰ Φιλίδαν¹², μὴ εἶναι αὐτοῖς προσγραφῆναι πρὸς τὸ πολίτευμα
 60 τὸ Μιλησίων, ἐὰν μὴ πρότερον οἰκήσ(ω)σιν Ἑράκλε(ι)αν¹³ ἢ μετοι-
 κήσωσιν ἐν Μιλήτῳ ἔτη πέντε. ὁμοίως δὲ καὶ εἰ τινες Μιλησίων|μὴ
 ὠικήκασιν μήτε ἐν τῇ ἑαυτῶν πατρίδι μήτε ἐν Ἑρακλείαι ἕως τοῦ
 προειρημένου χρόνου, μὴ|εἶναι προσγραφῆναι τούτοις ἐν Ἑρακλείαι,
 ἐὰν μὴ πρότερον οἰκήσωσιν ἐν Μιλήτῳ ἢ ἐν Ἑρακλείαι ἔτη πέντε.
 καὶ ἐὰν τινες ὕστερον πολιτογραφηθῶσιν ἐμ|Μιλήτῳ ἢ ἐν Ἑρακλείαι,
 τούτοις[ε]|μετεῖναι τῆς παρ' ἑκατέρους πολιτείας οἰκήσασιν πρότερον
 65 ἐν ἧ|ἂν π[όλ]ει προσγραφῶσιν|ἔτη(!) δέκα. ἐὰν δὲ τινες παρὰ
 τήνδε συνθήκην μετέχωσι τῆς πολιτείας, εἶναι αὐτοὺς ὑπε[ρ]|θύνους
 ἐμ|Μιλήτῳ μὲν τῇ τῆς ξενίας δίκη καὶ τῇ ἐν μολποῖς ἐνστάσει¹⁴,
 ἐν Ἑρακλείαι δὲ τῇ|τῆς ξενίας δίκη.
 ἐὰν δὲ τις Μιλησίων ἢ τῶν κατοικούντων ἐμ|Μιλήτῳ βούληται διὰ|VI
 πόλεμον ἀποσκευάζεσθαι τι τῶν ἰδίων ἢ μεθιστάνειν εἰς τὴν Ἑρα-
 κλεωτῶν πόλιν ἢ χώ|ραν ἢ διάγειν διὰ τῆς πόλεως ἢ τῆς χώρας
 70 τῆς Ἑρακλεωτῶν, εἶναι αὐτὸν ἀτελεῖ πάντων|τῶν προειρημένων¹⁵.
 ὁμοίως δὲ καὶ, ἐὰν τις Ἑρακλεωτῶν ἢ τῶν κατοικούντων ἐν Ἑρα-
 κλείαι|προαιρῇται διὰ πόλεμον ἀποσκευάζεσθαι τι τῶν ἰδίων ἢ με-
 θιστάνειν εἰς τὴν πόλιν τὴν Μιλησίων ἢ χώραν ἢ διάγειν διὰ τῆς
 πόλεως ἢ τῆς χώρας τῆς Μιλησίων, εἶναι αὐτὸν ἀτελεῖ.

11 οἱ νόμοι οἱ βουλευτικοὶ in lege Demosthenis Timocrateae inserta (XXIV 20). Cf. n. 577¹³. 12 Non ante annum 182/1. R. 13 Desideratur οἰκήσωσιν ἐν Ἑρακλείαι, ut paullo post ἐν Μιλήτῳ. 14 Aesch. in Tim. 132 ἢ ἐξ ἀρχῆς ἐνστάσις τῶν ὄλων πραγμάτων. id. παραπρ. 20 διασύρειν τὴν ὄλην ἐνστάσιν τοῦ ἀγῶνος. 15 Excidisse legem qua de vectigalibus actum sit (R.) credere nolumus; immo de iis ipsis vectigalibus quae rebus hac paragrapho enumeratis imposita erunt, agitur, ἀποσκευάζεσθαι, μεθιστάνειν, διάγειν (cf. διαγῶγιον).

κατὰ | ταῦτ'α καὶ ἂν τινες τῶν ἐκτιμῶντων ἐν τῇ Μιλησίῳ χώρῃ IX
 ἢ γεωργοῦντων διάγωσιν κτήνη 16 | ἐκ τῆς Μιλησίῳ χώρας εἰς τὴν
 75 Μιλησίαν διὰ τῆς Ἡρακλεωτῶν χώρας ἢ πόλεως, ὥς μὲν Μιλήσιοι
 ἄγουσιν, ἀπὸ στεφανηφόρου Μενάνδρου καὶ μὴνδς Μεταγεινιῶνος,
 ὥς δὲ Ἡρακλεῶται ἄγουσιν, ἀπὸ στεφανηφόρου τοῦ μετὰ θεὸν τεσ-
 σερεσκαιδέκατον τὸν μετὰ Δημήτριον, εἶναι αὐτοὺς ἀτελεῖς πιστωσα-
 μένους ὀρκῶν, διότι ἐπὶ κτήσῃ ποιοῦνται τὴν διαγωγὴν[ν].
 περὶ δὲ τοῦ μέρους τῆς χώρας τῆς ὀρεινῆς τῆς ἀμφισβητουμένης, ἦν X
 Μιλήσιοι μὲν ἀποφαίνου[ν]σιν εἶναι τῆς Μυησίας ἱερὰν ὑπάρχουσαν
 80 τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Τερβινθέως 17, καὶ ἦν εἶναι φασιν | τῆς Τητίας 18
 καὶ τῶν κεκτιμῶντων ἐν Κυσηλείῃ, Ἡρακλεῶται δὲ τῆς Κισαρίδος 19
 καὶ τῆς πρὸς | τῷ Κυκλωπέῳ 20 καὶ τῆς δημοσίας καὶ ἱερᾶς, ὁμοίως
 δὲ καὶ περὶ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ τό τε (!) | πλινθούλκιόν ἐστιν, καὶ τοῦ
 συνεχῶς τούτῳ τόπου, ὅμ Μιλήσιοι μὲν ἀποφαίνουσιν τῆς | Ἰωνο-
 πολίτιδος 21, Ἡρακλεῶται δὲ τῆς ἐαυτῶν, συναινέσαι Μιλησίους καὶ
 Ἡρακλεώτας πόλιν ἐλευθέραν καὶ δημοκρατουμένην, ἐξ ἧς λήφονται
 85 δικαστάς, ὅσους ἂν κοινῇ φαίνη|ται, οἵτινες ἐπὶ τοὺς τόπους παραγενό-
 μενοι ποιήσονται τὴν ὑπὲρ τῶν ἀμφισβη|τουμένων κρίσιν, ἐκάτερον ἐν
 τῷ ἐνιαυτῷ τῷ μετὰ στεφανηφόρον Μενάνδρον. εἰ δὲ | τινὰ ἐστὶν
 ἐν τοῖς τόποις τούτοις ἐγκάρπια, μεσειδιωθήτω 22 ἕως κρίσεως.
 ὅσα δ' ἂν οἰκ[ε]τικὰ σώματα 23 ἀποδράντα ἐκ Μιλήτου εἰς Ἡρά- XI
 κλειαν ἢ ἐξ Ἡρακλείας εἰς Μίλητον ἀναχθῇ[ι] | πρὸς τοὺς ἐν ἐκατέρῃ

16 Cf. n. 588 § VI. 17 Cf. n. 679₁₁ τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Μυῶντι. Ager Myesius a. 188 Milesiis redditus erat: cf. n. 679². 18 Mulieris Teo oriundae R. Κυσηλείς Le Bas-Wadd. 512. 19 Nomen Caricum Κίσαρα, ut Κίσαρα Peraeae Rhodiae alia; nolo iam ad κίστην, pumicem, provocare. 20 Κυκλωπέων Latmi antrum esse videtur (R.); velut ἐφεξῆς δὲ τῇ Ναυπλῖα τὰ σπήλαια καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς οἰκοδομητοὶ λαβύρινθοι, Κυκλώπεια δ' ὀνομάζουσιν. Strab. VIII 369. Moenia enim qualia Tiryntis sunt aut Mycenarum (Eur. Herc. f. 945) vix singulari essent vocata. 21 Hinc elucet, agrum Ἰωνίας πόλεως s. Ἰωνοπολίτιδα (cf. de Ὀλβίαι πόλει et Ὀλβιοπολίταις n. 286²) totum Milesiorum fuisse. Ἰωνία haec iam in Milesiorum et Pidasensium pacto paullo antiquiore (Milet I 350, 149₄₄ c. a. 182) commemoratur: κατασκευάσαι δὲ Μιλησίους ὁδὸν ἐκ τῆς Πιδασίδος ζυγίους πορευτὴν εἰς Ἰωνίαν πόλιν, cf. tabulam geographicam l.l. p. 353. Nomen loco nusquam commemorato a Milesiis conicias inditum esse, quo tempore Priensibus Panionii dominis inimici erant. 22 Phryn. ecl. 121 μεσειδιωθῆναι· τέτριπται καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ ἐν τοῖς συμβολαίοις· ἀλλὰ σὺ μεσεγγυηθῆναι λέγε de intercessore sive sequestro dictum. 23 Stymphalii (et Pellanenses?) saeculo III iis qui servis fugitivis τροφεῖα dederant μὴ πλέον γε δεῖν ὀβελοῖν τὰς ἀμέρας sanciunt. IG V 2, 357₁₅₁.

- 90 τῶν πόλεων ὀροφύλακας ἀπὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ τοῦ μετὰ στεφανηφόρον Μένανδρον, τοὺς μὲν ἐν Μιλήτῳ τὴν ὥνῃν ἔχοντας τοῦ τέλους ἐμφανίζειν | περὶ τῶν ἀνηγμένων σωμάτων τοῖς πρυτάνεσι κα(ι) τοῖς εἰρημένοις ἐπὶ τῇ φυλακῇ ἐν ἡμέραις δέκα, ἀφ' ἧς ἅν ἕκαστον ἀναχθῇ, τοὺς δὲ πέμπειν γράμματα πρὸς τοὺς ἐν Ἡρακλείαι προστάτας διασφουδντας τὰ κατὰ μέρος, τοὺς δὲ ἐν Ἡρακλείαι τὸ ὀροφυλακικὸν τέλος ἔχοντας δηλοῦν περὶ τούτων τοῖς προστάταις ἐν τῷ
- 95 ἴσῳ χρόνῳ, τοὺς | δὲ γράφειν ὁμοίως ἐπιστολὴν εἰς Μίλητον πρὸς τοὺς πρυτάνεις καὶ τοὺς ἡρημένους ἐπ[ι] | τῇ φυλακῇ. τοῖς δὲ κυρίοις τῶν ἀνδραπόδων τῶν ἐξ ἑκατέρας πόλεως εἶναι τὴν κομιδὴν ἀποδοῦσιν τοῖς ὀροφύλαξιν ἀναγώγιον μὲν τοῦ σώματος δραχμὰς Ῥοδίας παλαιοῖς²⁴ δεκαδύο, τροφῆς δὲ ὀβολῶν ἡμέρας ἑκάστης, ἔσχατον ἐν μηνὶν τεσσαεράσιν²⁵, ἀφ' οὗ ἅν | ἡ ἐπιστολὴ γραφῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας· εἰ δὲ μή, πρόσθετα εἶναι τοῖς ὀροφύλαξιν.
- 100 ποιήσασθαι δὲ καὶ τοὺς ἀνατάκτας²⁶ τοὺς ἐν Μιλήτῳ τὴν πρᾶσιν XII τοῦ τέλους τῆς πορθυμίδος²⁷ τῆς εἰς τὸν Ἰωνοπολιτικὸν κόλπον, ἐφ' ᾧ οἱ πριάμενοι τὴν ὥνῃν τὴν εἰς τὸν ἐνιαυτὸν | τὸν μετὰ στεφανηφόρον Μένανδρον πράττουσιν Ἡρακλεωτῶν καὶ τῶν κατοικούντων | παρ' αὐτοῖς καὶ τῶν οἰκετῶν τοὺς διαπλέοντας ἐξ Ἰωνίας πόλεως²¹ εἰς Μίλητον ἢ ἐκ Μιλήτου εἰς Ἰωνίαν πόλιν, ὅσον καὶ Μιλήσιοι διδύασιν. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ πορθυεῖς λήφονται, ὅσον | καὶ παρὰ Μιλησίων λαμβάνουσιν.
- 105 ὅπως δὲ ἕκαστα πραχθῇ συμφερόντως ἀμφοτέ|ραις ταῖς πόλεσιν, XII ἐλέσθω μὲν ὁ δῆμος ὁ Μιλησίων ἄνδρας τρεῖς μετὰ τὸ κυρωθῆναι τὸ | ψήφισμα καὶ τὴν συνθήκην, οἱ δὲ ἀποδειχθέντες ὀρκισάτωσαν μετὰ τοῦ ἱεροκήρυκος | τοὺς πρεσβευτάς τοὺς ἡχο(ν)τας παρὰ Ἡρακλεωτῶν καὶ εἰς Ἡράκλειαν παραγενόμενοι | τὸν δῆμον· ὁ δὲ ὄρκος ἔστω ὅδε·
- 110 ἐμμενῶ τοῖς ὁμολογημένοις εἰς τὸν αἰὶ χρόνον καὶ | οὐ παραβήσομαι τέχνη οὐδεμιᾷ οὐδὲ μηχανῇ οὐδὲ ἄλλῳ παραβαίνοντι τὴν συνθήκην | ἐπιτρέψ[ω]²⁸, καὶ ἑάν τινα ἄλλον πυνθάνωμαι παραβαίνοντα τὰς ὁμολογίας, οὐκ ἐπιτρέψω | κατὰ δύναμιν τὴν ἐμήν, ἀλλὰ δηλώσω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. ταῦτα ἀληθῆς νῆ τὸ[ν] | Ἀπόλλωνα τὸν Διδυμέ(α)

24 De mutatis a. 189 Rhodiorum nummis cf. Head H. N.² 640. Novas drachmas prioribus leviores fuisse ex hoc loco concludas. 25 Notae formae τέσσαραι et τέτρασι (Croenert Mem. Herc. 199²) huic derivandae ansam dederunt. 26 N. 577⁶. Swoboda Staatsalt.⁶ 153^g. 27 Strab. XIV 636 ἀναπλεύσαντι δ' ὑπηρετικοῖς σκάφεισι τριάκοντα σταδίους πόλις Μυοῦς.

28 ἐπιτρέψΕΙ.

- καὶ τὴν Ἑστίαν τὴν Βουλαίαν καὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ
 τοὺς ἄλλους θεοὺς. καὶ μοι εὐορχοῦντι μὲν εὖ εἶη, εἰ δ' ἐπιορχοίῃη,
 115 ἐξώλης εἶην καὶ αὐτὸς | καὶ τὰμά. οἱ δὲ Ἑρακλεωτῶν πρεσβευταὶ ὀρ-
 κισάτωσαν τοὺς τε πρυτάνεις καὶ | τοὺς ἡρημένους ἐπὶ τῇ φυλακῇ
 καὶ τοὺς συνέδρους τοὺς μετὰ τούτων συγγραψαμένους τὴν συνθήκην
 καὶ τὸν δῆμον τὸν Μιλησίων τὸν προειρημένον ὄρκον.
 τὰ δὲ συγγεγραμμένα περὶ τούτων ἀναγράψαι ἐκάτερον τῶν δῆμων XIV
 εἰστήλῃν λιθίνην κα[?] | ἀναθεῖναι Μιλησίους μὲν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ
 120 Ἀπόλλωνος τοῦ Δελφινίου, Ἑρακλεώτας δὲ ἐν | τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς*.
 ἐὰν δέ τι κοινῇ φαίνεται ταῖς πόλεσιν διορθοῦσθαι τῆσδε τῆς | συν- XV
 θήκης, ἐξεῖναι αὐταῖς ποιεῖσθαι τὴν διόρθωσιν διαπρεσβευσαμένων
 τῶν δῆμων | πρὸς ἑαυτούς.
 ὁπότεροι δ' ἂν μὴ ἐμμείνωσιν τοῖς ἐν τῇ συνθήκῃ κατακεχωρισμέ- XVI
 νοις, ἄδικοί τε ἔστωσαν τῶν θεῶν, οὓς ὤμοσαν, καὶ ἀποτερισάτωσαν
 οἱ μὴ ἐμμείναντες | τοῖς ἐμμείναςιν τάλαντα πεντήκοντα.
 125 ἡρέθησαν δὲ καὶ ἄνδρες οἱ ὀρκιοῦντες | τοὺς πρεσβευτὰς τοὺς παρὰ XVII
 Ἑρακλεωτῶν καὶ Ἑρακλεώτας Αὐτοκλῆς | Ποσειδωνίου, Θεογένης Λεω-
 δάμαντος, Πασικλῆς Φιλίδου.

634. Callicrates Achaeorum praetor, a. 179/8. Olympiae prope Philippeum. Ed. Dittenberger I. Olymp. 300 (Syll.² 292; IG V 1 p. XIII₁₄₀).
 [Hi]

Λακεδαιμονίων οἱ φυγόντες ὑπὸ τῶν τυράννων] | Καλλικράτη Θεοξένου
 Λεοντήσιον¹, καταγαγόντα | εἰς τὴν πατρίδα² καὶ διαλύσαντα ποτὶ τοὺς
 πολίτας | καὶ εἰς τὴν ἐξ ἀρχᾶς ἐ[οῦσαν] φιλ[ίαν ἀποκ]αταστάσαντα.

1 Callicrates Leontesius (Polyb. XXIV 10, 8) princeps eius factionis inter Achaeos erat, quae Romanis favebat. Cf. Liv. XLI 23, 5. XLV 31, 10. Pater Theoxenus nescio an idem sit, qui a. 197 mille Achaeis contra Philip-pum Rhodiis subvenientibus praefuit (Liv. XXXIII 18, 5. Syll.² 588³⁹).

2 A. 180 cum Hyperbatus praetor ad concilium Achaeorum referret de causa exulum Lacedaemoniorum, Lycorta suadente Achaei legatos tres, inter quos Callicrates erat, Romam miserunt qui docerent senatum, cur eos restitui nefas putarent. At Callicrates, longe aliter ac mandatum erat, senatum hortatus est, ne Achaeos imperia Romanorum contemnere pateretur. Quo facto senatus non modo imperavit Achaeis ut exules re-ducerent, sed etiam Callicratem epistula ad concilium Achaeorum missa magnopere commendavit. Itaque ille in annum insequentem 179 praetor creatus magistratu inito statim Lacedaemoniorum exules restituit (Polyb. XXIV 12).

635. *A. Amphictyones de asyilia fani Ptoii ludisque Ptois decernunt, a. 182—179. B. Responsum oraculi Lebadensis. Acraephiis in delubro Apollinis Ptoii. Ed. Holleaux Bull. Hell. XIV 1890, 19, n. 10 (Syll.² 557; Dittenberger IG VII 4135/6; Ziehen Leg. sacr. II n. 70). Cf. Holleaux ibid. XVI 1892, 453; Pomtow Jahrb. Phil. 1894, 666, n. 4; Boesch Θεωρός 223 et 49.* [Pw]

- 4 --ς πορευομε[ν --|--]ιας καὶ ὡς ἂν ἡ πανήγυ[ρις] 1 --|--] ἀκολούθοις καὶ ἂ ἂν ἔχωσι--|-- ἔάν δέ τις [παρά] ταῦτα ἄγῃ τινα τῇ ῥυ[σιάζῃ, | 5 ὑπόδικος ἔστω ἐν Ἀμφικτύοσιν] 2. εἶναι δὲ καὶ ἄσυλον τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πτωίου τὸ ἐν Ἀκραίφιοις, ὡς ἂν | αἱ στήλαι ὀρίζωσι, καθάπερ τὸ ἐν Δελφοῖς] 3. τὴν δὲ λοιπὴν χώ[ραν] τὴν ἱερὰν] 4 τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πτωίου μὴ ἀδικεῖν μηδένα· ἔάν δέ τις ἀδικῇ, ὑπό- 10 δικος ἔστω ἐν Ἀμφικτύοσιν. τῆς δὲ | ἐκχειρίας καὶ τῆς ἀσφαλείας ἄρχειν τὴν πεντεκαίδεκά[την] τοῦ Ἱπποδρομίου μὴνὸς κατὰ θεόν, ὡς Βοιωτοὶ ἄγουσιν, | ὡς δὲ [Δ]ελφοὶ Ἀπελλαίου] 5. κυρίου δ' εἶναι οἰκο- νομοῦντας | τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν τὸν τε προφῆτην] 6 καὶ τὸν ἱερέα τοῦ

A. — De aetate diu dubitabatur. Ho. et Dttb. postquam decretum propter dialectum κοινήν annis brevi post 178 vindicaverunt, quia hoc anno in tit. 636 dialectus Dorica exstat, postea Ho. et Boe. tempus c.a. 200 praetulere. Sed cum ne levissimum quidem Aetolorum hic compareat vestigium et titt. 613, a. 184 et n. 630, a. 182 aequae dialecto Attica perscripti sint, decretum A a factione Thessalica-Atheniensi (sc. a restauratoribus Amphictyoniae, cf. n. 613 s. 14) factum esse et ad annos 182/79 spectare pro certo habeo. Nam inde ab a. 178 Delphi-Aetoli Macedonesque in Amphictyonia praevallebant dialecto vernacula usi, cf. n. 636². Videntur igitur in praescriptis amissis ne hic quidem hieromnemes enumerati fuisse, cf. n. 613 not. init., 630². 1 Sc. τῶν Πτωίων. 2 Cf. n. 629₁₉: καὶ μηθὲνα [ἄ]γειν μηδὲ ῥυσιάζειν τινα ἐν τὸς τῶν ὀρίων· εἰ δὲ τίς κα ἄγῃ τῇ ῥυσιάζῃ τῇ ἀποβιάζατο τῇ διεγγύαση, ὑπόδικον εἴμεν ἐν τοῖς συνέδροις. H. 3 Exemplum Delphorum citatur, quia huius urbis et fani ius asyli paulo ante a M'. Acilio denuo erat confirmatum et circumscriptum, cf. n. 609 not. 4 Praeter aream cum templo alii fundi fuerunt, qui ipsi quoque in dominio dei erant, sed asyiliae iure carebant quia loco consecrato non continebantur.

5 Hippodromius septimus mensis anni Boeotici a bruma, Apellaeus primus Delphici a solstitio aestivali incipientis; uterque respondet m. Iulio.

6 Cf. Strabo IX 413: τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδίων ἀπὸ Τηνέρου προσηγόρευται· μυθεύεται δ' Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ Μελίας, προφῆτης τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῶον ὄρος. Herodot. VIII 135: τὸν πρόμαντιν (ἐν τῷ τεμένει τοῦ Πτῶου Ἀπόλλωνος) βαρβάρῳ γλώσσῃ χρᾶν. Plut. def. orac. 5: ὁ μὲν οὖν τοῦ Πτῶου μαντείου προφῆτης, φωνῇ Αἰολίδι χρώμενος· τὸ πρὸ τοῦ, τότε τῇ τῶν βαρβάρων χρησμὸν ἐξήνεγκεν. Bull. Hell. XIV 1, n. 13: Θεοδώρω προφατεύοντος; ibid. 53, n. 143: ὁ τε προφῆτης τοῦ Ἀπόλλωνος Πυθίων Ἀθανίου. H.

Ἀπόλλωνος τοῦ Πτωίου καὶ τὴν πόλιν τῶν Ἀκραϊφιδῶν καὶ τὸ κοινόν |
 15 τῶν Βοιωτῶν, καθὼς καὶ ἔνπροσθεν, καὶ τὸν ἀγωνοθέτην 7 | τὸν εἰρη-
 μένον 8 ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Πτωίων 9. ἀναγράψαι δὲ τὸ ψή|φισμα ἐν
 στήλαις Πτωϊοκλῆν Ποταμοδώρου 10 καὶ ἀναθεῖναι | τῇ μὲν ἐν Δελ-
 φοῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν δ' ἐν Ἀ|κραϊφίδοις ἐν τῷ ἱερῷ
 20 τοῦ Πτωίου, τὴν δὲ ἐμ Πυλαίαι 11. ἀναθεῖναι δὲ καὶ τῶν ἄλλων
 ἱερῶν θπου ἂν δοκῇ ἐν καλλίστῳ εἶναι. ἐὰν δὲ τι γίνηται ἀδίκημα
 παρὰ τὸ δόγμα τῶν Ἀμφικτυόνων, ἀποτεισάτω ὁ ἀδικῶν δισχιλίους
 στατῆρας καὶ θ | ἂν καταβλάψῃ, τὰ δὲ καταδικασθέντα χρήματα ἱερὰ
 ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πτωίου. ἀνενεγκεῖν δὲ τὸ δόγμα τοὺς |
 25 ἱερομνήμονας ἐπὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη τὰ ἴδια, ὅπως εἰδῶσιν
 πάντες τὰ δεδογμένα τοῖς Ἀμφικτύοσιν.

B Καλλικλίδας Λοκρὸς ἕως Ὀπρέντος καταβάς ἐν Τρεφώνιον ἀνάγκειλε
 Λεπάδειαν τοῖ Δι τοῖ Βασιλεῖ ἀνθέμεν 12 | κῇ τοῖ Τρεφωνίοι, κῇ
 30 Ἀκρήφια τοῖ Ἀπόλλωνι τοῖ Πτωίῳ, κῇ μὲι | ἀδικίμεν μειδένα οὕτως 13.
 οὕτως δὲ ἀγίρέμεν ἀμφοτέρως 14 τὰ ἱερὰ χρήματα κυνῇ ἐφ' οὐρίῃ

7 Magistratibus iam antea fanum administrantibus nunc accedit agono-
 theta ludorum novorum; qui etiam postea recensetur IG VII 4138₈, 4147₁.

8 Cf. Meisterhans Gramm. att. I.³ 171 not. 1428. 9 Tum demum in-
 stitutae sunt hae feriae, qua de re initium decreti, quod periit, sine dubio
 accuratiora habebat. Ad hos ludos conditos Boe. rettulit tit. Oropium
 Michel 699: ἐπειδὴ συμβαίνει τὴν πόλιν Ἀκραϊφιδῶν ἀποστεῖλαι πρεσβευτὰς τρεῖς
 ἄνδρας τοὺς διαλεγομένους μετὰ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ προφήτου πρὸς τὰς πόλεις τὰς
 ἐν Βοιωταίαι. Alios tit. eiusdem argumenti eodem loco inventos ad renova-
 tionem Ptoiorum c.a. 100 factam spectare censuere Ho. et Boe., cf. IG VII
 4138: [ἐ]πειδὴ παραγενόμενοι πρεσβευταὶ παρὰ τῆς πόλεως Ἀκραϊφιδῶν — οἱ δ' αὐτοὶ
 καὶ θεωροὶ — παρε[χ]θλουν τε Ὀρχομενίους ἀπο[δ]έξασθαι τὴν τε θυσίαν καὶ τὸν
 ἀγῶνα τῶν Πτωίων [δν] τ[ι]θ[έ]σιν Ἀκραϊφιδῶν [πε]ντέ[τε]ιρον τῷ Ἀπόλλ[ωνι] τῷ
 Πτωίῳ στεφανίτην θ[υ]μ[ε]λικόν et 4139₇; 4140; 4141; 4142₈; 4144₆. 10 Hiero-
 mnemo Pτωιοκλῆς comparuit Delphis c.a. 225, n. 509₅; sed nomen Acraephiis
 usitatissimum fuisse exposui l.l. 669. Tamen non cum Dttb. hic legatum
 ad Amphictionis missum hoc decretum impetrasse puto, sed rursus hiero-
 mnemona intellego, qui rogator decreti in initio tituli amisso recensitus
 erat. 11 Non suburbium Delphorum (sic Dttb.) notari, sed Thermo-
 pylas intellegendas esse demonstravi l.l. 667; cf. n. 251¹² cum add.

B. — ,Tria instrumenta A—C nullam aliam habent inter se neces-
 situdinem, nisi quod omnia, alia ex parte alia integra, ad sacra Apollinis
 Ptoii Acraephiensia spectant.' 12 Hae totarum urbium consecrationes
 vanam quandam pietatis iactationem habebant; neque enim serio quic-
 quam ea re in iure et condicione earum mutabatur. 13 Adverbium
 respicere videtur ad illud ἀνθέμεν, ut sit ὡς ἀνακειμένων τῶν πόλεων τοῖς
 θεοῖς. 14 Acraephienses et Lebadenses.

κατὰ πᾶσαν χώ|ραν, καὶ τὸν ἀγῶνα 15 ἱερὸν καταγγελλόμεν. ὅστις δὲ
κα τῷ | Διὸς τῷ Βασιλεῖος ἐπιμελειθεῖσι τῷ ναῶ, τὸν στέφανον | ὕσση.

C Sequitur dedicatio Capilli Stratonis f. Larymnensis (IG VII 4137) 16.

15 Cum de duobus deis itemque de duobus oppidis dicatur, singularis mirus videtur, nisi statuas Basileis Lebadensium sublatis Ptoia ambarum civitatum communia facta esse. At eius rei in reliquis eiusdem argumenti titulis (not. 9) nullum exstat vestigium. Titulum prope Coroneam inventum IG VII 2871, ἄρχοντος ἐν Ἀκραϊφίῳ eo spectare vix credidit Dttb.

C. — 16 Tit. continet mutilum testamentum, quo Κάπυλλος Στράτωνος Ληρυμνεὺς ἀνέθηκε [τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πτ]ωῖ χαλκῷ δραχμὰς τετραχισχίλιας ἑπτα-
κατίας [- χαριστ]εῖριον.

636. Amphictyones Delphici de gregibus sacris decernunt,
a. 178 (Πυθίοις). In muri polygonii parte B—C. Ed. Foucart Bull. Hell.
VII 1883, 427, n. VI [antea initia versuum 1—5 Conze-Michaelis Annali
XXXIII 1861, 69, n. 6; Wescher-Foucart n. 459; Wescher Mon. bil. 181] et
denuo ex lapide Pomtow Jahrb. Phil. 1894, 663, n. 3 (vs. 1—20) et 838; Goett.
GA 1913, 153 (vs. 20—25). (Syll.² 293; Michel 256; GDI 2536; Ziehen Leges
Gr. sacr. II 234, n. 76). Cf. Salvetti Stud. stor. ant. II 124; de Sanctis ibid.
131³; Dittenberger Herm. XXXII 1897, 161; Beloch ibid. 667; Dttb. ibid.
XXXIII 1898, 324; Pomtow ibid. 329 et Jahrb. Phil. 1897, 761. [Pw]
ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Πραξία 1, Πυθίοις· ἔδοξε | τοῖς ἱερομνημόνοις 2·
Δελφῶν Ξενοκράτει | Πραόχου, Μελισσίωνι Εὐαγγέλου· Θεσσαλῶν Ἰπ-
5 πολόχῳ Ἀλεξίππου 3, Πολυξένῳ Θρασίππου | Λαρισαίοις· παρὰ βασι-

Incipit *classis* X Amph., in qua hieromnemonibus etiam patronymica adduntur (antea deerant, cf. a. 193, n. 603), cf. n. 399 not. Qui mos num iam post a. 190 initium ceperit nondum liquet, quia anni 184 (n. 613), 182 (n. 630), 182/79 (n. 635) laterculis carent. 1 De Praxia cf. n. 637¹. 2 Eam formam concilii Amphictyonici post Aetolorum cladem esse consulto restitutam apparet, quae fuerat inde ab a. 346 ad a. 290; cf. tabb. Amph. I et II (vol. I p. 314 et 444). Rex enim Macedonum denuo receptus, Phocenses exclusi, nomen Aetolicum sublatum; sed latent Aetoli sex in civitatibus foederi eorum addictis, cf. not. 8. Quod suffragia Maliorum hic bipartiantur (v. 13 Ἡρακλεωτῶν-Μαλιέων), nihil ad rem; nam alter hieromnemo iam ab a. 346 Heracleota, alter Lamiensis erat, cf. tabb. Amph. I, II et infra not. 10 fin. Ordo quo hieromnemones hic enumerantur, a priore paululum differt: 3. 1. 2. 7. 9. 10. 6 (dimid.). 11. 12. 5. 8. 4 (dimid.). 6 (dimid.); numeri crassiores spectant ad factionem Delphorum, Aetolorum, Macedonum, reliqui ad Thessalos-Athenienses inimicosque Persei. Illam tum praevalere demonstrant Delphi primo loco, qui Thessalorum erat, nominati, cf. n. 613 not. 3 Hippolochus a. 191 Scotussae cum praesidio Larisaeorum, cui praeerat, a Romanis captus est (Liv. XXXVI 9, 3; 14). Idem praetor Thessalorum a. 182 et paulo post a. 178, cf. Kroog de Thess. praett. 16/8

λέως Περσέως⁴ Ἀρπάλῳ | Πολεμαίου Βεροιαίῳ, Σιμωνίδῃ Ἀπολ-
λωνίδου | Βεροιαίῳ· Βοιωτῶν Ὑφελήμῳ Ὑφελήμου Θηβαίου (sic), |
Ἑρμῖα Ζωίλου Ὀρωπίῳ· Ἀχαιῶν Φθιωτῶν Ξενοφάνῃ Ἀγίδος Λα-
10 ρισαίῳ⁵, Κρατησιμάχῳ Κλεάνδρου | Θηβαίῳ⁶· Μαγνητῶν Χαρι-
κλεῖ Νίκωνος, Γενθίῳ Φρασισθένους Δημητρίευσιν· Δολόπων
Συάγρῳ Δαυτιάδου⁷· | Αἰνιάνων Λοχάγῳ Ἀγῆτα Καλλιπολίτῃ⁸,
Νικίτῃ Ἀλεξάνδρου Καλυδωνίῳ⁹· Ἑρακλεωτῶν Φαινέει Νικέα
Σωσθενεῖ¹⁰· Μαλιέων Διοδώρῳ Κριτοβούλου Λαμειῖ· Εὐβοέων

qui etiam stemma familiae nobilissimae exhibet. 4 Perseus Philippo patri successerat auct. a. 179 (Niese III 34). Cum Amphictyonum factio Thessalica-Atheniensis a. 186/4 tantummodo τὰ ἔθνη αὐτόνομα καὶ τὰς δημοκρατουμένας πόλεις; (n. 613²) in syndrium recepisset, tunc mutationem magnam videmus factam, qua Delphi Aetolis reconciliati reditum in Amphictyoniam etiam regi Macedonum concesserunt, cf. not. 2 et n. 613 not. Nam Perseus amicitiam Graecorum sectatus hoc ipso anno edictum illud de exulibus in fano Delphico proponendum curavit, de quo Polyb. XXV 3 (Niese III 99): Περσεὺς . . . ἑλληνοκοπεῖν ἐπεβάλλετο, κατακλιθεὶς . . . καὶ τοὺς τὰ χρέα φεύγοντας καὶ τοὺς πρὸς καταδικὰς ἐκπεπληκότες καὶ τοὺς ἐπὶ βασιλικοῖς ἐγκλήμασι παραχωρηκότες, καὶ τούτων ἐξετίθει προγραφὰς εἰς τὴν Δῆλον καὶ Δελφοὺς καὶ τὸ τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν, διδοὺς οὐ μόνον τὴν ἀσφάλειαν τοῖς καταπορευομένοις, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπαρχόντων κομιτὴν, ἀφ' ὧν ἕκαστος ἔφυγε . . . ταῦτα δὲ ποιήσας πολλοὺς ἐμετεώρισε, δοκῶν καλὰς ἐλπίδας ἀποδεικνύειν πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐν αὐτῇ. Quo decreto factum, ut Delphi-Aetoli contra Thessalos-Athenienses eum Amphictyoniae statum redintegrarent qui fuerat ab a. 346 ad 290, sc. rege recepto Phocenses excluderent, quorum κοινῇ ab hoc ipso anno praetores eponymi praefecti sunt. Cum Delphis vero Perseus amicitia ita coniunctus est, ut ibi hospitam Praxo haberet (cf. n. 643 not. final, 637¹), apud quam a. 174 devertit. Eo anno cum exercitu Delphos pervenerat deo immolaturus (cf. auctores apud Nieseum III 103⁵), et tunc pila marmorea altissima ibi praeparata esse videtur, cui statua regis imponderetur; sed a. 168/7 Aemilius Paulus victor statuam suam equestrem n. 652 a in pila illa erexit. 5 Ξενοφάνῃ em. F., nescio an recte. Larisa Cremaste intellegenda. 6 Thebis Phthioticis oriundus. 7 Attuli Herm. l. l. 334 tit.: Δικαιοβούλῃ Δαυτίου Ἀρτέμιδι GDI 1465, quem iam Fick ibid. cum hoc Dolope comparat (quod fugerat Dttb. de Λαυτιάδῃ; et Wilamowitzium IG IX 2, 144 de Δαυτίου cogitantes). Dolopes tum Macedonum erant, cf. Jahrb. 1897, 803. 8 Memorabile est, sex hieromnemonas, binos Aenianum et Locrorum, singulos Heracleotarum et Doriensium hic Aetolos esse. Qui sex populi usque ad a. 167 foederi Aetolico erant addicti; cf. Dttb. Herm. l. l. Ceterum Lochagus Callipolita hoc tempore erat praetor Aetolorum (a. 179/8, usque ad aequinoctium auct.). F. 9 Pater hieromnemonis videtur esse Ἀλεξάνδρος Καλυδώνιος, praetor a. 205/1, a. 196, a. 185, cf. n. 563¹ (ubi vero Alexander Isius non recte idem habetur, cf. add.); filius est Ἀλεξάνδρος Καλυδώνιος praetor a. 154, W-F 243. 10 Cf. filium in catal. geo-

- 15 Ἀπολλοφάνει | Διονυσίου Χαλκιδεῖ 11· Ἀθηναίων Ἑρμαγόραι Λυσιστράτου· Λο|κρῶν ἑκατέρων Προάνδρῳ Προάνδρου Φόλαι 12, Νικάνδρῳ Βί|του Τριχονεῖ 13· Δωριέων 14 τῶν ἐν μητροπόλει Ἀναξάνδρῳ Τε|λεσάρχου Ἀπειρικῶι 15· Περραιβῶν Ἀπολλοδώρῳ Ἀσκλη-
 20 πιο|δώρου Φαλανναίῳ 16· xx τὰς ἱερᾶς χώρας ὑπάρχειν τόπον | ταῖς ἱεραῖς βόοις καὶ ἵπποις 17 καταλελειμμένον ἀπὸ τὰς ὁ|δοῦ τὰς ἐπὶ τὸ Ἄστυρον ἀγούσας, αἱ αὐτὴς ἄγει ἐπὶ τὸν Παί|παλίδαν καὶ ἐν τὸ Λακωνικόν 18· ἀπὸ τοῦ Λακωνικοῦ ἐν σχαι|άν 19 ἐν τὰν νάπαν τὰν ἐν Ἱεραπέτειαν [κατ' ὀρθόν], ὥς αὐτὴς ἄγει αὐτὴ ἐξ ἵπποδρόμου αὐτὴ ξενίς 20

graphico GDI 2580₃₁: ἐν Σωσθενίδι· Νικέας Φαινέα (Jahrbb. 1897, 762). Oppidulum quod inter Hypatam et Heracleam situm esse et ex catal. geographico et ex Ptolem. III 12, 42 colligitur, post Gallos devictos a. 279 conditum videtur Sosthenis Macedonum praetoris, qui fortissime contra eos pugnaverat, honoris causa (de Sosthene cf. Niese II 16 et 21). Utrum hic Phaeneas an cognominis Ἀριστοῦς n. 610⁵ praetor Aetolorum a. 198 et 192 fuerit, non satis constat. Sed Heracleam tum Aetolorum fuisse, Phaeneam igitur ut quinque reliquos (not. 8) ab Aetolis hieromnemona electum esse, omnes vv. dd., excepto Dttb., consentiunt; cf. Pw. Jahrbb. 1887, 763; Be. Herm. I. I.; Niese III 12³; Swoboda Staatsalt. 339¹. 11 Proxenus Delphorum anno non satis certo, cf. tit. in pila Victoriae Messeniorum (n. 81) Jahrbb. 1896, 633; 1894, 838, et supra n. 585 not. fin., proxenum 103^a. 12 Praetor Aetolorum a. 171/0. F. Pater cognominis erat hieromnemo a. 216/5, n. 538³.

13 Ter praetor Aetolorum a. 190, 184, 177. 14 Desunt Dorienses Peloponnesii aut propter inimicitias foederis Achaeorum contra Perseum et Aetolos (Jahrbb. 1894, 664) aut quia Delphi Corinthios denuo ex Amphictyonia excluserant, cf. n. 613 not. init. et 1. 15 Cf. huius patrem aequae hieromnemona a. 202, Or. 234²: Τελεσάρχος Ἀπειρικῆς. 'Oppidulum non in tetrapoli Dorica, sed in Aetolia quaerendum; nam Dorienses tum Aetolis ascriptos fuisse constat et vix illa angusta et saxosa convallis praeter nota quattuor oppidula quinto spatium praebebat.' 16 Phalaniam Perrhaeborum fuisse constat, cf. eorum hieromnemona Ἀριστόλαος Φαλανναῖος ab a. 331 ad 327 in tab. Amph. II (vol. I p. 444). 17 De his gregibus cf. a. 275, n. 407⁴; ad θρέμματα (supra v. 26) cf. a. 117/6, n. 826 G col. IV₂₀: πρόσοδον Ἀπόλλωνι ἐκ τῶν ἀγελῶν καὶ θρεμμάτων ἀποκαταστήναι δεῖ; a. 94, Or. gr. I. 345₁₇ τὰς βοῦς τὰς ἱερὰς .. et τὰς ἵππους τὰς ἱερὰς. 18 Idem quod πολυανδρεῖτον Λακωνίων audit n. 826 E col. III₃₃; ibi Spartanorum novem(?) milia trucidati et sepulti erant, his regionibus cum Areo rege a. 280 victi, cf. Goett. GA I. I., Justin. XXIV 1 sq., Niese II 11. 19 ΣΚΑΓΑΝ, emendavi Jahrbb. 1894, 838. 20 'Die ξενίς, die Auslandsstraße, führte von Amphissa zum pythischen Hippodrom unter Krisas Felsen' (Pindar) und dann im Pleistostal tief unterhalb Delphis vorbei, bis sie .. aufwärts steigend sich östlich von .. Arachova mit der von W. kommenden heil. Straße vereinigte. Unweit ihres Treffpunktes lag das Grabmal der Spartaner.' Goett.

25 ἃ ἐπὶ τὸ Λ[ακωνικόν, ἃ νο]μά²¹ | ταῖς ἱεραῖς βόοις καὶ ἵπποις ἔστω.
 ποτ[ὶ νομάν μὴ ἐξέστω] | ποτάγειν τὰ ἰδιωτικὰ θρέμματα [ἐν τε τὰν
 χρόναν] | τὰν ποτὶ τῇ Κεραμεΐαι οὖσαν τὸ [τε τέμνος τοῦ] | Ἑλλά-
 νίκου²² ἡρώου· εἰ δέ τις ἐπινέμ[ει]²³ ἐν τούτῳ τῷ | τόπω, ἐξουσίαν
 30 εἴμεν -σι- | τε δεΓ^Λ 24 [-σι- τῷ] | θέλοντι. ἀναγράφαι δὲ τὸ δόγμα
 τοῦς | ἄρχοντας τῶν Δελφῶν | ἐν τῷ ἱερῷ.

GA 1.1. Cf. Polyb. XI 11, 5 λόγον, ὅς . . ὑπὲρ τὴν δόξιν κεῖται τὴν ξενίδα.
 IG V 2, 443₃₅ τὰν ξεντὶάν τὰν ἐπὶ Λακεδαίμονα. IG XIV n. 352 tit. Alaesae
 repertum ἀπὸ τᾶς δόξος τᾶς ξενίδος. 21 [νομά coniecit Hi.; suppleveram
 (ἀ (δὲ) νο]μα, sed in lapide videtur ΚΑ exstare; pro Λ[ακωνικόν] hic suppl.
 Baun. Ἀ[στυρον]. 22 Hi. confert IG XII 7, 62₃₅ πρόβατα [δὲ μὴ] ἐξέστω
 ἐμβάσκειν εἰς τὸ τέμνος μηδενί· εἰάν δ' [ἐμβά]σκη, ἔστω [τὰ] πρόβατα ἱερὰ τοῦ
 Διὸς τοῦ Τεμενίτου κτλ. Ἑλληνικοῦ F. et Baun. Sed videtur proprium nomen
 esse . . herois qui Graecis victoriam praebere credebatur (Dttb.). Spectat
 ad cladem illam Spartanorum et statua eius breviter vocabatur ὁ ὀπλίτας,
 cf. n. 826 E col. III₃₂ [εἰς ὁρθὸν εἰς πολυ]πνέρεϊον Λακωνῶν ὑπὸ τὸν ὀπλίταν.
 Cf. similes heroes Delphorum ὁ Εὐόριος καλοῦμενος et ὁ Εὐδρομος, Kult-
 stätten n. 46/7 et 40 (Philol. LXXI 1912, 93). 23 De ἐπινέμω cf. n. 534.
 24 ἐξουσίαν εἴμεν σὺλῃν τάν | τε λείαν κρατεῖν τῷ | θέλοντι, Hi.

Δ637. Tetrapolenses Attici tertium a Delphis honorantur,
 a. 178. In anta septentrionali thesauri Atheniensium. Ed. Colin Culte
 d'Apoll. 65, n. 35 cum fig. 9 (Bull. Hell. XXX 1906, 218) et Fouill. III 2, n. 20
 cum tab. IV 1 (text. 4). [Pw]

ἀγαθῇ τύχαι. | ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Πραξία¹, ἐν Ἀθήναις Φίλωνος²,
 ἔδοξε τῇ πόλει | [ἐν ἀγορᾷ τελείῳ σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ
 Τετραπολεῖς³, | ἀποστελλαντες πρεσβευτάς Διόφαντον, Καλλιθένη, Λυ-
 5 σίθεον⁴, [ὁ]πέμψασαν καὶ ἀνεκώσαντο τὰν ὑπάρχουσαν αὐτοῖς οἴκει[ε]-
 τατα ποτὶ τε τὸν θεὸν καὶ τὰμ πόλιν, καὶ τιμέοντες διατελέοντι | τὸν

1 Est clarissimus Delphus Πραξίας Εὐδόκου, Rhodiorum proxenus (a. 180,
 n. 614₆); archon a. 178 (n. 636), legatus ad reges Eumenem et Attalum mis-
 sus a. 161/0, n. 671 B₃, 672₄; epimeleta de pecuniis Attalicis administrandis
 n. 672₈; sacerdos Apollinis (sac. VI, ab a. 154 ad 144). Uxor eius erat
 Πραξὺς Ἑμμενίδα, proxenus regis Persei, de qua cf. n. 643 not. finalem (de
 fratre Praxus: Callia Emmenidae f. cf. n. 671 B¹⁶). Filii eorum minor
 natu erat ille Thrasyacles qui a. 189 legatus Romam missus in reditu tru-
 cidatus est, cf. n. 611⁴⁻⁵. Familiae nobilissimae stemma delineavi Jahrbh.
 Phil. 1889 tab. ad p. 560. 2 Philonis archontis Attici annus de quo
 diu dubitabatur hoc titulo constitutus est. 3 De Tetrapolensibus dispu-
 tatum ad tit. 541/2. Etiam post a. 178 decreta duo in honorem horum
 pagorum a Delphis facta, cf. n. 541⁵. 4 Videtur theoria trium virorum
 ad Pythia esse missa, cf. n. 636₁.

θεὸν μετὰ πάσας εὐσεβείας· δεδόχθαι τῇ πόλει, καταμόνο[υς] | εἴμεν
 ἐν τὸν ἅπαντα χρόνον τὰς ἀναγεγραμμένας αὐτοῖς ἐν τῷ[ι] | ἐρῳι τοῦ
 10 Ἀπόλλωνος προσδρίας καὶ τιμάς, καὶ θύειν αὐτοὺς ἐπὶ | τῶν βωμῶν
 καθάπερ Δελφοῦς κατὰ τὰ πάτρια· ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸ | [κ]οινὸν τῶν
 Τετραπολέων καὶ στεφανῶσαι δάφνας στεφάνωι τῷ[ι] | παρὰ τοῦ
 θεοῦ, καθὼς πάτριόν ἐστι Δελφοῖς, εὐσεβείας ἔνεκεν κ[αὶ] | φιλολιτιμίας
 ἂν ἔχοντες διατελέοντι ποτὶ τε τὸν θεὸν καὶ τὰμ | [π]όλιν. ἐπαινέσαι
 15 δὲ καὶ τοὺς πρεσβευτὰς Διόφαντον, Καλλισθέ[ν]η, Λυσίθεον, διότι
 καλῶς καὶ ἐνδόξως ἐποιήσαντο τὰν ἐπι[δαμία]ν, καλέσαι δὲ αὐτοὺς
 καὶ ἐπὶ ξένια ἐν τὸ πρυτανεῖον. | [ἀναγράφαι] δὲ τὸ ψάφισμα τοὺς
 ἄρχοντας ἐπὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων | θησ[αυ]ρόν.

638. Arbitrium de Mondaëensibus et Azoriastis, paullo post a. 178. Corcyrae. Edd. Mustoxydes Cose Corcir. 208, XIII (Wachsmuth Rh. Mus. XVIII 1863, 540, 3, tab. 1; Blass SGDI 3205; Dittenberger IG IX 1, 689; IG IX 2, p. XXI; Syll.² 453). Cf. Kip Thess. Stud. 112; Tod Intern. Arbitr. 29, XLIV. [H]

[στραταγο]ῦντος Θεσσαλῶν | [μὲν Ἱππο]λόχου τοῦ Ἀλεξίππου¹ | [τὸ δεύ-
 5 τ]ερον Λαρισαίου, μηνὸς | [ὥς Θε]σσαλοὶ ἄγοντι Θεμιστίου | [ἀμέρ]αι
 τριακάδι, Περραιβῶν² δὲ στρα[ταγο]ῦντος Δημητρίου τοῦ Δημαινέ[του]
 Γ'οννέως³, μηνὸς καθὼς Περραιβοὶ | [ἄγον]τι Δίου ἀμέραι τριακάδι,
 10 ἐπιτρο[πάν] δόντων Μονδαιέων⁴ καὶ Ἀζωρι[αστᾶ]ν⁵, μναμονεύοντες⁶

Praescriptum docet, unam ex urbibus litigantibus Thessalorum fuisse, alteram Perraeorum. 1 Hippolochus primum praetor a. 181/0. Euseb. I p. 245 Schoe; Kroog De foed. Thess. praetor. 16; iterum paullo post finem catalogi Eusebiani (179/8). 2 Perraei a. 196 dicione Macedonica liberati, a. 186 ea oppida, quae post bellum Antiochi occupaverat Philippus rex, recuperaverant (613⁴. 636¹⁰). 3 Gonnus Perraeorum urbs, his ultimis annis ab Arbanitopullos explorata (Πρακτ. ἀρχ. ἐτ. 1910, 241 et aliis locis), qui permultas invenit inscriptiones, et eas quidem plerasque sermone vulgari conscriptas; sicut iam erat decretum I. Magn. 33. 4 Mondaëa Thessalorum foederis urbs, Azori Perraeorum vicina; erat igitur in Hestiaetide sita (cf. Kip Thess. Stud. tab. II). Oraculum Dodonaeum SGDI 1557 (Syll.² 793): Δι Νάωι καὶ Διώναι ἐπικοινωνᾶται Μον[δ]αιατᾶν τὸ κοινὸν πὲρ το[ῦ] ἀργύρροι τὰς Θέμιστο[ς]. Procul habendi sunt Κονδαιεῖς, quorum vicini Μοψειᾶται, a Gonnis orientem fere versus prope Tempe siti: IG IX 2, 521; Arbanitopullos Έφ. ἀρχ. 1912, 80. 1913, 52. 1914, 181; Πρακτ. 1910, 261; cf. catalogum Delphicum SGDI 2580 C₁₂₆ ἐν Κ(?)ονδαῖαι. 5 Polyb. XXVIII 13, 1: ἐκ μὲν τῆς Θετταλίας κεκνηγκότας, τῆς δὲ Περραιβίας στρατοπεδεύοντας Ἀζωρίων μεταξὺ καὶ Δολίχης. Liv. XLII 53, 6 (a. 171) *superatis montibus, quos Cambunios vocant, descendit ad Axorum, Pythoum, Dolichen; Tripolim vocant incolentes*. IG XII 8, 178: ἀπὸ Ἀζωρίου στρατηγὸς Τριπολιτῶν καὶ δπλο-

Λυσάνδ[ρου τοῦ] Φιντύλου Ἀπολλωνιάτα κα[ὶ] συν]δικαστῶν 7 Ξενο-
φάντου τοῦ [Δα]μέα Κορκυραίου, Κλεοστράτου[τοῦ] Δαμάρχου Δυρ-
15 ραχίνου, ἐκρίναμ[εν] ἐλθ[όν]τες ἐπὶ τὰν χώραν, περιαγῆσα[μένων]
ἐκατέρων, ὅρους εἶμεν Μον[δαιεύς] καὶ Ἀζωριασταῖς ἀπὸ τ[...]-[...],
εἴτ' αὖ Μονδαιέων μ[ε]ν ... [-σι-] Ἀζω]ριαστῶν [δὲ --]

φόρος Παρμενίσκος; mysta Samothracius. Kip l.l. 122. De ethnicis in
-ηστῆς et -εστῆς Macedonum maxime propriis egit Dittenberger Herm. XLI
1906, 190/1. 6 Princeps arbitrorum triumvirum. Dttb. 7 Suppl. Must.

639. Laodice Persei regis uxor, c.a. 177. Deli, nunc Oxonii.
Edd. * Boeckh CIG 2275a (Syll.² 294); P. Gardner ap. Michelium 1298. [Hi]

ὁ δῆμος ὁ Δηλίων βασιλίσσαν | Λαοδίχην 1, βασιλέως Σελεύκου 2, |
5 γυναῖκα δὲ βασιλέως Περσέως, | ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐσεβείας | τῆς περὶ
τοῦ ἱερὸν καὶ εὐνοίας | τῆς | πρὸς τὸν δῆμον τὸν Δηλίων.

1 Laodicen Seleuci filiam in matrimonium duxit Perseus Philippi f.
ultimus Macedonum rex (179—168) Liv. XLII 12, 3. Polyb. XXV 4, 8. Atque
sub ipsum regni initium id factum esse apparet ex Polybii narratione,
a. 177 Rhodiis a Romanis opprobrio datum esse, quod nuper (νεωστὶ § 8.
10) Laodicen magnificentissimo comitatu ad sponsum deduxissent.

2 Seleucus IV Philopator Antiochi Magni filius natu maximus regnavit
a. 187—176/5.

Δ 640. Athenienses mercatorem honorant, c.a. 175/4. In
arce ad templum Victoriae, nunc in museo arcis. Ed. v. Premerstein Ath.
Mitt. XXXVI 1911, 73 addita tabula photographica. IG II² 903 (Michel 1497).
Cf. Roussel Rev. ét. anc. XIV 1912, 39. [Ki]

θεο[ί]. | Καλ]λίμαχος Καλλιμάχου Παιανιεὺς εἶπεν· ἐπειδ[ὴ] -ε-σι-γι-
νόμενος 1 | πρὸς τῇ κατὰ θάλατταν ἐργασίᾳ 1 καὶ βουλόμεν[ος] καθότι
ἀν δύνηται | συναύξ[ειν] 2 τὰς τοῦ δήμου προσόδους ἐμ μὲν τῷ ἐπ[ὶ]
5 -ε-σι- ἄρχοντος ἐ[ν]ιαυτῶι κατέπλευσεν εἰς τὸν Παιραιᾶ σῆτόν τε
ἀπ[ὸ]δοτο τῇ πόλει εὐ[ωνον], ἐν δὲ τῷ ἐπὶ Ἰππάρχου 3 ἐνιαυτῶι συνη-
γορακῶς 4 ἐν τ[ε]ῖ ὑπερορίᾳ 5 ἐ[λ]αίῳ] μετρητὰς χιλίους καὶ πεντακο-

Litterae ΑΠΞ non στοιχηδόν exaratae sunt. 1 Suppl. Wilhelm apud
Michel. ἐργασται Prem. 2 Suppl. Wilhelm Lc. Prem. p. 79 collato Dem.
XX 33 probat mercatorem vili vendidisse frumentum populo, qui rursus
revendit magno. 3 A. 176/5, PA 7587. 4 Mercator oleum, quod

extra fines Atticae emptum in Pontum transportaturus erat, suo com-
modo plane neglecto vendere destitit; cum enim in itinere nave ad op-
pida quaedam appulsa andivisset propter sterilitatem oleum magno stare,
totam olei vim populo Attico revendendam permittere constituit, quamvis

σίους, ὥστε ποιή[σας⁶ τὴν τούτων ἐξ[αγωγ]ήν εἰς τὸν Πόντον χάειθ' ἐν
 ἀντιφορτισάμε[ν]ο[ς] αἶτον κατακομίσαι | εἰς τὸν] Πειραιᾶ, παρεπιδημῶν
 10 ἐν ταῖς πόλεσι καὶ ὁρῶ[ν τὴν ὑπάρχουσαν | σπάνιν] τοῦ ἐλαίου διὰ
 τὴν γενοεῖαν ἀφορίαν ἐν τῇ χ[ώρ]αι, βουλόμενος⁷ δὲ ἐκ | παντὸς
 τ[ρό]που ἐφ' ὅσον ἐστὶν δυνατός ἀποδεῖκνυσθαι | τὴν πρὸς τὸν δῆμον |
 εὖνοιαν σπ[εύ]σας⁸ εἰσῆγαγεν τὸ συνήγορασμένον ἔλ[αιον] εἰς τὸ σιτω-
 νικὸν | ἐμπόριον⁹, καὶ μετὰ τὸ ἀπενεχθῆναι αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐμπο[ρίου]
 τῶν σιτω[ν]ῶν? ἐγκειμέν[ων]¹⁰ αὐτῶι καὶ ἀξιούτων παραχωρ[ῆσαι] τοῦ
 15 ἐλαίου καὶ προσφε[ρόντων] μείζω | τιμ[ῆ]ν τῆς γενοεῖας ὑπ' αὐτ[οῦ] -- |
 -- οὐκ ἐτ[έ]λετο αὐτοῖς ἀπο[δο]θεῖν¹⁰ -- | -- δε --

tum non deessent, qui oleum magno pretio ab eo emere vellent; Pre-
 merst. 80. 5 Suppl. Wilamowitz ad IG II². 6 Hiller ad IG II², idem
 v. 8 ἀντιφορτισάμενος (ποίησαντα, ἀντιφορτισάμενον Premierst.). 7 Suppl.
 Wilhelm, δέ addidit Wilam. 8 Suppl. Wilhelm l.c. 9 Suppl. Wila-
 mow. l.c. coll. Aristot. Ἀθπ. LI 4. 10 Suppl. Wilamow. l.c.

641. Philetaerus Attali regis f. Olympiae, c.a. 174? Ed.

* Dittenberger I. Olymp. 312 (Syll.² 299).

[Hi]

ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων | Φιλέταιρον¹ βασιλέως Ἀττάλου | καὶ βασιλίσσης
 5 Ἀπολλωνίδος, | Ἀθηναῖον², εὐεργέτην ἑαυτοῦ γενόμενον | ἀνέθηκεν.

1 Philetaerus Attali I et Apollonidis filius tertius erat (n. 629₁₂. Strabo
 XIII 624). 2 Cf. IG II² 905 anni 174 Munichionis, ubi Philetaero ho-
 nores (fortasse ipsam civitatem) decernit populus Atheniensium. Inter
 victores Panathenaeorum idem Φιλέται[ρος] βασιλέως Ἀττάλου memoratur
 una cum fratribus c.a. 190. IG II¹ 966 B₃₃. Ki.

Atheniensium decretum in Antiochi IV Epiphanis honorem,
 a. 175 s. 174. Or. 248. Pergami.

Seleucidarum cultus, a. 187—175. Or. 245 Seleucia Pieriae.

642. Hicesius Aeginae praefectus, inde ab a. 174. Megaris,
 nunc Athenis. Edd. * Vischer Kl. Schriften II 64, 47; Foucart-Le Bas II 35a
 (Bechtel SGDI 3016; IG VII 15; Michel 169; Syll.² 297); correxit Wilhelm
 Goett. GA 1900, 104. [Hi]

συναρχαί¹ προσβουλευσάντο ποτι τε τοὺς αἰσιμνάτα[ς² καὶ τὰν] |

1 Etsi pluralis compluria magistratuum collegia indicat (333³), tamen
 ea coniuncta de rebus publicis deliberasse apparet, ut fere eadem eorum
 condicio fuerit atque ubi omnes magistratus publici unum collegium (ἡ
 συναρχία 426¹¹) efficiebant. Ad Ar. Polit. IV 14, 1298a 13 καὶ ἐν ἄλλαις δὲ
 πολιτείαις βουλευόνται αἱ συναρχαί συνιοῦσαι provocavit F. monens, postea

βουλάν καὶ τὸν δᾶμον· ἐπειδὴ 3 Ἰκέσιος Μητροδ[ώ]ρου Ἐφέσιος 4
 ὁ κατασταθεὶς ἐπ' Αἰγίνας 5 ὁπ[ὸ] τοῦ βα[σι]λέως Εὐμένεος διατρεῖ
 5 τὰν πᾶσαν ο[που]δὴν [ποιού]μενος ὑπέρ τοῦ δάμου τοῦ Μ[ε]γαρέων,
 [ο]ὔθ' ἐν [ἐλλείπων] -- τῷ δ[ά]μῳ --

maxime in civitatibus foederis Achaici hoc institutum fuisse. Swoboda Volksbeschl. 136/40. 2 Megarensium colonorumque propria fuisse videtur huius vocis scriptura per iota. Certe praeter hunc titulum ea invenitur in Selinuntio (Roehl IGA 514), in Chalcedoniis et in Selymbrianis (Solmsen Beitr. gr. Wortf. 39). In his civitatibus senatores qui ad tempus cotidianis senatus officiis fungerentur (πρωτάνεις Atheniensium aliarumque civitatum) αἰσιμνᾶται vocabantur. Cf. n. 57². 3 Hoc in lapide, esse constat; utrum merus error lapicidae sit an reconditor quaedam sermonis Megarensium proprietates, incertum est. 4 Idem saec. II ineunte ab Atheniensibus civitate donatus est. Wilhelm ap. Kirchnerum IG II² 922.

5 Aeginam Aetoli Attalo I vendiderunt consentientibus Romanis (Polyb. XXII 11, 10; Or. 281: βασιλεὺς Ἀτταλος τῶν ἐξ Αἰγίνης ἀπαρχὴν Ἀθηνᾶ), quo ex tempore insula in potestate regum Pergamenorum permansit usque ad finem regni (a. 133). Tenuit igitur Eumenes eam per totum regnum (197—159), sed primis annis, ante a. 192, hic titulus tribui non potest quia forma reipublicae Megarensium indicio est, eos tum non amplius foederis Boeotici participes fuisse. F. Ex altera parte ne postremis quidem Eumenis annis compositus est, quia ex titulo Aeginetico (Or. 329) discimus, Cleona Stratagi f. Pergamenum per sedecim annos Eumene II et Attalo II regnantibus Aeginae praefuisse. Iam cum Attalus III inde ab a. 159 regnaverit, sequitur ut initium huius praefecturae annis 174—159 contineatur.

Δ643. Romani Persem regem apud Amphictyones accusant; edictum seu epistula legatorum a. 171 Delphis proposita. Edd. Pomtow Jahrb. Phil. 1896, 760; Nikitsky Diar. min. instr. publ. (rossice) 1906, m. April., 174 sqq. cum tabula; A. Reinach Bull. Hell. XXXIV 1910, 249 cum imagine lucis ope facta. [Pic]

A supplementis Nikitskyi recessi in his: v. 14 τὰ γενόμενα πρὸς ἡμᾶς; 19/20 [εἶχεν· τοῖς δὲ | Δόλοψι] τὴν ἐλευθερίαν διὰ τῶν ἡμετέρων στρατηγῶν κατὰ κοινὸν τοῖς Ἑλλησιν ἀποδοδομένην ἀρε[τε]ς; 27/8 [τῶν Ἑλ[λήνων], sed cf. Ἑλ[ληνίδας] n. 497₁₆ et 675₂₁; Or. n. 233₃₇ et 763₁₁. Recepi quae suppl. Rein.: v. 3 totum; 4 οἱ Ἀ[μφικτιόνες] pro οἱ [μετέχοντες τῆς ἀμφικτιονίας] Nik.; 19/20 [ἀφ]η[ροῦντο].

Textum gravissimum, quem olim ad epistolam Persei regis spectare conieceram, quamvis mutilum hic recepi postquam Nik. acute perspexit, eum magna ex parte consentire et cum accusatione Persei ab Eumene rege a. 172 Romae conflata (Liv. XLII 13) et cum criminibus similibus quae Q. Marcius (cf. n. 649) leg. a. 171 in colloquio ad Peneum flumen habito Perseo opprobrio vertit (Liv. XLII 40). Ad utrumque igitur exemplum Nik. studuit

- τοι - τ -- | - σι - οντα γ[-- | .. τῶν κ]αθεστακό[των] ὅ -- | - τι - σπως αὐ-
 ὅ τοι οἱ Ἀ[μφικτίονες -- | - σι -]γῆτε τοῖς θεοῖς κα -- | ... δ[ιοι]χῆτε καθὼς

titulum restituere; cuius supplementa in universum sane ingeniose excogitata, in singulis admodum incerta esse neminem fugit. Postea Rein. 252² haud inepte censuit: *le décret n'est sans doute que la reproduction de la proclamation obtenue de la Ligue Étolienne par les plénipotentiaires Marcius et Atilius au Panaetolicum du printemps de 171*. Sed textum neque ad Aetolos spectare neque ab his esse Delphis incisum argumento comprobatur. Nam tit. propter verba ἡμετέρους v. 15 et ἡμεῖς v. 16, διοικῆτε v. 6 et ὑμᾶς v. 34 aut epistulam aut orationem aut libellum continet; necnon cum ἡμεῖς sine dubio Romani sint (Nik.), illud ὑμᾶς ad Graecos referri debet. Manifesto ergo tenemus aut edictum (*Proklamation*) a legatis Qu. Marcio et A. Atilio ad populos Graeciae centralis praemissum (sc. Aetolos Acarnanes Locros Delphos Phocenses Boeotos Thessalos al.) aut rectius epistulam ab iisdem ad Amphictyones datam (qui vs. 4 et fortasse 9 nominati, delitescunt in v. 6 διοικῆτε et v. 5 -- γῆτε) et a. 171 Delphis publice propositam, qua bellum contra Persem summo iure a senatu renuntiatum esse demonstretur omnesque moneantur, ut Romanos secentur (de legatis illis Epirum, Aetolos, Thessalos, Boeotos al. visitantibus cf. Liv. XLII 38 sqq., Niese III 113). Quo libello Romani edictum illud Persei, Graecorum benevolentiam captaturi, a. 178 pariter Delphis propositum tollere studuisse videntur (de illo cf. Polyb. XXV 3 et supra n. 636⁴). Itaque consulto legati a Delphis protegendis et Perseo Amphictyonia excludendo incipiunt vs. 4 et 7sq. Neque casu factum, ut pleraque horum 15 criminum supra fusius enumerata, ab ipso Marcio in colloquio apud Livium XLII 40, 5 servato prolata legamus, sane a scriptore in brevius redacta. Eam igitur huius orationis partem, ex qua Nik. supplementa supra expressa petivit, aliosque locos ex parte ab eodem additos infra apponimus. Quae crimina pleraque etiam antea ab Eumene apud senatum perstricta Livius XLII 13, 6 enarrat (Niese III 108); infra verbis *item Eumenes* notantur. [Quae attulit Rein. add. 326 ex Valerio Max. II 2, 1: *ergo cum Asiae rex Eumenes, amantissimus nostrae urbis, bellum a Perse adversus populum Romanum comparari senatui nuntiasset, non ante (palam) sciri potuit quid aut ille locutus esset aut patres respondissent quam captum Persem cognitum est*, hoc titulo ex parte redarguuntur; nam ut ipsa Eumenis et senatus verba diu latuerint, tamen crimina illa et Perseo et Graecis pridem edicta esse nunc constat; cf. infra crimen 7 et App. Mac. 11, 5; Niese III 113.]

Liv. XLII 40: *Cum paulisper silentium fuisset, expectari nos* inquit *Marcus, arbitrator, ut respondeamus litteris tuis quas Corcyram misisti* . . . *Ex quo regnum adeptus es* . . . 3—5 *Abrupolim, socium atque amicum populi Romani, regno expulisti*; item Eumenes ap. Liv. XLII 13; cf. Polyb. XXII 8; Appian Mac. 11, 5; Paus. VII 10, 6; Diod. XXIX 33; Niese III 106. — (13) *Arithetauri interfectores, ut caede, ne quid ultra dicam, laetatum appa-*

ἐπιβά[λλει--]| 1 Περσέα παρὰ τὸ καθῆκον μ[ετὰ τοῦ στρατεύματος
εἰς Δελφοῦς παρελθεῖν ἐν τῇ ἐκχειρίαι| τῷ]μ Πυθίων· οὐ δίκαιον
δὲ συνόλως ἦν ἔαν ἐκείνῳ οὔτε παρίεναι οὔτε τοῦ χρηστηρίου με-
τέχειν]| ὅτε θυσίων οὔτε ἀγώνων ο[ὔτε τοῦ Ἀμφικτιονικοῦ συνεδρίου
10 τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων. 2 ἐκείνος γάρ]| ἐπεσπάσατο τοὺς πέραν τοῦ
Ἰστρου οἰκοῦντας βαρβάρους, οἳ καὶ πρότερόν ποτε ἐπ' ἀγαθῷ μὲν]|
οὐθενί, ἐπὶ καταδουλώσει δὲ [τῶν Ἑλλήνων ἀπάντων συναθροισθέν-
τες εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐνέβαλον καί]| ἐπιστρατεύσαντες ἐπὶ τὸ ἱερό[ν τοῦ
Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου τὸ ἐν Δελφοῖς, διανοοῦμενοι διαρπά[σ]αι καὶ
ἀνελεῖν αὐτό, ἔτυχον π[αρά τοῦ θεοῦ τῆς προσηκούσης τιμωρίας, καὶ
οἱ πλεῖστοι ἀπώλοντο]. 3 παρέβη δὲ καὶ τὰ γενόμενα τὰ ὅ[φ] ἡμῶν
τῷ πατρὶ αὐτοῦ ὄρκια καὶ τὰς συνθήκας, ἃς αὐτὸς ἀνενεώσατο. |
15 4 καὶ Θράικας μὲν ὄντας ἡμε[τέ]ρους φίλους καὶ συμμάχους καταπολε-
μήσας ἀναστάτους ἐποίησεν. 5 Ἀβροῦ]| πολιν δέ, ὃν ἡμεῖς περιελάβο-
μεν τα[ῖς] πρὸς αὐτὸν συνθήκαις φίλον ἡμῶν ὄντα καὶ σύμμαχον, ἐξέ]| βα-
λεν ἐκ τῆς βασιλείας. 6 πρεσβε[υτὰς δὲ παρὰ τε τῶν Ἑλλήνων καὶ
τῶν βασιλέων ἀποστελλομένους]| εἰς Ῥώμην περὶ συμμαχίας τῶν [μὲν
Θηβαίων κατεπόντισεν, ἄλλους δὲ ἄλλως ἐκποδῶν ποιῆσαι ἐπεβάλετο. |
7 π]λὴν εἰς τοῦτο ἤλθεν ἀπονοίας [ὥστε καὶ τὴν σύγκλητον ἡμῶν φαρ-
20 μάχοις ἀναλώσαι ἐν νῶϊ εἶχε. 8 Δόλοπες δὲ ἀφῆ]| ροῦντο τὴν ἐλευθερίαν
διὰ τῶ[ν] ἐκείνου εἰσβολῶν. 9 ἐν δὲ Αἰτωλίαι πόλεμόν τε καὶ φόνους

*reret, recepisti, qui omnium Illyriorum fidissimum Romano nomini regu-
lum occiderant; item Eumenes l.l.; Appian Mac. 11, 2; Niese III 102. —*
1 Per Thessaliam et Maliensem agrum cum exercitu contra foedus Delphos
isti; item Eumenes l.l.; Polyb. l.l.; sc. Pythiis a. 174, Niese III 103. —
Byzantiis item contra foedus misisti auxilia; item Eumenes l.l. — Cum
Boeotis sociis nostris, secretam tibi ipsi societatem quam non licebat iure
iurando pepigisti; item Eumenes l.l.; Polyb. XXVII 1, 10; 2, 7; App. Mac.
11, 1 Βυζαντίοις καὶ Αἰτωλοῖς καὶ Βοιωτοῖς συμμαχήσας; cf. Niese III 102. —
6 Thebanos legatos, Euersam et Callicritum, venientes a nobis, quaerere malo
quis interfecerit, quam arguere; item Eumenes l.l.; Polyb. XXII 8, 5; Niese
III 1027. — 9 In Aetolia bellum intestinum et caedes principum per quos
nisi per tuos factae videri possunt? item Eumenes Liv. XLII 12, 7; cf. cap. 2
et 5; XLIII 17; Niese 105. — 8 Dolopes a te ipso evastati sunt; item Eu-
menes l.l.; Liv. XLI 22, 4; 23, 13; Polyb. XXII 8, 4; Niese 103. — 15 Eumenes
rex ab Roma cum in regnum rediret, prope ut victima Delphis in sacro
loco ante aras maciatus, quem insimulet, piget referre; cf. not. finalem et
Polyb. l.l.; Liv. XLII 15; App. Mac. 11, 4 et 7; Pomtow Beitr. Top. Delph. 852;
Niese III 109. — 7 Quae hospes Brundisinus occulta facinora indicet, certum
habeo et scripta tibi omnia ab Roma esse et legatos tuos renuntiasse; cf.
Liv. XLII 17; App. l.l. 7; Niese III 110 et add. 381.

ἐβουλεύσατο] καὶ ὅλον τὸ ἔθνος εἰς] ταραχὰς καὶ στάσεις κατέστησεν.
 10 καὶ κατὰ πάσης τῆς Ἑλλάδος χεῖρις]τα πράσσωσι διετέλει, ἄλλα [τε
 κακὰ ἐπινοοῦμενοι καὶ καταδεχόμενοι τοὺς ἐκ τῶν πόλεων φυγάδας. |
 11 κα]ὶ διαφθεύων τοὺς προσεστηκό[τας, ἅμα δὲ καὶ τὰ πλήθη θερα-
 πεύων, χρεωκοπίας τε ἐπηγγέλλε[το κα]ὶ νεωτερισμοὺς ἐποiei κατὰδ[η-
 λον ποιοῦμενοι ἣν ἔχει προαίρεσιν πρὸς τε τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς Ῥω-
 25 μαίο[υς. 12 ἐξ ὧν συμβέβηκε]ν τοῖς Πε[ρραιβοῖς καὶ τοῖς Θετταλοῖς
 καὶ τοῖς Αἰτωλοῖς ἀνιάτοις περιπε[σεῖν] συμφοραῖς, τοὺς τε βαρβάρους
 φο[βερωτέρους] ἔτι καταστῆναι τοῖς Ἑλλησιν. 13 πρὸς δὲ ἡμᾶς ἐκ πολλοῦ
 χρόνου ἐπιθυμῶν πολέμου, ὅπως ἀβοηθ[ήτους] ἡμᾶς καταλαβὼν
 μηδενὸς ἐναντιουμένου τὰς Ἑλλη[νίδας] πόλεις καταδουλώσεται π[ά]-
 σας, 14 τὸν τε Γένθιον τὸν Ἰλλυριὸν χρήμασιν ἀναπείσας καθ' ἡμῶν |
 ἐπανάστησε]ν. 15 Εὐμένεά τε τὸν βασιλ[έα, φίλον] ἡμέτερον ὄντα καὶ
 30 σύμμαχον, δι' Εὐάνδρου ἐπεβού[λευεν] ἀνελεῖν, καθ' ὃν καιρὸν ἀπο-
 λυόμενος τὴν εὐχὴν εἰς Δελφοὺς ἐπορεύετο, οὐδὲν φροντίσας οὐδὲ |
 τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ πᾶσιν τοῖς παραγινόμενοις πρὸς αὐτὸν δεδομένης
 ἀσφαλείας οὐδὲ ἐν λόγῳ ποιησάμενος, ὅτι ὑπ[άρχ]ει ἡ παρὰ πάντων
 ἀνθ[ρώπων] νενομισμένη καθιέρωσις καὶ ἀσυλία τῆς πόλεως τῶν Δελ-
 φῶν | τοῖς τε Ἑλλησιν] καὶ βαρβάροις ἐκ παντ[ὸς] χρόνου -- | - 12 1 -
 35 ἐσ]τιν ὑμᾶς ἐπὶ πλε[ῖστον] -- | - 16 1 -] κοινῶν εἰνα[ι] -- | - 13 1 -] τῶν ἄλ-
 37 [λων -- | - 15 1 -] μ--

Alia crimina in edicto prolata Livius in colloquio illo omisit: 2 de barbaris arcessitis qui trans Istrum habitabant, cf. Polyb. XXV 6 περὶ τῆς Περσείως κοινοπραγίας καὶ τῶν Γαλατῶν; Liv. XLI 23 *Bastarnas primum ad terrorem omnium in Dardaniam immisit, qui si sedem eam tenuissent, graviore eos accolat Graecia habuisset, quam Asia Gallos habebat*; cf. Liv. ib. 19; Diod. XXX 19. 21 ἐπιλέκτους Γαλάτας πεπερακέναι τὸν Ἰστρον ἐπὶ συμμαχίᾳ; App. Mac. 18, 1 εἰς δὲ Γέτας ἔπεμπε τοὺς ὑπὲρ τὸν Ἰστρον, -- Γετῶν δὲ τὸν Ἰστρον περσάντων. De his uberius Rein. 254sq. — 10 De exulibus a. 178 revocatis cf. Polybii (XXV 3) verba n. 636⁴. — 11. 12 Item Eumenes I. l.: *confudit et miscuit omnia in Thessalia Perrhaebiaque spe novarum tabularum, ut manu debitorum obnoxia sibi optumatis opprimeret*; cf. App. Mac. 11, 1; Diod. XXIX 33; Niese III 103. — 13 De bello a Perseo parando Eumenes I. l.: *cernebam Persea non continentem se Macedoniae regno . . videbam, quam impar esset sors, cum ille vobis bellum pararet, vos ei securam pacem praestaretis*. — 14 De Genthio rege pecuniis corrupto, cf. Polyb. XXVIII 9, XXIX 3. 9; Liv. XLII 26. 29 al.; App. Mac. 18. — Vice versa in edicti textu desunt tria crimina seu non servata (finis perit) seu nondum suppleta (v. supra): de Arthetauro interfecto, de Byzantiis adiutis, de societate cum Boeotis facta.

Nota finalis. Memorabile est quod necessitudines arctissimae, quae ab a. 190 inter Delphos et Romanos exstiterunt (cf. n. 607—12, imprimis 611²²), iam ab a. 178 quo Perseus in Amphictyoniam receptus est paulatim remissae, inde ab a. 172, sc. post scelus contra Eumenem, Romanorum sectatorem, Delphis commissum (crimen 15) plane sunt deletae. Nam tunc *Perseus* .. *Euandrum Cretensem, ducem auxiliorum, et Macedones tres .. ad caedem regis* (Eumenis) *subornat litterasque eis dat ad Praxo hospitam, principem auctoritate et opibus Delphorum* (Liv. XLII 15, 3), apud quam ipse a. 174 deverterat. Qua de uxore Praxiae clarissimi v. n. 637¹, 671¹⁶. Anno insequenti C. Valerius, *Romam adduxit secum Praxo a Delphis, cuius domus receptaculum latronum fuerat* (sc. Euandri, al.)¹, Liv. ibid. 17, 2. Has omnes ob causas annis 170/68 non modo nomen τὸ κοινὸν τῶν Δελφῶν (n. 611¹⁰) a Romanis sublatum est — evanuerat a. 165, cf. n. 653¹ —, sed etiam Perseo excluso Phocenses in Amphictyoniam redierunt, in qua factio Delphica-Aetolica rursus Thessalis-Atheniensibus cedere cogitur.

Δ 644/5. Eudemi Seleucensis monumentum, c.a. 172. Seleucia in Cilicia. Stelae duae. Ed. Wilhelm Denkschr. Ak. Wien 1896 XLIV, VI, 108 (Michel 535; II = v. Gelder SGDI 3751). [Hi]

644) [A]ργ[ε]ῖων. - 201 - 7 - 181 - 0 1. | - 201 - 75 - 91 - (ἰδὰς προ .. | ... φαν .. το I
- 181 - 05 δ - 71 - ν προξέ|νον εἶναι καὶ εὐεργέτην τῆς πόλεως τῆς Ἀρ-
5 γείων | Εὐδᾶμον Νίκωνος Σελευκέα αὐτὸν καὶ ἐγγόνου[ς]· εἶ|ναι δὲ
αὐτοῖς ἀπέλειαν καὶ ἀστυλίαν αὐτοῖς καὶ χρήμα|σι καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ
ἐμ πολέμῳ καὶ κατὰ γὰν καὶ | κατὰ θάλασσαν· εἶναι δὲ καὶ θαρο-
δόκους τοῦ Διὸς | τοῦ ἐν Νεμέαι καὶ τῆς Ἥρας τῆς Ἀργείας² καὶ
10 προεδρί|αν ἐν τοῖς ἀγῶσι· ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ δόγμα ἐν τῷ τοῦ
Λυκείου ἱερῷ³. εἶπεν Ἐπικράτης.

Eudemus honores rebus ipsis et Antiochi regis nomine (not. 17) definiuntur; nonnulli certe bello Macedonico tertio (171—168) paullo antiquiores esse videntur. Argivi Rhodii Boeotii Byzantii Calchedonii Cyziceni regis amicum laudant, ut ipsius regis amicitiam sibi concilient. Plures etiam honores in unum virum collatos eodem fere tempore Cas-

sandri exhibet tabula n. 653, sed paucis modo verbis enumeratos. Urbium nomina in capitibus decretorum scripta ἐκθίσται distincta sunt. Sermionum vernaculorum formas quamquam saepe corrupti quadratarii, tamen vitiorum partem ipsi Boeotorum (II) scribae attribuit Holleaux Rev. ét. gr. XIII 1900, 191/2. De κοινῇ apud Boeotos divulgata egit Battenwieser Indog. Forsch. XXVIII. I 1 An βωλᾶς δε|υτέ|ρας? cf. n. 261.

2 Cf. n. 653 ἡ πόλις ἡ Ἀργείων χρυσῶι στεφάνῳι καὶ θεωροδοκίαι τοῦ Διὸς τοῦ Νεμείου καὶ τῆς Ἥρας τῆς Ἀργείας. Wi. 3 IG IV 559 (SGDI 3288) ἀναθέμεν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκείου. Wi. Cf. Paus. II 19, 3; Preller-Robert Gr. Myth. 253. II Rhodii bello Macedonico tertio cum Perseum et Romanos conciliare studuissent, post Romanorum victoriam graviter

- α Ῥοδίων. ἐπὶ ἱερέως Δαμοκλέους⁴ τοῦ Δαμέου, πρυτανίων | τῶν σὺν Ἰ
 Ἀστυμήδει⁵ τοῦ⁶ Ἀρχοκράτους, Δαλίου⁷. ἐκ τῶν λευ|χωμάτων⁸.
 15 Ἐπίνικος Εὐκλέ|ους Κρυασσεύς⁹ εἶπε· Εὐδήμον Νί|κωνος Σελευκῇ
 πρόξενον εἶμεν Ῥοδίων. |
 β ἐπὶ ἱερέως Δα|μοκλέους, πρυτανίων τῶν σὺν Ἀστυμήδει¹⁰. τοῖςδε
 ἐδόθη|σαν προξενία ἐπὶ μίαν ἐκκλησίαν¹¹. Δαισίτου¹². Εὐδήμου¹³
 Νί|κωνος Σελευ|κ[ε]ῖ. |
 γ ἐπὶ ἱερέως Δα|μοκλέους, πρυτανίων τῶν | σὺν Ἰατροκλεῖ, Βαδρομίου¹⁴.
 20 ἔδοξεν τῷ δάμῳ ἐν ταῖ | δεύτερον ἐκκλησίαι¹⁵. τοῖςδε προξένους
 εἶμεν Ῥοδίω|ν. | Εὐδήμον Νίκωνος Σελευκῇ. |
 δ ἔδοξε ταῖ βουλᾷ· τοῖ | ἄγγελοι τοῖ εἰρηγμένοι ποτὶ τὸν βασιλῇ Ἀν-
 τίοχον¹⁶ ἀφικόμενοι καὶ ποτὶ Εὐδάρμον παρακαλεῦντον αὐτῷ|ν |
 25 συνεπιμεληθῆμ(ε)ν ἔ|π[ω]ς | καὶ δωρ[ε]αὶ καὶ δεδομένοι | τῷ δάμῳ
 εἰς τὰν ναυτικὰν δύναμιν¹⁷ τὰν ταχ[ι]σ|ταν εἰς | τὰν πόλιν ἀποστα-
 λῶντι, δηλοῦντες αὐτῷ ὅτι ταῦτα | πράξας χαριεῖται τῷ δάμῳ. |

puniti sunt. 4 Solis sacerdos eponymus. Bleckmann Klio XII 1912, 254, 96 (saec. II ineuntis). 5 Idem atque notus Romanorum amicus (a. 171: Polyb. XXVII 7, 3; v. Gelder Gesch. Rhod. 147 et postea) fuisse videtur. Wi. Prytanum quinque (n. 581²³) magistratus semestris erat: Wi.; v. Gelder 240. 6 τ[ω] corr. Wi. 7 Dalio mensi Nilsson Ac. Danemark 1909, Rhodes 131/2 ultimum in semestri aestivali locum attribuit; cf. Bischoff Realenc.² IX Kalender § 51. 8 Morem pauca e textu plenior, qui in tabulario depositus erat, excerpenti et promulgandi illustravit Wilhelm Beitr. 246. 273/4. 9 Κρυασσεῖς, Κρυασσός Cariae fuerunt, Rhodiorum Peraeae. Steph. B. Ἰγασσός· πόλις Καρίας, ὡς Βουβασσός (alibi Βυβασσός), Κρυασσός. Plut. virt. mul. 246d; v. Gelder Gesch. Rhod. 195. 220. Cf. legem de κτοίναις ταῖς ἐν ταῖ ἀπείροις n. 339. 10 Eodem semestri aestivo populus Epinici rogationem (IIa) probavit. 11 I.e. quatenus una contio ad tribuendum honorem sufficiebat. Cf. not. 15 et Bull. Hell. XXI 1897, 189 II₂ (Ptolemaide) ἐπὶ δύο ἐκκλησίας. v. G. 12 Mensis Macedonicus per quadratarii lapsum, nec tamen pro Θεωδαίσιος, quippe qui hibernalis sit, sed pro Δάλιος incisus. Nilss. 13 Corr. Εὐδήμωνι. Wi. 14 Magistratus annuus idem, sed semestre alterum sive hibernum, cuius mensis paenultimus (Nilsson) s. ultimus (Bischoff l.l. not. 7, quocum convenit hibernum prima fere Martii parte Smyrnam advenire, quam m. Boëdromione i.e. Batromio apud Rhodios cantari tradit Theognis (FHG IV 415 ap. Ath. VIII 360b; A. Mommsen Gr. Jahreszeiten III 253/6) est Βατρόμιος. 15 Altera demum contio prioris decretum confirmat; cf. not. 10. 16 Antiochus IV Epiphanes 175—164, cuius erga Graecos, inter eos etiam Rhodios et Cyzicenos (Liv. XLI 20), egregia munificentia satis nota est. Wi. 17 Rhodii initio belli naves XL armaverant, ut Romanis sociis succurrerent. Liv. XLII 45, a. 172/1 hieme, auctore Hagesilocho prytani. v. Gelder

Βοιωτῶν. Ἐμμόνος Ξεννέα¹⁸ ἔλεξεν· δεδῶ[χ]θαι τῷ δάμῳ προ- III
 30 ξένως εἰσμεν¹⁹ τῷ κοινῷ Βοιωτῶν Εὐδαμον Νίκωνος αὐτὸ[ν] | χ]ῆ
 ἐκγόνω(ς) κε[ίμε]ν αὐτοῖς γὰρ καὶ οἰκίας ἔμπασιν καὶ ἰσο[τ]έλειαν
 κ]ῆ ἀσφάλειαν κ]ῆ ἀσυλίαν²⁰ ἐν πολέμῳ κ]ῆ ἐν εἰρά[ν]ει κ]ῆ<ι>²¹
 κατὰ γῆν²² καὶ κατὰ θάλατταν κ]ῆ τᾶλλα πάντα | [κ]αθάπερ καὶ τοῖς
 ἄλλοις προξένους. |

[Βυ]ζαντίων²³. ἔδοξε τῇ βουλᾷ καὶ τῷ δάμῳ· ἐπ[ει]δὴ τοῖ | IV
 35 πρεσβευταὶ τοῖ ἀποσταλέντες π[οτὶ] τὸν βασιλῆ[α] | Ἀντίοχον ἐπελθόντες
 ἐπὶ τὰν βουλάν [ἔφα]ν Εὐδαμον | Νίκωνος Σε[ε]υκῆ διατρίβοντα παρὰ
 [τῷ] β[α]σιλεῖ Ἀντιόχῳ κοινᾷ τε ποτὶ τὸν δᾶμον [οἰκείως ἔχειν καὶ] |
 40 ἰδῆαι τοῖς ἐντυγχάνουσι τῶν πολιτῶν χρεῖας | παρέχεσθαι καὶ εἰς τὸν
 λοιπὸν χρόνον ἐπαγγ[έ]λλεσθαι ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι τᾶς π[ό]λιος,
 δεδῶ[χ]θαι τῷ δῆμῳ, ἐπαινεῖσαι μὲν ἐπ[ὶ] τούτοις Εὐδαμον | καὶ
 εἶμεν αὐτὸν πρόξενον τᾶς πόλιος· δεδῶ[σ]θαι δὲ αὐτῷ καὶ ἐκγόνους
 45 καὶ εἴσπ[λ]ουον καὶ ἔχπ[λ]ουον | καὶ πολέμου καὶ εἰράνας<ας> ἀσυλ[ε]ῖ
 [καὶ ἀ]σπονδεῖ | καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὰν βουλάν καὶ τὸν δᾶμ[ον] πρῶ-
 τοις | μετὰ τὰ ἱερά· τοὺς δὲ πεντεκαίδεκα²³ καὶ τοὺς συνα[γ]όρους
 τᾶς βουλᾶς ἀναθέμε[ν] αὐτοῦ τὸν τελαμῶνα²⁴ | εἰς τὸ [εἶρῶν] τ[οῦ]
 Ἀ[πόλλ]ων[ος]. |

5) *Caput deest.*

50 [Βυ]ζαντίων. ἔδοξε τῇ βουλᾷ καὶ τῷ δάμῳ· ἐπ[ει]δὴ Φάεινος V
 ἐπελθὼν ἐπὶ τὰν βουλάν ἔφη Εὐδαμ[ον] | Νίκωνος Σελευκῆ πρότερόν

Gesch. Rhod. 146. Legati igitur paullo antea ad Antiochum missi esse videntur, nec confundendi sunt cum iis qui a. 169 autumno Antiochum adierunt, ut eum cum Ptolemaeo conciliarent. Polyb. XXVIII 17. 23 v. Gelder 149. 150.

III Boeotorum decretum a. 172/1 antiquius, quo foedus, quod Perseo faverat, a Romanis dissolutum est. Niese III 114/6. Sermone[m] corrumpit quadratarius; v. not. initialem. 19. 21.

18 Huius pater Ξενίας Ἐμμόνων Θεμισκλῆς ἐπεψάριδης sub Damophilo Ἐφ. ἀρχ. 1892, 37, 64, qui inter annos 221—209 archon fuit. Holleaux Rev. ét. gr. 183. 197. Wi. 19 εἶμεν corr. Wi. 20 Deest κ]ῆ. 21 Ita transcriptio; τ | ... Σ KHI imago i abundat; deflexit in sermonem vulgarem scriba.

22 Corr. γᾶν. IV. V. Antiquissima haec Byzantiorum decreta innotuerunt, cum decretum Demosthenis orationi XVIII 90 insertum falsario debeatur, tit. Milet I 153 mediū saec. II, IOPEux. I 47 (SGDI 3059) primi demum saeculi sit. 23 XV viri senatus pars, sicut Delphis (n. 241⁷⁴; B. Keil Herm. XXXII 406); Massiliae (Strab. IV 179: πεντεκαίδεκα εἰς τοῦ συνεδρίου πρεσβύτες), Chii (IGA 381 a₁₈); cf. Wilhelm Jahresh. XII 1909, 137; Swoboda Staatsalt. 130¹² (ubi Tegea delenda est). 24 Fascia (mar-morea) Herwerden Lex.² 1438 s.v.

- τε διατελεῖν οἰκείως ἔχ[ον]τα ποτὶ τὸν δᾶμον καὶ χρείας παρέχεσθαι
 55 ταῖ τε πόλει | κοινᾷ καὶ ἰδίαι τοῖς ἐντυγχάνουσι τῶν πολιτῶν, | καθάπερ
 αὐτὸν(ι) 25 διαμαρτυροῦνται καὶ πρεσβεῖται καὶ | ἀποσταλεῖσαι πρὸς τὸν
 βασιλῆα καὶ εἰς τὸν λοιπὸν | χρόνον ἐπαγγέλλεσθαι πρόθυμον ἑαυτὸν
 παρέξ[ειν] εἰς τὰ τὰς πόλιος συμφέροντα, δεδόχθαι τῷ δ[ά]μωι,
 60 ἐπαινέσαι μὲν ἐπὶ τούτοις Εὐδαμον καὶ εἶμεν αὐτὸν πολίταν κατὰ τὸν
 νόμον 26· ἐξεῖμεν δ' αὐτῷ καὶ ποτ[ι]γράφασθαι ποτὶ τὰν ἑκατοστὴν 27
 ἄγ κε 28 θέλη· τοὺς δὲ | πεντεκαίδεκα καὶ τοὺς συναγόρους τὰς βου-
 λᾶς | ἀναθέμεν αὐτοῦ τ[ὸ]ν τελαμῶνα 24 εἰς τὸ ἱερὸν τ[οῦ] Ἀπόλ-
 λωνος 29. |
- 65 Καλχηδονίων. ἔδοξε ταῖ βουλᾷ καὶ τῷ δάμωι· ἐπ[ε]ιδὴ Εὐδαμος VI
 Νίκωνος Σελευκεὺς φίλος ἐὼν καὶ εὖνους τῷ βασιλεῖ χρείας παρέ-
 χεται ταῖ πόλει, δεδόχθαι | τῷ δάμωι, ἐπαινέσαι αὐτὸν καὶ στε-
 φανῶσαι χρυσέωι | στεφάνωι εὐνοίας ἕνεκα τὰς εἰς τὸν δᾶμον· τὸν
 70 δὲ ἀγωνοθέταν ἀναγγεῖλαι τὸν στέφανον τοῖς Διονυσίοις ἐν τῷ
 θεάτρῳ· δεδόσθαι δὲ αὐτῷ καὶ πολιτείαν κα[ὶ] ἰσοτέλειαν καὶ ἔφοδον
 ἐπὶ τὰν βουλὰν [κ]αὶ τὸν δᾶμον μετὰ τὰ ἱερά· ὅπως δὲ καὶ πρόξενος 30
 γένηται, τοὺς στραταγούς τοὺς τὰν δευτέραν τετράμηνον 31 στρατ[α]-
 75 γευν[τας] εἰσαγγεῖλαι εἰς τὰν βουλὰν κατὰ τὸν νόμον· τοὺς δὲ | πρε-
 σβευτάς τοὺς ἀίρη[μ]ένους διαλέγεσθαι αὐτῷ καὶ | π[α]ρακαλεῖν χρείας
 παρέχεσθαι τῷ δήμωι περὶ ὧν πρεσβεύοντι ποτὶ τὸν βασ[ι]λέ(α)
 Ἀντιόχον, δηλοῦντας αὐτῷ[ι], | ὅτι τυχὼν τούτων ὁ δᾶμος χάριτας
 80 ἀποδώσει αὐτῷ ἀξίας τῶν εὐεργ[ε]τημάτων. |
- [Κ]υζικηνῶν. ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμωι· Ἡρογένης Πυθο- VII
 μν[ή]στου εἶπεν· ἐ(ι)πειδὴ Εὐ[δ]ημ[ο]ς Νίκωνος Σελευκεὺς εὖνους
 καὶ πρόθυμός ἐστι περὶ | τὸν δᾶμον καὶ τῶν πολιτῶν πρὸς τ[ὸ]ν
 85 ἐντυγχάνοντα, δεδόχ[θ]αι τῷ δήμωι, ἐπαινέσαι αὐτὸν εὖνοίας ἕνεκα
 καὶ προθυμίας τῆς εἰς τὸν δᾶμον· εἶναι | δὲ αὐτὸν καὶ πρόξενον Κυζι-

25 I abundat. 26 Haec et sequentia similia atque SGDI 3059₂₆ sqq.

27 Hesych. ἑκατοστὴς, ὡς χιλιαστὴς, συγγένεια. Cf. Sami n. 312⁶. Szanto Ausg. Abh. 265.

28 κε pro solita apud Dorienses forma κα, sicut apud Lesbios, Thessalos, Cyprios Buck Gr. Dial. § 134, 2. Decretum posterius SGDI 3059₂₉: ποθ' ἄν κα θέλη τῶν ἑκατοστῶν.

29 De Apollinis fanis Byzantiis: Realenc.³ III 1146₈; Strzygowski Arch. Jahrb. VIII 1893, 230.

VI 30 De proxenorum apud Chalcedonios honoribus lege agitur (Kubitschek et Wilhelm AEMOest. XVII 1894, 63): [τοῖς προξένους οὗς (οὗς) κα ποήσεται [ὁ δᾶ]μος, δεδ[ό]σθαι πολιτείαν καὶ ἰσοτέλειαν καὶ εἰσπλοῦν καὶ ἐκπλοῦν etc. Est igitur civitate maior proxeniae honor: Szanto Bürgerrecht 53. Wi. 31 Sicut Erythris n. 410₃.

κηνῶν καὶ δεδόςθαι ἀβ[ι]τῶι εἰσάφειν εἰς Κύζικον καὶ κατ[ά] γῆν καὶ
 90 κατὰ θά[λασσαν] ἀσπλῆ καὶ ἀσπονδῆ καὶ ἐμ πολέμωι καὶ ἐν | εἰ[ρη]νῇ
 καὶ δίκας προδίκους καὶ ἀτέλειαν ὧν ἂν εἰσάγῃ[ται] ἡ ἐξάγῃται κατὰ
 τὸν νόμον καὶ προεδρίαν ἐν ἅπα[σιν] τοῖς ἀγῶσιν· τὸν δὲ ἀστυνόμον
 ἐπιμελεῖσθαι, | ὅπως ἂν ἀναγραφῇ εἰς τὴν στήλην τῶν π[ρο]ῖ[σ]ιν[ων].

Eumenis II Attali II Stratonices honores, a. 171. Or. 302—304. Panados in Thracia.

Eumenis II statua Calaureae restituta, c.a. 170/69. Or. 297; IG IV 848.

Niceratum Alexandrinum Athenienses laudant, a. 181—170. Or. 117; IG II² 908.

Timarchum Salaminium Athenienses honorant, c.a. 170. Or. 118; IG II² 909.

646. Senatus consulta de Thisbensibus, a. 170. Thisbis, nunc Athenis. Edd. Foucart Arch. miss. 1872, 321; Mommsen Eph. ep. I 278; Lueders ibid. II 102; I. Schmidt Ath. Mitt. IV 1879, 235 et Z. Savigny-Stift. II 1881, 116 (Viereck Serm. Graec. 12 XI; IG VII 2225; Michel 69; Syll.² 300); Foucart Mém. Ac. Inscr. XXXVII 2 (Bruns-Gradenwitz Font. iur. 166, 37; Dessau ap. Momms. Ges. Schr. VIII 274). Cf. Colin Rome et Grèce 425/9; Wilhelm Goett. GA 1903, 795 et N. Beitr. III 1913, 19. [H]

Κόντος Μαίνιος Τίτου υἱός¹ στρατηγός τῇ συνκλήτῳι συνεβουλεύσατο I
 ἐν κομετιῳ² πρὸ ἡμερ[ῶν] ἑπτὰ εἰδυῶν³ Ὀκτωμβρίων. γραφομένωι |
 5 παρῆσαν Μάνιος Ἀκίλιος Μανίου υἱός Ὀλτε[ι]ν[ος]⁴, Τίτος Νομίσιος
 Τίτου υἱός⁵. | περὶ ὧν Θισ[β]εῖς⁶ λόγους ἐποιήσαντο περὶ τῶν II

1 Q. Maenius a. 170 praetor. Livius XLIII 4, 11. 6, 10. Provinciam urbanam fuisse id ipsum arguit, quod consule utroque absente senatum consulit, nam id negotium more maiorum praetoris urbani erat. M.

2 I.e. in curia, quae sita erat in comitio. M. 3 N. 688₃ εἰδυῶν est, n. 664₁₈ εἰδυοῖς. Posteriore tempore constanter εἰδῶν, εἰδοῖς scribitur.

4 M'. Acilium M'. f. Glabrimonem duovirum aedi dedicandae a. 181 (Liv. XL 34, 5), consulem 154 commemorat M., monens tamen, duos sine dubio illo tempore M'. Acilios M'. filios fuisse, quia aliter tribus non addita esset. Posse igitur etiam de Acilio Balbo quodam cogitari, quia in ea quoque stirpe Manii praenomen haud infrequens fuisset. 5 T. Numisius Tarquiniensis, a. 167 inter decem legatos in Macedoniam missus ad res ibi ordinandas (Liv. XLV 17, 3). M. 6 A. 171 legati Romani in Boeotiam missi cum se negassent cum communi concilio Boeotorum acturos esse et singulas civitates adiissent, cum Thebanis reliquae omnes Romanorum partibus se applicuerunt praeter Haliartios, Coronenses, Thisbenses, qui in fide Persei regis manebant. Namque apud Polybium XXVII 5, 3 pro Θίβαις,

- καθ' αὐ[τ]οὺς πραγμάτων, οἵτινες ἐν τῇ φιλίᾳ τῇ | ἡμετέραι ἐνέ-
 μειναν, ὅπως αὐτοῖς δοθῶσιν, | [ο]ῖς τὰ καθ' αὐτοῦς πράγματα ἐξη-
 10 γήσονται· περὶ τοῦ[τ]ου τοῦ πράγματος οὕτως ἔδοξεν· ὅπως Κόνιντος |
 Μαίνιος στρατηγὸς τῶν ἐκ τῆς συνκλήτου | [π]έντε ἀποτάξει, οἱ ἂν
 αὐτῶν ἐκ τῶν δημοσίων πρα[γμ]άτων καὶ τῆς ἰδίας πίστεως φαίνων-
 ται 7. ἔδοξε. | προτέραι εἰδυῶν Ὀκτωμβρίων· γραφομένῳ παρ[τῇ] III
 15 σαν Πόπλιος Μούκιος Κοῖντου υἱός 8, Μάαρκος Κλαύδιος Μάαρκου
 υἱός 9, Μάνιος Σέργιος Μανίου υἱός 10· | ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ IV
 αὐτοὶ λόγους ἐποιήσαντο περὶ χώρας | [χ]αὶ περὶ λιμένων 11 καὶ προ-
 σόδων 12 καὶ περὶ ὁρέων 13· ἃ αὐτῶν ἐγε[γ]όνεισαν, ταῦτα ἡμῶν
 20 μ[ε]ν ἔνεκεν ἔχειν ἐξεῖναι ἔδοξεν. — περὶ ἀρχῶν καὶ περὶ ἱερῶν
 καὶ προσόδων 14 ὅπως αὐτοὶ | [χ]υριεύωσι, περὶ τοῦτου τοῦ πράγματος
 οὕτως ἔδοξεν· οἵτινες εἰς τὴν φιλίαν τὴν ἡμετέραν 15 πρὸ τοῦ ἧ
 Γάιος Λοκρέτιος τὸ στρατόπεδον πρὸς τὴν πόλιν Θίεβας προσήγα-
 γεν 16, ὅπως οὗτοι ἔτη δέκα τ[ὰ] ἔγγιστα κυριεύωσιν. ἔδοξεν. | —
 25 περὶ χώρας, οἰκίων καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς· οὗ ποτέ | τι αὐτῶν
 γέγονεν, ὅπως [τὰ] ἑαυτῶν αὐτοῖς ἔχειν ἐξῆι | ἔδοξεν. ὡσαύτως V

quod ferri non posse iam Casaubonus viderat, ex hoc senatus consulto
 Θίεβας reposuit M., monens iam Livium (XLII 46, 7) eam corruptelam in
 suo Polybii exemplari invenisse. Deinde cum bellum exarsisset, C. Lu-
 cretius praetor Haliarto vi capta et diruta ad Thisbas adduxit exercitum;
 quibus sine certamine receptis urbem tradidit exulibus et qui Romanorum
 partis erant, adversae factionis hominum fautorumque regis ac Mace-
 donum familias sub corona vendidit. Sane haec quoque Liv. XLII 63, 12
 de Thebis narrat, sed cum Thebanos ab initio belli Romanorum socie-
 tatem amplexos esse constet, hic quoque illum Polybii libro mendoso
 deceptum iure statuit M. 7 *Qui ei e re publica et e fide sua videbuntur*.

8 Q. Mucius Q. f. Scaevola cos. a. 175. M. 9 M. Claudius M. f. Mar-
 cellus praetor a. 169 (Liv. XLIII 11, 7), cos. 168. 155. 152. M. 10 M'. Ser-
 gius a. 163 legatus cum C. Sulpicio in Graeciam missus (Polyb. XXXI 9, 6)
 designari videtur; nam quos praeter hunc Sergios illius aetatis enume-
 ravit F., eos hic vix in censum venire posse demonstravit M. 11 Ipsa
 Thisbensium urbs mediterranea erat, sed ager usque ad sinus Corinthiaci
 angulum pertinebat, ubi portus erat; Strabo IX 411 ἐπίνειον ἔχει πετρῶδες
 περιστερῶν μεστών. Steph. Byz. s. v. καὶ ὁ λιμὴν δὲ τῶν Θισβέων, ὧς φησιν
 Ἐπαφρόδιτος, καὶ τὸ ἐπίνειον περιστερῶν πληρὲς. 12 Portoria intellegenda
 docuit Sch., προσόδων hic artissime cum λιμένων ut v. 20 cum ἱερῶν con-
 iungens. Nam si in universum de rebus diceretur, uno loco id enun-
 tiari satis fuisse. 13 Saltus et pascua Heliconis montis. Sch. 14 Cf.
 not. 12. 15 Enuntiati relativi verbum finitum (παρεγγέγοντο) neglegentia
 omissum. 16 Cf. not. 6.

περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ λόγους ἐποιήσαντο, ἔπω[ς] | οἱ αὐτόμολοι οἱ ἴδιοι
 ἐκεῖ φυγάδες ὄντες¹⁷, τὴν ἄκραν αὐτοῖς ἔπως | τειχίσαι ἐξῆι καὶ
 30 ἐκεῖ κατοικῶσιν οὗτοι, καθότι ἐνεφάνισαν, οὕτως ἔδοξεν· ἔπως ἐκεῖ
 κατοικῶσιν καὶ τοῦτο τειχίσωσιν. ἔδοξεν. — τὴν πόλιν τειχίσαι οὐκ
 ἔδοξεν. ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ | λόγους ἐποιήσαντο, χρυσίον, VI
 θ συνήνεγκαν εἰς στέφανον, ἔ|πως εἰς τὸ Καπετώλιον στέφανον κα-
 τασκευάσωσιν¹⁸, τούτοις, καθ[ότι] ἐνεφάνισαν, ἔπως αὐτοῖς ἀποδοθῇ,
 35 ἔ|πως τοῦτον τὸν στέφανον εἰς | [τὸ] Καπετώλιον κατασκευάσωσιν·
 οὕτως ἀποδοῦναι ἔδοξεν. ὡσαύ[τ]ως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ λόγους VII
 ἐποιήσαντο, ἀνθρώπους, οἵτινες ὑπενα[ν]τι[α] τοῖς δημοσίοις πράγμασι
 τοῖς ἡμετέροις καὶ τοῖς ἑαυτῶν εἰσιν, | [ἔ]πως οὗτοι κατέχωνται¹⁹· περὶ
 τούτου τοῦ πράγματος, καθὼς ἂν Κοίν[τ]ωι Μαινίωι στρατηγῶι ἐκ
 40 τῶν δημοσίων πραγμάτων καὶ τῆς ἰδίας π[ί]στ[ε]ως δοκῇ, οὕτως ποιεῖν
 ἔδοξεν. — οἵτινες εἰς ἄλλας πόλεις ἀ|πῆλθουσιν²⁰ καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν
 παρ' ἡμῶν στρατηγὸν παρεγένοντο, ἔπως | μὴ εἰς τάξιν καταπορεύων-
 ται· περὶ τούτου τοῦ πράγματος πρὸς Αὐλὸν | [Ὁ]στίλιον ὕπατον²¹
 γράμματα ἀποστεῖλαι ἔδοξεν, ἔπως περὶ τούτου τῇ δι|[αν]οίᾳ προσ-
 45 ἔχῃ, καθὼς ἂν αὐτῶι ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων καὶ | [τ]ῆς ἰδίας
 πίστεως φαίνηται. ἔδοξεν. | ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ λόγους VIII
 ἐποιήσαντο περ[ὶ] | τῶν δικῶν²² Ξενοπιδίδος καὶ Μνασίδος, ἔπως

17 Qui ad Romanos transfugerant ideoque factione Macedonica etiamtum urbem tenente exilio multati erant. Suo iure totam factionem Romanam indicari negat Sch. 18. Iam ante bellum Thisbenses, qui etiamtum socii Romanorum erant, aurum contulerant, sed priusquam corona efficeretur et dedicaretur, a Persei fautoribus ad defectionem compulsi erant. Iam urbe dedita illud aurum publicum populi Romani factum erat; sed Romani Thisbensibus reddunt ea condicione ut nunc corona inde facta lovi Capitolino consecratur. M. 19 Anacoluthon ἀνθρώπους ἔπος κατέχωνται notavit M.; idem verba ὑπεναντία εἰσιν ex Latina locutione *adversum esse* explicuit. 20 Flexio illi aetati familiarissima. Cf. Kühner-Blass Gr. I 2, 55 et not. 25. 21 A. Hostilius L. f. Mancinus cos. a. 170, qui tum temporis in Macedonia commorabatur. F.

22 Obscurissima [etiamnunc: Dess. p. 291⁴] est res de harum mulierum litibus. Foucarti Mommsenique sententiae cum pravis lectionibus et supplementis nitantur, post lapidem a Schmidtio accuratissime examinatum teneri nequeunt. Ipse Sch. sic statuit: mulieres illas cum lites intendissent civitati Thisbensium pecunia corrupisse C. Lucretium praetorem, eumque Chalcidenses Thebanosque iussisse illas benigne recipere et adiuvere. Quare senatum precibus Thisbensium morem gerere, cum mulieres Thebis et Chalcide expelli, neque vero Thisbas redire iubeat. At ἀπερναι, 'dimittere', non retinere est, neque vero 'expellere'. De mu-

ἐκ Χαλκίδος ἀφεθῶσι, | καὶ Δαμοκρίτα Διονυσίου ἐχ Θηβῶν· ταύτας
 ἐκ τούτων τῶν πόλε[ων] ²³ ἀφεῖναι ἔδοξεν, καὶ ὅπως εἰς Θίσβας μὴ
 50 κατέλθωσιν. ἔδοξεν. | [ὥ]σαύτως περὶ οὗ ταύτας τὰς γυναῖκας IX
 ὑδρίας σὺν ἀργυρίω[ι] | εἰς τὸν στρατηγὸν ἐνεγκεῖν ²⁴ εἴπασαν ²⁵· περὶ
 τούτου τοῦ πράγ[μα]το[ς] ὕστερον ἔναντι Γαίῳ Λοκρετίου βουλευσα-
 σθαι ²⁴ ἔδοξεν. | — ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ Θισβεῖς ἐνεφάνισαν περὶ
 σίτου καὶ ἐλ[αί]ου ἑαυτοῖς κοινωνίαν πρὸς Γναῖον Πανδοσίον ²⁶ γε-
 55 γονέειν· περὶ τοῦ[τ]ου τοῦ πράγματος κἄν ²⁷ κριτὰς λαβεῖν βούλονται,
 τούτοις κριτὰς δο[ῦ]ναι ἔδοξεν. — ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ λόγους
 ἐποιήσαντο περὶ τοῦ | γράμματα δοῦναι Θισβεῦσιν εἰς Αἰτωλίαν καὶ
 Φωκίδα· περὶ τούτου | τοῦ πράγματος Θισβεῦσι καὶ Κορωνεῦσιν εἰς
 Αἰτωλίαν καὶ Φωκίδα καὶ ἑάν που εἰς ἄλλας πόλεις βούλονται,
 60 γράμματα φιλάν|θρωπα δοῦναι ἔδοξεν.

liere cum qua vir divortium facit, recte illud dicitur, de eis qui solum
 vertere coguntur non item. Dttb. Sed Romanum scribere memineris.

²³ Lectionem em. F.; cf. Dess. ²⁴ Manifesto hic de donis quibus
 praetorem corrumpere conatae erant dicitur. Sch. ²⁵ Cf. not. 20.

²⁶ Γναῖος nomen, Πανδοσίος originis designationem esse monuit M.,
 neque dubitandum esse, quin Pandosia Bruttiorum, non Epiri, intellegenda
 esset. Gnaeum enim ex numero negotiatorum Italicorum in Graecis
 urbibus consistentium fuisse [Γάιος Πανδυσίος Γναίου υἱός Ῥωμαῖος Te-
 niorum proxenus vir locuples c.a. 100 (IG XII 5, 917) huius filius?; Graindor
 Mus. Belge XI 1907, 113; Dessau l.l. 287²]. Hic certe ethnico ut nomine
 utitur. De societate (κοινωνία) inter eum et civitatem Thisbensium facta
 Mommsenus p. 297 sic statuit: Fundos quosdam publicos Thisbensium
 videri Gnaeo traditos esse arandos, ea condicione, ut frumenti et olei
 certa pars ad civitatem perveniret, quam in rem affert ex iure Romano-
 rum testimonia Ulpiani (Dig. XVII 2, 52, 2) et Catonis de agricultura 136.
 137, ex Graecorum vero legibus quae Pollux habet VII 151: ἐπίμορτος δὲ
 γῆ παρὰ Σόλωνι ἢ ἐπὶ μέρει γεωργουμένη, καὶ μορτὴ τὸ μέρος τὸ ἀπὸ τῶν
 γεωργῶν· τὸ δὲ ἐπὶ τετάρτῳ μέρει νέμεσθαι τετραχίξεν. ²⁷ KAN non EAN
 lapis.

**647. Stiriensium et Medeoniorum sympolitia, c.a. 175 (P)
 aut 135.** Prope vicum *Stiri* orientem versus a Delphis, in monasterio
 S. Lucae. Tabula opisthographa. Ed. Beaudouin Bull. Hell. V 1881, 42 (Syll.²
 426; Bechtel GDI 1539; Michel 24; Solmsen Inscr. sel.³ n. 40; Dittenberger
 IG IX 1, 32). Cf. Feldmann *Analecta epigr.*, Argentorati 1885, 129. [*Pw*]

Postquam Beau. propter nomina testium v. 71 sq. titulum fini saec. III
 aut init. s. II attribuit, Dttb. causis haud spernendis annos 180—170 in
 censum venire omnibus probavit. Sero autem vidi textum dimidio fere
 saeculo recentiore videri (cf. not. 13/15) — cui aetati et litteratura (A, Π)

a [θ]εός. τύχαν ἀγα[θ]άν. στραταγέοντος | [τ]ῶν Φωκέων Ζεῦξι(ο)υ(ς)1, |
 5 [μ]ηνός ἐβδόμου, ὁμολο[γ]ή[α] τᾷ πόλει Στειρίων καὶ | [τᾷ] πόλει Με-
 δεωνίων2. συ[ν]επολίτευσαν Στεῖριοι κα[ὶ] | [Μ]εδεώνιοι, ἔχοντες ἱερά,
 10 πό[λ]ιν, χώραν, λιμένας3 πάντα | [ἐ]λευθερά4, ἐπὶ τοῖσδε· εἶμεν | [τ]οὺς
 Μεδεωνίους πάντας | [Σ]τειρίους Ἴσους καὶ ὁμοίους, | [κ]αὶ συνεχ(κ)λησιά-
 15 ζειν καὶ συναρχοστατεῖσθαι5 μετὰ τᾷς | [πό]λιος τῶν Στειρίων, καὶ δι-

et formae κλαρωῖ v. 32, Στεῖριοι 5 sq. respondent —, illasque causas aliter esse interpretandas. Nam quamvis Medeonii homines in titt. Delphicis commemorentur his modo annis: a. 195/4, GDI 2121; a. 188/7, ib. 2067. 2237. 2241; a. 182, W-F 392. 436; a. 181, W-F 358, synoecismus igitur haud ita multo post factus esse videri possit, et quamvis abhinc non nomen phratriae Medeoniorum (quae etiam postea mansit, cf. v. 77), sed civitatis Stiriæ in titt. Delphicis addendum fuerit, tamen haec omnia nihil ad rem faciunt, quia nec antea nec postea ullus Stirius Delphis recensetur nisi a. 167 manumissor quidam cum filio fideiussore, W-F 62. Itaque aliis de causis Medeonii (et Stirii) Delphos neglexisse servosque alibi manumisisse videntur (an propter Phocenses a. 178 ex Amphictyonia exclusos? cf. n. 636?). 1 Emendavi. Cum nomen Ζεῦξις nusquam exstet (ab Ζευξία genitivus doricus Ζευξία derivandus) neque lapidis latus a ab Lollingio revisum sit, seu lapicida, qui haud pauca peccavit, seu Beau. erraverit. Manifesto enim est idem Ζεῦξις Ἐλατεύς qui testis Drymaeae recensetur IG IX 1, 226₁₈ (quem tit. a. 161 incisum esse tres praetores Phocensium ibid. n. 227—30 perscripti archontibusque Delphicis annorum 160. 159. 158 respondentes evincunt); neque enim alius Zeuxis Phocensis innouit. Praetura functus esse videtur aetate iam provector a. c. 135; cf. nott. 13/15. „Feldmanni ratio, qui etiam de Acarnanico aut Boeotico oppido cognomini cogitari posse opinatur, praeter ea quae IG IX 1.1. disputavit Dthb. etiam propterea improbabilis est, quia Phocensium paene innumerae manumissiones Delphis incisae sunt, hominis Boeoti una (a. 177, W-F 207), Acarnanis nulla; quicumque igitur hic Medeonii comparent, sine controversia Phocenses sunt.“ 2 Stirin prope monasterium S. Lucae ubi hic titulus inventus est sitam fuisse iampridem constabat (Bursian Geogr. I 184), de Medeonis situ nunc id certe apparet, eius agrum attigisse Stiriensem (iure Kiepert Formae orb. ant. adnot. ad XIV refutat Frazerum ad Paus. X 36, 6). 3 Cf. 646₁₇ sqq. 4 ἐλευθερά vocantur res quae non oppigneratae sunt. Tum haud raro accidisse, ut civitates in summa pecuniae inopia cogerentur agros, aedificia, publica pignori dare, satis constat. Cf. Appian. Mithr. 63: αὶ δὲ πόλεις ἀποροῦσαι τε καὶ θανείζουσαι μεγάλων τόκων, αἱ μὲν τὰ θέατρα τοῖς θανείζουσιν, αἱ δὲ τὰ γυμνάσια ἢ τεῖχος ἢ λιμένας ἢ εἰ τι θεμύσιον ἄλλο, σὺν ὕβρει στρατιωτῶν ἐπειγόντων, ὑπετίθεντο. 5 Verbum ἀρχοστατεῖν i.e. ἀρχοντα καθιστάναι alibi non legitur; sed memorabilis est Erinei Doriensium mensis Ἀρχοστασίαι (W-F 365), etsi ambihi potest utrum is a comitiis magistratuum (ἀρχαιρεσίαι) an ab ipso introitu eorum (ἀρχοστασίαις Megalopolitanorum IG V 2, 437₈, Hi.) qui creati

κά[ζε]ιν τὰς δίκας τὰς ἐπὶ πόλι[ο]ς πάσας τοὺς ἐνικομένους | [τ]αῖς
 20 ἀλικίαις· ἰσάνθω δὲ κα[ι] | [ι]εροταμίαν ἐκ τῶν Μεδεω[ν]ίων ἕνα τὸν
 θυσέοντα τὰς | θυσίας τὰς πατρίους Μεδεων[ι]οις ὄσαι ἐντὶ ἐν τῇ πο-
 λιτικῇ νόμ[ω] 6, | μ]ετὰ τῶν ἀρχόντων τῶν στα[θ]όντων ἐν Στίρι. λαν-
 25 βανέτω | [δ]ὲ ὁ ἱεροταμίας ἀρέσιον 7 δ [τοῖ] | ἄ]ρχοντες 8 ἐλάβανον,
 ἡμι[μ]ναῖον καὶ τῶν χοῶν τὸ ἐπ[ι]β[α]λὸν τῇ ἱεροταμίᾳ· συνδι[κ]αξεί
 30 δὲ ὁ ἱεροταμίας μετὰ | [τ]ῶν ἀρχόντων τὰς δίκας αἷς | [τ]οῖ ἀρχοντες
 δικάζοντι, καὶ | [κ]λαρωσὶ τὰ δικαστήρια 9 κα | δέξῃ κλαρώσειν 9 μετὰ
 35 τῶν ἀ[ρ]χόντων· μὴ ἔστω δὲ ἐπάναγ[κ]ις λειτουργεῖν τοὺς Μεδε-
 ωνίους ἐν Στίρι τὰς ἀρχάς, ὅσοι | γεγέννηται ἐν Μεδεῶνι ἀρχοντες,
 40 ξενοδίκαι, πρακτῆρες, | θαμουργοί, ἱερεῖς, ἱεράρχαι, καὶ | τῶν γυναικῶν
 ὄσαι ἱερητεύκατι 10, εἰ μὴ τις ἐκὼν ὑπομένει· | ἰσάνθων 11 δὲ ἐκ
 τῶν ἀλειτου[ρ]γῆτων τῶν Μεδεωνίων κ[α]ὶ ἐκ τῶν Στιρίων· θαμουργ-
 45 [γ]όντων δὲ καὶ τὰ ἐν Μεδε[ῶ]νι ἱερὰ καθὼς ὁ πολιτικός νό[μ]ος κε-
 λεύει. καὶ τὰν χ[ώ]ραν τὰν Μεδεωνίαν εἶμεν | [π]ᾶσαν Στιρίαν καὶ τὰν
 50 Στιρίαν Μεδεωνίαν κοινὰν π[ᾶ]σαν. κοινωνούντων δὲ οἱ Μεδε[ῶ]νιοι
 τὰν θυσιᾶν τὰν ἐν Στί[ρι] πασῶν, καὶ τοῖ <τοῖ> Στίριοι τὰν ἐν Με-
 55 δεῶνι πασῶν. μὴ ἐξέστω δ[ὲ] ἀποπολιτεύσασθαι 12 τοῦ[ς] | Μεδεωνίους
 ἀπὸ τῶν Στιρίων μὴδὲ τοὺς Στιρίους ἀπὸ | [τ]ῶν Μεδεωνίων· ὁπό-
 60 τεροι | [δ]ὲ κα μὴ ἐμμείνωντι ἐν τοῖ[ς] γεγραμμένοις, ἀποτεῖσάντων
 τοῖς ἐμμεινά[ν]τοις ἀργυρίου τάλαν[τα] δέκα.

erant nomen acceperit (Kubitschek R-E II 599). 6 I.e. quae hucusque publica populi Medeoniorum fuerunt. Ea sacra ut separata a Stiriorum in posterum religiose conserventur, quaestore rerum sacrarum creato prospicitur. Ad νόμον πολιτικόν cf. etiam Swoboda Staatsalt. 124⁵.

7 Mercedem quandam sacrificiorum a quaestore peragendum, qualia sunt ἱερέσυνα sacerdotum, indicari conexus sententiarum demonstrat, neque recte Beau. ad Suid. Hesych. Etym. M. s.v. ἀρεστήρ provocavit, cuius vocis vis ab hoc loco alienissima est. 8 Magistratus publici Medeoniorum. 9 Lectio κλαρώειν rectissime se habet ex legibus dialecti, quae talia verba producta vocali et omissa contractione usurpare amat (βουλώη W-F 427¹⁰. στεφανώτω 110²¹, 136⁵. βιώη 36⁷, 287⁴, 312¹¹. ἀπολλοτριώη 53¹³. ἀπαλλοτριώουσα 19⁸). ποιηεῖτε supra n. 622 B¹⁰. 10 ἱερητεύκα(ν)τι corr. Dttb., perperam; formam enim tuentur Hesychii glossa εἰώκατι· εἰώθασι, ad quam provocat Beau., et lectio καθεστάκατι in tit. Delphico c.a. 59 p. Chr. Bull. Hell. XXII 111, n. 99⁵, quam affert So. 11 Aspirationis post v in tertiis personis pluralis apud Boeotos frequentissima (ἀποδεδάνθι, ἔχωνθι, ἀπεγράφανθι) mentionem fecit Beau., qui iniuria tamen hac ratione reiecta ἰσάνθων medium (pro ἰσάσθων) interpretari mavolt. Ex ipsorum Stiriensium sermone θέλωνθι IG IX 1, 34⁸ citat Bech. 12 Hunc tenuis pro aspirata

(in fronte aversa)

65 [.. π]ριόντων· | [γ]ραψάντων δὲ τὰν ὁμ[ο]λογίαν ἐν στάλαν καὶ ἀν-
 [αθέρ]ντων ἐν τῷ ἱερὸν τῆς Ἀ[θάν]ιας, θέστων δὲ τὰν ὁμολογί[αν] καὶ
 70 παρὰ ἰδιώταν ἐσ[φρα]γισμέναν. ἡ ὁμολογία π[αρά] | Θράσωνα Λιλαιέα 13.
 μάρ[τυ]ρες· Θράσων Δαματρίου Ἐλατεὺς 14, Εὐπαλίδας Θρά[σωνος]
 75 Λιλαιεύς 13, Τιμοκράτης Ἐπινίκου Τιθορρεῖς 15. δόντων δὲ τοῖ
 Στίριοι | τῆ πατρίαν τῶν Μεδεωνίων ἐν ἐτέροις τεττάρτοις | ἀργυρίου μνᾶς
 80 πέντε καὶ | τὸν τὸν καλεσμέναν | [Δ]α[μα]τρίαν 16.

usum multis linguae Graecae dialectis (Boeoticae, Locricae, Eliacae) communem esse monuit Beau. Cf. v. 68 θέστων. 13 Est pater (an filius?) Eupalidae (v. 74). Quod nomen Εὐπαλῖδα; rarissimum (exstat praeterea tantummodo bis Larisae IG IX 2, 531₃₃ et 784) in verbis ineditis tituli LeBas 934₂ (GDI 2314) sic legitur: τῶν δὲ Φωκίων στραταγέοντος [Ε]ὐπαλῖδα τοῦ Θράσωνος Λιλαιεύς, μηδὲς Ἐκτου, ἐν Δελ[φ]οῖς δὲ ἀρχόντος Τιμοκράτους, μηδὲς Θεοξενίου, καὶ. et ibid. v. 17: μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀθαμβος, Πιτρεάς (sacerdot. X), | καὶ ὁ νεωκόρος Ατρεΐδας καὶ. . . καὶ ἰδιώται Διό[δο]ρος Καλλικράτης, Εὐπαλῖδας Θράσωνος καὶ. Itaque cum ἄ. Timocrates (adhuc c.a. 108) cum sacerdotio X nunc ad a. 115sq. promoveri possit propter novum sacerdot. X^a nuperrime nobis detectum, hoc stemma probari videtur:

[Εὐπαλῖδας (I)]

Θράσων Εὐπαλῖδα Λιλαιεύς

— — β.3. a. 169/8, W-F 81 | — — manum. a. 153, W-F 283 | — supra v. 71

Εὐπαλῖδας (II) Θράσωνος Λιλαιεύς, natus c.a. 170

— — supra v. 73 | — — στρατηγ. c.a. 115sq., LeBas 934 | — — testis ib. v. 19.

Inde conclusi sympolitiam spectare ad annos 140—130, sc. ad a. 135 (v. not. 15), cui tempori indicia prosopographica nott. 14/15 et 1 respondent. Sed cum alii vv. dd. fortasse testem Eupalidam v. 74 non filium, sed patrem Thrasonis v. 73 habere malint, — quae res diiudicari non potest —, textum hic nondum e priore loco detrusi. 14 Manifesto idem qui Θράσων Δαματρίου Ἐλατεὺς; est testis Θράσων Ἐλατεὺς: a. 169/8, W-F 81 — ubi iterum una cum Thrasone Eupalidae f. (not. 13) recensetur —, et a. 140/39, GDI 2256. Constat igitur hunc quoque Thrasonem vixisse usque c.a. 135. Ceterum filius (?) eius donarium Hyampoli dedicavit: Δαμάτρεως Θράσωνος Ἀρτέμιτι. Praeter illos Thrasones duosque Hyampolios IG IX 1, 226₁₇ et 87 hoc nomen in Phocide non occurrit. 15 Hic paulo post in urbem finitimam Lilaeam transmigravit; est enim idem ac Τιμοκράτης Ἐπινίκου Λιλαιεύς, hieromnemo a. 130, n. 692₁₃ cum not., qui tit. terminum praebet ante quem synoecismus est factus. 16 Supplevi. Videtur statua seu Cereris seu Damatriae cuiusdam hoc loco posita fuisse. Δημήτηρ Στειρήτις; nota ex Paus. X 35, 10.

648. $\Delta A. B.$ Satyri Samii tibicinis statuae Deli (A) et Delphis (B), c.a. 200—194 [antea , ante a. 166']. [Pw]

$\Delta A.$ Basis inventa Deli in theatro. Ed. S. Reinach Bull. Hell. XIII 1889, 370, 1 (Roussel IG XI 1079).

Corona laurea inter duos tripodas anaglyphos:

In illa corona: ὁ δῆμος | ὁ Δηλίω[v] 1 | Σάτυρον | Εὐμένου | Σάμιον.

B. Basis calcaria Delphis, infra rupem Sibyllae, c. 194. Ed. Couve Bull. Hell. XVIII 1894, 84, 7 (Syll.² 717; Michel 959 et iterum 1286; GDI 2726 not.). Cf. Preuner Delph. Weihg. 70 sq. et Ath. Mitt. XXVIII 1903, 369; Doerpfeld-Reisch griech. Theat. 259. — Infra tit. B exstat n. 795 A.

Σάτυρος Εὐμένους Σάμιος 2. |

τούτῳι πρώτῳι συμβέβηκεν μόνῳι | ἄνευ ἀνταγωνιστῶν 3 ἀλλῆσαι | τὸν
5 ἀγῶνα, καὶ ἀξιοθέντα ἐπιδοῦναι τῷι θεῷι καὶ τοῖς Ἑλλήσι μετὰ |
τὸν γυμνικὸν τῇι θυσίαι ἐν τῷι σταδίῳι τῷι Πυθικῷι ἄισμα μετὰ
χοροῦ | Διονύσου καὶ κιθάρισμα ἐκ Βακχῶν | Εὐριπίδου 4.

1 Rou. testatur , nomen Deliorum non videtur consulto erasum esse'; quod cum Rei. antea observasset, Pr. iure suo suspicatus erat statuum dedicatam esse non multo ante Delum a. 166 subactam (sc. Atheniensibus traditam, cf. Homolle arch. de l'intend. 1887, 26; IG XII 5 p. XIX test. 1358). At quia scriptura Delia , exeuntis saec. III vel ineunt. s. II est' (Rou.) nec non Delphicam certe haud multo recentiore esse ectypum probat (c.a. 205—185), uterque tit. triginta fere annos ab a. 166 promovendus est; cf. not. 2.

2 Supra lapidem servatum (*überhöhter Würfel*) olim plinthus (*Standplatte*) cum vestigiis pedum iacebat, nunc amissa. Manifesto Satyrus ipse statuum Delphicam Pythiis (cf. τὸν ἀγῶνα v. 4) dedicavit, et cum a. 206, 198, 190 belli turbae Graeciam vexarent, tantummodo anni 202 et 194 (et 186?) in cenum veniunt. Ex quibus annum 194 praeferam, quia haec Pythia magnifice celebrata esse scimus (n. 598. 604²). Fuit inter clarissimos illorum temporum tibicines, qui etiam Sami vicerat; cf. catalogum victorum CIG 3091₁₂ (Brinck Diss. phil. Hal. VII 1886, 207, n. 100) a Preunero allatum, ubi lacuna accurate patronymico respondet: ἀλλητῆς Σάτυρος [Εὐμένου]. Neque inepte idem v. d. (Ath. Mitt. I. I.) censet in titulo Teio CIG 3068 A (melius Michel 1016) verba praescripta ἐπὶ ἱερῶς Σατύρου ad tibicinem Samium pertinere posse, quia notissimus ille Κράτων Ζωτίου Καλχηδόnius pariter ἀλλητῆς clarissimus et Tei ἱερὸς ἀρεθεὶς τοῦ Διονύσου fuerit (CIG 3067). 3 Verba ἄνευ ἀνταγωνιστῶν idem valent quod ἀκοντί apud athletas. 4 ,Quanto-pere inferioribus saeculis etiam in deliciis fuerit Euripides hominibus Graecis, luculentissime probat titulus Syll.² 700. Ac Bacchas quidem prae aliis eiusdem fabulis placuisse ex illa Plutarchi Crass. 33 et Polyaei Strat. VII, 41 narratione de Orode Parthorum et Artabazo Armeniorum regibus apparere observavit C.'

649. Q. Marcius Philippus cos. 169. Olympiae. Edd.* Loewy l. gr. Bildh. 475 (SGDI 1635); Dittenberger I. Olymp. 318; Syll.² 301 (Dessau I. Lat. sel. 8767); cf. Kaibel Herm. XXII 1887, 154, 3 et IG XIV 1232. [H]

τὸ κοινὸν τῶν Ἀγαθῶν [Κ]ρίνοντο Μάρκιον Λευκίου | Φίλιππον, στρα-
τηγὸν ἕπατον Ῥωμαίων, ἀρετᾶς ἐνεκεν καὶ καλοκαγαθίας τᾶς εἰς
αὐτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας.

5 Ἀνδρέας καὶ Ἀριστόμαχος Ἀργεῖοι | ἐποίησαν 1.

Statuariorum subscriptio litteras saeculo II a. Chr. idoneas quamvis requisitae formae exhibet. Titulus ipse quamquam iam ζ et ω (et Ω) habet, nihilominus alterius saeculi esse potest; nec recentior est propter formam A (lineola curvata). Consulis nomen et vox στρατηγὸν in rasura et angustioribus litteris incisa; evitavit corrector formas illas volgares. Prioris igitur consulis nomini hoc Philippi substitutum esse elucet. Hi. Philippus et a. 176 et 169 consul fuerat; 169 vero contra Perseum bellum gessit, cf. n. 643 not. 1 Eorundem est basis e civitate dorica Romam delata Εὐάντα Θέωνος Τιμῆαν Ἀγία τὸν υἱὸν Θεοῖς. Ἀνδρέας καὶ Ἀριστόμαχος Καύνιοι ἐπόησαν. Kai. Quare aut Cauno oriundi et Argivorum civitate donati esse, aut Argivi a Cauniis honorati esse videntur. Alterum si probamus, statua Cauno Romam delata est; ubi enim terrarum Cauniam civitatem prae se ferret Argivus praeter ipsam Caunum? Hi.

650. Cn. Octavius, a. 168. Olympiae. Ed. Dittenberger I. Olymp. 934 (Syll.² 302). [H]

[ἡ πόλις ἡ τῶν Ἡλεῖων Γναῖον Ὀκτα[ούσιον] 1, | στρατηγὸν Ῥωμ[αίων] 2,
ἀρετῆς ἐν[εκα καὶ | εὐνοίας τῆς εἰς α]β[τήν, Δ[ι] 1].

1 Cn. Octavius Cn. f. cos. a. 165. 2 Cum iam hieme anni 170/69 legatus in Graeciam venisset (Liv. XLIII 17, 2), a. 168 praetor classi per illas regiones praefuit (Liv. XLIV 17, 5. 21, 3), quo tempore haec statua ei simul cum antecedente Philippi consulis posita est. Drumann-Groebe Gesch. Roms IV 237/8; stemma ibid. p. 234.

651. Diodori, amici Eumenis II regis, honores, c. a. 168/7. In arce, nunc in museo nat. Edd. Lolling Δελτ. ἀρχ. 1889, 110; IG II 5, 441 d. II² 945 (Syll.² 284; Michel 1500). [K]

Θεοί. | ἐπὶ Ξενοκλέους ἄρχοντος 1, ἐπὶ τῆς Οἰναΐδος δωδεκάτης πρυτα-
νείας, ἥι Σθενέδημος Ἀσκα(λ)ηπιᾶδου Τειθράσιος ἐγραμμάτευεν, | Σκι-
ροφοριῶνος ἔνει καὶ νέαι, μιᾷ καὶ τριακοστῇ τῆς πρυ[τανείας] 2, |

Litterae ΑΕΠΘ. 1 Hunc a. 168/7 in magistratu fuisse probabile est, PA 11208. 2 Annus videtur esse intercalaris ab Hecatombaeone cavo incipiens, quo prytaniae I 33, II—XI 32, XII 31 dies tenebant; tum dies 30 Scirophorionis respondet diei 31 undecimae prytaniae.

- 5 ἐκκλησία σύγκλητος ἐν τῷ θεάτρῳ κατὰ ψήφισμα δ' Ἀρισ[τ-] | Ση-
μαχίδης εἶπεν· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἀλεξίδημος[ς --] | κου ἐκ Κοί-
λης καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ [δήμῳ]· | Ἀρτέμων
Πολυμήλου Πειραεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Διδώρος φ[ίλος] | ὑπάρχων τῷ
10 βασιλεῖ Εὐμένει καὶ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ³ καὶ [ἐν τοῖς] | μάλιστα τι-
μώμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ προαγόμενος εὐνους [ἐστίν] | κοινεῖ τε τῷ
δῆμῳ λέγω καὶ π[ράτ]των ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀγ[αθόν] | ὅτι ἂν δυνα-
τὸς ᾖ καὶ κατ' ἰδίαν [ἀεὶ] τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐ[τῷ] | τῶν πολιτῶν
εὐχρηστον ἑαυτ[ὸν] παρασκευάζει τοῖς τ[ε πεμ] | πομένοις ὑπὸ τοῦ δῆ-
15 μου πρεσ[βε]υταῖς συναγωνιζόμε[νος ἐ]κτε[ν]ῶς διατελεῖ, ὑπὲρ ὧ καὶ
ἀ[πο]μεμαρτύρηται αὐτ[ῷ] πλε[ονάκις]· ὅπως οὖν καὶ ὁ δῆμος φ[αί-
νηται τιμῶν τ[οὺς ἀπο]δεικνυμένους τ[ῇ]μ πρὸς ἑαυτ[ὸν] εὐνο[ίαν], ἀγα-
θεῖ[τ] τύχει, | δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ, τ[οὺς] λαχόν[τας] προέδρ[ους] εἰς τὴν
ἐπι[οῦσαν] ἐκκλησίαν χρηματίσαι --]

3 Cf. n. 629¹¹.

652. Masinissae regis donarium (paullo ante a. 167). Deli.

Edd. Homolle Bull. Hell. III 1879, 469, 1 (Wachsmuth Rh. Mus. XXXV 490;
Syll.² 305); Roussel IG XI 4, 1115.

[Hi]

βασιλέα Μασαννάσ[αν]¹ | βασιλέως Γαία² | Ἐρμων Σόλωνος³ | τὸν αὐ-
5 τοῦ φίλον | Ἀπόλλωνι. | Πολιάνθης ἐποίησ⁴.

1 Sic regis nomen praeter hunc titulum et aliam simillimam Char-
myli Nicarchi f. Rhodii dedicationem (IG XI 1116) etiam in laterculo eorum
qui in Panathenaeorum certaminibus vicerant scriptum est (IG II 968⁴⁴;
Rh. Mus. XXXVI 145).

2 Apud Livium ubique (XXIV 49, 4. XXIX 29, 6.
30, 7. XL 17, 2) *Gala* scribitur, quod quin ex *Gaia* corruptum sit, etiam
tit. barbarus (Lidzbarski SB Ak. Berl. 1913, 296) dubitari non sinit.

3 Delios rex frumento Numidico donavit: IG XI 3, 442 A¹⁰⁰; Hermonis
in vendendo frumento partes commemorantur ibid. vs. 102/5; in hiero-
poeorum rationibus annorum 168 et 162/1 est. R. 4 Socratis filium
fuisse ex titulo Melio (IG XII 3, 1097), Cyrenaeum ex Delio (IG XI 4, 1184)
scimus.

Dicaearchus, Philonidae f., Laodicensis (τῶν ποτὶ θαλάσσαι)
a Delphis honoratur, a. 168/7. Or. 241 (Cyriacus p. XXVII n. 196;
CIG 1693; GDI 2677; Nikitsky Diar. min. inst. publ., rossice, 1901 m. April. 23).
Cf. Nikitsky Geogr. Liste 1902, 10; Boesch θεωρὸς 23; Pomtow Berl. ph. W.
1910, 1081 qui demonstravit, non annum 189 ἄ. Ἐξωνος (sic Dttb. Or. 241) in
censum venire, sed a. 168/7 ἄ. Κλέωνος. Cf. n. 585 not. fin. pr. 127^a. [Pw]

Δ652 a. Statua Aemilii Pauli Delphica, imposita pilae Persei regis, a. 168/7. In pila marmorea, splendidissima, altissima (fere 10,50 m), anaglyphis ornata, ante templum. Ed. Homolle Bull. Hell. XXI 1897, 621 et Mél. Boissier 1903, 297 cum tit. fig. 1 (CIL III suppl. p. 2316³⁸, n. 14203²²; Dessau I. Lat. sel. 8884). Cf. A. Reinach Bull. Hell. XXXIV 1910, 433. Restaurationem monumenti cum tit. dedicatorio delineavere Pomtow-Wenzel Delphica III 107 tab. V (Berl. ph. W. 1912, 409 fig. 14). [Pw]

*L. Aemilii L. f. inperator de rege Perse
Macedonibusque cepet*

Cf. Plut. Aemil. 28: Αἰμίλιος .. ἐκ τούτου (sc. anno post pugnam ad Pydnam commissam) τὴν μὲν στρατιὰν πρὸς ἀνάπαυσιν, αὐτὸν δὲ πρὸς θῆαν τῆς Ἑλλάδος ἔτρεψε .. ἐπιὼν γὰρ ἀνελάμβανε τοὺς δῆμους καὶ τὰ πολιτεύματα καθίστατο .. ἐν δὲ Δελφοῖς ἰδὼν κίονα μέγαν τετράγωνον, ἐκ λίθων λευκῶν συνηρμοσμένον, ἐφ' οὗ Περσέως ἔμελλε χρυσοῦς ἀνδριάς τίθεσθαι, προσέταξε τὸν αὐτοῦ τεθῆναι· τοὺς γὰρ ἡττημένους τοῖς νικῶσιν ἐξίστασθαι χάρας προσήκειν. ἐν δ' Ὀλυμπίᾳ κτλ. Cf. Polyb. XXX 10 κίονας γὰρ κατεσκεύαζε Περσεύς, καὶ ταύτας καταλαβὼν ἀτελεῖς Λεβκίος Αἰμίλιος ἐτελείωσε καὶ τὰς αὐτοῦ εἰκόνας ἐπέστρεψεν, et Liv. XLV 27, 7 [a. 167] *per Thessaliam Delphos petiit, inclitum oraculum; ubi sacrificio Apollini facto inchoatas in vestibulo columnas, quibus imposituri statuas regis Persei fuerant, suis statuis victor destinavit*. Sed iniuria de compluribus pilis hic sermonem fieri, et Plutarchus spectator testisque certissimus, et reliquiae comprobant. Statua illa erat equestris, sub equo iacebat hostis quidam (Perseus?), cf. Hom. Bull. I. I. 623. Ceterum Aemilius iam antea, sc. ad bellum profecturus, *quinto die*, inquit, [postquam Brundisium reliquit] *Delphis Apollini pro me exercitibusque .. vestris sacrificavi* Liv. XLV 41 = Plut. Aem. 31 πεμπταῖος δ' ἐκεῖθεν ἐν Δελφοῖς τῷ θεῷ θύσας. Statuam vero inauratam Persei non ab ipso rege a. 174 Delphis versante (n. 636⁴) cogitatam, sed ab Amphictyonibus Pythiis a. 174 decretam fuisse opinor.

Ludos Athanea et Eumenea a Sardianis institutos Delphi accipiunt, populum legatosque honorant, a. 166 (Pythiis?). Decretum propter argumenti similitudinem in pila Eumenis Aetolica n. 628 incisum est, infra titulum 629 de ludis Nicephoriis ab Eumene conditis, ab Aetolis acceptis. Or. 305 (Bull. Hell. V 1881, 383 n. 4; GDI 2643). [Pw]

653. Cassandri Trois honores: A in Troade, B et C Delphis, c. a. 165. [Pw]

A. *Kassanders Ehrentafel*⁴. In ruderibus templi Apollinis Sminthii in Troade, nunc Cantabrigiae. Edd. E. Curtius Arch. Z. XIII 1855, 34 cum tab. LXXV (Syll.² 291; Michel 1312) et Leake Transact. roy. soc. Lit. V 1856 (LeBas-Wadd. Expl. III 2, n. 1730 a). Repetivere et tractavere Nikitsky Forsch. griech. Inschr. (rossice), Dorpat 1901, 163 sqq. et Pomtow Herm. XLI 1906, 358. Cf. Kuhn Entst. d. Städte 139; Bergk Philol. XLII 1883, 244³⁴.

ἀγαθῇ τύχῃ. Κάσσανδρον¹ Μενεσθέως ἐτίμησεν·

1 τὸ κοινὸν τῶν
Αἰτωλῶν²
χρυσῶι
στεφάνωι.

2 τὸ κοινὸν τῶν
Δωριέων³
χρυσῶι
στεφάνωι.

3 τὸ κοινὸν τῶν
Αἰνιδάνων
χρυσῶι
στεφάνωι.

4 τὸ κοινὸν τῶν
Ἑπειρωτῶν [τῶν]
περὶ Φοινίκη⁴ χρυ-
σῶι στεφάν[ωι].

5 τὸ κοινὸν τῶν
Οἰταίων
χρυσῶι
στεφάνωι.

7 τὸ κοινὸν τῶν Ἀθαμάνων
εἰκόني χαλκῇ.

6 τὸ κοινὸν [τῶν]
Λοκρῶν τῶ[ν]
ῥοίων χρυσῶι
στεφάνω[ι].

8 τὸ κοινὸν τῶν Κρηταίων^{4a}

προξενίαι.

9 ἡ πόλις ἡ Δελφῶν εἰκόνη χαλκῇ¹.

10 τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν

προξενίαι καὶ πολιτεία.

11 τὸ κοινὸν τῶν Αἰνιδάνων εἰκόνη χαλκῇ.

13 ἡ πόλις ἡ Ἀργείων

12 [ἡ] πόλις ἡ Δελφῶν¹
τοῦ θεοῦ
δάφνης
στεφάνωι.

χρυσῶι στεφάνωι **14** ἡ πόλις ἡ Μεσ-
καὶ Θεωροδοχίαι τοῦ σηνίων
Διὸς τοῦ Νεμείου καὶ χρυσῶι
τῆς Ἥρας τῆς Ἀργείας στεφάνωι.

15 ἡ πόλις ἡ
Μεγαλοπολιτῶν
χρυσῶ[ι]
στεφάνω[ι].

16 ἡ πόλις ἡ
[Τε]γεατῶν⁵
χρυσῶι
στεφάνωι.

17 ἡ πόλις ἡ
Κορωναιέων⁵ τῶν
ἐν Ἀχαιαί
χρυσῶι στεφάνωι.

18 ἡ πόλις ἡ
Φλειασίων²
χρυσῶι
στεφάνωι.

19 ἡ πόλις ἡ
Κλεων[αίων]
χρυσῶ[ι]
στεφάν[ωι].

20 ἡ πόλις ἡ
Παλῶν⁶
χρυσῶι
στεφάνωι.

21 ἡ πόλις ἡ
Ἡραιέων
χρυσῶι
στεφάνωι.

22 ἡ πόλις ἡ Μεγαρέων
δάφνης στεφάνωι
παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος
τοῦ τῆς πόλεως ἀρχηγέτου.

23 ἡ πόλις ἡ Κο-
ρωνέων⁵ τῶν ἐν
Βοιωτίαι χρυ-
σῶι [στεφάνωι].

ΔB. Catalogus fere eorundem Cassandri honorum Delphis inscriptus, paulo post a. 165. Tit. antiquissimus in latere septentrionali thesauri Siphniorum. Coronas 7 et 8 ed. Kaibel Herm. VIII 1874, 412 sq., n. 7; ad honores Cassandri rettulit aliasque addidit Pomtow ibid. XLI 1906, 356 et 375; textus coniunxit, novos ed. Bourguet Fouill. III 1 [1911], n. 218 a—k cum tab. lithogr. parietis. Omnes exscripsi a. 1906 et 1908.

Κάσσανδρον¹ Μένεσ[θεός Τρωά ἀπό Ἀλεξανδρείας 7 ἀρετῆς] ἐνεκ[α ἐτίμη]σαν.

inferior	1 ἡ πόλις (tit. A 15)	2 ἡ πόλις (19)	3 [ἡ πόλις] (12)	4. 5. 6
	ἡ Μεγαλοπολιτῶν	ἡ Κλεωναίτων	[ἡ Δελφῶν]	titt. amissi
	χρυσῷ στεφάνωι.	χρυσῷ στεφάνωι.	[δάφνηστεφάνωι] ⁸	
	corona	corona (dimid.)	[corona]	
inferior	7 [ἡ] πόλις (17)	8 ἡ πόλις (22)	9 ἡ πόλις	10—12 13 ὁ δῆμος (21)
	[ἡ Κ]ορωναιέων ⁵	ἡ Μεγαρέων	ἡ Θεσπιδέων	titt. ὁ Παλλέων
	[χρ]υσῷ στεφάνωι.	δάφνηστεφάνωι ⁸	δάφνηστεφάνωι.	amissi χρυσῷ στεφάνωι.
	corona	corona	corona	[corona]

Ad dextram coronarum 6 et 13—in iisdem duobus lapidum ordinibus videntur proxeniae 14. 15 et statuæ 16—18 adornatae esse; quas a dextra excipiebant coronae foederum 19—21 et 22—24 pariter dispositae.

14 prox. Cretensium (8)	19 Foedus	20 Foedus	21 Foedus
15 „ Achaeorum (10)	Aetolorum (1)	Aenianum (3)	Oetaeorum (5)
16 statua Delphorum (9)	corona	corona	corona
17 τὸ κοινοὶ (7)	22 τὸ κοινοὶ (4)	23 τὸ κοινοὶ (6)	24 τὸ κοινοὶ τῶν Δ[ω]-
τῶν [Ἀθ]αμάνων ⁹ → τῶν [Ἡ]πειρωτῶν	[τῶν Λοκρ]ῶν τῶν [Ἡ]οίων	ριέων (2) χρυσῷ	στεφάνωι.
[εἰκόνι χαλκῇ].	τῶν περὶ Φοινίκην ⁴	[χρ]υσῷ στεφάνωι.	
	[χρ]υσῷ στεφάνωι.		
18 statua Aenianum (11)	[corona]	corona	corona

ΔC. Decretum Delphorum de Cassandro factum. Reliquiae miserae exstant in basi statuæ Cassandri (ut quidem videtur), a Bourguet Fouill. III 1, p. 120, not. 1 editae (*exactement les mêmes formes des lettres que celles de l'inscr. de Cassandros*, sc. tit. B):

[ἀγα]θᾶι τ[ύ]χαι. | ἐπειδὴ Κάσσανδρο[ς] Μένεσθεός 10 Ἀλεξανδρεὺς ἀπὸ Τρωάδος | — 15 — δι' εὐεργεσίας — | — ἐν[εφάνιζ]ε — | — ν καὶ το — | — ποτὶ τὰν πόλιν εὖ[νοισαν] —

A. — De dispositione honorum cf. tabulam p. 214: coronae τῶν κοινοῶν n. 1—4 primum ordinem, n. 5. 6 angulos ordinis secundi occupant. Inter coronas n. 5 et 6 est statua n. 7 incisa, infra quam proxeniae duae, Cretensis (8) et Achaeorum (10) perscriptae. Tota demum tabula perfecta duae aliae statuæ, Delphica (9) intercalata inter n. 8 et 10, et statua Aenianum (11) sub n. 10 additae esse Nikitskyo videntur(?). Reliqui tres ordines continent coronas ab urbibus donatas n. 12/15, 16/19, 20/23. —

Alterum exemplum huius laterculi, longe aliter redactum aliisque ethnicis additis, paulo post Delphis thesauro Siphnio inscriptum est, cf. tit. *B* cum not. init. 1 Idem qui Κάσσανδρος Μενεσθέος Τρῶς ἀπὸ Ἀλεξανδρείας, proxenus Delphorum a. 166/5, n. 585 pr. 17 (divinavit Kuhn, probavit Dttb.). Ethnicum supra deest quia tabula in patria eius proposita erat (Cu.). Incisam eam esse post bellum Persei inde apparet, quod Dorienses, Aenianes, Locri orientales hic separata ab Aetolis concilia habent. Nam eos c.a. 167 ex societate Aetolorum dimissos esse demonstravit Dttb. Herm. XXXII 180. Cassandri honores plane diversis temporibus (Aetolicum n. 1 fortasse ante a. 167) decretos esse Nik. coniecit, neque Delphicos 9 et 12 et proxeniam ei una donatos esse quia statua 9 sero intercalata videatur. Sed de hac quidem re iudicari non posse nisi imagine lapidis edita ipse fatetur, et cum nunc tit. *C* proxeniam ipsam in basi statuae Cassandreae perscriptam contineat neque unquam sit factum, ut ibi seu corona seu statua sine proxenia addita decernerentur, Delphos uno decreto a. 166/5 facto hos tres honores donavisse (cf. eosdem tres coniunctos in titt. Amph. n. 546₃₀, a. 213; n. 553₄₇, a. 208; tit. Goett. GA 1913, 176), in tab. *A* vero coronam 12 et statuam 9 ob causas ex dispositione honorum supra descripta petitas separate incisas esse pro certo habeo. Qua dispositione etiam evincitur, τὸ κοινὸν τῶν Δελφῶν ab Acilio a. 189 conditum n. 511¹⁰, iam ante a. 165 sublatum fuisse, sc. annis 171—68; cf. n. 643 not. final. — Ignorabamus sane, quis esset Cassander et cur tot accepisset honores. Wadd. de legato quodam regum Pergamenorum vel Syriorum cogitavit, Nik. propter cor. 12 et 13 ad ludos Πύθια, Νέμεια, Ἡραῖα τὰ ἐν Ἄργει, quibus Cassander fortasse interfuerit, digitum intendit. Sed similimo Hegesandri catalogo perpenso, qui a. 151 ad exemplum Cassandri redactus et insculptus est (v. n. 654 *A* not.), facere non possum quin hunc quoque scriptorem fuisse suspicer, qui in urbibus a se celebratis recitationes ex libris suis habuerit. Accedit quod haud pauci auctores Troes tunc Delphis parent; *von dem Dreigestirn aus der Troas-Aeolis, das E. Schwartz R-E IV 2813 zusammenstellte, hat ein jeder in Delphi die Proxenie erhalten: Hegesianax der Dichter und Historiker im J. 193* [n. 585 pr. 18], *Polemo der Perieget im J. 176* [n. 585 pr. 114], *Demetrios von Skepsis im J. 157* [Fouill. III 1, n. 288]. *Zwischen den beiden letzten steht die Troische Ehrentafel Kassanders, sowie seine Statue und Proxenie (a. 165) in Delphi* (Goett. GA 1913, 169); neque quintus proxenus Ατολεὺς ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ibi deest, cf. Fouill. III 1, n. 275. Itaque Cassandrum quamvis memoria eius in historia litterarum exstincta sit, tribus illis adnumerandum esse et, ut paulo post Hegesander ex hypomnematis recitasse videtur (n. 654 not.), in urbibus illis similes acroaseis fecisse sumam. [Huic sententiae favent recitationes Aristothei historiographi a. 157, n. 702.]

2 Ex his 21 ethnicis (Delphi et Aenianes bis occurrunt) in catalogo Hegesandri repetuntur Epirotae (4), Cretenses (5), supplentur Aetoli (2) et fortasse Phigalenses (18) et Palenses (21), cf. n. 654 not. init. 3 Hoc ethnicum etiam in tit. *B* 24 servatum. 4 De Phoenice cf. Bursian Geogr. I 17. Eam caput fuisse foederis Epirotici etsi praeter hunc tit. nusquam

definite enuntiatur, tamen etiam ex Polyb. XVI 27, 4, XXXII 21, 2; 26, 1 cognoscitur.⁴ 4^a De Cretensibus cf. n. 654⁴. 5 Strabo IX 411 οἱ μὲν οὖν ἐν τῇ Κορωνείᾳ (τῆς Βοιωτίας) Κορώναι λέγονται, οἱ δ' ἐν τῇ Μεσσηνιαῇ Κορωνασίδι. In tit. hi audiunt Κορωνεῖς; et Κορωναεῖς; (cf. Dttb. Herm. XLI 1906, 175). 'Cum etiam aliae multae civitates foederis Achaeorum hic recenseantur, huic uni nomini additur τῆς Ἀχαΐας, ut a Coronea Boeotica (23) distinguatur.' Cu. Contra Staehlin (per litt.) monuit dici quidem potuisse Ἀχαιοὶ ἐκ Κορώνης, nequaquam vero Κορωναεῖς; οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ, nam nomen Ἀχαΐα solum spectare ad terram, non item ad foedus; ergo hic Coronen Phthiotidis esse intellegendam, de qua Strabo IX 434. Sed vereor ne hoc acutius quam verius sit disputatum, quia in tribus laterculis 653 A, B, 654 A nulla urbs Graeciae septentrionalis (sc. Thes-saliae, Phthiotidis, Magnesiae, Perrhaebiae al.) recensetur et ethnicum Phthioticum Κορωνοειεῖς scribi solet (n. 240²⁸). 6 Pro Παλίων exhibet Cu. Φιλιέων, sed Palenses recurrunt in tit. B 13 et fortasse 654 A 21.

B. — Honores omnes incisi erant in duobus lapidum ordinibus, primis super orthostatam, sc. eodem loco quo catalogus Hegesandri in thesauro Attico, cf. n. 654 A not. De ordine honorum non constat exceptis coronis 1—3, 7—9 quae duas series a sinistra incipiunt. Reliqua frustula adornandi hic periculum feci, quia tres illas classes tituli A — coronas foederum, proxenias et statuas, coronas urbium — hic inverso ordine dispositas fuisse suspicor. Sane scimus in tit. B urbes exordiri, foedera 22—24 ad ordinem inferiorem pertinere, statuam 17 a sinistra coronae 22 positam esse. Dubitatur quidem de cor. 13 adornanda, quae A 20 ἡ πόλις ἡ Παλίων audit, cum n. 654 A 21 ut supra, ὁ δῆμος ὁ Παλίων exstare videatur; nam Bo. quia litteram N recentioris textus super cor. 13 servatam ad similem textum super cor. 24 conspicuum rettulit, cor. 13 ad dextram coronae 24 ponendam esse sumpsit. At cum tit. haud pauci recentiores non solum inter has coronas intercalati, sed etiam in ipsis antiquioribus insculpti sint, illud quoque N (et cor. 13) ad textum quendam olim in coronis 10—12 incisum spectare potest. — Coronis 12 urbium tituli A (12—23) cum supra accesserit nova Thespiensium 9, catalogum B paulo post A incisum esse patet; et fortasse alii novi honores in tit. B interierunt, nam in ordine inferiore coronas magis coartatas fuisse quam in priore Bo. observavit. 7 Supplevi, v. not. 1; Bo. suppl. nimis longum [Ἀλεξανδρεὺς ἐκ τῆς Τρωιάδος] et ἔνερ[εν]. 8 Sic Bo. hic fortasse recte, nam iota adscr. deest ut n. 704 E₄₀; antea vv. dd. hic legerunt δάφνη στεφανοί, quia alibi et δάφναι et δάφνης στεφ. exstat, quod Baunack eodem modo interpretabatur quo ἀνήρ ἰδιώτης et ἐπὶ ὑποθέματι ἀγροί (n. 672¹¹); cf. n. 436⁶. 9 Ad illas proxenias (et statuas) Cassandro tributas Bo. non rettulit hoc fragm. 17 (quod potius de corona quadam ignota Athamanum superesse coniecit), sed frustulum Ll. n. 218¹, *que la nature du marbre oblige à rapporter au Trésor de Siphnos* et quod in fine catalogi ad dextrum addendum censet:

ἀνήνεργεν ὁ δῆμος ὁ Ἐλατέων καὶ ὁ Χί[ων?] πολει-
τήαν ὁ δῆμος ὁ Χαλεατέων πολειτήαν. *vacat*

Sed cum idem v.d. litteras esse minores et diversas (A) ab reliquis honoribus (A) testetur, et cum Elatea, Chaleum, Chius(?) in tabula Troica A plane desint, hoc frustum a tit. B alienum esse putem. — C. — 10 Cf. not. 1.

Δ654. Hegesandri Delphi et Atheniensis, hypomnematum scriptoris, honores, c.a. 151. [Pw]

A. Catalogus viginti quinque statuarum, c.a. 151. In pariete meridionali thesauri Atheniensium, titulus huius lateris antiquissimus; titt. 1—13 in lapidibus quinque ordinis sexti, 14—25 in quattuor ordinis quinti supra euthynteriam. Ed. Colin Fouill. III 2, n. 135, tit. 1—25 cum tab. IX 3. Sub unoquoque titulo corona laurea.

Notissimum illum hypomnematum scriptorem, qui ab Athenaeo saepius Ἡγήσανδρος ὁ Δελφός vocatur, Delphum improbavi R-E IV 2523₂₅ *weil der Name in den zahllosen Urkunden niemals bei einem Delphier vorkommt*. Necessario igitur Hegesander tantummodo fuit Delphorum proxenus (*Ehrenbürger*), cuius de patria ignorabamus. Nunc vero, cum ea ipsa aetate qua vixisse illum Jacoby suspicatus erat (*Mitte des II. Jahrh. v. Chr.* R-E VII 2600₄₁) catalogus magnus honorum Hegesandro Hegesandri f. Delphis perscriptus compareat, cuius inscriptio (v. 1) eum expressis verbis Ἀθηναίων τὸν καὶ Δελφόν vel τὸν Δελφῶν πρόξενον al. v. not. 1] proclamat, hunc esse illum auctorem intellegendum quovis pignore contendo neque Colino adsentiar qui ad calcem commentarii sui l. l. p. 140 not. 3 similem sententiam ab ipso propositam refutat verbis *,mais il est inutile d'insister sur la fragilité d'une telle association d'hypothèses*. Neque idem v.d. vidit, decretum illud gravissimum (B) quod consulto sub medio tit. A incisum videmus, ad eundem hominem pertinere cuius nomini [Ἡγήσανδρον Ἡγησάνδρου] supplendo lacuna 20 litt. a Colino in v. 4 relicta accurate respondet cuiusque aetati annus 151 tituli B optime convenit. Quaerentibus vero, cur Hegesander tot honoribus affectus sit, nulla fere alia causa se offerre videtur, nisi quod auctor laudes horum foederum urbiumque occasione data in libris cecinit aut (et) inde palam recitavit (exceptis Atheniensibus, de quibus cf. not. 6); quod quidem de Delphis in hypomnematē περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων factum esse constat, v. not. 13. [Cf. Aristothem historiographum pari modo a. 157 Delphis acroaseis facientem n. 702.]

Ut primus omnium titulorum, qui in latere thesauri Siphniorum incidebantur, catalogus Cassandri n. 653 B fuerat, sic tribus fere lustris post ad eius exemplum hic titulus antiquissimus 654 A in pariete meridionali thesauri Attici perscriptus est, videlicet eodem loco quo ille, sc. in primis lapidis stratis super orthostatam, eodemque modo diligentissime per duos coronarum ordines dispositus, brevi inscriptione praemissa; simul sub ordine inferiore medio decretum Delphicum 654 B insculptum. — Atque ut in tabula Cassandri 653 A certam dispositionem 23 honorum cognoveramus: 1—6 coronas τῶν κοινῶν, 7—11 alios honores, 12—23 coro-

nas urbium, sic in laterculo Hegesandri (A) incipiunt statuae 1—8 τῶν κοινῶν, sequuntur cum statuis 9—13 et 15—17 partes exercitus vel cleruchorum Atheniensium, finem faciunt 18—25 οἱ δῆμοι, sc. singulae urbes. Unum τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν (14) extra ordinem incisum, seu errore praetermissum seu consulto sub statua 3 prope τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν collocatum. Quibus disputatis urbem Delphorum, quam Co. ad statuam 3 supplebat, hic omnino non recensitam fuisse apparet. Nam quomodo in tabula Cassandri Delphi non inter τὰ κοινά comparent sed agmini urbium antecedunt (coron. 12), sic supra aut ante Athenienses (9—17) aut ante reliquos populos et urbes (18—25) intercalari debuerunt. Quibus cum accedat quod ne in tit. quidem B ullius statuae Delphicae Hegesandri mentio fit, eam neque in statua 19 neque 22 supplendam esse iudico.

A. Ex lapide addidi in statua 3 infimam partem litterae Ω; in stat. 15 dittographiam τε(τε)ταγμένοι; in stat. 12 deleui ι in Πειραεῖ. 1 De hoc Hegesandro hypomnematum scriptore v. nott. init. et 13. Cf. FHGr. IV 412 sqq.; Jacoby R-E VII 2600. V. 1 suppl. Co. Ἀθηνα[ῖον Σουνιέα Δελφῶν πρόξενο]ν. Sed cum in tali praescriptione additamentum demi inauditum sit, temptavi [καὶ Δελφῶν, τὸν πρόξενο]ν aut [καὶ τὸν Δελφῶν, πρόξενο]ν aut [τὸν Δελφῶν πρόξενο]ν. Lacuna enim utrum 19 an 22 litteras complexa sit, diiudicari non potest. Ceterum Σουνιέα fuisse Hegesandrum et ad familiam cognominis Hegesandri, Hegesandri f., pertinere, qui medio saec. III vixit (PA 6306), verisimile est; cf. stemma PA 6330. Co. 2 Ab hoc κοινῷ incipit etiam tabula Cassandri; sed cf. not. 3. 3 Co. suppl. [ἡ πόλις | ἡ Δελφῶν], at tertium κοινόν hic perscriptum fuisse pars litterae Ω ab illo neglecta comprobat. Si tabulam Cassandri comparamus et hic et in statuis 6 et 7 fortasse τὸ κοινὸν τῶν Δωριέων (n. 653 A 2), aut Αἰνιάνων (3), aut Λοκρῶν τῶν ἡρώων (6) aut Ἀθαμάνων (7) delitescunt, sed monendum est: inter illa 21 ethnica (Delphi et Aenianes bis occurrunt) et haec 17 servata tantum duo esse communia: Epirotas (bis n. 4) et Cretenses (n. 5 et 8), reliqua 15 plane esse diversa. Quam relationem si ad illa 8 ethnica in tit. A deperdita adhibemus, unum, sc. Aetolos (n. 2/1), repetitum fuisse certa ratione sumamus; quibus fortasse Phliasii (n. 18/18) et Palenses (n. 21/20) adiungendi; de 5 reliquis nescimus. 4 ,Le συγκρητισμός: a pu être réalisé au temps de la lutte contre Rhodes en 155/4 (Niese III 324) Co. Sed τὸ κοινὸν τῶν Κρηταίων exstitit iam a. 165, cf. n. 653 A 8. 5 De κοινῷ Ionum his temporibus (a. 166) vigente cf. I. Priene p. XVII et Or. 763₁. 35. 6 Haud inepte Co. ex statuis Atticis 9—17 conclusit, Hegesandrum cum ab his militibus et cleruchis honoraretur praetoris munere esse functum. 7 Ergo statua n. 14 ante a. 146 erecta est, quo foedus Achaeorum dissolutum. Co. 8 Insulae Lemnus et Delus Atheniensibus redditae a. 167, Imbrus et Scyrus paucis annis post (Niese III 189⁶; IG XII 8 p. 4). Itaque statua n. 17 non ante a. 164 dedicata. Co. 9 Supplementum non plane certum, v. not. 3. 10 Co. in lapide vidit Π, cf. n. 653 B 13 ὁ δῆμ[ος] ὁ Πλα[έων]. Mihi potius Ν vel Μ superesse visum, cf. Messenen, Megalopolin, Megara n. 653 A 14. 15. 22.

B. Decretum Delphorum de Hegesandro factum, c.a. 151.

Sub medio titulo A, in ordine lapidum quarto supra euthynteriam (primo sup. orthost.), cf. tit. A not. init. Ed. Colin Fouill. III 2, n. 92 cum add. p. 295.

Θ[εός]. τύ[χ]α[ν ἀγαθάν]. | ἄρχοντος [Πει]σιθ[έ]ρου¹¹ τ[οῦ Ξένωνος;
βου]λευόντων τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Εὐδόκου τοῦ Πραξί[δ]α, Ἀγχι-
λάου [τοῦ Ταραντίνου, Γλαύκου τοῦ] Ξένωνος, ἔδοξε ταῖ πόλει τῶν
Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελεσ[τ]ῶσι σὺν ψάφοις [ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ Ἡγή-
σανδρος Ἡγησάνδρου¹² Ἀθηναῖος εὐσεβὴς ὢν διετέλει καὶ σοί]ος
5 ποτὶ αὐτὸν [τὸν θεόν, εὐνοὺς δὲ καὶ φιλοτιμὸς εἰς τὰν πόλιν τῶν
Δελφῶν, καὶ νῦν παραγενό]μενος ἐπὶ τὰν [πόλιν ἀμῶν τὰν τε ἀνα-
στροφὰν καὶ ἐπιθαμίαν ἐποιήσατο καλῶς καὶ εὐσχημόνως καὶ] | ἀξίως
τοῦ τε Θ[εοῦ καὶ τᾶς αὐτοῦ πατρίδος καὶ τᾶς πόλιος ἀμῶν, ἐξ ἰδίων
ἀναλώσας οὐκ ὀλίγον] | χρῆμα τῷ τοῦ[^{c. 461} - 13, ἐπὶ τοῦτο]ις πάν[το]ις·
× ἀγαθαὶ τύχαι· [δεδοχθαι ταῖ πόλει, ἐπαινέσαι μὲν Ἡγήσανδρον Ἀθη-
10 ναῖον ἐπὶ τε ταῖ εἰ]ς τὸν θεὸν εὐ[σεβεῖν] καὶ σοιστάτι [καὶ ταῖ εἰς
τὰν πόλιν εὐνοίαι καὶ φιλοτιμίαι, καὶ ὅτι λέγων καὶ γράφων(?) δια-
τ]ελεῖ ἀξίως | τοῦ τε θεοῦ καὶ τᾶς Ἀθη[ναίων πόλιος καὶ τοῦ ἱεροῦ
τοῦ ἀμετέρου. δεδοσθαι δὲ αὐτῷ καὶ ἐγγόνοις] | παρὰ τᾶς πόλιος
προξ[ενίαν, προμαντεῖαν, προδικίαν, θεαροδοκίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν
πάντων], | προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶνοις οἷς ἡ πόλις τίθητι, εἴμεν
δὲ αὐτῷ καὶ ἐγγόνοις γᾶς καὶ] | οἰκίας ἔγκτησιν καὶ τὰ [λοιπὰ τίμια
15 πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένους καὶ εὐεργέταις] | τᾶς πόλιος
ὑπάρχει. [ἀποστεῖλαι δὲ καὶ ποτὶ αὐτὸν ξένια τὰ μέγιστα ἐκ τῶν] |
νόμων, καλέσαι δὲ αὐτὸν [καὶ ἐν τῷ πρυτανεῖον ἐπὶ τὰν κοινὰν ἐστίαν.

B. Cum quarta modo tituli pars (sc. initia versuum) aetatem tulerit, supplementa saepius incerta. Co. aliter suppl. haec: v. 5 [τὸν δᾶμον τὸν Δελφῶν]; 10 [καὶ ὅτι ἐπιθαμῶν διατ]ελεῖ, quae breviora sunt; 11 [τοῦ δᾶμου τοῦ ἀμετέρου]; 15 [ποτὶ τὸν δᾶμον ξένια] quae non intellego. Praeterea pro nomine proxeni v. 4 et 9 indicavit lacunas 20 et 10 litterarum. 11 Archontem Pisitheum, cui annum fere 151 attribui (Delph. Chron. R-E IV 2639 cum not.), certe in priore parte sacerdotii VI, sc. intra annos 153—150 munere functum esse nunc constat. 12 De Hegesandro cf. not. init.

(A) et not. 13. 13 In hac lacuna, in qua certe ignota quaedam ac singularia merita proxeni interierunt (Co.), libros *hypomnematum*, ab Hegesandro conscriptos, commemoratos esse persuasum habeo; imprimis illud ὑπόμνημα ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων (Athen. V 210 b), quo gloriam Delphorum erat persecutus; cf. Weniger de Anaxandrida, Hegesandro, Polemone rer. Delphic. scriptt. 1865, 56. Huic libro cognomen ὁ Δελφός deberi videtur, nisi scriptorem ipsum proxenia Delphica gavisum se Delphum pronuntiasse sumere mavis.

ἀναγράψαι δὲ] | τοὺς ἄρχοντας ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ τοῦ ἱεροῦ
τόδε τὸ ψάφισμα. ἀπο]στεῖλαι δὲ καὶ ποτὶ τὸν δᾶμ[ον τὸν Ἀθηναίων
τὸ ἀντίγραφον, ὅπως πύθωνται πάντες].

Δ 655. Athenienses Menandrum Pergamenum honorant, c. a. 166/5. In arce, nunc in museo nationali. Ed. * IG II 433. II² 946 (Nachmanson Att. I. 59). Cf. M. H. E. Meier Comment. epigr. II Halis 1854, 82; Sundwall Unters. über att. Münzen 1908 p. 86; Klio IX 1909, 370; Kirchner D. Doppeldatierungen in den attischen Dekreten. SB Akad. Berl. 1910, 984.

[Κε]

ἐπὶ Ἀχαιοῦ¹ ἄρχοντος ἐπὶ τῇ[ς -- ἰδος ἐνάτης πρυ]τανείας, ἡ Ἡρα-
κλέων Νανυ[άρχου² Εὐπυρίδης ἐγραμμάτευ]εν. Ἀνθεστηριῶνος δευτέ-
ρα[ι ἐμβολίμῳ³, κατὰ θεὸν δὲ Ἑλα]φηβολιῶνος τετράδι μετ' εἰκάδα[ς,
5 τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανεί]ας· ἐκκλησίᾳ ἐμ Πειραιεῖ· τῶν
πρ[οέδρων ἐπεψήφισεν -- --] | Πτελιάσιος καὶ συμπρόεδροι· [ἔδοξεν τῇ
βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ]· | Διοχάρης Ἀρτεμιδώρου Βε[ρνεκίδης εἶπεν·
ἐπειδὴ --] | Μένανδρος Περγαμηνὸς⁴ τ -- | παρὰ τῷ βασιλεῖ Εὐμένει
10 δ[ιατρίβων³ -- ἀνδρα]γαθίαν εὖνους ὑπάρχει [κοινεῖ τε τῷ δήμῳ
καὶ κατ' ἰδίαν τοῖς ἀφικ]νουμένοις τῶν πολ[ιτῶν εἰς Πέργαμον --] | ...
πρε[σβείαν ἢ κατ' -- -- φι]λότιμον ἑαυ[τὸν --] | - c. 71 - σ]πουδῆς⁵ καὶ
φιλοτιμίας οὐδὲν ἐλλείπων --

Litterae ΑΛΔΠ et ΠΓ = ρ. 1 Titulum ad tempora Eumenis II (197—159) ex litterarum specie revocavit Koehler. De anno Achaei archontis = 166/5 cf. commentarium ad IG II² 946. 2 Suppl. Sundw. 3 Suppl. Ki. Athenis sub fin. s. III et secundo saeculo aut rei publicae statu turbato aut ut fastorum ordo confusus restitueretur, anno quodam, qui communis esse debebat, sive totum mensem sive unum pluresve dies intercalatos esse ex monumentis colligitur. Intercalandi autem negotium archonti eponymo demandatum esse titulus 83₅₃: μένα δὲ ἐμβάλλεν Ἐκατοβατόνα τὸν νέον ἄρχοντα docet. Ex quo loco apparet verbis κατ' ἄρχοντα significari annum extra ordinem intercalatum, notationem scilicet κατὰ θεόν accipiendam esse de ordinaria computandi ratione anni communis lunaris. Atque in tit. supra posito plenius scribendum erat Ἀνθεστηριῶνος δευτέρα[ι ἐμβολίμῳ] (κατ' ἄρχοντα), [κατὰ θεὸν δὲ Ἑλα]φηβολιῶνος τετράδι μετ' εἰκάδα[ς, τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανεί]ας. Cum dies 24 Anthesterionis II aequet diem 24 Elaphebolionis anni κατὰ θεόν, post vocem Ἀνθεστηριῶνος notatio diei τετράδι μετ' εἰκάδας supprimi poterat. Dies prytaniae in fine positus τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ tantummodo ad annum κατὰ θεόν pertinet; nam si prytaniis I, III, V, VII, IX, XI tribuuntur 30 dies, reliquis 29, iam dies 24 Elaphebolionis respondet diei 24 nonae prytaniae. 4 Non diversus esse videtur a Menandro medico, quem Eumeni adfuisse tradit Suid. s. v. Λεσχίδης. Me. 5 Suppl. Hi. Cf. Ferguson Hell. Ath. 299.

656. Abderitarum decretum, c. a. 166. Tei. Edd. Pottier et Hauvette-Besnault Bull. Hell. IV 1880, 47 (Michel 325; Syll.² 303). Cf. Wilhelm Goett. GA 1898, 226; Foucart ap. Haussoullierum Rev. crit. 1900 II 27; Niese III 1891.

[H]

ὁ δῆμος ὁ Ἀβ[δ]ηριτῶν, | Ἀμύμονα Ἐπικούρου, | Μεγάθυμον
 5 Ἀθηναίου. | ἐπειδὴ χρεῖας τῷ δήμῳ γενομένης πρεσβείας εἰς Ῥώ-
 μην ὑπὲρ τῆς πατρίδος χώρας, | περὶ ἧς ἐπιδούς ἀξίωμα βασιλεὺς
 Θρακῶν Κότ[υ]ς¹ τῇ συγχλήτῳ διὰ τε τοῦ υἱοῦ² | αὐτοῦ καὶ τῶν
 10 ἄμ' ἐκείνῳ ἐξ' ἀποσταλέντων ὑπ' [αὐ] τοῦ πρεσβευτῶν ἦται τῇ π[ά]-
 τριον ἡμῶν χώραν, | αἰρεθέντες πρεσβευταὶ ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ Τητῶν³
 Ἀμύμων τε Ἐπικούρου καὶ Μ[εγάθυμ]ος Ἀθηναίου, ἄνδρες | καλοὶ
 καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἄλ[ι]οι σφετέρ[ας] πατρίδος καὶ εὖνοι | τῷ ἡμετέρῳ
 15 δήμῳ ὄντες, τῇ⁴ πᾶσαν σπουδὴν τε καὶ φιλοτιμίαν εἰσῆνεγκαν
 [προθυμ]ίας οὐδὲν ἐλλείποντες· ἐν τε γὰρ ταῖς συνεδ[ρίαις] ταῖς γενο-
 μέναις ὑπὲρ τῆς | χώρας πᾶσαν ἐπένοιον π[αρά]σχοντο χάριν τοῦ μηθὲν
 π[α]ραλειφθῆναι τῶν δυναμένων ἐπα[ν]ορθῶσαι τὰ πράγματα, ἀρατῇ
 20 ἅμα καὶ σωτήριον [περὶ τῶν]⁴ ἀπορουμένων ἀεὶ π[ρο]τιθέντες γνώμην·
 εἰς τε Ῥώμην⁵ π[ρεσβεύσαντες] ὑπὲρ τοῦ δήμου ψυχικὴν ἅμα καὶ
 σω[ματικὴν]⁴ ὑπέμειναν [χ]α[ρ]οπαθίαν⁶ | ἐντυγχάνοντες μὲν τοῖς πρῶ-
 τοις Ῥωμαίων καὶ ἐξομηρευόμενοι διὰ τῆς καθ' ἡμέραν προσκον[ή]-
 σεως, καταστησάμενοι δὲ τοὺς πάτρωνας τῆς [πατρ]ίδος εἰς τὴν ὑπὲρ
 25 τοῦ ἡμετέρου δήμου βοήθειαν; τ[οὺς]⁴ δὲ προνοουμένους τοῦ ἀντι-
 δίκου ἡμῶν καὶ προστατοῦντα[ς]⁷ διὰ τῆς τῶν πραγμάτων παραθέσεως

Abderitarum decreta nuper reperta edd. Avezon et Picard Bull. Hell. 1913, 122; cf. p. 1173; Holleaux ibid. 1914, 63.

1 Cotys Thrax quoad quidem Perseus bellum cum Romanis gerebat, eum auxiliis missis strenue adinverat (Liv. XLII 29, 12. 57, 6. 67, 3. 4. XLIV 42, 2); nihilo minus devicto Macedoniae rege a Romanis benignissime habitus est. Qua re fretus ab eis petivit ut Abdera urbem in Thraciae littore sitam sibi concederent. P. H.

2 Bithys Cotyis filius, a patre Perseo obses datus, illo devicto cum reliquis obsidibus a Romanis captus et Carseolis custoditus est. Sed cum pater legatis missis eum redimere conaretur, Romani obsides sine pretio reddiderunt. (Polyb. XXX 18, 3. Liv. XLV 42, 5. 12). Tum alteram legationem, quae de Abderis cum senatu ageret, Romam misit rex, eique filium praefecit. P. H. 3 Abdera Teiorum colonia erat. Similiter n. 591 Lampsaceni apud Romanos Massiliensibus deprecatoribus utuntur, quia utraque civitas a Phocaeensibus condita erat. 4 Suppl. Dttb.

5 Suppl. Wi. 6 ΔΙΔΙΟΠΑΘΙΑΝ corr. Wi. Sed -θία tolerandum est; cf. IG XII 5, 129²². 653₆.

7 Senatores Romani qui patroni Abderitarum erant, initio Cotyi favebant; sed legati Teii cum multas res, cur Romanorum non interesset illi morem gerere, afferrent (τῇ τῶν πραγμάτων πα-

τε καὶ τῆς καθ' ἡμέραν γενομένης⁸ ἐφοδείας ἐπὶ τῶν ἀτρέων⁹ ἐφιλο-
 ποιῶντο¹⁰. περὶ δ[ὲ]⁴ τούτων ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῷ
 Ἀβδηριτῶν ἐπαιν[εσαι το]ύς προγεγραμμένους ἄνδρας καὶ καλεῖσθαι
 30 εἰς προ[εδρίαν κατ'] ἐνιαυτὸν Διονυσίων τῷ ἀ[γ]ῶνι ἕως ἂν ζῶσιν, καὶ
 [στεφανοῦσθαι χρυσῶι στεφάνῳ ἐν ἀγ[ῶνι]| τὴν ἀναγγελίαν ποιουμέν[ου
 τοῦ] κήρυκος, διότι, ὁ δῆμος στε[φανοῖ] χρυσῶι στεφάνῳ Ἀ[μύμονα
 Ἐ]πικιούρου Τήιον ἀρετῆς ἐνε[κεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἐα[υτόν], καὶ
 Με[γάθυμον Ἀθηναίου Τήιον χρυ]σῶι στεφάνῳ ἀρετῆς ἐνε[κεν καὶ
 35 εὐν]οίας τῆς εἰς ἐαυτόν. οἱ δὲ νομοφύλακες οἱ ἐπὶ ἱερέως Ἡ[....
 ἀν]αγραφάτωσαν τόδε τὸ ψήφισμα εἰς στήλην λευκοῦ λίθου καὶ
 στησάτωσαν ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ τῆς ἀγορᾶς, ἵνα [πάντες
 γινώσκωσιν¹¹ τὴν τοῦ δήμου | προθυμίαν ἣν ἔχει πρὸς τοὺς καλοὺς]
 καὶ ἀγαθοὺς [τῶν] ἀνδρῶν. καὶ ἐ[λέσθωσαν οἱ νομοφύλακες πρε-
 40 σβε[υτάς] δύο πρὸς Τητίους, οἷτι[ν]ες | ἀποδημήσαντες εἰς Τέων καὶ
 δόγντες τόδε τὸ ψήφισμα παρακαλέσουσιν Τητίους προσαγγ[εῖλαι τὰς
 ἐ]ψηφισμένας ὑπὸ τοῦ δήμου ἡμῶν τοῖς πολίταις αὐτῶν [τιμὰς, καὶ
 σ]υγχωρῆσαι τοῖς πρεσβε[υταῖς] | στήσαι στήλην λευκοῦ λίθου ἐν τῷ
 ἐ]πιφανεστάτῳ τόπῳ, ἐν [ῇ] ἀναγραφῆσεται τόδε τὸ ψήφισμα. τὸ
 45 δ[ὲ] γενόμενον ἀνάλωμα ἐπ[ὶ] τε τὴν στήλην καὶ ἐπὶ ἀναγ[αφῇ]⁴ τοῦ
 ψηφίσματος ἀπο[λογισά]μενοι¹² τῇ πόλει οἱ πρεσβε[υταί], ὅπως¹²
 ἀμειβῶνται, κομ[ίζόντων]¹² | ἀπὸ τῆς τραπέζης, θεμέν[ων αὐτοῖς]⁴ τὸ
 διπλάσιον τῶν νομοφυλάκων ἀπὸ τῶν εἰς τὰς πρεσβ[είας]. τὸ δ[ὲ]
 ψήφισμα τόδε εἶναι εἰς εὐχαριστίαν τοῦ δήμου. εἰρ[εσθήσα]⁴ πρε-
 50 σβευταὶ Ἡρακλείδης Ἀλκίφρονος, Ἀλκ[ίφρων Δη]μητρίου.

ραθῆσαι), eorum voluntatem sibi conciliaverunt.

8 Suppl. F. inde a

vs. 24 δὲ. 9 ἀτρέων P. et H.; ἀτρέων Dttb., ἀτρίων postulat F. *Atria*

domuum Romanorum sunt, quae legati salutandi causa cotidie adierunt;

P. H. 10 ἐφιλοπονοῦντο Dttb. 11 ἸΝΩΣΙΑΔΩΣΙΝ, em. Wilhelm Ath.

Mitt. 1914, 186. 12 Suppl. Wi.

Antiochus IV Epiphanes Babylone honoratur, a. 167/6.

Or. 253, cf. 254. Idem Deli ab Atheniensibus honoratus, a. 167—164. Or.

249. 250. Cf. 251. Eiusdem statua apud Dymaeos? ibid. 252.

Apollonidis reginae honores divinae, a. 167—159. Or. 308.

Hierapoli Phrygiae; cf. Tei n. 309.

Δ657. **Gymnasiarchorum Deliorum (Atticorum) catalogus,**
 a. 166/5—112/1. Deli ad gymnasium. Ed. Plassart Bull. Hell. XXXVI
 1912, 395, 9; cf. Roussel ibid. 436, Ferguson Class. Phil. VIII 1913, 220/2. [H]

Φωκίων Ἀριστοκράτου Μελιτῆς | γυμνασιάρχῃσας ἀνέγραψεν | τοὺς γυμ-
νασιάρχῃσαντας | ἀφ' οὗ ὁ δῆμος διὰ Ῥωμαίων ἀνεκτήσατο | τὴν νῆσον.

Delon hieme a. 167/6 senatus Atheniensibus concessit; a. 154/3 Phocio gymnasiarchorum magistratu functorum nomina perscribenda curavit; idem ἀνέγραψεν τοὺς εἰληφό[τ]ας τὸ κανὼν τοῦ [Α]πό[λ]λωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐγυμνασιάρχῃσεν (l.l. 411, 10), porro τοὺς εἰληφότας τὸ κανὼν τοῦ Ἑρμοῦ, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐγυμνασιάρχῃσεν (411/2, 11), denique τοὺς νενικηκότας τὸν δρόμον τῶν νεανίσκων τὰ Ἀπολλώνια καὶ Ἀθηνᾶτα, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐγυμνασιάρχῃσεν (412/2). — Unus servatus est gymnasiarchorum catalogus, qui ab anno 166/5 usque ad a. 112/1 continuo perscriptus esse comparatis archontibus Atheniensibus evincitur, quamquam de singulis quibusdam adhuc dubitatur. Nomina πατρόθεν enumerantur, additis demoticis Atticis; c. a. 141/0 ordine immutato additur [χειροτον]θῆις; ὑπὸ τοῦ ἐπιμελητοῦ καὶ τῶν ἀλει-
φομένων, insequenti nomini (eiusdem anni?) χ[ειρο]τονθῆις ὑπὸ τοῦ δήμου, insequentibus duobus (ambobus anni 140/39?) χειροτονθῆις ὑπὸ τοῦ δήμου. Minutius accuratius tractabit Roussel IG XI fasciculo quinto; hic maxime ἀναγραφῶν studium notare refert, quod insequente saeculo primo sum-
mum fuit apud doctos Rhodios.

Δ658. Tenii Idomeneum Rhodium laudant, post a. 166?

Teni in Neptuni et Amphitritae fano. Edd. Demoulin Bull. Hell. XXVII 1903, 242, IV; IG XII 5, 829. Cf. Graindor Mus. Belge XIV 1910, 24. [Hi]

ἔδοξεν τε[ῖ] β[ο]ουλῇ καὶ τῶι | δήμῳ, πρυτάν[ε]ων γνώμη· ἐπειδὴ | Ἴδο-
5 μενὸς Τιμακράτους Ῥόδιος ὁ | ἐξαποσταλεῖς ὑπὸ τοῦ δήμου ἐπὶ τὴν
διόρθωσιν τοῦ συμβόλου¹ τοῦ | πρὸς Ἀχαιοὺς [ἀ]νὴρ ἀγαθός ἐστιν
καὶ | εὖνους τῶι δήμῳ τῶι Τηνίων, καὶ δι' αὐτὸν χρεῖας παρεχόμενος
10 καὶ κοί[ν]ε[ι] τεῖ πόλει καὶ [ἰδ]ίαι Τηνίων τοῖς ἐν|τυγχάνουσιν αὐ[τ]ῶι,
τὴν τε ἐπιδημίαν | καὶ ἀνατροφὴν ἐποιήσατο κα[λῶς] | καὶ εὐλαβῶς
καὶ ἀξίως τῆς τε ἡ[μ]μετέ[ρ]ας πόλεως καὶ τοῦ δήμου² τοῦ Ῥοδ[ι]ῶν·
15 ὅπως οὖν καὶ ὁ ἡ[μ]ε[τέ]ρος δῆμος | φαίνεται τιμῶν τοῦς ἀγαθοὺς
ἄνδρας | καὶ καταξίας χά[ριτας] ἀποδιδούς τῶν | εὐεργετημάτων, τύχει
τεῖ ἀγαθῇ | δεδύχθαι --

Litterarum species suadet ut titulum quam proxime abesse credamus a termino, ante quem certo scriptus est, i.e. interitum foederis Achaici a. 146. Ac post eversum insularum foedus, i.e. post a. 166, infractamque Rhodiorum potentiam nova symbola negotianda fuisse facile credimus.⁴ Wilamowitz IG l.l. Contra ad Rhodiorum principatum a. 168 antiquiorem (cf. n. 620) litteraturae indole confisus haud sine probabilitate revocavit Gr.; revisionem symbolae esse factam postquam a. 198 Achaei, Attalus, Rhodii foedus iniissent (Liv. XXXII 23, 1). 1 Delii, a. 167 expulsi et Achaeorum civitate donati, rogaverunt a senatu κατὰ τὸ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς σύμβολον, ut iis contra Athenienses satisfaceret. Polyb. XXXII 7. Cf. n. 666 not. in.

Δ659. 660. Tragoedus Megalopolita; Aegiratae citharoedi a Delphis laudantur, a. 165 et 160. In monumento Philopoemenis sub titulo 625. [Pw]

Δ659. Nico tragoedus Megalopolita, a. 165. Ed. Homolle Bull. Hell. XXI 1897, 295 (Baunack GDI 2799; Fouill. III 1, n. 48 cum tab. II 3). Cf. Preuner delph. Weihg. 69 sq.; Nikitsky Forsch. 108; Pomtow Klio IX 163. ἄρχοντας Πύρρου, βουλευόντων τὰν πρῶταν ἐξάμηνον Ἀθάμβρου, Ἀρχελάου, Δίωνος, ἔδοξε τῇ πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείῳ σὺμψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ Νίκων Νίκη Μεγαλοπολίτας¹, τραγωιδός, καὶ πρότερον μὲν | εὖνους ὧν διετέλει τῇ πόλει καὶ ἐνθαμήσας δὲ
5 ἀξιωθείς ἐπέδωκε² τῷ θεῷ ἡμέραν καὶ ἀγωνίζετο καὶ εὐδοκίμησε, ἐπαινέσαι Νίκωνα Νίκη Μεγαλοπολίταν, καὶ ὑπάρχειν αὐτῷ καὶ ἐγγόνοις παρὰ τῆς πόλιος προξενίαν, προμα[ν]τείαν, ἀσυλίαν, προεδρίαν ἐμὲ πᾶσι τοῖς ἀγῶνις οὓς ἡ πόλις τίθητι, καὶ τὰ ἄλλα | τίμια πάντα ὕσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει παρὰ τῆς πόλιος. | καλέσαι δὲ αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ³ τοὺς ἄρχοντας καὶ ἐν τῷ πρυτανεῖον.

V. 4 διετέλει (quod postulavit Ba.) in lapide; item v. 9 τούς ante ἄρχοντας (postulavit Pr.). 1 Eiusdem proxenia exstat in appendice tit. 585 pr. 128, nam ibi Niconis asseclae recensentur, v. infra not. 3. Quia Nico Philopoemenis popularis erat, honores in huius monumento incisi sunt.

2 Formulae solemnes quibus significatur, ludos scaenicos vel musicos per unum vel plures (cf. Preun.) dies ab artificibus gratuito celebratos esse; cf. c. a. 234, n. 489₉; a. 157, GDI 2725₅ (melius suppl. Pr.); a. 134, n. 689; a. 86, n. 738.

3 οἱ μετ' αὐτοῦ intellegendi sunt οἱ συναγωνισταὶ Niconis protagonistae, cf. n. 690₁₃ κωμωιδός· Ἀπολλᾶς Φεναέτας. συναγωνισταί· Σωτέλης, Θεόκριτος (monuere Pr., Nik.). Niconis deuteragonista et tritagonista erant Argivi illi Ἐχεκράτης Ἐχεκράτου et Φίλων Φιλοκλέους n. 585 pr. 128/30 cum not. De proxenis ibi subsequentibus, sc. Atheniensi, Sicyonio, Thebano, num ad eundem gregem pertinuerint, non plane constat.

Δ660. Thraso et Socrates fratres Aegiratae citharoedi, a. 160. Sub titulo 659. Ed. Homolle Bull. Hell. XXI 1897, 295 (GDI 2800; Fouill. III 1, n. 49 cum tab. II 3). Cf. Wilhelm Jahresh. III 1900, 49; Capps Transact. Americ. phil. ass. XXXI 1900, 115, not. 5 et 121 sq.

(a sinistra primorum versuum lyra est insculpta)

θεός. | ἔδοξε τῇ πόλει τῶν Δελφῶν· ἐπειδὴ Θράσων καὶ Σωκράτης Πάτρωνος Αἰγυράται¹ παραγενόμενοι ποθ' ἡμὲ ἐπιδείξεις ἐποίησαντο

1 Cives urbis Aegirae proxeniam in monumento a foedere Achaeorum dedicato inscribendam curavisse fas est. Eundem Thrasonem restituit Wi. in catalogo victorum Deliaci anni 172: Θράσων κωμωιδός (pro Θράκων), sc.

τῷ θεῷ διὰ τῶν λυρικῶν συστημάτων², προφε|ρόμενοι [τ]ῶν ἀρχαίων
 ποι[τ]ῶν ᾧ ἦν πρέποντα ποτὶ τε τὸν θεὸν καὶ τὰν πόλιν ἀμῶν, φιλοτι-
 5 μίας καὶ σπουδᾶς οὐθὲν ἐλ[λ]είποντες, ἔτι δὲ καὶ τὰν ἐνδομίαν καὶ
 τὰν ἀναστροφάν [ἐ]ποίησαντο ἀξίαν αὐτοσαυτῶν τε καὶ τᾶς πόλιος
 ἀμῶν· ἀγαθὰί τόχαι· δεδόχθαι τᾷ πόλει | τῶν Δελφῶν, ἐπαινέσαι
 Θράσωνα καὶ Σωκράτην ἐπὶ τᾷ αἰρέσει· αἱ τυγχάνοντι ἔχοντες ἐν |
 τῷ ἐπιταδεύματι. εἶμεν δὲ αὐτοὺς προξένους τε καὶ εὐεργέτας τᾶς
 πόλιος καὶ αὐτοῦ[ς] | καὶ ἐκγόνους αὐτῶν· ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς ὅσα
 10 καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις. | ἄρχοντος Ἀνδρονίκου
 τοῦ Φρικίδα, βουλευόντων Εὐαγόρα, Καλ(λ)ιμ(μ)άχου, γραμματεύ-
 οντος | Εὐαγγέλου.

in tit. Bull. Hell. IX 1885, 146 (Brinck I. Gr. ad choreg. pert. n. 98¹⁹). 2 Cf.
 tit. simillimum anni 118, n. 703⁵, ubi Φανεᾶται, παραγενόμενοι ποθ' ἄμ' ἐπι-
 δεῖξεις ἐποίησαντο τῷ θεῷ διὰ τᾶς μουσικᾶς τέχνας, ἐν αἷς καὶ εὐδοκίμουν
 προφερόμενοι ἀριθμοὺς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, οἳ ἦν πρέποντες ποτὶ τε τὸν θεόν
 καὶ τὰν πόλιν ἀμῶν κτλ. et quae ibi adnotabuntur.

661. Demarchi Eleusinii honores, c. a. 165/4. Eleusine. Ed. *
 IG II 5, 477 c. II² 949 (Syll.² 640; Michel 135; Foucart Rev. étud. gr. VI,
 1893, 322). [Κῆ]

ἐπὶ Πέλοπος ἄρχοντος¹ ἐπὶ τῆς Ἰστολεμαιίδος δωδεκάτης πρυτανείας, |
 ἤι Διονυσικλῆς Διονυσίου Ἐκαλῆθεν ἐγραμμάτευεν, Σκιροφοριῶνος
 ἔ|κτει ἐπὶ δέκα, ἔκτει καὶ δεκάται τῆς πρυτανείας, ἐκκλησίᾳ ἐν τῷ
 θε|άτρῳ· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Πηξίων Δαματρίου Θοραιεὺς καὶ
 5 συμ|πρόεδροι· ἔδοξεν τεῖ βουλεῖ καὶ τῷ δήμῳ· Ἀρχίππος Ἀρχίου Βα-
 τῆθεν | εἶπεν· ὑπὲρ ὧν ἀπαγγέλλει ὁ δήμαρχος ὁ Ἐλευσινίων² ὑπὲρ

Litterae ΑΕΜΠ. 1 Eodem archonte atque adeo eodem die factum
 est populiscitum de laudibus Protagorae Nicetae f. Pergasensis sacerdotis
 Aesculapii IG II Ad. p. 427 n. 477 b = II² 950. Item Pelopis magistratu
 Athenienses qui Delum insulam incolebant Amphicli Philoxeni f. Rhenaes-
 ensi honores decreverunt (n. 662). Inde apparet, utique eius annum recen-
 tiorem esse Delo ab Atheniensibus recuperata (a. 167). Archontem Pelopem
 a. 165/4 adscripserunt Ferguson Ath. Arch. 64. Kirchner Goett. GA. 1900, 460.
 Kolbe Att. Arch. 83. 101. 2 Demi Eleusiniorum omnia haec sacra esse,
 sed demarchum sua sponte etiam pro salute totius populi rem divinam
 fecisse de eaque re populum certiore fecisse ideoque ei laudes decretas
 esse statuit Fouc. At vero illa ὑπὲρ ὧν ἀπαγγέλλει — ὑπὲρ τῶν θυσίων ὧν
 ἔθυσεν adeo tralaticia sunt in decretis honorificis populi Atheniensium, ut
 sine dubio hic quoque non de voluntaria quadam erga populum gratifi-
 catione, sed de sollennibus sacris dici appareat. Fuerunt igitur Haloorum,

τῶν θυσιῶν ὧν ἔθυσεν τοῖς τε Ἀλώοις³ καὶ τοῖς Χλοίοις⁴ τεῖ τε
 Δήμητρι καὶ τεῖ | Κόρει καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς, οἷς πάτριον ἦν⁵, συν-
 ἐτέλεσεν δὲ καὶ τὴν τῶν | Καλαμαίων⁶ θυσίαν καὶ τὴν πομπὴν ἔσται-
 10 λεν κατὰ τὰ πάτρια μετὰ | τοῦ ἱεροφάντου καὶ τῶν ἱερείων⁷ προσ-
 δαπανήσας εἰς ταῦτα πάντα οὐ|χ ὀλίγα⁸ ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ ἀπαγγέλλει
 γεγονέναι τὰ ἱερὰ καλὰ καὶ σωτήρια, | τύχει ἀγαθεῖ, δεδόχθαι τεῖ
 βουλεῖ, τοὺς λαχόντας προέδρους εἰς τὴν | ἐπιούσαν ἐκκλησίαν χρημα-
 τίσαι περὶ τούτων, γνώμην δὲ ξυ|βάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆ-
 15 μον, ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλεῖ, τὰ μὲν ἀ|γαθὰ δέχεσθαι τὰ γεγονότ[α] ἐ[ν]
 τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθυσεν ἐφ' ὕψισται καὶ | σωτηρίαί τῆς τε βουλῆς καὶ
 τοῦ δήμου καὶ παίδων καὶ γυναικῶν καὶ τῶν | φίλων καὶ συμμάχων.
 ἐπαινέσαι δὲ τὸν δῆμαρχον τὸν Ἐλευσινίων Πάμ|φιλον Ἄρχοντος Ἐλευ-
 σίνιον, καὶ στεφανῶσαι μυρρίνης στεφάνωι, ὧι πά|τριόν ἐστιν, εὖ σε-
 20 βεῖας⁹ ἔνεκεν τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς. ἀναγράψαι δ[ε] | τὸδε τὸ ψήφισμα
 τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυτανείαν ἐν στήλει λιθί|νει καὶ στήσαι ἐν
 τεῖ αὐλῇ¹⁰ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ἐλευσίνι· εἰς δὲ τὴν ἀναγρα|φὴν τῆς
 στήλης καὶ τὴν ἀνάθεσιν μερίσαι τὸν ταμίαν τῶν στρατιω|τικῶν τὸ
 γενόμενον ἀνάλωμα.

Chloeorum, Calamaeorum sacra eiusmodi, ut una cum demo Eleusini-
 orum etiam reipublicae Atheniensium aliquae partes in eis essent, cum mysteria
 Eleusinia unius civitatis, Dionysia (agrestia) unius demi essent. Qua cum
 sententia concinit, quod in hoc Atheniensium plebiscito illorum modo
 trium sacrorum mentio fit, in Eleusini-orum demi decreto quod v. 30 sqq.
 subiungitur, ad ea accedunt Dionysia. 3 [Dem.] LIX 116. A. Mommsen
 Feste d. St. Ath. 359. 4 Cf. Hesych. Χλοῖα· ἐορτὴ ἀπὸ τῶν καρπῶν (καλ-
 πων cod., em. Meursius). Cf. Mommsen Feste 419. Mense Posideone si-
 milia sacra Myconi facta esse docet Syll.² 615₁₁ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Δήμητρι
 Χλόῃ ὕς δύο καλλιστεύουσαι, ἡ ἑτέρα ἐγκύμων. Fouc. 5 Inter hos Bac-
 chum fuisse suspiceris propter scholium Luciani editum a Rohde Rh. Mus.
 XXV 1870, 557. Fouc. 6 Feriae nusquam alibi commemorantur, sed
 mensis Καλαμαίων, manifesto ab eis denominatus, invenitur apud Milesios
 eorumque colonos Cyzicenos et Olbiopolitanos (Bischoff de fastis Gr. ant.
 p. 396). Koe., Fouc. Vide etiam Rehm Milet I p. 230 sqq. 7 Sic edito-
 res; ambigi sane potest utrum hoc praeferas an ἱερείων i.e. ἱερέων (n. 216⁴);
 sed cum in sacris Eleusiniis etiam alibi mulieres sacerdotes plurali nu-
 mero commemorantur (Syll.² 587₂₅₅. 628₁₅), inter quas sane una praecipuo
 loco est (ἡ ἱέρεια Syll.² 587_{18, 74, 127}), illos recte vocabulum interpretatos
 esse existimaverim. Ceterum haec pompa manifesto Calamaeorum est,
 quippe cui et demi magistratus et universi populi sacrorum sacerdotes
 intersint (not. 2), non illa nobilissima Iacchi, quae demum Eleusini-orum
 nulla ex parte attingit. Dttb. 8 Cf. n. 317¹². 9 ΒΕΥΑΣ. 10 ΑΥΛΕΥ.

	ἡ βουλὴ	ὁ δῆμος	ὁ δῆμος
25	Πάμφιλον	ὁ Ἐλευσινίω[ν]	Πάμφιλον
	Ἄρχοντος	Πάμφιλον Ἄρ-	Ἄρχοντος
	Ἐλευσίνιον	χοντος Ἐλευ-	Ἐλευσίνιον
	δημαρχή-	σίνιον δημαρ-	δημαρχή-
	σαντα	χῆσαντα	σαντα
30	Ξενοκράτης Ξενοκράτου Ἐλευσίνιος ¹¹	εἶπεν· ἐπειδὴ Πάμφιλος Ἄ[ρ-	
	χοντος κα]τασταθεῖς ¹² δῆμαρχος εἰς τὸν ἐπὶ Πέλοπος ἄρχοντος ἐνι-		
	αυτ[ὸν] τοῖς Διόνυσ[οις] ¹³ ἔθυσεν τῷ Διονύσῳ καὶ τὴν πομπὴν		
	ἔπεμψεν καὶ τ- <i>c. 91</i> - <i>c. 91</i> - τον, ἔθηκεν δὲ καὶ τὸν ἀγῶνα ἐν τῷ		
	θεάτρῳ ἐν σ[υνταλοῦσιν] Ἐλευσίνιοι ¹⁴ , σπουδῆς καὶ φιλοτιμίας οὐθὲν		
35	ἐλλείπων· ἔθυσ[εν] δὲ ¹⁵ τοῖς Ἀλώοις καὶ τοῖς Χλοίοις τεῖ Δῆμ[ο]τρι		
	καὶ τεῖ Κόρει θύματα παρασ[χὼν] ἐκ τῶν ἰδίων καὶ τῆς πομπῆς καὶ		
	τῆς τῶν Καλαμίων θυσίας συνε[πεμελήθη] μετὰ τοῦ ἱεροφάντου καὶ		
	τῶν ἱερείων --] εἰς αὐτὴν δ[απανήσας] σὺν ὀλίᾳ ἐκ τῶν ἰδίων --] τρ-		

11 Decretum Eleusiniarum demi hoc esse praeter demoticum eius qui rogavit ex medio titulo vs. 24—29 apparet. 12 ΤΑΣΓΑΘΕΙΣ.

13 Dionysiis minoribus sive agrestibus demi Eleusiniarum. Cf. not. 2.

14 Suppl. Dittb. 15 Inde ab hoc loco supplementa Foucarti sunt.

662. Cleruchi Athenienses Delum incolentes Amphiclem poetam laudant, c.a. 165/4. Deli in duobus stelae fragmentis. Superiorem (v. 1—24) ed. Homolle Bull. Hell. X 1886, 35, 19, inferiorem Fongères Bull. XIII 1889, 244, 12 (Syll.² 721; Michel 162). [Κῆ]

ἐπὶ Πέλοπος ἄρχοντος¹, Γαμηλιῶνος ἔκτει μετ' εἰκάδας, | ἐκκλησίᾳ
5 κυρία ἐν τῷ ἐκκλη[σιαστηρίῳ]. Ἀγαθοκλῆς Ἀπολλοδώρου Παιανιεὺς
εἶπεν· ἐπειδὴ | Ἀμφικλῆς, μουσικὸς καὶ μελῶν | ποιητής², ἀκροάσεις
καὶ πλείους | ἐποίησατο³, καὶ προσόδιον γράψας | ἐμμελὲς εἰς τὴν πόλιν
10 τοὺς τε | θεοὺς τοὺς τὴν νῆσον κατέχοντας | καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθη-
ναίων | ὕμνησεν, ἐδίδασκεν δὲ καὶ τοὺς τῶν | πολιτῶν παῖδας πρὸς λύ-
15 ραν τὸ | μέλος αἰδεῖν ἀξίως τῆς τε τῶν θεῶν | τιμῆς καὶ τοῦ Ἀθηναίων
δῆμου, | ἐπαγγέλλεται δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν | εὐχρηστον ἑαυτὸν παρα-
σκευά[ειν] | καθότι ἂν ᾖ δυνατός· ὅπως οὖν καὶ ἡ | βουλὴ καὶ ὁ
20 δῆμος ὁ Ἀθηναίων τῶν | ἐν Δήλῳ⁴ κατοικοῦντων φαίνονται | τιμῶντες

1 A. 165/4. Cf. n. 661¹ cum adnotatione. 2 Eiusdem poetae laudes decretas ab Oropiorum populo rogante Demetrio Mnasilli f. habes IG VII 373.

3 In decreto Oropio (not. 2) item legitur v. 4 ἐπιδημήσας τε παρ' ἡμῖν ἀκροάσεις καὶ πλείους πεποίηται. Cf. n. 450₄.

4 Cleruchorum respublicas omni ex parte ad exemplum institutorum Atticorum ordinatas fuisse titulorum

τοὺς ἀξίους, ἀγαθεῖ τύχει, | δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ, τοῦ[ς] λαχόντας | προ-
 25 ἐδρους εἰς [τὴν] ἐπιουσαν ἐκκλη[σ]ία[ν] | χρηματ[ι]σαι περὶ τούτων,
 γνώμην δὲ | [ἐ]συμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν | δῆμον, ὅτι δοκεῖ τεῖ
 βουλεῖ, ἐπαινέσαι | τε Ἀμφικλῆν Φιλο[ξ]ένου Ῥηναέα⁵ ἐπὶ | τε τῇ εἰς
 30 τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖαι | καὶ τεῖ εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων | εὐνοίαι,
 καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν δάφνης | στεφάνωι. ἀποστεῖλαι δ' αὐτῶι καὶ |
 ξένιον, καλέσαι δὲ αὐτὸν καὶ εἰς τὸ | πρυτανεῖον ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐστίαν· |
 35 ἀναγράψαι δὲ τόδε (τὸ) ψήφισμα | εἰς στήλην λιθίνην καὶ στήσαι ἐν |
 τῶι ἱερῶι τῆς Ἀρτέμιδος.

testimonio constat. F. Cf. formulas v. 22—26, quae vel in levissimis rebus accurate conveniunt cum plebiscitis Atheniensium. 5 In decreto Oropio (not. 2) versu altero est Ἀμφικλῆς Φιλοξένου Δῆλιος. Homo natus utique ante annum 167 in eorum Deliorum numero erat, qui illo anno civitate exuti sunt. Sed cum reliquis expulsis ab Achaeis in Peloponneso domicilium attribueretur, ille cum Atheniensibus in gratiam rediisse et in patria remansisse videtur; at quia nulla iam erat Deliorum antiquorum civitas, ille et si qui eiusdem condicionis erant homines, ab Atheniensibus Deli habitantibus Rhenaenses appellabantur. Quod contra Oropii, qui tum Boeoti erant et Atheniensium nequaquam amici, cur antiquo originis vocabulo abstinerent, non erat. Quare titulum Oropium decreto Delio et anno 167 paullo antiquiorem esse nequam certum est. Ceterum non recte inter Ῥήνεια et Ῥήνια antiquitus fluctuatum esse statuunt homines docti; immo insulae ipsius nomen legitime Ῥήνεια sonat, ethnicum vero Ῥηναίεος est eadem dissimulationis lege qua a Μελίτεια descendit Μελιταίεος (n. 546); Dttb. Cf. Dittenberger Herm. XLI 1906, 172.

Δ 663. Serapei Delii historia, c. a. 200. Deli in Serapeo. Ed. Roussel IG XI 4, 1299. [Hi]

ὁ ἱερεὺς Ἀπολλώνιος ἀνέγραψεν κατὰ | πρόσταγμα τοῦ θεοῦ· ὁ γὰρ
 πάππος ἡμῶν | Ἀπολλώνιος, ὢν Αἰγύπτιος¹ ἐκ τῶν ἱερέων, | τὸν θεὸν
 5 ἔχων παρεγένετο ἐξ Αἰγύπτου | θεραπεύων τε διετέλει καθὼς πάτριον
 ἦν | ζῶσαι τε δοκεῖ ἔτη ἐνενήκοντα καὶ ἑπτὰ. | διαδεξαμένου δὲ τοῦ
 πατρὸς μου Δημητρίου ἀκολούθως τε θεραπεύοντος τοὺς θε[ο]ύς, |
 10 διὰ δὲ τὴν εὐσέβειαν ἐστεφανώθη ὑπὸ | τοῦ θεοῦ² εἰκόνι χαλκῇ, γ

Quamquam huius tituli litterae tertii saeculi exitum profiteri videntur (R.), huc referre maluimus, cum argumentum quodammodo ad insequens SC pertineat. Ceterum suppari aetate Magnetes ad Maeandrum (Syll.² 554) Sarapidis cultum instituerunt. De Priene cf. not. 1. 1 Priensium lege sacra eiusdem aetatis (c. a. 200) praescribitur (I. Priene 195₂₀): παρε[χ]έ[τω] δὲ ὁ νεωπότης καὶ τὸν Αἰγύπτιον τὸν συντελέσοντα τῇ[ν] θυσιάν ἐμπείρους].

2 Ipse deus assensus erat honori per oraculum suum, velut dea Astypalaeae: ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τᾶς θεοῦ διὰ τοῦ κλάρου ἱαρεύς (IG XII 3, 178).

ἀνάκειται ἐν τῷ ναῷ | τοῦ θεοῦ· ἔτη δὲ ἐβίωσεν ἐξήκοντα καὶ ἔν· |
 παραλαβόντος δέ μου τὰ ἱερά καὶ προσκαθι|μένου ταῖς θεραπαίαις
 ἐπιμελῶς, ὁ θεός μοι ἐχρη|μάτισεν κατὰ τὸν ὕπνον, ὅτι Σαραπιεῖον
 15 δεῖ | αὐτῷ ἀναδειχθῆναι ἴδιον καὶ μὴ εἶναι ἐν μι|θωτοῖς καθὼς πρό-
 τερον, εὐρήσειν τε τόπον | αὐτός οὗ δεῖ ἐδρασιθῆναι σημανεῖν τε τὸν |
 τόπον. ὁ καὶ ἐγένετο. ὁ γὰρ τόπος οὗτος ἦν | κόπρου μεστός, ὃς
 20 προσέγραπτο πω|λούμενος ἐν βιβλιδίῳ³ ἐν τεῖ διόδῳ τῆς | ἀγορᾶς⁴.
 τοῦ δὲ θεοῦ βουλομένου συνετελέ|σθη ἡ ὠνὴ κατεσκευάσθη τε τὸ
 ἱερόν συντόμως | ἐν μηνὶ ἔξ. ἀνθρώπων δὲ τινων ἐπισυνστάντων | ἡμῖν
 25 τε καὶ τῷ θεῷ καὶ ἐπενενκάντων κρίσιν⁵ κατὰ τοῦ ἱεροῦ | καὶ ἐμοῦ
 δημοσίαν, τί χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτεῖσθαι, ἐπν|γείλατο δ' ἐμοί ὁ θεός
 κατὰ τὸν ὕπνον, ὅτι νικήσομεν. | τοῦ δ' ἀγῶνος συνετελεσθέντος καὶ
 νικησάντων⁶ ἡμῶν | ἀξίως τοῦ θεοῦ, ἐπαινοῦμεν τοὺς θεοὺς⁷ ἀξίαν
 χάριν ἀποδιδόντες. | γράφει δὲ καὶ Μαίιστας⁸ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ
 εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· |

sequitur hymnus hexametrorum 65.

3 Charta est parva, qua locus emptoribus offerebatur. Seriore aetate βιβλίδιον i. q. libellus (Eingabe) est: Wilcken Papyrskunde I, XXXI².

4 Forum pro illa aetate nullum aliud nisi illud a meridie fani Apollinei situm fuisse P. Roussel per litteras confirmavit; cf. Bull. Hell. XXVI 560. XXXIV 110. XXXV 271. 5 De litis origine nihil incertum est. Intentatur causa publica (κρίσιν δημοσίαν = γραφήν), quae ad mulctam aut poenam vel etiam ad mortem spectat, nullo sane erga Sarapidem odio, quem universi Graeci gratia Ptolemaeorum libenter acceperant, sed privata invidia in sacerdotem, qui stipes cogendo et redditus dei augendo ditescebat. Pessimo huic φθόνῳ (vs. 46) Delii quidam publicam utilitatem et legum reverentiam praetenderant, illo argumento usi quod templum Sarapidis exstruxerit Apollonius. Hoc insigni monumento comperimus eandem Deli fuisse legum rationem quam Athenis exstitisse iam pridem demonstravit P. Foucart Associations religieuses 127 sqq. Nempe lege atheniensi cautum erat ne quis templum dei externi aedificaret nisi populi decretum licentiam prius tribuisset. Foucart ap. Rouss. 6 Victoriae gratia arae dedicatae sunt: IG XI 4, 1290: ὁ ἱερεὺς Ἀπολλώνιος καὶ οἱ συμβαλλόμενοι τῶν θεραπευτῶν Νίκει. 1304 (et hoc e Serapieo) Ἐρωτος Νικηφόρου. Nec tamen acquievisse adversarios insequens tit. docet. 7 Hoc certe ἀρεταλόγων officium erat; cf. Syll.² 765. 784²; Preuner Delph. Weihgesch. 94.

8 Hunc ἀρετάλογον fuisse apparet, nomine Aegyptium, sicut Σαῖστος in lapide Rhodum aliunde (Telmesso) allato IG XII 1, 33.

Δ 664. SC de Delo, a. 164 m. Febr. Edd. Cuq Mém. Ac. Inscr. XXXIX 1912, 139; cf. Thomas CR Ac. inscr. 1911, 834; Roussel Bull. Hell. XXXVII 1913, 310 tab. V; Wahrmann Berl. phil. Woch. 1914, 403. [Hi]

οἱ στρατηγοὶ¹ Χαρμοῖδεῖ ἐπιμελῆ|τεῖ² Δήλου χαίρειν· γενομένων | I
 5 πλειόνων λόγων ἐν τεῖ βουλευῖ|περὶ τοῦ δόγματος οὗ ἤνεγκεν | ἐκ
 Ῥώμης Δημήτριος³ Ῥηναίε⁴ς ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸ Σαραπιεῖον⁵·
 10 ἔδοξεν μὴ κωλύειν αὐ|τὸν ἀνοίγειν καὶ θεραπεύειν | τὸ ἱερὸν καθάπερ
 καὶ πρότε|ρον, γράψαι δὲ καὶ πρὸς σε περὶ τούτων ἵνα εἰδῆς· ὅποτε|
 τάχαμεν δέ σοι καὶ τοῦ ἐνε|χθέντος ὑπ' αὐτοῦ δόγματος | τὸ ἀντίγραφον. |
 15 Κόιντος Μινόκιος Κοίντου | υἱὸς στρατηγός⁶ τεῖ συγχλή|τῳ συνε- II
 βουλεύσατο ἐν κο|μῆτι εἰδουσίς⁷ ἐντερκ(α)λα|[ρ]λοῖς⁸· γραφομένου
 20 παρῆσαν | Πόπλιος Πόρκιος Ποπλίου⁹, Τε|βέριος Κλαύδιος Τεβερίου |
 Κρυστομίνης¹⁰, Μάνιος Φοντή|ιος Γαίῳ· περὶ ὧν Δημήτριος | Ῥη-
 25 ναίος¹¹ λόγους ἐποίησατο, | ὅπως τὸ ἐν Δήλῳ ἱερὸν Σαρὰ|πιδος αὐτῷ

Tempus decreti haud certo definitum est; anno 160 recentius esse videtur Wahrmanno, quo anno Romani Graecos mitius tractare instituerint; a. 159 Delios eos, quos Achaei receperant, contra Athenienses a Romanis esse protectos (Colin Rome et Grèce 503). 1 Atheniensium praetores praefecto Atheniensi scribunt. Perseo enim devicto senatus Delon Atheniensibus tribuerat, Delios ipsos insula cedere iusserant (a. 167. Polyb. XXXII 17, 3. Niese III 185, cf. n. 657). Cuius dominii attici documenta edet Roussel IG XI 5. 2 Annui Atheniensium procuratores. 3 Demetrius filius esse videtur Apollonii sacerdotis, Demetrii filii (n. 663), qui expulsus Deliis deorum Aegyptiorum sacra privata curabat et ad senatum provocavit. R.

4 Postquam Delii Deli esse desierunt, ii, qui quacunq̄ue de causa praeter Athenienses et peregrinos restabant, primis certe annis Rheneae insulae vicinae civitate protegi poterant (n. 662⁵). 5 Correctum ex Σαραπιεῖον. Idem fanum est atque illud n. 663 commemoratum, ad forum situm, a magno Aegyptiorum deorum recinctu diversum, nec publicum, sed privatum. Quamobrem procurator Atheniensis portas templi clausit, ne cultus privatus a Delio curatus publicae Sarapidis religioni detrimentum faceret. R.

6 Q. Minucius non est inter praetores eos, quos a. 167 in posterum annum electos refert Liv. XLV 44. Nisi in alius praetoris locum successit, annus senatus consulti non fuit 166/5 sed 165/4 (1. Mart.-Febr.); neque enim. plus necessario descendere placet, sed quantum fieri poterit ad Attici dominii initium redire. R. 7 Cf. εἰδουῶν SC de Priene (n. 688²), Osce *eiduis*, paullo antea (n. 646²) εἰδῶν, propter simile participium verbi οἶδω, εἰδῶς εἰδῶτα ita scriptum. Cf. Herwerden² εἰδῶν; Walde Lat. et Wört.² idūs. 8 Mensis intercalaris diebus XXIII et XXIV m. Februarii, qui tunc ultimus erat, interponebatur, ita, ut Februarium dierum viginti trium intercalarius dierum viginti duorum vel trium sequeretur, idus intercalares diei decimo tertio responderent. 9 P. Porcius Laeca praetor a. 195? (Maxis Die Prätores Roms 36; Liv. XXXIII 42, 7. 43, 5. R.

10 Non est unus e quattuor Ti. Claudiis Neronibus (Maxis p. 67), quorum tribus Arnensis fuerit. R. 11 Falso pro Ῥηναίε^ς, cf. vs. 5.

θεραπέειν ἐ|ξεῖ, Δηλίους δὲ κωλύειν καὶ τὸν ἐξ Ἀθηνῶν ἔπαρχον¹² |
 30 παραγινόμενον ὡς ἔλασ|ρον ¹³θεραπέυει· περὶ τούτου | τοῦ πράγματος
 οὕτως, ἔδο|ξεν· καθὼς τὸ πρότερον ἐ|θεράπευσεν, ἔνεκεν ἡμῶν θερα-
 35 πέειν ἔξεστιν τοῦ¹⁴ | μὴ τι ¹⁵ὕπεναντίον τῷ τῆς | συγχλήτου δόγματι
 γίνηται. | ἔδοξεν.

12 *ἔπαρχον* Romanus falso meminit pro ἐπιμελητὴν (not. 2). Est enim magistratus Romanus, velut *Teni IG XII 5, 841* (a. 150—100) Κόνιτος· Κοῖνιτος Καλπῆριος ὁ ἔπαρχος, nempe classis praefectus (O. Hirschfeld). 13 κωλύειν ὡς ἔλασ|ρον verbo tenus i. q. *prohibere quominus*; cf. n. 705_{ST}. 14 τοῦ μὴ Latinismus, i. q. ὅπως μὴ, eius, i. e. *eius rei causa*. Cuiq.; cf. n. 688². Wa.

665. Arbitrium de Megalopolitis et Lacedaemoniis, post a. 164. Edd. Dittenberger I. Olymp. 47 (Syll.² 304). Cf. Sonne de arbitris 32 IL; Tod Internat. arbit. 7 II; Kolbe IG V 1, XIV_e. [H¹]

ἀπόφασις· δικαστῶν¹ π[ερὶ] χώρας ἀμφιλλεγομένας², τῶν αἰρεθέντων]

1 De regionibus circa Oenuntis et Eurotae fontes et cursum superiorem sitis (Sciritis et Aegyptis hic commemorantur v. 31. 32. 35, Belbinatae agri in eadem causa mentionem facit Livius; cf. not. 7), quae olim Arcadum fuerant sed mature a Lacedaemoniis occupatae, inter utrosque per aliquot saecula acerrime litigatum est. Cum exceptis Epaminondae annis-Spartani eam terram sine controversia tenuissent, Philippi Amyntae f. nutu et auctoritate Megalopolitanis adiudicata est (cf. not. 4). Quibus non traditur eam ereptam esse ante Cleomenis III regis aetatem; immo in eius etiamtum rebus gestis enarrandis castellum in Belbinatide situm (Plutarch. Cleom. 4) ad Megalopolitanum agrum refertur a Polybio II 46, 5: θεωροῦντες δὲ κατὰ τοῦς ἐξτῆς χρόνους τὸν Κλεομένη θρασέως ἐπισκοδομοῦντα μὲν τὸ καλούμενον Ἀθήναιον ἐν τῇ τῶν Μεγαλοπολιτῶν χώρᾳ. Cleomenes sane illas regiones recuperavit, neque vero diuturna fuit possessio, nam post illius cladem ab Antigono Megalopolitanis redditae sunt (Polyb. II 54, 3). Iterum eis ereptas a Machanida aut Nabide sumendum est propter Livium XXXVIII 34, 8: *ager Belbinates, quem iniuria tyranni Lacedaemoniorum possederant, restitutus eidem civitati* (Megalopolitanis). Etenim de Cleomene haec dici, ut fuerunt qui existimarent, propterea non possunt, quia non ab eius tempore usque ad annum 189 continua manserat possessio Lacedaemoniorum. Quo anno pacis quam Philopoemen Spartanis victis imposuit condicionibus terra ad Megalopolitanos rediit; neque tamen litigandi finis factus est. Apud Polybium XXXI 9, 7 commemorantur duo legati Romani, missi illi quidem τοῖς Μεγαλοπολίταις καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις διευκρινήσαντες περὶ τῆς ἀντιλεγομένης χώρας a. 164. Quo anno hic titulus recentior est, nam illa Romanorum interpositio sine dubio hic tangitur v. 43—46. Quod olim alios secutus de eadem intellexi Pausaniae narrationem VII 11, 1, id nunc num recte fecerim dubito; nam quod ibi scriptum est ἀπέσταλτο δὲ (Γάλλος) Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀργείοις ὑπὲρ γῆς

- δικάσαι τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις, - 131 - | τοῦ Ἐπιγόνου,
 Ἀριστάρχου [τοῦ -- τοῦ -- ἀν]δρου, Πολυκράτους τοῦ Πολυ[--, -- τοῦ
 5 --, καὶ] | περὶ τῆς ζαμίας ἧς ἐζαμίωσα[ν - 151 - τὸν δᾶμον τὸν Λα]κε-
 δαιμονίων, ὅτι ἀντιποσῖται - 161 - τῷ δάμῳ τῷ] | Μεγαλοπολιτῶν
 ταύτας τῆς [χώρας - 171 - λόγων δὲ] | πλείονων ῥηθέντων, ἐπεὶ
 πολ- 291 -|τας διὰ τῶν συνδέκων, καὶ τὰ μ[μὲν ὑπάρχουσαν ἐκ πολλοῦ
 10 χρόνου] | διαφορὰν ταῖς πόλεσι δι' [ὄλ]ο[υ - 71 - διαλῦσαι ἐπειρασά-
 μεθα], | προθυμίας καὶ σπουδᾶς οὐθὲν [ἐλλείποντες - 141 - οὐκ ἄ]π[η]-
 νέγκαμεν ἐπιγραφὰν διὰ πο[λλ]οῦ, ἔκρινεν τοῦ χρόνον ἱκα[νόν] | δοθῆμεν
 εἰς σύλλουσιν τοῖς δια[φερ]ομέ[ν]οις· ἐπε[ὶ] δὲ ἀναγκαῖόν [τε] | καὶ
 ἀκόλουθ[ον τῷ ὅρ]κῳ ὃν ὠμ[ύ]σαμεν καὶ τοῖς νόμοις τοῖς τῶν
 15 Ἀ[χαιῶν σ]υ[ν]τε[λ]ε[σ]θ[ε]ῖσα[ν] 3 τὰν κρίσιν [εἰς] τὰ γράμματα τὰ δαμόσια
 ἀπενεγχθῆμεν, ἔνεκεν τοῦ μήτε τὰ ποτιδε[ό]μενα κρίσιος ἄκ[ρ]ιτα
 γίνεσθαι μήτε τὰ κεκριμένα ἄκυρα, ὅπως δα[μ]οκρατούμενοι καὶ τὰ
 ποθ' αὐτοὺς | ὁμονοοῦντες οἱ Ἀχαιοὶ διατε[λ]ῶντι εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον
 ὄντες ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐνομίᾳ, αἵ τ' ἐν τοῖς] Ἑλλασιν⁴ καὶ συμμά-

ἀμφισβητουμένης γενέσθαι δικαστῆς, id cur ad errorem scriptoris referamus non est; neque enim tam plena est illius aetatis memoria ut negare liceat periegetam de negotio ceteroqui plane ignoto loqui. Sed utut hoc se habet, Romanos tunc secundum Megalopolitanos iudicasse ex huius tabulae verbis necessario colligitur. At ne hoc quidem arbitrio acquieverunt Spartani, sed vi et armis terram litigiosam recuperare conati sunt, frustra sane; nam aliter hic non de multa pendenda, sed de ipsa terra restituenda ageretur. Quam multam Achaei, quorum foederis tum intererant Lacedaemonii, eis inflixerunt. Quam cum illi dare detrectarent, res ad arbitros venit, quorum sententiam hic tenemus. Qui arbitri a quonam constituti sint non magis scimus, quam quid post eorum decretum, quo manifestum est Lacedaemonios causa cecidisse, amplius de hoc negotio factum sit. 2 Suppl. Dttb.; v. 6. 7 terra sic commemoratur, ut eius iam antea mentionem factam esse appareat. Atqui nusquam ei locus est, nisi hic. Proprie neque cum Megalopolitanis tunc litigabant Lacedaemonii, sed cum communi Achaeorum, neque de terra, sed de multa quam propter vim socii factam Achaei eis imposuerant; sed cum Spartani ea defensione uterentur, se sua a Megalopolitanis iniuria occupata recuperare conatos esse, caput litis erat quaestio de terrae dominio.

3 Aliquot litteras omissas restituit Dttb. 4 Quod Graeci universi iudicasse dicuntur, id de arbitrio Philippi Amyntae filii auctoritate facto, quo per omnem hanc controversiam praecipue nitebantur Megalopolitani, hic dici indicio est. Cf. Polyb. IX 33, 11. 12: ἐπὶ τῷ κοινῇ συμφέροντι (Φίλιππος ὁ Ἀμόντου) διὰ λόγου τὴν ἐξαγωγὴν ἀμφοτέρους ἠνάγκασε ποιήσασθαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων, οὐχ αὐτὸν ἀποδείξας κριτὴν ὑπὲρ τῶν ἀντιλεγόμενων, ἀλλὰ κοινὸν ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων καθίσας κριτήριον. Liv. XXXVIII 34, 8

- 20 χοῖς γεγενημέ[ναι πρότερον [κ]ρ[ι]σεις βέβαια[ι] καὶ ἀκήρατοι δ[ι]αμέ-
 νωντι εἰς τὸ[ν] | ἀεὶ χρόνον κα[ὶ] αἱ σταῖλαι καὶ τ[ὰ] ὄρυ[α] τὰ τεθέ[ντα]
 ὑπὲρ τᾶν χρυσ[ί]ων μὲν κύρια δι' ὄλου καὶ μηδὲ[ν] αὐτῶν ἦν | ἐ-
 χρυσ[ί]ον, γεγεν[ημέ]νας καὶ πρότε[ρ]ον κρίσις Μεγ[αλοπολίταις]
 καὶ Λακεδ[αιμονίοις] | ὑπὲρ ταύ[τας τᾶς] χώρας; ὑπὲρ ἃς [νῦν διαφέ-
 25 ρονται, - 111 - | - 111 -]ων τῷ προδίκῳ -- | -- στα κατακολουθ[ῶν] -- | -- ἐν]
 Μεγάλαι πόλει ἐ[ν] τῷ ἀρχαίῳ 5 -- | -- ἐν τῷ ἀσὺλ[ῳ] καὶ -- |
 30 -- μ[έναις] εἰ ὑπὸ Μεγ[αλοπολιτῶν] -- | -- οἱ ὑπὸ τῶν συμμάχων
 αἶρε[θ]έντες - 91 - κρ[ι]τα[ὶ] - 61 - | - 91 - ἀμφο[τέρ]ων ἐπιτρε[ψάντων],
 εἰ δοκεῖ τᾶν Σκιρ[ι]τιν κατέλ[χεσθαι] 6 ὑπὸ Μεγαλοπολιτῶν — ἐν αἰ
 καὶ ἃ Αἰγυπ[τ]ῆς χώρα 7 — ἥ ὑπὸ Λακεδαιμονίων, καὶ ὅρισ[ι]μός τᾶς
 χώρας ἀπογεγραμμέν[ος], καὶ ὅτι ὥμοσαν αἰρήσε[σθαι] ἐκ πάντων 8
 35 ἀριστίνδαν 9, καὶ ὅτι ἔχριν[αν] οἱ δικασταὶ [γενέσθαι] τᾶν Σκιρ[ι]τιν

quod agrum restitutum Megalopolitanis dicitur ex decreto vetere Achaeorum quod factum erat Philippo Amyntae filio regnante, ex more suo (cf. n. 675) lapsus est inferioris aetatis usu priscis rebus adhibendo. 5 Num hoc potissimum nomen fuerit, sane dubium est. Sed utique hic dictum erat de litteris Megalopoli asservatis, in quibus accurate perscripta erant quae ad illud antiquius arbitrium spectarent; earum litterarum argumenta deinde singillatim enumerantur usque ad v. 38: decretum de arbitris constituendis ac de quaestione illorum sententiae subicienda (v. 30—33), terminatio terrae litigiosae (v. 33), iusiurandum concilii Graecorum quod arbitros eligebat (v. 33—34), ipsum arbitrium (v. 34—36), iusiurandum arbitrorum (v. 36—37), nomina arbitrorum (v. 37), nomina Lacedaemoniorum qui adfuerunt (v. 38). Haec omnia partim nominativis nominum (ὁ ἔρκος, τὰ ὀνόματα, οἱ παρόντες) partim enuntiativis secundariis (ὅτι ὥμοσαν) significata commune verbum, veluti ἐνεσθιν aut γέγραπται, habebant, quod in vicinia versus 27 intercidit. 6 Antea scripsi κατεσχῆσθαι; sed cum in sententia arbitrorum significanda v. 34—36 sane antiquissimum tempus indicetur, a quo utrique ius suum repetere conabantur, hic, ubi quaestio proponitur, non tam utrorum olim fuerit, quam utris nunc concedenda sit terra, enuntiatur. Etenim Megalopolitani, quorum nomen v. 32 fuisse certum est, prisca illa aetate nulli fuerunt (v. 35 recte Ἀρχαίων scribitur).

7 Proprie distinguenda est Sciritis in angulo fluviorum Eurotae et Oenuntis sita, et Tripolis, suprema pars vallis Eurotae, i.e. Aegys, Belbina, Pellana oppida cum agris (Polyb. IV 81, 7. Liv. XXXV 27, 9). Utraque regio tota ubique significari videtur, ubi de illa longinqua controversia verba fiunt, sed usu sermonis fluctuante hic Sciritidis, apud Livium XXXVIII 34, 8 Belbinatae agri nominibus latiore vi usurpatis illa omnia comprehendi. 8 ΛΙΤΩΝ corr. Dtlb. 9 Ubique virtutem, non generis nobilitatem per se significat haec vox, etsi utrumque saepe ad idem redibat, quoniam optimates homines inferiore loco natos virtute sibi longe

καὶ τὰν Αἰγυῖτιν Ἀρχάδων ἀπὸ τοῦ τοῦς Ἡρακλείδας εἰς [Π]ελοπόν-
 νασον κατελθεῖν ¹⁰, καὶ [ὁ ὅρκος] τὸν ¹¹ [δ]ύσαντες ¹² οἱ δικασταὶ
 ἐ[δ]ίκασαν, καὶ τῶν δικασάντων τὰ [δνό]ματα, οἱ ἦσαν τῷ πλήθει
 ἑκατὸν [κα]ὶ εἴς, καὶ οἱ παρόντες Λακεδαι[μ]ονίων ἐπὶ τοῦ ὅρκου ¹³.
 κρίνοντας | [οὖν ο]β[τ]ω κα μάλιστα μένειν [τὰ ποθ'] αὐτοὺς τοὺς
 40 Ἀχαιοὺς ὁμονοοῦν[τας, εἰ] τὰ κριθέντα παρ' αὐτοῖς μηκέτι γίνοιτο
 ἄκυρα δι' ἐτέρων ἐγ[κλημά]των, ἀλλ' ὅρον ἔχοι τὰς ποθ' αὐτοὺς
 διαφορᾶς κρίσιν δικ[αστ]η[ρίου, ἐ]γνωκότες δὲ ἐκ τ[ῶ]ν παρατεθέντων
 ἀμῖν παρ' ἀμφοτέρων γραμ[μά]των καὶ Ῥωμαίους τοὺς προσεταχότας
 τὰς τῶν Ἑλλάνων εὐνομί[ας καὶ ὁμο]νοίας, ὅκ[α] π[α]ρεγενήθησαν πὸθ
 45 αὐτοὺς ¹⁴ Μεγ[αλοπολῖται] καὶ Λακεδαιμόνιοι ὑπ' ἐρ ταύτας τὰς χώρας
 διαφε[ρό]μενοι, ταύταν | ἀποφάνασθαι τὰν γνῶμα[ν, διότι δεῖ τὰ [κεκρι-
 50 μένα εἶμεν κύρια, . . . | --]αι [-- | -- κρ]ί[σ]ιν κα[ὶ] -- | -- μ]ένας πόλις[
 -- | -- κ]ρίσεις πα[ρ] -- | -- τὰν ζα]μίαν ἀν ἐζ[αμ]ίωσαν -- | -- ὑπό]δικον
 εἶμε[ν] -- | τᾷ πόλει τ[ᾷ] Λακεδαιμ[ονίων].

cedere persuasum habebant. At non pugnare inter se ἀριστίνδαν et ἐκ πάντων manifestum est. Cf. Festus s. v. *praerediti senatores: donec Ovinia tribunicia intervenit, qua sanctum est ut censores ex omni ordine optimum quemque iurati* (cod. *curiati*) *in senatum legerent*. Ceterum hic ὅτι ὤμοσαν scriptum est, infra (v. 36) ὁ ὅρκος, quia hic commemoratum modo erat, iuratos socios elegisse iudices, illic vero ipsa iurisiurandi formula perscripta. ¹⁰ Non quo ante Heraclidarum reditum aliorum atque Arcadum fuerit, formula ἀπὸ τοῦ κατελθεῖν usurpatur, sed quia prior illa aetas, quippe qua Lacedaemoniorum maiores nondum in Peloponneso habitaverint, hic omnino in censum non venit. ¹¹ Forma per se quidem in dialecto Dorica neutiquam mira (cf. Ahrens diall. II p. 276) tamen in hoc titulo singularis est (cf. v. 5. 24 ἄς. 32 ἄι. 51 ἄν. 37 οῦ).

¹² ΩΜΟΣΑΝΤΕΣ. ¹³ Iudicum sacramento testes Lacedaemonii adhibebantur, ne si causa cecidissent Spartani negare possent iuratos illos iudicasse. Idem sine dubio etiam de Megalopolitanis usu venerat, sed cum hi vicissent, nihil ea res amplius momenti habebat. ¹⁴ Desideratur ποτ αὐτούς.

Ptolemaei Philometoris ad Theraeos epistula, a. 163 m. Augusto, IG XII 3, 327 (Or. 59). Scripsit ex exilio redux, paullo ante edictum diei IV m. Peritii (Strack *Dynastie Ptol.* 197²²).

Eumenis II ad Attidem Pessinuntium epistulae; prima: a. 163. Or. 315 I; alia: a. 159/6. Or. 315 VI.

Ariarathes V a technitis laudatur, a. 163 sqq. Athenis. Or. 353.

Socii Ptolemaeum Philometorem Deli honorant, post a. 161, Or. 116.

666. Carneadis philosophi statua Athenis posita ante a.162.
Basis inventa Athenis ad stoam Attali. Ed. Koehler Ath.Mitt. V 1880, 284;
IG II 1406 (Syll.² 298; Michel 1264). [Kt]

Καρνεάδην Ἀζηνία¹
Ἄτταλος² καὶ Ἀριαράθης³ Συναλήττι[οι]
ἀνέθηκαν.

Litterae ΑΠ. 1 Carneadem Cyrenensem philosophum (a. 214/3—129/8) Apollod. apud Diog. Laert. IV 65) agnovit Koehler. Eum Athenis, ubi per magnum temporis spatium docebat, etiam civitatem nactum esse ex hoc titulo discimus, ex more solenni adiuncto demotico; PA 8257; (cf. IG III 948 Φιλήμων Δάμωνος Διομαυέος). 2 Attalus Attali I et Apollonidis filius secundus, qui post Eumenem fratrem maiorem regnavit 159—138, antea cum Athenis versaretur civitate donatus est, ut de Philetaero fratre minore testatur titulus n. 641; cf. PA 2692. 14254. Philosophos Academicos iam apud avum et patrem Attali magna gratia floruisse constat (Wachsmuth D. St. Athen im Altert. I 636). 3 Ariarathes V, qui a. 162 regnum Cappadociae obtinuit, affinis erat Attali II cuius fratri Eumeni regi illius soror Stratonice nupserat. PA 1608. Familiaritatem quae ei cum Carneade intercedebat testantur epistulae philosophi ad regem missae, praeter quas nihil omnino ab ipso scriptum exstabat (Diog. Laert. IV 65). Titulum dedicatum priusquam Ariarathes regnum obtineret manifestum est. Koe.

Δ667. Decretum Atheniensium de agonotheta Theseorum coronando. Catalogus victorum, c. a. 161/0. Athenis ad Demetrium Katephorem (orientem versus ab horologio Andronici), nunc in museo nat. Edd. Kumanudes Philist. III 150; IG II 444. II² 956 (Michel 884). Cf. Wilhelm Beitr. 216 n. 203; Sundwall Klio VII 1907, 455. [Kt]

[Ἀντ]ίδημος Κλεῖπ[πίδου] .. εἶπεν· ἐπειδὴ | Νικ[ο]γέννης Νίκωνος Φι-
λαῖδης χειροτονηθεὶς | ὑπὸ τοῦ δήμου Θηρεῖ[ων] ἀγωνοθέτης¹ εἰς τὸν
5 ἐνιαυτ[ὸν] τὸν ἐπὶ Ἀριστόλα² [ἄρχοντος τήν τε πομπήν | ἔπεμψεν εἰς]-
σ[χ]ήμ[ον]α [καὶ τήν θυσίαν συνετέλεσεν τῷ Θηρεῖ | κατὰ τὰ π[ό]-
τρια καὶ τῆς λαμπάδος καὶ τοῦ γυμνικοῦ ἀγ[ω]ν[ος] ἐποιήσατο τήν
ἐπιμέλειαν | προ[υ]ποθέσει τοῦ μηθένα τῶν ἀγωνιζομένων [ἀδ[ι]κ[ή]μα[τι]
10 περιπεσεῖν· ἔθηκεν δὲ καὶ ἄθλα τοῖς ἀγ[ω]νισαμένοις σπουδῆς οὐθὲν
ἐλλείπων κατὰ τὰ ἐψηφισ[μέ]να [τῶ]ι δήμῳ· παρεσκεύασεν δὲ καὶ
ταῖς φυλαῖς [τῶ]ι νικῶσαις ἄθλα τῶν τε ἱππέων καὶ τῶν ἐπὶ ἐλ-
[κτων], ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἐκ τῶν ἐθνῶν τάγμασιν, καὶ [τῶ]ι ἀν-
15 ἔθηκεν· ἔδωκεν δὲ καὶ τεῖ βουλευτῇ καθέσιμον³ | [δρ]αχμάς ΧΗΗ καὶ

Litterae ΑΛΠ vel Π vel ΠΞ. 1 Cf. n. 374¹⁵. 2 De Aristola archonte (c. a. 161/0) cf. Ferguson Athen. archons 64; Kirchner Goett. GA 1900, 461; Kolbe Archonten 101. 3 Van Herwerden Lexic. supplet. s. v. intellegit

τοῖς πρυτάνεσιν εἰς θυσίαν Η· | ἀνέθηκεν δὲ καὶ στήλην ἐν τῷ τοῦ
 Θησεῶς τεμέλνει⁴ εἰς ἣν ἀνέγραψε τοὺς νικήσαντας, καὶ εἰς ταῦτα
 πάντα ἀπολογίζεται ἀνηλωκῶς ἐκ τῶν ἰδίων | ὑπὲρ τὰς δισχιλίας ἐξ-
 20 ακοσίας ἐνενήκοντα δραχμάς· | καὶ περὶ ἀπάντων ὧν ὠικονόμηκεν
 ἀπενήνοχεν λόγους εἰς τὸ μητρώιον καὶ πρὸς τοὺς λογιστὰς καὶ τὰς |
 εὐθύνας ἔδωκεν· ὅπως οὖν καὶ ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος | μνημονεύοντες
 φαίνωνται τῶν εἰς ἑαυτοὺς φιλοτιμουμένων καὶ ἐτοίμως διδόντων εἰ(ι)ς
 25 τὰς ἐπιμελείας, | ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαι τεῖ βουλευεῖ τοὺς λαχόντας προ-
 [έ]δρους εἰς τὴν ἐπιουσαν ἐκκλησίαν χρηματίσαι | [περὶ τούτων, γνώ-
 μην δὲ συμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς | [εἰς τὸν δῆμον ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλευεῖ,
 ἐπαινέσαι | [Νικογ]ένην Νίκωνος Φιλαῖδην καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν |
 30 [χρυσῶ]ι στεφάνῳι κατὰ τὸν νόμον εὐνοίας ἔνε[χεν καὶ] φιλοτιμίας
 ἦν ἔχων διατελεῖ περὶ τε τὴν | [βουλ]ή[ν] καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθη-
 ναίων· ἀναγορεῦσ[αι] | [δὲ τὸν]· στέφανον Διονυσίῳν τε τῶν ἐν ἄστει
 καινο[ῖς] | τ[ρ]αγυῖδ[ο]ῖς καὶ Παναθηναίων καὶ Ἐλευσινίων καὶ Πτο-
 35 λε[ῖ]μαίων το[ῖς] γυμνικοῖς ἀγῶσιν· ἀναγ[ράψ]αι δὲ τόδε τὸ ψή[φισμα]
 τὸν γ[ρ]αμματέα τὸν κατὰ πρυτανείαν εἰς στήλην | [ἐν ᾗ καὶ οἱ] νε-
 40 κηχότες· | ἡ βουλὴ | ὁ δῆμος | Νικογένην | Νίκωνος | Φιλαῖδην. |
 [ἐπὶ Ἀριστολά ἄρ]χοντος οἷδε ἐνίκων τὸν ἀγῶνα τῶν Θησείων· | [τοὺς
 45 σ]αλπ[ι]κτὰς 5· | [Ἄ]ρι[στος] Ἀριστοκράτου Ἀθηναῖος 6· | τοῦ[ς] κήρυκ[ας]· |
 Θεόδωρος Π[οσειδων]ίου Ἀθηναῖος· | τῶν ἐπι[λέκ]των εὐανδρίαι· | φυλὴ
 50 ἐν[ί]α Ἀτ[τ]αλῆς [τ]αξιάρχου[ντος] Ἀργείου [τ]οῦ Ἀσκληπώνος Ἀθηνέως· |
 τεῖ [εὐοπλ]αί· φυλὴ ἐν[ί]α Κεκροπίς | ταξ[ι]αρχο[ῦ]ν[τος] Ἀν[τιδ]ώρ[ος] τοῦ
 Ἀρείου | - c. 71 - ως· τῶ[ν] ἐν [τ]οῖς] ἔθνεσιν | [εἰ]δ[ανδρίαι]· τάγ[μα] ἐν[ί]α [α]
 55 τὸ Ὀμίλου. | [τ]ε[ῖ] εὐοπλ[αί]· τάγ[μα] ἐν[ί]α [α] τὸ Δημέου. | [τῶ]ν [ἱππέων]

καθέσιμον ἀργύριον id est μισθὸν τῆς ἔδρας. Cum in Theseorum decretis quae exstant bis (IG II 446₁₂ = II² 958) mille et ducentae, semel (IG II 445₁₀ = II² 957) sexcentae drachmae senatoribus datae esse tradantur, utramque summam ad senatorum numerum supputatam esse Koehler recte statuit. Atque eam ob causam agonotheam τὸ καθέσιμον Theseorum tempore diebus ἀφesiμοῖς (Aristot. Ἀθ. XLIII 3) senatoribus contulisse A. Mommsen Feste d. St. Ath. 291⁵ probabiliter existimat, ut illi ludis interessent suae praesentia spectaculi splendorem augerent neve interim suis negotiis operam darent. 4 Cf. Judeich Topogr. Ath. 313²⁰. 5 De his certaminibus egit A. Mommsen 292. In certamine tubicinum et praeconum singuli inscribuntur victores; contra in εὐανδρίας et εὐταξίας item in sodaliciorum peregrinorum (v. 53 τῶν ἐν τοῖς ἔθνεσιν; cf. Wilhelm Jahresh. V 1902, 130) et equitum (v. 56) certaminibus sive tribus sive τάγμα, quae vicerunt, lapidi incisa sunt. 6 Quodsi ethnicum Ἀθηναῖος nomini additum est, intellegendum est etiam homines peregrinos huic generi certaminis interfuisse.

εὐανδρία· φυλὴ ἐν[ίκα] Αἰγεῖς | [φυλαρχοῦντος Ἀρατίωνος τοῦ Σίμου |
 [ἐγ Μυρρινούττης] 7. τεῖ εὐοπλῖαι· | [φυλὴ ἐνίκα Α]ἰγε[ῖς] φυλαρχοῦν-
 60 τος [Ἀρατίωνος τοῦ Σίμου ἐγ Μυρρινούττης. | τῇ λαμπάδι 8 τοῦς
 παῖδας ἐκ τῆς [Τι]μέου παλ[αίστρ]ας ἐνίκα λαμπαδαρχῶν | [Νικογέ-
 νης] Νίκωνος Αἰγεΐδος φυλῆς. | [τῇ λαμπάδι τοῦς ἐφήβους οἱ ἐξ ἐφέ-
 65 βων | [-- λ]αμπαδαρχοῦντος | [Ἀπολλ]ωνίου τοῦ Εὐκταίου Ἀκαμαντίδος |
 [φυλῆς. τῶν νεανίσκων οἱ ἐγ Λυκείου | [λαμπαδαρχοῦντος] Καίριου
 70 τοῦ [Τέλωνος -- ντίδ]ος φυλῆς. | [π]αῖδας δόλιχον 9 τῆς τρίτης ἡλι-
 κίας· | -- οδώρου [Α]καμαντίδος φυλῆς. | [παῖδας ἐκ] π[ά]ντων δόλιχον· |
 75 [-- Δ]ρ[ο]μέου Ἀθηναῖος. | [ἄνδρας] δόλιχον· | [-- ος] Ἀρχεστράτου
 Ἀθηναῖος. | [παῖδας] στάδιον τῆς πρώτης ἡλικίας· | -- Δημάρχου Αἰγεΐ-
 δος φυλῆς. | [παῖδας] στάδιον τῆς δευτέρας ἡλικίας· | [Μελέτων Σ]τρ[ο]μ[υ]-
 80 β[υ]λίωνος Αἰγεΐδος φυλῆς. | παῖ(ι)δας [σ]τάδιον τῆς τρίτης ἡλικίας· |
 [Α]σκλη[πι]άδης [Αρισ]τοβόλου Αἰαντίδος φυλῆς. | παῖδας ἐκ πάντων
 στάδιον· | [Κ]αίριος Τέλωνος Ἀθηναῖος. ἄνδρας στάδιον· | [Αἰ]σχρίων
 85 Δημητρίου Ἀθηναῖος. | [π]αῖδας δίαυλον τῆς πρώτης ἡλικίας· | [Ἀπ]ολ-
 λώνιος Ἐθελάνδρου Οἰνεΐδος φυλῆς. | παῖδας δίαυλον τῆς δευτέρας
 ἡλικίας· | Μελέτων Στρομβυλίωνος Αἰγεΐδος φυλῆς. | παῖδας δίαυλον

7 Suppl. Sundw. 8 Inter eos qui τῇ λαμπάδι certant commemorantur
 παῖδες, ἐφηβοί, νεανίσκοι. Loco νεανίσκων in t. IG II 445₅₁ = II² 957 exstant
 ἄνδρες. Certamina v. 44—69 ad προαγῶνα pertinuisse et primum Theseorum
 diem complevisse existimat A. Mommsen l. c. 294. 9 Inde a v. 70 recen-
 sentur victores in certaminibus gymniciis, quorum haec genera exhibentur:
 δόλιχος (v. 70—75), στάδιον (76—84), δίαυλος (85—93), πάλη (94—102), πυγμή
 (103—111), παγκράτιον (112—119), δολίτης (120). In aliis huius temporis
 Theseorum catalogis (IG II 445 = II² 957, II 446 = II² 958) etiam ὀπλομαχία
 et ἀκόντισμα accedunt. In his novem certaminum generibus certantes in-
 ducuntur παῖδες τῆς πρώτης, δευτέρας, τρίτης ἡλικίας, deinde παῖδες ἐκ πάντων
 scilicet pueri Attici et peregrini, postremo ἄνδρες. Ad παῖδας τῆς τρίτης
 ἡλικίας pertinent οἱ ἐφηβοί 18 annos nati et οἱ ἔνοι ἐφηβοί 19 annos nati
 (cf. ad t. IG II² 958); ad παῖδας τῆς δευτέρας ἡλικίας referendi sunt pueri 16
 et 17 annos nati (cf. Bekker Anecd. 255₁₅ sub διετὲς ἡβῆσαι. τὸ γενέσθαι ἐτῶν
 δεκακαίδεκα, ἵνα ἡβῇ ἢ τὸ ἐκακαίδεκα ἐτῶν γενέσθαι. τὸ δὲ οὖν ἐπὶ διετὲς ἡβῆσαι
 ἐστὶ τὸ γενέσθαι ἐτῶν ἄλλων δυοῖν μετὰ τὴν ἡβην); ad παῖδας τῆς πρώτης ἡλικίας
 igitur revocandi erunt pueri 14 et 15 annorum. Iam παῖδας τῆς πρώτης, δευ-
 τέρας, τρίτης ἡλικίας, παῖδας ἐκ πάντων, ἄνδρας admissos esse videmus ad στά-
 διον, δίαυλον, πάλην, πυγμήν, παγκράτιον. Contra ad δόλιχον pueros primae
 et secundae aetatis, quippe quorum vires huic certamini vixdum pares
 essent, non admissos esse laterculo nostro docemur. Ὀπλίτην (v. 120) ad
 viros tantummodo pertinuisse Mommsen 294 probat. Idem 295 certamina
 gymnica Theseorum die altero confecta esse statuit.

- 90 τῆς τρίτης ἡλικίας· | Ἀλέξων Ἀπολλοφάνου Πανδιονίδος φυλ[ῆς]. | παῖ-
δας ἐκ πάν[τ]ων δίαυλον· Καίριος | Τέλωνος Ἀθηναῖος. ἄνδρας δίαυ-
λον· | Ἀλέξανδρος Σάμ[ο]υ 10 Ἀθηναῖος. | παῖδας πάλην τῆ[ς] π[ρ]ώτης
95 ἡλικία[ς]· | Νίκων Νικογένου Αἰγεῖδος φυλῆς. | παῖδας πάλην τῆς δευ-
τέρας ἡλικία[ς]· | Μελέτων Στρομβυλίωνος Αἰγεῖδος φυλ[ῆς]. | παῖδας
πάλην τῆς τρίτης ἡλικίας· | Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου Αἰγεῖδος φυλ[ῆς]. |
100 παῖδας ἐκ πάντων πάλην· | Ἡραγόρας Διονυσόδωρου Ἀθην[αῖ]ος. | ἄν-
δρας πάλην· Εὐδημος Σωκράτους Ἀθη[ν]ναῖος. παῖδας πυγμὴν τῆς
105 πρῶ[τ]ης ἡλικίας· | Εὐφρέας Εὐφρέου Ἀκαμαντίδ[ο]ς φυλῆς]. | παῖδας
πυγμὴν τῆς δευτέρας ἡλ[ικίας]· | Πausανίας Πausανίου Οἰνεῖδος φυ-
λ[ῆς]. | παῖδας πυγμὴν τῆς τρίτης ἡλικί[ας]· | Ἡρακλῶν 11 Πείθωνος
110 Ἰπποθωντίδ[ο]ς φυλ[ῆς]. | παῖδας ἐκ πάντων πυγμὴν· Δωρό[θ]εος | Χαρ-
μίδου Ἀθηναῖος. ἄνδρας πυγμ[ήν]· | Σωσικράτης Δημονόμου Ἀθηναῖος. |
παῖδας παγκράτιον τῆς πρῶτ[η]ς ἡλικίας· | Φιλέας Φιλέου Ἀκαμαντί-
115 δος φυλ[ῆς]. | παῖδας παγκράτιον τῆς δευτέρας ἡλ[ικίας]· | Ἀβρων Καλ-
λίου [Α]γ[γ]εῖδος 12 φυλῆς. παῖδας | παγκράτιον τῆς τρίτης ἡλικίας· |
Ἀπολλώνιος Ἀπ[ο]λλωνίου Ἀτταλίδος φυλῆ[ς]. | παῖδας ἐκ πάντων παγ-
κράτιον· Σάμος Σάμ[ο]υ | Ἀθηναῖος. ἄνδρας παγκράτιον· Θεοδωρίδ[η]ς |
120 Πausανίου Ἀθηναῖος. ὀπλίτην Νικόδημο[ς] | Πυθοδώρου Ἀθηναῖος.
ἐν ὅπλοις δίαυλο[ν] 13 | ἐκ τῶν φυλάρχων· Ἀρατίων Σίμου Αἰγεῖδ[ο]ς |
φυλῆς. δίαυλον ἐκ τῶν φυλάρχων· Ἀρατίων Σ[ί]μου | Αἰγεῖδος φυλῆς.
125 ἀκάμπιον ἐκ τῶν φυλ[άρχων]· | Ἀρατίων Σίμου Αἰγεῖδος φυλῆς. ἱπ-
πω[ι] πολε[μ]ιστῇ δίαυλο[ν] ἐκ τῶν ἱππέων· Ἀρ[χ]ο[ν]ος Ἀντιμάχου Οἰ-
νεῖδος φυλῆς. δίαυλο[ν] ἐκ τῶν | ἱππέων· Νικόδωρος Νικησίου Λεων-
τίδ[ο]ς φυλῆς. | ἀκάμπιον ἐκ τῶν ἱππέων· Νικόδωρος Ν[ικη]σίου |
130 Λεωντίδ[ο]ς φυλῆς. ἱππῶι λαμπρῶι· Λύανδρ[ος] | Νικογένου Αἰγεῖδος
φυλῆς. δίαυλον ἐκ πάντ[ων]· | Φιλοκράτης Ἡδύλου Οἰνεῖδος φυλῆς.
ἀκάμπιον ἐκ πάντ[ων]· Δέξανδρος Φιλίνου Ἀντιοχίδος φυλῆς. ἀφ' ἑ[κ] π[ο]-
του ἀκ[ο]ρνίζων· -- | Δημητρί[ου] Ἰππο[θ]ωντίδ[ο]ς φυλῆς]. *vacat.*

10 ε ΨΜΥ. Σάμ[ο]υ Kum. Σήμ[ο]υ Koe. Cf. v. 118 Σάμος Σάμου Ἀθηναῖος.

11 ΗΒΑΚΩΝ. Ἡρακλῶν Wilh. 12 ΓΓΔΟΞ. Koe. habuit [Ο]γ[γ]εῖδος;
at Habro Calliae f. Batensis (PA 12) pertinet ad Aegeida. 13 Inde a
versu 121 certamina hippica recensentur. Primum victoriae ἐκ τῶν φυλάρ-
χων memorantur, deinde ἐκ τῶν ἱππέων, denique ἐκ πάντων. Agmen claudit
ἀφ' ἱπποῦ ἀκοντίζων. Mommsen 296. 297.

Δ 668. Lamiensium arbitrium de suffragio Amphictyónico
Doriensium-Lacedaemoniorum, a. 160/59. Delphis. Ed. Pomtow
Goett. GA 1913, 177. [Pw]

Κ υ τ ι [ν ι έ ω ν].

[σ]τραταγέοντος τῶν Θεσσαλ[ῶν]¹ τοῦ δεινός ethnicum, μηνός Ἰτωνίου², ἐν δὲ | Λαμῖαι ταγεύοντων Τίμωνος, Αἰ[-σι-], -σι-, προστατεύοντος τοῦ δεινός, μηνός | ὡς Λαμῖαι ἄγοντι Βωμίου³, ἐν ὥρα[ι]αι³ ἐκκλη-
 5 σίαι, ἃδε κρίσις ἐγένετο· ἐπεὶ πρεσβευτὰν πεμφ[θέντων]⁴ ἐγ Λακε-
 δαίμονος⁵ Ἀριστοκλέος τοῦ δεινός, τοῦ δεινός τοῦ δεινός, τοῦ δεινός τοῦ δεινός, παρὰ δὲ | Δωριέων Πολυχάρμου τοῦ Πρασίδα, Ἀλκί-
 φρονος τοῦ δεινός, τοῦ δεινός τοῦ δεινός Κυτινέων, καί | κρινομένων περὶ τῆς ψάφου τῆς Ἀμφικτιον[ικῆς]⁶ τῶν Δωριέων, Δωριεῖς μὲν ἀξίωσαν ἑαυτοῖς τὴν ψᾶφον | ἰδίαν ὑπάρχειν, Λακεδαιμόνιοι δὲ κατὰ τὸ ἦμ[ι]ν μετέχειν ὡς πρότερον, οἱ κριταὶ οἱ αἰρεθέντες ὑπὸ | τῶν Λαμῖων, ὄντες τριάκοντα καὶ εἴς, καθ[ή]μενοι χρόνον πλείονα -- ὥστε |
 10 διακρίναι Λακεδαιμόνιοις καὶ Δωριεῖσι τὸ [νεῖκος(?)] --, ἐπιτερεψάντων ἀμφο[τέρων] καὶ ἐν τὰ παρακείμενα δίκαια ἐμ[φανισάντων], ἔκριναν, τὴν ψᾶφον πᾶσαν (vel ἰδίαν) τῆς Κυτινέων (vel ματρο-)⁷ π[ό]λιος εἶμεν. δωριαρχέοντος⁷ Εὐβρίτου τοῦ δεινός ethnicum, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχοντος Ἀνδρονίχου | τοῦ Φρικίδα, βουλευόντων τῶν δευτέ[ραν] a.160/59 ἐξάμηνον Ἄρχωνος τοῦ Καλλία, Νικομάχου τοῦ Δεξιππου, | γραμ-
 ματεύοντος Ἀθάμβου τοῦ Ἀβρομ[άχου].

Vs. 4 et 11 hic demum supplevi. 1 Praescripta ex parte sunt suppleta e titl. Lamiensibus IG IX 2, 65/7. 2 Itonius est primus mensis Thessalorum respondens Bomio, m. primo Lamiensi (v. 4), cf. Rensch de manum. Thess. 124. 128. 3 ὥρα[ι]α (*rechtzeitig*) idem valet quod ἔννομος, νόμιμος. 4 Antea [αἰρε]θέντων suppleveram, quia illis temporibus pro πέμπειν fere semper στέλλειν praefertur. 5 Cf. n. 241⁸⁵. Quamvis Lacedaemonii, suffragii Amphictyonici Peloponnesiorum olim participes, a. 346 Amphictyonia exclusi sint (Paus. X 8, 2), tamen hic illic hieromnemesones Spartani comparent, e.g. a. 329, n. 241¹⁵⁰; c.a. 269, n. 422⁸. Quod quomodo fieri potuerit, hic titulus docet: manifesto Metropolitae post a. 346 Spartanis aditum ad suffragium Doridis praebuerunt eiusque 'dimidium' concesserunt, cf. v. 8 κατὰ τὸ ἦμ[ι]ν. Eodem nomine Aetoli quorum ab a. 270 (n. 417⁹) illud suffragium Doricum erat, semel vel bis Spartanos synedrio interesse permiserunt; neque illis a. 189 devictis commutatio facta, quia Dores etiam tum in foedere Aetolico manserunt. Sed postquam c.a. 167 τὰ κοινὰ Aenianum, Doriensium, Locrorum restituta sunt (cf. n. 653¹), Lacedaemonii quod olim ut donum acceperant, tunc prorsus suo iure recuperare et Doribus invitis denuo suffragio illo dimidio potiri conantur. Quam causam a Lamiensibus ita decertatam esse, ut Spartani refutarentur, nunc constat; v. not. 7. 6 Cf. c.a. 208/7, n. 554²¹ ψᾶφον ἱερομναμονικὴν ἐν τοῖς Ἀμφικτιόνας. 7 Inscriptio Κυτινέων (v. 1) et subscriptio δωριαρχέοντος demonstrant, cum titulum ab ipsis Doriensibus in fano Delphico esse in-

scriptum, tum arbitrium Lamiensium illis fuisse, Spartanis ergo ab a. 160/59 iure pylaeam esse praeclusam. [De simili controversia inter urbes Thronium et Scarpheam propter suffragium Amphictyonicum Locrorum Epinemidiorum orta cf. add.]

669. Acarnanes Lacedaemoniis proxeniam tribuunt, a. 166

—147. Spartae. Edd. Kumanudes *Ἀθήναιον* I 1872, 253; G. Hirschfeld Bull. inst. 1873, 186; Le Bas-Foucart Explic. II p. 144, n. 194 d (Syll.² 482; GDI 1379; Michel 312; Kolbe IG V 1, 29 cum tab. IV). Cf. Oberhummer Akarnanien 261, 2. [Pw]

ἐπὶ ἱεραπόλου¹ τοῦ Ἀπόλλωνι τοῦ Ἀκτίοι² Θευδότου τοῦ Σώτωνος Ἀνακτορείος, γραμματέος δὲ τῇ βουλῇ Κλεάνδρου τοῦ Λυκίσκου
5 Ἀνακτορείος, προμνάμονος³ δὲ Σωπάτρου τοῦ Σωτίωνος Ἀνακτο-
ρείος, | καὶ συμπρομνάμωνων Ἀριστάνδρου τοῦ Ἀρχεστράτου Θυρρείου⁴, |
10 Ἀλεξιμάχου τοῦ Καρδαμίωνος Λιμναίου, Φιλιστίωνος τοῦ Δεξάνδρου⁵ |
Ματροπολίτα, μὴνὸς Κουροτρόπου⁶. ×××× ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ | τοῖ
κοινοῖ⁸ τῶν Ἀκαρνάνων, προξένους | εἶμεν καὶ εὐεργέτας τοῦ κοινοῦ |

Titulum eodem tempore cum simillimis IG IX 1, 513/17 intra annos 167—146 incisum esse, sc. ante foedera gentium Graecarum a Romanis dissoluta, Dttb. ibi demonstravit. Nempe post Persei bellum Leucadii ex Acarnanum foedere iussu Romanorum dimissi sunt (Liv. XLV 31, 12); atqui ne in ullo quidem ex his sex decretis inter summos Acarnanum magistratus homo Leucadius comparet, id quod in illius oppidi magnitudine plane incredibile esset, nisi tum iam exemptum fuisset Acarnanum concilio. Oberh. contra Fou. textum rettulit ad a. 220, cui Wilamowitz et Hi. litteratura freti adsentiuntur; litteras tamen saec. II testari Ko. dicit.

1 Idem magistratus Acarnanum recensetur l.l. n. 513. 515. 517. Fou.

2 In Apollinis Actii tutela fuisse foedus Acarnanum cum ex nummis Brit. Mus., Thess. Aetolia p. 168 tum inde intellegitur, quod decreta reliqua Acarnanum omnia in parietinis templi Actiaci inventa sunt. F. 3 De huius magistratus natura Dttb. ex nominum ipsorum compositione probabiliter coniecit: , cum universus senatus βουλή diceretur, singulos senatores μναμόνων nomine usos esse, ex eis qui ad tempus cotidiana senatus negotia peragerent προμνάμονας. Ex quibus qui concilio praefuit cum hoc ipsum decretum fieret, singillatim primo loco recensetur, sequuntur eius collegae (συμπρομνάμονες), ut in plebiscitis Atticis πρόεδρος ἐπιψηφίζων et συμπρόεδροι commemorari solent. Cf. etiam Swoboda Staatsalt. 306⁴.

4 Haec urbs quae inde ab a. 167 caput foederis erat (Swoboda l.l. 304) et locum vici hodierni ἄγ. Βασίλειος tenebat (Ob. 197), apud scriptores Θούριον, Θύριον, Θύρεον audit; sed plerumque recte scribitur cum in titulis (praeter n. 417⁵ Τυρβείου, ubi v. not.) tum in nummis (Θυρρέων et Θυρρήων Cat. Brit. Mus. l.l. 192 sq.). 5 Idem mensis IG IX 1, 513₆. 6 Haec dialecti forma tempus antiquius non redolet; recurrit enim IG IX 1, 516₉ (in textu Le Bas.).

15 τῶν Ἀκαρνάνων 7 κατὰ τὸν νόμον Γό[ρ]γιν Ἀλκαμένεος, Δαμαισίδαν
 Ἀνδροβόλου, Λαχάρη Ἐπηράτου Λακεδαιμονίους, αὐτοὺς καὶ ἐκγό-
 20 νους, | καὶ εἶμεν αὐτοῖς ἀσφάλεια καὶ ἀσουλία καὶ πολέμου καὶ
 εἰρήνης, | καὶ γὰρ καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ | τὰ ἄλλα τίμια καὶ φιλάν-
 θρωπα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | καὶ εὐεργέταις τοῦ
 25 κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων ὑπάρχει.

7 Rarius a gentibus aut societatibus quam a singulis civitatibus decernitur proxenia. Cf. n. 653, hon. 8. 10.

670. Statua equestris Attali II a Delphis dedicata, ante a. 161. In basi calcaria. Monumentum totum reficitur Klio XV sep. p. 166 (cum tabula fig. 17); situm erat ante porticum Atheniensium. Una cum n. 672 ut titulum indivisum ed. Haussoullier Bull. Hell. V 1881, 157 (Syll.² 306; Michel 263; GDI 2642); denuo ex lapide Pomtow Klio XV sep. p. 165, n. 113 cum tituli imagine (fig. 15). [Pw]

[βασιλέα Ἀτταλον 1 | βασιλέως Ἀττάλου | ἀ πόλις | τῶν Δελφῶν 2 |
 5 ἀρετ]ᾶς ἐν[ε]κ[ε]ν | [καὶ] εὐεργεσίας | [τᾶς] εἰς αὐτὰν | [Ἀπ]όλλωνι Πυθίωι.

Hauss. cum unum modo versum supra esse deletum censuerit, minus recte suppl.: [ἀ πόλις τῶν Δελφῶν | βασιλέα Ἀτταλον | ἀρετ]ᾶς ἐν[ε]κ[ε]ν | κτλ., quod edd. reliqui receperunt. At duos versus amissos esse imagine lapidis comprobavi. 1 Attalus II regnavit a. 159—138, sed iam antea a fratre Eumene II superstitute appellatione regia erat honoratus, cf. n. 671 not. init. 2 Supplementa sunt certa, cf. decretum Delphicum n. 672⁶⁵ sub hoc titulo incisum: ἀναγράφει τὸ ψάφισμα ἐπὶ τὰν εἰκόνα τοῦ βασιλέως Ἀττάλου. Neque de statua Attali II ab Aetolis a. 182 posita cogitari potest, nam illa fuerat πεζικὰ (cf. n. 629¹³), hic vero in magna plintho ad basin n. 670 pertinente vestigia ungularum supersunt.

Δ671. Eumenes II Delphis bis pecunias donat; Eumeneae et lampadodromus instituuntur (A); frumentum paratur, theatrum et anathemata reficiuntur (B), a. 162/0. In pila altissima Eumenis ab Aetolis dedicata n. 628, in lapidibus vicinis duobus lateris sinistri, in ordine quarto supra orthostatam. Ed. Pomtow Delphica III 118 = Berl. phil. Woch. 1912, 445 (Laum Stiftungen II n. 29). [Pw]

Archonti Amphistrato maxima cum probabilitate annus 159/8 erat attributus, quia in eius magistratu in tit. 672²⁴ m. Ianuario iam Attalus II regnavit (a. 159—38). Nunc vero cum e tit. A₂₃, B₁ sq. edoceamur, Eumenem regem etiam m. Martio eiusdem anni superstitem fuisse, in universum anni 165—160 (usque ad a. 166 de serie archontum constat, cf. A. Mommsen Phil. LX 1901, 59), accuratius 162/60 in censum veniunt. Nam sub finem demum vitae Eumenes Attalum fratrem collegam in regno administrando

Pars prior decreti in lapide superposito amissa hunc fere finem habuit:
 Α (ἀπὸ δὲ τοῦ ταλάντου αἱ τίμαι καὶ αἱ θυσίαι ὑπὸ τῶν ἐπιμελη-
 τῶν τῶν Εὐμενεῶν γινέσθω κατὰ τὰς καταγραφάντων οἱ ἄρχον-
 τες αἰεὶ οἱ ἑναρχοὶ ἐν τῷ μηνὶ τῷ Ποιτροπίῳ ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκ-
 κλησῆαι κατ' ἐνιαυτὸν ἐπιμελητὰς τρεῖς ἐκ τῶν προβληθέντων, οὓς
 καὶ οἱ πολλοὶ ἔλονται διὰ) [τᾶς ψάφου¹. οἱ] δὲ καταστα[θ]έντες
 ὁ[μ]νοῦντων κ[αὶ] αὐ[τῶ]ς [καὶ τὰ] ἄλλα ἀρχεῖα καὶ ἐκπ[ρ]άξ[αν]τες τοῦ ἀρ-
 γυ[ρί]ου | τοῦς τόκ[ους] συντελείντω τὰν θ[υ]σίαν καὶ τὰς | τιμὰς καὶ

sibi adiunxisse et nomine regio ornavisse existimandus est (inde corrigas quae Homolle Bull. XX 1896, 631 sq. disseruit de hoc tit. et de morte Eumenis mensibus Aprili/Iunio tribuenda; qui contendit, *on antidata la royauté d'Attale de quelques mois*). Accedit quod Attalum hieme a. 160/59 Romae versatum esse (cf. Polyb. XXXII 3 et 5; Niese III 203⁶), Eumenem ergo post eius reditum de vita decessisse scimus. Priore igitur parte anni fere 161 Delphi legatos Praxiam et Calliam Pergamum miserunt, qui pecunias impetrarent ab Eumene ὑπὲρ τε σιτωνίας τῇ πόλει καὶ ὑπὲρ τᾶς εὐχοσμίας τοῦ ἱεροῦ (tit. B₃), ab Attalo ὑπὲρ τᾶς τῶν παιδῶν διδασκαλίας (n. 672₄). Quas cum uterque rex se daturum esse polliceretur, brevi post, sc. aestate, Eumenes misit 3½ talenta εἰς σιτωνίαν (B₇), Attalus 3 talenta εἰς τὰν τῶν παιδῶν διδασκαλίαν (sc. 18000 drachmas, n. 672₇). Quibus pecuniis acceptis Delphi grato animo regibus ludos et ferias decreverunt, nempe τὰς τιμὰς καὶ θυσίας. Quod de Eumene factum legimus in tit. B₁₂ τὰς ἐψα-
 φισμένας αὐτῷ πρότερον, de Attalo enucleamus e verbis καθὼς διατέτακται ὑπὲρ τὸν βασιλ. Ἀτταλὸν n. 672₅₁. Paucis mensibus post (fere autumno), sane quia pecuniae ab Eumene ad fanum reficiendum promissae nondum redierant, iterum legati Delphici Praxias et Bacchius (Callias erat mortuus) Pergamum proficiscuntur gratias acturi, reges salutaturi, nova subsidia feriis illis destinata petitori. Quibus Eumenes et talentum unum dedit εἰς τὰς τιμὰς καὶ θυσίας et servorum numerum εἰς τὰν ἐπισκευὴν τοῦ θεάτρου καὶ τῶν ἄλλων ἀναθημάτων (tit. B₁₁ sq.), Attalus dimidium talenti εἰς τὰς τιμὰς καὶ θυσίας (sc. 3000 drachmas, n. 672₉). Post reditum legatorum cum iam ad exitum annus vergeret, sc. m. Decembri = Ποιτροπίῳ, ἐν ἐννόμῳ ἐκ-
 κλησῆαι, Delphi accuratius de ludis Eumeneis (A₂₀) celebrandis in titulo A et de Attaleis (n. 672_{51.60}) in decreto n. 672 consilium ceperunt, nec non de illis pecuniis quarum ex usuris puerorum magistri honorarentur (n. 672₂₁ sqq.); hae enim quam celerrime collocandae erant, res vero frumentaria hiemis causa differri potuit. Itaque de hac mensibus Martiis, et hoc et insequentibus annis, decernunt (μ. Θεοξενίου, tit. A_{1.16}), cum de pecuniis educationi puerorum destinatis semper m. Decembri egerint (n. 672₃₇).

A. — 1 Et haec et quae sequuntur ad verbum redeunt in decreto de Attaleis n. 672₃₅₋₄₀. Nam de duobus donis Eumenis decreta singula facta (tit. A de feriis Eumeneis, B de re frumentaria), de similibus vero Attali unum n. 672 (vs. 10—45 et 63—88: de pecuniis magistrorum collocandis;

τὰν δαμοθουινίαν ἐν τῷ Ἡρακλείῳ μηνί τᾷ [δωδεκ]άται² ὡς
 κάλλιστα, καὶ λόγον ἀποδιδόντω τοῖς μαστροῖς³ ἐν τῷ αὐτῷ μηνί
 ὑπεύθυνον ὄντες, [ὥς] περ καὶ οἱ τὰ ἄλλα ποθίερα καὶ δαμ[ό]σια [χε]-
 5 ρίζοντες, καὶ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ἔνοχοι ἔστω]σαν κατὰ τὸν
 μαστρικὸν νόμον³. θυόντω⁴ δ[ὲ] οἱ ἐπιμεληταὶ βοῦς τρεῖς τελείους
 τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῷ Λατοῖ καὶ τῷ Ἀρτέμιτι, καὶ τὰ λοιπὰ ἐς[ρε]ῖα
 οἰκονομεόντω κατὰ τὰ διατεταγμένα, καὶ τὰ κρ[έα] καταχρείσθωσαν
 ἐν τῷ δαμοθουινίαν κη[θ]ῶς εἴθισται· οἶνου δὲ ἀναλίσκοντων μετρη-
 τὰς τεσσ[α]ράκοντα⁵. ταῖ δὲ ἐνδεκάται τοῦ Ἡρακλείου μ[η]νὸς ἐχέτω-
 σαν τὰ ἱερεῖα ἔτοιμα καὶ ταῖ δωδεκάται περὶ πυνόντω ὥρας δευ-
 τέρας^{5*} ἐκ τᾶς ἁλω[ς]⁶ οἱ τε ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν ἄλλων |
 10 θεῶν^{6*} καὶ οἱ πρυτάνεις καὶ ἄρχοντες καὶ [τ]ὰ ἄλλα ἀρχεῖα καὶ οἱ
 λαμπαδισταί, ἀφ' ἐκάστας φυλᾶς⁷ ἄνδρες δέκα. καταγραφάτωσαν
 δὲ τοὺς λαμπαδίζοντας οἱ ἀγεμόνες τῶν φυλῶν· εἰ δὲ τις τῶν ἀγε-
 μόνων μὴ παράσχοι εὐτάκτους τοὺς λαμ[π]αδίζοντας, πράκτιμος ἔστω
 ταῖ πόλει ἀργυρίου δέκα | στατήρων ποθιέρων· καὶ οἱ ἄρχοντες ἐκ-
 πρ[άξ]αντες καὶ ἐν ταῖς ἱερομηνίαις⁸ τὸ μὲν ἡμισον αὐτοὶ | ἐχέτωσαν,

vs. 45—62 de feriis Attaleis). 2 Cf. v. 8 cum not. 4. 3 De μαστροῖς
 cf. n. 672⁷. 4 Die XII m. Maii Eumeneae, die XIII Attaleae celebran-
 tur, cf. vs. 3 et 8 cum n. 672⁵⁶. Utraeque feriae incipiunt vespere praece-
 denti, sc. diebus XI et XII a victimis parandis et contemplandis (tit. A₈,
 n. 672⁵⁵), dies uterque festus ab his sacris triadi deorum Amphictyonicorum
 faciundis, de qua cf. Philol. LXXI 1912, 56 n. 16. Deinde fiunt hora
 secunda pompae magnificentissimae eorundem fere hominum, sed pro
 lampadistis Eumeneorum liberi coronati Attaleis ultimi procedunt n. 672⁵⁸.
 Copia carnum et vinorum τὰς δαμοθουινίας duobus diebus eadem, sed
 Eumeneis additur lampadodromus vespertinus quippe pecuniis duplicibus
 huic diei destinatis. Nam ex unius talenti usuris (tit. B₁₁) redeunt quo-
 tannis Eumeneis 400 dr., ex illis dimidii tal. (n. 672⁹) Attaleis 200 dr., quia
 annum quintam decimam capitis partem usurae loco pendunt (6²/₃ p.c.
 ex nostra significandi ratione), cf. n. 672^{23.80}. Etiam in oppido Co die
 VII m. Artamitii fiebat epheborum πομπή Εὐμένει, die XXVII πομπή βασι-
 λεῖ Ἀττάλῳ, cf. Syll.² 619 nctt. 11 et 14. 5 Metretes Atticus capit 39, 395 l.
 (Hultsch Metrol.² 108), ergo 40 metretae fere 1600 l.; metretes vero Aegi-
 naeus habet 54, 56 l., ergo 40 metretae fere 2200 l. (Hultsch 505). Vinum
 temperabant in cratere illo ingenti argenteo de quo cf. n. 250³⁰, 414¹.

5* I.e. mane ante horam VII ex nostra significatione. 6 De hac
 area cf. pompam Ἀλεσίππεια dictam n. 631⁵. 6* Cf. libellum 'Die Kult-
 stätten der ,anderen Götter' von Delphi', Philol. LXXI 1912, 30. 7 Tribus
 Delphicae hic primum commemorantur. 8 De hieromeniis cf. praeter
 vs. 13 et 18 imprimis n. 867¹⁰.

τὸ δὲ ἡμισον ποτιφερόντων ἐν λόγ[ο]ν· εἰ δὲ μὴ δύναιτο ἐκπράξαι,
 15 ἀναγράψατῶσαν ἐν|τὸν δαμόσιον πίνακα⁹, καθὼς νομίζεται. ὁ δ[ὲ]
 δρόμος γινέσθω ἐκ τοῦ γυμνασίου ἄχρι ποτὶ τὸν βω|μόν¹⁰, ὁ δὲ
 νικέων ὑφαπτέτω τὰ ἱερά¹¹. εἰ δὲ τ[ις], τῶν ἀγεμόνων καταγραφάντων
 τοὺς ἐν ἀλικίαι, μὴ|θελὸι πειθαρχεῖν δυνατός ὢν, πράκτιμο[ς] ἐ]στω
 τῷ ἀγεμόνι καὶ τοῖς ἄλλοις λαμπαδισταῖς ἀ[ρ]|γυρίου δέκα στατήρων
 ἰδία καὶ ἐν ταῖς ἱερ[ο]μηνίαις⁸. εἰ δὲ φαίη ἀδύνατος εἶμεν ἢ πρσβύ-
 τερος,|ἐξομοσάσθω, οἱ δὲ ἀγεμόνες ἄλλον ἀντ' αὐ[τ]οῦ καταγραφάντων.
 20 οἱ δὲ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος¹², ἐ[π]εὶ κα πομπεύσωντι, κατευχέσθωσαν
 τὰ Εὐμένεια¹³ καθὼς νομίζεται. ἅ δὲ νικέουσ[α] τᾶν [φυ]|λᾶν τὰν
 λαμπάδα, λαμβανέτω εἰς θυσι[α]ν ἀργυρίου δέκα στατήρας. ἀναγράψαι
 [δὲ τὸ ψάφισ]μα ἐν τὰν βάσιν τὰν ὑπάρχουσιν τοῦ βασιλέως¹⁴ παρὰ
 τὸμ βωμόν τοῦ Ἀπόλλωνος τ[οὺς ἐν]ά[ρ]|χους βουλευτάς, καὶ διαποστεῖλαι
 ποτὶ τ[ὸν] βασιλῆ τὸ ἀντίγραφον τοῦ ψαφίσματος[ος].

(vacat versus unus)

B ἄρχοντος Ἀμφιστράτου¹⁵, μὴνὸς Θεουξενίου, ἐ[δ]οξε ταῖ πόλει τῶν
 Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείω[ε] σὺμ ψάφοις|ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ βασι-
 λεὺς Εὐμέ[ν]ης, ἀπ[ο]στειλάντων ἁμῶν ποτὶ αὐτὸν πρότερόν τ[ε]
 πρσβευ[ε]τάς Πραξίαν Εὐδόχου¹⁶, Καλλίαν Ἐμμενίδα ὑ[π]έρ τε σιτω-

9 δαμόσιος πίναξ (*Schuldbuch*), de quo cf. Wilhelm Beitr. 239, est idem quod saec. IV et III vocabatur ζύγαστρον (cf. n. 416⁸, a. 273) vel κιβώτιον a. 272, n. 418²⁰. 10 Ara magna Chiorum ante templum, cf. n. 19 et 293; gymnasium multo infra in suburbio trans Castaliam situm. 11 La. conferri iubet anaglyphum Milesium SBBerl. Ak. 1904, 786 sq. et tit. Milesium Rev. phil. XXVIII 1904, 202, quo senatus populusque honorant νικήσαντα λαμπάδα τὴν ἀπὸ βωμοῦ καὶ λαμπάδα τὴν πρὸς βωμόν. Cf. Brückner Ath. Mitt. XXXV 1910, 203 qui affert schol. Patm. ad Demosth. Bull. Hell. I 1877, 11 (Foucart Rev. phil. XXIII 1899, 114): οἱ ἐφηβοὶ ἀλειψάμενοι παρὰ τοῦ γυμνασιάρχου κατὰ διαδοχὴν τρέχοντες ἤπτον τὸν βωμόν καὶ ὁ πρῶτος ἄψας ἐνίκα καὶ ἡ τοῦτου φυλὴ; cf. etiam quae congesserant Wecklein Herm. VII 1876, 437 et ex vasis fictilibus Martin ap. Daremberg-Saglio s. v. lampadodromia. 12 Eo tempore sacerdotio IV (a. 170—158) fungebantur Amyntas (Εὐδόρου)-Tarantinus (Ἀρχωνος). Cf. Delph. Chron. R-E IV 2608.

13 'Moris fuisse videtur, ut ante ipsum sacrificium sacerdos clara voce nomen eius pronuntiaret'. Cf. Ἀττάλεια n. 672^{53, 60}, Ἀλκεσίππεια a. 182, n. 631⁵.

14 Intellegenda est pila altissima ab Aetolis a. 182 dedicata n. 628.

B. — 15 De hoc anno cf. not. init.; idem archon n. 672^{23, 86}. Theoxenus est nonus m. Delphicus, Martio respondens. 16 De his legationibus v. not. init. Legati sunt affines (*Schwaegers*). De Praxia cf. n. 637¹ et 672³; eius uxor erat Πραξὼ Ἐμμενίδα de qua cf. n. 643 not. finalem et Jahrb. 1889, 566. Frater Praxus est alter legatorum Καλλίας Ἐμμενίδα qui

νίας τῇ πόλει καὶ ὑπὲρ τῆς εὐχοσμ[ίας τοῦ ἰε]ροῦ, ὑπακούσας
 τὰ ἀξιούμενα ἐπαγγέλλατο ποιήσῃν καὶ τοῖς τε πρεσβευταῖς ἐνε[τεί-
 5 λατο] ἀναγγέλλειν, διότι πρόκειται αὐτῷ ἐπ[ι]τελεῖν τὰ παρακαλείμενα
 ὑπὸ τῆς πόλεως κ[αὶ] γράφειν^{16a} | ὑπὲρ τούτων ποτὶ τὰν πόλιν, καὶ μετὰ
 ταῦτα ἐξαπέστειλε καθάπερ ὁμολόγησε, κα[ὶ] ἔδωκε τῇ πόλει ὥστε εἰς
 σειτωνίαν ἀργυρίου τρία τάλαντα Ἀλεξάνδρεια¹⁷ καὶ ἡμιτάλαν[τον]·
 ὡς δὲ καὶ πάλιν ἀμῶν ἀποστειλάντων ποτὶ αὐτὸν πρεσβευτὰς Πραξίαν
 Εὐδόκου, Βάκχι[ον] Ἀγρων¹⁸ τοὺς ἀσπασαμένους τε αὐτὸν ὑ[π]ὲρ
 10 τ[ῶν] πόλιν καὶ ἀπευχαριστήσοντας ἐπὶ τοῖς γεγ[ο]ν[ό]τοις εὐεργετημά-
 τοις καὶ παρακαλέσοντας[ε] κατὰ τὰς δεδομένας αὐτοῖς ἐντολάς, φιλαν-
 θρώπως ἀ[πο]δεξάμενος αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς ἀπέσταλκε ἄλλ[ο] ἀργυρίου
 τάλαντον Ἀλεξάνδρῃον εἰς τε τὰς τιμὰς καὶ θυσίας τὰς ἐφαρισμέ-
 νας αὐτῷ πρ[ό]τερον¹⁹, καὶ σώματα εἰς τὰν ἐπισκευάν τοῦ θεά-
 τρου²⁰ κ[αὶ] τῶν ἄλλων ἀναθεμάτων καὶ τὰν ἄλλαν [χορ]αγίαν,
 ×× ἀγαθὰί τύχαι, δεδόχθαι τῇ πόλει, τὸ μὲν ἀργύριον ποθίερον εἶμεν,
 καθιστάμεν δὲ σκ[ι]τιτῶ²¹ ἀνδράς τρεῖς μὴ νεωτέρους ἐτέων τριά-
 15 κοντα μηδ[έ] πρεσβυτέρους ἐτέων ἐξήκοντα, ἀξιοχρ[έ]ονας, οὓς καὶ οἱ
 πολλοί²² ἐλθονται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. κ[ατα]γρ[αφ]άντω δὲ οἱ ἄρχοντες
 ἐν τῇ μηνί τῇ Θ[εο]ξενίῳ τοὺς ὑπὸ τῶν πολλῶν προβληθέντας²³,

Delphis praeterea recensetur ab a. 205/1 ad a. 166. Videtur igitur brevi post hanc legationem perfectam mortuus esse, nam in altera Bacchius eius vice fungitur (not. 18). ^{16a} Suppl. Keil. La. ¹⁷ I.e. Attica, cf. n. 672⁵. De his pecuniis collocandis accuratius disposuerunt in parte tituli inferiore amissa. Nullo dubio eadem usurae inde redibant quae n. 672^{23, 80} constituuntur, sc. 6²/₃%. Ergo quotannis drachmis 1400 frumentum potuit emi. ¹⁸ Βάκχιος Ἀγρωνος saepissime Delphis comparet ab a. 186 ad a. 150; qui cum a. 165, 164, 163, 162, 160 ibi occurrat, legationem eius Pergamenam probabiliter anno 161 tribuimus (v. not. init.). Pater Ἀγρων erat testis a. 196, W-F 385; fideiussor a. 177, ib. 204. Huius nepos Ἀγρων Βακχίου συνευδοκ. a. 151, W-F 49; fideiussor a. 140, GDI 2226 (ubi Couve-Bourg. falso Ἰππων exhibent). Alii Bacchi vel Agrones ibi non noti.

¹⁹ Sc. paulo ante alteram legationem, v. not. init. De usuris ex hoc talento redeuntibus (400 dr.) cf. not. 4. ²⁰ Re vera aedificium scenae Delphicae eodem modo exstructum esse quo Pergami lapides parietum adornati sunt, Zippelius observavit; cf. Delphica III 77 (Berl. ph. W. 1912, 220). ²¹ Cf. Demosth. XVIII 248: ἔπειθ' αἰρούμενος σιτώνην ἐκ πάντων ἐμὲ ἐχειροτόνησεν ὁ δῆμος. Sitonae habebant mandatum peregre profiscendi ibique frumentum reipublicae impensis coëmendi; cf. tit. Trallianum Ath. Mitt. VIII 328, n. 10₅: σιτώνησαντα ἀπὸ Ἀλεξανδρείας (Or. 485¹²). ²² Cf. n. 672⁸. ²³ Cf. n. 672¹⁴.

οσοι κα εωντι αξιοχρεονες, και επιγραφαν[τες] επι σκινδύλια²⁴ [τὸ] ὄνομα τὸ ἐκάστου προβ[ληθέν]τος - ει - ὦν] δέ κα πλεῖσται ἐνεχθέ-
ων[τι ψάφοι], οὔτοι ἔστω - ιε - [κατ]αταθέ[ντες] | - ιε - ον παρὰ τῶν
ἀρχόντων | finis cum lapide insequenti perit.

24 B. Keil conferri iubet σκινδύλη-σις (Hippocrat.), *σκινδύλη (*scindula*), unde hoc deminutiv. σκινδύλιον. La.

672. Attalus II Delphis pecunias donat; Attalea instituuntur, a. 162/0. In fronte et latere dextro baseos statuæ Attali n. 670. Una cum titulo 670 ut textum unum ed. Haussoullier Bull. Hell. V 1881, 157, v. 6 sqq. (Syll.² 306; Michel 263; Baunack GDI 2642; vs. 45—88: Ziehen leges Gr. sacr. II 236, n. 77; Laum Stiftungen II n. 28). Cf. Ziebarth Stiftg. n. griech. Recht n. 17; gr. Schulw.² 46. Exscripsi a. 1887. [Pw]

[ἐδο]ξε τῇ πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείῃ σὺν ψάφοις ταῖς ἐν νόμοις· ἐπειδὴ βασιλεὺς Ἀτταλος¹ βασιλέως Ἀττάλου, ἀποσταιλάντων | ἀμῶν πρέσβεις ποτ' αὐτὸν² πρότερόν τε Πραξίαν Εὐδόκου³, Καλλιάν Ἐμμενίδα ὑπὲρ τὰς τῶν παίδων διδασκαλίας, καὶ πάλιν
5 Πραξίαν Εὐδόκου, | Βάχχιον Ἀγρωνος⁴, φίλος ὑπάρχων διὰ προγόνων καὶ εὖνους τῇ πόλει | τὰ τε ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς καὶ ὁσίως διακεείμενος, ἐπακούσας προθ[ύ]μως τὰ ἀξιόμμενα ἀπέστειλε τῇ πόλει
εἰς μὲν τὰν τῶν παίδων διδασκα[α]λίαν ἀργυρίου δραχμάς, Ἀλεξανδρείους⁵, μυρίας καὶ ὀκτακισχιλίας, | εἰς δὲ τὰς τιμὰς καὶ θυσίας
10 δραχμάς τρισχιλίας, ὅπως ὑπάρχη ἡ δωρεὰ εἰς πάντα τὸν χρόνον αἰδῖος καὶ οἱ μισθοὶ τοῖς παιδευταῖς εὐταχτέωνται καὶ τὸ ἀνάλωμα εἰς τὰς τιμὰς καὶ θυσίας γίνηται ἐγδαίνευσθέντος τοῦ ἀργυρίου ἀπὸ τῶν τόκων· ἀγαθαὶ τύχαι, δεδόχθαι τῇ | πόλει, εἶμεν τὸ ἀργύριον ποθίερον τοῦ θεοῦ, καὶ μὴ ἐξεῖμεν μῆτε ἄρχοντι | μῆτε ἰδιῶται μη-
15 θενὶ εἰς ἄλλο καταχρήσασθαι μηθὲν μηδὲ καθ' ὁποῖον | τρόπον, μῆτε

De decreti aetate et argumento cf. simillimos titt. 671 A, B cum not. init. Quorum locos formulasque permultas cum supra positis consentientes enumerare longum. 1 Attalus II (a. 159—138) hic nondum regnat, sed nomine regio ab Eumene fratre erat affectus, cf. n. 671 not. init.

2 De his legationibus simul vel imprimis ad Eumenem missis cf. n. 671 not. init. et ibid. not. 16. 3 De Praxia cf. n. 637¹ et 671¹⁶; erat maritus sororis Calliae, legati alterius, cf. n. 671¹⁶. 4 Cf. n. 671 B¹⁸. 5 I.e. Atticas. Cum hi nummi aut Ἀλεξάνδρειοι vocarentur aut Ἀλεξάνδρειαι δραχμαί (Hultsch Metrol.² 245), verbum Ἀλεξανδρείους virgulis inclusi. — Eodem tempore dedit Eumenes, ut rex, summas paulo maiores: 3½ tal. + 1 tal., cum Attalus talenta 3 + ½ donare satis haberet (sc. 18000 dr. + 3000 dr.). Cf. n. 671 not. init.

κατὰ ψάφισμα μήτε κατ' αἶνον⁶. εἰ δέ τις τούτων τι ποιή|σαι ἢ
 ἄρχων ἢ ιδιώτας, κατὰμαστρος ἔστω ἱερῶν χρημάτων φω|ρᾶς, καὶ
 οἱ μαστροί⁷ καταγραφόντω κατ' αὐτοῦ κατὰ τὸ ψαφισθὲν ἢ ἄλλως
 μετενεχθὲν ἀργύριον ὀκταπλοῦν, καὶ τὸ ψαφισθὲν ἢ διαινε|θὲν ἄκυ-
 ρον καὶ ἀτελὲς ἔστω. εἰ δέ τι περισσεύει ἀπὸ τῶν τόκων διδομέ|νων
 τῶμ μισθῶν τοῖς παιδευταῖς καθὼς διατέτακται, ἀνενεχεῖν ἐν|τοὺς
 προβούλους καὶ τοὺς πολλοὺς⁸, καὶ τὸ δοχθὲν κύριον ἔστω. ἐγδανει-
 σάντω δὲ τὸ ἀργύριον οἱ αἰρεθέντες ἐπιμεληταὶ ἄνδρες τρεῖς, οὓς κα
 οἱ πολλοὶ ἔλωντ[αι], |τόκου πεντεκαίδεκάτου⁹ ἐν τῷ μηνὶ τῷ Ἀμαλίῳ
 ἐπὶ τὰς Ἀμφιστράτου ἀρχᾶς¹⁰. οἱ δὲ θέ|λοντες δανείσασθαι πο-
 25 τιγ[ρ]αφέσθωσαν ποτὶ τοὺς κατεσταμένους ἐπιμελητάς |ἐπὶ ὑποθέματι
 ἀγρῶι¹¹. ἔστω δὲ ὁ ἀγρὸς ἄξιος τοῦ διδομένου ἀργυρίου διπλασίου.
 δανειζόν|τω δὲ μὴ ἔλασσον μνᾶν πέντε, καθιστάντων δὲ καὶ ἐγγύους
 οἱ δανειζόμενοι οὓς κα οἱ ἐπι|μεληταὶ εὐδοκῶντι. οἱ δὲ αὐτοὶ [ἐγ]-
 γυοὶ καὶ βεβαιωτῆρες ἔτρωσαν τῶν ἐνεχούρων. |ἐπεὶ δὲ κα ἐγδανεί-
 σωντι, ἀ[να]γράφαντες τοὺς δεδανειζμένους καὶ τὰ ἐνέχυρα |αὐτῶν
 30 ἐμ πίνακας λελευκωμένους δύο ἀναγνόντω ἐν ταῖ ἐκκλησίαι· ἔστω|σαν

⁶ ,ψάφισμα populi, αἶνον senatus decretum esse probabile est. Certe de decreto collegii alicuius hanc vocem ut intellegamus suadet Hesych. αἶνος· γνώμη, παροιμία, παράδειγμα, ἔπαινος· καὶ ἡ χειροτονία καὶ ψή-
 φισμα; atque ut in Attico sermone certe inter compositorum verborum
 συμβουλεύειν et παραινεῖν significationes exiguum discrimen intercedit, sic
 apud Delphos quominus αἶνον consilium a senatu magistratibus datum
 significasse statuamus nihil videtur impedire. Aliter, sed neque satis
 distincte neque probabiliter de vocis significatione disputavit H. n. 452,
 5. 10 ὁ αἶνος τῶν Ἀχαιῶν est decretum communis Achaeorum concilii.
 Contra Syll.² n. 835₈ verbum αἰνεῖν de populi consensu usurpatum videtur,
 unde Ba. contrariam sententiam secutus ψάφισμα senatus, αἶνον populi
 decretum esse contendit. Sed quamvis antiquioribus temporibus alibi
 nonnumquam αἰνεῖν de populi assensu usurpetur, tamen ψάφισμα sic nude
 positum usquam senatus decretum indicare neque Ba. probavit neque
 quisquam probare poterit.' Dttb. add. ⁷ κατὰμαστρος, i.e. μαστρῶν iudi-
 cium subeat. H.; idem quod ὑπεύθυνος, eademque constructione verborum
 qua κατὰδικός τις Ba. De mastriis ipsis H. provocavit ad Harpocr. s. μα-
 στῆρες· ἔοικεν ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, ὡς
 οἱ ζητῆται καὶ οἱ ἐν Πελλήνῃ μαστροί, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πελληνέων πολιτείᾳ.
 Praeterea huius magistratus haud infrequens memoria est in titulis in-
 sulae Rhodi, cf. n. 338/40. ⁸ οἱ πρόβουλοι Delphis senatus, οἱ πολλοὶ
 populi contio vocabantur; de his fusius egi Phil. LVII 1898, 543. 546.

⁹ I.e. 1/3 = 6,66 . . %/o. H. ¹⁰ De anno 161/0(?) archontis Amphistrati cf. n. 671 not. init. et ibid. tit. B₁. Amalius respondet m. Ianuario.

¹¹ ,Auf ein in einem Acker bestehendes Pfand hin, vgl. ἀνὴρ ιδιώτης.' Ba.

δὲ τὰ ἐνέχυρα ἀξιοχρ[ε]ίονα καὶ ἀνέφαπτα. καταθέντω δὲ τῶν μὲν
 ἓνα πίνακα | ἐν τὸν ναόν, τὸν δὲ ἓνα π[ί]νακα ἐν τῷ δαμόσιον-γραμ-
 ματεῖον· τὰ δὲ ἀναλώματα καὶ ἐφόδια ἐξέστω [κα]ταχρεῖσθαι ἐκ τοῦ
 κολλύβου 12, καὶ οἱ χειρίζαντες λό|γον ἀποδόντω τῷ πόλει. εἰς δὲ τὸν
 ὕστερον χρόνον ἡ κατάστασις τῶν ἐπιμελητῶν καὶ ἡ οἰκονομία
 ἄδε ἔστω· ἀπὸ μὲν τῶν μυριάων καὶ δεκακισχιλίων καταναλισκόμεθα
 35 ὁ τόκος εἰς [τοὺς] | παιδευτάς, ἀπὸ δὲ τῶν τρισχιλίων αἱ τιμαὶ
 καὶ αἱ θυσίαι ὑπὸ τῶν ἐπιμελητῶν τ[ῶν] | Ἀτταλείων γινέσθω κατὰ
 τὰδε· καταγραφάντω οἱ ἄρχοντες ἀεὶ οἱ ἑναρχο[ι] | ἐν τῷ μηνὶ τῷ
 Ποιτροπίῳ ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ 13 κατ' ἐνιαυτὸν ἐπιμελη[τ]άς |
 τρεῖς ἐκ τῶν προβληθέντων, οὓς καὶ οἱ πολλοὶ ἔλονται διὰ τῆς ψά-
 φου 14. οἱ δὲ κα[τα]σταθέντες ἐπιμελητὰὶ δμνούντω καθὼς καὶ τὰ
 40 λοιπὰ ἀρχεῖα, καὶ ἐκπράξαντες | τοῦ ἀργυρίου τοὺς τόκους ἐν μηνὶ
 Ἐνδυσποιτροπίῳ 15 πρὸ τῆς πεντεκαίδεκάτης | τὸ μὲν εἰς τοὺς παι-
 δευτάς γινόμενον ἀργύριον καταθέντω ἐν τὸν ναόν ἐν τῷ | Ἡρακλείῳ 15
 μηνί, καὶ ἐν τὸν ἐπεχεῖ 16 ἐνιαυτὸν μισθοδοτεόντω τοὺς παιδευτάς
 κατὰ | <κατὰ> μῆνα, καὶ λόγον ἀποδιδόντω τῷ πόλει. εἰ δὲ μὴ ποιή-
 σοντι καθὼς γέγρα- | (*in latere dextro*):
 45 [πται, --] ταν -- | -- τῷ Ἡρα[κλείῳ] μηνὶ -- | -- λόγον ἀποδόντω [τῷ
 πόλει ἐν τῷ | --] μηνί· εἰ δὲ μὴ, οἱ μαστροὶ 7 -- | -- οὐντω κατ' αὐτῶν
 κλοπᾶς κατὰ τὸν μ[αστριχόν] νόμον. θυόντω 17 δὲ οἱ ἐπιμελητὰὶ βοῦς
 50 τελεῖ[ς] [οὺς] τρεῖς, οὓς καὶ οἱ πολῖται δῶντι, τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῷ Ἀ[ρ]τοῦ
 καὶ τῷ Ἀρτέμιτι, καὶ τὰ ἄλλα ἱερεῖα [καθ]ὼς διατέτα[ται] 18 | ὅπ[ερ]

12 Permutandae erant pecuniae, quia ab Attalo missae erant drachmae Alexandreae sive Atticae (not. 5), cum Delphi normam Aegineticam haberent. 13 Decreta n. 671 A et 672 m. Poetropio = Decembri facta sunt, cf. n. 671 not. init., Articulus additus ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλ. docet singulas singulis mensibus fuisse contiones ordinarias.

14 τῶν προβληθέντων non sic accipiendum, ut magistratibus aut senatui ius fuerit maiorem quendam numerum hominum nominandi, ex quibus populo liceret tres suffragiis eligere, nam sic mirum esset, quod non definitur, quot homines nominandi sint. Immo illic ut Athenis unicuique civi licuisse videtur nominare quem vellet; deinde de omnibus qui nominati erant singillatim suffragia ferebantur. Dthb. Quae nunc comprobantur tit. 671 B₁₆.

15 Endyspoetropius m. Aprili, Heraclius m. Maio respondent.

16 I.e. ἐπεχῆς. Eadem vi Syll.² 578_{20.22} est ἐπεχῆς, manifesto accusativus neutrius generis adiectivi ἐπεχῆς adverbialiter usurpatus. 17 Cf. quae de parallelis ludis Eumeneis disputata sunt n. 671 A⁴. 18 Inter priorem et alteram legationem Pergamenam Delphi de Eumeneis et Attaleis decreverant, cf. n. 671 B¹⁹. Eo spectant verba καθὼς διατέταται.

τὸν βασιλέα Ἀτταλον, ποταγ[ορ]εύοντες τὴν θυσι[α]ν Ἀττάλεια 19.
καταχρείσθωσαν δὲ τὰ τέλεια (ἐν) τὴν δαμοθ[οι]νίαν καὶ οἶνον μετρη-
55 τὰς τετταράκοντα. ταῖς δὲ δωδεκά[αι] | τοῦ Ἡρακλείου μηνὸς ἔχέτωσαν
τὰ ἱερεῖα ἔτοιμα, ταῖς δὲ | τρεῖςκαιδεκάταις πομπεύοντω οἱ τε ἱερεῖς
τοῦ Ἀπόλλωνος | καὶ τῶν ἄλλων θεῶν καὶ προτάνεις καὶ ἄρχοντες
καὶ οἱ | παῖδες ἐστεφανωμένοι 20· πομπεύοντω δὲ ἐκ τῆς ἁλως | ἐν τὸν
60 ναόν· ἐπεὶ δὲ κα πομπεύοντι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, κατευχέ-
στων 20^a ποταγορεύοντες τὴν θυσίαν Ἀττάλεια καθὼς εἴθισται. ὅπως
δὲ καὶ ἐμφανῆ ᾗ τὰ ἐφηφισμ[ε]να, ἀναγράψαι τὸ ψάφισμα ἐπὶ τὴν
εἰκόνα τοῦ βασιλέως Ἀττάλου 21. ἀποδιδόντω δὲ οἱ δανεισάμενοι τὸ
ἀργύριον πᾶν | ταῖς πόλεις ἐν τῷ πέμπτῳ ἐνιαυτῷ. εἰ δὲ κα μὴ ἀπο-
65 διδῶντι καθὼς γέγραπται, τὰ ἐνέχυρα αὐτῶν τὰς πόλεις ἔστω, καὶ
οἱ ἐπιμεληταὶ αἰεὶ οἱ ἐγδανείζοντες κύρ[ι]οι ἔστωσαν πωλέοντες· εἰ
δὲ πωλείμενα τὰ ἐνέχυρα μὴ εὐρίσκωι τὸ ἀργύριον ποθ' ὃ ὑπέκειτο
ταῖς πόλεις, πράχτιμοι ἔστωσαν τοῖς ἐπιμεληταῖς αἰεὶ τοῖς ἐνάρχοις τοῦ |
70 ἑλλείποντος ἀργυρίου αὐτοῦ τε ὁ δανεισάμενος καὶ | οἱ γενόμενοι ἔγγυοι,
τρόπῳ ᾧ θέλοιν πράσσειν, καθὼς | καὶ τὰ[λ]α δαμόσια καὶ ποθίερα
πράσσονται. εἰ δὲ τοὺς | τόκους μὴ διοικέουσιν 22 οἱ δανεισάμενοι τοῖς
75 ἐπιμεληταῖς πρὸ τῆς πεντεκαιδεκάτης ἐν τῷ Ἐνδουποιτροπίῳ μηνί,
πράχτιμοι ἔστωσαν τοῖς ἐπιμεληταῖς οὗ | [ἐκα] ἕκαστος φέροι τόκου
τῶν δεδανεισμένων, αὐτοῦ | καὶ τοῦ ἡμιολίου. οἱ δὲ ἐπιμεληταὶ ἀποδι-
δόντω τὸ ἀργύριον τὸ πραχθὲν ταῖς πόλεις ἐν τῷ Βοαθίῳ 23 μηνί, |
80 κα[θ]ὼς καὶ τὰ λοιπὰ περισσὰ ὁ νόμος κελεύει, καὶ οἱ | ἐπικαταστα-
θέντες ἐπιμεληταὶ πάλιν ἐγδανείζαντω τόκων πεντεκαιδεκάτων 9. εἰ
δὲ μὴ ἀποδιδούησαν οἱ ἐπιμεληταὶ ἐν τῷ γεγραμμένῳ χρόνῳ | τὸ
ἀργύριον, αἱμοὶ 24 ἀπογραφέντω (ἀ)(ύ)πὸ τῶν ἐπικα[τασταθέντων] ἐπι-
85 μελητῶν ποτ' αὐτὸ καὶ τὸ ἡμιόλιον. ἄρχει τοῦ χρόνου τῶν δανείων ὁ
μῆν ὁ Ἀμάλιος | ὁ ἐπ' Ἀνφιστράτου 10. κατεστάθεν ἐπιμεληταὶ ἐν
ἔτη | πέντε Πραξίας Εὐδόκου 3, Βάχχιος Ἀγρωνος 4, Ξένων | Βούλωνος.

19 Cf. v. 65 et n. 671¹³. 20 Eumeneis lampadistae puerorum loco procedunt, cf. n. 671¹⁴. Pueri hic adhibiti quasi gratias agentes pro pecuniis magistrorum donatis. 20^a Sic in lapide (cf. n. 671²⁰); κατα(ρ)χέστων Ha. Dthb. 21 Est monumentum n. 670, brevi ante erectum, fortasse ex pecuniis Attalicis. 22 Cf. n. 561². 646²⁰. 23 Boathous respondet m. Septembri. 24 I.e. ὀφειλόντες τῷ δημοσίῳ. Nam debitores aerarii Delphis non minus quam Athenis ipso iure capitis deminutione affectos esse consentaneum est.

Aristotheus, Trozanius historiographus, Delphis acroaseis facit a. 157. Titulus 702 huc transponendus. [Pw]

Cleo Attali II praefectus ab Aeginetis laudatur, a. 159—144.
Or. 329.

Pergamenorum decretum de legato Romam misso, c. a. 156/5.
Or. 323.

SC Romanum de Priene, Oropherne, Ariarathe, c. a. 155.
Or. 351; I. Priene 39.

Attali II de Prusia victo donarium, a. 154—149. Or. 327.

Attalistarum titulus Pergamenus, a. 153/2. Or. 325. Cf. Attalistarum decretum Tei Or. 326.

Δ673. Nisyrii ducem navalem honorant, post a. 153. Nisyri. IG XII 3, 103, cf. Niese Gesch. II 587¹; Herzog Klio II 1902, 328. [Hi]
Vss. 1—6 nomina mutila; τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος *viri et mulieres* ¹ ὑπὲρ τοῦ πάππου *dedicant* | 7.sqq.: [σ]τραταγήσαντος ἐξ [πάντων] ² πατὰ πόλεμον[ν | τὸ]ν Κρητικόν ³ ἐπὶ Ἀσ[τυμήδου] ⁴ καὶ τιμαθέντ[ος | ὅ]πὸ τοῦ δάμου ἐπαίνω[ι χρ]υσέωι στεφάν[ωι | π]ροσδρῖαι ἐν τοῖς ἀγῶσι οὗς τίθεντι Νισύρ[ιοι, | καὶ σ]τρατευσσαμένου ⁵ κατὰ πόλεμον [μετὰ] ⁶ ναυάρχων Κλεωναίου ⁷, Ἀγεσιμβρότο[υ] ⁸ | Εὐδάμου ⁹ Ποσειδῶνι Ἀργεῖω ¹⁰ | καὶ Ἀρεῖ χαριστήριον. |
15 Ἐπίχαρμος Σολεὺς ¹¹ ἐποίησε.

1 Quorum patres Γνωμαγόρας, Λ[α]ισθένης, alii honorati viri filii fuisse videntur. 2 στρ. ἐκ πάντων ut IG XII 1, 700. 701; i.e. ex omni populo, non ex tribu aliqua electus. Praetor Rhodiorum fuit, non Nisyriorum.

3 Bellum Creticum annorum fere 155—153 (Niese Gesch. III 324) esse sumpserat Hiller, Polybii XXXIII 15 ratione habita, cum Ἀστυμήδης ὁ Πόδιος πρεσβευτῆς ἄμα καὶ ναύαρχος καθεσταμένος, Romae περὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Κρηταίεϊς verba faceret. Si cum Herzogio bellum Creticum annorum 201—197 intelligeremus, post praeturam rursus στρατευόμενος fuisset vir; cf. not. 8. 9. 4 Solis sacerdos eponymus annorum fere 170—150 ab homonymo Jahresh. IV 1901, 159¹⁰ diversus (Bleckmann Klio XII 1912, 254^{86. 87}). 5 Post maiorem honorem quae stipendia fecerit enumerantur.

6 μετὰ ex IG XII 1, 41⁴ suppl. He. 7 Κλεωναῖος a. 201 Theophilisco qui pugna navali ad Chium morti occubuit substitutus. Polyb. XVI 9.

8 Ἀγεσιμβρότος; Livii Agesimbrotus (XXXI 46, 6. XXXII 16, 7. 32, 11; v. Gelder Gesch. Rhod. 250/1) nauarchus a. 198 et 197; cf. Polyb. XVIII 1. 2.

9 Εὐδάμος a. 190 Hannibalem vicit Polyb. XXI 10, 5; Liv. XXXVII 22 sqq.

10 Strab. X 488 de Nisyro: ἔχει δὲ καὶ πόλιν ὁμώνυμον καὶ λιμένα καὶ θερμὰ καὶ Ποσειδῶνος ἱερόν... φασὶ δὲ τὴν Νίσυρον ἀπόθραυσμα εἶναι τῆς Κῶ, προσθέντες καὶ μῦθον, ὅτι Ποσειδῶν διώκων ξνα τῶν Γιγάντων, Πολυβῶτην, ἀποθραύσας τῇ τριαίνῃ τρύφος τῆς Κῶ ἐπ' αὐτὸν βάλοι, καὶ γένοιτο νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος. Neptunus a Nisyri oppidulo denominatus est: Steph. Byz. Ἄργος· πέμπτη ἐν Νισύρῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων, Ross Inseln. II 79. 11 Epicharmus

qui postea Rhodi ἐπιδωμία; ius accepit et una cum filio Rhodia civitate donato statuas fecit (IG XII 1, 43. 47. 66. 846; Bull. Ac. Danemark 1907, 23 sq.) hic solus nominatur, nec dubitari potest quin admodum iuvenis senis imaginem finxerit, cum Plutarchi statuarii, cuius statuam non ante a. 82 factam novimus (n. 741), fere aequalis fuerit (Arch. Jahrb. IX 1894, 27 sqq.; Robert Realenc.² VI 41).

674. SC de Narthaciensibus et Melitaeensibus, a. 150—147.

Narthacii prope vicum *Limogardi*. Tabula opisthographa. Ed. Latyschew Bull. Hell. VI 1882, 356 (Viereck Sermo Graecus 16 XII; Syll.² 307); Kern IG IX 2, 89 cum add. Cf. Willems Le sénat Rom. I² append. p. 708 sqq.; Sonne de arbitris 18, XXVIII; Wilhelm Goett. GA 1903, 795. [H¹]

α [στρατ]αγέοντος τῶν Θεσσαλῶν Λεόντο[ς] τοῦ Ἀγ[ηρί]ππου¹ Λαρισθίου²,
ἐν δὲ Ναρθακίῳ[ι] ἀρχόντ[ων] Κρίτωνος τοῦ Ἀμεινία, Πολυκλέος[τοῦ
5 Φει]δίππου, Γλαυκέτα τοῦ Ἀγελάου, ἀν[ε]γράφη τὸ δόγμα τὸ γενό-
μενον ὑπὸ συγχ[λή]του ἐπὶ στρατηγῶν τῶν Θεσσαλῶν Θεσσα[λοῦ] τοῦ
Θρασυμήδεος Φεραίου³. | [Γά]τος Ὀσ[τί]λιος Ἀδλου υἱὸς Μαγχιῶνος⁴
10 στρα[τηγός] τῇ συγχλήτῳ συνεβουλεύσατο πρό[...ων]ων Κοῖντιλίων
ἐγ χομετίῳ· γραφο[μένῳ] παρῆσαν Κόιντος (Σ)τατιλινός Κοῖντου |
[υἱὸς Κορ]νηλία, Γναῖος Λοτάτιος Γναίου υἱὸς⁵ Ἀ....ήν]ση⁶, Ἀδλος
Σεμπρώνιος Ἀδλου υἱὸς Φα[λέρνα]⁷. περὶ ὧν Θεσσαλοὶ⁸ Μελιταιεῖς

1 Suppl. Lat. Wilh.; cf. Kroog De foed. Thess. praetoribus 21. 2 Cum hic desideretur in indice praetorum Thessalorum apud Eusebium, utique et ipse et qui proxime ante eum fuit Thessalus (v. 6) a. 179 recentiores sunt. Ex eis quae hic de condicione civitatum Thessalicarum leguntur v. 18. 41, quae nondum in provinciae formam illas regiones redactas indicant, efficitur titulum neque a. 150 antiquiorem neque a. 147 recentiorem esse. Lat. 3 Consentaneum est huius, quo praetore factum est senati decretum, et Leontis (v. 1), cuius magistratu lapidi incisum est, annos se excipere nullo alio interposito. 4 C. Hostilius A. f. Mancinus consul a. 137 famosus fuit bello adversus Numantinos improspere gesto turpissimaque deditione. Eum praetorem fuisse plus quam decenni ante consulatum spatio non incredibile est pro illius aetatis more; sed ultra annum 150 ascendere tamen hoc praetoris nomine vetamur. Pater eius fuit A. Hostilius L. f. Mancinus cos. a. 170 (cf. n. 646⁴²), frater natus maior avitum praenomen gerens L. Hostilius A. f. Mancinus cos. a. 145. Lat.; Realenc. VIII 2507/8. 5 Filius ut quidem videtur Cn. Lutatii Cerconis, qui a. 173 Alexandriam profectus est legatus ad Ptolemaeum VI Philometora regem (Liv. XLII 6, 5). Lat. 6 Utrum [Αντήν]ση an [Αρνήν]ση fuerit, diiudicari nequit. 7 Praenomen Aulus in gente Sempronia non fuit nisi Asellionum et Atratinorum; homo qui hic commemoratur ceteroqui ignotus. Lat. 8 A. 196 a T. Quinctio Achaei Phthiotae, quorum et Melitaeenses et Narthacienses fuerant, Thessalis attributi sunt; cf. Liv.

- 15 Ἀρμό[ξενος Λυ]σάνδρου, Λαμπρόμαχος Πολίτα⁹ | [πρεσβευ]ταὶ λόγους
ἐποιήσαντο, ἄνδρες κα[λοὶ κάγα]θοὶ καὶ φίλοι παρὰ δήμου καλοῦ |
[κάγαθο]ῦ καὶ φίλου συμμαχου (τε)¹⁰, χάριτα | [φιλίαν σ]υμμαχίαν
20 τε ἀνενεώσαντο, πε[ρὶ χώρας] δημοσίας καὶ περὶ χωρίου ἐρήμου |
[εἰπάσαν] ¹¹, μεθ' ἧς χώρας εἰς τὴν φιλίαν τοῦ [δήμου τ]οῦ Ῥω-
μαίων παρεγένοντο ¹², ἦγ' ἡ [ραν Ναρθα]κιεῖς μετὰ ταῦτα ἑαυτῶν
25 ἀδίκως | [ἐποίησαν]το, περὶ τούτου τοῦ πράγματος ὅπως | [τὴν διάνοι]αν
πρόσ(σ)χωσιν ¹³, ὅπως τοῦτο τὸ πρᾶ[γμα ἀκέραι]ον ¹⁴ αὐτοῖς ἀποκατα-
σταθῇ οὕτω | [καθὼς πρότερον] ἐπὶ Μηδείῳ ¹⁵ καὶ ἐπὶ Θεσσαλῶν |

XXXIII 34, 7 *Thessalorum genti praeter libertatem concessam Achaei Phthiotae dati, Thebis Phthioticis et Pharsalo excepta*. In amphictionum actis sane etiam post id tempus comparent Achaeorum Phthiotarum hieromnemes (cf. n. 635_g). Dttb.; Kip *Thess. Stud.* 1910, 61. ⁹ Eiusdem hominis nomen Lat. restituit in decreto Amphictyonum a. 130, n. 692 *As*, ubi cf. not. 4: [παρὰ δὲ Ἀ]χαιῶν Φθιωτῶν Μνασάρχου τοῦ Λέοντος] Λα[ρισαίου, Λαμπρο]μάχου τοῦ Πολίτου Μελιταιέως. Frater esse videtur Πολυσῶν Πολίτα archon Melitaeensium a. 145/4 SGDI 2138_g; IG IX 2 p. X 205 I *A*₂₃. Pw. ¹⁰ Suppl. V.

¹¹ Suppl. Wilamowitz apud V; [... ο]ῦ IG. ¹² Hoc idem Narthacienses de se praedicare videmus v. 46 sqq. Controversia de iure igitur conexa est cum controversia de possessione eius temporis, quo utraque civitas ad Romanorum societatem accessit; similem causam habes n. 683, ubi cum terra litigiosa eis adiudicata esset qui eam tenuissent quo tempore L. Mummius consul prove consule in provinciam venisset, iam in utram civitatem hoc caderet disceptatum est. De ipso more Romanorum, conservandi sociis, quae tum habebant cum foedus fieret, cf. n. 785 et Caesar B. G. I 43, 8: *quod vero ad amicitiam populi Romani attulissent (Aedui), id eis eripi quis pati posset?* ¹³ Cf. n. 641₄₃ ὅπως περὶ τούτου τῇ δι[αν]οίᾳ προσέχη. Quod hic legitimus etiam propius accedit ad antiquae et per frequentis formulae τὸν νοῦν προσέχειν similitudinem.

¹⁴ Suppl. K. ¹⁵ Dativus etsi non usitatus est de eo apud quem litigatur, tamen ex nota formula εἶναι ἐπὶ τινι facilem explicationem habet, genetivus qui proprie nihil nisi tempus significat inferiore tempore frequenter sic ponitur (cf. v. 55 ἐπὶ τριῶν διαστηρίων), sed quod alternatim usurpantur hi casus nescio an ad incipientem eorum confusionem referendum sit. Utique imperii notio per se neque in ἐπὶ τινι neque in ἐπὶ τινος; inest, neque hic de civitatibus quarum in potestate olim fuerint Melitaeenses et Narthacienses, sed de arbitris ex compromisso dicitur. Medem Larisaeum eundem hic dici, quem Diodorus XIV 82, 5 (a. 395) commemoret, Lat. opinatur. At certe illud Λαρίσης; τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ δυναστεύοντος; hic nullius momenti est, quia neque apparet eius dominationem extra patriae urbis agrum usque in Phthiotida pertinuisse neque hic omnino de domino aut imperatore cui parerent Melitaeenses et Narthacienses, sed de arbitro dicitur, ad quem utrique provocaverant.

- 101 - 16 καὶ ἐπὶ τῶν περὶ Πύλλον 17 Μακε[δόνων κεχειρ]μένον αὐτοῖς
 0 ἦν, ταῦτά τε τὰ κ[ρ]ήματα κύρια αὐτοῖς ἦ· περὶ τούτου τοῦ πρά-
 γμα[τος συνευδόκ]ησεν ἡμῖν καὶ Ναρθακισῶσιν | [ὅπως τὸν ἀγῶν]α τὸν
 παρόντα κρίνῃ ἐμ Μ[ελε]τεῖαι - 61 - ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ[ι - 71 - | ..
 5 ἀμφοτέρων] τῶν δῆμων ἐπιτρεπόντων] | -- ἐστὶν ὧι φα --
 b - 117 - νη[- καὶ περὶ ὧν Θεσσαλοὶ 18 | Ναρθακισῆς Ν]ικάτας Τα[- |,
 πρεσβε]υταὶ λόγο[υς] ἐπ[οι]ήσαντο κατὰ | πρόσωπον ἐν τῇ] συγχλήτῳ
 0 -- ἄνδρες καλοὶ | κάγα[θοὶ καὶ φίλοι παρὰ δῆμου κα[λοῦ κα]γαθοῦ
 καὶ φίλου συμμαχου τε ἡμετέρου, χά[ριτα φιλ]ίαν συ[μ]μα[χίαν τε
 ἀνευώσαντο καὶ | περὶ τῶν παραγ]μάτω[ν τῶν καθ' αὐτοὺς διελέγ]ησα[ν]
 5 περὶ χώρας [καὶ] | [ἐ]ρ[ῶν περὶ τῇς] τε | ἀφ[η]ρη[μένῃς] τῆς κατὰ
 Μελετ[α]ί[ας] ἀρχῆς [Να]ρ[θακισ]έ[ων] [τῶν] ἐν τῇ Ἀχαι[α]ί[α] καὶ γάρ] 19
 μετὰ τα[ύτης] | τῇς χώρας εἰς τῇ[ν φ]ιλί[αν] τ[οῦ δῆ]μου [τοῦ Πω]-
 μ[αίω]ν Ναρθακισῆς παραγ[εγονέν]αι, [καὶ] [π]ερὶ τῆς χώρας καὶ
 0 [τῶν] ἱερῶν χρητηρίοις [γεν]ικηχ[έ]ναι κατὰ νόμους τοὺς Θεσσαλῶν 8,
 οἷς [νό]μοις ἔως τα[ν]ὺν χρόν[ω]ν, οὗς νόμους Τίτος | Κοίγχιος ὕπατος
 ἀπὸ τῆς τῶν δέκα πρεσβευτῶν γνώμης 20 ἔδωκεν, καὶ κατὰ δόγμα |
 5 συγχλήτου 21, περὶ τε τούτων τῶν π[ρ]αγμά[τω]ν ἔπει ἀνώτερον τρίτῳ
 ἐπὶ τριῶν δικασ[τ]ή[ρι]ων 22 γενικηχέναι, ἐπὶ Σαμίον, Κολο[φ]ων[ί]ων,

Quare aequo iure recentior ille Medeus, Alexandri et successorum aequalis (n. 241²⁸), hic intellegi potest. 16 Nomen civitatis nescio cuius Thessalicae, a quo arbitros petiverant populi litigantes. V. 17 Πύλλος nomen Iapygicum in nummis civitatum Salapiae (Mionnet I 133, 332 al.) et Arporum (Mionnet Suppl. I 261, 434) legi adnotat V., monens Iapyges ex Dalmatia in Italiam migrasse, ut sermonis eorum cum Macedonico necessitudo quaedam non debeat mira videri. Cf. W. Schulze Lat. Eigenn. 29. 36 (Illyrisch-venetische Namen). Pyllus Macedo ceteroquin plane ignotus; qui principem locum tenebat inter aliquot homines privatos missos ad causam cognoscendam et litem dirimendam (not. 15). 18 Cf. not. 8.

19 Supplementa nimis dura sed reliquiis fere accommodata, Hi.

20 Liv. XXXIII 24, 7 (a. 196) *decem legati more maiorum, quorum ex consilio T. Quinctius imperator leges pacis Philippo daret, decreti adiectumque, ut in eo numero legatorum P. Sulpicius et P. Villius essent, qui consules provinciam Macedonia obtinuissent.* 21 Senatus consulto T. Quinctii acta confirmata sunt Liv. XXXIV 57, 1: *postquam consules (L. Cornelius Scipio Q. Minucius Thermus a. 193) dilectu habito profecti in provincias sunt, tum T. Quinctius postulavit, ut de eis, quae cum decem legatis ipse statuisset senatus audiret eaque, si videretur, auctoritate sua confirmaret.* Etiam verba κατὰ δόγμα συγχλήτου a γενικηχέναι pendent. Dttb. 22 Uno anno haec tria iudicia sententiam pronuntiaverunt, ut appareat non tres deinceps lites agitatae esse, sed ex tribus arbitrorum collegiis quorum

Μαγνήτων²³, κεκ[ρι]μένα εἶναι κατὰ νόμου[ς], | ὅπως ταῦτα κύρια ἢ
 οὕτως καθὼς καὶ ἄλλοις | γεγονός ἐστιν· περὶ τοῦτου τοῦ πράγματος |
 60 οὕτως ἔδοξεν· χάριτα φιλίαν συμμαχίαν | [ἀ]νανεώσασθαι τοῦτοις τε
 φιλανθρωπῶς ἀποκριθῆναι, ἄνδρας καλοὺς καγαθοὺς προσαγορευθαί,
 ὅσα κεκριμένα ἐστὶν κατὰ νόμους | οὗς Τίτος Κοίγκτιος ὑπατος ἔδωκεν,
 65 ταῦτα κα[θ]ὼς κεκριμένα ἐστὶν οὕτω δοκεῖ κύρια εἶναι δεῖν· | τοῦτό τε
 μὴ εὐχερὲς εἶναι, ὅσα κατὰ νόμους κεκριμένα ἐστὶν ἄκυρα ποιεῖν²⁴.
 ξενία τε ἐκατέροις Γάϊος Ὀστίλιος στρατηγὸς τὸν ταμίαν δοῦναι
 70 κε[λ]εῖται ἀπὸ σηστερτίων νόμων ἑκατὸν εἴκοσι | [πέ]ντε εἰς ἑκάστην
 πρεσβείαν, οὕτω καθὼς ἂν | [αὐτῷ ἐκ] τῶν δημοσίων πραγμάτων
 πίστε[[ώς τε τῆς] ἰδίας φαίνηται· ἔδοξεν.

quodque ab una civitate ex suis civibus electum erat, unum corpus effectum esse. V. Quod tria tribunalia fuisse dicuntur, quaesitae ambiguitatis suspicione non vacat, qua NARTHACIENSES hominibus rei minus peritis fucum facere conabantur, tanquam si ter separatim secundum ipsos iudicatum esset. Dthb. Simile exemplum offert Φωκαίων καὶ Ἰων καὶ Ἀστυπαλαίων apud Prienenses iudicium I. Priene 8. ²³ Quoniam unum tribunal ex trium populorum civibus compositum indicatur (not. 22) consentaneum est hic Magnetas ad Maeandrum (cf. etiam IG IX 2. 90₈) potius Samiorum et Colophoniorum vicinos, quam eos qui procul ab eis ad radices Pelii montis incolebant designari. V. ²⁴ Cf. n. 688₁₀ ἡμῖν οὐκ εὐ[χε]ρές ἐστιν μεταθεῖναι, δὲ δὲ δῆμος δὲ Ῥοδίων ἐκατέρων θελόντων κέκρικε. n. 665₄₃ Ῥωμαίους [— ταύταν ἀποφάνασθαι τὰν γνώμην], διότι δεῖ τὰ [κεκριμένα] εἶμεν κύρια].

675. Oropiorum decretum, c. a. 154—149. Oropiorum in Amphiaraiō. Edd. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1885, 97, 2 (cf. v. Wilamowitz Herm. XXI 1886, 102); IG VII 411 (Michel 205; Syll.² 308). Cf. Foucart-Latishew Bull. Hell. X 1886, 458; Colin Rome et Grèce 504/7. [Hi]

Ὁλόμπιχος Ἐρμοδώρου¹ εἶπεν· ἐπειδὴ Ἰέρων | Τηλεκλέους Αἰγαιράτης²

¹ Homo familiae per multas aetates in summis reipublicae Oropiae honoribus versatae. Namque proavus Olympichi fuisse videtur Hermodorus archon paullo post a. 250 (IG VII 261. 295). Avus fuit Hermocrates sacerdos Amphiarai c. a. 200 (IG VII 358), pater Hermodorus Hermocratis f. qui eodem anno rogationem (IG VII 358) ad populum tulit, postea ipse Amphiarai sacerdotium nactus est (ibid. 378₂); filium Olympichi Hermodorum rursus eadem dignitate praeditum anno 74 invenimus in senatus consulto nobilissimo n. 747_{16, 50}. Etiam ille Hermodorus Oropius, qui IG VII 399₅ comparet, procul dubio eiusdem stirpis fuit. ² Telecleon Hieronis patrem post Persei bellum negotia publica gessisse et Romam legatum profectum esse (cf. Polyb. XXXII 7, 14. XXXIII 1, 3 sqq.) adnotavit Wil., ethnicum quod in libris excerptorum Αἰγαιράτης est ex hoc titulo emendans. Sane priorem scriptionem exhibet n. 492₃₄ Ἀγαῖω ἐξ Αἰγίρας.

εὖρους ὧν διατελεῖ | τῷ δῆμῳ τῷ Ὀρωπίῳ ἐν παντὶ καὶ ῥῶν καὶ
 ὁ λέγων | καὶ πράττων τὰ συμφέροντα, γενομένων τε συμπτωμάτων καὶ
 παρασπονδμάτων τῷ μεγίστῳ | περὶ Ὀρωπίου³, καὶ τῶν ἀρχόντων

3 De hoc turpissimo et miserrimo negotio praeter perpaucā quae ex Polybii libris servata sunt (XXXII 25, 6. XXXIII 2, ap. Gellium NA VI 14, 8—10) prolixa et accurata narratio exstat apud Pausaniam VII 11, 4—12, 1, quam non pendere a Polybio recte animadvertit Wil.; cf. Wachsmuth Leipz. Stud. X 290. Eius caput hoc est: Athenienses egestate coactos diripuisse Oropios sibi subditos, eos vero ad senatum Romanum confugisse, qui cum hos iniuria ab Atheniensibus affectos indicaret, iussisse Sicyonios poenam constituere, quam illi penderent. Iam poenae quingentorum talentorum a Sicyoniis irrogatae maximam partem petentibus Atheniensibus remisisse senatum, ut ne plus quam centum talenta darent. At ne ea quidem pendidisse Athenienses, sed donis et pollicitationibus persuasisse Oropiū ut pactione facta praesidium Atheniensium reciperent. Iam cum ne hoc quidem pacto starent Athenienses, Oropios Achaeorum auxilium implorasse et Menalcidae illorum praetori magna pecuniae summa promissa persuasisse, ut exercitum Achaeorum auxilio sibi adduceret. Qui cum Callicratem tum eximia potentia inter Achaeos florentem (n. 634) parte lucri concessa sibi conciliasset, effecisse quidem ut decerneretur auxilium, sed rem Atheniensibus enuntiatam esse, qui priusquam exercitus Achaeorum Menalcida et Callicrate ducibus adveniret deletis omnibus quae ex priore vastatione reliqua essent praesidium Oropo deduxissent. At etsi nihil profuisset Oropiū Achaeorum auxilium (ὠφέλειαν εἶσιν οὐ γενομένης τῆς παρὰ Ἀχαιῶν c. 12, 1) tamen Menalcidam pretium quod ipsi pacti essent ab Oropiū exegisse. Temporis notas duas tenemus: namque legationem Carneadis, Critolai, Diogenis philosophorum non multo post initia harum barbararum ab Atheniensibus missam de multa remittenda constat Romam pervenisse a. 155 P. Cornelio Scipione Nasica II M. Claudio Marcello II consulibus (Cic. Acad. II 45, 137: *A. Albinum, qui tum P. Scipione et M. Marcello consulibus praetor esset*); illa vero postrema de Callicrate et Menalcida non multo ante a. 149 accidisse ex conexione quae eis cum extremis foederis Achaici fati intercedit colligitur. Iam cum hac narratione ex parte quidem pugnant, quae titulus docuit; namque cum illa aliter intellegi omnino nequeat nisi ut per has omnes vicissitudines Oropios in suis sedibus mansisset sumamus, hic definite eos ab Atheniensibus urbe agroque expulsos, Achaeorum ope restitutos (v. 21. 23—25) enuntiat, unde simul apparet quam male Pausanias Achaeorum auxilium frustra fuisse narret. Ac decreti huius fidem illi quisquis fuit periegetae auctori praeferendam esse luce clarius est. Sed ad quamnam potissimum rerum ab illo narratarum partem haec de Oropiū solum vertere coactis spectent, definiendum est. Qua in re cave per ipsa negotii initia, cum direptam modo Pausanias (διαρπάξουσιν Ὀρωπίον) et Gellius (*propter Oropi vastationem*) referunt, cives eiectos esse putaveris.

καὶ ἡμῶν πα|ραγενομένων εἰς τὴν ἐν Κορίνθῳ συνοδὸν⁴ ἡρά|νισέν⁵
 τε ἡμῖν καὶ συμβουλεύσας παρεστήσατο | τοῖς Ἀχαιοῖς τὴν πᾶσαν πρό-
 10 νοιαν ποιήσασθαι ὅ|πέρ τε τῆς πόλεως ἡμῶν καὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀμ-
 φια|ράου, ἐπεὶ καὶ ἐν τῇ Ῥωμαίων φιλαίαι καὶ πίστει διατε|λοῦμεν

Nam sic apud Romanos non de multa irroganda, sed de Oropiis in patriam restituendis agendum fuit. Quod si quis dicat primum Achaeorum ope reductos esse Oropios, deinde propter damnum eis cum Athenienses oppido potirentur datum multam petitam, id propterea improbandum sit, quia primum Achaeos, deinde demum ac de re quidem multo minoris momenti Romanos aditos esse ab Oropiis omnium maxime incredibile est. Quare sic potius statuo: Cum Athenienses ne vel imminutam Romanorum beneficio multam penderent pertinaciter recusarent, Oropii ipsi suis rebus subvenire coacti proxima Atticae rapinis et incursionibus vexare coeperunt; qua re rursus ad arma concitati Athenienses Oropo capto iam omnem populum extorrem fecerunt. Quod eo probabilius videtur quia quae Pausanias eodem illo tempore evenisse refert de pacto inter duas civitates, tam absurda sunt, ut non nequiquam J. Toepffer Realenc. I 183 dixerit, si haec memoria recte se haberet, vesanos Oropios existimandos esse. Ac veri vestigium residere videtur potissimum in eis quae ille de praesidio (φρουρά) Oropi collocato dicit; quod ut apud ipsum conexui rerum gestarum omnino repugnat, sic ex testimonio de cleruchis eo missis post pristinos incolas expulsos natum videtur. Ad quam cleruchiam bene Wil. rettulit nummum a Koehlero descriptum (Ath. Mitt. IV 250), cuius etsi inscriptio ΩΡΩΠΙΩΝ aequè bene de antiquis incolis intellegitur, quibus Koehlerus hos nummos tribuit (Mitt. IV 263. VI 242), tamen eos ab Atheniensium re nummaria pendere imagines incusae docent. Quod quoniam eo tempore quo in Atheniensium potestate erat oppidum antiquos incolas exulasse ex hac tabula didicimus, nihil restat nisi ut cleruchis hanc monetam vindicemus. Ceterum inde ab a. 322 usque ad Antonii Augustive tempora praeter illam brevissimi temporis occupationem Oropum nunquam in Atheniensium ditione fuisse demonstravit Wil., monens Livium quidem XLV 27, 10 (*inde Oropum Atticae ventum est*) suae aetatis conditione facile falli potuisse (cf. n. 665⁴), Pausaniam vero cum de anni 156 rebus diceret VII 11, 4 Ἀθηναίων ὁ δῆμος — διαρπάζουσιν Ὠρωπὸν ὑπὲρ χάριν σφίσι· οὕτως· ὁ δῆμος manifestò narrationem auctoris sui verbis ex Thucydide II 23, 3 (Ὠρώπιοι Ἀθηναίων ὑπὲρ χάριν) interpolatis corrupisse, id quod etiam femininum genus (ipse Pausanias § 8 τὸν Ὠρωπὸν habet ut alii omnes) et ipsius rei absurditas probaret. 4 Neque huius conventus neque eius qui postea (v. 14) Argis habitus est tempus explorari potest, nisi quod ex eis quae not. 3 disputata sunt utrumque ut anno 155 aliquanto posteriorem, sic anno 149 priorem fuisse colligitur. 5 Etsi haec vox etiam translate de quolibet adiumenti genere usurpatur, tamen non est cur non hic proprie de pecuniis collectis quibus homines exules et egeni adiuvarentur interpretemur.

ὑπάρχοντες· δόξαντος δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς | συναγαγεῖν σύγκλητον⁶ ἐν
 Ἄργει περὶ τούτων, | Ἱέρων ἐν παντὶ καιρῷ βουλευόμενος ἐκφανῇ⁷
 5 π[οι]εῖν τὴν αὐτοῦ εὐνοίαν καὶ καλοκαγαθίαν ὑπ[ε]δέξατο πάντας τοὺς
 παραγενομένους Ὁρ[ω]πίων ἐπὶ τὴν ἰδίαν ἐστίαν ἔθυσεν τε τῷ Δ[ι]ί |
 τῷ Σωτῆρι ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τε Ἀθηναίους κα[ὶ] | τοὺς ἄλλους τοὺς
 20 ἀντιπρεσβεύον[τ]ας [ἡ]μ[ῖν] εἰπέ⁸ | τε καὶ παρεστήσατο τοῖς Ἀχαιοῖς
 μὴ περιδε[ῖν] | πόλιν Ἑλληνίδα ἐξανδραποδιοθῆσαν οὐσάν | τε ἐν τεῇ
 Ῥωμαίων φιλία καὶ πίστι, καὶ διὰ τὴν | τούτου πρόνοιαν καὶ κα-
 λοκαγαθίαν συ[μ]βέβηκε[ν] | κεχομίσθαι ἡμᾶς τὴν πατρίδα καὶ κατε-
 25 λη[υ]θῆναι⁹ μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν· ὅπως οὖν κ[αί] | Ὠρώπιοι
 φαίνονται μνημονεύοντες ὅ,τι ἂν εὖε[ρ] | γετηθῶσιν ὑπό τινος, γίνονται
 δὲ καὶ ἄλλοι ζ[η]λῶται τῆς αὐτῆς αἰρέσεως, εἰδότες ὅτι τιμηθ[ῇ]-
 30 σονται ἀξίως ὧν ἂν εὐεργετήσωσιν, ἀγαθε[ῖ] | τύχει, δεδόχθαι τῷ
 δῆμῳ Ὠρωπίων, στεφαν[ῶ]σθαι Ἱέρω[ν]α Τηλε[κλ]έους Αἰγειράτην
 εἰκόνη | χαλκῇ ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ καλοκαγαθίας ἡ[ς] | ἔχων διατελεῖ
 εἰς τὸν δῆμον τὸν Ὠρωπίων. ἀν[α]γορεύσαι δὲ τὴν τῆς εἰκόνης στάσιν
 35 Ἀμφιαρά[ων] | τῷ μεγάλῳ¹⁰ τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι.

6 Ut apud Athenienses (ἐκκλησίᾳ σύγκλητος) sic etiam apud Achaeos
 haec vox extraordinarium conventum significabat; nam ipsa huius de-
 creti narratio dubitari non sinit quin in ordinario concilio Corinthi habito
 decretum sit, ut extra ordinem Achaei Argos convocarentur. Neque
 obstat lex a Polybio commemorata XXII 16, 6: νόμον γὰρ εἶναι παρὰ τοῖς
 Ἀχαιοῖς μὴ συγκαλεῖν τοὺς πολλούς, ἐὰν μὴ περὶ συμμαχίας ἢ πολέμου δέη
 γίνεσθαι διαβούλιον ἢ παρὰ τῆς συγκλήτου (sc. τῆς Ῥωμαίων) τις ἐνέγκῃ γράμ-
 ματα. Nam hanc conexus docet ad ius magistratuum sua sponte popu-
 lum convocandi spectare; quod contra comitiis ordinariis de qualibet re
 ut extra ordinem convenirent Achaei constituere licebat. Geminum plane
 exemplum habes apud Polybium XXIV 23, 8. 24, 6, ubi cum in ordinario
 conventu Corinthi habito (τῆς συνόδου τῶν Ἀχαιῶν οὔσης ἐν Κορίνθῳ) dilata
 esset consultatio de auxilio regibus Aegypti mittendo, paullo post extra-
 ordinaria comitia Sicyona indicta (μετὰ δὲ τινα χρόνον συγκλήτου συναχθείσης
 εἰς τὴν Σικωνίων πόλιν) narrantur. 7 Lectionem confirmavit Lolling.

8 ἀντεῖπε Wil., ipse concedens spatium non sufficere; simplex verbum
 usus sermonis accommodatum praetuli. 9 Cf. not. 3. 10 Cf. n. 747₄₈
 cum adnotatione.

V.

Inde a Corintho deleta ad pugnam Actiacam.

Asiae provinciae Romanae res (inde ab a. 133) et totius orientis statum qui tunc fuit altero Orientis graeci volumine titulis illustravit Dittenberger, e quibus paucorum mentionem temporibus suis inseremus.

676. L. Mummius cos. a. 146. Edd. Dittenberger I. Olymp. 319 (Syll.² 310; Dessau I. Lat. sel. 8768). [H₂]

ἡ πόλις ἡ τῶν Ῥωμαίων Λεύκιον Μόμμιον Λευκίου 1, στρατηγὸν | ὑπα-
τον 2 Ῥωμαίων, ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐεργεσίας ἧς ἔχων | διατελεῖ εἰς
τε αὐτὴν καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας.

1 Cos. a. 146. Praeterea Olympiae inventae sunt reliquiae basis magnae quae pertinebat ad monumentum quo L. Mummius cum decem legatis repraesentatus erat (I. Olymp. 320—324, non ante Augustum inscriptum?) et tituli donorum ab ipso dedicatorum (ibid. 278—281). Similes tituli dedicatorii praeterea inventi sunt Thebis (IG VII 2478. 2478a), Thespiis (IG VII 1808), Oropi (IG VII 433), Tegeae (IG V 2, 77; v. Premerstein Oest. Jahresh. XV 1912, 197, 1 in basi perantiqua Minervae Herculis aliarum statuarum). 2 Cf. 592².

677. [678]. Scipio Africanus minor a. 146. Thermis Himeraeorum in museo. Edd. Kaibel * IG XIV 315 (Syll.² 311; Dessau I. Lat. sel. 8769; IGR 504). [H₂]

[Πόπλιος] Κορνήλι[ος] Ποπλίου υἱὸς Σκιπίων Ἀφρι[κα]νὸς 1 ὑπατος ἐ[πα-
ναχομισάμενος ἐκ Καρχηδό[ν]ος τοὺς ἐξ Ἰμέρ[ας] συληθέντας ἀνδριάν-
τας 2 | Ἰμεραίο[ις] Θερμιτανοῖς].

στοιχηδόν. Suppl. Kaibel. 1 Cos. a. 147. 2 Cf. Cic. Verr. II 86. 87: *Etenim, ut simul Africani quoque humanitatem et aequitatem cognoscatis, oppidum Himeram Carthaginenses quondam ceperant, quod fuerat in primis Siciliae clarum et ornatum. Scipio, qui hoc dignum populo Romano arbitraretur, bello confecto socios sua per nostram victoriam recuperare, Siculis omnibus Carthagine capta, quae potuit, restituenda curavit. Himera deleta quos cives belli calamitas reliquos fecerat, ii sese Thermis conlocarant in isdem agri finibus nec longe ab oppido antiquo. Ei se patrum fortunas et dignitatem recuperare arbitrabantur, cum illa maiorum ornamenta in eorum*

oppido conlocabantur. Erant signa ex aere complura, in his eximia pulchritudine ipsa Himera in muliebrem figuram habitumque formata [ex oppidi nomine et fluminis]. Erat etiam Stesichori ποίτῃς statua senilis, incurva, cum libro, summo ut putant artificio facta, qui fuit Himeraeus, sed et est et fuit tota Graecia summo propter ingenium honore et nomine -- Etiam, quod paene praeterii, capella quaedam est, ea quidem mire, ut etiam nos, qui rudes harum rerum sumus, intellegere possumus, scite facta et venuste. Haec et alia Scipio -- Thermitanis restituerat. Ablata erant Carthaginem saeculis duobus et dimidio ante, cum Poeni Himeraeorum oppidum funditus delevisent a. 409 (Diod. XI 49, 4; XIII 62, 4). Ad aliquod ex illis artificijs hanc basin pertinuisse primus vidit Th. Mommsen ap. Kaibelium.

679. Magnetum et Priensium lites a Mylasensibus diiudicatae, a. 143. Magnesiae ad Maeandrum in foro. Lapis pilae a quattuor lateribus (a, b, c, d) inscriptus; alii lapides inscripti et impositi et suppositi erant. Edd. Kern I. Magn. 93 (Syll.² 928); I. Priene 531. Cf. Wilhelm Jahresh. VI 1903, 11²; Holleaux Rev. ét. anc. V 1903, 221 et Bull. Hell. XXXVIII 1914, 67²; Colin Rome et Grèce 509²; Tod Internat. Arbitr. 44, LXVI. [H]

I. Magnetum decretum [initium in lapide superiore fuerat].

a - 151 - ν δῆμος - 181 - ε . . οσ[- 221 - | . . κατ]εσχχῶς τὴν χώραν, ὅπως οἱ δικασταὶ προκ[ρ]ίν[ω]σι τοῖς Μυλ[ασέων νόμοις καὶ ἐρι]α στήσωσιν, γράψαντος δὲ καὶ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Ῥωμαίων [Μαάρκου Αἰμυλίου 1 πρὸς | τ]ὴν ἡμετέραν πόλιν, ἵνα κριθῶμεν, καὶ πρὸς τὴν Μυλασέων 5 πόλιν, [ἵνα ἀποστείλωσι δικασ]τήριον, καὶ τοῦ δήμου ἐξαποστείλαντος πρὸς Μυλασεῖς ἄνδρας καλ[οὺς καὶ ἀγαθοὺς ἐπὶ | τ]ὴν αἴτησιν τοῦ δικαστηρίου, Μυλασεῖς ἀκόλουθα πρᾶσσοντε[ς] τῇ [ὑπαρχούσῃ περὶ] | ἑαυτοὺς καλοκαγαθίαι καὶ βουλόμενοι κατακολουθεῖν τοῖς τε ὑπὸ [τῆς συγχλήτου] | δεδογματισμένοις καὶ τῇ ἀπεσταλμένῃ πρὸς αὐτοὺς ἐπι- [σ]τολ[ῇ] ὑπὸ Μαάρκου] | ἐχειροτόνησαν δίκαστάς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς, 10 οἱ καὶ ἐπελθόντες [ἐπὶ τὴν χώραν ἡ]μέρας καὶ πλείονας διήκουσαν παραχρῆμά τε ἐπὶ τῶν τόπων [καὶ μετὰ ταῦτα ἐν] | τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐμ Μυοῦντι 2· τῶν δὲ θεῶν μετὰ τῆς τοῦ σ[τρατηγοῦ

Spectat ad litem inter Magnetas et Prienses, quae arbitrio Mylasensium diremta est, de agro aliquo, qui una cum Myunte oppido ad Magnetas pervenisse videtur (not. 2). In hoc lapide primo loco (I v. 1—33) legitur decretum Magnetum, ut omnes huius iudicii litterae pilae inciduntur; quae illi populiscito subiunctae partim in huius marmoris tribus reliquis partibus (b c d) exstant, partim in aliis similibus, quae huic a superiore et inferiore latere quondam adiuncta fuerunt, perierunt. Cf. not. 7—13.

1 Idem atque Lepidus Marcii Regis praetoris peregrini collega, i.e. praetor peregrinus, Appio Claudio, Q. Caecilio consulibus = a. 143. Frontin. de aquae ductibus urbis Romae 7; Colin. 2 Myus a Philippo Demetrii f.

δικαι|οσύνης ἐπιτεθεικόντων τέλος τῇ κρίσει καὶ νενικηχότος πάλιν
 τοῦ δῆ[μου ἡμῶν τὸν δῆμον τῶν] | Πριηνέων, καθῆκόν ἐστιν τοῖς τε
 ἐπιγινόμενοις τὰ περὶ τούτων ὑπο[δ]ε[δηλωμένα φανερά] | ὑπάρχειν καὶ
 τὸ πλῆθος εὐχάριστον φαίνεσθαι πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ [ἀ]γαθ[οὺς
 15 τῶν ἀνδρῶν], | δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπληρῆσθαι τοὺς
 τε ἐγδίκους³ καὶ τοὺς .ε. — | ἐπὶ τῷ προθύμῳ προσστῆναι⁴ ὑπὲρ
 τῶν τῆς πατρίδος δικαίων, [χειροτονηθῆναι δὲ] | ἄνδρα, ὃς μετὰ τοῦ
 ἀρχιτέκτονος Κρατίνου ἐγδώσει κα[τ]ασκευάσαι στήλην λευ[οῦ] κοῦ λίθου,
 ἣν καὶ στησάτω πλήσιον τῆς προὑπαρχούσης⁵ | π[ερὶ] τούτ[ο] τοῦ
 πράγματος,⁶ | καὶ ἀναγραφάτω τό τε ψήφισμα τόδε⁷ καὶ τὸ δόγμα
 20 τῆς συγκλήτου⁸ καὶ τὴν [ἐ]π[ιστ]ο[λὴν] | τὴν γραφεῖσαν ὑπὸ Μαάρκου
 πρὸς Μυλασεῖς⁹ καὶ τὸ ψήφισμα καθ' ὃ [ἡ]ρέθη¹⁰ Μ[υ]λασέων τὸ
 δικαστήριον καὶ τὴν Μυλασέων ἀπόκρισιν¹¹ καὶ τὴν ἀπόφασιν τῶν
 δικασ[τῶν]¹² καὶ τὰ ὀνόματα πατρόθεν τῶν τε δικαιολο[γ]ηθέντων
 [π]ε[ρὶ] τῆς χώρας δι[κ]α[σ]τῶν | καὶ τῶν ἐγδίκων¹³, ὁμοίως δὲ καὶ
 τῶν δικαστοφυλακησάντων¹⁴ ἀνδρῶν, ἐπειδὴ πάντες τὴν | [καθ'] αὐ-
 τοὺς χρεῖαν παρέσχοντο μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ προθυμίας [τῇ

Macedonum rege a. 200 Magnetibus donata est. Cf. Polyb. XVI 24, 9: καὶ
 Μουσῶντος κυριεύσας τοῖς Μάγνησιν ἐχαρίσατο τὸ χωρίον ἀντὶ τῶν σύκων. Paullo
 post Milesii cum Magnetibus et Prienensibus, qui tunc Magnetum socii
 erant, de hac maxime terra bellum gessisse videntur (n. 588¹²). A. 188
 τὴν ἱερὰν χώραν recuperaverunt Milesii Polyb. XXI 48. Nec tamen de Mye-
 siorum agro, sed de terra in dextra Maeandri ripa inter Prienen et
 Magnesiam sita agi videtur. Apollinis templum ἐν Μουσῶντι extra hanc
 terram fuisse apparet; opponitur enim ἐπὶ τῶν τόπων. ³ Qui coram

arbitris Mylasensibus Magnetum causam egerunt. Qui magistratus secuti
 sint, non liquet; [ἐ]ξ[εταστὰς] nunc Kern. ⁴ I.e. προστῆναι, sibilante ut
 saepe geminata. ⁵ Sc. στήλης. ⁶ Suppl. Dttb. ⁷ I (v. 1—33).

⁸ II (v. 34—63).

⁹ Hac epistula senatusconsultum inclusum est.

¹⁰ Suppl. Dttb.

¹¹ Ad M. Aemilium praetorem. Nec decretum

nec responsum (III) aetatem tulit. ¹² Huius initium et finis intercidit,
 mediam vero partem IV (v. 64—90) tenemus. Etenim hic disceptationes de
 iure ab utriusque partis patronis prolatas teneri manifestum est. Quod
 quoniam advocatorum orationes lapidi incidi non iubentur, non videmus
 ubi illae locum habere potuerint, nisi in iudicii tenore ubi quae utrimque
 prolata erant singillatim repetebantur et examinabantur. ¹³ V v. 93—106.
 Reliqua quae hic incidi iubentur nomina, τῶν δικαιολογηθέντων δικαστῶν
 et τῶν δικαστοφυλακησάντων, omnia intercederunt. ¹⁴ Quibus ea cura
 a Magnetum civitate mandata est, ut iudices peregrinos dum huius iudicii
 causa Magnesiae commorantur, quacunque re possint adiuvent et ab omni
 iniuria defendant.

25 πόλει 10· καὶ φιάλην κατασκευασάτω] χαλκῆν, ἣν καὶ στηράτω ἐπὶ
 τῆς παραστάδος τῆς νοτίας μετ' ἐπιγραφῆς] | τῆσδε· ,ὁ δῆμος νι-
 κήσας τὸ δεύτερον Πριηνεῖς τῇ ὑπὲρ τῆς χώρας κρίσει
 ἐπὶ Μυλα[σέ]ων δικαστηρίου, ἐγδικησάντων τῶν ὑπογεγραμ-
 μένων [ἐγδίκων καὶ ε[- 101 - τῇ] | π[ατρὶ]δι 15 καὶ Ἀρτέμιδι
 Λευκοφρυηνῇ· καταχρησάσθω [δὲ ὁ] χειροτονηθόμενος ἀνὴρ
 χρυσοῖς ἡ]λοις 15^a εἰς τὴν παραστάδα, ὅθεν ἂν ὁ ἀρχιτέκτων πα[ρα]-
 30 δη[λώσῃ]· τὸ δὲ ἀνάλωμα τὸ εἰς] | ταῦτα προχορηγησάτω Πausανίας 16
 ὁ νεωκόρος τῆς Ἀ[ρ]τέμιδος τῆς Λευκοφρυηνῆς παρ' αὐτοῦ 10, κομι-
 σάσθω δὲ ἐκ τῶν ἐσομένων προσόδων ἐ[κ] τῆς ἱερᾶς χώρ[ας] πάσης
 τῆς [θεᾶς, ὥστε ἐντός τοῦ ἐνιαυ[τ]οῦ 17 ἀποκατασταθῆναι αὐτῷ πάντα
 τὰ [προχορηγηθ]ησόμενα | - 201 - 29 - 141 - ρος . εἰσι - - |

[Desunt lapides inferior et superior.]

II. Praetoris ad Mylasenses epistula, quae SC continet.

b 35 [... δόγμα τὸ κομισθὲν παρ'] τῆς συγκλήτου(ς) 'Ρω[μαίων - - | - 201 -]
 Μάαρκος Αἰμύλιος Μάαρκου [υἱὸς στρατηγὸς Μυλασέων | βουλῇ καὶ
 δήμῳ] χαίρειν· πρεσβευταὶ Μάγνητες καὶ Πριηνεῖς λόγους ἐποίησαν |
 το ὅπως αὐτοῖς σύγκλητον δῶν· τούτοις ἐγὼ σύγκλητον ἔδ[ωκα - - |
 - 161 -] βρίων ἐγ κομισίῳ· γραφομένου παρῆσ[αν - - | - 121 - Φο]ντήιος
 40 Κοίχτιου Παπειρία 18, Τίτος Μάλλιος Φα - - | - 151 - περὶ ὧν Μάγνη-
 (τε)ς πρεσβευταὶ Πυθόδωρος, Ἡράκλ[ειτος, - - , ἀνδρες καλοὶ καγαθ]οὶ
 παρὰ δήμου καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ καὶ φίλου συμμάχου τε ἡμετέρου
 κατὰ πρόσωπον λόγους ἐποίησαντο, καὶ περὶ ὧν Πριηνεῖς πρε[σβευ-
 ταὶ | , . . .] ης, ἀνδρες καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ φίλοι παρὰ δήμου
 καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ καὶ φίλ]ου σ[υ]μμάχου τε ἡμετέρου κατὰ πρό-
 45 σωπον λόγους ἐποίησαντο περὶ ἧς | χώρας ἐξεχώρησαν Μάγνητες καὶ
 τὴν κατοχὴν ταύτης τῆς χώρας ἐξεχώρησαν | δήμῳ Πριηνέων κατὰ
 τὸ τῆς συγκλήτου δόγμα ὅπως κριτήριον δοθῇ· περὶ τ[ούτου τοῦ] |

15 Suppl. Hi.; cf. v. 91sqg. 15^a Tale supplementum postulari videtur quamvis durum. Quamquam enim καταχρησθαι (*adhibere*) λίθους; εἰς τὴν κρήνην dicitur (Syll.² 587²⁰⁰; alia in indice s.v. καταχρησμαι), cum καταχρησθαι τὴν φιάλην ἦλοις εἰς τὴν παραστάδα i.e. *applicare clavis pateram ad pilam* prorsus inauditum sit, tamen adverbio ὅθεν pilae locus indicari videtur ad recipiendam pateram idoneus. Hi. 16 Idem videtur Pausanias; Εὐφύμιου ἐγδίκος v. 97; filius et successor I. Magn. 94.1 [Εὐφύμιος; Πausανίου νεωκόρος τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λευκοφρυηνῆς], idem n. 685.4 Εὐφύμιου τοῦ [Πausανίου νεωκόρου τῆς Ἀ. τῆς Λ. Hic tit. cum paullo recentior sit (a. 139), pater inter annos 143 et 138 mortuus est. 17 Suppl. Holl.

18 Muenzer Realenc. VI 2841, 1.

πράγματος οὕτως ἔδοξεν· ὅπως Μάαρχος Αἰμύλιος Μαάρκου υἱὸς
στρατηγὸς δ[ῆμον ἐ]λε(ύ)θερον κριτὴν δῶι, ὃς ἂν ἐν αὐτοῖς ὁμολογος
γενηθῇ· ἐάν δὲ ἐν αὐτοῖς ὁμολογος [μὴ γένη]ται, ὅπως Μάαρχος
Α(ῖ)μύλιος Μαάρκου υἱὸς στρατηγὸς δῆμον ἐλεύθερον κριτῇ[ν δῶι] |
50 εἰς τούτους τοὺς λόγους οὕτως καθὼς ἂν αὐτῷ ἐκ τῶν δημοσίων
πραγμάτων[ν πίστε]ώς τε τῆς ιδίας φαίνηται· — ἔδοξεν — ὃς κρινεῖ
Μάγνησιν καὶ Πριηνεῦσιν περὶ ταύ[της τῆς] | χώρας τῆς παρὰ Πρι-
νέων ἀποκεκριμένης οὐσης, ἐξ ἧς χώρας Μάγνητ[ες ἐαυ]τοὺς ἔφασαν
ἐκκεχωρηκέναι, ὁπότερον ἂν τούτων δήμων εὐρίσκηται ταύτην | χώραν
εἰσχηκέναι, ὅτε εἰς τὴν φιλίαν τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων παρεγένετο 19,
55 ταύτ[η]ν | τὴν χώραν ὅπως αὐτῷ προσκρίνη θρία τε στήσῃ· — ἔδοξεν. —
ὥσάυτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ Πριηνεῖς πρεσβευταὶ κατὰ πρόσωπον πρὸς
Μάγνητας πρεσβευτὰς λόγους ἐποίησαν | το περὶ ἀδικημάτων ἃ αὐτοῖς
Μάγνητες πεποιήκεισαν, περὶ τούτου πράγματος 20 οὕ[τως] ἔδοξεν,
ὅπως Μάαρχος Αἰμύλιος Μαάρκου υἱὸς στρατηγὸς τὸν αὐτὸν δῆμον |
[κρίν]αι κελεύσ[ῃ] ὃς ἂν περὶ χώρας κριτῆς δεδομένος ᾖ, ὃς κρινεῖ
60 ταῦτα ἀδικήματα· εἰ γεγο[νότ]α εἰσὶν ὑπὸ Μαγνήτων, ὅσον ἂν καλὸν
καὶ δίκαιον φαίνεται διατιμησάσθω· καὶ ὅπως | [εἰς] τὸν αὐτὸν δῆμον
κριτὴν Μάαρχος Αἰμύλιος Μαάρκου υἱὸς στρατηγὸς περὶ τούτων τῶν |
[πραγ]μάτων γράμματα δῶι πρὸς ἣν ἂν ἡμέραν ἐκάτεροι παραγίνων-
ται πρὸς ἐκάτερα τὰ κρί[ματ]α, [καὶ καθ’ ἣν ἂν] ἡμέραν κρίνωσι
[.... ὃ]πως καὶ -- |

[Desunt lapides inferior et superior.]

[III. *Mylasensium decretum et responsum.*]

IV. *Iudicium Mylasensium.*

c 65 -- | --τ]ε καὶ γραφῇ[-- | -- χ]ρηματισμῶν ὁμορος -- | -- ἡμῖν 21 τοῦτο
ἡδυνήθησα[ν -- | --] ποιούμενοι μηδὲ οἷς. ε[-- | -- ἐ]κθέσθαι διὰ τῶν
70 ἀποφάσεων. . | -- α τῶν ἐπιδεικνυμένων τόπων ἐν | [-- π]ρησθέντων
στεγνῶν ἐν τῇ καταδρομῇ[ι | --]ον καὶ Διονύσιον οὐ μόνον διὰ τῶν
προγεγραμ[μένων ἐπιτε]τευχένα[ι - 121 -], ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἐχομένων
πολλῶι μᾶλλον [ἀδύνατον ἦν] κατανοεῖν [τὰ ἐμπ]ρη[σθέν]τα ἐν τῇ
Πριηνίδι διὰ τίνα αἰτίαν οὔτε ἐφυ[λάττετο οὗ]τε διακατείχετο ὑπ’

19 Cf. n. 674¹². Magnetes in Romanorum amicitiam pervenerunt Antiochii bello a. 190. K. 20 Hic et alibi homo qui haec Graece reddidit propter incitiam sermonis articulum perperam omisit. K. 21 Qui hic prima persona de se loquuntur manifesto iudices Mylasenses sunt.

75 οὐ[δ]ενὸς Πριηνέως 22. εἴτε καί, ὡς ἐλέγισαν 23 οἱ Πριηνέων ἔγδι-
κοι, Λύσανδρον τινα Πριηνῇ πεπιστεῦσθαι 24 ταῦτα πρότερον ὑπὸ τῶν |
[περὶ τὸν Ζ]ηνόδοτον, καὶ γενέσθαι κατάδικον Λύσανδρον ὑπὲρ παρο-
ρίας 25, ὁ περ[ὶ] τῆς καταδίκης 26 λόγος ἦν πολὺς καὶ ἱκνούμενος 27
τοῖς Μάγνησιν· τὰ γὰρ ὀφειλόμ[ε]να κατὰ τὴν καταδίκην τῆς καθη-
κούσης τετελευτῆναι 28 ἐξαγωγῆς ἦτοι εἰς[πρα]χθείσης τῆς καταδίκης
80 ἢ ἀφάρσεως γενομένης ἢ κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον λοι[πὸν λύσεω]ς 10,
ἦν οὐδαμῶς οἱ τῶν Πριηνέων ἔγδιοι ἀπέδειξαν, ἐπίμονα δὲ εὐρέ[-
[θη] 29 ἔτι καὶ μέχρι τοῦ νῦν χρόνου ὄντα· ἐν οἷς τε χρόνοις ἐλέ-

22 Argumentationis cardo in eo vertitur, quod rapinae et incendia, atque a Prienensibus quidem (v. 86), in illa litigiosa terra facta erant, neque tamen quemquam Priensem tum illos agros tenuisse aut custodivisse constaret. Qua ratione cum Magnetes iudicibus persuasissent, se potius quam Prienses tum in possessione fuisse, Prienses huic argumento obviam ire conati sunt cum dicerent Lysandro cuidam tum negotium finium custodiendorum permissum fuisse, sed eum officium suum deseruisse. Quod refutatur v. 74—84, quae pars tituli sane obscuritate laborat.

23 Cf. n. 561² alias. 24 Anacoluthiam habet accusativus cum infinitivo ab ἐλέγισαν pendens, cum tamen hoc ipsum non regens verbum sit, sed enuntiatum secundarium ὡς ἐλέγισαν interponatur orationi Priensium. Neque enim dubium est quin sententia haec sit: Sive, id quod Priensium advocati dixerunt, finium custodia tum a Zenodoto Lysandro Priensi mandata erat, qui postea ob hoc officium neglectum in iudicio damnatus est, hoc ipsum quod de iudicio dicitur, Magnetum causam magnopere adiuvat. 25 Prienses non suo consilio, sed hominis cuius illud officium erat neglegentia factum demonstrare conabantur ut agri non custodirentur, ideoque nihil inde colligi licere de illius temporis possessione. Cuius rei gravissimum testimonium erat sententia de Lysandro ab iudicibus Priensibus lata. Quod si ita est, παρορίας de custodia finium neglecta intellegere debemus. 26 Suppl. Dttb. Hic ipsam Magnetum apodosin habemus: hoc quod de iudicio (Lysandri) dicitur, grave est argumentum et favorable causae Magnetum. Nempe si serio haec multa (κατάδικη) irrogata esset Lysandro, probabile est futurum fuisse ut statim exigeretur aut aliquanto post remitteretur aut ulla denique ratione evanesceret. Sed cum nihil eiusmodi factum appareat, sed adhuc debitor illius multae inscriptus sit, oritur suspicio, hoc totum de Lysandro iudicium tantummodo dicis causa institutum esse, ut haberent Prienses quod responderent illi Magnetum de agris non custoditis argumento. 27 Argumentum, quod prosit Magnetibus eorumque causam adiuvet, intellegit K. non inepte, etsi alia huius usus exempla nobis non magis nota sunt quam illi. 28 Hic ἔξει aliudve eiusmodi verbum, unde infinitivus pendeat, neglegentia omissum videtur. 29 τὰ ὀφειλήματα.

γετο 30 ἡ καταδίκη γ[ε]γον[έ]ναι, ὁ Διονύσιος, ὃν ἔφασαν πεπιστευκέναι
 τῷ Λυσάνδρῳ 31, ἐπεδείκνυτο | ἐκ χρηματισμῶν 32 οὐχ ὑπάρχων ἐν
 τοῖς τόποις τούτοις, ἀλλ' ὅτε μὲν πρεσβεύων εἰς Πώ[μ]ην ὑπὲρ τῆς
 πατρίδος, ὅτε δὲ φυγαδεύων· ὧν 33 εἴπερ ἡβουλόμεθα μηδὲ μνημο-
 85 νέουσιν, | ἱκανὸς ἦν λόγος ὁ κατὰ τὸν ἐμπρησμόν καὶ ἡ τῶν κτηνῶν
 ἀρπαγὴ γεγενημένη ἐκ τῶν τό[π]ων τούτων καὶ ὑπὸ Πριηνέων ἀναμ-
 φ[ί]λεχ[τος] γεγενημένη συστῆσαι, ὅτι Μάγνητες | καὶ ταῦτα διακατεί-
 χουσάν τε καὶ ἐνέμοντο· τό γε μὴν λεγόμενον ὑπὸ Πριηνέων πρ[ό]-
 90 ἔ[πι]στολῃ οὐθαμῶς | ἡμῖν συνίσ[τη] αἰ ἐπ[ο]ίησαν οἱ Πρ[ι]ηνεῖς - τι-ην- |
 [Desunt lapides inferior et superior.]

[-- | ὁ δῆμος νικήσας τὸ δεύτερον Πριηνεῖς τῇ ὑπὲρ τῆς χώρας κρίσει
 ἐπὶ Μυλασέων δικαστηρίου, ἐγδικησάντων τῶν ὑπογεγραμμένων ἐγδί-
 κων καὶ ἐ | τῇ πατρ[ι]δ[ι] καὶ Ἀρτέμιδι | Λευκοφρυγ[η] 35. |

d V. Nomina ἐγδίκων, [δικαστῶν, δικαστοφυλακησάντων].

95 ἡρέθησαν ἐγδικοί· | Διονύσιος Διονυσίου | τοῦ Σωσιράτου, | Πυθόδωρος
 Δημοκράτου, | Πausanίας Εὐφύμου 36, | Πρωτίων Ἀνδροτίμου, | Πυρω-
 100 νίδης Πρυτανίδος 37, | Ἐπίκουρος Ἀλκίου, | Ἀρτεμίδωρος Ἀσχρωνος, |
 Ἀλέξανδρος Ἀριστοκράτου, | Ἀπολλόδωρος Λεοντέως, | Ἀριστοκράτης
 105 Ἀνδρωνος, | Διονύσιος Ἐπικράτου, | Βα[χ]χύλος Θεοφ[ί]λου | --

[Deest lapidis inferior.]

30 Hinc quoque apparet, iudices dubitasse num re vera illa de
 Lysandro sententia lata esset. 31 Quo pacto hic Dionysius, v. 76
 Zenodotus cum suis (οἱ περὶ Ζηνόδοτον) Lysandro curam agri mandasse
 dicantur, latet. 32 Ex actis in tabulario publico depositis. 33 Pro-
 nomen ad omnia quae inde a. v. 74 de Lysandri Priensis causa dicta
 sunt spectare manifestum est. 34 Hic ὅτι potius exspectari monet K.

35 Dedicationis formula maioribus litteris (v. 91. 92 a. 0.03), nomina
 quae sequuntur mediis (v. 93 sqq. a. 0.018), reliquae tres columnae mino-
 ribus (a. 0.01) exarata erant. 36 Cf. not. 16. 37 Huius nepos
 I. Magn. 124: [Πυρωνίδην Πρυτανίδος ἀγαθὸν καὶ συμφέροντα προστάτην γενό-
 [μενον] Ke.; recepimus Wilhelmi (Jahresh. Beibl. IV 1901, 34) supplementum.

680. Q. Caecilius Metellus a. 143 s. 142. Edd. * Dittenberger
 I. Olymp. 325 (Syll.² 312). Cf. Drumann-Groebe Gesch. Roms II 17. [H²]

Δάμων Νικάνορος Μακεδὼν ἀπὸ | Θεσσαλονίκης Κόιντον Καικέλιον¹ |

1 De hac nominis scriptura cf. Herm. VI 140. 2 Q. Caecilius Q. f.
 Metellus Macedonicus cos. a. 143. Aut eo ipso anno aut paullo post pro-

Κοίντου Μάτελλον², στρατηγόν ὑπατον³ | Ῥωμαίων, Διὶ Ὀλυμπίῳ |
⁵ ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας ἧς ἔχων διατε|λαῖ εἰς τε αὐτόν καὶ τὴν
 πατρίδα καὶ τοὺς λοιποὺς | Μακεδόνας καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας.

consuli monumentum erectum est. Eiusdem Metelli statuum proxime post
 a. 146 dedicaverant Megarenses IG VII 3490: ὁ δᾶμος Κόιντου Καϊκέλιον
 Κοίντου Μάτελλον τὸν αὐτοῦ εὐεργέταν ἀνέθηκε. 3 Cf. 592¹.

681. L. Caecilius Metellus, post a. 142. Pari inventum, sed
 Delo allatum. Edd. Olympios Ἀθήν. V 1876, 9, 4 (Koehler Ath. Mitt. I 1876, 258;
 Syll.² 313). Delo attribuerunt Homolle Bull. Hell. III 1879, 158; VI 1882, 3;
 VIII 1884, 149; Wilhelm Ath. Mitt. XXIII 1898, 434¹; v. Wilamowitz IG XII
 5, 270. Cf. Foucart Rev. phil. XXIII 1899, 253; Muenzer Realenc. III 1208, 83;
 Kirchner PA 4630. 12281. [Hⁱ]

ὁ δᾶμος ὁ Ἀθηναίων Λεύκιον Καϊκέλιον¹ | Κοίντου Μάτελλον², στρα-
 τηγόν ὑπατον³ | Ῥωμαίων, Ἀπόλλωνι, | προνοηθέντος τῆς ἐπισκευῆς καὶ
⁵ τῆς | ἀναθέσεως τοῦ ἐπιμελητοῦ⁴ Πρωτίμου | τοῦ Δωσιθέου ἐγ Μυρρι-
 νοῦττης⁵.

1 Cf. n. 680¹. 2 Calvum cos. a. 142 potius quam Diadematum cos.
 a. 117 indicari putaverunt, Dttb. et Muenzer, quia tam recenti tempore
 etiamtum in titulis usurpatum fuisse στρατηγός ὑπατος nullo certe alio
 exemplo comprobari posset (Dttb.); fuisse eum L. Metellum illum, qui
 paullo post a. 142 cum Scipione Africano et Sp. Mummio legatus in orien-
 tem missus esset (Iust. XXXVIII 8, 8; Mue.). 3 Cf. 592¹. 4 Insulae
 Pari, quae tum Atheniensium erat. Neque enim recte Hom. propter epi-
 neletae nomen lapidem Delo Parum delatum coniecit. Immo Livium
 XXXIII 30, 11 ex optimi quidem codicis Moguntinensis auctoritate referre,
 a. 197 Paron Athenis donatam, neque esse cur de ea narratione dubita-
 retur, monuit Koehler. Dttb.; cf. Shebelew Klio II 1902, 44, 1; Delum sub-
 stituerunt vv. dd. supra dicti. 5 Filius Dositheus θεσμοθέτης a. 99/8. Ki.

Attali II de Sosandro ad Athenaeum epistula, a. 142/1.
 Or. 331 II.

Δ682. Pictores Pergameni ab Attalo Delphos missi, a. 140/39.
 Lapis pertinere videtur ad pilas Eumenis (n. 628. 630) aut ad bathra Perga-
 mena infra porticum Attali sita. Ed. Haussoullier Bull. Hell. V 1881, 388,
 n. 6 (Baunack GDI 2644; Michel 264). Cf. Pomtow Beitr. Topogr. Delph. 7;
 Fraenkel Arch. Jahrb. VI 1891, 49; Preuner Herm. XXIX 1894, 535. [Pw]

De a. 140/39 constat postquam Wilhelm et Kolbe (Att. Archont. 83)
 Timarchum, cui Timocritus Delphus respondet, a. 138 archonta Athenis
 fuisse docuerunt. Itaque sacerdotium IX quo Timocritus magistratum

[ἔδοξε τῇ πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ | τελεῖται σὺν ψάφοις ταῖς
 ἐ]ννόμοις· ἐπ[εῖ | Κάλας, Γαύδοτος, Ἀσκληπι]άδης¹, ζωγράφοι² | [Περ-
 5 γαμῖνοι, ἀποστ]αλέντες ὑπὸ τοῦ [βα]σιλέως Ἀττάλου³, ὧ]τε ἀπογρά-
 ψασθαι τ[ι]|| | - 121 - α⁴, τάν τε ἀναστροφάν κα[ι] | τάν ἐπιδαμ[ί]αν ἐποιή-
 σαντο ἀξίως μ[ε]ν | τοῦ ἀποστ]ελλαντος αὐτοὺς βασιλ[έ]ως | Ἀττάλου] καὶ
 10 τᾶς ἀμετέρας πόλιος, | καθῶς] ἐπέβαλλε ἄνδρσι καλοῖς | [χάγαθοις].
 ἐπὶ δὲ τούτοις δεδόχθαι τᾶ[ι] | πόλει, ἐπ]αινέσαι Κάλαν καὶ Γαύδοτον
 κα[ι] | Ἀσκληπι]άδην Περγαμηνούς καὶ ὑπάρχει[ν] | αὐτοῖς] παρὰ τᾶς πό-
 15 λιος προξενίαν, προ[μ]αντε[ί]αν, προδικίαν, ἀσουλίαν, ἀτέλε[ι]αν, προ]εθρίαν
 ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷ[ς] ἂ | πόλι]ς τίθητι καὶ τὰ ἄλλα τίμια ὅσα κα[ι] |
 τοῖς ἄ]λλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις | τᾶς πό]λιος ὑπάρχει. ἄρχοντος
 20 Ξενοκρ[ί]του⁵, β]ουλευόντων Καλλικράτους, Κλ[έ]ωνος, Μεγάρτα..

gessit, iam a. 139/8 initium cepit et sacerd. VIII, cuius ultimus archon est Xenocritus (v. 19), a. 140/39 finem habuit. Ultimis igitur vitae mensibus Attalus II (159/38) hos pictores misit Delphos. 1 Supplevi. -ίης edd., sed α in lapide. Cf. Asclepiadem tuendam Pergamenum IG XIV 2261, at v. not. 4. 2 Ζωγράφοι Ha., sed ζωγράφοι iam a. 1887 ex lapide restitui, ubi l servatur. 3 Cf. not. init. 4 τὰ [ἐν τῇ | λέσχῃ] dubitanter suppl. Fr., sed in lapide est τ[ι]|| (consentit Ba.), sc. τι, -τε, -τη, -τμ, et in fine lacunae Λ vel --, i.e. A vel E vel Σ (ergo τι[να] τῶν τᾶς Λέσχῃς? Hi.). De Polygnoti picturis describendis hic agi verisimillimum est; in quibus enarrandis Pausaniam X 25 auctore quodam doctissimo Pergameno usum esse coniecit E. Maass (ap. Susemihl. II 17) et hunc commentarium cum una illa descriptione scyphi Νεστορίδος (Athen. XI 488) comparari debere contendit. Quae si recte se habent, probabiliter statuemus, non solum scriptorem Nestoridis Asclepiadem (Myrleanum), de quo Suid.: γέγονε δ' ἐπὶ τοῦ Ἀττάλου [sc. II, et antea] καὶ Εὐμένους τῶν ἐν Περγᾷ βασιλέων, eundem esse atque hunc pictorem cognominem v. 3, sed etiam commentarium simillimum de picturis Lesches ab eodem esse compositum, qui pictor eas a. 139 ἀπεγράψατο. Nam et artifices permultos (sculptores, pictores, architectos) de arte sua scripsisse notissimum est (Susemihl I 515), et Suidam l.l. testimonia quae ad duos vel tres homonymos nequaquam aetate suppres pertinent turbasse et ad unum Asclepiadem rettulisse patet (Susem. II 16⁸⁵). 5 Cf. not. initialem. Nomina archontis et senatorum alterius semestris supplevi l.l.

683. Milesiorum inter Messenios et Lacedaemonios arbitrium, c.a. 140. Olympiae Victoriae Messeniorum (n. 80) basi inscriptum. Edd. Neubauer Arch. Z. XXXIV 128, 16 (Hicks¹ 200; Michel 31); Dittenberger I. Olymp. 52 (Syll.² 314; Kolbe Ath. Mitt. XXIX 1904, 376 et IG V 1, p. XV). Cf. G. Hirschfeld Arch. Z. l.l. 104; Tod Intern. Arbitr. 7 I; Rehm Milet I p. 231. [Hi]

Ἰ κρίσις περὶ χώρας¹ | Μεσσανίοις καὶ Λακεδαιμονίο[ις]. | πρε-
 σβευτῶν παραγενομένων παρὰ τῆς πόλιος | τῶν Μεσσανίων Μηγοδῶρου
 5 τοῦ Διονυσίου, | Ἀπολλωνίδα τοῦ Νικάνδρου, Χαρητίδα τοῦ Δορ[χ]-
 νίδα καὶ τὰ γράμματα ἀποδόντων ἐν οἷς διεσα[φεῖτο] ἀνανεωσαμένους
 τὰν ὑπάρχουσαν συγγένειαν κα[ὶ] φιλίαν ταῖς πόλεσι ποθ' αὐτάς δια-
 10 λέγεσθαι ὅ[πως] ἐπιχωρήσει ἡ πόλις ἀναγραφῆμεν εἰς Ὀλυμπίαν | τὰ γ
 κρ[ί]σιν τὰ γ γενομένην τῇ πόλει αὐτῶν ποτὶ τὰ μ | πόλι[ν] τῶν Λακε-
 δαιμονίων περὶ χώρας, ἀποδόντων | δὲ τῶν πρεσβευτῶν καὶ ἐπιστολὰ μ

Litteratura id potissimum memorabile habet, quod multifariam curvae lineae rectorum locum tenent. Capita I, II, III primae cuiusque litterae ἐκθέσει distinctae. V. 1. 2 maioribus litteris exarati. I (v. 3—28) plebiscitum Eleorum est, quo Messeniis per legatos petentibus venia datur arbitrii Milesiorum Olympiae publice proponendi, II (v. 29—40) epistula Milesiorum ad Eleos data, quam Elin attulerunt secum legati Messeniorum (v. 10), qua referunt se rogantibus Messeniis exemplum illius arbitrii dedisse, quod Olympiae incideretur, III (v. 41—70) ipsum arbitrium. Praeter v. 1. 2, qui totam fere lapidis latitudinem explent, titulus per duas columnas dispositus est, ex quibus sinistra I et II, dextra III continet. De aetate cf. not. 6.

1 Ager Dentheliatas situs erat ad occidentales montis Taygeti radices (Bursian Geogr. II 169; Kolbe IG V 1 p. 260). De eo inde ab antiquissimis temporibus litigabant Lacedaemonii et Messenii. Bellis Messeniis eo agro cum tota terra Messenia potiti erant Lacedaemonii, sed etiam Messeniis ab Epaminonda in patriam restitutis Lacedaemonii agrum Dentheliatem retinebant. At post pugnam Chaeronensem (a. 338) Philippi Amyntae f. arbitrio Messeniis redditus est. Item Antigonus Doson post pugnam apud Sellasiam commissam (a. 222) Messeniorum ius, quod paullo ante a Lacedaemoniis in dubium vocatum videtur, confirmavit. Iam cum L. Mummius a. 146 Achaeos devicisset, Lacedaemonii Messeniis litem intendebant. Quam a Mummio ipso diiudicatam esse, deinde vero eius iudicium a Lacedaemoniis denuo in disceptationem vocatum, N. ex Taciti narratione collegit. [Atque hoc quidem recte secundum Kolbium IG V 1 p. XIV₉₆, cum disertis verbis diceret Tacitus Ann. IV 43: *idem regis Antigonis, idem imperatoris Mummii iudicium*, nempe (Messeniorum) *regi Dentheliatem agrum . . . cessisse.*] Atqui Mummium definite decrevisse, ut Messeniorum esset ager, nusquam in hoc titulo legitur; quod decretum tamen, si modo factum erat, nullo modo taceri potuit. Immo Mummius statuisse videtur, ut utrique tenerent quod tum habuissent cum ipse in Graeciam perveniret. Ex hac re lis orta est, quia utrique se tum temporis in possessione fuisse dicebant. Quae lis paucis post Mummium annis (cf. not. 5) Milesiorum arbitrio diremta est ita ut Messeniis ager concederetur. Postea C. Caesar dictator eum Lacedaemoniis tribuit, M. Antonius triumphus confirmavit, sed a. 25 p. Chr. Tiberius Caesar Messeniis reddidit. Tac. Ann. IV 43. Dttb. A. 78 T. Flavius Monomitus geometra terminos examinavit IG V 1, 1431.

- παρὰ Μιλησίων ἐσφραγισμέναν, περιέχουσιν τάν τε γεγε[ν]ημέ[να]ν
 15 κρίσιν, διαλεγέντων δὲ κ[αὶ τῶ]μ πρεσβευτῶν ἀκολ[ού]θως τοῖς γε-
 γραμμένοις· ἔδοξε τοῖς συνέδροις, ἀπόκρι|σιν δοῦμεν, διότι τάν τε συγ-
 γένειαν καὶ φιλίαν τάν ὑπάρ|χουσιν ποτὶ τὰμ πόλιν τῶμ Μεσσανίων
 ἀνανεοῦν|ταί τε καὶ ἐπὶ πλείομ προάξοντι, περί τε τοῦ ἐπιχω|ρῆσαι
 20 ἀναγραφῆμεν εἰς Ὀλυμπίαν τὰγ κρίσιν τὰγ γεγενη|μέναν τῇ πόλει
 αὐτῶν ποτὶ τὰμ πόλιν τῶν Λακεδαι|μονίων περὶ τᾶς χώρας ἐπὶ τοῦ
 δάμου τοῦ Μιλησίων, |διότι ἐπιχωροῦντι καθὼς ἂ πόλεις τῶμ Μεσ-
 σανίων |ἐγεγράφει καὶ οἱ πρεσβευταὶ παρεκάλεον· ἐπαινέσαι |δὲ καὶ
 25 τοὺς πρεσβευτάς ἐπὶ τε τῇ ἐνδαμῖαι καὶ ἀνα|στροφαῖ αἱ πεποιήνται,
 δοῦμεν δὲ αὐτοῖς καὶ Φιλόνι|κον τὸν ταμίαν ξένια τὰ μέγιστα ἐκ τῶν
 νόμων, |καλέσαι δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐπὶ τὰγ κοινάν |ἐστίαν.
 II 30 Μιλησίων οἱ πρυτάνεις καὶ οἱ ἡγῆρμένοι ἐπὶ τῇ φυλακῇ¹ |Ἡλείων
 τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς συνέδροις χαίρειν· παρα|γενομένων πρὸς ἡμᾶς
 πρεσβευτῶν παρὰ Μεσσηνίων |Μηνοδώρου τοῦ Διονυσίου, Φιλοῖτου
 τοῦ Κρατίου καὶ |παρακαλούντων δοῦναι αὐτοῖς ἀντίγραφον πρὸς ὑμᾶς
 35 τῆς γεγενημένης κρίσεως Μεσσηνίοις τε καὶ |Λακεδαιμονίοις κατὰ τὸ
 δόγμα τῆς συγκλήτου, καὶ τῆς τε |βουλῆς καὶ τοῦ δήμου συγχωρη-
 σάντων τὰ προδεδηλ[ω]μέ[να]² καὶ ἐπιταξάντων ἡμῖν δοῦναι αὐτοῖς
 τῇγ κρίσιν, ὑπο|τ[τ]άξαντες αὐτὴν τῇ ἐπιστολῇ ἐδώκαμεν τοῖς πρε-
 40 σβευ[τ]αῖς, ὅπως διακομίσωσιν αὐτῇμ πρὸς ὑμᾶς ἐσφραγισμέ[ν]ην³ τῇ
 [δημ]οσάι σφραγίδι.
 III ἐπὶ στεφανηφόρου Εἰρηνίου³ τοῦ Ἀσκληπιάδου⁴, μηνὸς |Καλαμαι-
 ὦνος δευτέραι, ὥς δὲ ὁ στρατηγὸς [ἔγρα]ψε Κόιν|τος Καλιπρόνιος⁴
 Γαῖου υἱὸς⁵ μηνὸς τετάρ|του καὶ δεκά|του⁶ καὶ ἡμέραι ἐνδεκάτη
 45 κατὰ σελήνην ἀφ' ἧ[ς] ἡμέρας τῷ |δόγμα ἐγένετο, ἐκκλησία συνήχθη
 κυρία ἐν [τῷ θεά]τρῳ ἐν τῇ προειρημένῃ ἡμέρᾳ, καθότι Λα[κε-
 δαιμόνι]οι καὶ Μεσσήνιοι συνωμολογήσαντο, καὶ ἐπ[ε]κληρώθη |κρι-
 τήριον ἐκ παντὸς τοῦ δήμου τὸ μέγιστον ἐκ τῶν |νόμων, κριταὶ ἕξα-
 50 κόσιοι, καὶ εἰσέχθη ἡ κρίσις κατὰ τε |τὴν ἐπιστολὴν τοῦ προειρη-

2 ΠΡΟΔΕΔΗΛΟΜ. 3 Idem Milet I 222, 103: ἐπὶ στεφανηφόρου τοῦ [θε]οῦ
 τοῦ μετὰ Εἰρηνίαν. Rehm. Tempus ex tit. Milesiis certius erui non potest.

4 Plane eodem modo καλίκιος (calceos) scriptum est apud Polybium
 XXX, 19, 3, neque Ὀρόβιος (Orbius) apud Posidonium (Athenaeus V 214 f)
 dissimile est; nam vocalium insertarum o et i discrimen cum diverso
 liquidarum ρ et λ sono cohaerere videtur. 5 Unus homo senatorii or-
 dinis notus est Q. Calpurnius C. f. Piso cos. a. 135. Qui cum hic praetor
 vocetur, tribus certe annis ante eius consulatum res ad arbitrium Mile-
 siorum reiecta esse videtur. 6 Suppl. Dttb. (cf. Rehm 11.).

μένο[υ] στρατηγοῦ καὶ κατὰ τὸ δόγμα τῆς συ[γκλ]ήτου περὶ τοῦ
 ἐπαμφιλλό[γου] τοῦ κ[α]τ[α] 7 Λακεδαι[μον]ί[ου]ς [τ]ε [καὶ Μεσσηνίους,
 ὑπό]τεροι ταύτην τὴν χώραν κατεῖχον ὅτε Λεύκιος | Μόμμιος ὑπατος
 ἦ ἀνθύπατος [ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐπαρ]χείᾳ ἐγένετο, ὅπως οὗτοι οὕτως
 κατέχουσιν. [καὶ δι]ηγήθη8 αὐτοῖς τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν [μέτρ]ησιν8,
 ἐπὶ μὲν τοῦ | πρώτου λόγου ἑκατέροις μετρ[η]ταὶ Μιλήσιοι δεκα[πέντε],
 ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου λόγου μετρ[η]ταὶ Μιλήσιοι | πέντε, καθότι καὶ
 αὐτοὶ ἐδόδ[ε]κσαν. [καὶ λε]ξάντων | πρὸς τὴν τήρησιν τοῦ ὕδατος παρὰ
 [μὲν Λακεδαιμονί]ων Εὐδαμίδα τοῦ Εὐθυκλούς, παρὰ δὲ Με[σ]σηνίων
 Νί[κ]ι[ου]9 τοῦ Νίκωνος, καὶ ῥηθέντων τῶν λόγων ὅ[φ] ἐκατέ[τε]ρων,
 ἐκρίθη κατεισχῆσθαι ἡ χώρα ὑπὸ Μεσ[σ]ηνίων ὅτε | Λεύκιος Μόμμιος
 ὑπατος ἦ ἀνθύπατος [ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐπαρ]χείᾳ ἐγένετο, καὶ ὅπως
 οὕ[τοι] οὕτως | κατέχουσιν. τῶν ψήφων, αἷς ἔδοξεν κατεισ[χ]ῆσθαι | ἡ
 χώρα ὑπὸ Μεσσηνίων καὶ ὅπως οὗτοι οὕτω[ς] κα[τ]έχουσιν, πεντακ[ό]-
 σαι δ[ο]δοήκοντα τέσσα[ρες]. αἷς κατεισ[χ]ῆσθαι ὑπὸ Λακεδαιμονίω[ν], |
 δεκα[ε]ξ[ά]9.

7 περὶ — [κ]ατ[α] suppl. Hi. Ea condicione ad arbitrium vocantur, ut
 utrique parti oratione causam suam probare liceat arbitris, priusquam
 suffragium ineatur. Scriptura ἀμφιλλέγω n. 471³), ἀμφιλογία frequens est
 in titulis; cf. Rzach ad Hes. Theog. 229 (ed. 1902). 8 Suppl. Ko. 9 Cf.
 n. 722¹⁴; Syll.² 433²¹. 512⁸³. 732⁴⁴; cf. IG IX 2, 261. De hoc usu numerum
 suffragiorum decretis et iudiciis subiungendi cf. Wilhelm AEMOest. XX 79.

684. Q. Fabii Maximi ad Dymaeos epistula, c. a. 139?
 Dymis, nunc Cantabrigiae. Edd. * Boeckh CIG 1543 (Viereck Serm. gr. 3 IV;
 Hicks 202; Syll.² 316); Beasley Class. Rev. XIV 1900, 162. Cf. Colin Rome
 et Grèce 654; Holleaux Herm. XLIX 1914, 583⁴. [Hi]

ἐπὶ θεοκλίου Λέωνος¹, γραμματέρος τοῦ συνεδρίου² Στρατοκλούς. |
 Κόνιτος Φάβιος Κοίντου Μάξιμος³, ἀνθύπατος Ῥωμαίων, Δυμαίων

1 Vss. 1. 2 a Dymaeis additi tempus indicant quo proconsulis epistula
 huic lapidi incisa est. Boe. Cf. n. 674¹⁻⁵. 810¹⁻⁵. 2 Dymaeorum
 (cf. v. 4), non Achaeorum. Boe. 3 Q. Fabium Maximum Aemilianum
 cos. a. 145 intellexerat Boe., concedens sane etiam de Q. Fabio Maximo
 Serviliano cos. a. 142 aut de Aemiliani filio Q. Fabio Maximo (Allobrogico)
 cos. 121 aut denique de Q. Fabio Maximo Eburno cos. a. 116 cogitari posse.
 Primum, Aemilii Paulli filium, sumit Muenzer Realenc.² VI 1794 in eodem
 itinere Graeco quo Hierapytniorum et Itaniorum res iudicavisset, hanc
 quoque ad Dymaeos epistolam scripsisse [primum propter Achaeorum
 foedus a. 146 dissolutum, hic iam restitutum, tertium et quartum quia res
 nondum satis restauratae esse viderentur reiecit Bea. Rursus tertium
 aut quartum, cum annis 120 ille, 115 hic pro consule essent, praetulit
 Co., ea ipsa de causa, ut inter Graeciam restitutam et turbas novas

- 5 τοῖς ἄρχουσι καὶ συνέδροις καὶ τῇ πόλει χαίρειν· τῶν περὶ | Κυλλά-
 νιον⁴ συνέδρων ἐμφανισάντων μοι περὶ τῶν συντελεσθέντων παρ' ὑμῖν
 ἀδικημάτων, λέγω δὲ ὑπὲρ τῆς ἐμπρήσεως καὶ φθορᾶς τῶν ἀρ-
 χ(ει)ων⁵ καὶ τῶν δημοσίων γραμμάτων, ὧν ἐγελγόνει ἀρχηγὸς τῆς
 10 ὁλῆς συγχύσεως Σῶσος Ταυρομένεος ὁ | καὶ τοὺς νόμους γράψας ὑπε-
 ναντίους τῇ ἀποδοθείσῃ τοῖς | [Α]χαιοῖς ὑπὸ Ῥωμαίων πολιτ[ε]ία⁶,
 περὶ ὧν τὰ κατὰ μέρος διή[λ]θ[ο]μεν ἐν Πά[τ]ραις μετὰ τοῦ πα[ρ]όν-
 [το]ς συμβουλίου⁷. ἐπεὶ οὖν οἱ διαπρα[ξά]μενοι ταῦτα ἐφαίνοντό μοι
 τῆς χειρίστης κα[τα]στάσεως | [κα]ὶ ταραχῆς κα[τα]σκευῆν⁸ ποιούμενο[ι]
 τοῖς Ἑλλήσι πᾶσιν· οὐ μὲν γάρ⁹ τῆς πρὸς ἀ[λλή]λου[ς] ἀσυναλ-
 15 [α]ξί[ας]¹⁰ καὶ χρε[ω]κοπίας¹¹ οἰκεία¹², ἀλλὰ καὶ [τ]ῆς ἀποδοδομέ-
 νης κατὰ [χ]οινὸν τοῖς Ἑλλ[η]σιν ἐ[λευθερίας ἀλλότρια καὶ τῆ[ς] ἡμε-
 τέ[ρα]ς προαιρέσεως, ἐγ[ώ], πα[ρ]α[ρ]α[σ]χομένων τῶν κατηγύρων ἀληθινὰς
 ἀποδείξεις, Σῶ[σον] μὲν, τὸν γεγρονότα ἀρχηγὸν [τ]ῶν πραχθέντων καὶ
 20 νομογραφῆσαντα ἐπὶ καταλύσει τῆς ἀποδοθείσης πολιτεί[α]ς, κρίνας
 ἔνοχον εἶναι θανάτῳ παρεχώρισα¹³, ὁμοίως δὲ καὶ [Φορ]μίσκον¹⁴
 Ἐχεσθένης τῶν δαμιουργῶν¹⁵ τὸν συμπράξαντα | [τοῖς] ἐμπρήσασιν τὰ
 ἀρχεῖα καὶ τὰ δημόσια γράμματα, ἐπεὶ καὶ [αὐτοῖς] ὠμολόγησεν·
 Τιμόθεον δὲ Νικία τὸν μετὰ τοῦ Σώσου | [γεγονότα] νομογράφον, ἐπεὶ
 25 ἔλασσον ἐφαίνετο ἡδικοῶς, ἐ[κ]έλευσα¹⁶ προάγειν εἰς Ῥώμην, ὀρκίσας
 ἐφ' [ᾧ] τῇ νομηνίᾳ τοῦ ἐν[ά]του μηνός¹⁷.¹⁶ ἔστα[ι] ἐκεῖ, καὶ ἐμφα-
 νίσας [τῶ] ἐπὶ τῶν ξένων στρατηγ[ῶ]ν¹⁷, ὅπως ἂν [μὴ] πρότερον
 ἐπά[ν]εισιν εἰς οἶκον, ἐά[ν] μ[ὴ] αὖ--

spatium temporis paullo maius intercederet; quartum Ho.]. 4 Hominis, non loci, nomen est, qui princeps erat synedrii. Qui usus formulae οἱ περὶ τὸν δεῖνα in collegiis magistratuum designandis frequentissimus est (cf. n. 495¹. 831²²). 5 ἀρχῶν lapis. 6 Paus. VII 16, 10: ἔτεσι δὲ οὐ πολλοῖς ὕστερον (quam a. 146) ἐτράποντο εἰς ἔλεον Ῥωμαῖοι τῆς Ἑλλάδος, καὶ συνέδριά τε κατὰ ἔθνος ἀποδιδόασιν ἐκάστοις τὰ ἀρχαῖα. 7 Proconsulis consilium. Viereck p. 72. 8 κα[τα]σκευῆν pro κα[τά]πειραν suppl. Col.; ποιούμενο[ι], ἢ κολαστέα ἐστὶν Dobree, quod Boeckhius recepit quidem, sed iure incertum iudicavit (Dttb.). 9 τοῖς Ἑλλήσι πᾶσιν Bea., οὐ μὲν γάρ -- οἰκεία -- ἀλλοτρία Wilamowitz ap. Vie.; ποιούμενο[ι] διὰ παντός. — καὶ γὰρ οὐ μὲν οὖν ἐστὶ contra lectiones traditas Col. Sane copula aegre desideratur.

10 Bea. coll. Stob. Ecl. II 320.

11 Foucart ap. Bea.

12 Bea.

13 Vox ceteroqui ignota, sed similiter composito verbo καταχωρίζειν aliquatenus defensa. 'Morti concessi, pro παρέδωκα, tradidi. θανάτῳ bis cogitandum.' Herwerden Lex.² 1116. 14 Suppl. Boe. 15 Non foederis Achaici, ut Bea. censuit, sed Dymaeorum. Cf. Swoboda Staatsalt. 414.

16 Nomen Achaicum restituit Dttb.

17 Praetori peregrino.

685. Magnetum inter Itanios et Hierapytnios arbitrium, a. 139. Exemplaria duo: A vss. 1—87 Itani, in hod. monasterio *Toplu*; edd. Pashley Crete I 290 (CIG II p. 1100, 2561b); Halbherr Mus. It. III 1890, 570, 3; cf. Viereck Genethl. Gotting. 54; Wilhelm AEMOest. XX 1896, 71. B vss. 28—141 Magnesia ad Maeandrum, nunc Berolini. Coniuncta edd. Kern I. Magn. 105 (Syll.² 929; SGDI 5060; IGR I 1021); vss. 99—129 aliaque ectypo usus restituit Holleaux Herm. XXXIX 1904, 78; cf. Colin Rome et Grèce 510; Xanthudides *Εφ. ἀρχ.* 1908, 214. 238; Tod Internat. Arbitr. 37 LVI; Holleaux Arch. Papyrusf. VI 1913, 14 sq.; Muenzer Realenc. VI 1793. [H]

I A θε[ς] ἀ[γ]αθός. | [ἐπ]ὶ Ὀλυμπικοῦ 1, Σ[μ]ιτιῶν 2 ε' ἵσταμένου, ἀπο-
φασίς 3 Εὐφήμου τοῦ [Παυσανίου 4, | ν]εωκόρου τῆς Ἀρτέμιδος τῆς
Λευκοφρυγῆς, Κῶλου τοῦ Δημητρίου, Ἀρισταγόρου τοῦ Δημο |
Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀλέξανδρος, Λυκομήδου τοῦ Εὐπολέμου, Δημητρίου τοῦ
5 Δημητρίου τοῦ Ἡροπόδου, | Δημητρίου τοῦ Δημητρίου τοῦ Ἀναξαγό-
ρου, Αἰδοῦχου τοῦ Ἀπολλοδώρου, Μιννίωνος τοῦ Διονυσίου τοῦ Μιν-
νίωνος, Ἐπικούρου τοῦ Ἀρτεμιδώρου τοῦ Μοσχίωνος, Παυσικράτου
τοῦ Ἡροπόδου, Ἀπολλωνίου [τ]οῦ Ἀπολλωνίου, Εὐβοῦλου τοῦ Ἀλε-
ξίωνος, Βοθήου τοῦ Ἀνδρομάχου, Ἀρτεμιδώρου τοῦ Δημητρίου,
Ἀπολλωνίου τοῦ Διονυσιοδώρου, Ἐπικράτου τοῦ Διοκλέους τοῦ Διο-
νυσιοκλέους, Εὐβοῦλου | τοῦ Μάνδρωνος, χειροτονημένων καὶ αὐτῶν 5
10 ὅπῃ τοῦ δήμου 6 δικάσαι Κρησὶν Ἰ[τ]ανίοις τε καὶ Ἱ[ε]ραπυτνίοις

Per illam partem, quae utrobique exstat (A B v. 28 συναρόντων αὐτοῖς — 87 ἡ σύν[κλητος]), eas modo litteras uncis saepsimus, quae in neutro exemplari leguntur. Versuum divisionem expressimus ex exemplari Cretico usque ad eius finem (v. 87), deinde ex Magnetico. De aetate cf. not. 7. 27. 39. Iudicium est Magnetum inter Itanios et Hierapytnios Cretae de terra controversa, de quo non est quod fusius exponatur quia ipsi arbitrorum sententiae narratio totius negotii tam proluxa quam perspicua inserta est. Distinguuntur hae tituli partes: I (v. 1—37) Relatio arbitrorum de causa apud ipsos acta usque ad sententiam latam. II (v. 37—54) Narratio eorundem de origine et vicissitudinibus huius controversiae usque ad Magnetum arbitrium. III (v. 54 sqq.) ipsa arbitrorum sententia cum argumentis et instrumentis quibus ea nititur. 1 Sc. στεφανηφόρου, qui est eponymus Magnetum magistratus. Cf. 557₁₂ etc. 2 Cf. n. 589³. 3 Cf. n. 665₁. 4 Euphemum Pausaniae f. in titulo I. Magn. 94_{1,5} et in nummo Magnetico cuso non multis post a. 190 annis huius avum patrum existimat K. Fortasse Pausanias Euphemi f. n. 679³⁵ illius filius, huius pater existimandus est. 5 Sic etiam v. 26 arbitri de se loquuntur; videtur hoc referri ad prius aliquod arbitrium in eadem causa item populi Magnetum suffragiis constitutum. Cf. v. 50 δοθείσης δὲ τῆς ἡμετέρας πόλεως πρότερόν τε καὶ νῦν. 6 Magnetum, qui propter antiquam necessitudinem quae eis cum Cretensibus intercedebat (not. 11) huic ne-

κατὰ τὸ γεγο[ν]ός ὑπὸ τῆς συγκλήτου δόγμα καὶ κατὰ τὴν ἀποσταλεῖ-
 σα[ν] ἐπιστολὴν ὑπὸ Λ[ε]υκίου Καλοπορνίου Λε[υ]κίου υἱοῦ Πείσωνος
 στρατηγοῦ ὑπάτου 7· εὐκτό[ν] μὲν ἦν 8 --|ι - 131 - ἡμῶν εἰς μηδεμίαν
 φιλονικίαν καὶ πλεοναζο --|δ - 131 - ιεσθαι, μετ' εἰρήνης δὲ καὶ τῆς
 πάσης ὁμονοίας [καὶ οἰκειότητος] 8^a |τ[ὴν] πρὸς ἀλλήλο[υ]ς διαφυλάσσειν.
 15 εὖνοϊαν· ἐπειδὴ (δὲ) 9 οἱ καιροὶ πολλ[ά]κις - c. 101 -]ς |σ - 131 - τοὺς
 συγγενεστάτους εἰς διάστασιν τὴν πρ[ὸ]ς ἀ[λλή]λους ἐξάγουσιν |α[- 131 -
 π]ᾶσιν τοῖς οὖσιν ἐν φιλίᾳ διαλύειν ὅσον ἐφ' ἑαυτοῖς [τάς ἐκ πα-
 λαιῶν] χρ[ὸ]ν[ω]ν αὐτοῖς ἐπε[λ]ηλυθυίας ἔκθρας, θῶεν καὶ τὰ νῦν εἰς
 τὴν μεν - 121 - ε |λ[- 121 - Ἰτανί]ων καὶ Ἰεραπυτνίων· τῆς δὲ συγκλήτου
 στοιχοῦ[σ]ης 10 τῇ παρ' ἑαυ[τ]ῇ |πρ[ὸ]ς πάντας ἀνθρώ[π]ους ὑπαρχούσῃ
 20 δικαιοσύνῃ, δούσης κριτὴν αὐ[τ]οῖς τὸν ἡμέτερον |δ[η]μον, διατάξαντος
 δ]᾽ ἐπεὶ περὶ τούτων καὶ τοῦ στρατηγοῦ Λευκίου Καλοπορ[ν]ίου Λευκίου
 υἱοῦ |Πείσωνος, [καθ]ότι τὰ ἀποδοθέντα ἡμῖν ὑπ' ἑκατέρων γράμ-
 ματα περιέχει, ὁ δῆμος ἡμῶν |τοῖς τε ὑπὸ Ῥωμαίων τῶν κοινῶν
 εὐεργετῶν διὰ παντός γραφομένοις πείθεσθαι προαιρούμενος, μεμνη-
 μένος τε τῶν διὰ προγόνων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς γεγεννημένων ὑφ' ἑαυτοῦ
 πρὸς πάντας Κρητ[α]εῖς καλῶν καὶ ἐνδόξων 11, α καὶ θεοῦ χρησμοῖς
 25 καὶ τῇ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εἰδήσει κα[τ]ε[ξ]έλχεται, καὶ νῦν |μετὰ
 σπουδῆς καὶ φιλοτιμίας ἐποιήσατο τὴν αἴρεσιν τοῦ δικαστηρίου ἐν τῇ
 ὑφ' ἑκατέρων γεννηθε[σ]σι 12 |ὁμολόγῳ ἡμέραι. ἀποδειχθέντες οὖν
 καὶ αὐτοὶ 13 κριταί, παραχρῆμα ἀναβάντες ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέ-
 μιδος τῆς Λευκοφρυγνῆς σφαγιασθέντος ἱερείου ὠμόσαμεν καθ' ἱερῶν,

gotio destinati esse videntur.

7 Non recte Boeckhium de consule anni 58 cogitasse cum ex titulo στρατηγός ὑπάτος apparet, tum ex eis quae infra v. 41. 43 de Ptolemaeo Philometore rege leguntur. Quare Vie. id unum in medio relinquit, utrum consul a. 139 an a. 133 indicetur. Sed illud praestat, quia non probabile est multos annos post illius regis obitum elapsos esse priusquam Itanii ad senatum populi Romani confugerent. K.

8 Proximorum versuum summa sententia perspicua est, tenorem orationis reintegrare non magis potuit Dttb. quam editores, quorum supplementa recepit. Ex eis pauca Halbherrio, plura Kernio debentur.

8^a Suppl. Keil Εἰρήνη Sächs. Ges. 1916, 38. 9 Inseruit particulam K.

10 Sic recte K. Nam στοιχεῖν idem est atque ἀκολουθεῖν, ἀκόλουθα πράττειν.

11 De Cretensium et Magnetum familiaritate inde ab antiquissimis temporibus repetita cf. I. Magn. 17, ubi v. 16—23. 28—35. 38—41. 46—51 habes quattuor oracula qualia hic indicantur, et n. 20 decretum antiquissimum, ficticium sane, civitatum Creticarum de honoribus et privilegiis Magnetum. Cf. Kern Gründungsgesch. von Magnesia 1894; v. Wilamowitz Hermes XXX 1895, 177.

12 ΓΕΝΗΘΕΙΟ.

13 Cf. not. 5.

1 B παρόντων τῶν τε διαδικαζομένων ἀφ' ἑκατέρας πόλεως καὶ τῶν συν-
παρόντων αὐτοῖς, καὶ καθίσαντες ἐν τῷ ἱερῶϊ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς
Λευκοφρυγῆς διηκούσαμεν τῶν διαφερομένων, οὐ μόνον τὸν τῆς
30 ἡμέρας αὐτοῖς δόντες χρόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ πλεῖον τῆς νυκτός, πᾶσαν
ἀναδεχόμενοι κακοπαθίαν χάριν τοῦ μηθενός ὑστερῆσαι δικαίου μη-
θένα τῶν κρινομένων. τέλος δὲ λαβούσης τῆς δικαιολογίας, ἐνγρά-
φους θέμενοι τὰς γνώμας, τῷ μὲν ἀκριβεῖ τῆς ψήφου βραβευθῆναι
τὴν κρίσιν οὐκ ἠβουλόμεθα, συναγαγεῖν δὲ σπεύδοντες αὐτοὺς καὶ
αὐτοὶ καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀποκαταστῆσαι φιλίαν, ὡς ἦν
ἡμῖν 14 πάτριον καὶ προσῆκον ἡγούμεθα ἑκατέρους, τὰ πράγματα ἐφ'
35 ἱκανὸν προσκειόμενοι 15 εἰς τὸ συλλύσεως καὶ φιλίας αὐτοῖς παραίτιοι
γενηθῆναι. τῆς δὲ προθέσεως ἡμῶν μὴ τελειουμένης διὰ τὸ ὑπερ-
βαλλόντως αὐτοὺς τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλονικίαν ἐνεστάσθαι, συνέβη
τῇ ψήφῳ τὴν κρίσιν βραβευθῆναι, περὶ ἧς καὶ τὴν καθήκουσαν
ἔχθεσιν πεποιήμεθα.

II Ἰτάνιοι 16 πόλιν οἰκοῦντες ἐπιθαλάσσιον καὶ χώραν ἔχοντες προγο-
νικὴν γειτονοῦσαν 17 τῷ τοῦ Διὸς τοῦ Δικταίου ἱερῶϊ, ἔχοντες 18
δὲ καὶ νήσους καὶ νεμόμενοι, ἐν αἷς καὶ τὴν καλουμένην Λεύκην 19,
40 θλιβόμενοι κατὰ τινας καιροὺς ὑπὸ τῶν παρορόντων 20 Πραισίων
ἐπεσπᾶσαντο χάριν βοηθείας καὶ φυλακῆς τῆς τε πόλεως καὶ τῆς
χώρας, ἔτι δὲ καὶ τῶν νήσων, τὸν Αἰγύπτου βασιλεύσαντα Πτολε-
μαῖον 21, ὡς τὰ παρατεθέντα ἡμῖν 22 περὶ τούτων γράμματα περι-
εῖχεν, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ δ[ι]ακατεῖχον τοὺς προειρημένους τό-
πους· τελευτήσαντος δὲ τοῦ Φιλομήτορος βασιλέως Πτολεμαίου καὶ
τῶν ἀποσταλέντων ὑπ' αὐτοῦ χάριν τοῦ συντηρεῖν Ἰτανίοις τὴν τε
χώραν καὶ τὰς νήσους ἀπαλλαγέντων, οὕτως Ἰτάνιοι καὶ τῇ ἀπὸ

14 ἡμεῖν A. ἡμῖν B. Eadem discrepantia lapidum, qui praeterea vel
in levissimis rebus atque adeo in manifestis vitis consentiunt, etiam infra
v. 41. 57. 72 occurrit.

15 Lectionem confirmavit G. Olivieri testis ocu-
latus, per Pernierum v. cl. a nobis rogatus (a. 1914). προεσκεμμένοι.
O. Hoefel Mythol. Epigr., Progr. Dresd. 1910, 31.

16 De oppido Itano
cf. n. 463. 526; p. 764.

17 Sic recte A, γειτ[ο]νῶσαν B, vitio ni plane
fallimur ex verbi γειννιᾶν similitudine orto.

18 ΤΟΣ.

19 Hodie

Kyphonisi, meridiem versus ab Erythraeo promunturio, e regione agri

Itanii. Cf. Bursian Geogr. Griech. II 578 not. 1.

20 ΠΑΡΟΡΟΝΤΩΝ A

(exemplum B hic lacunosum est). Aut merus error quadratarii est aut

ex dialecto antiqua Dorica, quae eiusmodi correptiones vocalium contra-

ctarum haud paucas habuit (cf. Syll.² 626²), resedit. Dttb. Senioris aevi

usum explicat Brause Lautl. kret. Dial. 9.

21 Ptolemaeus VI Philometor

(v. 43) regnabat ab a. 181 ad 146. Cf. Or. 102⁶.

22 Cf. not. 14.

- 45 τῶν φίλων εὐνοῖ|αι συνχρώμενοῖ διεφύλασσον τὰ καθ' ἑαυτούς· ἐν-
 στάντος δὲ κατὰ τὴν Κρήτην πολέμου²³ καὶ μείζονος, | ἀνειρηγμένης²⁴
 δὲ²⁵ ἤδη καὶ τῆς Πραισίῳ πόλεως τῆς κειμένης ἀνὰ μέσον Ἰτανίων
 τε καὶ Ἰεραπυ|τνίων, οὕτως Ἰεραπότνιοι τῆς τε νήσου καὶ τῆς χώρας
 ἀμφισβητεῖν Ἰτανίοις ἐπεβάλαντο²⁶, φάμε|νοι τὴν μὲν χώραν εἶναι
 ἱερὰν τοῦ Ζηγὸς τοῦ Δικταίου, τὴν δὲ νῆσον προγονικὴν ἑαυτῶν ὑπ-
 ἀρ|χειν· τῶν δὲ παρὰ Ῥωμαίων πρεσβευτῶν τῶν περὶ Σερούσιον Σολ-
 50 πίκιον²⁷ παραγενομένων εἰς Κρήτην | καὶ τοῦ πολέμου λύσειν λαβόντος
 κατήντησαν καὶ Ἰτάνιοι ἐπὶ τὴν σύγκλητον· δοθείσης δὲ τῆς ἡμετέ|ρας
 πόλεως πρότερόν τε καὶ νῦν²⁸, καὶ τοῦ δόγματος περιέχοντος· ὃν
 τρόπον ἑκάτεροι ταύτην τὴν | χώραν καὶ τὴν νῆσον, περὶ οὗ²⁹ ἡ
 πρᾶξις ἐνέστηκε, κατεσχηκότες εἶχαν τῇ πρό τοῦ ἡμέραι³⁰ ἡ ὁ
 πόλε|μος ἐν αὐτοῖς ἤρξατο, οὗ πολέμου ἔνεκεν Σερούσιος Σολπίκιος
 κάκειν ἡ πρεσβεία εἰς Κρήτην ἀπεστά|λησαν, ὅπως οὕτως κρίνωσιν
 αὐτοὺς ἔχειν κ[α]|τέχειν τε καρπίζεσθαι τε ἐξεῖναι, ἔγνωμεν·
 III 55 ἐκ τῆς ὑφ' ἐκα|τέρων γεννηθείσης δικαιολογίας, τὴν χώραν [τῇ]ν ὑπὸ
 τὴν διαμφισβήτησιν ἡγμένην διακατεσχημένην | τε ὑπὸ Ἰτανίων καθότι
 προεκτεθείμεθα ἔω[ς] τοῦ τὸν προδιασφαρημένον πόλεμον γεννηθῆναι,
 οὕσαν | δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Ἰτανίων, καθ[ό]τι καὶ [οἱ ἐπιδειχ]θέντες
 ἡμῖν¹⁴ ὑφ' ἐκατέρων περιορισμοὶ τῆς χώ|ρας ἐμνήνουν, ὃ τε πρὸς τοὺς
 πρότερον [παροροῦντας αὐτ]οῖς Δραγμίους³¹ γεννηθεῖς <ης>³² περι-
 ἔχων | οὕτως· ὥροι³³ δὲ ὄντων αὐτοῖς τὰς χώρας τοῖδε· ὡς ὁ Σέ-
 60 δαμνος ἐς Καρύμας καὶ πέραν ἐς τὰν στεφά|ναν καὶ ἅ στεφάνα
 περιάμπα³⁴ ἐς ὀρθὸν ἐς Δο[ρθάννας ἐπὶ τὸν] λάκκον καὶ ἐς τὰν

23 De hoc bello apud auctores nihil traditur. 24 Ne mireris scripturam per El volgatissimam eandem esse in utroque exemplari.

25 Particulam adversativam omittit B. 26 Hic quoque terminatio -αντο aequē in utroque lapide invenitur. 27 Ser. Sulpicius Ser. f. Galba cos. a. 144. 28 Cf. not. 5. 29 Singularis videtur natus ex infelici exemplaris Latini, in quo *qua de re agitur* fuisse probabile est, imitatione.

30 Hoc quod iam in exemplari A restituerat H. collato titulo n. 646²² πρὸ τοῦ ἡ Γάιος Λοκρέτιος τὸ στρατόπεδον πρὸς τὴν πόλιν Θίσβας προστήγαγεν, in lapide Magnesiae eruto totidem literis scriptum exstat. 31 Steph. B. Δραγμός· πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. τὸ ἐθνικὸν Δράγμιος, ἡ Δραγμίτης, ὑπερ ἄμεινον (sic!). Buerchner Realenc. V 1645. 32 ΓΕΝΗ-ΘΕΙΣΗΣ uterque lapis. 33 Nescio an hic quoque vestigium antiqui-

oris dialecti (cf. Ionicum οὔρος) remanserit. Cf. not. 17. Locos ipsos, Iovis Dictaei fanum in prisci oppidi Παλαιόστρου vicinia situm, Καρύμας hodie Καρούμαις alia examinavit Xanthudides p. 215/6; cf. frustulum p. 214 B; E. Fraenkel SGDI IV p. 1038. 34 Sic A., ΠΕΡΙΛΑΝΤΑ B.

ὁδὸν καὶ πέραν ἐς| τὸν Μόλλον', καὶ πάλιν ὁ γενηθεὶς Ἰτανίοις [καὶ
 Πραισίοις κα]θότι ὑπογέγραπται· ἔδοξε τοῖς Ἰτανίοις καὶ τοῖς Πραι-
 σίοις θέσθαι εἰρήναν ἐς πάντ[α τῶ]ν χ[ρόνον ἐπὶ] τῇ χώρῃ ἂν νῦν
 ἐκάτεροι ἔχοντι, ἃς θρια τάδε·| ὡς ὁ Σέδαμνος ἐς Καρύμας ἐς τὰν
 δηράδα καὶ πέ[ραν ἐς] τὰν στεφάναν καὶ περιαμπέτιξ³⁵ ὡς ἂ στε-
 φάνα καὶ εὐθυωρία ἐς Δορθάννας ἐπὶ τὸν λάκκον καὶ ὡς ἂ ἐ[δὸς]
 65 ποτὶ μεσανβρίαν τᾶς ὁδῶ τᾶς ἀγώσας δι' Ἀτρῶνα καὶ ἐς| Μόλλον
 καὶ ἀπὸ τῷ Μόλλῳ εὐθυωρία ἐπὶ θάλασσαν', ὃ τε αὖ τοῖς³⁶ Ἰερα-
 πυτινίοις καὶ Πραισίοις γενηθεὶς περι[ο]ρισμὸς γεγραμμένος οὕτως·
 'οἱ δὲ θροὶ τᾶς χώρας ὡς ὁ Σέδαμνος ἐς Καρύμας ἐς τὰν δηράδα
 καὶ πέραν| ἐς τὰν στεφάναν καὶ περιαμπέτιξ³⁷ ὡς ἂ στεφάνα καὶ
 εὐθυωρία ἐς Δορθάννας ἐπὶ τὸν λάκκον'. τῶν δὲ προσηρημένων
 ὀρίων σαφῶς διειργόντων τὴν τε Ἰτανίων χώραν καὶ τὴν πρότερον
 μὲν οὖσαν Δραγμίων καὶ τὴν| Πραισιών, κατεχομένην δὲ νῦν ὑπὸ
 Ἰεραπυτινίων, τοῦ δὲ ἱεροῦ τοῦ Διὸς ἐκτὸς τῆς διαμφισβητουμένης|
 70 χώρας ὄντος καὶ περιοικοδομήμασιν καὶ ἐτέροις πλείοσι[ν ἂ] ποδεικτι-
 κοῖς καὶ σημείοις περιλα[μ]βανο[μένου, καθότι καὶ διὰ τῶν ἐπιδεικνυ-
 μένων ἡμῖν¹⁴ χωρογραφιῶν³⁸ εὐσύνοπτον ἦν, π[ρὸς] τούτοις ἀπε-
 δείκνυσιν| Ἰτάνιοι καὶ δι' ἐτέρων πλείονων γραμμάτων ὑπάρχουσιν
 τὴν διαμφισβητουμένην χώραν ἐνεργὸν καὶ οὐ|χ, ὡς ἔφασαν Ἰερα-
 πύτινιοι, ἱεράν καὶ ἀγεώργητον, φανερόν δὲ τοῦτο ἐγίνετο καὶ ἐκ τοῦ
 δόγματος καθ' ὃ ἐκρίνα[μεν, τοῦ γραφέντος καὶ ὑπὸ τῶν ἐληλυθότων
 75 εἰς Κρήτην π[ρ]οβευσιῶν τῶν περὶ Κόιντον Φάβιον, οἵτινες³⁹ ἐω[ρα-]

³⁵ Sic A., περιανπέτις B. ³⁶ Cf. v. 61 καὶ πάλιν ὁ γενηθεὶς Ἰτανίοις καὶ Πραισίοις. Eodem versu sequitur τοῖς Ἰτανίοις καὶ τοῖς Πραισίοις, ut videas articulum nihil habere offensionis. ³⁷ [περιαμπέτις] B.

³⁸ Delineationes, non descriptiones indicari apparet, quales gromaticorum Romanorum exstant: Mommsen Herm. XXVII 1892, 103; Schulten ibid. XXXIII 1898, 534. Geffcken-Ziebarth Reallex. 519. ³⁹ [Κόιντον Φάβιον οἵτινες ἐωραχότες totidem litteris exstat in B. At A miram lectionem ΦΑΒΙΟΝΑΙΤΙΑΙΟΝΕΩ ΠΑΚΟΤΕΣ exhibet. Hic ipsum Αἰτίλιον non licere Fabii cognomen interpretari, ut H. fecit, non est quod demonstrem. At ex cognomine Αἰμιλιανόν corruptum dicat quispiam, praesertim cum Q. Fabius Q. f. Maximus Aemilianus cos. a. 145 optime huc quādrēt. Sed sic alter quadratarii error statuendus est, pronomen relativum omissum, neque perspicitur cur in lapide Magnetico non item addatur cognomen. Praeter Aemilianum etiam Q. Fabius Q. f. Maximus Servilianus cos. a. 143 in censum venit.' Dttb. At enim Servilianus a. 140 in Hispania degit, cum huic Aemiliano, Aemilii Paulli et Polybii amico, multae cum Graecis rationes intercederent. Idem Aemilianus ad Dymaeos scripsit n. 684³ (ubi etiam con-

- κότες τό τε ἱερόν καί τόν περίβολον αὐτοῦ ἰδίοις σημε[ί]οις καί περι-
οικοδομήμασιν περιεχόμενον, ἑωρα|κότες δὲ καί τήν χώραν τήν δημορον
τῷ ἱερῷ, ὑπὲρ μὲν ἱερᾶς χώρας οὐκ ἔγραψαν οὐδέν, καίτοι γε
Ἱεραπυ|τνίων ῥητῶς ὑπὲρ ἱερᾶς χώρας ἡξιοκότες τήν σύγκλητον,
Ἱτανίων δὲ περὶ χώρας τῆς ἑαυτῶν τῆς καλουμέ|νης Ἑλείας καί
νήσου ἰδίας Λεύκης, γνόντες δὲ ὅτι ἡ παροροῦσα χώρα τῷ ἱερῷ οὐκ
ἦν ἱερὰ οὐδὲ ἀγεώργητος, ὅ|π[ε]ρ χώρας μόνον ἐφαίνοντο μναίαν πε-
ποιημένοι, γράψαντες ἵνα ἔχωσιν κατέχωσιν τε καρπίζονται τε',
80 τοῦ |[κ]αρπίζεσθαι γραφομένου κατὰ χώρας γεωωργημένης τε καί
γεωωργηθησομένης, ὅπερ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς χώρ|ας οὐκ ἦν ἐνδεχόμενον·
νόμοις γὰρ ἱεροῖς καί ἀραις καί ἐπιτίμοις ἄνωθεν διεκεκώλυτο ἵνα
μηθεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Δικταίου μήτε ἐννέμηι μήτε ἐναυ-
λοστατῇ μήτε σπεῖρῃ μήτε ξυλεύῃ, καίτοι γε Ῥωμαίων, | ὅταν περὶ
ἱερᾶς τινος χώρας διαφέρωνται, γραφόντων ῥητῶς, καθότι καί τὰ
παταθέντα ἡμῖν ἐφ' ἐτέρων | δόγματα περιεῖχεν. τὸ δὲ πάντων
μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον τεκμήριον τοῦ ἐγνωσμένων τῶν καθόλου
85 πρ[α]γμάτων ὑπὸ Ῥωμαίων ἐφ' ὁμολογουμένοις ἡμᾶς καί κεκριμένοις
τὴν ψῆφον ἐπενηνοχέαι· Ἱτανίων γὰρ ἀξιοσάν|των τήν σύνκλητον
ἵνα τὸ ἐνφοδομημένον ὑπὸ Ἱεραπυτνίων χωρίον ἐν τῇ κρινομένῃ
B χώρῃ καθαιρεθῇ, ἡ σύν|κλητος ἐπέταξεν Λευκίῳ Καλοπ[ο]ρνίῳ 40
Λευκίου υἱῷ Πείσωνι στρατηγῷ, ὅπως | καθαιρ|εθῇ εἴ τι ἐνφοκοδόμηται,
φανερῶς καί διὰ τοῦ τοιοῦτου -- | ... ετων κρατούντων. ἀκολούθως
90 δὲ τοῦτοις οἱ μὲν αὐτοὺς -- | ... ντες Ἱτανίοις παρῆσαν, οἱ δὲ κατὰ
πόλεις ἐνγράφους - σι - σ ... π -- | ... ἀποδεικνύντες ἄνωθεν τὰ
διαμφισβητούμενα Ἱτα|νίων] γεγονότ[α -- | ...] τῶν μέχρι τοῦ δη-
λουμένου διὰ τοῦ δόγματος γεγονέν[αι -- | ποιη]τῶν καί ἱστοριαγρά-
φων 41 ἀποδείξεις, ἃς καί αὐτοὶ ἡμ[ῖ]ν π - σι - ες -- | ... τους δι-
καιολογία· τὰ γε μὴν περὶ τῆς νήσου τῆς καλουμέ|νης Λεύκης -- |
95 ... τῶ]ν Ἱεραπυτνίων ἐξωμολογημένας εἶχεν τὰς ἀποδε[ί]ξις -- |
- σι --] τε τὴν νῆσον οὔσαν καί διὰ τὰ γεγεννημένα περὶ αὐτ[ο]ῦ -- |
τὴν Π[ο]ρλεμαϊκὴν οἰκίαν εἰς προστασίαν καί φυλακὴν ἑαυτοῖς κ - 141 -
κά -- | ἰσχυρ|ίζεσθαι τὰς ἀποδείξεις ἐπιστολαῖς βασιλικαῖς, ἀντίγρα-
φ[α] 42 δὲ α]β[ε]τῶ[ν -- | ... τῇ]ν νῆσον πολλάκις στρατιωτῶν γραμμάτων

trarias opiniones commemoravimus). 40 Hinc usque ad finem uno
utimur exemplari Magnetico, sed id ipsum quo propius ad infimum mar-
ginem degrediaris eo magis detritam et evanidam scripturam habet.

41 Cf. n. 560₁₃ sq. 42 Inde ab hoc loco supplementa fere omnia
Holleauxio debentur.

- 100 τε ἀποστολῶν το δοῖ[---] τῇ]ν νῆσον φερουρία, πρὸς δὲ
τούτοις λογιαῖς τε σιτικαῖς ἀπολο[γ καὶ ἐνε[---] ὑπ]έρ τῆς νήσου
κατὰ τινων ὑπὸ Ἰτανίων γεγραμμέναις. ὡς ἀπεδείκν[υσον δι]ά 42 τε
[π]λειόν[ων ἐτέρων χρηματισμῶν κ]αὶ διὰ λευκωμάτων ἅτινα τὰς
ἐνιαυσίους εἶχεν τῶν τε[ταγμέν]ων διοικ[η]σεις, [πρὸς δὲ τοῖς προει-
ρημένους καὶ δι' αὐτῶν ὧν αἱ τε λοιπαὶ πόλεις καὶ αὐτοὶ δὲ Ἰε[ρα-
π]ύτνιοι γεγράφ[ασι περὶ τῆς | προδεδηλωμένης νήσου εὐσύνοπτοι
105 ἡμεῖν ὑπῆρχεν τὸ καὶ τὴν [προ]δεδηλωμένην νήσ[ον προ]γονικήν | εἶναι]
Ἰτανίων καὶ διακατεισχῆσθαι ὑπ' αὐτῶν καὶ διὰ τῆς τῶν φίλων
αὐ]τῶν κα[λ]ῆς προνο[ο]ίας μέχρι τῆς πε[ριπετ]είας(?) καὶ μέχρι τοῦ
συστάντος ἐν Κρήτῃ πολέμου, ὧν ἀνα[---] τ[ι] - χ[ά]ριν ἐπεμνήσθ[ημεν ἐν
τῇ προεκθέσει | ἔγνομ]εν γάρ τὴν τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου προ-
στασίαν καὶ [κεκυρωμέν]ην παρὰ τοῦ κοιν[οῦ τῶν Κρηταίων | παρ'
ᾧ]ν ἔλαβον εὐδόκησιν, καθότι τὸ παρατεθὲν ἡμῖν διάγραμ[μα περι]-
εἶχεν, Ἰαν[ύ]τ[ρο]ι, ἐπεὶ αὐτοῖς ἀποστ[ε]λάντες ἐπιστολὴν διεσάφησαν
ὅτι ἐπὶ τὴν νῆσον αὐτῶν τὴν [καλου]μ[έ]νην Λεύκην Πραῖσιοι μέλ-
110 λουσιν | ἐπέρχεσθ]αι, φανερόν ποιοῦντες καὶ διὰ τοῦ τοιοῦτου τρόπου
- τ[ι] - ἔχον ἄλλας τὰς π[ό]λεις(?) -- | . . Γο]ρτυνίων [δ]ὲ συνπαρόντων
ἐπὶ τῆς κρίσεως Ἱεραπυτ[ν]ίοις, [παρετίθεν]το ἡμῖν Ἰά[ν]ιοι ἀποστα-
λεῖσαν πρὸς ἑαυ[τ]οὺς πρότερον ὑπὸ Γορτυνίων ἐπιστολήν, δι' ἧς
ἐκδοχ[λ]ο]ν ᾗ[π]ασιν ἐγίνετο ὅτι | ἐπιμελῶς] προνοοῦμενοι Γορτύνιοι τοῦ
κατὰ Ἰανίους συμφέρον[τος ἐμ]ήνυσ[α]ν αὐτοῖς περὶ Πρα[ι]σίων, ὅτι |
περὶ τῇ]ν νῆσον αὐτῶν τὴν Λεύκην γίνονται ὡς κυριεύοντ[ες]. ἀνε-
115 γνώσθη τ[ε] ἡ ἐπιστολ[ή] καὶ ἀνεγράφη, γε[νο]μένης ὑπ' οὐδενὸς ἀντι-
λογίας, ἐκρίναμεν δὲ καὶ αὐτῆς [ἀντίγραφον] καταχωρίσαι (τὸ ὑπο-
γεγραμμένον | 'Γορ]τυνίων οἱ κόρμοι καὶ ἡ πόλις Ἰτανίων τοῖς κόρμοις
καὶ [τ]ᾷ πόλ[ι] χαίρειν' πεπεισμένοι ὑπ' ἀνδρὸς τινος | ὃς δεδ[ή]λωκεν
ὅτι οἱ Πραῖσιοι οἰκονομούνται 43 περὶ τᾶς Λεύκας [ὥστε, στ]ρατιᾶς
γενομ[έν]ας, κρατῆσαι αὐ[τ]ᾶς, τὰδ] ἐκρίναμεν ὑμῖν ἐπιμελῶς ἀπο-
στεῖλαι· ὑμὲν καλῶς [ποιήσετε τ.] ἐν τῷ χωρίῳ -- | . . ἐπ . . . σιν
θέμενοι παρωρῶν(τές) τε εἰ χρειάν ἔχετε ἐν τῷ χωρίῳ]ν ἐ[πιταδεῖω]ν·
120 γεγράφ[αμεν οὖν ὑμῖν, καίπερ ὄν]ιτων] τούτων φίλων τῷ τε βασιλεῖ
καὶ αὐτοῖς ὑμῖν, [δι]ὰ [πα]ντ[ό]ς ἐπιμε[λ]ούμενοι κ[α]τ[α] βω[λ]όμενοι ἀεὶ
χαρίζ[εσθ]αι[τε] τῷ τε βασιλεῖ καὶ τοῖς τῷ βασιλέως φίλοις·
'Ἱεραπύτνιοι δ[ὲ] εἴτε τῆς ἀμφισβ[η]τ[η]σ[ε]ως ἀντε[χ]όμενοι 44 καὶ φά-
σκοντες τὴν νῆσον ἑαυτῶν εἶναι προγονικήν [τε] καὶ [μὴ ἀμ]φισβ[η]

43 Le. οὐκ ἐνοχλοῦνται correptione Dorica (not. 20). 44 Suppl.
Ph. Legrand.

τουμέ[ν]ην --|.ς τε ἀρχούσης καὶ τῆς τῶν Στγλιτῶν⁴⁵ φήσαντες
 πλοῖον εὐ-σι-υ τὸμ πολεμ[---|.]υκραι καταχθῆναι καὶ παρακαλοῦντες
 125 τὸς Ἰτανίους περὶ τούτων [...μν]εῖαν τιν[ά --|.ς] αὐτοὶ Ἰτανίοις τὴν
 ὑπογεγραμμένην ἐπιστολήν· “Ἱεραπυτνίων οἱ [χόρμοι κ]αὶ ἡ πόλις
 Ἰταν[ίων τοῖς |χόρ]μοις καὶ ταῖ πόλει χαίρεν· βέλτιον ὑπελάβομεν
 γράψαι ὑμῖν ὅπως διὰ [τὸ σ]υμβεβηκὸς --| καὶ Πραισιῶν καταῖται
 τὸ πλοῖον τὸ Κυδάνορος⁴⁶ ἐκ τᾶς ὑμᾶς νάσω Λεύ[κας . . .] ἀδι-
 κοῦσι --|σαιτε ἐπιστροφάν τινα ποιησάμενοι περὶ τούτων ὅπως μὴθὲν
 ἀδικήσητε --|... ὁμοίως δὲ καὶ ἄμές, εἴ τί κα συμβαίη τινὶ ὑμῶν
 130 τοιοῦτο ἐν τᾷ ἀμ[α] μῆθενι ἐπιτρέψομεν. [ἔρρωσ|θ]ε”. τίς οὖν ἂν ἔτι
 προσδέξαιτο τὴν ὑπὸ Ἱεραπυτνίων κατὰ Στγλιτῶν κατασ[κ]ε[υ]--|τῶν
 προγονικὴν τὴν νῆσον ἑαυτῶν λεγόντων· ὅτε δὲ Πραισιῶν -σι-
 πο.υμε--|... εἰρημένων ἀποδείξωσιν ἰσχυροτέραν πίστιν τῆς τούτων
 α-γι-εχη..εν δι[---] ἅπαντες μὲν γάρ⁴⁷ |ἄν]θρωποι τὰς κατὰ τῶν
 τόπων ἔχουσι κυριείας ἢ παρὰ προγόνων [παραλαβόντες αὐτο]ὺς [ἢ
 πριάμενοι κα[τ’]’⁴⁷ ἀργυρίου δόσιν ἢ δόρατι κρατήσαντες ἢ παρὰ τινος
 135 τῶν κρείσσον[ων] σχόντες· ὧν] οὐθὲν [φανερὸν ἐσ]τι⁴⁷ συμβεβ[η]κὸς
 Ἱεραπυτνίοις· οὔτε γὰρ παρὰ προγόνων παρειληφότες οὐ[τε --σι-]ης
 τῆς φ--|.ας οὔτε διὰ τοῦ ἀξιώματος ὑπογ[ρ]άψαντες οὔτε ὡς
 αὐτοὶ ἐκ τῆς [νῆσου] ονσανη--| [κατ’ οὐδέ]να τῶ[ν] τρόπων, οὐδὲ
 μὴν κατὰ πολεμικὴν περίστασιν εἰσ[κ-σι-]ωταμ--| -γι-η — μὴδὲ
 γάρ⁴⁸ πεπολεμηκέναι τ[οῖς] Ἰτανίοις ἔφασαν — οὔτε μὴν μ-σι-ημῆς
 --|.τούτων εὐρίσκοντο οὐδὲ ὑπ’ αὐ[τῶν] Ἰτανίων ἦν τι αὐτοῖς
 140 δεδο-σι-μου δι--| -γι- ὑπὸ πάντα τὸν τόπον· εἰ δὲ τῶν ἐναντίωμ
 μήτε γέγο[νεν] μήτε--⁴⁹

⁴⁵ De Stelitarum sicut de Praesiorum vicinorum rebus cf. n. 524.

⁴⁶ ΤΟΚΥΔΑΝΟΤΟΣ corr. Dtth. ⁴⁷ Suppl. Dtth. ⁴⁸ ΗΜΙΔΕΓΑΡ
 lapis. Exspectaveris οὐδέ, sed hic soloecismus inferiore aetate perfrequens
 est. Dtth., qui correxit. ⁴⁹ Sequuntur reliquiae inutiles.

686. Polybius, post a. 146. Olympiae. Ed. * Dittenberger
 I. Olymp. 302 (Syll.² 317). [Hi]

ἡ πόλις ἡ τῶν Ἡλείων Πολύβιον | Λυκόρτα Μεγαλοπολεῖτην.

De Polybii legibus post Corinthum deletam latis et honoribus cf. (Polyb.)
 XXXIX 5 B-W περὶ τοῦ ἐσχάτου καιροῦ καὶ τὰς προεξημένους πράξεις εὐδο-
 κούμενοι κατὰ πάντα τρόπον ταῖς μεγίσταις τιμαῖς ἐτίμησαν αὐτὸν κατὰ πόλεις καὶ
 ζῶντα καὶ μεταλλάξαντα (haec e decreto excerpta esse videntur). Plura monu-
 menta, imprimis anaglypha, quale Clitore inventum est (IG V 2, 370), post
 mortem demum (c.a. 117) posita esse videntur: IG V 2 p. XXXI^{27.39} (Megalopoli);
 304 (Mantineae); Paus. VIII 37, 2 (IG V 2, 537?). Polybii posterī: n. 892.

Δ 687. Athenienses sacerdotem Aesculapii honorant, c.a.

137/6. Athenis in museo nat. Fragmenta tria inter se contigua (IG II 5, 385e + II 5, 496c + II Add. 453b p. 418), quae composuit Wilhelm Berlin. phil. Wochenschr. 1902, 1098. 1099. Coniuncta ed. IG II² 974. Cf. Haussoullier Rev. arch. XLIII 1882, 253; Ferguson The priests of Asklepios 168.

[Kt]

ἐπὶ Ἑρακλείτου¹ [ἄρ]χοντος ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος ἐ[βδόμης]² πρυτανείας, ἤ Διονύσι[ο]ς Δημητρίου Ἀνακταῖς ἐγραμ[μάτευεν· Γαμ]λιῶνος³ τρίτῃ μ[ε]τ' εἰκάδας⁴, ἐβδόμῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας·
 5 ἐκκλησία ἐν Πειρ[α]ιεῖ· τῶν προσέδρων ἐπεψήφισ[εν --] | Εὐπολέμου Ποτάμ[ι]ος καὶ συμπρόεδρο[ι]· | [ἔδοξεν] τεῖ [βουλευὶ καὶ τῶν δήμωι]· | Διογένης [Διοκ]λείδου⁴ Κυδαθ[ην]αῖς εἶπεν· ἐπειδὴ -- | Νικοκ[ράτου]⁵ Φλυαῖς ὁ γενόμε[νος] ἱερεὺς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ὑγείας ἐπ[ὶ] τὸν ἐπὶ
 10 Τιμάρχου¹ ἄρχοντος ἐν[αυτὸν] τὰ τε εἰσιτητήρια ἔθυσ[εν] καλῶς καὶ εὐσεβῶς τῷ Ἀσκλη[πι]ῳ καὶ τῇ Ὑγείᾳ καὶ τοῖς ἄλλ[οι]ς θεοῖς οἷς πάτριον ἦν, καὶ ἐβουθ[ύτη]σεν Ἀσκληπιδί[οις]⁶ καὶ Ἐπιδαυρίοις⁷ καὶ ἡρώεσσιν⁸ παρὰ τῷ Ἀσκληπιδίῳ⁹ τῷ ἐν ἄστει | καὶ τὰς τούτων παννυχίδας συνετέλεσεν· θύσας δὲ καὶ ὑπὲρ | τῆς βουλῆς καὶ τοῦ
 15 δήμου καὶ παιδ[ων] καὶ γυναικῶν τὰς θυσι[ας] ἐν ἅπασιν ἀπήγγειλεν τεῖ βου[λευ]ῖ γεγονέναι τὰ ἱερὰ καλὰ καὶ | σωτήρια· ἔστρωσεν δὲ καὶ τὰς κλ[ίνας] -- | ..]εἰ τῶν θυσιῶν ἐπιφανῶς καὶ ε -- | ἔδωκε δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ θυγατ[έ]ρα -- εἰς τὰ | Ἐπιδαύρια ἀρρηγοροῦσαν¹⁰ βουλ[ό]-
 20 [μενος -- τὰς] | πρὸς τοὺς θεοὺς τιμὰς καὶ τὴν τ -- | σεν καλῶς καὶ ἐνδοξῶς ταῦρον -- | καὶ παννυχίδα(ς) συνετέλεσεν παρ' ἑ[λ]λον τὸν ἐν-
 25 αὐτὸν(?)· κατέστησεν | δὲ καὶ τὸν ὄν Δῖον κλειδοῦχον¹⁰ κα[ὶ] -- | κα[ὶ] θ' ἐκάστην ἡμέραν γενομένης θε[ραπείας] -- | τῷ θεῷ κεχορήγηκεν ἔκτενῶς τοῦτ' -- τοῦ Ἀσκληπιοῦ | καὶ τῆς Ὑγείας καὶ τοῦ ναοῦ καὶ τῶν ἐν -- | - ε. 51 - τ) ἣν καθήκουσαν [ἐπιμέ]λειαν ἐποιή-
 [σατο -- | - ε. 101 - ν]προ - ε. 81 - δὲ καὶ τὴν βου[λ]ήν -- | - ε. 101 -]αποῖ
 30 [- ε. 61 - π]ε]ρὶ τούτων τ -- | - ε. 111 - με - ε. 101 - ας ἕως ἂν δ -- | -- αὐτῶν δια -- | -- τοσ ἀναθ -- | -- δ. ο --

Litterae ΑΛΠΞ.

1 Archon Ἑράκλειτος a. 137/6 in munere fuisse videtur, archon Τιμάρχος (v. 9) a. 138/7. Wilh. cf. PA Add. 6495a.

2 Suppl. Kl. 3 Annus fuit communis ab Hecatombaeone solido incipiens, quo prytaniae I—V dies 29, VI dies 28, VII—XI dies 30, XII dies 31 tenebant. Tum dies 23 Gamelionis = dies 27 prytaniae septimae.

4 Suppl. Wilh. 5 Suppl. Ferg. 6 Suppl. Kern Realenc.² VI 46₂₆.

7 Cf. n. 88². 8 Cf. A. Mommsen Feste d. St. Ath. 218. 9 Suppl.

Hauss. 10 Cf. Mommsen 246¹.

688. SC de Priensibus, a. 135. Priens in cella templi Minervae; pars nunc Londini. Edd. * Boeckh CIG 2905; Le Bas-Wadd. III 196/8; Hicks I. Brit. Mus. III, CCCCIV (Viereck Serm. graec. 21 XIV; Syll.² 315); I. Priene 41. Cf. Sonne De arbitris 13⁹. 14 XIX. XX. [Hⁱ]

δόγμα τὸ κομισθὲν παρὰ τῆς συγχλήτου Ῥωμαίων ὑπὸ τῶν ἀποσταλέντων πρεσβευτῶν ὑπὲρ τῶν πρὸς Σαμίους· Σερούιος Φολοούσιος Κοῖντου υἱός¹, στρατηγὸς ὅπατος², τῇ συγχλήτῳ συνεβουλεύσατο ἐγχομισθίῳ πρὸ ἡμερῶν πέντε εἰδυῶν Φεβροαρίων· γραφομένην παρεῖσαν Λεύκιος Τρεμήλιος Γναίου Καμελλία, Γάϊος Ἄννιος Γαίου Καμελλία, Λεύκιος Ἄννιος Λευκίου Πολλία³· περὶ ὧν Σάμιοι πρὸς βεβουλαὶ Τηλέμαχος Μάτρωνος, Λέων Λέοντος | ἄνδρες καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ φίλοι παρὰ δήμῳ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ καὶ φίλου συμμάχου τε ἡμετέρου, λόγους ἐποιήσαντο | κατὰ πρόσωπον πρὸς Πριηνεῖς περὶ χρόρας [καὶ ὀρίων⁴, ὅπως ὦσιν] καθὼς Γναῖος Μάνλιος⁵ καὶ

De argumento cf. n. 599. Supra hoc senatus consultum aliud et hoc quidem paullo antiquius muro incisum erat (I. Priene 40), quod foedus cum Romanis renovatum, priora arbitria quae Priensibus favebant, lata [περὶ ἐλλήνων] θέναι εἰς ἐκείνην τὴν χώραν Μάνλιον καὶ τοὺς δὲ πρεσβευτάς, restituta, regionem quam Prienses reclamaverant integram secundum Rhodiorum iudicium, sublato etiam adverso [Anti]goni edicto, redditam refert, mutilum sane sed probabili ratione suppletum. Denuo Samii, deinde Prienses cum legatos Romam misissent, iam demum res a senatu confirmatur (hic n. 688). — Super priore senatus consultum de Priensibus c.a. 155 ab Ariarathe et Attalo vexatis (Or. 351), infra consultum anni 135 novum reperiatur arbitrium urbis ignotae (I. Priene 42), cuius iudices Rhodiorum terminos magnam partem excisos Asia iam in provinciae formam redacta reintegraverunt. Cf. I. Priene *Beilage* ad calcem libri. 1 Ser. Fulvius Flaccus cos. a. 135. Realenc. VII 248, 64.

2 Cf. n. 592¹. Suppl. Mommsen Eph. epigr. I 223. Quo modo Graeci titulum στρατηγῶς aut severiore aut liberiore sensu adhibuissent, demonstravit Holleaux Herm. XLIX 1914, 586/7. 3 Suppl. Hicks, monens reliqua tribuum nomina quae ab his litteris inciperent (Ποπλία, Πομπία, Πουπία) longiora esse quam ut hic scripta fuisse possent. 4 Controversia de agris in continente terra haud procul a Priene sitis orta esse videtur inde, quod quondam oppido Carico cui Μελία nomen erat bello capto ager (ἀ χώρα ἀ Μελιάς I. Priene 37⁵⁵) sorte inter Samios et Prienses divisus erat. Qua in sortitione utrique sibi illam litigiosam terram obtigisse contendebant, provocantes ad scriptores rerum gestarum (ibid. v. 118 sqq.). Ac primum quidem Lysimachus rex c.a. 283/2 iudicavit de Batinetide terra. Cf. eius epistulam ad Samios Or. 13; I. Priene 500; v. Wilamowitz SB Ak. Berl. 1906, 39. Qui Batinetidem Samiis, Dryssam modo regionem Priensibus attribuit. Post illius arbitrium nulla amplius lis fuit nisi de

οἱ δέκα πρεσβευταὶ διέταξαν | [μετὰ τὸν πρὸς Ἀντίοχον πόλεμον· καὶ
περὶ ὧν Πριηνεῖς πρεσβευταὶ --]ρου, Ἀναξ[ι--], | Ζηνόδοτος Ἀρ[τέμω-
νος⁶, ἄνδρες καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ φίλοι π[αρά δῆμου κα]λοῦ καὶ
ἀγ[αθοῦ] συμμάχου τε [ἡμετέρου] | λόγους ἐποῆσα[ντο κατ]ὰ πρόσω-
[πον πρ]ὸς Σαμίους[ς] περὶ χώρας καὶ περὶ ὁρίων, ὅπως οὕτως ὧ[ς]ιν
10 καθὼς ὁ δῆμος ὁ Ῥοδίων | ἐκατέρων θελόν[τ]ων ἔκρινεν· περὶ τούτου
τοῦ πράγματος ἀποκριθῆναι οὕτως ἔδοξεν· ἡμῖν οὐκ εὐχ[ερ]ές (εἶναι)
ἐστίν⁷ μετα[θεῖναι] δ ὁ δῆμος ὁ Ῥοδίων ἐκατέρων θελόντων κέκρι[κε
κ]αὶ ὀρ[ισμὸν] πεποιήται, τοῦ⁸ μ[ὴ] τούτῳ τῷ κρίματι καὶ τού[τοις
τοῖς ὁρίοις] ἐμμένει[ν] ἔδοξεν. τούτοις τε τῷ κρίματι καὶ τού[τοις τοῖς
ὁρίοις ἐμμένει]ν ἔδοξεν. τούτοις τε ξένιον εἰς ἐκάστην πρεσβείαν ἕως |
ἀπὸ σπαστερτίων νόμων ἑκάτὸν εἴκοσι [Σερούριος Φ]ολ[ο]ύριος Κοῖντου
ὑπατος τὸν ταμίαν ἀποστεῖλαι κε[λευσάτω, καὶ πραξάτω⁹] | καθὼς ἂν
αὐτῷ ἐκ [τ]ῶν δημοσίων πραγμάτων [καὶ τῆς ἰδίας πίς]τε[ως φαί-
νηται¹⁰· | ἔδοξεν.

Cario castello (n. 599g: τοῦ φρουρίου δ καλεῖται Κάριον. v. 22: [τοῦ φρουρίου
δ καλεῖται Κάριον] et circumiacente regione quae vocabatur Dryussa. De
his locis causa cognita Rhodii iudicaverant ante Antiochi bellum (n. 599
not. in.) eaque Prienensibus assignaverant (n. 599¹⁶; Wiegand Priene 30).
Sed hanc sententiam rescidit rursus Cn. Manlius Volso (not. 5) a. 188 castel-
lumque cum agro Samiis concessit. Quae senatus fere quinquaginta annis
post Prienensibus reddidit, ratus Rhodiorum arbitrium, quippe ad quod
utrique provocassent, servandum esse. H. 5 Cn. Manlius Volso cos.
a. 189. Is cum exercitu ex expeditione in Pamphyliam suscepta redux
vere anni 188 Apameae consedit et cum decem legatis res Asiae pro-
vinciae ordinavit (Polyb. XXI 46 [48], 1; Liv. XXXVIII 37, 11). Tum de illis
agris controversis secundum Samios iudicavit. Eum ab suspitione captiae
ob eiusmodi iudicia pecuniae non alienum fuisse Polybius XXI 35, 4 et
Livius XXXVIII 42, 11 indicant, quam causam fuisse, cur non dubitaret
senatus eius sententiam rescindere, summa cum veri specie coniecit W.

6 Idem arbiter a Prienensibus in urbem Aeolicam missus I. Priene
60¹⁰. Hi. Waddingtoni supplementum Ζηνόδοτος Ἀρ[ιστάρχου], quod duo
famosissima Homericorum nomina coniungebat, iam reiecerat Viereck.

7 Prius εἶναι inciderat lapicida, opinatus hoc a proximo ἔδοξεν pendere,
deinde errore animadverso statim subiunxit verum ἐστίν illo non deletō. H.

8 Ad τοῦ μ[ὴ] cf. n. 664¹⁴.

9 Suppl. (W.) Dttb.

10 Suppl. Dttb.

Elaïtae (?) seu Pergameni Attalum III honorant, a. 138—133.
Or. 332; cf. Syll.³ 694²; v. Domaszewski Philol. N. F. XXI 1²; Wilhelm
Jahresh. XVII 1914, 18. 40.

Attali II ad Cyzicenos et Pergamenos epistulae, a. 135.
Or. 331 III. IV.

Stiriensium et Medeoniorum sympolitia, c. a. 135. Tit. 647
videtur huc transponendus. [Pw]

Δ 689. Choropsaltria Cymaea a Delphis honoratur, (Pythiis)
a. 134. In lapide bathri vel pilae. Ed. Couve Bull. Hell. XVIII 1894, 82
n. 6 (Baunack GDI2727). Cf. Preuner Delph. Weihg. 70; Pomtow Klio XV 31.
Nuper ex ectypo exscripsi. [Pw]

[ἄρχοντος Ἀγίωνος] τοῦ Ἐχεφύλου¹, [βο]υλευόντων τὰν πρώτων
ἐξάμηνον Νικ[οστρά]του τοῦ Εὐδῶρου, Ξένωνος τοῦ Ἀριστοβούλου,
Τιμοκλέος τοῦ Θρασέα, ἐπ[ε]ιδὴ | -σι-α Ἀριστοκράτ[ε]ος Κυμαία, χορο-
ψάλτρια², παραγεννηθ[ε]ῖσα ἐν Δελφούς | καὶ παρακληθ[ε]ῖσα ὑπὸ τε
5 τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν πόλιος, ἐπέδωκε [τῶι θεῶι | αὐθαμερὰν καὶ
ἀ]γωνίζατο ἀμέρας [δύο] καὶ εὐδοκίμησε ἐν τῷ ἀγῶνι [τῶν Πυθίων]³
καταξίως τῷ θεοῦ καὶ τῶν πόλιος ἀμῶν · × ἀγαθὰί τύχαι· δεδ[ό]χθαι
ταῖς πόλεσι τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείῳ σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις,
[ἐπαίνεσαι | -σι-α]ν Ἀριστοκράτ[ε]ος Κυμαίαν καὶ στεφανῶσαι αὐτὰν
[εἰκόνι χαλκείᾳ]⁴, ἀριστεῖ[ω]ι τε τοῦ θεοῦ στεφάνῳ, ᾧ πάτριόν ἐστι
10 Δελφοῖς, καὶ ἀργυρίου δραχμαῖς χιλίαις⁵. ἀποστεῖλαι δὲ αὐταῖς τοὺς

Supplementa petivi ex tit. 737/8 fere haec: v. 4 παρακληθεῖσα cf. n. 737₅
et 738₆ | 5 αὐθαμερὰν 738₅; ἀγωνίζατο ἀμέρας δύο 737₆ | 6 δξίως ibid. 6 et 7 |
8 εἰκόνι χαλκαίᾳ 737₉ | 16 ὅπως εἰδῶσι 737₂₃. | V. 15 legerat Couve Τρυφέρου
ἀποστεῖ[λαντος] pro: τοῦ ἱεροῦ. ἀποστεῖ[λαι]. 1 Hagio cui adhuc a. 132
tributus erat ad annum Pythiorum 134 promovendus videtur (v. not. 2),
nam a. 138 et 130 ab aliis occupantur, cf. Klio XV 25. 2 *Die Künstlerin hat wahrscheinlich nicht die Kithara, sondern ein Saiteninstrument ohne Plektron, also etwa eine Harfe gespielt* Jan R-E III 2442. Choro-
psaltria, quae iam e tit. Iasi repertis notae erant (Le Bas III 257 =
Brinck Diss. Hal. VII 1886, 112, 21. 24, quos attulit Pr.), Delphis videntur
Pythiis celebrandis interfuisse (cf. a. 86, n. 738) velut a. 90 hydraulis
n. 737 et a. 58 athletae n. 740. 3 [τῶν Πυθίων | δξίως] suppl. Co., sed
cum lacuna longior sit, aut [τῶν Πυθ. καταξίως] supplendum, aut [μεγαλο-
με|ρῶς καὶ δξίως] ut n. 737₆. 4 Supplem. non certum et propter asyn-
detum [εἰκόνι . . , ἀριστεῖ]ωι τε . . , καὶ . . [δραχμαῖς], et quia dedicatio statuae
quam e.g. hydraulis ex Creta precibus arcessitus accepit n. 737₉, choro-
psaltria cuidam minus accommodata sit. An [ἀρετᾶς ἕνεκα] supplen-
dum et cum Baunackio [ἀριστεῖωι τῶι? Alibi hoc verbum postponitur,
cf. a. 281, n. 390₄₅ χρυσῶι στεφάνῳ ἀριστεῖωι ἀπὸ στατήρων χιλίων et Delphis
a. 149, Fouill. III 1, n. 152₁₁ τῶι τοῦ θεοῦ στεφάνῳ ἀριστεῖωι. Alia collegi
n. 276¹ (χρυσὸν στέφανον ἀριστεῖον). 5 De talibus pecuniae praemiis in-
auditis fere in ludis στεφανύταις et propterea nonnunquam in lapide erasis
cf. n. 737³, 738⁷. Sane hic non pro ludis ipsis celebratis praemia illa tri-
buta sunt, sed quod artifices praeterea per dies complures gratuito artem
exercuerunt, ἐπέδωκαν sc. δωρεάν, cf. n. 690⁵. Ceterum praeferrem [πεντα-

ἄρχοντας καὶ ξένια τὰ μέγιστ[α] ἐκ τῶν νό[μων]· δεδόςθ[αι] δὲ αὐτῶν καὶ
 ἐκρόνοις παρὰ τᾶς πόλιος προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυ-
 λίαν, ἀτέλειαν πάντων, προσδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶνις οἷς ἡ πόλις
 τίθηται· εἴμεν δὲ αὐτῶν] καὶ ἐκρόνοις καὶ γὰρ καὶ οἰκίας ἐγκτησιν καὶ
 τὰ ἄλλα [τίμια, ὅσα καὶ | τοῖς ἄλλοις προξένοις]; καὶ εὐεργέταις τᾶς πό-
 15 λιος ὑπάρχει. ἀναγρ[άφει] δὲ τόδε τὸ ψάφισμα ἐν τῷ ἐπιφαν]εστάτῳ
 τόπῳ τοῦ ἱεροῦ. ἀποστε[ῖ]λαι δὲ τοὺς ἄρχον]τας ἀντιγεγραμμένα τὰδε
 τὰ] δεδωγμένα τῇ πόλει τῶν Κ[υμαίων, ὅπως εἰδῶσι]. | 6

vel διακοσίαι, nisi haec paulo longiora essent. 6 Reliquiae vs. 17. 18
 pertinent ad initium alterius decreti quod Couvium fugit: (ἐδοξε τῇ πόλει
 τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελεῖσθαι σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· | ἐπιτάλῃ ὁ δεῖνα... εὐνοῦς
 ὧν πο]τὶ τὰν πόλιν [διατελεῖ] κατλ.

Pergamenorum de Attali III testamento decretum, a. 133.
 Or. 338; cf. Bleckmann Gr. I. gr. Staatenk. 13.

Δ690. Soteria hiberna Delphis aguntur, ante a. 130. In
 lapide muri vel bathri. Ed. Stamatakes Ἐφημ. ἀρχ. I 1883, 162; versus primos
 correxuit Nikitsky ibid. II 1884, 217 (Baunack GDI 2569). Cf. A. Mommsen
 Bursians Jahresb. XIV 1886, 317; Reisch de mus. Graec. certam. 103; Pomtow
 Goett. GA 1913, 181 not. Exscripsi 1884 et 1887. [Pw]

[θεός. τόχα ἀγαθῶν. πρε]σβευτῶν ἐξαποσταλέντων [ν ὁ] πρὸ τᾶς πόλιος
 τᾶς Δελφῶν ποτὶ τὸ χ]ρ[ὴ]ν τῶν τεχνιτῶν | τῶν ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Ν]εμέας¹,
 Πολίτα τοῦ Ἀσάνδρου², Νίκαρέτου τοῦ Ἀντιγάρους, Πολέμων]ος τοῦ
 Πολεμά[ρχου περὶ] τοῦ ἀγῶνος τῶν χ]ειμερινῶν Σωτηρίων³, ὥστε κατα-
 γωνί]ασθαι τῷ θε[ῳ] τὸν ἀγῶνα ἐ]πιετῇ⁴, ××× συν[ακολούθησαν οἱ |

Pleraque supplavi. 1 Collegium Isthmicum Soteria Delphica egisse
 vidimus a. 268/5, n. 424 (ubi v. not. 8); c.a. 247, n. 460; c.a. 234, n. 489; ab
 a. 229 ad 220, n. 509⁴. Quae intermisso fere saeculo sequitur hic later-
 culus, qui cum et antea, sc. ab a. 278 ad 269, et postea, sc. inde ab a. 130
 solum collegium Atticum Delphis compareat (cf. n. 399⁵ et n. 692 not.
 init.), anno 130 antiquior habendus est; cf. etiam not. 2. 2 Polites
 Asandri f. Delphis saepissime recensetur ab a. 160 ad a. 119 (filia a. 140,
 nepos a. 92); Nicaretus exstat a. 145, 131, 115; Polemo a. 143, 120, c. 109
 (vel 114). Quae testimonia consentiunt cum aetate modo definita, ante
 a. 130⁶. 3 De Soteriis hibernis nescimus; Rei. 104³ comparat Νέμεα τὰ
 χειμερινά ap. Paus. II 15, 3; VI 16, 4. Fortasse Soteria eis annis quibus cum
 Pythiis non coaluerunt (cf. n. 402¹⁰) tempore anni paulo seriore, ageban-
 tur, ergo non m. Augusto, sed Octobri/Novembri. 4 ἐπιετής est, huius
 anni⁷ (diesjährig); eadem igitur forma ap. Polyb. III 55, 1 e cod. R resti-
 tuenda pro Hultschii coniectura ἐπετής. Cf. ἐπ' ἔτος, hoc anno⁸.

τεχνῖται τοῖς π]αρακαλειμένοις καὶ ἐξαπέστειλαν τοὺς ἀγωνιζομένους
τῶι·θε]ῶι δωρεάν⁵ τοῦ[δε]θ· |

5 (1) [χιθ]αριστ]ά[ς]· Διονύσιος Θεοδότου Θηβαῖος. 7 [αὐ]λητ]ή[ς] praetuli
χιθαρωιδός· Τυραννίας Αὐτομήδου Θηβαῖος. lit Rei., sed brevis
esse videtur. 8 Κλει-

(2) χορευταί·

Ξένων Δώρου Θηβαῖος,

Θεογεῖτων Κλειμήδου⁸ Θηβαῖος.

10 ἡγεμῶν παῖς· Ἀρίστων Στράτωνος⁹.

ἡγεμῶν ἀνδρῶν· Τυραννίας (cf. v. 6).

χορευταί·

[Α]θηνοκλῆς Ξενοκλέους Θηβαῖος,

[Ε]μμένων¹⁰ Τιμοκλέους Θηβαῖος.

15 (3^b) κωμωιδός· Ἀπολλᾶς Φενεάτης.

συναγωνισταί·

[Σ]ωτέλης, Θεόκριτος¹¹.

(3^c) χορευταί κωμωιδοῦ·

[Ξ]ενόλαος Σωσικράτους Ὀπούντιος,

20 Μύρτων¹² Θεοφίλου Θηβαῖος,

Ἀριστοκλείδας Θηβαῖος,

Μενεκράτης Σωπάτρου Θηβαῖος¹³.

ex Κλεο- correctum. 9 Cum

ethnicum desit, fortasse de cognomini Delpho cogitan-

dum, cf. c.a. 114 (antea 109),

W-F 421: βεβαιωτῆρ Ἀρίστων

Στράτωνος. 10, [1]σμήνων *ist*

mirsicher Ba., sed in lapide

(superest. 11 Sic in lapide

(Σωτέλης Θεοκρίτου) editt.).

Intellegendi sunt deuterago-

nista et tritagonista, cf.

n. 659³. 12 Eius filius

fortasse c.a. 100 sqq. αὐλητῆς

Ἀρτέμων Μύρτωνος Θηβαῖος

qui vicit Thespiis IG VII 540.

13 Est fortasse nepos ar-

tificum clarissimorum Μενε-

κράτης καὶ Σώπατρος Θηβαῖοι,

cf. n. 597².

5 δωρεάν, gratuito, idem quod alibi ἐπέδωκαν, cf. n. 489⁹. Tit. similis argumenti et eiusdem aetatis est ap. LeBas III 281, ubi collegium technitarum Asiaticum Iasensibus artifices mittit ad ludos gratuito celebrandos. Rei.

6 Quamvis artificum numerus misere sit deminutus, tamen hic quoque tres illae feriarum partes cognoscuntur, quas distinximus n. 424¹: (1) certamina *musica* proprie dicta, (2) chori *cyclici*, (3) ludi *scaenici*; in his quidem (3^a) tragoedi supra plane desunt, sed manserunt (3^b) comoedus cum synagonistis, (3^c) choreutae comici, qui, per intervalla actionis saltationibus spectatores delectasse videntur⁴ (n. 424¹).

Δ 691. Decretum cleruchorum Salaminiorum in honorem gymnasiarchi, a. 131/0. In insula Salamine, nunc Athenis in museo nat. Edd. * IG II 594. II² 1227. (Michel 159). [Κε]

ἐπὶ Ἐπικλέους¹ ἄρχοντος ἐν ἄστει, ἐν Σαλαμῖνι δὲ Ἀνδρονίχου· | Μεταγεγνινῶνος τετράδι μετ' εἰκάδας· Θεογένης Κ[α]λλιμάχου Λευκο-
νοῦς εἶπεν· ἐπειδὴ Θεόδωτος Εὐστρόφου | Πειραιεύς² χειροτονηθεῖς

Litterae ΑΕΡΞ. 1 De Epicle et Ergocle archontibus cf. Ferguson The athen. archons 74. Kirchner Goett. GA 1900, 465. Kolbe Att. Archonten 120. Praescripta sunt nomina civitatis Atticae et Salaminiorum; cf. IG II 469⁷⁵ = II² 1008 οἱ ἔφηβοι οἱ ἐπὶ Πυθίου ἄρχοντος (Σαλαμῖνι), ἐν ἄστει δὲ Ἰππάρχου (a. 119/8). 2 Cf. PA 6802.

5 γυμνασίαρχος εἰς τὸν ἐνιαυτὸν | τὸν ἐπὶ Ἐργοκλέους¹ ἄρχοντος τὰς τε
 θυσίας ἐβουθ[ύ]τησεν | ἀπάσας τὰς καθηκούσας καὶ ὑπεδέξατο τοὺς
 ἀλείφον[μένους]³ πάντας· συνετέλεσεν δὲ καὶ τὰ Ἑρμαῖα⁴ κα[ί] ὑ[πε]-
 δέξατο πάντας ἀναλώσας εἰς ταῦτα οὐκ ὀλίον⁵· προ[τε]||δαπάνησε δὲ
 10 καὶ πρὸς τὸ μερισθὲν αὐτῷ εἰς τὸ ἔλαιον⁶ ἐκ | τῶν ἰδίων. ἀνέθηκεν
 δὲ καὶ ὄπλα ὀκτὼ καὶ ἀνέγραψ[ε]ν⁷ τοῦ[ς] | νενικηκότας τοὺς δρόμους·
 ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς τ[ὰ] κ[α]νᾶ [εἰ]||ληφότας· ἐπανάγαγεν δὲ καὶ τὰς
 ἐπαναγωγὰς καθ' ἕκα[σ]τον μῆνα ποιούμενος ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέ-
 15 ραις· ἤρξεν δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς δικαίως κα[ί] | κατ[ὰ]
 τ[ο]ὺς νόμους φιλοτιμίας καὶ σπουδῆς οὐθὲν ἔλλε[τ]||πων· εἰς ταῦτα πάντα
 ἀνηλώσας⁸ πλεῖον ἀργύριον· ὠικοδόμησεν δὲ καὶ τὸν τοῖχον ἐκ τῶν
 ἰδίων τῆς στο[ᾶς] | τὸν βλέποντα πρὸς νότον, καὶ περὶ τούτων πάντω[ν] |
 20 ἀπολεσλόγισται τεῖ βουλεῖ καὶ τῷ δήμῳ, δέδωκε δ[ὲ] κα[ί] | τὰς εὐθύ-
 νας· ὅπως ἐφάμιλλον ἦι πᾶσι τοῖς βουλομέ[νοις] | φιλοδοξῇσιν εἰδῶσιν
 ὅτι καταξίως τιμηθῇσονται τ[ῶν] | εὐεργεσιῶν, ἀγαθεῖ τύχει δεδόχθαι
 τεῖ βουλεῖ | τοὺς λαχόντας προσέδρους εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐκ[κ]λησίαν χρη-
 25 ματίσαι περὶ τούτων, γνώμην δὲ συμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν
 δῆμον ὅτι δοκεῖ τεῖ βουλεῖ· ἐπαινέσαι τὸν γυμνασιάρχῃσαντα τὸν ἐνι-
 αυ[τόν] τὸν ἐπὶ Ἐργοκλέους ἄρχοντος Θεόδοτον Εὐστρόφου Πειραιέα
 καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ | κατὰ τὸν νόμον φιλοτιμίας
 30 ἔνεκεν τῆς εἰς τὸν δῆ||μον τὸν Σαλαμινίων καὶ ἀνειπεῖν τὸν στέφανον |
 τοῦτον Διόνυσίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι τραγωδοῖς, δταν | πρῶτον γίνηται,
 καὶ Αἰαντείοις⁹ τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι· ἀναγράψαι τόδε τὸ ψῆφισμα
 τὸν γραμματέα τοῦ δήμου εἰστήλας λιθίνας [δ]ύο καὶ στήσαι μίαν
 35 μὲν ἐν τῷ | γυμνασίῳ, μίαν δὲ ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τῆς ἀγο[ρ]ᾶς τό-
 πῳ· τῆς δὲ ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου | καὶ τῆς ἀναθέσεως τῶν στη-
 λῶν ἐπιμεληθῆναι τοὺς | ἐπιμελητὰς, μερίσαι δὲ τὸν ταμίαν Φιλοκλῆν
 40 Πειραι[έ]α ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα ἀναλίσκομένων | [τῷ] δῆμῳ.
 ὁ δῆμος ὁ Σαλαμινίων

in corona:

45 Θεόδοτον | Εὐστρόφου | Πειραιέα γυμνασι|αρχῃσαντα ἐπὶ Ἐ[ρ]||γοκλέους
 ἄρχοντος.

³ Cf. n. 717³³ οἱ ἐξήβοι ἡλείφοντο ἐνδελεχῶς ἀγόμενοι ὑπὸ τοῦ κοσμητοῦ.

⁴ De Hermaeis Salamine actis aliunde non constat. ⁵ De forma ὀλίον
 = ὀλίγον cf. Meisterhans Gramm.³ 75⁶⁵⁰.

⁶ Cf. n. 717⁷⁹ ὁ κοσμητὴς προενοήθη
 τῆς τοῦ ἐλαίου θέσεως δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. ⁷ ἀνέγραψεν τοὺς νενικ. τοὺς δρ. καὶ
 τοὺς τὰ κανᾶ εἰληφ. Eadem habes in dedicationibus gymnasiarchi Deliaci
 a. 155/4, Bull. Hell. XXXVI 1912, 411, 412, n. 10—12. ⁸ Cf. Meisterhans
 174¹⁴⁴⁷.

⁹ De Aeanteis cf. A. Mommsen Feste d. St. Ath. 462. 464⁷.

Δ 692. Amphictyones Delphici honores artificum Bacchiorum Atticorum confirmant, a. 130. [Pw]

A. Decretum Amphictyonum, a. 130. Exempla duo huius tituli servata, quibus decretum antiquius eiusdem argumenti, factum illud a. 278/7, subscriptum est, sc. n. 399. *Delphicum* exemplum exstat in anta meridionali thesauri Attici, in quattuor lapidibus subterpositis; ed. Colin Bull. Hell. XXIV 1900, 82¹⁻⁶¹ (Fouill. III 2, n. 68 cum add. p. 294). *Atticum* in pila marmorea in theatro Bacchi reperta; ed. * IG II 551⁵² sq.; II² 1132⁵². Cf. Wescher monum. bil. 199 sq.; Foucart coll. scaen. artif. 37; Pomtow Jahrb. Phil. 1894, 675 n. 10 et Philol. LIV 1895, 215; Ziebarth Gr. Vereinsw. 86; Poland Gesch. Vereinsw. 131. Alterum exemplum ex altero suppletur; expressimus *Delphicum*.

[θ]εοί. δόγμα Ἀμφικτιόνων 1. [[ἄρ]χοντος ἐν Δελφοῖς Ἀριστίωνος 2 τοῦ Ἀναξαν[δρ]δοῦ, μεγνός Βουκατίου, Πυθίοις· ἔδοξεν τοῖς Ἀ[μ]φικτι- 5 οσιν τοῖς συνεληθοῦσιν, ἱερομνημονοῦν[των] 3. π[α]ρὰ μὲν Θεσσαλῶν Λέοντος τοῦ Κλε[τ]π[ου] Ἀτραγίου 4, Πολλίχου τοῦ Φρόνου Γομφέως 4.

Praeter nonnulla orthographica, quae contulerunt Co. et Ki., exemplum Atticum differt in his: v. 13 (61 Attic.) additur τῶν Ἐπινίκου. 44 (81) post αὐτοῖς additur στρατείας. 55 (90) ante τὸ δόγμα deest τόδε. 56 (91) post δόγματος additur τοῦδε. 58 (92) δεδομένα pro δεδομένα (cf. similia n. 704²³).

Postquam synodus Attica artificum Bacchiorum a. 278 summis privilegiis ab Amphictyonibus donata (n. 399⁷ cum not. 8) paucis modo Soteriis agendis operam navavit, iam auct. a. 268 (an 264 post cladem Spartanorum et Atheniensium?) collegio Isthmico cedere cogitur (n. 424¹ fin.; Goett. GA 1913, 181), quod per annos fere 140 ludos illos celebrare continuavit, cf. n. 690¹. Nunc vero a. 130 privilegia illa technitis Atticis renovata videmus (v. 35 ἀνανεώνονται), qui eam ob rem non solum gratias agentes abhinc plurimos ludos magnificentissimos Delphis gratuito celebraverunt (n. 698/9 lemma et 698 A), sed etiam artifices Isthmicos inde fere depulsi videntur. Neque veri dissimile puto, huc primas causas rixae illius diutinae spectare, de qua cf. documenta n. 704/5.

1 Eadem praescripta (v. 1—15) ad verbum repetuntur in alterius decreti fragmento Athenis recepto, quod ex Koehlerii exemplo edidi Jahrb. Phil. 1894, 677 n. 11 (IG II 5, 551 b; II² 1133). 2 Archonti Aristioni, cui Athenis respondet Demostratus tit. B₁, videtur annus Pythicus 130 tribuendus (a. 126 et 122 sunt ab aliis Atticis occupati); cf. vv. dd. apud Kolbeum Att. Arch. 122.

3 Catalogus hieromnemonum integer eum statum Amphictyoniae praesentat qui pridem fuerat ante bellum sacrum, nisi ad duo suffragia Delphorum ex binis Perrhaeborum et Dolopum sumpta spectas; nam Phocenses a. 178, n. 636² ex synedrio exclusi, post a. 168 Perseo rege capto iterum recepti, hic comparent v. 12. De statu illo quem Aeschin. II 116 m. Iunio a. 346 tradidit, cf. tab. Amphict. I (vol. I p. 314). 4 Inter testes tit. Fouill. III 2, n. 213²¹ (ἄ. Καλλιδάμου, adhuc c.a. 124) recensentur

παρὰ δὲ | [Ἀχαιῶν Φθι]ωτῶν Μνασάρχου τοῦ Λέσ[ντος Λα]ρι-
 σ[αίου, | Λαμπρομάχο]υ⁴ τοῦ Πολίτου Μελ[ιταιέως· παρὰ δὲ | Μαλιέων
 10]νου⁵ τοῦ Ξενο[λάου Ἐχιναίου· πα]ρὰ δὲ Δολόπων Δεξάν-
 δρου τοῦ Κλεωνόμου [Ἀγ]γ[ε]ιάτου· παρὰ δὲ Δελφῶν Ἄγωνος⁶ τοῦ
 Αριστίωνος, | Ἀ[β]ρομάχου⁷ τοῦ Μαντίου· παρὰ δὲ Φωκέων Τιμοκρά-
 [τ]ους καὶ Φαύλλου (τῶν Ἐπινίκου) Λιλαϊέων⁸· παρὰ δὲ Βοιωτῶν
 15 Ἀθα[ν]ίου τοῦ Ὀφέλτου Θηβαίου, Δημοκρίτου τοῦ Εὐθύμου | [Θ]ε-
 σπιέως· πάρ δὲ Μαγνητῶν Θεοδότου⁹ τοῦ Διο[γ]ένου, Δημητρίου
 τοῦ Ἑστιαίου Δημητρίων· παρὰ | [δ]ὲ Αἰνιάνων Μοσχίωνος¹⁰ τοῦ
 Σιττόρα καὶ Ἐχσod[ε]ίου τοῦ Ἀριστομένου Ὑπαταίων· παρὰ δὲ Ἀθη-
 ναίων | [Διον]υσογένοῦ τοῦ Ἀθηνοδώρου¹¹· παρὰ δὲ Οἰταίων Φύ-
 20 [ρου]¹² τοῦ Μελάντα Ἡρακλεώτου· παρὰ δὲ Λοκρῶν Ὑ[πο]κ[ρη]-
 μιδίων Πύθωνος¹³ τοῦ Ἀριστίωνος Ὀπουντίου· | [πα]ρὰ δὲ Λοκρῶν
 τῶν Ἑσσεπίων Δάμωνος τοῦ Ἀρι[σ]τάρχου Ἀμφισσέως¹⁴· παρὰ δὲ
 Δωριέων τῶν ἐγγ Μητρο[π]λεως Τεισέου τοῦ Ἀλεξάνδρου Κυτι-
 25 νείως· παρὰ | [δὲ] Περραιβῶν Χαριδήμου τοῦ Φιλοκράτου Γοννέως· |
 [πα]ρὰ δὲ Δωριέων τῶν ἐκ Πελοποννήσου Διοίτα τοῦ | [Νιχ]ο-
 στράτου Σικωνίου· παρὰ δὲ Εὐβοέων Ἀντιλέων[το]ς¹⁵ τοῦ Πολι-
 άγρου Χαλκιδέως· ×××× ἐπειδὴ οἱ περὶ | [τὸν] Διόνυσον τεχνῆται οἱ
 30 ἐν Ἀθήναις¹⁶, ψήριζμα καὶ | [π]ρεζβευτάς ἀποστείλαντες Διονύσιον

Λέων Κλείππου Ἀράγιοι, Πόλλιχοι Φρόνου Γομφεύς, necnon ibid. v. 12 exstat
 βεβαιωτὴρ Λαμπρόμαχος Πολίτα Μελιταιεύς, qui legatus fuerat a. 150/47, supra
 n. 674₁₅ cum not. Itaque ἄ. Καλλιόμαχος fortasse propius ad a. 130 pro-
 movendus. Co. 5 Fortasse eius pater est hieromnemo Μαλιέων· Ξεν[ό]-
 λαος -- Ἐχινάιος, cf. tit. Jahrb. Phil. 1894, 662 n. 2. 6 Archon c.a. 110.

7 Archon c.a. 126. 8 Verba (τῶν Ἐπινίκου) addidi ex exemplo Attico,
 in Delphico desunt. De Timocrate pridem Tithorensi cf. n. 647¹⁵; filius
 Ἐπινίκου Τιμοκράτης Αἰ. βεβαιωτὴρ a. 128 in tit. inedito vici Chryso, cf.
 Jahrb. 1.1.677 not. ad v. 6; Φαύλλος Ἐπινίκου Αἰ. fideiussor c.a. 149, W-F 35.

9 Idem nauarchus IG IX 2, 1103 (Wilhelm Ath. Mitt. XV 289) et inter
 archontes ibid. 1108₇. Ki. 10 Eundem recenseret hieromnemon a. 117,
 n. 704_E et αἰνιταρχόντα IG IX 2, 5 observavi Jahrb. 1894, 680sq. (fugit
 Wilhelmum Bull. XXIV 220); ibidem filium restitui: Σιττόρας Μοσχίωνος; pro
 corrupta lectione Pittacis Μυννίωνος; IG IX 2, 9₁₁ (fugit Kernium).

11 Huius avus PA 4276 cum add. 12 Supplevi pro Φύ[ρου] Colini,
 cf. auct. a. 340 et 339 hieromnemon Φύρου Ἡρακλεώτα in tab. Amph. I
 (vol. I p. 314).

13 Inter proavos fuerit archon Opuntiorum Πύθων
 c.a. 200, IG IX 1, 276₁.

14 Fortasse eius pater Ἀρίσταρχος Λαϊάδα
 c.a. 150, IG IX 1, 331₇.

15 Idem videtur ἡγεμὼν Ἀντιλέων IG XII 900_b₁.
 Nomen Πολιάρχος in urbe Chalcide haud rarum. 16 Cf. not. initialem.

Νύνφιδος | [τρ]αγικὸν ὑποδιδάσκαλον, Θυμο[τέλ]ην Φιλοκλέους 17 |
 [τραγικὸν ποιητὴν, Ἑλπίνικον Ἐπικράτου τραγικὸν ὑποδιδάσκαλον,
 Φιλῶνα Φιλομήλου τραγικὸν ὑποδιδάσκαλον, Ἀρίστωνα Ζήνωνος 18
 35 τραγικὸν ὑποδιδάσκαλον, ἀνανεώνονται τὴν δεδομένην τοῖς τεχνίταις |
 τοῖς ἐν Ἀθήναις πρότερον ὑπὸ τῶν Ἀμφικτιόνων ἀσουλῶν καὶ ἀσφάλειαν
 κατὰ τὸ δόγμα, καὶ παρακαλοῦσιν | τοὺς Ἀμφικτίονας, ἀκόλουθα πράτ-
 τοντας τῇ τῶν προγόνων αἰρέσει, συντηρῆσαι τὰ ψηφισθέντα ἑαυτοῖς |
 40 φιλάνθρωπα· ὅπως οὖν καὶ οἱ Ἀμφικτίονες φαίνονται | τὰ πρότερον
 δεδομένα βεβαιοῦν τε, δεδόχθαι | τοῖς Ἀμφικτίοσιν, εἶναι τοῖς ἐν
 Ἀθῆναις τεχνίταις τὴν | τε ἀσουλῶν 16 καὶ τὴν ἀσφάλειαν εἰς τὸν αἰε-
 χρόνον κα[θ]ὰ καὶ ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχεν, καὶ εἶναι αὐτοὺς (στρατείας)
 45 ἀτελεῖς, | [καὶ μὴ ἐξεῖναι μηδὲν ἄγειν] τὸν τεχνίτην τὸν με[τέ]χοντα
 τῆς ἐν Ἀθήναις συνόδου μήτε πολέμου μή[τε] εἰρήνης, μηδὲ σὺλῶν
 μ[η]δὲ ρυσιάζειν, ἀλλ' εἶναι | [αὐτοὺς ἱεροὺς καὶ ἀπολ]υπραγμονήτους, ἐάν
 50 μὴ τις | [ἄγχι τινὰ τούτων πρὸς ἴδιον χρέος. ἐάν δέ τις παρὰ ταῦ[τα]
 ποιῇ, ὑπόδικος ἔσ]τω ἐν Ἀμφικτίοσι καὶ αὐτὸς καὶ | [ἡ πόλις ἐν ἧ
 ἂν τὸ ἀδίκ]ημα κατὰ τοῦ τεχνίτου συντε[λε]σθῇ, ἵνα, τούτων γιν[ο]μένων,
 ὑπάρχῃ ἡ τε ἀσουλ[ία] καὶ | ἡ ἀσφάλεια τοῖς τεχνίταις τοῖς ἐν Ἀθήναις,
 55 καὶ [οἱ Ἀμφικτίονες φαίνοντα] ἀκόλουθα πράττοντες [τῇ | τῶν προ-
 γόνων αἰρέσει. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ δόγ[μα] ἐν Δελφοῖς, ὁμοίως
 δὲ καὶ διαποστεῖσθαι τοῦ δό[γμα]τος (τοῦδε) τὸ ἀντίγραφον πρὸς τὸν
 δῆμον τὸν Ἀθηναῖ[ων], ὅπως παρακολουθῇ τὰ δεδομένα φιλάνθρωπα
 60 παρὰ τῶν Ἀμφικτιόνων τοῖς ἐν Ἀθήναις τεχνίταις· εἶναι | δὲ ταῦτα
 τοῖς ἐν Ἀθήναις τεχνίταις, ἐὰν μὴ τι Ῥωμαῖοις ὑπεναντίον ᾖ. —
 δόγμα ἀρχαῖον Ἀμφικτιόνων κτλ. sequitur titulus anni 278, n. 399.

B. Epistula Amphictyonum quaecum decretum A Athenas est
 transmissum, a. 130. Servatum est nil nisi exemplum Atticum, super
 tit. A incisum; ed. * IG II 551⁴⁰⁻⁵¹; II² 1132⁴⁰. Cf. libros ad tit. A citatos.

| ἐκ τοῦ μητρώου 19· ἐπὶ Δημοστράτου 2 [ἄρχοντος, μηνὸς Βου] 40
 δρομιῶνος. τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτιόνων Ἀθηναίων τε | βουλεῖ καὶ
 τῷ δήμῳ χαίρειν· πρεσβευσάντων πρὸς ἡ[μ]ᾶς παρὰ τῶν τεχνιτῶν
 5 τῶν μετεχόντων τῆς παρ' ὧ[ν] μὲν συ(ο)νόδου Διονυσίου τοῦ Νύμφιδος

17 Versus novem (32—40) in parte superiore lapidis amissi, Athenis
 servati. 18 Est Marathonius PA 2165. Ki. 19, Utrumque decretum
 (n. 399 et 734 A) cum epistula B metroo illata in tabulis publicis asser-
 vabatur. Quae ut suis impensis lapidi inciderentur et publice ad thea-
 trum Bacchi proponerentur, artifices scaenici curaverunt, cf. Fou. 41,
 Zie. et Pol. I.1.⁴ Ki.

τραγικοῦ ὅ]ποδιδασκάλου, Θουμοτέλου τοῦ Φιλο[χλέους τραγικοῦ] ποιη- 45
 τοῦ, Ἑλπινίκου τοῦ Ἐπικράτου τραγ[ικοῦ ὑποδιδασκ]άλου, Φιλίωνος
 τοῦ Φιλομήλου τραγικοῦ [ὑποδιδασκάλου], Ἀρίστωνος τοῦ Ζήνωνος 18
 10 τραγικοῦ ὑποδιδασκάλου καί] ἦν ἔλαβον ἀπόκρισιν παρ' ἡμῶν οἰγ-
 θέντων[ν δεῖν πέμπειν] καί πρὸς ὑμᾶς, ὑπογεγράφμεν ὑμῖν τοῦ γ[ε- 50
 γενημένου] ὅψ' ἡμῶν δόγματος τὸ ἀντίγραφον.

C. Decreti Attici fragmenta, a. 130/28. Si infra (not. init.) recte sumpsimus titulis A et B collegium technitarum Isthmicorum, qui adhuc Soteria celebraverunt, Delphis esse pulsum, vestigia quaedam disceptationum inter Delphos et Athenienses de Soteriis agendis habitatum ad hos ipsos annos 130/28 referre non dubito. Cf. decreti Attici fragmenta Fouill. III 2, n. 140 (in stylobata thesauri Attici) et 141 (in orthostata meridionali); quorum hoc alterum nunquam perfectum (1½ versus complectens) ad exordium eiusdem decreti spectare putem, quod postea in stylobata plenius incisum est. E textu misere lacerato, in cuius aetate definienda Colin dubitanter haesit, hic commemorasse satis habeo: spondophoros manifesto iussu Amphictyonum a Delphis Athenas missos ad Soteria indicenda, legationem Delphicam Atheniensium, verba -- ἐπὶ τῶν ἀγῶνα τῶν Σωτηρίων; unde apparet actum esse de Atheniensibus rursus Soteriorum participibus. Discordias vero inter artifices Isthmicos et Atticos, necessario inde ortas, a. 128/7 praetor P. Cornelius per duo lustra composuisse videtur; cf. n. 704³.

693. Romanorum cum Methymnaeis foedus, c.a. 129. Methymnae (*Molyro*) insulae Lesbi. Edd. Conze Reisen auf Lesbos tab. XI 3 (Cichorius Rh. Mus. XLIV 440); Paton ap. Th. Mommsen SBak. Berl. 1896, 900 (Syll.² 319) et IG XII 2, 510 (IGR IV 2); cf. Wilhelm Goett. GA 1903, 795; Taeubler Imperium Rom. 45. 55 pass. [Hi]

[-- μήτε ἑπλοῖς μήτε χρήμασιν μήτε]ε [ναυς][ν 1 βοηθείτωσαν 2 | δημο-
 σίαι βουλῇ δόλωι πο]νηρῶι. ὁ δῆμος [ὁ Ῥωμαίων | τοὺς πολεμίους καί
 ὕπεν]αντίους τοῦ δήμου τοῦ Μ[η]θυμναίων διὰ τῆς ἰδίας χ]ώρας καί
 5 δι' ἧς ἂν ὁ δῆμος ὁ Ῥ[ω]μαίων κρατῇ μὴ διέτω]σαν δημοσίαι βουλῇ
 δόλωι | πονηρῶι, ὥστα τῶι δῆμ]ωι τῶι Μηθυμναίων καί οἷς |[ἂν ὁ
 δῆμος ὁ Μηθυμναίων] ἀρχῇ πόλεμον ἐπιφέρειν, |[μηδὲ τοῖς πολέμοις
 μήτε ἑπλ]οῖς μήτε χρήμασιν μήτε να[υ]σὶν βοηθείτωσαν δημοσ]ίαι

Supplementa pleraque Cichorio et Mommseno debentur, qui praecipue foedere Romanorum cum Astypalaeensibus anni 105 (Viereck Sermo Graec. 42 XXI; IG XII 3, 173) nituntur. Ad tempora belli, quod Romani in illis regionibus contra Aristonicum gerebant, rettulit Mommsen. 1 Paton. Cf. tabulam Astypalaeensem v. 28. 29. 2 Sc. ὁ δῆμος; ὁ Μηθυμναίων. Nam tenemus hic finem enuntiati, cui omnibus numeris accurate respondebat alterum ad Romanos spectans v. 2—9.

- 10 βουλῇ μετὰ δόλου πονηροῦ. | [ἐάν τις πόλεμον πρότερο] ἐπιφέρῃ
 τῷ δήμῳ τῷ Μηθυμναίων, τότε ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων τῷ δήμῳ
 τῷ Μηθυμναίων βοηθείτω ὡς ἂν ᾔ|³ εὐκαιρον· ἐάν δέ τις πόλε-
 μ[ον] πρότερος ἐπιφέρῃ τῷ δήμῳ τῷ Ῥωμαίων, τότε ὁ δ[ῆ]μος ὁ
 15 Μηθυμναίων τῷ δήμῳ τῷ Ῥωμαίων βοηθείτω | [ὡς ἂν εὐκαιρον
 ἐκ τῶ]ν συνθηκῶν καὶ ὀρκίων [τ]ῷ | [δήμῳ τῷ Ῥωμαίων καὶ τῷ]
 δήμῳ τῷ Μηθυμναίων | [φαίνεται. ἐάν τι⁴ πρὸς ταύ]τας τὰς συν-
 θήκας κοινή [βου]λῇ προσθεῖναι ἢ ἄραι βούλωντα], δημοσίαι βουλῇ
 ἐκατέρ[ων] | ἐξέστω· ἀ δὲ ἂν προσθεῖσιν ἢ ἄ[ρ]ωσιν ἐν ταῖς συνθήκαις, |
 20 [ἐκτὸς ἔστω ταῦτα προσγεγραμμένα ἐν ταῖς] συνθήκαις⁵.

3 Suppl. Dtth. 4 ἐάν δέ τις τι et infra v. 23 βούληται: M. Sed singulae paragraphi, sane contra Graecum morem, hic et in reliquis duobus titulis ἀσυνδέτως; se excipiunt, neque subiectum aliud fuisse potest ac civitates quae hoc pactum ineunt. 5 De his addendis cf. Astyp. v. 40 sqq.: ἀ δὲ ἂν προσθεῖσιν ἐν ταῖς συνθήκαις ἢ ἀν ἀφέ[λ]ωσιν ἐκ τῶν συνθηκῶν, ἐκτὸς ἔστω ταῦτα (ἐν) ταῖς συνθήκαις γεγραμμένα (Cich. p. 446⁴) et Wilh. l.l. [aliter Taeubler].

Δ694. Elaïtarum (P) seu Pergamenorum decretum de foe-
 dere Romano, a. 129. Olim prope Elaeam (not. 2); nunc Pergami in
 Museo. Ed. Fabricius Ath. Mitt. XXXVIII 1913, 37. 96 (Hepding). Cf. Wilhelm
 Jahresh. XVII 1914, 18. [H]

- I --ος θεω[...]|-- τ[ρ]ούτου δὲ τη[...]|--ου¹.
 II 5 [ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ [τ]ῷ δήμῳ², |-- Νικ[ά]νορος, |-- Διον[υ]-
 10 σίου, |-- Ἀρ[χ]ί[ο]υ, |-- Με[γ]άνδρου, | [Π]ολύστ[ρα]τος Μένωνος | στρα-
 τη[γ]ο[ί] ἐ[ι]παν· | [ἐπεὶ ὁ δῆ]μος ἡμῶν [φυλάσ]σων ἀπ' ἀρχῆς [τὴν |
 πρὸς Ῥωμαίους εὐν[ο]ίαν καὶ φιλίαν π[ο]λλὰς | καὶ ἄλλας ἐν τοῖς
 [ἀναγκα]σ[τ]ο[ί] τοις κ[α]ιροῖς [τῆς] προαιρέσεως [ἀποδ]εῖξαι πεπό[η]ται, |
 15 ὁμ[ο]ίως δὲ καὶ ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρ[ὸς] Ἀριστόνικον³ τῇ πᾶσα]ν

Suppl. F. 1 Fragmina dubia; an [ἐπὶ --]ος Θεω[νος] et αὐτοῦ τ[ρ]ούτου
 δὲ τη[ν] ἐπιμέλειαν ποησαμένον? Hi. 2 Quamquam urbis nomen non
 traditur, et locus Kapatzedes, ubi inventus est lapis, inter Elaeae (4 km.)
 et Pitanes (7,5 km.) situs eligendi dat facultatem, Elaeam praetulit F., quia
 et magistratus cum decreto I. Perg. 246, quod Elaeae merito attribuere-
 tur, consentirent, et dei (v. not. 10) iidem essent. Oblocutus est Wilhelm,
 utrumque decretum potius Pergamenorum esse, lapides seriore aevo in
 Elaeae viciniam translatos esse ratus. 3 Aristonicus postquam Attalus
 tertius regnum Pergamenum Romanis testamento cessit, cuius mors
 anni 133 vere accidit, ut Eumenis regis filius statim hereditatem suam
 proclamavit, et quattuor annos fortiter restitit, donec exeunte fere a. 130
 a M. Perpenna consule victus est. Cf. praeter auctores (Realenc. II 962;

εἰσφερ[μενος] σ]πουδὴν μεγάλου[ς ὑπέ]στη κινδύ[νους] | χ]αὶ κατὰ γῆν
καὶ κ[ατὰ θ]άλασσαν⁴, [ἐξ ὧν | ἐ]πιγινού[ς] ὁ δῆμος [δ' Ῥωμ]αίων τὴν
20 π[ροαί]ρ[ε]σιν τοῦ ἡμετέρου [δῆμου] καὶ ἀποδεξ[άμενος] | τὴν εὐνοίαν
προσ[δέδε]σθαι τὸν δῆμ[ον] | ἡμῶν πρὸς τε τὴν γ[αλιαν] καὶ συμμα-
[χίαν], | ἀνακειμένο[υ] δὲ ἐν Ῥώμῃ | ἐν τῷ ἱερῷ | τοῦ | Διὸς τοῦ
25 Καπετωλ[ίου] πί[νακος] [χ]αλκοῦ καὶ | ἐν αὐτῷ κατατετα[γμένων] τοῦ
[τε γε]γονότος | [δ]όγματος [ὅ]πὸ τῆς [συγκλήτ]ου περὶ τῆς συμμα[χί]ας,
ὁμοίως δὲ καὶ τῇ[ς] συνθήκ[ης], καθήκει καὶ | [παρ'] ἡμ[ῶν] ἀναγραφῆ[ναι]
30 αὐτὰ εἰς πίνακας | [χ]αλκοῦς δύο καὶ τε[θῆναι] ἐν τε τῷ ἱερῷ | [τῇ]
Δήμητρος⁵ καὶ ἐν τῷ β]ουλευτηρίῳ | [παρ'] τὸ ἄγαλμα τῆς [Δημο-
κ]ρατίας⁶, δεδ[όχθαι] | [τῇ] βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, τοὺς ἐξεταστὰς |
[δὲ] ὧν καθήκει ἐγδο[σιν] πο[ύ]σασθαι τῆς τε | [τῶν] πινάκων κατα-
35 σκε[υῆς] καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς | [ἀναγ]ραφῆς, ὁμοίως [δὲ καὶ] στηλῶν μαρ-
μαρεῖ[ων] δῦο, εἰς ἅς, ὅταν [οἱ πίν]ακες συντελεσθῶ[σιν], ἐναρμο-
σθῆναι [αὐτοῖς]. ἀναγραφῆναι δὲ | [ἐν ταῖς] στήλαις διε[ξοδικ]ῶς⁷ τὸ
40 ἀντίγραφον | [τοῦδε] τοῦ ψηφίσμα[τος], ὅταν τε ἡ ἀνάθεσις | [αὐτῶν]
ἐπιτελῆται, [τὸν σ]εφανηφόρον καὶ | [τοὺς] ἱερεῖς καὶ τὰς [ἱερεῖας] καὶ

Niese III 366/70) decretum Prienensium (I. Priene 108₂₂₃): τοῦ [τε] στρατηγού
Ῥωμαίων παραγενθέντος εἰς τὴν Ἀσίαν μετὰ δυνάμεων ἱππικῶν τε καὶ πεζικῶν
Μαάρκου Περπέρνα υἱοῦ κατὰ τῶν ἐναντία τῇ συγκλήτῳ προ[ε]σλομένων ἐπιτη-
δεύειν καὶ νικήσαντος ἐνδόξως καὶ κυ[ρι]εύσαντος τῶν πολεμίων. Pergameni
Cyziceni (IG Rom. IV 134) aliae civitates Graecae per totum bellum a
Romanorum partibus steterant. Bellum ipsum haud procul gerebatur;
M. Crassus proconsul a. 130 victus inter Elaeam et Myrinam ab Aristonici
Thracibus interfectus. Front. IV 5, 16. Val. Max. III 2, 12. Perperna a. 129
mortuus est, cum pro victoria parta ferias Pergami celebrandas prae-
pararet. I. Pr. l. l. v. 227: ἀποιδόντος δὲ (Περπέρνα) χαριστήρια ἐν [τῇ] Περγαμηνῶν
πόλει καὶ γράψαντος πρὸς τὸν δῆμον ὑπὲρ ὧν ἤμελλε συντελεῖν ἀγώνων τε καὶ
θυσιῶν. Ut tunc Priensis Moschio αἰρεθείς ὑπὸ τοῦ δήμου πρεσβευτὴς καὶ
θεωρὸς ἐπιφανῇ μετὰ τῶν συναποδεδιγμένων τὴν ἀποδημίαν [ἐποιήσατο, ita alios
quoque legatos Pergamum missos esse consentaneum est. Post repentinam
Perpernae mortem (Eutr. IV 20) M. Aquilius cos. et procos. Asiae res ordi-
navit a. 129/7. 4 Aristonicus insulas quoque velut Samon ceperat.
Flor. II 20. 5 Cf. not. 10. 6 Democratiam cum Demo in porticu
Eleutheria c. a. 361 Athenis pinxit Euphranor. Paus. I 3, 2; Realenc. V 135.
Pergamenis Romani liberam rem publicam reddiderunt: I. Perg. 250 γενο-
μένην τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρειαν, ἐφ' ἧς ὁ δῆμος κατεστάθη εἰς τὴν πάτριον δημοκρατίαν
(a. 133?) F. Eiusdem aetatis est basis Andri insulae, quae usque ad id
tempus Attalidarum fuerat, tunc liberatae 'Eφ. ἀρχ. 1911, 72, 7 -- δημοκρατίας
ὑπὸ Ῥωμαίων. Cf. Mommsen Staatsr. III 726 cum not. 3. 7 Adverbium
a Fabricio optime suppletum indicat totum decretum ex actis in lapide
incisum esse, non compendium. Cf. Wilhelm Beitr. 272/4.

τοὺς ἄρ[χ]οντας | [ὁπέρ] τῶν πολιτῶν, [ἀνοίξα]ντας τοὺς ναοὺς | [τῶν
 θ]εῶν ἐπιθυμιᾷ[ν τὸν λι]βανωτόν⁸, εἰ[ύχ]ομέ[νους]· ἐπ' ἀγαθῇ τύχ[η]
 45 καὶ σω[τηρίαι τοῦ τε] ἡμέ[τερου] δήμου καὶ τῶν Ῥωμ[αίων] καὶ τοῦ
 κοι[νοῦ] τῶν περὶ τὸν Καθ[ηγεμό]να Διόνυσον τε[χ]νι[τῶν]⁹ μεῖναι
 ἡμῖν εἰς ἅπ[αντα τ]ὸν [χ]ρόνον τὴν πρὸς | [Ῥω]μαίους φιλίαν κα[ὶ συμ-
 50 μ]αχίαν¹. παραστα[θῆ]ναι δὲ καὶ θυσίαν ὡ[ς καλ]λίστην τῇ τε | [Δή]-
 μητρι καὶ τῇ Κόρ[η]¹⁰ ταῖς π[ροκαθ]ημέναις | [θε]αῖς τῆς πόλεως
 ἡμ[ῶν], ὁμο[ίως] δὲ καὶ τῇ | [Ῥώ]μη καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς· πᾶσι καὶ
 πάσαις. [εἶν]αι δὲ καὶ τὴν ἡμέ[ραν] ἱερ[ᾶν] καὶ ἀνεθῆναι | [τοῦς] τε παῖ-
 55 δας τῶν μ[αθημά]των καὶ τὴν οἶκε[τε]ίαν τῶν ἔργων¹¹. ἐπι[τελεσθ]ῆναι
 δὲ ἀπὸ τῆς | [θυ]σίης διαδρομὴν το[ῖς] τε πα[ύ]σιν καὶ τοῖς νέοις, | [τῇ]ν
 ἐπιμέλειαν ποησ[αμένω]ν τοῦ τε παιδονόμου | [κα]ὶ τοῦ γυμνασιάρχ[ου].
 τὸ δὲ ἐ[σόμενον] ἀνά[λ]ωμα | [εἶς] τε τὴν κατασκευῇ[ν τῶν π]ινάκων
 60 καὶ τᾶλλα | [προ]σέσθαι Εὐκλῆν καὶ Δ[ιονύσι]ον τοὺς ταμίας | [ἀφ'] ὧν
 [χ]εiriζουσιν προ[σόδω]ν.

8 Cf. decreta urbis ignotae I. Magn. 73 b τοὺς νῦν ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερεῖας ἀνοίξαι (cur -ξεν?) τοὺς ναοὺς καὶ λιβανωτ[ὸν] ἐπιθυμιᾶν ἐπεύ[χο]μέ[νους], n. 80¹⁴ ἀνοίξαι τοὺς να[οὺς] καὶ εὔξασθαι (Antiocheae, fortasse Pisidiae) et illud pro rege Attalo tertio decretum Or. 332²⁸: ἐπιθύοντας τὸν λιβανωτὸν εὔχεσθαι.

9 His probabilissimis Fabricii supplementis demonstratur, technitarum collegium quod Bacchum Καθηγεμόνα colebat non statim post regni Pergamenorum finem (cf. Klaffenbach Symb. ad historiam coll. Bacch. 19) cessavisse aut nomen mutasse.

10 Dearum cultum nummi Elaïtarum non antiquiores, sed post a. 133 cusi testantur. Head HN² 555. F. At Pergamenorum in arce Cereris fanum effossum est; cf. Hepding Ath. Mitt. XXXV 1910, 437 ad donaria n. 22 [Φιλέταιρος καὶ Εὐμένης] ὑπὲρ τῆς μη[τρὸς] Βόας Δήμητρι (a. 269/3); 24 βασίλισσα Ἀπολλωνίς Δήμητρι κα[ὶ] Κόρῃ Θεσμοφόροις χαριστήριον τὰς στοάς καὶ τοὺς οἴκους. Doerpfeld l.l. 355. 524; XXXVII 1912, 235. 11 Cf. n. 695⁵⁹ [ἀν]ίσθαι μὲν τοὺς παῖδας ἐκ τῶν μαθημάτων -- καὶ τὴν οἰκετεῖαν ἀπὸ παντὸς ἔργου. Ziebarth Gr. Schulw.² 149. 153.

695. Templum Dianae Leucophryenae consecratum, post a. 129. Magnesia ad Maeandrum in anta occidentali porticus quae a meridie terminabat forum. Lapides tres, a Berolini conservatus. Edd. Kern I. Magn. 100 (Syll.² 552); cf. Kern Arch. Anz. 1894, 122 et Hermes XXXVI 1901, 515; Holleaux Rev. ét. anc. III 1901, 129; Wilhelm Jahresh. VI 1903, 11² et Beitr. 282¹⁰, 318. [Hi]

a στεφανηφοροῦντος¹ Πολυκλείδου τοῦ | Πυθοδῆλου μηνὸς Ἀγνεῶνος |

Scriptura titulum posteriori parti alterius saeculi vindicat. K. Cf. notas 3. 5. 1 De hoc eponymo Magnetum magistratu cf. n. 557¹¹.

ὑπὲρ τῆς καθιδρύσεως τοῦ ξοάνου τῆς Ἀρτέμιδος | τῆς Λευκοφρυηνῆς²
 5 εἰς τὸν κατασκευασμένον αὐτῇ νῦν Παρθενῶνα³ καὶ περὶ τοῦ ἐπι-
 τελεῖσθαι αὐτῇ | καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐν μηνὶ Ἀρτεμισιῶνι τῇ |
 ἑκτῇ ἱσταμένου⁴ σπονδὰς καὶ θυσίας, συντελεῖσθαι δὲ καὶ ὑφ' ἑκά-
 στου τῶν κατοικοῦντων | θυσίας πρὸ τῶν θυρῶν κατ' οἴκου δύναιμι ἐπὶ |
 10 τῶν κατασκευασθησομένων ὑπ' αὐτῶν βωμῶν.
 ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῶν δήμῳ· Διαγόρας Ἰσαγόρου⁵ εἶπεν· ἐπειδὴ |
 θείας ἐπιπνοίας καὶ παραστάσεως γενομένης⁶ τῷ σύνπαντι πλήθει |
 τοῦ πολιτεύματος εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ναοῦ συντέλειαν εἴληψεν
 ὁ [Π]αρθενῶν, τῇ [χ]ατὰ μέρος ἐπαυξήσει τῶν ἔργων καὶ μεγαλοπρε-
 15 πείαι πλεῖστον διαφέρων τοῦ ἀπολειφθέντος ἡμῖν τὸ παλαιὸν ὑπὸ τῶν |
 προγόνων, πάτριον δ' ἐστὶν τῷ δήμῳ πρὸς τὸ θεῖον εὐσεβῶς διακε-
 μένῳ πᾶσιν μὲν τοῖς θεοῖς⁷ ἀεὶ ποτε τὰς καταξίας θυσίας τε καὶ
 τιμὰς | ἀπονέμειν, μάλιστα δὲ τῇ ἀρχηγέτιδι τῆς πόλεως Ἀρτέμιδι
 Λευκοφρυηνῇ, τύχῃ ἀγαθῇ καὶ ἐπὶ σωτηρίαι τοῦ τε δήμου καὶ
 20 τῶν εὐνοούντων τῷ πλήθει τῷ Μαγνήτων σὺν γυναιξὶ καὶ τέχνοις
 τοῖς τούτων, | δεδύχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, τὸν μὲν νεωκόρον
 καὶ τὴν ἱέρειαν τῆς | Ἀρτέμιδος τοῦ μηνὸς τοῦ Ἀρτεμισιῶνος τῇ ἑκτῇ
 ἱσταμένου συντελεῖσαι τὴν ἀποκατάστασιν τῆς θεοῦ εἰς τὸν Παρθε-
 25 νῶνα μετὰ θυσίας | τῆς ἐπιφανεστάτης, τὴν δὲ ἡμέραν τήνδε ἀναδε-
 δεῖχθαι εἰς τὸν ἀε[ί] | χρόνον ἱεράν, προσαγορευομένην Ἰσιτήρια, καὶ
 ἔστωσαν ἐν αὐτῇ ἐκ χειρὶ πᾶσι πρὸς πάντων, γινέσθω δὲ καὶ γυ-
 ναικῶν ἔξοδος εἰς τὸ | ἱερόν καὶ παρεδρευέτωσαν ἐν τῷ ἱερῷ τὴν ἐπι-
 βάλλουσαν τιμὴν καὶ | παρεδρεῖαν ποιούμεναι τῆς θεοῦ. συντελείτω δὲ
 ὁ νεωκόρος καὶ χοροὺς παρθένων αἰδουσῶν ὄμνους εἰς Ἀρτεμιν Λευ-
 30 κοφρυηνήν, ἀνίσ[τ]θωσαν δὲ οἱ παῖδες ἐκ τῶν μαθημάτων, καὶ ἀπὸ

2 Sacra huius deae magnifice a Magnetibus restituta et amplificata, initio alterius saeculi lapidibus inscripta testatur ingens decretorum multi-
 tudo, ex quibus aliquot habes supra n. 557/62. 3 Templum Dianae

ab Hermogene (Vitruv. III 2, 6) exstructum hic inauguratur; nomine Παρθενῶν proprie cellam, quae inventa est cum basi simulacri ad occidentem conversi, indicari monet K. Cf. Kohte-Watzinger Magnesia a. M. 39; L. Priene 207. Antiquioris templi (v. 15) vestigium forma indicat Magn. p. 41 delineata; cf. ibid. p. 46/7. 4 Sextus Thargelionis mensis Attici dies natalis existimabatur Dianae. Idem igitur mensis apud Magnetas Ἀρτεμισιῶν fuisse videtur. 5 Huius Diagorae pater Ἰσαγόρας Διαγόρου τοῦ Διαγόρου Magnemet ad Trallenses legatus ante a. 159 I. Magn. 85g. 6 Cf. n. 557g.

7 Nonnunquam in laudibus dei alicuius praedicandis reliquorum deorum invidiam declinare studebant Graeci huiusmodi additamento. Cf. Syll.² 786d: πάντα θεὸν σεμνύνομεν. Plat. Symp. 180 E: ἐπαινεῖν μὲν οὖν δεῖ πάντα θεούς.

- τῶν ἔργων δοῦλοι τε | καὶ δοῦλαι, ἐν ἧ ταῦτα ἡμέραι συντελεσθήσεται·
 τὰς δὲ γινομένας | ἱερείας τῆς Ἀρτέμιδος μετὰ στεφανηφόρον Πολυ-
 κλείδην καὶ τοὺς | στεφανηφόρους ἐν τῷ καθ' ἑαυτοὺς ἐνιαυτῷ θυσίαν
 καὶ πομπὴν συν|τελεῖν. ὑπάρχειν δὲ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ
 35 τὴν περὶ τῶν | ὀνίων οἰκονομίαν⁸ μετὰ στεφανηφόρον Πολυκλείδην,
 ἥτις γίνεται καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸν δὲ ἱερο-
 κήρυκα, [τὸν] | νῦν καὶ τὸν κατ' ἐνιαυτὸν ἀεὶ τοῦδε τοῦ μηνὸς ἐν τῇ
 ἀποδεδειγ[μέ]νῃ ἱερᾷ ἡμέρᾳ πληθυσούσης ἀγορᾶς συμπαρόντων ἐν
 ἐσθ[ῆ]σιν | ἐπισήμοις καὶ δάφνης στεφάνοις πολεμάρχων, οἰκονόμῳ,
 40 γραμ[μ]ατέως βουλῆς, στρατηγῷ, ἱππάρχῳ, στεφανηφόρῳ, ἀν[τιγρα]-
 φέως εὐφημίαν καταγγείλαντα πρὸ τοῦ βουλευτηρίου μετὰ [τῶν πατρί]-
 δων κατευχὴν καὶ παράκλησιν παντὸς τοῦ πλήθους ποιῆσθαι τήν]δε⁹.
 ' παρακαλῶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας πόλιν καὶ χώρ[αν τὴν Μα]γνή-
 45 των ἐπὶ καλοῖς Ἰσιτηρίοις κατὰ δύναμιν οἴκου κεχ[αρισμένην θυ]σίαν
 συντελεῖν Ἀρτέμιδι Λευκοφρυγηνῇ τῇδε τῇ ἡμέρᾳ, εὔχεσθαι δὲ¹⁰ |
 καὶ Μάγνησιν αὐτοῖς τε διδόναι καὶ γυναιξὶν ὑγ[ίει]αν καὶ πλοῦ-
 τον¹¹ Ἀρ[τεμ]ιδι Λευκοφρυγηνῇ, καὶ γενεὰν τήν τε ὑπάρχουσαν σώ-
 ζεσθαι¹¹ | καὶ εὐτυχεῖν καὶ τὴν ἐπιγονὴν μακαρίαν [γίνεσθαι¹¹ -- |
 ...]ον δε. χεθ--ειο--
 b 50 --|--|--|--ετα--|. . . . π. ότος τὴν θε[άν -- καθι]]δρῦεσθαι προσ-
 55 τάξαν[τος] ¹⁰ - σι - ὅπως - σι -]ντ. . . οι πάντ[ες οἱ κατοικ]οῦντες τήν τε
 πόλιν καὶ [τὴν χώραν κα]τὰ δύναμιν τὴν ἰδίαν [τάς πρε]]πούσας ἀπο-
 νέμωσιν τῇ θεῷ τιμὰς κατ' ἐνιαυτὸν τῇ ἑκτῇ [ἐσταμέ]νου τοῦ
 Ἀρτεμισιῶνος μηνὸς ἐν τοῖς προσαγορευομένοις [Εἰσιτηρί]οις καταξίως
 τῶν ὑπ' αὐτῆς γεγεννημένων τε καὶ γινο[μένων διὰ] | παντὸς εἰς τὸ
 60 πλῆθος ἡμῶν εὐεργεσιῶν, οἰομένου συν[οῖσειν] ¹¹ ἀνέ]εσθαι μὲν τοὺς
 παῖδας ἐκ τῶν μαθημάτων κατὰ τὸ π[άτ]ριον ἔθος | καὶ τὴν οἰκετεῖαν
 ἀπὸ παντὸς ἔργου, συνεχωρηχότος δὲ [οἰκονομ]ῆαν τῶν διαπωλου-

⁸ Cum splendidissimis quibusque deorum feriis mercatus perfrequentes coniunctos fuisse notum est; cf. Strabo X 486 ἡ τε πανήγυρις ἐμπορικόν τι πρῶμά ἐστι. Or. 262¹³ πανηγύρεις ἀτελεῖς. Hermann Gottesd. Altert. § 43, 2.

⁹ Suppl. Dttb. ¹⁰ Manifestum est hic nos non iam in eodem decreto versari, cuius reliquiae in lapide *a* exstant, neque improbabilius K. disputat, vix illius finem et huius initium in infima illius parte fuisse posse, sed integrum lapidem inter hos duos intercidisse videri. Ceterum et hic προστάξαν[τος] et similia participia, quae infra sequuntur (οἰομένου v. 59. συνεχωρηχότος v. 61. [κατα]χωρίσαντος v. 63. ἐπιτάξαντος v. 65), manifesto ad Diagram Isagorae f. spectant, qui illud prius plebiscitum rogavit.

¹¹ ΣΤ' lapis. Suppl. K.

μένων ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ χάριν τοῦ [τοῖς πολλοῖς μᾶλ[λ]ον ἐκδηλον
 ὑπάρχειν τὴν τοῦ δήμου σπουδὴν, τὰ τε ἄ[λλα κατα]χωρίσαντος ἐν
 65 τῷ ψήφισματι τὰ διατείνοντα πρὸς τὴν τ[ῆς] θεοῦ εὐσε[β]εϊαν, ἐπι-
 τάξαντος δὲ καὶ σπονδὰς καὶ κατευχὰς ὑπὸ τῆς συν[αρχίας 12, ἐτι] |
 δὲ καὶ θυσίας συντελεῖσθαι, καθ' ἃς ἐστὶν τῷ δήμῳ [πλεῖον καὶ
 ἐκτε]νέστερον περὶ τῶν προγεγραμμένων φροντίσαι καὶ ἀ[ναγράφαι] |
 μὲν τὸ κεκυρωμένον ἐπὶ στεφανηφόρου Πολυκλείδου [μηνὸς Ἀ]γγεῶνος
 70 ψήφισμα, περιέχον δὲ τὰς προγεγραμμένας τι[μὰς], | εἰς τὴν παρα-
 στάδα τὴν ἀπὸ δυσμῆς τῆς στοᾶς τῆς βορε[ας 13, ἐφ' ἧς ἔ]πεστιν
 τὸ βουκεφάλιον 14, χειροτονηθέντος ἐπὶ τῆς ἀναγ[ραφῆς ἀν]δρός, ὃς
 ἐγδῶσει μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος, χορηγησά[ν]των τὸ γινώ[μενον] δα-
 πάνημα χάριν τῆς ἀναγραφῆς τῶν (οἰκονόμων ἐκ τῶν) ἱερῶν προ[σοφ]-
 80 ῶν 15 τῶν ἐν τῷ ἐνεστώτῳ ἐνιαυτῷ. ἵνα δὲ πάντες γινώσκωσιν ὡ[ς] |
 75 καθ' ἃς ἐστὶν ἐν τοῖς Εἰσιτηρίοις τὰς τῆς Ἀρτέμιδος συνεπαύξε[ιν] |
 τιμὰς, τὸν γραμματέα τῆς βουλῆς τὸν αἰεὶ κατασταθησόμενον | καὶ τὸν
 ἀντιγραφέα καθ' ἕκαστον ἔτος τοῦ μηνὸς τοῦ Ἀρτεμειοῦ τῇ δευ-
 τέρᾳ μετὰ τὴν αἵρεσιν γενέσθαι τῆς τε ἱερείας | καὶ τοῦ στεφανη-
 80 φόρου παραναγινώσκειν ἐπάναγ[ε]ς τὸ [ψ]ήφισμα τὸ εἰσενεχθὲν ὑπὸ
 Διαγόρου τοῦ Ἰσαγόρου τὸ περὶ τῆς τῶν Εἰ[σ]ιτηρίων διοικήσεως·
 ἐὰν δὲ μὴ ποιήσωνται τὴν ἀνάγνωσιν [αὐ]τοῦ καθότι προστέτακται,
 βεβαίως αὐτῶν ἐκάτερον ἱερὰ | δραχ[μὰς] Π 16 καὶ εἶναι φάσιν τῷ
 βουλευμένῳ τῶν πολιτῶν οἷς [ἐ]ξέστιν ἐπὶ τῇ ἡμίσει πρὸς τοὺς εὐ-
 85 θύνους· θέσθω δὲ ὁ αἶρε[θ]η[σ]όμενος ἀνὴρ ἐπὶ τῆς ἀναγραφῆς περὶ
 ὧν ἂν χειρίσῃ λόγον πρὸς τε | τὸν γραμματέα τῆς βουλῆς καὶ τὸν
 ἀντιγραφέα. ἄμεινον δὲ εἶναι καὶ τοῖς κεκτημένοις οἰκίας ἢ ἐργα-
 στήρια κατασκευάσαι [κα]τὰ δύναντα βωμοὺς πρὸ τῶν θυρῶν καὶ
 κονιάσαι, ποιήσαι δὲ [ἐ]πιγραφὴν Ἀρτέμιδος Λευκοφρυγῆς Νικη-
 90 φόρου 17· ἐὰν δέ τις μὴ ἐπι[τε]λέσῃ, μὴ ἄμεινον αὐτῷ εἶναι.

12 Cf. n. 333³. 426¹¹. 13 Meridionalem potius fori porticum com-
 memorandum fuisse, sed eam fortasse propterea βόρειον vocari, quia ad-
 versus septentriones pateret, adnotavit K. 14 Hoc caput bovinum
 effossum est Magnesiae. Kohte Magn. 122, Abb. 128. 15 Totam sen-
 tentiam expedit Wilh., verba ταμιῶν ἐκ τῶν excidisse ratus; οἰκονόμων
 substituit Kadlec apud eum (Beitr.). 16 Nota numeralis nongentos
 significans, quam K. adnotat a Galeno XVII 1, 525 sic describi: πρῶτον
 μὲν ὁ τοῦ π γράμματος χαρακτήρ ἔχων ὀρθίαν μέσσην γραμμὴν, ὡς ἐνιοὶ γράφουσι
 τὸν τῶν ἐνεακοσίων χαρακτήρα. Idem est consonae sibilantis; cf. n. 45¹.
 Dttb. Immo numerum millenum indicari censet Wilhelm Beitr. 282¹⁰.

17 Cognominis Νικηφόρος, quod nusquam alibi tribuatur Dianae Leuco-

ἀναγραφῆναι δὲ εἰς τὴν αὐτὴν παρασ[τά]δα καὶ τόδε τὸ ψήφισμα.
ἡρέθη ἐπὶ τῆς ἀναγραφῆς | τῶν ψηφισμάτων 18 Μαῖάνδριος Ἀρτε-
μιδώρου.

c 95 -- | βουλευομεν 19 -- | τύχῃ ἀγαθῇ [τοῦ δήμου τῶν Μαγνήτων καὶ ἐπ'
εὐτυχίαι καὶ σωτηρίαι] | τῆς τε πόλεω[ς καὶ τῆς χώρας δεδόχθαι τῇ
βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρῆσθαι] | τῷδε τῷ ψη[φίσματι νόμῳ κυρίαι
εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον].

100 ἐπὶ Τηλε-- | ὅπερ τοῦ -- | .ει τῇδε--

phryenae, rationem latere, sed in nummis imperatorum Victorias circum simulacrum illius deae volitantes conspici (Cat. Brit. Mus. Ionia 164/5) adnotat K. Victoria ea indicari videtur, quam Perperna a. 130 (cf. n. 694₃), M'. Aquilius a. 129 cum sociis de Aristonico reportaverant; Magnesium a Romanorum partibus stetisse satis constat (Niese Gesch. III 370⁸). Neque enim ad Mithradatis pulsi tempora lapidem deducere licet. Quamquam Romani ipsi non nominantur, tamen in formula sollemni v. 19 (τῶν εὐνοούντων τῷ πληθει τῷ Μαγνήτων) intellegi possunt. Hi. 18 Duo sunt, quorum alterius finis, alterius initium intercidit. Cf. not. 10. 19 Cum hoc fragmentum manifestum v. 98 novi decreti initium habeat, haud improbabiler K. coniecit id eius lapidis quem inter a et b periisse consentaneum esset (not. 12) frustulum esse. Dtlb. Suppl. Wilh. exempli potius gratia.

Δ696—699. Pompae Pythaidēs I et II ab Atheniensibus Delphos missae (a. 138/7 et 128/7): tripodophorus (n. 697 L), equites cum hipparcha (K), synodus technitarum (698), synodus ἐποποιῶν (699) a Delphis honorantur, ludi equestres (697 H, I), hymni clarissimi celebrantur (698 B, C), a. 128/7. In latere meridionali thesauri Attici (n. 697 J in anta merid.). Uniuscuiusque tituli capita singula A, B, cet. (696, 697 A—G) diversis locis parietis incisa sunt, quae loca hic notare longum. [Pw]

Pythaidem tertiam n. 711, anni 106/5 arch. att. Agathocle, cum repraesentem integram, reliquarum modo excerpta adscripsimus, ut singulae quomodo compositae sint et inter se differant, cognoscatur. Pythais IV anni 97/6 est in tit. 728.

Pythaidēs saec. V et IV. — Pristinae theoriae Delphos missae ductae sunt ab Attica Tetrapoli i.e. ab ara Apollinis Pythii, quae erat Marathone; profectae sunt, ubi ἱεροσκοπία in Pythio Oenoensi habita secunda fuit, cf. Philoch. fr. 158 (exscriptum ad n. 541¹). Brevi post etiam Athenienses ipsi fulgura e Pythio urbano spectabant atque, ut prima fulmina ex altero Pythio observabantur, communes theoriae Delphos mittebantur; cf. Strab. IX 404: . . τοῦ Ἀρματος . . δῆμον τῆς Ἀττικῆς ἕμορον τῇ Τανάγρα. ἐντεῦθεν δὲ ἡ παροιμία . . ,ὁπότεν δι' Ἀρματος ἀστράψῃ. ἀστραπὴν τινα σημειουμένων κατὰ χρῆσμον τῶν λεγομένων Πυθαϊστῶν, βλεπόντων ὡς ἐπὶ τὸ Ἄρμα καὶ τότε

πεμπόντων τὴν θυσίαν εἰς Δελφούς, ὅταν ἀστράψαντα ἴδωσιν· ἐτήρουν δὲ ἐπὶ τρεῖς μῆνας, καθ' ἑκάστον μῆνα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας ἀπὸ τῆς ἐσχάρας τοῦ Ἀστραπαίου Διός· ἔστι δ' αὖτε ἐν τῷ τείχει μεταξὺ τοῦ Πυθίου καὶ τοῦ Ὀλυμπίου (cf. Judeich. Top. Ath. 344). Item Hesych. s.v. ἀστράπτει .. Ἀθηναῖοι, ὁπότε δι' Ἄρματος αὐτοῖς ἀστράψειν, ἐπεμπον εἰς Δελφούς τοὺς θεωροὺς τοὺς λεγομένους Πυθιαστάς (Toepffer, Herm. XXIII 1888, 322; inde Co. Culte 169). Menses, per quos fulgura observabantur, A. Mommsen Delphika 315/6 Aprilem—Iunium comprobare studet, ita ut theoria certe ante Pythia (mense Augusto acta) Delphos advenerit. Neque enim quisquam prius dubitaverat de contextu, qui esset illis pompis cum Pythiorum feriis. Cuius vetustioris Pythaidis pauca documenta aequalia sunt haec: 1) a. 380, n. 145₄₄, in quo titulo obscura verba ἐνιαυτῖα ἃ ἱερομηνία ἃ Πυθίαις ἴσα πάντεςσι ἐκ τῶς ἡ-- propter ea, quae sequentibus versibus de Pythiis mense Bucatio agendis constituuntur, a Mommseno l.l. 152 in annua parva Pythia trahuntur. — 2) Ephor. fr. 70 (ap. Strab. IX 422): ἐξ Ἀθηνῶν δ' ὁρμηθέντα (Ἀπόλλωνα) ἐπὶ Δελφούς ταύτην ἵναί τιν ὁδόν, ἣ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθιάδα πέμπονσι [cf. Aristid. Panath. p. 189, 8 τὴν εἰς Δελφούς ὁδόν .. καὶ τὴν θεωρίαν τὴν Πυθιάδα Ἀθηναίων]. — 3) a. 353, Isae. VII 27: πρὶν γὰρ ἐμὲ ἦκειν (redire) ἐκ τῆς Πυθιάδος, ἔλεγε πρὸς τοὺς ἐγκύβητας Ἀπολλόδεωρος κτλ. et 34 ἐν ἀρχῇ τε, θερμοθετήσας, ὡς ἐγένετο οὐκ ἀδίκως κτλ. (utrumque locum attulit Foucart Fouill. III 2, p. 287). — 4) a. 343, Demosth. XIX 128: ἀπάντων γὰρ ὑμῶν .. οὕτω δευὰ καὶ σχέτλια ἡγουμένων τοὺς ταλαιπώρους πάσχειν Φωκέας, ὥστε μῆτε τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς θεωροὺς μῆτε τοὺς θερμοθετάς εἰς τὰ Πύθια [a. 346] πέμψαι, ἀλλ' ἀποστῆναι τῆς πατρίου θεωρίας, cum schol. ἔθοις ἦν κατὰ τὰ πάτρια πέμπειν τῷ Ἀπόλλωνι ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Πυθίων τοὺς θεωροὺς καὶ τοὺς θερμοθετάς, ἵνα μεῖζον ᾦ τὸ δῖζωμα τῆς θεωρίας. — 5) et 6) c.a. 340, in donariis anaglyphis, IG II 5, p. 249 n. 1190b: Πυθαῖστῆς Πεισικράτης Ἀχρεΐμου ἀνέθεκεν et ibid. 1190c: Πυθαῖσταί ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι. Πείθων Σωσιγένοους, Τιμόκριτος Τιμοκράτους, Ἀμεινοκλῆς Ἀμεινίππου, Ἀγνόδημος Ἀγνοθέου. Ubi Koehler adnotat: Τιμόκριτος Τιμοκράτους Ἰκαριεύς in catalogo prytanum Aegeidis anni 341/0 nominatur (IG II 872). Monumentum quattuor Pythai-starum .. in Pythio Icarienti collocatum fuisse sicut tit. 1190b persuasum habeo. — 7) c.a. 330, n. 296 in basi tripodis: ὁ ὀήμος ὁ Ἀθηναῖων ἀν[έθεκεν]. | ἱεροποιοὶ οἱ τὴν Πυθαῖδα ἀγαγόντες· Φανόδημος κτλ. (recensentur X tribuum ἱεροποιοί). — Ex tribus ultimis titt., quos Toepffer l.l. nondum cognoverat (quare etiam Co. duos priores omisit), nunc apparet pompam Pythicam inde ab antiquissimis temporibus Πυθαῖδα, participes Πυθαῖστας esse appellatos; quod per se (contra Colinum aliosque) verisimillimum haberi debuit, quia omni modo cavendum erat, ne penteteris Pythias et pompa Pythais inter se confunderentur. Nihilominus apud Ephorum et Isaeum (v. supra 2) et 3), ap. Philochorum l.l. verbum est corruptum) forma usitatior Πυθιάς, ap. Hesychium vero Πυθιασταί irrepsit, cum Strabo recte Πυθαῖστων exhibeat, suae aetatis forma vocabuli usus; aequae atque auctor Steph. B. s.v. Πυθῶ .. Πυθιάς ὡς Ἑλικωνιάς .. καὶ πυθαῖσται [Salmas., libri πυθιάσται] ἀπὸ τοῦ Πυθαῖος διαλύσεως γενομένης, καὶ πυθαῖσται. Contra verba ἃ ἱερομηνία ἃ Πυθιάς (v. supra 1) pro ἃ ἱερομηνία ἃ Πυθιάς usurpata esse viden-

tur. — Praeterea ex locis allatis evincitur, pompam Pythaida tunc eandem fuisse atque θεωρίαν ad Pythia missam, atque eius et senatores electos et omnes thesmothetas (item ac postea, v. infra) participes fuisse et sacrificasse. —

Pythaidēs saec. II et I. — Altera parte saeculi II hanc Atticam theoriam renatam quam maxime effloruisse tituli Delphici nuper nos docuerunt. Sed tum quidem multa mutata erant. Theoriae non iam ad Pythia pertinebant neque certis annis, sed quibus videbatur, et magnis intervallis mittebantur, atque si quando in Pythiorum annum incidebant, octo vel novem demum mensibus post illas ferias Delphos adveniebant. Exstant participum tabulae quattuor Pythaidum: I. a. 138 (n. 696); II. a. 128/7 (n. 697/9); III. a. 106/5 (n. 711); IV. a. 97 (n. 728). Cognoscitur eas paulatim crevisse:

I. continet quattuor tantum partes: theoros, Pythaïstas-pueros, canephoros, ephebos. — In II. accedunt: in fronte novem archontes (cum thesmothetis, v. supra) et tripodophorus, in fine equites, qui magnificentissimos ludos equestres Delphis faciunt (cf. gratiam, quam Delphi habent tripodophoro n. 697 L, necnon praefectis et χοινοῖς equitum n. 697 K). Imprimis autem magnum χοινόν Atticorum technitarum gratuito et suis theoris et permagno numero artificum Pythaidibus interesse incipit: chorus maximus canit paeanem i.e. hymnum a technita quodam (Limenio) pactum et musicis notis exceptum; alia quoque ἀκροάματα τὰ συναυξήσαντα τὰς τοῦ θεοῦ ἀμέρας offeruntur, quae in Pythaidē IV optime cognoscuntur, nec non epicorum poetarum collegium a Delphis gratiam init. — Maximus splendor apparet in III.: quingenti fere homines (in his plus centum equites) trium dierum itinere Athenis per Boeotiam et Phocidem Delphos ascendunt. Post archontes nova classis comparet: praetores et sacerdotes (ἐξηγηταί, hieromnemones), ante Pythaïstas-pueros exstant duae novae partes viros amplexae: altera (cum vehiculo pyrphori et tripodis) continet gentes antiquas et Tetrapolenses, altera (κληρωτοί) duodecim homines, qui populi personam gerentes etiam coquum publicum secum ducunt, qui Panathenaeis etc. tribubus victum praebet. Etiam triginta ministri publici (*Polizei-soldaten*) et decem custodes equis vehentes (*berittene Gendarmen*) attribuuntur. Tum quidem Poliadis Minervae sacerdotem ipsam simul protectam esse docet decretum Delphicum, quo gratiae aguntur, n. 711 K (Athenis repertum). Denique etiam maiores paeanes (quadraginta tres cantores) et splendidissimi agones thymelici scaenicique a technitarum collegio adduntur, quod multos sane et tragoediarum et comoediarum et satyrorum poetas misit. — In IV. remissio splendoris cernitur: theororum numerus multo minor est, ex equitibus tantum pauci intersunt (qui unam tantum victoriae coronam reportant), illi ,συστρατιῶται' etc. plane desunt; sed reliquae partes cum tripodophoro reperiuntur, et technitarum quoque numerus vix minutus est.

Brevi antequam theoriae maximum splendorem assecutae sunt, Athenienses eis ordinandis operam dabant; itaque paulo ante a. 106 constituerunt Pythaidēs nono quoque anno mittere, sed in universum perstabant in voluntate: iam a. 97 theoria annum proferenda erat; atque

brevi post — a. 90 ut videtur — etiam annuis Pythaidibus (ad exemplum anni 380?) constitutis theoriae magnificentia quasi praematurae morti addicta erat, etiamsi Sullana bella eam non sustulissent. Medio saeculo tantum duodecim fere homines Delphos migrasse videntur, atque ineunte imperatorum aetate parva illa *Dodecaïs* (inde ab a. 26) in locum Pythaidis substituitur; de illa cf. n. 773. — Quae cum ita sint, veri dissimile est, nobis tabulas omnium Pythaidum, quae inde ab a. 138 usque ad a. 97 agebantur, servatas esse; causa cogitari non potest, cur e.g. inde ab a. 128 usque ad a. 106/5 ne una quidem theoria facta sit, immo Ennaëteris ante a. 106 instituta favet opinioni eam superiore Pythaide (ergo fere a. 114/3) decretam esse.

Quo anni tempore Pythaides I—IV factae sint, vix dubitari potest. Ut quondam Mommsen (v. supra) ad vetustiora tempora opinatus erat theorias missas pertinere ad Delphica illa sacra piacularia Heracleorum, quibus respondent Attica Thargelia, ita nunc intellegitur permagnas theorias puellarum et puerorum neque hieme neque ante initium m. Aprilis Delphos caelo asperos ascendere potuisse, ergo illi compluries commemoratae *θευτέραι ἐξαμήναι* (v. not. 7 et n. 711¹) solum tempus, quod est inde fere a die X Aprilis usque ad diem XXII mensis Iunii, reliquum fuisse. Atque vocabula saepius obvia αἱ τοῦ θεοῦ ἀμέραι (n. 698²⁶. 711³⁰) comprobant, de certis quibusdam Delphicis feriis agi, ad quas Pythaides veniebant, ergo antiquam illam consuetudinem diutinae *προσκασίας* Harma versus factae tum ant mutatae tum ita adhibitae esse, ut non impediret, ne theoria certo die adveniret. Cognoscitur autem e feriarum Delphicarum catalogo (cf. Hiller R-E IV 2532) illo temporis intervallo solum *Heraclea* ut maiora sollemnia in censem venire, atque etiam demonstratur titulo n. 772, ubi Atticus hieromnemo ut theorus primae Dodecaidis a. 26 Delphis honoratur cuiusque tempus ita definitur: *μηνὸς Ἡρακλείου* (ea, quae Co. de hoc decreto quasi septem vel octo mensibus post facto profert, falsa sunt). Quod Dodecaïs in locum Pythaidis succedit, illam et ipsam mense Heracleo factam esse necesse est, ita ut cum hoc etiam tripodophoria, i.e. ignis sacer Delphis apportatus, maxime ad Plynteria et Callynteria mensis Attici Thargelionis (vel iam ad Thargelia ipsa) facta optime consentiat. Denique casui tribuendum non est, quod ea, quae sola de Heracleis traduntur: in theatro proscaenium erectum fuisse [c.a. 239, n. 481 B: ἀντὶ δὲ τοῦ χειροτεχνίου τὸ προσκάνιον ἱσάτω (sc. Τετσίμαχος) Ἡρακλείοις], demonstrant his feriis scaenicos agones actos esse; ergo apparet magnos Pythaidum agones technitarum cohaerere cum his Heracleorum agonibus, i.e. technitas ludos iam exstantes maiore splendore apparavisse.

Permuli hi tituli plerumque in thesauri pariete exstant, de quibus exscribendis et illustrandis Co. optime meritis est; sed quod eos ter atque id semper alio modo diversis locis et diversa numeratione edidit titulisque minus commode ad argumenta, non ad tempora dispositis addenda uberrima adiecit, ei in usum Sylloges quasi a fundamentis denuo tractandi erant i.e. ex temporis ordine digerendi atque ex parte aliis temporibus ascribendi. Adornavi igitur omnes titt. ad Pythaides I—IV

Δ696. Pythais prima a. 138/7. Archon atheniensis Timarchus = arch. delph. Timocritus. **A.** Theori: ed. Colin Calte d'Apoll. Pyth. 41 n. 2 cum fig. 4 (Bull. Hell. XXX 1906, 194; Fouill. III 2, n. 7 cum tab. II 2). — **B.** Pythaistae: idem ibid. 46 n. 3 cum fig. 5 (Bull. I. I. 198; Fouill. III 2, n. 11). — **C.** Canephor: idem ibid. 46 n. 3 fin. cum fig. 5 (Bull. I. I. 198; Fouill. III 2, n. 29). — **D.** Ephebi: idem ibid. 71 n. 4 cum tab. I B (Bull. I. I. 225; Fouill. III 2, n. 23 cum tab. V 1).

A. Theori, a. 138/7. [ἀγα]θῇ τύχῃ. ἐπὶ Τιμο[κρίτου] 1 | ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, Ἀθή[νησιν] δὲ Τιμάρχου 1, οἷδε [ἀπ]ε[σ]τάλησαν 5 ὑπὸ τοῦ δήμου | τοῦ Ἀθηναίων. [σιμάχου. ἀρχιθέω]ροι 2 τὰς Πυθαίδος· ὁ Θράσων | Οὐλιάδου, Μενέμαχος Παυ[θεωροί] (3 nomina et patronym.) --, ἐκ Πυρρακιδῶν 3 (1) --, ἐξ Εὐπατριδῶν 3 (5) --, vacant vs. 16—19, ἐκ Τετραπολεῶν 4 (3). Sequuntur in lapide theori tituli 697 B.

B. Pythaistae pueri, a. 138/7. ἀγαθῇ [τύχῃ] | ἐπὶ Τιμοκρίτου ἄρχ. ἐν Δελφοῖς, Ἀθήνησιν δὲ κτλ. -- τοῦ Ἀθηναίων. [nymicis] πυθαῖσται [παῖδ]ες, συν[πρέμψ]αντες τὴν Πυθαῖδα (39 nomina cum patro- 20 | διδάσκαλοι τοῦ χοροῦ τῶν πυθαῖστων· | Ἑλπίνικος Ἐπικράτου 5, | Κλέων Εὐμήλου. | vacat.

ΔC. Canephor: undecim, a. 138/7. Cum nomina canephororum Pythaidum II—IV perierint aut valde deleta sint, has integras addimus: [αἶδε ἀ]πεστάλησαν κανηφόροι 6 μετὰ τῆς Πυθαίδος ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθη[ναίων] (11). Γοργῶ Φιλάνθου, Εὐδάμα Καλλικλέους, Ἀριστονίκη Λυκόφρονος, | [Σ]ωστράτη Σωτίωνος, Φιλανθῶ Ἀρισταίχμου, Νικαρέτῃ Ἡρακλείτου, Εὐρυδίκη Διοδώρου, Καλλιστομάχῃ Ἐχεδῆμου, 5 Ἀρτεμισία Ἀττάλου, Ἀρίστιον | Κρατίππου, xxx Μαμμία Ἀπελλοῦ.

pertinentes per tempora, reliquis Pythaidibus hinc exsulare iussis; sed propter spatii rationes etiam in illis illustrandis saepissime catalogos modo excersi commentariumque breviorē adieci.

1 Archontes Timarchum-Timocritum ab a. 134 ad 138 promovit Wilhelm, cf. Kolbe Att. Arch. 83. Quia Pythaidēs II et III altero semestri actas esse constat (not. initial. et 7 et n. 711¹), hanc quoque a. 138/7 tribui.

2 Postea archon eponymus simul architheori officio fungitur, cf. not. 8, sed a. 138/7 archontes Pythaidi nondum interfuerunt. 3 De Pyrrhacidis cf. n. 711¹³, de Eupatridis ibid. not. 10. Pyrrhacidarum theorus est postea additus; spatium vacuum sub Eupatridis fortasse theoris aliarum gentium inscribendis relictum, e.g. Cerycum et Euneidarum, cf. n. 711 D¹_{32. 37} cum not. 4 De Tetrapolensibus cf. n. 541¹. 5 Uterque per decennia hoc officio fungitur, cf. not. 28. 6 De canephoris cf. Philoch. fr. 25 (FHGr I p. 388): Ἐριχθονίου βασιλεύοντος πρῶτον κατέστησαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι φέρειν τὰ κανὰ τῇ θεῷ ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε

D. Ephebi, a. 138/7. Lemma est amissum; enumerantur 58 nomina (cum patronymicis) in tribus columnis disposita; quae propter scripturam Co. vindicavit anno Timarchi, necnon ephebis propter theoros in tit. *A* et pythaistas in *B* servatos et quia equites secundum tribus perscribi solent (cf. n. 711 G).

Δ697. Pythais secunda, magnificentior, a. 128/7. Archon athen. Dionysius (ὁ μετὰ Λυκίσκον) = arch. delph. Pyrrhus. *A.* Archontes: ed. Colin Culte d'Apoll. 32 n. 5 cum fig. 1 (Bull. Hell. XXX 1906, 184; Fouill. III 2, n. 3). — *B.* Theori: idem ibid. 41 n. 6 cum fig. 4 (Bull. l. l. 196; Fouill. III 2, n. 8 cum tab. II 2). — *C.* Pythaistae: idem ibid. 47 n. 7 cum tab. I *A* (Bull. l. l. 200; Fouill. III 2, n. 12 et Add. p. 287, cum tab. II 3, col. I. II). — *E.* Ephebi: idem ibid. 72 n. 9 cum tab. I *B* (Bull. l. l. 226; Fouill. III 2, n. 24 cum tab. IV 2). — *G.* Equites: idem ibid. 81 n. 8 cum fig. 11 (Bull. l. l. 238; Fouill. III 2, n. 27 et Add. p. 289). — *H.* Ludi equestres: idem ibid. 98—102 n. 38—43 cum figg. 14—17 et tab. II *A* (Bull. l. l. 257—61; Fouill. III 2, n. 35—41). — *I.* idem ibid. 97 n. 37 et 103 n. 44 cum figg. 13 et 18 (Bull. l. l. 255 et 263; Fouill. III 2, n. 34 cum tab. VI 1 et n. 42).

Δ*A.* Archontes, a. 128/7. Cum caput *A* in Pythaide III n. 111 fere totum interierit, reddimus Pythaidis II integrum.

ἐπὶ Διον[υ]σίου 7 ἄρχοντος Ἀθήνησιν,

ἐννέα ἄρχοντες οἱ τὴν Πυθαΐδα ἀγαγόντες.

[ἄρχω]ν· Διονύσιος Δημητρίου 7

χῆρυξ [βου]-

[βασί]λεύς· Ἡλιδωρος Διοδότου

λῆς τῆ[ς] ἐξ Ἀ]-

5 [πολέ]μαρχος· Γλαῦκος Λυσάνδρου

15 ρείου πάχο[υ].

[θ]εσμοθέται·

Μνασικλῆς

[Ἡρακλ]εῖδης Ἡρακλείδου

Μνασικλέου[ς].

[Εὐ]κτῆμ[ω]ν Καλλίου

[ε]ερομνή[μω]ν.

[Β]ουκάττη[ς] Λυκίνου

.. ος - 71 -

10 [Μ]νησίδεος Ἀγνίου

20 [τοῦ] δεῖνος].

Πάμφιλος Ν[ε]κρόχλεος

[ἀρχι]θέωρος] 8·

... λι λ - 71 -

[Διονύσιος]

vacat

[Δημητρίου].

Παναθηναίους καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς. Cf. etiam Vit. X orat. 852 b: Λυκοῦργο; (a. 338 sq.) .. παρασκευάσας .. κόσμον χρυσοῦν εἰς ἑκατὸν κανηφόρους; et a. 335/4, IG II² 333 c₁₀ [κόσμο]ν τὸν κανηφορικόν. Ad Pythiadas I—III referam tit. IG II 1388 .. ἡ βουλὴ ὁ δῆμος κανηφορήσαντων τῶι Ἀπόλλωνι [τῇ]ν Πυθαΐδα. Plura de canephoris habet Michaelis Parthen. 329. Ceterum saepius hae virgines una cum fratribus pythaistis pompae intererant, e.g. a. 138/7 (supra): Ἀριστομένης et fratres Λυκόφρων καὶ Μηρόφιλος Λυκόφρονος (*B*₅); Σωστράτης et Μένανδρος Σωτίωνος (*B*₆); Ἀρτεμισία et Πολέμων Ἀττάλου (*B*₁₄); a. 106/5, cf. n. 711²¹; a. 97, n. 728: Μεγίστη (ib. *E*₆) et Παμμένης et Ἀμμόνιος Ζήνωνος (ibid. *D*³_{11, 12}).

B. Theori, a. 128/7. Sub titulo 696 *A.* ἀγαθῇ [τύ]χῃ. ἐπὶ Πύρρου⁷ ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, | Ἀθήνησιν δὲ Διονυσίου τοῦ μετὰ Λυκίσχον, | οἷ[δε] ἀπεστάλ[ησαν] θεωροὶ ὑπὸ τοῦ δήμου | [τοῦ] Ἀθηναίων, συμπέμψοντες τὴν Πυθαί[δα] (11) | Δημαίνε[τος] Δημέου, κτλ. --, θεωροὶ ἐκ Τετραπολέων⁴ (3) --, ἐκ Πυρρακιδῶν³ (1) --.

C. Pythaistae pueri, a. 128/7. ἀ[γ]αθ[ῇ] τ[ύ]χῃ. | ἐπὶ Πύρρου⁷ ἄρχ., κτλ. -- τοῦ Ἀθηναίων·
 πυθαϊῶσ[τα]ι παῖδες, συμ[π]έ[μ]ψαντες τῇ[ν] Πυ[θα]ί[δα]. Πάμφιλος Ἀρτέμωνος κτλ. (Recensentur in quattuor columnis 51 pueri cum patronymicis, quorum ultimus erasus).

(*D.*) Canephorī, a. 128/7, in lapide amisso perscriptae.

E. Ephebi, a. 128/7. θεός. τύχαν ἀγαθάν. | οἱ ἐφηβεύσαντες ἐπὶ Διονυσίου⁷ ἄρχ. τοῦ μετὰ Λυκ. Ἀθήνησι, ἱερέως δὲ τοῦ | Ἀπόλλωνος --, στρατηγούντος δὲ ἐπὶ τὰ ὅπλα --, ἐπὶ δὲ τὸ ναυτικόν
 5 Ἰππάρχου τοῦ Τιμοκλέους | Πειραιέως, ἐπὶ δὲ τὸ ἱππικόν Διοκλέους⁹ τοῦ Διοκλέους Ἀθηναίου, φυλαρχούντων¹⁰ δ[ε] | (4) Ἑρμῶνος τοῦ Διονυσίου γόνωι δὲ Ἀντιφῶντος Ἀθηναίου, Ἀγίου τ. Βούλωνος Ἀθηναίου, Χαρικλέους τ. Θεοδώρου Ἀθην., Ξενοκλέους τ. Δημητρίου Ἀθην., ἐπὶ δὲ τὸν Πειραιᾶ --, ἐπὶ δὲ Ἐλευσίνα --, ἐξηγητοῦ ὄντος πυθοχρή-
 10 στου --, κοσμητοῦ δὲ | -- ἀγαγόντες τὴν Πυθαίδα μετὰ τῶν διδασκάλων· παιδοτρίβου --, ὀπλομάχου δὲ --, ἀκοντιστοῦ δὲ --, τοξότου δὲ --, γραμματέως δὲ --, ὑπηρέτου δὲ --, ὑποοπλομάχου δὲ -- |
 15 χαριστήριον Ἀπόλλωνι· | ταραντιναρχούντων⁷ (2) Διογένου τ. Ἀρόπου, Λύσωνος τ. Δημοκράτου | [Ἀθην]αίων· | Θαρύτας Μενεδήμου, κτλ. Recensentur in tribus columnis 69 ephebi Attici cum patronymicis.

7 Archontes Διονύσιος μετὰ Λυκίσχον (*B*₂) et Πύρρος pertinent ad a. 128/7, cf. Kolbe Att. Arch. 76. Pythais II agebatur altero semestri (tit. *K*₁₅, *L*₉), i.e. vere vel aestate ineunte anni Iuliani 127. Idem Διονύσιος Δημητρίου qui a. 106/5 in Pythaide III στρατηγός ἐπὶ τοὺς ὀπλίτας comparet n. 711 *B*₁₂.

8 Vs. 21 sqq. supplevi; nam cum architheorus in tit. *B* desideretur, manifesto archon abhinc eius vice fungitur ut a. 106/5, n. 711 *A*₁₈, *C*₆, *D*₂ et a. 97, n. 728 *A*₁₇. Cf. supra not. 2. 9 Diocles στρατηγὼν ἐπὶ τὸ ἱππικόν idem est qui ἱππαρχος in tit. *G*₄, simul erat agonothea ludorum *H*₃, victor coronam reportat *H* 11 (fugit Colinum), a Delphis laudatur *K*₁ sqq. Anno 138/7 fuerat ultimus epheborum n. 696 *D*₅₈. 10 Hi quattuor phylarchi victores in ludis equestribus coronantur in tit. *H* 2—5 et a Delphis honorantur *K*₂ sqq. Duo priores etiam *G*₆ occurrunt, reliqui in tit. *F* perscripti fuisse videntur ubi cf. lemma. Praeterea tum reportavere coronas Ἑρμῶν Ἀντιφῶντος (sc. Διονυσίου) in tit. *H* 13 et Ἀγίας Βούλωνος *H* 6 (cf. *I* 3, 6), qui etiam πρόξενος καὶ εὐεργέτης Θηραίων n. 720⁷ (monuit *Kla.*) necnon

In fine adduntur 12 Delphici ephebi, quos repeto quia Delphi in reliquis Pythaidibus non occurrunt. Vs. 87 sqq.: ἐν Δελφοῖς γυμνασιαρχοῦντος Κλεομάντιος 12 τοῦ Ἡρυο[ς], | ἐφηβεύοντων 12 δέ· | Διοδώρου τοῦ Μνασιθ[έου], | Νικία τοῦ Ἀριστ[ων]ος, | Ξενοκράτους τοῦ Ἀγχι- 90 λ[έου], | Ξέν[ων]ος τοῦ Πεισιθέου, | Φαίν[ι]ρος τοῦ Γοργίλου, | Φιλίνου 95 τοῦ Φιλλέα, | --, | --, | --, | Π --, | Σ --, | Πλε[ιστάρχου] τοῦ --. *vacat*

F. G. Equites, a. 128/7. Pythaidem secundam ut magnificentiorem prima redderent, Athenienses pythaistis ephebisque addiderunt equitum pompam (*F, G*), ludos equestres (*H, I*), tripodophoriam (*L*).

(*F*). Equitum laterculus prior interiit. Quem exstitisse inde conclusi, quod lemma catalogi *G* incipit: καὶ ο[ὗ]δε τῶν [ἐπ]πέων [συναπε]στ[ή]λθσαν. Deinde quod in lemmate *H* quattuor phylarchi munere funguntur, quorum duo modo in tit. *G*₆₋₁₀ recensitos videmus; cum vero iidem quattuor inter primos victores tit. *H* recurrant et una in tit. *K* a Delphis laudentur, omnes re vera Pythiadi II interfuisse et duos in *G* desideratos in alio catalogo (*F*) nominatos esse oportet. Tum quod tres equites, quorum nomina inter victores tit. *H* exstant (Θεοπε[ί]θης 10, Τιμοκλ[ῆ]ς 12, Στράτων 119), in catalogo *G* non leguntur neque quisquam credet, tres lacunas singulorum nominum (vs. 21. 22, col. II 24) quae nunc inter 59 nomina tit. *G* hiant, illis ipsis tribus victoribus esse explendas. Denique tarantini quos certamine (equestri) inter se certasse tit. *H* 16 docet quorumque tarantinarchae in tit. *K*_{1,9} commemorantur, non in catalogo quodam tertio perscripti fuisse, sed inter equites tit. *F* et *G* latere videntur. Callistratus enim, qui et inter tarantinos vicit (*H* 16) et in equitibus comparet (*G*, col. II 35), idem homo sit intellegendus, quamvis in nomine haud raro, cui patronymicum et demoticum desunt, nihil certi affirmare audeam. Itaque in catalogo *F* praeter alios necessario perscripti erant: φύλαρχοι Χαρικλ[ῆ]ς Θεοδώρου, Ξενοκλ[ῆ]ς Δημητρίου· ταραντίναρχοι Διογένης Ἀρόπου, Λύσων Δημοκράτους· ἐπ[ε]ῖς Θεοπε[ί]θης, Τιμοκλ[ῆ]ς, Στράτων κτλ.

G. Equitum laterculus alter: καὶ ο[ὗ]δε τῶν [ἐπ]πέων [συναπε]στ[ή]λθσαν ὑπ[ὲρ] τοῦ | δ[ι]μ[ι]ου τοῦ Ἀθηναίων, συμπαραπέμψοντες[ς] | τὰ[ν] 5 Πυθαῖδα· | [τ]ππαρχος | [Δ]ιοκλ[ῆ]ς 9 Διοκλέους· | φύλαρχοι 10 | Ἐρε- 10 χιδ[ῆ]δος | Ἀγ[ι]ας Βούλωνος | Αἰγ[ι]δ[ος] | Ἐρμω[ν] Ἀντιφῶντος· | [ἐ]π- 15 π[ε]ῖς· | Ἐρ[ε]χιδ[ῆ]δος (5)· Ε ν, | Εὐμαρε[ί]δης 13, Ἀλ[χι]δαμος 13,

inter poetas epicos recensetur infra in tit. 699⁵. Cf. stemma familiae ad n. 720⁷. 11 Uterque tarantinarcha honoratur in tit. *K*₁. Tarantini erant *leichtbewaffnete Speerwerfer, die zwei Pferde mit sich führten* cf. H. Droysen *Heerw. u. Kriegf.* 33¹. 12 Idem Cleomantis senator a. 129/8. Ephebi pertinent ad familias clarissimas Delphorum quas enumerare longum; supplevi ultimum Πλε[ιστάρχου]. 13 Supplevi. Εὐμαρε[ί]δης Εὐφάνος fuerat a. 138 inter ephebos n. 696 *D*₄₀; frater est tripodophorus Ἀλχιδαμος Εὐφά-

25 Πύρρος]18, Βύ[τταχ]ος18· [Αἰγυ]ῖδος (4) --, Πανδιονίδος (1) --, | Λεον-
τίδος (6) --, Πτολεμαίδος (7) --, Ἀκαμαντίδος (4) --, Οἰνεΐδος (7) --,
Κεκροπίδος (4) --, Ἴπποθωντίδος (4) --, [Αἰα]ντίδος (2) --, [Ἀντι]οχί-
δος (6—10) --, (Ἀτταλίδος, 10—6) --, *vacat*. Praeter hipparchum et
phylarchos recensentur 59 equites; nam Hippothontidis col. II₁₇ sq. non
sunt 2 + θεωρός· Ἱππαρχος, ut Colin vult, sed 2 + Θέωρος, Ἱππαρχος.
Filius enim Θέωρος Θεώρου ἐφηβος exstat a. 97 in Pythaidē IV, n. 728 F
Col. II₇. Itaque εἰσθεσις duarum litt. in verbo Θέωρος errori lapicidae Del-
phici debetur. Inter 16 nomina Antiochidis verbum Ἀτταλίδος excidisse
patet (cf. Sundwall Nachtr. PA p. 128).

H. I. Ludi equestres, a. 128/7. -- *y ajouter des concours hip-
piques; c'est une nouveauté .. L'hipparche préside à l'ordonnance des fêtes*
(H₃, I₄ θέντος τὸν ἀγῶνα Διοκλέους τοῦ Διοκλέους); *les officiers, .. tarantinarques*
(K_{1.9}) *ou phylarques, lui prêtent leur assistance; ils organisent une foule de*
concours, et ils participent en personne à plusieurs d'entre eux. Mais cette
ardeur ne dure pas: dès la Pythaidē suivante [Pyth. III, n. 711 H] *'.. nous*
sommes loin de l'empressement du début, et, sous Argeios [Pyth. IV, n. 728 H]
les jeux hippiques .. sont déjà bien délaissés. (Fouill. III 2 p. 45.); cf. Ferguson
Klio IX 304 et Hellenist. Ath. 373. Itaque hoc unum ludorum exemplum
plenum recipiendum duxi:

ΔH. Coronae ab equitibus reportatae. Ed. Colin Culte 98/102
n. 38/43 cum figg. 14/17 et tab. II A (Bull. XXX 257/61; Fouill. III 2, n. 35/41).

Ordinem coronarum quem exhibet Co., sc. I 3 et 6; H 1—3; 13; 14/16;
17/18; 4/6; 7/9; 10/12; 19, cum non satis intellegerem, retinui eum quem
lapicida scite excogitavit; qui supra coronas Hegesandri tit. 654 in ordine
lapidum sexto incisas, consulto adornavit in septimo (a sinistra incipiens)
primum decretum K cum equitum laudibus, deinde in quattuor lapidibus
iuxta positus usque ad angulum orientalem coronas 1—12, tum in ordi-
nem sextum descendens perscripsit a sinistra coronarum Hegesandri in
tribus lapidibus has cor. 13; 14/16; 17/18, necnon catalogum equitum G.

[ἐ]πὶ Πύρρου⁷ ἄρχον[τος ἐν Δελφοῖς, Ἀθήνησιν δὲ Διονυσίου⁷ τοῦ
μετὰ Λυκίσκον, οἷ[δε] | ἐνίκησαν τῶν [ππέων καὶ τῶν ταραντίνων¹⁴ τῶν
συμπε]μψάντων τὴν Πυθαῖδα, | θέντος τὸν ἀγῶνα τοῦ ἱππάρχου Διο-
κλέους⁹ τοῦ Διοκλέους, ταραντιναρχοῦν[των¹¹ Διογένου τοῦ Ἀρό-
5 που, Λύσωνος τοῦ Δημοκράτους], φυλαρχοῦντων¹⁰ Ἑρμῶνος | τοῦ
Διονυσίου, Ἀγίου τοῦ Βούλωνος, Χαρικλέους τοῦ Θ]εοδώρου, Ξενο-
κλέους | τοῦ Δημητρίου·

νους in tit. L (fugit Colinum); fratres supra una recensentur necnon una
comparent in tetradrachmis Atticis, cf. Kirchner Zeitschr. Num. XXI 91;
PA 606 et 5809. Stemma familiae delineavit Sundwall Nachtr. PA p. 79.

14 Pro Colini [τῶν φυλάρχων τῶν συμπαρε]- praetuli [τῶν ταραντίνων τῶν
συμπε]-, cf. cor. 16.

15	2 [ἐκ τῶν φυλάρ]χων 16· [ἵππῳ πολέμῳ]στῇ [δίαυλον ἐν ὅπλοις·] [Ἐρμῶν 10 Διονυσίου] Ἀθηναῖος, [γόνῳ δὲ Ἀντιφῶ]ντος. <i>[corona]</i>	3 ἵππῳ πολέμιστῇ δίαυλον· Ἀγίας 10 Βούλωνος. <i>corona</i>
α?	[ἀκάμπιον] 5 ἀκάμπιον [Χαρίκ]λῃς 10 Ξενοκλῃς 10 Δημητρίου [Θε]οδώρου. Ἀθηναῖος. <i>corona corona</i>	6 [ἐκ τῶν ἱππέων 17· ἵππῳ] πολέμιστῇ διάυλον] Ἀγίας 10 Βούλωνος]. <i>corona</i>
ου	8 ἀκάμπιον· 9 ἐκ πάντων [γ· ἵππῳ] πολέμιστῇ διάυλον· 18 Νικάνορος. Χαρίνος 18 Λυκίνου. Διόδωτος 18 Διοδότου Ἀθ[ηναῖος]. <i>corona corona corona</i>	
ου	10 πεσίδης 10 11 Διοκλῃς 9 12 Τιμοκλῃς 19· ἱππάρχου 13 ἵππῳ πολέμῳ [στῇ] [φίλου, Διοκλέους, Ἀθηναῖος, ἐκ τῶν ἱπ- [υλον. ἀκάμπιον. πέων, ἀκάμπιον. <i>corona corona corona</i>	δίαυλον· Ἐρ[μῶν] 10 Ἀντιφῶντος]. <i>corona</i>
α	14 [αχ]ος 18 15 [Ζω]ῖλος 18 Τιμο- 16 Καλλίστρατος 18 Καλλι- 17 Καλλίθεος 18 18 Πύρρος 18 [τάχου] κράτου Ἀθηναῖος, στρατού Ἀθηναῖος δι- [ἀμπιον]. ἐκ τῶν ἱππέων, αυλον, ἐκ τῶν ταραντί- ἀκοντίζων. νων, ἵππῳ πολέμιστῇ. <i>corona corona corona</i>	Λυσιάδου, Πύρρου, δίαυλον. ἀκάμπιον. <i>corona corona</i>

15 De victore et corona 1 valde dubito; nam phylarchos 2—5 primum recensitos esse per se apparet necnon hi incipiunt in eodem versu post Δημητρίου. Accedit quod victor(?) Τε... inter equites tit. *G* deest (sed cf. *F* lemma) et hoc verbum in versu inferiore exstat. Itaque hic aut aliud quoddam incisum erat aut postea demum victor intercalatus. 16 Hae classes inter se certaverunt: primum phylarchi, de quibus v. not. 10, (coron. 2—5); deinde equites (12.15) una cum hipparcha (11) et phylarchis (6.13); tertium tarentini (16); tum omnes una (9.19). Quod Co. Culte 107/8 tarantinos omisit illudque ἐκ πάντων non solum ad equites Atticos, sed etiam ad omnes ξένους refert qui tunc Delphis aderant, in his quidem erravit; ludi enim erant, ut tota Pythais, Atheniensium, non aliorum (epheborum Delphicorum in tit. *E* fin. longe alia est causa). Certaminum genera erant in universum tria: διάυλος, ἀκάμπιος, ἀκοντίζων (sc. ἀφ' ἵππου ut in Theseis IG II² 958), quibus a. 97 quartum accessit: ἄρματι ἐγβιβάζων (n. 728 *H* cum not. 4). In singulis tres partes discernendae: ἵππῳ πολέμιστῇ ἐν ὅπλοις, idem sine ὅπλοις, simplici equo. 17 Pro Colini [ἐκ πάντων] supplevi [ἐκ τῶν ἱππέων] ex tit. *I* 6. 18 Iidem victores inter equites tit. *G* recensiti: v. 2 Σωτίων (corona 7), v. 27 Χαρίνος (8), col. II₁₃ Διοδότος (9, supplevi), v. 17 Βύττακος (14), v. 28 Ζωῖλος (15), col. II₃₅ Καλλίστρατος (16), v. 39 Καλλίθεος (17), v. 16 Πύρρος (18). 18^a Verbum πρώτος Co. 110 recte interpretatur, *le droit de participer aux concours*, quod tum primum phy-

ΔΙ. Corona 19 cum 3 et 6 repetitis. Ed. Colin Culte p. 97 n. 37 et p. 103 n. 44 cum figg. 13 et 18 (Bull. XXX 255 et 263; Fouill. III 2, n. 34 cum tab. VI 1, et n. 42). Ex coronis supra positus manifesto Agias phylarchus tertiam et sextam, novo lemme praemisso, separate incidendas curavit ἐν ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ, sc. in fronte antae meridionalis (in ordine lapidum octavo supra euthynteriam). Quem frater Strato secutus coronam 19 in latere dextro eiusdem lapidis antae insculpsit.

[Θ]εός. τύχαν ἀγαθὰ[ν. ἐπὶ Πύρρου 7 ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, ἐν δὲ Ἀθήνησι[ν Δι]ονυσίου 7 τοῦ με[τὰ] Λυκίσκον, νικήσας τῶν φυλάρχων πρῶτος 18^a τῶ[ν] | σ]υμπεψάντων[ν τ]ὴν [Πυ]θαῖδα μετὰ τοῦ ἱππάρχου Διοκλέους 9 καὶ τῶ[ν] | σ]υναρχόντων, θέντος τὸν ἀγῶνα Διοκλέους 9 τοῦ Διοκλέους Ἀθηναίου[ν].

	3 ἐκ τῶν φυλάρχων.	6 ἐκ τῶν ἱππέων.	19 ἐκ πάντων.
coro-	ἵππῳ πολεμιστῇ	coro- ἵπ[π]ῳ πολεμιστ[ῇ]	ἵππῳ ἀκάμπιον.
na	δαύλον· Ἀγίας 10	na δαύλον· Ἀγίας 10	στράτων 19 Βούλωνος Ἀθ[η]
	Βούλων[ος] Ἀθηναῖ[ος].	Βούλωνος Ἀθ[η]ναῖ[ος].	corona

K. L. Equitum honores. Tripodophoria. Unus ex equitibus supra commemoratis, sc. Ἀλκίδαμος Ἐρεχθίδος (tit. *G*₁₅), simul tripodem sacrum curru vexerat (*L*). Et ut illi tripodophoro, sic novis huius Pythiadis (*II*) advenis, scilicet equitibus eorumque praepositis, civitas Delphica gratias agens in tit. *K* honores usitatos tribuit.

Δ*K.* Hipparcha, tarantinarchae, phylarchi, τὸ κοινὸν τῶν ἱππέων laudantur a. 128/7. In ordine lapidum septimo, ad sinistram tituli *H* 1—12, ubi v. lemma. Ed. Colin Culte d'Apoll. 161, n. 10 cum fig. 37 (Bull. Hell. XXX 1906, 322 n. 10; Fouill. III 2, n. 46 cum Add. p. 291).

[ἐπ]εὶ Διοκλῆς 9 Διοκλέους, [ὁ ἐξ]αποστα[λεις ὅφ' ὁμῶν ἱππάρ]χας 20, καὶ οἱ τα[ραντινάρχαι] 11 Διογένης Ἀρόπου, | Λύ[σων] Δημοκράτης, καὶ [οἱ φ]ύλαρχοι 10 Ἐρμ[ων] Δι[ονυσίου], Ἀγίας [Βούλωνος, Χαρικλῆς Θεο-

larchis sit concessum. 19 De his cf. *F* lemma. Perperam suppl. Co. [Τιμοκλῆς] ἱππάρχου inter pueros huius anni in tit. *C*, sc. Fouill. III 2, n. 12₁₅; neque [Φωνίδης] ἱππ. in censum venit, ephebus eodem anno in tit. *E*, sc. Fouill. III 2, n. 24 col. II₄₄. Sed victoris pater manifesto est Ἱππαρχος Τιμοκλέους, στρατηγὼν ἐπὶ τὸ ναυτικόν in tit. *E*₄. Ceterum Στράτων Βούλωνος haud dubie frater phylarchi Agiae. 20 Supplevi; miro errore suppl. Co.

ὁ ἐξαποστα[λεις ἐπὶ τὰς ἀπα]ρχάς ex tit. 711 *D*₁₄₃, sed verbum [ἱππάρ]χας hic exspectatur et v. 9 plenum legitur. Ad supplem. [ὅφ' ὁμῶν] cf. v. 4 ὁμῶν τ[ῶν ἐξαποστειλάντων]. Eadem habes *L*_{1,3} [ὁ ὑμέτερος] et τοῦ ὑμέτερου [δάμου], ubi Dttb. adnotat: ,ex epistula ab eodem homine eodemque tempore conscripta, quacum hoc decretum honorificum Athenas transmitteretur, hoc pronomen negligentia scriptoris in verba rogationis irrepsisse videtur'. Sed etiam de supplem. [ποθ' ἀμέ] cogitari potest, cf. n. 698 *A*₅.

δῶ[ρο]ν, Ξενοκλῆς Δημητρίου, κ[αί] τὸ κοινὸν τῶν ἱππέων ἐποι-
 ῆσαντ[ο τὰν τε ἐπιδαμίαν καὶ ἀ]ναστροφὰν εὐσχέμον[α] καὶ ἀξίαν τοῦ
 5 τε θεοῦ καὶ ὁμῶν τ[ῶν ἐξαποστειλάντων] | αὐτοὺς καὶ τὰς ἀμετέρας[ς]
 πόλιος· ἀγαθὰ τύχαι· ἐπαινέσαι τ[ὸν τε ἱππάρχαν Διοκλῆ]ν Δι[ο]-
 κλέος καὶ τοὺς ταραντιν[ἀρ]χας Διογένην Ἀρόπου, Λύσων[α Δημο-
 κράτους, καὶ τοὺς φυλάρχους Ἑρμῶνα Διονυσίου, Ἀγίαν Βούλω-
 νος, Χαρικλῆν Θε[οδώρου, Ξενοκλῆν Δημητρίου, καὶ | τὸ κοινὸν τῶν
 ἱππέων, καὶ σ[τ]εφανῶσαι τῷ τοῦ θεοῦ σ[τ]εφάνῳ, ᾧ πάτριόν ἐστι
 Δελφοῖς, τὸν | τε ἱππάρχαν Διοκλῆν, καὶ το[ῦ]ς ταραντινάρχας Διο-
 10 γένην, [Λύσωνα, καὶ τοὺς φυλάρχους] | Ἑρμῶνα, Ἀγίαν, Χαρικλῆν,
 Ξε[ν]οκλῆν, καὶ τὸ κοινὸν τῶν ἱππ[έ]ων ὑπὲρ τὰς εὐσεβεῖας ἃς | ἔχον-
 τες διατελέοντι ἐν τε τῷ [ἱ]ερῶν τοῦ Ἀπόλλωνος [καὶ τὰμ πόλιν τῶν
 Δελφῶν, καὶ] ὑπάρχειν αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις παρὰ τὰς πόλιος προ-
 ξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐμ
 πᾶσι τοῖς [ἀ]γῶνις οἷς ἡ πόλις τίθηται, καὶ τὰλλα ὅσα καὶ τοῖς |
 ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις[ς] τὰς πόλ[ι]ος. ἄρχοντας Πύρρου⁷,
 15 βουλευόντων τάν] | δευτέραν ἐξάμηνον Ἐχεφύλου [τ]οῦ Πο[λυ]κλείτου,
 Ταραντίου τοῦ Ξενοκρίτου, γραμ[μ]ματεύοντος Σωτύλου τοῦ Σωτράτου].

L. Alcidas Atheniensis tripodophorus honoratur, a. 128/7.

In ordine lapidum quarto (super euthynt.). Ed. Couve Bull. Hell. XVIII 1894, 90, n. 10 (Syll.² 718; Michel 266; GDI 2728; Colin Culte d'Ap. 90, n. 11 = Bull. XXX 248, n. 11 = Fouill. III 2, n. 33 cum Add. p. 290).

[Θ]ε[ς. τύ]χαν ἀγαθάν. |[ἐπεὶ Ἀλ]κίδαμος Εὐφάνους¹³ [ὁ ὑμέτερος]²¹
 πολίτας, εὐσεβῶς καὶ ὁσίως διακείμενος ποτὶ τε τὸν θεόν |[καὶ ποτὶ]
 τάν πόλιν ἀμῶν, ἀγαγ[ὼν δὲ κ]αὶ τὸν τρίποδα ἐφ' ἄρματος²² ἀξίως τοῦ
 τε θεοῦ καὶ τοῦ ὑμετέρου |[δάμου κ]αὶ ἀμῶν, τάν τε παρεπιδαμίαν
 5 [καὶ] ἀναστροφὰν ἐποίησατο ὥς ἐνδέχεται κάλλιστα· ἀγαθὰ τύ[χαι],

21 Cf. not. 20. Suppl. Preuner Delph. Weihg. 68 (inde Co. add.) pro [Ἀθηναῖος] Couvii. 22 Tripodophoriam eandem hic intellegendam non esse atque a. 97, n. 728 I ubi tripus sacer cum igne Delphis Athenas devehatur, coniecit Foucart (ap. Co. add.), qui propter omissum verbum ἱερός simplicem modo dedicationem tripodis interpretatur qualem e.g. in Pythaidē anni 330 hieropoei dedicaverant (n. 296). At cum ipsis verbis pronuntietur, tripodem esse conductum, non: dedicatum, neque omnino comperiamus, quis donator fuerit (utrum equites an Athenienses) quod in tit. 296 expresse additur, neque absentia verbi ἱερός; ullius sit momenti (cf. e.g. modo τὴν Πυθαῖδα ἀγαγόντες, n. 697 A₂, modo τὴν ἱερὰν νομιζομένην Πυθαῖδα πεμψάντων n. 711 L₈), sine dubio eadem tripodophoria est intellegenda, quam in Pythaidibus III et IV factam videmus; de qua cf. n. 711 D¹ not. 8; 728 I⁵.

δεδοχθαι τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν, [ἐπ]αινέσαι Ἀλκίδαμον Εὐφάνους Ἀθηναῖον ἐπὶ τε τᾷ ποτὶ τὸν θεῖον εὐσεβεῖαι καὶ τᾷ ποτὶ τὰν πόλιν ἀμ[ω]ν εὐνοῖαι, καὶ ὑπάρχειν αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾷς πόλεις προξενίαν, προμαντεῖαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, [ἀτ]έλειαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶνοις οἷς ἡ πόλις τίθητι, καὶ τὰ ἄλλα τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾷς πόλεις ὑπάρχει. ἄρχοντος Πύρρου 7, | βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξάμην[ον] Ἐχεφύλου 10 τοῦ Πολυκλείτου, Ταραντίνου τοῦ Ξενοκρίτου, γραμματεύοντος δὲ Σωτόλου τοῦ Σωστράτου.

698—699. Collegium artificum Atticorum Delphis, a. 128/7. Postquam a. 130 synodo Bacchicae Atheniensium summa privilegia ab Amphictyonibus tributa sunt (n. 692 cum not. init.), technitas occasione prima oblata gratos se praestitisse consentaneum est. Pythaidi igitur a. 128/7 etiam horum artificum maxima pompa seu theoria adiuncta est, quae una cum pompa publica n. 697 A—G Delphos pervenit ibique ludos cyclicos et scaenicos celebravit (n. 698 A₂₁ sq., ₂₄ sq.). Quos cum gratuito egerint, civitas Delphorum totum collegium, theoros, architheoros, poetas, citharistas, citharoedos, cantatores, alios merito honorat (n. 698 A) neque synodum ἐποποιῶν neglexit (n. 699). Maxime vero memoratu dignum, quod inter artifices Atticos etiam poetae *hymnorum* illorum clarissimorum, notis musicis instructorum, fuerunt et quod Colino nuper contigit, ut nomen poetae alteri carmini, sc. paeani prosodioque n. 698 C, praescripti suppleret: est citharista Δημήτριος Θεόπου, in tit. 698 A₂₂ recensitus. Forte igitur fortuna non solum 'hymnum' ipsum servatum tenemus, sed tandem aliquando de carminis auctore et tempore certiores facti sumus. Titulos 698 A et 699 autem non cum Colino (Fouill. III 2, p. 54. 56) ad annum Timarchi primamque Pythaidam (a. 138, n. 696) referendos esse, sed solum ἄ. Dionysium et Pythaidem II in censum venire, ex eis colligitur quae ad tit. 692 de synodo Isthmica ab a. 268 ad a. 130 Delphis sola ludos celebrante et de Attica inde ab a. 130 Isthmicam excipiente disseruimus; confer quae de ornatu simplici Pythaidis I in qua ludi seu equestres seu musici seu scaenici omnino non agebantur, nec non quae de equitum pompa ludisque ad titt. F. G et H. I, de collegio vero Attico Pythaidis II participie supra exposuimus.

Δ698. A. Synodus artificum propter Pythaidem gratuito celebratam laudatur, a. 128/7. In ordine lapidum tertio et secundo supra euthynteriam. Ed. Colin Culte d'Apoll. Pyth. 11, n. 48 cum figg. 19. 20 (Bull. Hell. XXX 1906, 270 n. 48; Fouill. III 2, n. 47 cum add. p. 291). Cf. Klaffenbach Symbol. hist. coll. artif. Bacch. 1914, p. 68.

De aetate (a. 128/7) v. lemma 698/9 et Kla. l. l. De singulis hominibus qui in titt. 698/9 recensentur, adeas quaeso prosopographiam Attici collegii quam composuit Kla. 47, qui etiam nonnulla suppl. (e.g. v. 20 init.).

[ἐπε]ἰδὴ ἁ σύνοδος τῶν ἐν Ἀθήναις τε[χνι]τῶν, τιμῶσα μὲν καὶ σεβομένα
 τὸ θεῖον δι[α] π[ι]αντός, αὖξιν δὲ προαιρειμένα τὰ νόμιμα καὶ τὰ πάτρια
 τῶν θεῶν, καί, ἀρχομένα ἀπ[ὸ] τ[ο]ύτων, τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα διαπέ-
 5 πρακται τῶν ποτὶ δόξαν ἀνηκόντων κα[ὶ] μ[ε]νάμαν εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον,
 καὶ νῦν δέ, ψα[φι]ξαμένου τοῦ δάμου τοῦ Ἀθηνα[ων] | πέμπειν τὰν Πυ-
 θαΐδα ποθ' ἄμ' ἐδὶ ἑτῶν πλειόνων²³, τοῖς τε χρησιμοῖς²⁴ καὶ ταῖς ἱστο-
 ρίαις [ἄ]χολούθως, συνεπέδωκε αὐτοσαυτὰν [ἁ] σύν[ο]δος, καὶ ἐξαπέστειλε
 ἀρχιθέ[ωρ]ο[ν] | μὲν Ἡρακλείδην Γλαυκίου, θεωροὺς δὲ Φιλόδρομον
 Νικοφῶντος, Νουμήνιον Ἀλεξ[άν]δρου, Μενέλαιον Ἀρίστωνος, Εὐπόλεμον
 Ἑρμογένους, ὁμοίως δὲ καὶ διδάσκαλον τοῦ μ[ε]γάλου χοροῦ Νικο-
 κράτη Ἀπολλοδώρου, καὶ τοὺς αἰσομένους τὸν παιᾶνα²⁵ εἰς τὸν
 10 θεῶν (39) | Θεόβιον Ἀριστομήδεος, Δάμωνα Βίωνος, Φιλώταν Θεοκλέος,
 Καλλικράτη Ἀριστοκλέος, Σ[α]ραπίωνα Ἀγελάου, Δίωνα Δίωνος, Ἀπολλό-
 δωρον Χρυσίππου, Μητροφάνην Ἀπολλωνίου, | Ἀπολλόδωρον Νικάνορος,
 Τιμόξενον Ἀρχενίου, Ἀπολλόδωρον Ἀπολλοφάνους, Ὀλ[βι]ὸν Ζωΐλου,
 Πολυάρχην Λυσιμέδοντος, Φιλήμ[ο]να Ἀριστοδάμου, Ἀγχισίλαον Φιλί-
 σκου, | Φιλίωνα Φιλομήλου, Κλέωνα Εὐμήλου, Δημήτριον Σωκλέος,
 15 Φιλοκλῆν Λυκίσκου, Ἀ[λέ]ξανδρον Νικολάου, Ἐλπίνικον Ἐπικράτεος,
 Δημήτριον Ἐχοΐτου, Πίνδαρον Ἀριστοτέλε[ος], | Θεοκλῆ Φιλώτα, Βασι-
 λείδην Ποσειδωνίου, Εὐμήδην Εὐγείωνος, Μηρόφιλον Ἰπποκρίτου, |
 Σῶσον Εὐθυμίδα, Διοσκουρίδην Μενάνδρου, Σατυρίωνα Σατυρίωνος,
 Χαρίκλῃ Μενεκ[λέ]ους, Πρόξενον Δαματρίου, Διονύσιον Νεμόνεω,
 Θεόξενον Ἀπελλέου, Ἀρχάγαθον Διονυσίου, Θεογένη Παρμενίσκου,
 20 Ναυσικράτην Ναυσικράτους, Ἀθήναιον Ἀθηναίου, Μενάνδρον | [Δε]ινώ-
 που, ἐξαπέστειλαν δὲ καὶ ἀκροάματα τὰ συναυξήσοντα τὰς τοῦ θεοῦ
 ἀμέρας²⁶ | [αὐ]λ[ι]τ[η]τ[ὸς] μὲν Νικόκράτη Διοφάντου, Πάμφιλον Παμφίλου,

²³ Verbum (κωλυθεῖσαν) post πλειόνων intercalavit Foucart (ap. Co. add.)
 videlicet necessarium, nisi aliae Pythaidēs inter a. 128 et 106 (n. 711) cele-
 bratae sint, hic non perscriptae, qua de re nescimus. Sed quamvis verba
 integra etiam alibi exciderint, e.g. n. 711 L₄ (ἐγροντες), tamen hoc Foucarti
 supplemento non opus est, cf. Kuehner-Gerth Gramm. II 1 482: διὰ χρόνου
interiecto tempore, oft: *nach langer Zeit* (monuit Hi.). ²⁴ De hoc ora-
 culo cf. n. 699₃. ²⁵ Est hymnus in tit. C intellegendus. ²⁶ αἱ τοῦ
 θεοῦ ἀμέραι, quibus et tunc et a. 106/5 et a. 97/6 agones thymelicos et scae-
 nicos celebratos esse scimus (n. 711 L₃₀ et 728 K₂₄), certissime referendae
 sunt ad ferias quasdam Delphicas. Quae cum in alterius semestris (n. 697
 K₁₅) parte altera actae essent, sola Ἡράκλεια in censum venire demonstravi
 n. 696 not. init. p. 301; Heracleis enim ludos scaenicos habitos esse tit.
 481 B₃ nos edocuit. De feriis illis m. Heracleo (Maio) celebratis, quibus
 Thargelia Attica respondent, cf. A. Mommsen Delphika 318.

κιθαριστάς (7) δὲ Θοῖνον Θοῖνου, | Λιμήνι[ο]ν Θοῖνου²⁷, Γλαυκέτην Φί-
 λωνος, Θόαν' Ὀλυμπιάδου, Ἀπελλῆν Ἀπελλοῦ, Ποίμαν|δρίδην Ἐπιμε-
 ν|εῖδου, Ἀγήνορα Ἀπολλωνίου, αὐλωιδὸν δὲ Θεόβιον Ἀριστομήδεος,
 25 κιθα|[ρωιδ]οὺς δὲ καὶ Καλ[- 201 -, Ἡρ|ακλειδαν Κα[λλισ]θένης, κω-
 μωιδοὺς δὲ (8) | Δάμωνα Βίωνος, Ῥαδ[άμαν]θον - 131 -, Μηνόφιλον
 Ἴππ[ον]ίκου, Δίωνα Δίωνος, Ἀπολ|λόδωρον Νικάνορος, Μ - 211 -, Νουμή-
 νιον Ἀλε[ξ]άνδρου, [Θυ]μοτέλη Φιλο|[χ]λ[έ]ο[ς], τραγωιδοὺς δ[έ] [- 201 -],
 Σαραπίωνα [Ἀ]|[ελ]ίου, Ἀπολλόδωρον Χρυσίππου, | - 61 - χοροδιδα-
 σκάλους²⁸ δὲ τ[ῶν] πυθαῖστῶν Ἑλπίνικον] Ἐπικράτο[υ], Κλ|έωνα Εὐμή-
 30 λου, Φιλίωνα Φιλο|μήλου, κωμικὸν δὲ Βασίλει[δ]ην - 111 -, ἐν δὲ πάντα
 ἐνφανίζει ὁ ἐπιμελητῆς αὐτῶν Φιλόδρομος δ[ε]δαπαν|ηκέναι τὰν
 σύνοδον τῶν τεχνιτῶν χρήματα οὐκ ὀλίγα· ἀγαθὰι τύχαι· δεδόχθαι
 ταῖ πόλει τῶν Δ[ελφῶν], ἐπαινέσαι μὲν τὰν σύνοδον τῶν ἐν Ἀθήναις
 τεχνιτῶν ἐπὶ τε ταῖ ποτὶ τὰν πόλιν εὐνοίαι καὶ ταῖ ποτὶ τὸ θ[ε]ῖον
 εὐσεβεῖαι, καὶ στεφανῶσαι αὐτὰν | τῷ τοῦ θεοῦ στεφάνωι, ὧι πάτριδ[ε]
 ἐστι Δελφοῖς, ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς ἐπιδεδαμηκότας καὶ | λειτουρηγ-
 κότας τῶν τεχνιτῶν, καὶ εἴμε]ν αὐτοῖς πᾶσι προμαντεῖαν καὶ ἀσυλίαν
 35 τὰν | ὑπάρχουσαν αὐτοῖς διὰ προγόνω[ν]²⁹, καὶ τὰ ἄλλα τίμια πάντα
 ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρ[χει].
 ἀνα|γράψαι δὲ τοῦτο τὸ ψάφισμα ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀ[πόλλωνος] ἐπὶ
 τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀθ[ηναίων], ἀποστεῖλαι δὲ καὶ ποτὶ τὰν βουλὰν
 καὶ τὸν Ἀθ[ηναίων] δᾶμον καὶ ποτὶ τὸ κοινὸν τ[ῶν περὶ] τὸν Διόνυσον
 τεχνιτῶν.

B. Hymnus prior, notis musicis quae litteris redduntur in-
 structus, a. 128/7. In ordine lapidum quarto. Post H. Weilium aliosque
 edd. Colin-Th. Reinach Fouill. III 2, n. 137 cum tab. X 1.

[ἄισμα μετὰ κιθάρας? εἰς τὸν θεόν, ὃ ἐποίησε - Ἀ]θηναῖος·
 [κέκλυθ', Ἑλικ]ῶνα βαθύδενδρον αἰ λά[χετε, Διός] ἐ[ρ]ι|βρόμουου θύ-
 γατρος εὐώλε[νοι] κτλ. cf. l. l. p. 152.

De tempore alterius hymni *C* cum nunc constet (v. lemma 698/9), dubitari
 potest, quo anno prior *B* sit celebratus. Melius sane quadraret ad Py-
 thaidem III (a. 106), in qua item paeana cantatum esse scimus (n. 711 *L*₂₁);
 sed initium tituli *C*: παιὰν δὲ καὶ προσόδιον manifesto ad priorem quen-

²⁷ Limenius est poeta hymni alterius in tit. *C*, cf. ibid. et lemma
 n. 698/9. Frater Θοῖνος erat a. 131 rogator decreti IG II² 977. ²⁸ De
 his ludimagistris cf. Kla. 68 et prosopogr. 47 sq. Elpinicus et Philion (nec-
 non Thymoteles v. 26) brevi ante legati technitarum ad Amphictyones
 missi erant a. 130, n. 692. ²⁹ Cf. privilegia a. 278, n. 399 donata, a. 130,
 n. 692 renovata.

dam hymnum spectat (Co.) et dispositio titulorum in pariete facta mihi quidem demonstrare videtur, tit. *B* incisum esse ante *C* (cf. Fouill. III 2, tab. XVI). Accedit quod in hac muri regione tituli Pythaidis I vel III exstant nulli.

C. Hymnus alter, a Limenio citharista factus, notis musicis proprie dictis instructus, a. 128/7. In orthostata; sub hymno priore *B*. Post H. Weilium et alios edd. Colin-Th. Reinach Fouill. III 2, n. 138 cum tab. X 2. Nomen poetae postea repperit Colin CR acad. inscr. 1913, 529sq. [πα]ιδὴν δὲ καὶ π[ροσό]διον εἰς τ[ὸν] θεόν, δ' ἐπὶ ἡρσε[ν] καὶ προσεκιθά-ρισε[ν] Λιμήνι[ος] Θ[ο]ίνου[27] Ἀθηναῖος. | [ἱ]τ' ἐπὶ τηλέσκοπον τάαν[δ]ε γὰ[ρ] [α]ς μ[α]ν[τι]κᾶς | διχόρυπον κλεισιτόν, κτλ. Sic suppl. Co. CR 532 pro τάαν[δ]ε πα[ρ]νασίαν [φιλόχορον]. — Hunc paeana eundem esse patet, qui in tit. *A* 9 sq. ab 39 cantatoribus celebratus pronuntiatur; κίθαρισταῖς Λιμήνιος Θοίνος una cum fratre Θοῖνος Θοίνου ibidem v. 22 exstat.

Δ699. Synodus ἐποποιῶν Atticorum laudatur, a. 128/7. In ordine lapidum primo sup. euthynt. Ed. Colin Culte d'Apoll. 131, n. 51 cum fig. 25 (Bull. XXX 292, n. 51; Fouill. III 2, n. 50). Cf. Klaffenbach l.l. p. 69. ἐπειδὴ οἱ [τ]ῶν ἐπ[ο]πο[ι]ῶν συναγμένοι 30 ἐν Ἀθήναις, εἰς ἐβῶς ἔχοντες ποτὶ τὸν μουσαγέτα[ν] καὶ ἀρχα[γέταν] | τᾶς ποιητικᾶς θεόν, καὶ τι-μέοντες τὸν αὐτοσ[α]υτῶν δᾶμον, συναύξοντές τε τὰ[ν] ποτὶ τοῦς θεοὺς ὁσιότα[τα], ψαφισμένου τοῦ δάμου τοῦ Ἀθηναίων πέμψαι τὰν Πυθαῖδα ποθ' ἄμ'ε κατὰ τὸν τοῦ θεοῦ χρησμὸν 31 ἐφ' ὕγ[ι]ε[ι]αι καὶ σωτηρίαι πάν[τ]ων Ἀθηναίων καὶ τέκνων | καὶ γυναικῶν καὶ τῶν φίλων 5 [καὶ συμμάχων], ἐξ ἀπέστειλαν Ἀρτέμωνα Ἀρτέμωνος, Ἀγί(α)γ[ι]αν Βού-λωνα 32, Δημήτριον Κηφισοδ[ώ]ρο[υ], Κηφισόδωρον (- ιιι -), οἱ σ]υνέ-θυσάν | τε τῷ δάμωι μεγαλομερῶς, καὶ συνε[π]όμπευσαν καλῶς καὶ

Aetatem tituli, quam Co. primum, nullo dubio ad a. 138 vel 128 (Bull. l.l. 294), deinde ad a. 106 vel 97 rettulit (Fouill. l.l. p. 56), definivit Kla. 69: 'cum inter eos, qui a collegio artificum mittuntur, a. 106/97, n. 728 *K* et a. 94 [sc. a. 106], n. 711 *L* ἐπὶ ποιηταὶ inveniantur, mirum est eos a. 128, n. 698 non exstare. Accedit quod *l'écriture est analogue à celle du n. 698*. Itaque tit. 699 huic anno assigno.' Cf. etiam v. 5 poetam epicum Agiam Bulonis f., qui a. 128 simul phylarchus equitum erat n. 697¹⁰, — nisi de cognomini putes —, et vix a. 106 vel 97 inter poetas comparere potuit.

30 De synodo poetarum aliunde non constat, sed v. 11sq. edocemur eis iussu Apollinis ab Amphictyonibus et Delphis eadem privilegia esse tributa atque reliquis technitis. 31 Idem oraculum, iam n. 698, commemoratum, redit a. 106, n. 711 *L*₉; at verba ἐφ' ὕγ[ι]ε[ι]αι καὶ σωτηρίαι — συμμάχων non ad hoc oraculum pertinent, sed ad πέμψαι τὰν Πυθαῖδα; continent enim formulam usitatiorē, cf. n. 661₁₅ (et 711 *L*₉) et decreta epheborum quae citat Co. Culte 175. 32 Cf. n. 697¹⁰ et 699 not. init.

ἀξίως τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ δῆμου τοῦ Ἀθηναίων· ἀγαθῇ τύχῃ· δε-
δοχθαι ταῖς πόλει τῶν Δελφῶν, ἐπαινέσαι μὲν τὰν σύνοδον τῶν ἐν
Ἀθῆναις ἐποποιῶν | ἐπὶ τε ταῖς ποτὶ τὸν θεὸν εὐσεβεῖαι καὶ ταῖς π[οτὶ
τὰμ πόλιν ἀμῶν εὐνοίαι, καὶ σ]τεφανῶσαι αὐτὰν τῷ[ι τοῦ] θεοῦ
στεφάνῳ, ᾧ πάτριόν ἐστι Δελφοῖς στεφανοῦ[ν τοὺς ἰδίους προξένους
10 καὶ εὐεργέτας· στεφα[νῶσαι] | δὲ καὶ τοὺς ἐπιδεδαμηκότας τῶν ποιητῶν
Ἀρτέμ[ωνα, Ἀγία]ν, Δημ[ήτριον, Κηφισόδωρον, καὶ ε[ἰμεν] | πᾶσι τοῖς
ἐν Ἀθῆναις ἐποποιοῖς συναγμένοις κατὰ τὸν τοῦ θεοῦ χρ[η]σμὸν 30
προξενίαν καὶ προμα[ν]τείαν καὶ τὰ ἄλλα φιλόπνευστα καθάπερ ἐψά-
φισται αὐτοῖς τό τε κ[οι]νὸν τῶν Ἀμφικτιόνων καὶ ἡ παρ['] ἡμῶν
πόλις. ὅπως δὲ καὶ τοῖς ἐπιγινόμενοις φανερά γίνηται ἡ τῶν τοιούτων
ἀνδρῶν φιλοτιμί[α] | καὶ εὐνοία, ἀναγράψαι τόδε τὸ ψάφισμα ἐν τῷ
15 ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Ἀθηναίων θησαυροῦ, | πέμψαι δὲ καὶ
ποτὶ τὰν σύνοδον τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐποποιῶν.

Sestii Menam honorant, c.a. 129—120. Or. 339; cf. v. Fritze
Nomisma I 1907, 1.

Nicomedes Euergetes Bithyniae rex, a. 127/6. Deli. Or. 346;
emendavit Plassart Bull. Hell. XXXVI 1912, 408.

Antiochi VIII Grypi apud Delios statua, a. 125—96. Or. 258.

Nicomedes II Bithyniae rex, c.a. 120. Deli. Or. 342; cf. 343.

700. Letaei M. Annium quaestorem laudant, a. 117. Letae
(*Aivatē*) in Macedonia; nunc Constantinopoli in Museo. Edd. Duchesne
Rev. arch. XXIX 1875, 6; Miller ibid. 176 (Duchesne et Bayet, Arch. miss.
III, III 1876, 276, 27; Syll.² 318; Demitsas *Μακεδονία* I 1896, 675). Cf. Perdrizet
Rev. ét. anc. II 1900, 264; Wilhelm Goett. GA 1903, 795; Polak Mnemos.
1887, 277; Gaebler Z. Numism. XXIII 1902, 165; Klaffenbach Herm. LI 475;
cf. Pw. n. 704⁴⁴. [Hi]

ἔτους θ' καὶ κ' 1, Πανήμου κ'.

Ληταίων 2 οἱ πολιτάρχαι 3 προβουλευσαμέ|νων τῶν βουλευτῶν 4

1 Annus provinciae Macedoniae, institutae a. 146/5, undetricesimus est
118/7. Ab eodem anno, non ab a. 148 Peloponnesii annos computabant,
cf. Wilhelm Jahresh. X 1907, 20 et Beitr. 112/4, 96; Holleaux Herm. XLIX
588/9 (qui aeram Macedonicam anni 148 paullo post cum Corinthia con-
flatam et sicut hanc ab anno 146 computatam suspicatur, collato Mar-
quardtio Staatsverw. 318². 328). Nam de aera Actiaca, quae sane item in
Macedonia in usu erat, hic cogitari non posse iure monuit D. 2 Steph.
Byz. Λητή, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ τοῦ πλησίον ἱδρυμένου Λητοῦς ἱεροῦ, ὡς Θεα-
γέννης Μακεδονικοῦ· τὸ ἐθνικὸν Ληταῖος. 3 Idem summus magistratus
etiam Thessalonicae fuit (Bull. Hell. XVIII 420. XXI 161 etc.). 4 Videntur

εἶπαν· ἐπεί Μάαρχος Ἄννιος Πο|πλίου υἱός, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθός,
 5 ἀποσταλὴς ταμίας ὑ|πὸ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων ἐπὶ τὰ κατὰ Μακεδο-
 νίαν πράγμα|τα, καὶ τὸν ἀνώτερον μὲν χρόνον πάντα διατετέλεσεν | τὴν
 ἀρχήν⁵ προϊστάμενος τῶν τε κατὰ κοινὸν πᾶσιν Μακε|δόσιν συνε-
 ρόντων, πλείστην δὲ πρόνοιαν ποιούμενος τῶν | διαφορόντων κατ' ἰδίαν
 10 τῇ ἡμετέραι πόλει, σπουδῆς καὶ φιλο|τιμίας οὐθὲν ἐνλείπων· ἐν δὲ
 τῷ παρόντι καιρῷ καὶ τοῦ τῶν Γαλα|τῶν ἔθνους⁶ συναχθέντος καὶ
 ἐπιστρατεύσαντος εἰς τοὺς κα|τὰ Ἄργος⁷ τόπους στρατοπέδῳ μεῖζονι,
 ἐφ' οὗ καὶ ἐκπορευθε[ν]τος Σέξτου Πομπηίου τοῦ στρατηγοῦ⁸ καὶ
 παραταξαμένου μετὰ | [τ]ῶν ἰδίων στρατιωτῶν, ὃν καὶ συνβάντος ἐν
 15 τῇ μάχῃ τελευτῆσαι, | θλιβομένων γε διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην τῶν
 στρατιωτῶν, ἐπεξε|λθὼν Μάαρχος ὁ ταμίας ἔχων τοὺς ὑφ' ἐαυτὸν
 τεταγμένους ἐτρέ[φ]ατο τοὺς ὑπεναντίους καὶ τοῦ τε πτώματος⁹

magistratus soli ius cum populo agendi habuisse, ita ut probuleuma non ut Athenis ab ipso senatu, sed a magistratibus ad populum ferretur.

5 τῆς ἀρχῆς desiderat Wi. 6 Scordiscos intellexit D., quia Galli Asia-
 tici tum in Macedoniam irrumperere non potuissent, regnum Gallicum a
 Comontorio in Thracia constitutum illa aetate non iam fuisset (Polyb.
 IV 46, 4). Inde a Persei aetate, qui eos auxilio contra Romanos vocasset
 (Plut. Aem. Paul. 12. 13), eos Thraciam Macedoniamque identidem incursio-
 nibus vexasse; a. 135 a. M. Cosconio in Thracia pulsos esse (Liv. per. 56),
 114 M. Porcio Catoni cladem intulisse (Liv. per. 63. Flor. I 39, 3. 4 (III 4).
 Eutrop. IV 10), sed insequente anno a T. Didio fusos esse et a M. Livio
 trans Danuvium expulsos. Cf. n. 710. 7 Steph. Byz. Ἄργος· ἐβδόμη κατὰ
 Μακεδονίαν. ὀγδόη Ἄργος Ὀρέστιον ἢ ἐν Σκυθίᾳ, ubi Ἀ. Ὀρ. post ἐβδόμη posuit
 Abel Makedonien 28⁸; sed ne hoc quidem Ἄργος intellegi potest. Per. Sed
 satis causae esse cur cum Duchesnio ἄργος hoc loco nomen appellativum
 esse et campum significare statueremus suo iure negavit Dttb. Nomen
 vulgatum est; Stephano adde Rhodum, Casum alios locos. 8 Pro
 praetore provinciam Macedoniam obtinebat; στρατηγός pro ἀντιστρατήγος
 dictum antiquiore more ut ὑπατος (στρατηγός ὑπατος) pro ἀνθύπατος (cf. 592¹).
 Ceterum cum constet patri Cn. Pompei Strabonis cos. 89, avo Cn. Pompei
 Magni, praenomen Sextum fuisse, mihi quidem non dubium est, quin hic
 ipse sit, qui pro praetore Macedoniae a. 117 (118 Klaffenb.) in pugna caesus
 est. Dttb., cf. Groebe Ath. Mitt. XXXIV 1909, 404/5 et ap. Drumannum² IV 324;
 Graecorum terminos non nimis premi debere docet Holleaux Herm. XLIX
 1914, 586³. 9 Cum πτώματα de caesorum corporibus apud Polybium
 frequens sit, collectivam vim singularis numeri testatur Polyaeus VI 18, 1
 καὶ πῶμα ἐγένοντο Θεταλικὸν ἀνδρες τετραχιτῶνιοι. Indicator igitur M. An-
 nium fusis hostibus locum ubi Pompeius cum suis caesus erat occupasse
 et corpora illorum recuperasse, id quod sepulturae causa permagni mo-
 menti erat. Dttb. Melius Po. *dirutam valli partem* intellegit, coll. Polybii

ἐκράτησεν καὶ πο[λ]λοὺς αὐτῶν ἀπέκτεινεν, ἐκυρίευσεν δὲ καὶ ἵππων
καὶ ὀπλων πλε[ι]όνων, τῶν τε ἐν τοῖς προκειμένοις τόποις φρουρῶν
20 προνοηθεὶς τῆς | σωτηρίας μετεπέμψατο εἰς τὴν παρεμβολήν¹⁰, μετ'
οὐ πολλὰς δὲ | ἡμέρας ἐπισυναχθέντων τῶν Γαλατῶν ἱππέων ἔτι
πλείονων κ[αί] | συνεπελθόντος μετ' αὐτῶν Τίπα τοῦ τῶν Μαίδων¹¹
δυναστού μετ' ὀχλ[ου] | πλείονος, ἔσπεξεν¹² τὴν ἐπιφερομένην τῶν
βαρβάρων ὁρμὴν καὶ ἐτέ[ρ]ους¹³ μὲν στρατιώτας ἐπὶ συμμαχίαν παρὰ
25 τῶν Μακεδόνων οὐ κέκρικε | μεταπέμψασθαι διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι
θλίβειν τὰς πόλεις τοῖς ὀψωνίοι[ς]¹⁴, | προσελόμενος δὲ μένειν τοὺς
ὄχλους ἐπὶ τῶν ἔργων, ἐκπορευθεὶς με[θ'] ὧν εἶχεν ἐν τῇ παρεμ-
βολῇ στρατιωτῶν καὶ οὐθένα κίνδυνον οὐδὲ κα[χο]παθίαν ὑποστεί-
λάμενος παρετάξατο καὶ ἐνίκησεν τοὺς πολεμίους μά[χη]ν μετὰ τῆς
τῶν θεῶν προνοίας, καὶ πολλοὺς μὲν αὐτῶν ἐν χειρῶν νομαῖς¹⁵ |
30 ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ζωγρίαι¹⁶ συνέλαβεν, ἵππων¹⁷ τε καὶ ὀπλων
πολλῶν ἐκυρ[ρ]έ[ε]υσεν, καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου διακατασχὼν τὰ
πράγματα εὐθύχως | [π]επειράται τοῖς διαδεξαμένοις τὴν ἐπαρχίαν¹⁸
ἀκαταφθόρους πάντα[ς] | τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ διατηρήσας ἐν εἰρήνῃ τε
καὶ ἐν τῇ καλλίστῃ παραδοῦναι ὄντας καταστάσει, πράσσων ταῦτα
35 ἀξίως μὲν τῆς πατρίδος καὶ τῶ[ν] | προγόνων, ἀξίως δὲ καὶ τῆς ἰδίας
δόξης τε καὶ ἀνδρείας, ἔτι δὲ καὶ τῆς ἐ[ν] | κειρισμένης αὐτῷ πί-
στεως· διὸ δεδόχθαι Ληταίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δ[ή]μῳ, ἐπαινέσαι

locis velut illo XVI 33, ubi verba πεσόντος γὰρ τοῦ διατειχίσματος ἐπιβάντες
ἐπὶ τὸ πτώμα - διεμάχοντο de vallo, ea quae sequuntur οὐ γὰρ μόνον ἐπὶ
τοὺς θνήσκοντας τῶν πολέμιων ἐπιβαίνοντες ἡγωνίζοντο de corporibus humanis
usurpantur. 10 Phrynichus p. 377 Lob. παρεμβολή· δεινῶς Μακεδονικόν.

11 De Maedis, gente Thracica, qui etsi iam ab Alexandro Magno (Plut.
Alex. 9) et postea a Philippo Demetrii f. (Liv. XXVI 25, 6 sqq.) victi erant,
tamen etiam Romanorum imperio Macedoniam bellis latrocinisque vastare
non destiterunt, D. provocat ad Steph. Byz. Ὠδονες. Strab. VII fr. 36.

12 στέγειν, *reprimere, arcere*. Cf. Polyb. III 53, 2 οὔτοι γὰρ ἔσπεξαν τὴν
ἐπιφορὰν τῶν βαρβάρων. D. 13 Miller. 14 Perdrizet ap. Wilh.

15 ENXEPΩNNOMAIΣ in lapide esse, sed infra litteram X additam I,
rettulit D., locutionis cum omnino frequentis tum Polybio inprimis fami-
liaris ἐν χειρῶν νόμῳ mentionem iniciens; ea ab homine non satis Graece
docto detorta atque corrupta est. Dttb. Sed cf. Maccab. III 1, 5 οὕτως
συνέβη τοὺς ἀντιπάλους ἐν χειρονομίαις διαφθαρῆναι, quae vox ad pugila-
tum pertinet (Thes. s.v.). Po. 16 Legit M., simul monens apud Poly-
bium ζωγρία λαβεῖν haud rarum esse. 17 ἵππων. 18 Praetore
caeso M. Annii vice praesidis provinciae functus est, dum successor
Roma mitteretur.

τε Μάρκον Ἄννιον Ποπλίου ταμίαν Ῥωμαίων καὶ στεφάνῳσαι αὐτὸν
 χάριν τῶν πεπραγμένων θαλλοῦ στεφάνῳ καὶ τίθεσθαι αὐτῷ[ι | ἀγ]ῶνα
 ἵππικόν καθ' ἔτος ἐν τῷ Δαισίῳ μηνί ὅταν καὶ τοῖς ἄλλοις εὐερ-
 40 γέ[ι]ταις οἱ ἀγῶνες ἐπιτελῶνται. ἐλέσθαι δὲ καὶ πρεσβευτάς, οἵτινες
 πορευ[θ]έντες πρὸς αὐτὸν καὶ ἀσπασάμενοι παρὰ τῆς πόλεως καὶ συν-
 χαρέντες | ἐπὶ τῷ ὑγιαίνειν αὐτόν τε καὶ τὸ στρατόπεδον τό τε ψή-
 φισμα ἀποδώσουσιν καὶ παρακαλέσουσιν ἀποδεξάμενον μετ' εὐνοίας
 τὴν τοῦ δήμου προ[α]ίρεσιν νῦν τε καὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον
 45 ἀγαθοῦ τινος ἀεὶ παραίτιον | γίνεσθαι τῇ πόλει ἡμῶν. ἀναγραφῆναι
 δὲ τὸ ψήφισμα καὶ τὸν στέφανον εἰς | στήλην λιθίνην, ἣν καὶ τεθῆναι
 τῆς ἀγορᾶς ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ, προνοηθέντων τῆς τε ἀνα-
 γραφῆς τοῦ ψηφίσματος καὶ τῆς ἀναθέσεως τῆς στή[λ]ης τῶν τε
 πολιταρχῶν καὶ τοῦ τῆς πόλεως ταμίου. ἐπεχειροτονήθη | ἔτους θ' καὶ
 50 κ', Πανήμου κ', καὶ εἰρέθησαν πρεσβευταὶ τῶν βουλευτῶν | Ἀδαῖος
 Ἀδαίου, Λύσων Φιλώτου, Ἀμύντας Διέους 19.

19 Legit Per., cf. Wilhelm AEMOest. XV 8 coll. titulo Milesio ap. Raye-
 tum Rev. arch. XXVIII 109: ἐπιστατοῦντος Διέους τοῦ Γλαύκου. Nominativus
 Διῆς n. 618₃. 764₂ passim.

Δ 701. Sextus Pompeius, Cn. Pompei Magni triumviri avus
 a. 118/7. Athenis in arce ad templum Victoriae. In basi, cui olim
 imposita erat statua aenea. Ed. Groebe Ath. Mitt. XXXIV 1909, 403. [K7]

ὁ δῆμος | Σέξκτον Πομπήιον | ἀρετῆς ἔνεκα.

Litterae ΑΠΣ. Scriptura Σέξκτος exstat IG II¹ 874 in catalogo med.
 s. I ante Chr. cf. Meisterhans Gr.³ 93⁵³³. Est Sex. Pompeius, pater Cn. Pom-
 pei Strabonis (cos. 89 a. Chr.), avus Cn. Pompei Magni triumviri. Sex.
 Pompeius cum pro praetore Macedoniam administraret a. 118/7, Scordiscos
 propulsans in pugna cecidit; n. 700⁷. Cum Atheniensium civitas inde ab
 a. 146 ad provinciam Macedoniam pertineret (Gaebler Ztschr. Numism.
 XXIII 1900, 155. cf. Realenc.² I 192), Pompeio propter res in Macedonia
 a. 118/7 gestas in arce Atheniensium statuam erigi potuisse facile intellegitur.
 Eodem modo huius Sex. Pompei filius Cn. Pompeius Strabo (cos. 89)
 statua in arce posita honoratus est (Groebe Ath. Mitt. XXXII I 1908, 135),
 in qua expressis verbis significatur filius Sexti, hominis scilicet Athenien-
 sibus haud ignoti. Gr.

Δ 702. Aristotheus, Trozenius ἱστοριογράφος, Delphis acro-
 aseis facit a. 157. In bathro statuae equestris Aristaeni Dymaei (ut
 videtur). Ed. Couve Bull. Hell. XVIII 1894, 76 n. 3 (GDI 2724). Cf. Ziebarth
 Gr. Schulw. 123. [Pw]

ἀγα[θ]αῖ τύχαι. | ἔδοξε τῇ πόλει τῶν Δακελφῶν [ἐν] ἀγορᾷ τελεῖται
 σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· | ἐπειδὴ Ἀριστόθεος Τιμοθέου [Τρο]ζάνιος¹,
 ἱστοριογράφος, παραγενόμενος ἐν τῶν | πόλιν τάν τε ἀναστροφῶν
 5 ἐπ[οιή]σατο ἀξίως τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τᾶς ἰδίας πατρίδος, | ἀκροάσεις
 ἐποιήσατο δὲ καὶ ἐπὶ π[λ]είονας ἀμέρας τῶν πεπραγματοευμένων |
 αὐτῶι, παραναινῶ[ν] δὲ καὶ ἐνκ[ώ]μια εἰς Ῥωμαίους τοὺς κοινούς τῶν
 Ἑλλάνων | [εὐ]εργέτας, δεδόσθαι π[αρ]ὰ τᾶ[ς] πόλιος προξενίαν αὐτῶι
 καὶ ἐχθόνοις, προμαντ[ε]ῖ[αν], | προδ[ι]κίαν, ἀσουλίαν, ἀτέλειαν π[ά]ντων,
 προσδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἡ πόλις | τ[ε]θ[ι]γ[η]τι, καὶ τᾶλλα ὅσα
 καὶ το[ῖς ἄ]λλοις προξένους καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει (παρὰ) τᾶς πό[λι]ος].

Sero repperi in ectypis partem sinistram ineditam, unde apparet lineolas versuum in hoc textu et in subsequenti (Bull. l. l. n. 4) simul esse incisas titulosque ab eodem lapicida perscriptos ad eundem annum 157/6 pertinere, cuius ὁ. Patreas supra omittitur, quod infra (Bull. n. 4) exhibetur. Quia tertio titulo (servato in lapide multo supra n. 702) proxenia a. 128 tribuitur, ut nunc edocemur, Θεοκρίτῳ [Λέο]ντος Δυμαῖωι (Cou. perperam [Ἀθη]ναῖωι), et quia in tit. Bull. n. 4 Ἄριστος Ἀριστομένεος Αἰγιδεύς ἐπέδωκε τῶι θεῶι ἀμέραν καὶ ἀγωνίζατο et in tit. Bull. n. 2, simul inciso, sed ad alium orthostatam eiusdem bathri pertinente; Δαμοκλῆς Τιμοκράτους Αἰγιδεύς συν-αγωνίζατο μετὰ Ἀρίστιος, sequitur haec quattuor decreta ad monumentum quoddam ab Achaeis dedicatum spectare; nam etiam Trozenii tum foederi eorum addicti erant. Neque dubito utrumque orthostatam, quorum mensurae conveniunt, ad statuum illam equestrem magnificentissimam referre cuius inscriptio plinthis (*Standplatte*) in Delphicis II 52 edita est:

τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν | Ἀρίσταινον Τιμοκλέους Δυμαῖον | ἀρετᾶς ἔνεκεν

καὶ εὐνοίας | τᾶς εἰς τὸ ἔθνος καὶ τοὺς συμμάχους | καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας.
 Cf. proxenum aetate supparem Apterae GDI 4943 (Wilhelm Beitr. 121): Ἀρίσταινος Δαμοκλέους Ἀχαιός, ubi errore Δα- pro Τι- lectum esse putem. Qui utrum idem sit ac praetor ille notissimus, Philopoemenis adversarius, Romanorum sectator, quam Plut. Philop. 17 Megalopolitam fuisse tradit (sed cf. ibid. 13; fortasse erat proxenus Magnae urbis?), an prior quidam saec. III tribuendus cui favet litteratura antiquior(?), non plane constat. Positum fuerit hoc monumentum, statuae Philopoemenis simillimum, ante porticum Atheniensium.

1 Haud inepte Cou. cogitaverat de [Ζη]νόδοτος Τρο]ζάνιος qui historiam Romanam (cf. v. 6) conscripsit FHGr. IV 531. Quod quamvis nunc redarguatur, tamen hoc Aristothei exemplo optime comprobantur quae suspicati sumus n. 653¹ (fin.) de recitationibus a Cassandro et n. 652 not. init. de illis ab Hegesandro Delphis habitis.

703. Fratres Pheneatae, musici, Delphis honorantur, c. a. 118.

In basi calcaria (fortasse Aetolica illa n. 412). Ed. Couve Bull. Hell. XVIII 1894, 79, n. 5 (Syll.² 663; Michel 265; Baunack GDI 2726). Cf. Ziebarth Griech. Schulw. 123.

[Pw]

θεός. τύχαν αγαθάν. | ἔδοξε τῇ πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείῳι
 σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμοις· ἐπειδὴ Κλεόδωρος | καὶ Θρασύβουλος οἱ
 5 Θεοξενίδα Φεναῖται¹ παρα|γεγόμενοι ποθ' ἀμέ| ἐπιδείξεις ἐποιήσαντο
 τῷ | θεῷ διὰ τᾶς μουσικᾶς τέχνας², ἐν αἷς καὶ εὐδοκί|μουν προφε-
 ρόμενοι ἀριθμούς³ τῶν ἀρχαίων ποιη|τᾶν οἱ ἦσαν πρέποντες ποτί τε
 τὸν θεὸν καὶ τὰν πό|λιν ἀμῶν⁴, ἔτι δὲ καὶ τὰν ἐνδαμίαν καὶ ἀναστρο-
 10 φάν | καὶ διδασκαλίαν τῶν παίδων⁵ ἐποιήσαντο ἀξίως | αὐσωτῶν τε
 καὶ τᾶς ἰδίας πατρίδος καὶ τᾶς ἀμε|τέρας πόλιος· ×××ἀγαθαῖ τύχαι,
 δεδόχθαι τῇ πό|λει τῶν Δελφῶν, ἐπαινέσαι Κλεόδωρον καὶ Θρασύ-
 15 βουλον ἐπὶ τε τῇ ἀναστροφῇ καὶ τῇ φιλοτιμίᾳ αἱ | τυγχάνοντι ἔχοντες
 ἐν τῷ ἐπιταδεύματι, καὶ εἰ|μεν αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς πόλιος
 τῶν Δελφῶν | προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, | προ-
 εδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγώνοις οἷς ἡ πόλις τίθητι· εἰ|μεν δὲ αὐτοῖς καὶ γᾶς
 20 καὶ οἰκίας ἔνκτησιν, καὶ τὰ ἄλλα | τίμια πάντα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις
 προξένοις καὶ εὐερ|γέταις τᾶς πόλιος τῶν Δελφῶν. ἄρχοντος Ἀμύντα⁶, |
 βουλευόντων τὰν πρῶταν ἐξάμηνον Κλέωνος τοῦ | Διονυσίου, Ξενοκρίτου·
 τοῦ Στρησιμένους, γραμματεῦ|οντος Μνασιδάμου τοῦ Ξενοκρίτου.

De aetate v. not. 6; ad argumentum cf. n. 660. 1 De Arcadibus
 musices amantissimis cf. Polyb. IV 20, 4: μουσικὴν γὰρ .. πᾶσι μὲν ἀνθρώποις
 ὄφελος ἀσχεῖν, Ἀρκάσι δὲ καὶ ἀναγκαῖον ... σχεδὸν παρὰ νόμοις Ἀρκάσι πρῶτον
 μὲν οἱ παῖδες ἐκ νηπίων ᾄδειν ἐθίζονται κατὰ νόμους τοὺς ὕμνους καὶ παιᾶνας
 .. μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς Φιλοξένου καὶ Τιμοθέου νόμους μαθητόντες πολλὴ φιλο-
 τιμίᾳ χορεύουσι κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Ἀιονυσιακοῖς αὐληταῖς ἐν τοῖς θεάτροις κτλ.
 (monuit Hi.). 2 ,Sic Wilhelm Goett. GA 1898, 225; τὰς μουσικὰς τέχνας
 C. et Ba., at manifesto pluralis αἷς ad ἐπιδείξεις spectat.' Dtlb. ,Zwei Musiker
 von Profession (v. 15 ἐπιτάδευμα, cf. n. 660g) veranstalteten dem Gotte zu
 Ehren in Delphi mit dem von ihnen geschulten Knabenchore Aufführungen
 der von ihnen in Musik gesetzten Dichterstellen' Ba. et C. 3 ,i.e. ῥυθμούς.
 Loci Dionysii Hal. de adm. vi. Demosth. c. 54 in thesauro Stephaniano
 allati mentionem fecit C. Praeterea originem huius usus illustrat definitio
 Aristoteliae Rhetor. III 8, 1408b, 29 ὃ δὲ τοῦ σχήματος τῆς λέξεως ἀριθμὸς
 ῥυθμός ἐστι, et Latinos sic numeri vocabulo uti in vulgus notum est.'

4 ,Ueber den Apollokult und Delphis geschichtliche Einflüsse', Ba. Cf.
 LeBas III n. 81/2, ubi Menecles Teius in Creta honoratur quia Cnosi
 ἐπεδείξατο μετὰ κιθάρας πλεονάκις τὰ τε Τιμοθέω καὶ Πολυίδω καὶ τῶν ἀμῶν
 ἀρχαίων ποιητῶν, Priansi vero praeterea εἰσήνεγκε κύκλον ἱστορημέαν
 ὑπὲρ Κρήτας καὶ τῶν ἐν Κρήτῃ γεγονότων θεῶν τε καὶ ἡρώων, ποιησάμενος τὰν
 συναγωγὰν ἐκ πολλῶν ποιητῶν καὶ ἱστοριγράφων. C. Ba. 5 Zie. minus
 recte: ,und erteilten den Knaben Musikunterricht', cf. not. 2. 6 De a. 118
 non plane constat; est quidem annus Pythicus, sed si hi musici ludis
 Pythiis interfuissent, hoc expresse esset enuntiatum.

Decreta Amphictyonum de fano et finibus Delphorum, a senatu Romano sancita, a. 117 et 116. Tituli, supra Monumentum bilingue n. 827 incisi, una cum hoc exhibentur ante a. 114/17 p. Chr., n. 826 A—K.

[Pw]

Δ704/5. Documenta de lite inter artificum Bacchiorum collegia Atticum et Isthmicum apud Amphictyones Delphicos et senatum Romanum diiudicanda, ab a. 128 ad 112. Cf. Klaffenbach Symb. hist. coll. artif. Bacchiorum 1914, 29 sqq.

[Pw]

(A). Primum senatus consultum, ἐπὶ Ποπλίου Κορνηλίου factum, a. 128. Qui P. Cornelius seu praetor Macedoniae seu urbanus intellegendus (στρατηγὸς κατὰ πόλιν), cf. tit. B et C cum nott. 2 et 3. De argumento tituli deperditi concludere possumus ex n. 705₂₀: τινές τῶν ἐκ Πελοποννήσου τε[χνιτῶν] (sc. τῶν συντελούντων εἰς Ἴσθμόν καὶ Νεμέαν) -- συνελθόντες τε εἰς [Σικυῶνα] σύνοδον ἐποι[ήσαντο] παρὰ τὸ δόγμα τῆς συγχλήτου τὸ ἐπὶ Ποπ[λίου Κορ]νηλίου, ἐν ᾧ ἔδοξεν, ἡμᾶ[ς] (sc. τοὺς τεχνίτας τοὺς ἐν Ἀθήναις) συμ[π]ορεύεσθαι ἐν Θήβ[αις] καὶ Ἀρ[γεί], nécnon ibid. v. 26 technitae Isthmici σύνοδον [τε] ἐν Σικυῶνι συναγαγούσι παρὰ τὸ δόγμα τῆς συγχλήτου τὸ ἐπὶ Ποπλίου Κορνηλίου καὶ τοῖς χρησμοῦς τοῦ [Ἀπόλλωνος]; de quibus Kla. 45 scite haec exposuit: „pertinebat illud consultum ad necessitudinem inter duo sodalicia intercedendam [cf. v. 21 συμπορεύεσθαι]. Praeter alia hoc quoque constitutum esse accipiendum est, ut in controversiis Romani arbitri essent. Neque enim, nisi ita est, orationem technitarum Isthmicorum n. 705₃₄ sqq. intellego .. quorum legatos .. primum ut Pellam advenerint, officii terminos egressos sine ulla mora συνθήκας ποιήσασθαι πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις -- τεχνίτας praesente quidem praetore [Sisenna, cf. tit. F, cum not. 26] neque tamen arbitro adacto. Itaque eos καταφρονήσαι τοῦ τε τῆς συγχλήτου δόγματος [tit. A] καὶ τοῦ στρατηγοῦ [Sisennae] καὶ τῆς συνόδου, cf. n. 705₃₆. Re vera autem haec omnia aliter [atque Isthmici technitae contendunt] facta esse probabile est. Postremo ex statua P. Cornelio Delphis posita [tit. B] concludere licet, .. hoc senatus consultum non velut duo alia [tit. K et n. 705] Atticis technitis solis fuisse, sed etiam artifices ἐξ Ἴσθμοῦ καὶ Νεμέας habuisse, quod id probarent. Quod .. sumimus non ita multo post a. 146 factum esse. Hoc enim anno a Mummio privilegia collegii Isthmici re-integrata esse ex novo supplemento tituli IG VII 2413/14 evincit idem Kla. 26, qui tum de a. 128 et tit. C ignorabat.

A. — *Pars Irizarum*: anni 130—127. Has controversias ex parte initium cepisse a Soteriis Delphicis, quibus celebrandis ab a. 268 usque ad a. 131 artifices Isthmici, antea vero et postea Attici intererant, conieci n. 692 not. init.; cf. n. 690¹. Atticos enim technitas urbibus quoque sodalicii Isthmici paulatim potiri conatos esse, demonstrant verba n. 705₂₁: ἡμᾶ[ς] συμ[π]ορεύεσθαι ἐν Θήβ[αις] καὶ Ἀρ[γεί], cf. tit. A.

Δ *B. Statua P. Cornellii Lentuli a collegio Isthmico Delphis dedicata, a. 128. In basi calcaria. Edd. Pomtow Klio XIV 302, n. 24 et Klaffenbach Symb. ad hist. colleg. artif. Bacch., 35.*

[τ]ὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν τῶν ἐξ Ἴσθμοῦ καὶ Νεμέας¹ Πόπλιον Κορνήλιον Ποπλίου Λέντολον² τὸν ἑαυτοῦ εὐεργέτην Ἀπόλλωνι Πυθίῳ].

Δ *C. Honores Delphici [P. Cornelio P. f.] tributī, a. 128/7. In latere meridionali thesauri Attici, in ordine secundo supra euthynteriam. Ed. Colin Fouill. III 2, n. 97 et plenius add. p. 295, neque autem nomen proxeni supplevit.*

[ἄρχο]ντος Πό[ρρ]ου^{2*} [τ]οῦ Ἀμινία, βουλ[ε]υόντων τὰν [δευτέραν ἐξάμηνον] Ἐχεφύλοιο τοῦ Πολυκλείτου, Τα[ραν]τίνου τοῦ Ξενοκράτου, γραμματεῦ[ον]τος; δὲ Σωτῶλου τοῦ Σωστράτου, ἐ[δο]ξε τᾷ πόλε[ι] τῶν Δελφῶν, ἐν ἀγορᾷ τελεσ[θ]ῃ σὺν ψάφοις ταῖς ἐννόμ[οις], δεδ[ό]σθαι Ποπλίῳ Κορνηλίῳ Ποπλίου³ Πωματίῳ, ἀπὸ τῶν καὶ ἐγγύ-

B. — 1 De hoc collegio cf. n. 690¹ locosque ibi congestos. De aetate tit. B v. not. 3 et tit. C. 2 Idem ut videtur in tit. C, ubi v. not. 3. De hoc Lentulo alibi cognoscendo desperaverunt Kla. et Cichorius ap. Kla. 35. Sed omnino unus quod sciam in censum venit, qui adulescens consulem P. Licinium a. 171 in Graeciam comitatus erat; cf. Liv. XLII 49, 9: duo consulares tribuni militum cum eo [sc. consule Licinio] missi, C. Claudius Q. Mucius, et tres illustres iuvenes P. Lentulus et duo Manli Acidini. Quem cum recte Weissenborn filium illius clarissimi P. Lentuli esset suspicatus qui annis 172 et 171 sqq. legatus et dux res contra Persem bene gesserat (Liv. XLII 37. 47. 56), pariterque Nissen Krit. Unters. 254 hos duos diversos distinxisset, injuria Muenzer R-E IV 1374 iuvenem illum eundem esse atque legatum ducemque contendit; nam hunc aetate paullo provectiore fuisse patet, et nomen eius L. f. L. n. testantur fasti Capitolini (cos. a. 162), cum titt. B et C ad P. f. pertineant. Quomodo auctorum loci ab a. 156 ad a. 121 inter hos Lentulos distribuendi sint, hic non curamus, sed tenendum, post a. 162 nunquam L. f. vel P. f. apud scriptores addi.

C. — Ut ex eo parietis loco quo decretum Delphorum n. 654 B incisum est, sc. infra coronas Hegesandri n. 654 A, nomen huius scriptoris lacunae aptum restituimus (n. 654 not. init.), sic hanc proxeniam C quam a tribus partibus documenta de lite technitarum circumdant, ad eandem causam referri debere iamdiu suspicatus sum; quod comprobatur nomine proxeni lacunae apto (not. 3). Exstant enim super tit. C: decretum de chrysophoria E; ad sinistram et infra: tit. K et ὁμολογία illa I. Quae omnia excipit in ordine lapidum proxime inferiore tertium longissimum SC n. 705. Itaque cum alii titt. ad hanc litem pertinentes Delphis reperti non sint, omnia huius argumenti documenta consulto in hac parietis parte congregata esse apparet. 2 De Pyrrho et a. 128/7 cf. n. 697¹. 3 Casui*

[νοις, προ]οξενίαν, προμ[αν]τ[ε]ρία[ν, προ]δικ[ε]αν, ἀσουλ[ι]αν, ἀτέλειαν, προσ-
 5 δ[ο]ρίαν ἐμ[ε] [πᾶσι τοῖς ἀγών]οις οἷς [ἀ πόλ]ις τιθ[η]τι, [γᾶ]ς καὶ οἰκίας
 ἔγκ[η]σιν, καὶ τὰ ἄλλα τίμια πάντα ἕσα [κ]αὶ τοῖς [ἄλλοι]ς προ[ξέ-
 ν]οις κα[ὶ] εὐεργέταις τᾶς πόλ[ιος] ὑπάρχ[ει].

D—F, H. Quattuor tituli Athenis in tabula ex quinque fragmentis composita incisi, cuius initium cum tit. *D* interit. In arce, nunc in museo nat. Ed. * IG II² 1134.

(*D*). Amphictyones populum Atheniensium de technitis suis bene meritum coronant, auct. a. 117. Titulus in tabula Attica primus, nunc amissus. Cf. Kla. 41: ,in eodem Amphictyonum consilio [ad quod tit. *E* pertinet] etiam decretum in honorem populi Atheniensium factum esse, cum corona altera [prior] quae in fine tituli exstat [tit. *H*₂₉ sq.], tum alia indicia demonstrant, cf. tit. *F*₄, *H*₂₂; nimirum id decreto *D* in tabula praecessit, quod etiam ordo coronarum probat.

Δ*E*. Amphictyones technitis Atticis chrysophoriam confirmant et coronam donant, auct. a. 117. Exempla duo huius tituli servata: *Atticum*, admodum deletum, secundum [hodie primum] in tabula supra commemorata. Fragm. superius (*a*) ex Koehleri exemplo ed. Pomtow

non tribuendum, quod — ut de Hegesandro vidimus n. 654 *B* — hic quoque ambitus lacunae a Colino in v. 3 relictæ (19—20 litt.) nomini P. Cornelio P. f. supplendo accurate respondet, cuius statuam et tit. *B* novimus, de quo Co. nondum sciebat. Quae omnia si recte intellecta sunt, res haud parvi momenti sequuntur: primum de anno quo P. Cornelius pacem inter synodos pepigerat tandem constat (a. 128), cum Kla. tempus brevi post a. 146 praetulerit. Deinde Cornelius non cum Cichorio praetor urbanus habendus esse videtur, sed, quod Kla. primum voluit, Macedoniae praetor ut postea Sisenna (cf. n. 705¹⁵); nam ille si nihil aliud in hac lite componenda fecisset, nisi quod ,absentibus consulibus tum senatum habuit' (Cichorius ap. Kla. 34), pro hoc officio nequaquam singulari neque a synodo Isthmica neque a Delphis honorari potuisset neque, ut addo, ab Atheniensibus, quod factum esse ex tit. *C* thesauro Attico inciso concludi debet. Itaque P. Lentulum in Graecia ipsa ut fas erat litem ita diremisse sumimus, ut utrique synodo necnon Delphis (unde rixa sit orta, v. not. init. *A*) satisfaceret et collegia in decem fere annos reconciliaret. Ergo verba δόγμα τῆς συγχλήτου τὸ ἐπὶ Ποπλίου Κορνηλίου (tit. *A*) similiter interpretanda sint atque n. 705₃₈ δ δὲ σύμφωνον γεγονός ἐστιν .. ἐπὶ Γναίου Κορνηλίου Σισέννα, vel n. 705₃₂ κατηγορία κατ τῆς συνόδου ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ ἐμ. Μακεδονία Κορνηλίου Σισέννα], sc. ἐπὶ idem 'valere potest atque ,tempore eius', vel ,eo auctore'; nam sententia P. Corneli statim senatusconsulto sancienda erat velut sententia illa M'. Acili p. 140, 2). Quam vocis ἐπὶ interpretationem si quis reiecerit, tamen id concedet, P. Cornelium antea in Graecia arbitrum fuisse et postea demum munere praetoris urbani functum huic causae in senatu valde favisse.

Jahrbb. Phil. 1894, 678 n. 13; reliqua ed. * IG II² 1134₁—63. — *Delphicum*, infra expressum, in orthostata meridionali thesauri Attici (supra tit. G, v. ibid. not. init.). Ed. Colin Bull. Hell. XXIV 1900, 92 n. II (Fouill. III 2, n. 69 cum tab. VII, 1). Cf. Wilhelm Bull. l.l. 219. Fusius tractavit Klaffenbach l.l. 36, cuius textum reddimus.

[ἄρχοντας ἐν Δελφοῖς Εὐκλείδου⁴ τοῦ Καλλεῖδου, πολαίας μεθο-
π]ωρινῆς, ἱερομνημονούντων⁵ Θετταλῶν τοῦ στρα[τη]γοῦ Ἀμυνέου⁶

E — Exemplar Atticum in his differt: v. 1 [τοῦ Καλλεῖδου] consulto om. Kl. | 4 (att. 5) Phocenses Achaeis Phthiotis antecedunt. | 4 (7) Ἀρχίππου τοῦ (sc. Κλειτάρχου) | 5 (6) Φανοτέων | 5 (8) Φιλίππου τοῦ Ἀλεσάνδρου | 8 (13) Dolops est omissus, quem Co. minus recte putat in versibus primis perscriptum interiisse. | 39/40 (56) paulum aliter exhibentur.

Pars Hrixarum: anni 117—115. Discordia denuo initium cepit, ut perspexit Kla., quia technitae Attici in urbibus synodi Isthmicae privilegiis antiquioribus, sc. χρυσοφορίᾳ et στεφανηφορίᾳ prohibebantur. Itaque redintegratio utriusque privilegiū c.a. 117 necessaria fuit, cf. v. 24: ἀνανεώ-
σασθαι .. τὰ τῶν Ἀθηνῆνσι τεχνιτῶν τίμια, ἵνα-ἔχωσιν ἐξουσίαν οἱ καθιστάμενοι ἱερεῖς .. στεφανηφορεῖν .. et v. 30: τοὺς ἱερεῖς .. χρυσοφορεῖν τοῖς θεοῖς κατὰ πάσας τὰς πόλεις κατὰ τὰ πάτρια. Nam si v. 26 ἐμ πάσῃ πόλει ὑπὸ μηδενὸς κωλυόμενοι et v. 32 καὶ μὴ ἐξεῖναι κωλύειν αὐτοὺς μήτε πόλιν μήτε ἄρχοντα μήτε ἰδιώτην atque poenam quae constituitur legimus atque postremo v. 43: ἀνενερχεῖν τοῦδε τοῦ δόγματος ἀντίγραφα ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις, ὥπως παρακολουθῶσιν ἅπαντες κτλ., facere non possumus, quin sumamus Atticos .. privilegium renovandum propterea curasse, quod tum in eo a quibusdam impediti sint, sc. a technitis ἐξ Ἴσθμοῦ καὶ Νεμέας; (Kla.). 4 Euclidae annum 117 tribueram Delph. Chron. R-E IV 2694, sed etiam a. 119/18 non plane abiciendus, v. not. 44 fin. Apparuit sane Euclidam et ante Heraclidam n. 826 I, quem ad sacerdotium IX pertinere tit. Anecd. Delph. 29 docuit, munere esse functum et ante a. 116, quo magnae illae de fano Delphico administrando definitiones epistula Licinii consulis senatusque finiuntur, cf. n. 826 K. Nam omnia illa κριτήρια καὶ ψῆφοι Amphictyonum n. 826 A—G eiusdem ἄ. Euclidae pylaea seu verna seu potius extraordinaria m. Poetropio/Decembri facta sunt. 5 Hieromnemonum catalogi huius et insequentis pylaeae (n. 826 B) sunt novissimi qui aetatem tulerunt. Hic (n. 826 B) accurate respondet pylaeae a. 130, de qua cf. n. 692³, sed supra posito multum inest offensionis. Desunt enim 2 Boeoti, 2 Locri, 1 Euboeus, 1 Perrhaebus, cum praeter Magnetas v. 5 (sc. ἀπὸ Δημητριάδος, cf. n. 826 D, col. II₂₁) compareant v. 9 Μάγνητες ἐκ Θετταλίας, sc. duo Homolienses; cum urbs Homolium Perrhaebis finitima sit, hanc tum eorum fuisse et Perrhaebos in his 'Magnetibus Thessaliae' latere coniecimus Delph. Chron. R-E IV 2693. Sed obstat, quod Perrhaebi unum hieromnemonum delegare solent; neque de errore quodam lapicidae v. 9 Παρμενίσκου (τοῦ) Ἀμύντου [Ὁμοιλιῶς] pro καὶ Ἀμύντου cogitare audeo, quia καὶ etiam in exemplo Attico legitur. 6 Suppl. Wilhelm Beitr. 143.

τ]οῦ Ὀλυμπιάδου Κ]ιεριέως καὶ τοῦ γ]ραμ[ματέ]ως τοῦ συνεδρίου
 Ἀρχίππου τοῦ Ἀντιγένοῦ Κιεριέως· | [παρὰ δὲ Δελφῶν Ἀμόντ]α τοῦ
 Εὐδῶρου], Καλλιδ[άμου τοῦ] Ἀμφ[ιστρά]του· παρὰ δὲ Ἀθηναίων
 Ἀσκληπιάδου τοῦ Ἰεσίου⁷· | [παρὰ δὲ Ἀ]χαιῶ[ν Φθιω]τῶν Σιμάδα
 (τοῦ Ξανθίου) Θη[β]αίου, [Ἀρχί]ππου (τοῦ Κλειτάρχου)⁸ Μ]ελιτα[έως]·
 5 παρὰ δὲ Φωκέων Τιμάρχου τοῦ Ἀντιόχου, Ἡρακλείδου | [τοῦ Ἡρα-
 κλ]εῖδου Φαν]ατέως (sic)· παρὰ δὲ Μ[αγνήτων Ἀλεξ]άνδρου [τ]οῦ
 Φιλίππου, Φίλωνος τοῦ Διοσκουρίδου Δημητρίων· πα[ρὰ] δὲ Αἰνιάνων
 Μοσχίωνος τοῦ Σιττ[ύρα]θ, Νικοφίλου τ]οῦ Αἰγιδ[ο]ς¹⁰ Ὑπαταίων·
 παρὰ δὲ Μαλιέων Πυρρία τοῦ Σατύρου | [Λαμ]ιέως¹¹· παρὰ δὲ
 Οἰταίων Εὐβούλου τοῦ Σαβύττ]α Ἡρακλειώ[τ]α· παρὰ δὲ Δωριέων
 τῶν ἐγ Μητροπόλεως Δίωνος τοῦ | [Πολυδ]έκτα Ἐρινεάτ]ου· παρὰ
 δὲ Δωριέων τῶν ἐκ Πελοποννήσου] Ἐμπεδοσθένου τοῦ Ἀγία
 Ἀργείου· παρὰ δὲ Δολό[πων - σι - τοῦ] Εὐλόγου Ἀγγε[λάτου]· παρὰ
 10 δὲ Μαγνήτων ἐκ Θεσσαλίας⁵ Παρμενίσκου καὶ Ἀμόντου | [Ὀμοι]λίων],
vacat versus fere totus

[ἔδοξε τοῖς Ἀμφικτύ]οσιν· × ἐπει[δὴ] γεγονέ[ναι καὶ] [συνε]λ[έ]χθαι τεχ-
 νιτῶν σύνοδον παρ' Ἀθηναίοις συμβέβηκε πρῶτον, ὧν ὁ δῆμος
 ἀ[πάντων τῶν ἐν ἀνδρ]ώποις ἀγαθῶν ἀρχηγ[ὸς κατασταθε]ίς¹²
 ἐγ μὲν τοῦ θηριώδους βίου μετήγαγεν τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἡμερότ]η[τα,
 παραίτιος δ' ἐγε]γνήθη τ[ῆς] πρὸς ἀλλήλ[ους κοινωνί]ας × εἰσαγαγὼν
 τὴν τῶν μυστηρίων παράδοσιν, καὶ διὰ τούτων πα[ρα]γ[γ]είλας
 τοῖς ἅπασιν] ὅτι μ[έγιστον ἀγαθόν] ἐστιν ἐν] ἀνθρώποις ἢ πρὸς
 15 ἑαυτοὺς χρῆσις τε καὶ πίστις, ἔτι τε τῶν δοθέντων | [ὑπὸ θεῶν περὶ
 τῶν ἀνθρώπων νόμων [καὶ τῆς π]αιδείας × ὁμοίως δὲ καὶ τῆς τοῦ
 καρποῦ παραδόσεως ἰδίαι μὲν ἐδέξατο | [τὸ δῶρον, κοινὴν δὲ]

7 Idem hieromnemo vs. 23 et 39 est legatus et ἱερεὺς τοῦ Διονύσου et τραγικὸς ποιητής. 8 Patronymica Phthiotarum, a lapicida neglegentius omissa, in ex. Attico quondam perscripta, inserui ex tit. 826 B, col. I²⁰. 30.

9 Supplevi Jahrbh. l. l. Idem iam a. 130 hieromnemo erat, cf. n. 692¹⁰.

10 In tit. 826 B, col. I³³ exstat τοῦ Ἀγίου, quod supra restituendum censeam.

11 Supplevi; nomina Pyrrhias et Satyrus occurrunt Lamiae, cf. ind. IG IX 2.

12 Ad laudes Atheniensium vs. 11—22 ab Amphictyonibus (!) praedicatas Co. attulit auctorum locos plurimos, ex quibus hos perstringimus: Ad verba ἀπάντων . . ἀγαθῶν Isocr. Paneg. 38. 39, Antid. 295; Aristid. Heracl. (Dind.) I 58; Diod. XIII 26, 3. 27, 1. Ad mysteria: Isocr. Paneg. 28; Aristid. Eleus. I 416; Diod. V 4, 4. 29, 1. Ad donum cerealium: tit. n. 83; Isocr. Paneg. 29; Aristid. Eleus. I 417; Diod. XII 26, 3. Ad certamina thymelica et scaenica: Phrynichus Ecl. s. v. θυμέλη; Vitruv. V 8. Ad tragoediam comoediamque inventas: Athen. II 40a; chronic. Par. IG XII 5, 444 ep. 39.

τὴν ἐξ ἐ[α]ρ[ε]οῦ] εὐχρηστίαν τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδωκεν· πρῶτός τε πάντων συναγαγὼν τεχνιτῶν σύνοδον | [καὶ ἀγωνιστῶν, θ]υμελικ[οῦς καὶ σκ]ηνικ[οῦς] ἀγῶνας ἐποίησεν, οἷς καὶ συμβαίνει μαρτυρεῖν μὲν τοὺς πλείστους τῶν ἰ[δ]ίων τῆς πόλεως] ποιητῶ[ν, αὐτὴν] δὲ καὶ τ[ῆ]ν ἀλήθειαν ἐμφανῶς δεικνύειν ὑπομινῆσκουσιν, ὅτι μητρό-πολις ἐστὶ τῶν | [δραμάτων ἀπάντων τ]ρα[γωιδίαν] καὶ κωμωι-
 20 οἱ Ἀμφικτιό[νες τὸν δῆμον] κα[ὶ] τοῦ[ς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίτας τοὺς ἐν Ἀθήναις ἐν οὐδενὶ τῶν συνεφερόντων παρεωράκασιν] [τῆ]ν | [σύνοδον, μάστι]τα δὲ τὰ πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν δ[ιατε]τελέκασιν συν-χωροῦντες, τῶν καλῶν καὶ ἐνδόξων ἀξίους εἶναι | [ῥη]τοῦμενοι με[τα]-
 λαμβάνειν [τοὺς Ἀθήνησιν] τεχνίτας· ὁμοίως δὲ καὶ νῦν συμβαίνει τὴν σύνοδον ἀπεσταλκῆναι | [ψήφισμά] τε καὶ πρεσβευτάς, [τὸν] τε ἱερέα [τοῦ Διονύσου Ἀσκληπιάδην Ἰκετίου]7 τραγικὴν ποιητὴν καὶ μετ' αὐτοῦ Πολ[ύ]στρατον Ἀλεξ[έ]ωνος ἐπὶ ποιητὴν καὶ Θρα[συμή]δην
 25 Δημοσθένους ἐπὶ ποιητὴν, παρακαλοῦντας ἀνανεώσασθαι [τὰ] | [νό]-μιμα καὶ πά[τρια] τῶν [τ]ε θεῶν [καὶ τὰ τῶν Ἀθηνῶν] τεχνιτῶν τίμια, ἵνα ἔχωσιν ἐξουσίαν οἱ καθιστάμενοι ἱερεῖς ὑ[πὲρ] | [τῶν ἐν Ἀθήναις] τεχνιτῶν [στεφανηφορεῖν]13 τοῖς πατρίους στεφάνους ἐμ-
 πάσῃ πόλει ὑπὸ μηδενὸς κωλυόμενοι14, ἀνα[ν]ε[φ]έμενοι δὲ οἱ πρ[ε]σ-βευ[ταὶ] τὰ ἐκ [τῶν παλαιῶν χρόν]ων ὑπάρχοντα τοῖς τεχνίταις καὶ παρακαλοῦσιν τοὺς Ἀμφικτιόνα[ς], ἀ[κ]όλουθα πράττοντας [τῆ] τῶν
 30 προ[ο]γόνων αἰρέσει· συντηρῆσαι τὰ προγεγονότα ἑαυτοῖς φιλόανθρωπα· ὁπῶς οὖν οἱ Ἀμφικτιό[νες φαίνονται τοῦ] [τ]ε Διο[νύσου] τοῦ Μελ-πομέ[νου]15, ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν τῶν κατεχόντων τὴν πόλιν τὴν Ἀθη[ναίων], καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν τεχνιτῶν τὴν με[γ]ίστην ποιοῦμενοι πρόνοιαν· ὡς δεδῶχθαι τοῖς Ἀμφικτιόσιν, τοὺς ἱερεῖς | τοὺς καθισταμένους ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν [τ]ῶν ἐν Ἀθήναις χρ[υσοφορεῖν]16

13 Suppl. Wi. qui affert n. 323, στεφανηφορεῖν Ἑρατρίεις πάντας . . . καὶ τοῦ στεφάνου. 14 De illis prohibentibus cf. not. init. (tit. E). 15 Hunc

technitarum Atticorum patronum suppl. Wi. conferri iubens IG III 278 in sella theatri: ἱερέως Διονύσου Μελοπομένου ἐκ τεχνιτῶν et fanum Bacchi Melpomeni Paus. I 2, 5, quod idem esse evincit Wachsmuth (Rh. Mus. XXIII 1868, 50) atque τὸ τέμενος τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν ap. Athen. V 212.

16 De chrysephoria nuper egit Wi. Jahresh. XVII 1914, qui omnibus titulis huc pertinentibus perstrictis (p. 37 sqq.) conclusit p. 42: „das Tragen von Gold und . . . Schmuck galt bei gottesdienstlichen Veranstaltungen im allgemeinen als unstatthaft und blieb . . . Dienern der Gottheit vorbehalten . . . die in den Festzügen die Kostbarkeiten des heiligen Schatzes . . . tragen“, quae

τοῖς θεοῖς κατὰ πάσας τὰς πόλεις κατὰ τὰ πά[τ]τρια, ὁμοίως δὲ καὶ στεφανηφορεῖν¹⁷, καὶ μὴ ἐξε[ῖ]να[ι] κωλύειν¹⁴ αὐτοὺς] μήτε πόλιν μή[τ]ε ἄρ[χ]οντα μή[τ]ε ἰδι[ώ]την· ἐὰν δέ τις [κω]λύη, αὐτὸν¹⁸ μὲν ἀποτεῖσαι, σ' ο[τ]α[τ]ήρας ἱεροὺς τ[ῶ]ι Ἀπόλλωνι, ἐξεῖναι δ[ὲ] καὶ δικ[ά]-
 ζεσ[θ]αι ἐν Ἀμφικτύοσι[ν αὐτῶ]ι τε τῶι κωλυο[μ]ένῳ καὶ ὑπὲρ αὐ[τοῦ] τῶι [βο]ύλομένῳ, ὅ[π]ως τούτων συντελουμένων τὰ τε πρὸς τοὺς θεοὺς
 35 τίμια [συναύ]ξη[ται] ὑπὸ τῶν Ἀ[μ]φικτυόνων καὶ τ[ῶ]ν πρὸς τοῖς τε[χ]-
 νίταις δι[α]μνήνῃ κύρια. ἐπαινέσαι δ[ὲ] τὸ κοινὸν τῶν τεχνιτῶν τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ στεφα[ν]ῶσαι χρυσῶι¹⁹ σ[τ]εφ[ά]νῳ ἐ[ὑ]σεβ[ε]ίας
 ἔνεκ[εν] τῆς πρὸς τοὺς θ[ε]οὺς καὶ φιλοτιμίας τ[ῆς] πρὸς [τ]ο[ῦ]ς Ἀμφι-
 [κ]τύον[ας], καὶ ἀνεῖ[π]εῖν τὸν στέφ[αν]ον Πυθίων τ[ῶ]ι γυμνικῶ[ι] ἀγῶνι
 κατὰ τὸν νόμον τοῖς ἱερομνήμονας, καὶ ἐπιμελεῖσθαι αὐτοῦ ὅ[π]ως
 ἀνακηρυχθῇ²⁰ τοὺς ἱερομνήμον[ας] το[ῖς] κα[θ]ιστα[μένους] ἀεὶ. ἐπαι-
 νέσαι δὲ καὶ τοὺς παραγενομένους ἐ[ξ] αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς πρεσβευτάς,
 τὸν ἱερέα τῶν τεχνιτῶν Ἀ[σκλη]πι[άδ]ην Ἰκεσίου⁷ τραγικὸν ποιητήν,
 40 Πολύστρατον Ἀλεξίαν[ος] ἐπὶ ποιητὴν καὶ Θρασυμή[δ]ην Δημοσθ[έν]ου
 ἐπὶ ποιητήν, στεφανῶσαι δὲ καὶ²¹ ἕκαστον αὐ[τῶ]ν δαφνηστεφά-
 νῳ²², ἐπ[ε]ὶ τὴν ἐπιδημίαν ἐποίησαντο εὐ[σ]χήμονα καὶ ἀξί[αν] [τ]οῦ
 τε δ[ί]μου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τῶν ἐν Ἀθ[ή]ναις τεχνιτῶν καὶ τοῦ
 κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἀμφικτυόνων. ἀναγράψαι δὲ τόδε τ[ὸ] δόγμα ἐν
 Δελφοῖς, ὁμοίως δὲ καὶ ἐν Ἀθ[ή]ναις ἐν ἀ[κ]ροπ[ό]λ[ε]ι, πέμψαντας
 ἀν[τί]γραφον πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων. τοὺς δὲ ἱερομνήμονας
 ἀνεγκεῖν τοῦδε τοῦ δόγματος ἀν[τί]γραφα ἐ[π]ὶ πάντα τὰ ἔθνη καὶ
 τὰς πόλεις, ὅ[π]ως παρακολουθῶσιν ἅπαντες τὰ δεδο[γ]μένα²³ τοῖς |
 45 ἐν Ἀθ[ή]ναις τεχνίταις φιλόανθρωπα.

(I). Inter titt. *E* et *F* ex ordine temporum tit. *I* (ὁμολογία m. Novembri 117) esset intercalandus (cf. *F*₇); quem tamen propter argumentum ab iuxtaposito tit. *K* segregare nolui.

etiam verbis τοῖς θεοῖς χρυσοφορεῖν comprobari censet. 17 Suppl. Kla. ([πορφυροφ]ορεῖν Co.). 18 Restitui Wilhelmi αὐτόν (τοῦτον Co., Kla.).

19 Cf. coronam in fine tabulae insculptam (*H*₃₀). Cum post tot tantaque verba nihil nasci nisi coronam lauream veri dissimilius putarem, praetuli χρυσῶι pro Colini δάφνης. Similiter Delphi decernunt synodo coronam auream, singulis technitis laureas a. 106/5, n. 711 *L*₄₀. 20 Supplevi pro minus apto [ποιηθήσε]ται] (Co.). 21 In exemplo Attico servatur: καὶ ἕκαστον αὐτῶν. 22 De δαφνηστεφάνῳ cf. n. 653 *B*⁸; δάφνη(s) suppl. Co.

23 Delevi (γ), errore lapicidae additum ut in exemplo Attico n. 692₉₂; nam ibid. v. 58 in ex. Delphico recte deest. Alia exempla verbi παρακολουθεῖν cum accusativo coniuncti habes Syll.² 790₉₁: ὅπως παρακ[ολο]υθῶσι πάντες τὰ δεδομένα, et ibid. not. 32.

Δ*F*. Decretum Atticum: populus Amphictyonibus pro decretis *D* et *E* gratias agit technitasque Isthmicos a se apud magistratum Romanum accusatos esse refert, m. Maio a. 116. Titulus tertius [hodie secundus] in tabula Attica supra commemorata. Ed. * IG II² 1134₆₁₋₇₆. Cf. Klaffenbach l.l. 38 et 41, cuius textum reddimus.

[ἐπὶ Μενοίτου ἄρχοντος 24, ἐπὶ τῆς Οἰνητῆς ἐνδεχάτης προ]υ[ανείας, ἤι -- | -- ἐγραμμάτευσεν· δῆμο[υ] ψ[η]φίσματα· [Θαργηλι]ῶνος 25 -- | -- εἶπεν· ἐπειδὴ τὸ κοινὸν τῶν Ἀμ[φ]ι[κ]τιόνων -- | -- τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων] καὶ τὴν σύνοδον τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν 5 τῶν ἐν Ἀθ[η]ναῖς -- τεχνίτας ἐναντι[ο]υμένους μὲν -- | -- τῶν κοινῶν ἐ[ύ]ερ[ε]των Ῥωμαίων -- | --]ν κατηγορίας ποιῆσθαι 26 κατὰ τῆς συνόδου ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ γνώμην πράττοντας τοῦ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἀμφικτιόνων -- | -- πέμπειν τὸν δῆμον 10 πρέσβεις πρὸς τῶν κοινῶν τῶν Ἀμφικτιόνων· ἀγαθῇ | τύχῃ· δεδόχθαι τῇ βουλῇ, τοὺς λαχόντας προέδρους εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐκκλησίαν χρηματίζειν περὶ τούτων, γνώμην δὲ ἑυμβάλλειν[θαι] τῆς βουλῆς [εἰς τὸν δῆμον κτλ. --] | -- (complures versus fractura perierunt) -- | -- ἵνα τούτων συνελευμένων φα[ν]ῇται ὁ δῆμος διαφυλάσσειν τὰ δεδομένα τοῖς τεχνίταις 27 φι[λ]άνθρωπα.

(*G*). Amphictyones decreta *D* et *E* et privilegia technitarum Atticorum novo decreto in omne tempus confirmant, m. Aug. a. 116. Argumentum decreti amissi dispicimus ex tit. *H*₂₁: ἐκρίναμε[ν, τὰ κεχρημα]τισμένα ἐν τῇ μεθοπωρινῇ πολαίᾳ ἐπ[ὶ] ἄρχοντος ἐν

F. — Suppl. Koehler, sed vs. 3 in., 4/5, 7, 8 in., 9 in., 10, 13 Kla. — Argumentum tit. lacerati ita fere restituit Kla. 41: Quod Amphictyones laudaverunt et coronaverunt τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων (tit. *D* et *H*₃₀) καὶ τὴν σύνοδον τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν τῶν ἐν Ἀθ[η]ναῖς (tit. *E* et *H*₃₀) et adiuvērunt adversus τοὺς τεχνίτας ἐναντιουμένους (sc. Isthmicos) non solum in eis quae inter utrumque collegium convenerant, sed etiam in praescriptis τῶν κοινῶν εὐεργετῶν Ῥωμαίων, denique suaserunt, Isthmicis non con- quiescentibus, κατηγορίας ποιῆσθαι κατὰ τῆς συνόδου κτλ. v. 6sq., petiveruntque ut hoc facto legati mitterentur ad ipsos Amphictyones (πέμπειν τὸν δῆμον κτλ.) -- Reliqua ex tit. *H*₆sq. enucleanda, quem cf. Apparet sane populum Atheniensium ab initio suis artificibus utpote suis civibus succurrisse, ut Romae a. 112, n. 705⁴. 24 Nomen Μενοίτου suppl. Ki.

25 Propter prytaniam undecimam (v. 1) m. Thargelio/Maius supplendus.

26 Supplementa petivit Kla. ex tit. 705₃₂. De hac accusatione apud Sisennam praetorem facta cf. tit. *I* (lemma); v. etiam tit. *H*₁₃.

27 Supplevi pro: φα[ν]ῇται ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων διαφυλάσσειν τὰ πρὸς τοὺς Ἀμφικτιόνας φι[λ]άνθρωπα (Kla.); sed cf. tit. *H*₂₅ et *E*₂₃.

Δελφοῖς E[ὐκλείδου] (sc. decreta *D* et *E*) κύρια εἶναι καὶ βέβαια εἰς [τὸν ἅπαντα χρόνον καὶ μηθὲν ὑπεναντίον αὐτοῖς] ἐπιχρηματίζειν, κτλ.

Δ*H*. Epistula Amphictyonum, qui ad decretum Atticum *F* respondent, decretum *G* commemorant, Romanos adsensos esse pronuntiant, m. Aug. a. 116. Titulus quartus [hodie tertius] in tabula Attica supra commemorata. Ed. * IG II² 113477—109. Cf. Klaffenbach l.l. 39 et 42, cuius textus repetitur.

[τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτιόνων Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν· Μενε . . . | -- Περγασῆθεν, Χαρ[ι] . . . | -- θε]γ, Πολύστρα-
 5 τος Θορίχ[ιος] 28 | --] γος Φλυεὺς × οἱ παρ' ὑμ[ῶν] | παραγενόμενοι πρε-
 σβευταί 29 -- παρέδοσαν ψή[φισμα] 29 ἐν ᾧ διεσαφ[ή]σατε | -- ο]υς ἐπὶ
 τὰς μετεχούσα[ς] . . . | -- κα]ταλύσει 29 μὲν τοῦ κοινοῦ [. . . | -- τῶν
 ἡ]γουμένων Ῥωμαίων βουλ[. . . | -- Ἀμ]φικτύοσιν κατὰ πόλιν ἀνα[φερ] |
 10 --]ώμεθα· προσελθόντες δὲ κα[τὰ] | --] ἐν τῷ ψηφίσματι κατακεχωρι-
 σ[μέν] -- ἐ]ξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας τεχνίτας . . . | -- ν δοξάντων ἀς καὶ
 15 παρανέγ[νωσ]αν -- συγ[κλήτου] δόγματα καὶ τὰς Ῥω[μαίων] -- κε]χρη-
 ματισμένα τῇ πρὸ ταύτ[ης] | γεινεῖται μεθοπωρινῇ πυλαίαι(?) --]
 παραγενομένων δὲ πρεσβευ[τῶν] -- γα [κατηγο]ριῶν, ὁμοίως | δὲ καὶ --
 20 τεχνιτῶν | καὶ ἐξαπε[σταλ] -- κατ[ηγορί]α[ς] 29 ποιῆσθ[αι] ἐ[τέρους] πρέ-
 σβει[ς] --] θόντες μη[θὲν] ὑπεναν[τίον] τοῖς τε νόμοις κα[τὰ] τῷ κοινῷ
 τῶν Ἀμφι[κτύονων] × ἐκρίναμε[ν] 30 τὰ κεχρημα[τισμένα] ἐν τῇ μεθο-
 πωρινῇ πυλαίαι ἐπ[ὶ] ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς E[ὐκλείδου] 31 | κύρια
 εἶναι καὶ βέβαια εἰς [τὸν ἅπαντα χρόνον καὶ μηθὲν ὑπεναντίον
 αὐτοῖς] | ἐπιχρηματίζειν × δίκαιον ἡγ[εῖσθαι καὶ] διαφυλάσσειν τὰς δε-

H. — Suppl. Co., sed vs. 5 in., 8, 9 fin., 16 in., 19, 20 fin., 21 med. Kla.; 13/14 Wilamowitz ap. Kla.; 5 παρέδοσαν Pw. — Nomina legatorum de quibus mittendis iam in tit. *F*₉ decretum erat, in vs. 1—4 enumerantur; tradiderunt sane Delphis illud decr. *F*, cf. supra v. 5. Ex epistula ipsa valde mutila pauca quidem sed ea gravissimi momenti elicit Kla. 42: inde a v. 6 sequitur argumentum decreti *F*, sc. enarrantur ea quae inter auctumnum a. 117 (tit. *E*) et m. Maium 116, tit. *F*²⁶. 27 evenerant. Vocabula v. 7 καταλύσει μὲν τοῦ κοινοῦ pertinere ad discidium collegii Isthmici post δολογίαν concussam factum extra dubitationem est; qua de re cf. n. 705₄₀sq. Deinde nuntiant Athenienses se apud praetorem Macedoniae denuo adversarios accusavisse vel accusaturos esse (cf. tit. *K*), videntur porro praeedicare, in quot decretis illi artifices et peccaverint et peccent.

28 Πολύστρατος videlicet idem atque ἐπὼν ποιητής in tit. *E*₂₃. 39 Kla.

29 Cf. not. init. *H* et de altera accusatione et legatione tit. *K*.

30 Sc. in decreto *G*. 31 Supplevi ap. Co. Bull. XXIV 99. De anno Euclidis v. not. 4.

25 δομένας ὑφ' ἡμῶν τῶι δῆμῳ τιμάς 32, ὁμοίως δὲ κα[ὶ τοῖς] παρ' ἡμῖν τεχνίταις τὰ ὑπάρχοντα φι[λάνθρωπα] περὶ τε τῆς ἀσουλίας καὶ ἀρ[φα]λείας 33 × καὶ χροσοφορίας 34, ἔτι δὲ καὶ τῆς συ[ν]εργασίας 35, × θεωροῦντες καὶ τοὺς κοινού[ς] ἐ[ξ]εργέτας Ῥωμαίους × ἐπὶ τῆς αὐτῆς γερονότας γνώμης 36.

τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων
 30 τὸν δῆμον } in corona τὸ κοινὸν τ(ῶ)ν } in co-
 τὸν Ἀθηναίων } τεχνιτῶν | τῶν | ἐν Ἀ[θήναις] } rona

I. K. Ὁμολογία (I) et accusatio(?) altera (K). Utriusque tituli praescripta, quae annum aerae Macedonicae continent, servata esse in fragmentis iamdiu editis viros dd. fugit; neque desunt utriusque documenti fines. Ut tertium SC a. 112, n. 705 in quattuor lapidibus (et columnis) ordinis primi super euthynteriam thesauri Attici exstat, sic tit. I et K in ordinis secundi totidem lapidibus (et columnis) super n. 705 erant perscripti; sed tenendum est: ὁμολογίαν (I), quamvis decem fere mensibus ante tit. K pactam, in lapidibus II—IV hunc tit. subsequi (quem lapidi I tribui), seu primo solam incisam, seu potius velut appendicem illi documento additam.

ΔI. Ὁμολογία inter collegia Atticum et Isthmicum apud Sisennam praetorem Romanum Pellae factum, m. Novembri a. 117.

Accusatio ab Atheniensibus apud Sisennam facta, quae necessario ὁμολογία ipsi antecessit, describitur ab Isthmicis technitis n. 705₃₂: [τῶν τεχνιτῶν τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὄντων] προηραμεν[ων] κατηγ[ορίαν] κατ(τ)ῆς συνόδου ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ ἐμ Μακκε[δονία] Κορνηλίου Σισέννα, καὶ γραμμά[των] ἀποδο[θέντων] τῇ συνόδῳ ὑπ' αὐτῶν παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, ὅπως πρεσβευτάς ἀποστείλωμεν ἐν ἡμέραις . . , καὶ ἀποστείλ[αντων] ἡμῶν πρεσβε[υτάς] π[ερὶ] ὧν ὁ στρατηγός ἐκέλευσεν τοὺς ἀπολογισομένους αὐτῶι Διονόσιον, Ἀνδρόνικον, Φιλοκράτην, Δράκοντα (de hoc cf. tit. K²); cf. praeterea tit. H₁₉.

Ὁμολογία ipsa vel συνθήκη vel σύμφωνον quomodo tum pacta sint, praeter fragm. I¹⁻⁵ in universum exponitur n. 705₃₆: . . Δράκοντα· τοὺς δὲ περὶ ὧν μὲν εἶχον τὰς ἐντολάς μὴ ἐπιτελεῖσαι, καταφρονήσαντας δὲ τοῦ τε τῆς συγκλήτου δόγματος (sc. tit. A) καὶ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῆς συνόδου, ἐλθόντας εἰς Πέλλαν συνθήκας ποιήσασθαι πρὸς τοὺς

32 Sc. coronam in v. 30 subscriptam, in tit. D donatam. 33 Quae tributae erant decreto n. 692, a. 130. 34 Sc. in tit. E decretam.

35 Kla. intellexit eam συνεργασία, quae est cum illis, apostatis, cuique officere adversa factio non desinit; cf. n. 705₄₁sq. 36 Haec verba iniuria rettulit Co. ad SC a. 112, n. 705; immo ea spectare ad eam rationem qua Romani Pellae usi sunt a. 117 (sc. tit. I). evincit Kla.

ἐν Ἀθήναις φ[άσκη]οντας εἶναι τεχνίτας, ἐπιτίμιον ἐπιγράψαντας κατὰ τῆς συνόδου τάλαντα δέκα (cf. tit. I⁵ v. 1), necnon ibid. v. 58: ὁ δὲ σύμφωνον γεγονός ἐστιν τοῖς τεχνίταις τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ οὖσιν καὶ τοῖς τεχνίταις τοῖς ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας ἐπὶ Γναίου Κορνηλίου Σισέννα στρατηγοῦ ἢ ἀνθυπάτου ἐκεῖ ὄντος, σύμφωνον ἐστάναι ἔδοξεν. Quibus praemissis addimus fragmenta quinque:

I^{1.2}. Ad lapidem huius ordinis secundum (ab angulo occidentali numeratum) referam fr. I¹ (exordium) et I² (finem columnae). Ed. Colin Bull. Hell. XXIII 1899, 55 (inv. 969) et 54 (inv. 3914b); idem Fouill. III 2, p. 85 n. 70i et h.

I¹. (*supra vacat*) [ἐπὶ Μενοίτου ἄρχου]ντος, Μαιμ[ακτηριῶνος] 37 --, ἐπὶ Γναίου Κορνηλίου Σισέννα [-στρατηγοῦ ἀ]νθυπάτου 38 [ἐμ Μακεδονίᾳ, πρὸ ἡμερῶν -- [-c. 101-, ἔτο]ς ὡς Μαχ[εδόνες] ἄγουσι τριακοστοῦ 39, μηνός Ἀπελλαίου --]

I². --[ων] σύνφ[ωνον (vel συνφ[ερόντων]) -- [-] ἐπιστολῇ --[ας πρὸς Γνάϊον Κορνήλιον Σισένναν --], *infra vacat usque ad marginem*.

I^{3.4}. Lapidis tertii finem efficere puto fragmenta duo, quorum margo inferior servatus. Ed. Colin Bull. Hell. XXIII, 1899, 50 et 54 (Fouill. III 2, p. 84 n. 70c, d). — I⁵. In lapide quarto superest dimidium dextrum totius columnae IV, supra quam exstat decretum n. 704 C. Ed. Colin Bull. Hell. XXIII 1899, 48 (Fouill. III 2, n. 70b p. 83 et add. p. 294). Cf. Klaffenb. l. l. 33 et 43.

Fragm. I³Fragm. I⁴

Col. III [-- ἐν ᾧ ἄν] ὁ δῆμος ἄγῃ μηνὶ τὴν π[ομπή]ν τῷ Διο[νύσῳ] -- συνερ]--
2 [γάσασθαι] 40 ἅπαν]τα, καὶ τὰς καταδίκας χαρ... μένων παρ' ἑκα[τερ]--,
3 [-- ἥτις δὲ ἄν] τῶν συνόδων 41 παραβαίν[η τι τῶν] ὡμολογουμέ[νων --] (*incipit*)

I. — Fragmenta 1—5 supplevi; sed I^{3.4} v. 1 [ᾧ ἄν], π[ομπή]ν, Διο[νύσῳ], 3 med. et fin., [I⁵ v. 1 [ἀρχ]υρί[σ]υ ἄττικ[ο]ν, v. 2 [τοὺς νόμους], [ὁμ]ολογίαν, 3 [ἐν] | Πέ[λλαι], 5 vs. totum praeter [θεῖναι] suppl. Co. Cum haud ita multo post privilegia collegii Attici confirmata (cf. chrysophorium tit. E) Isthmici technitae συνεργασίαν prohibere continuarent, ab Atheniensibus Pellae apud Sisennam, Macedoniae praetorem (n. 705²⁷), rei facti sunt, ubi m. Maemacterione (Novembri) ὁμολογία illa est pacta. Quam sequitur fine a. 117 aut initio 116 discidium (κατάλυσις) collegii Isthmici; cf. tit. H not. init.

37 Co. minus recte cogitat de [ἄρχου]ντος Μαιμ[άλου]. 38 στρατηγός ἀνθύπατος, i.e. praetor pro consule, etiam I⁵ v. 3 et K¹ v. 2 restitutus est. De Sisenna cf. n. 705 nott. 15 et 27, de anno eius praeturae infra not. 44.

39 De his supplem. et de aera Macedonica cf. tit. K¹ cum not. 44.

40 Ad hanc συνεργασίαν ab Isthmicis technitis prohibitam cf. in tit. E notae init. finem; n. 705¹⁹ cum not. 8; necnon tit. K¹ v. 4.

41 Cf. n. 705⁵: ἥτις ἄν εἰς[τάξι] τῶν συνόδων.

IV - 181 -, ἀποτεισάτω ἀρ]γυρίου [ἀττικ]οῦ τάλαντα δέκα⁴², καὶ ὑπόδικος
 ἔστω κατ[ά] τοῦς νόμους τῶν Ἀμφικτυόνων. τὴν δὲ περὶ τούτων
 ὁμολογίαν ἔθεντο τήνδε κοινῇ σφραγισάμενοι | - 211 - παρὰ τῷ
 στρατηγῷ ἀνθυπάτῳ Γναίῳ Κορηλίῳ Σισέννῳ³⁸ [τῷ ἐν] | Π[έ]λλαί,
 5 δς ἐπέταξε τὴν Ἀττικὴν σύνοδον κίονας | ἵσους μὲν ἐν Δελφοῖς καὶ
 ἐν Ἀθήναις ἐ[ν] τῷ τοῦ Διονό]ρου τ[ε]μέναι θεῖναι, τ]οῦς δὲ ἐν
 [Ισομῶι καὶ Ν]εμέαι τεχνίτας × ἐν Ἄργει [μὲν ἐν τ]ῷ Ἀσκληπιδίῳ, |
 ἐν δὲ [Θήβ]αις ἐν τῇ Καδμείῳ × μάρτυρας· Ἀριστίῳ Πυθ[ι]... Πελλ-
 λαῖος, ...] ἄνωρ Ἀναξιδότ[ο]υ | Πελλ[αῖ]ος, Σμείας Ἀγαθοκλέους Πελλ-
 λαῖος. *vacat*. Frustula reliqua sedecim omitto; perstrinxit
 Colin Fouill. III 2, n. 262—276 et Bull. XXIII 55.

ΔΚ. Altera accusatio(?) apud magistratum Romanum Pellae
 facta, m. Septembri a. 116. Ad lapidem primum (angularem) referam
 quattuor fragmenta, quorum primum ad exordium, reliqua ad partem in-
 feriolem vel finem columnae pertinent. — K¹ ed. Colin remotiore loco
 (fugit etiam Klaffenbachium) Fouill. III 2, p. 273, n. 248^a. — K^{2.3.4} ed. idem
 Bull. XXIII 1899, 54 et Fouill. III 2, p. 85, n. 70 g, f, e. — Supplevi.

K¹ (margo superior servatus, dexter divinandus; nam in finibus vs. 4.5
 vacat). [ἐπὶ Σαραπίωνος ἄρχοντος, μηνός Βοηδρομιῶνος, ἐπὶ δὲ
 Κοίντου Φαβίου Μαξίμου? ⁴³ στρατη]γοῦ ἀνθυπάτου ³⁸ Ρ[ωμ]αίων | ἐμ
 Μακεδονίᾳ, πρὸ ἡμερῶν -, ἔτους ὡς Μακεδόνες ἄ]γουσιν τρ[ι]αχοστοῦ ⁴⁴,

42 Haec multa commemoratur in tit. 705₃₈: ἐπιτίμιον -- δέκα τάλαντα,
 cf. quae supra in argumento ὁμολογίας attulimus.

Κ. — Fragmenta K^{1.2} antea rettuli ad lapidem secundum (sc. ὁμολογίαν)
 et huc versa vice fragm. I^{1.2}; sed suadente Kla. pro Sisenna supplendo
 praetuli eius successorem (Fabium Maximum?), quamvis ne nunc quidem
 indoles et natura huius tituli clare sint cognoscendae. Nam merae 'accu-
 sationis' documentum incidere Atheniensium vix intererat neque ullo verbo
 illius mentio fit in tit. 705, ubi hae res fusius enarrantur. 43 Q. Fabius
 Maximus Eburnus cos. 116 (una cum C. Licinio Geta n. 826 K); eum a. 116
 et 115 in Macedonia versatum et a Scordiscis victum esse, coniecit —
 nescio quo iure — Zumpt Comment. epigr. II 1854, 167, quem sequuntur
 Gaebler Zeitschr. Numism. XXIII 1902, 167 et Perdrizet Bull. Hell. XX 1896,
 489; cf. Mommsen R. G. II⁹ 170 not. 2. Rectius Muenzer R-E VI 1797 in
 vita Fabii enarranda res illas in Macedonia gestas omisit; fuit sane ille
 anno XXX aerae Macedonicae non pro consule (στρατ. ἀνθυπάτου v. 2), sed
 consul. Certe ab successore Sisennae ignoto technitae Attici commoti
 esse videntur ut senatum ipsum adirent (tit. L). 44 Verbo ἔτους ad-
 dito restitui aeram Macedonicam, cum Co. errore τριαχοστοῦ μηνός
 intellexeret. Quam aeram initium cepisse a m. Octobri a. 148 (cf. Euseb.
 chron. I p. 240/1 Schoene) statuit Kubitschek R-E I 636, probavit Niese

μηνὸς Ἰπερβε[ρ]ε[ρ]αίου --]οι περὶ τῆς συναργασίας⁴⁰ ὑπ[ὸ] -- συ]νόδου
 5 πρὸς τὸ | [-- ὁ δεῖνα] Ἀγαθοκλέους, Ἀθηνα[γ]όρας vel -δης τοῦ δεῖ-
 νος⁴⁵ --], *finis v. 6 vacat.* — In parte inferiore sequebantur nomina
 technitarum Isthmicorum, qui fortasse illi apostatae intelligendi, de qui-
 bus cf. n. 705⁴¹. — *K*²: [-- ὁ δεῖνα Σι]λανοῦ Θηβ[αῖος, --|-- Θηβ[αῖος,
 Δράκω]ν⁴⁶ τοῦ δεῖνος Θηβ[αῖος, --|-- Πολ]ίτας Ἐπ[ι--]. — *K*³ (margo

III 336⁵ et Grundr. roem. Gesch. 1910, 162¹, assensus est Wilhelm Beitr. 114 (*wie die makedonische Aera vom Jahre 148*); contra hanc aeram eandem esse atque Achaicam quae ab a. 146 (Corintho deleta) computata in tota Peloponneso valebat, censuerunt Dttb. Syll.² 318¹ (cf. supra n. 700), Marquardt Roem. Staatsverw. I² 318, Mommsen RG II⁶ 48 not. *die makedon. Provinzialaera war auch in Griechenland in Gebrauch* et p. 41 *die Makedonen . . zählten von . . der definitiven Provinzialorganisation 608 = 146*. Itaque si ab a. 148 computamus, dies 20 m. Panemi a. XXIX Macedonici n. 700^{1.49} (ἔτους θ' καὶ κ', Πανήμου κ') respondet diei 13 m. Iunii a. 119 et m. Hyperborea a. XXX (supra v. 2/3) aequat m. Septembrem a. 118; sin autem a. 146 praeferimus, a. XXIX pertinet a m. Oct. 118 ad Sept. 117, et a. XXX ab Oct. 117 ad Sept. 116. Haec duo exempla sunt aerae Macedon. antiquissima, proximum ad a. CXCII pertinere videtur. Quamvis igitur hoc ab a. 148 computatum esse Kubitschek l.l. demonstraverit (sc. ad a. 44 p. Chr.), tamen sententiae: duas aeras tam parvo intervallo inter se distantes, diversas illas in Graecia septentrionali et meridionali, eodem fere tempore (a. 148/6) esse institutas, multum inest offensionis. Cum igitur de aera anni 146 dubitari non liceat (cf. Wilhelm Beitr. 114 de a. LXXIV = a. 72 a. Chr. restituendo IG IV 932), interim etiam Macedonicam ab hoc anno computandam neque de Euclidis anno 117/6 (v. not. 4) hic quicquam novandum duxi. Sed vix obloquar, si quis ā. Euclidem ad a. 119/18, Sisennam ad a. 119 promovere malit, ut hic praetor fuerit usque ad ver a. 118 (magistratum successores m. Aprili/Maio in provincias pervenire solebant). Nam hoc modo etiam στρατ. ἀνθύπατος in not. 43 non ad consulem spectaret, quod vix ferri potest, sed ad proconsulem quendam, fortasse ad L. Caecilium Metellum qui a. 118 Dalmatas subegit (a Macedonia profectus?), de quibus a. 117 triumphavit; cf. Liv. epit. LXII; R-E III 1212⁶⁴; Gaebler l.l. 166. [Idem supplem.: (ἔτους . .) τριακοστοῦ in tit. I¹, *K*¹ nuperrime repperit Holleaux Herm. 1914, 588; quod vero tit. *K*¹ ad ipsam ὁμολογᾷ et ad m. Sept. a. 117 referre studet, correxīt Kla. ibid. 1916, 475]. 45 Frustum Fouill. III 2 p. 273 n. 248b, quod hic subiunxit Co., non ad tit. *K* pertinere persuasum habeo; nam ab huius argumento et verba Λευκίου υἱ[ός] et infra voces ita supplendae: --ης καὶ Μνα[σίθεος] -- ποτιπορευθέντες --|-- ποτὶ τὰν ἐκκλησίαν διελέγησαν ὑπὲρ --|-- ἐπί[σ] (om. Co., addidi ex inv. 597) alienissimae sunt. 46 Fortasse idem Draco inter legatos recensitus, cf. quae supra in *accusatione* (lemma tit. I) attulimus ex tit. 705³⁵.

dexter servatus): -- ναίου Θηβαῖος[ς, | --]έους Θηβαῖος, | -- σίου Θηβαῖος, | -- Εὐφορβο. |. — *K*⁴ (margo inferior servatus): [-- Ἀπο]λλοδω[ρο -- | -- ὁ δεῖνα *K*]αλλίου Σικυών[ιος, -- | -- ὁ δεῖνα Ἀπη]μάντου Ὀπούντιος --].

(*L*). Secundum senatusconsultum: ὁμολογία coram Sisenna facta (tit. *I*) confirmatur, a. 116/15. Titulus seu amissus seu potius nunquam incisus. Cf. Klaffenbach 34 et 44. Argumentum huius senatusconsulti commemoratur ab Atticis technitis n. 705₂₃: πρεσβευόντων ἡμῶν εἰς Ῥ[ώμην κ]αὶ καλούν[των τὴν σύγκλητον· τὸ δὲ | μέγιστον, οὐδὲ ταύτῃ ὑπήκουσαν, ἀ]λλὰ καὶ δόγμα ἡμῶν λαβόντω[ν ἐν ᾧ --]καὶ -- τοὺς ἀντιλέγοντας ἡμῖν, οὐδ[ὲν ἔλασσαν] τῆς τε ἐργασίας ἡμᾶς ἀ[ποκαλύουσι τὰ τε χρήματα ἡμῶν ἐξ]ιδιάζονται κτλ.

705. Tertium senatus consultum: rixae finiuntur, technitae Attici victores prodeunt, m. Iunio a. 112. In pariete meridionali thesauri Attici, in ordine lapidum primo supra euthynteriam, in quattuor columnis et totidem saxis iuxta positis (in ordine infra tit. *I* et *K*). Ed. Colin Bull. Hell. XXIII 1899, 5 et 303 (Syll.² 930; Colin Fouill. III 2, n. 70 a cum tab. VII 2, vs. 34—51, cf. Ziebarth Rh. Mus. LV 1900, 515). Cf. Klaffenbach l. l. 29, cuius textum expressimus.

Col. I [ἐπὶ Διον]υσίου[ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς -- ἰδος πρώτης πρυτανείας, ἡ Λάμιος Τιμούχου Ῥαμνούσιος ἐγραμμάττειεν, | Ἑκατομβ]αιῶνος[--, -- τῆς πρυτανείας 1. x x δόγμα συγκλήτου. x x Λεύκιος Καλπύρνιος | Λευκίου υἱὸς Πίσ[των Καισώνινος, ὕπατος 2, τῇ συγκλήτῳ συνεβου- λεύσατο πρὸ ἡμερῶν -- | εἰ]δῶ[ν Ἱ]ουνίων ἐγ[κ]ομετίῳ. γραφομένῳ 5 παρῆσαν· Μάρκος Αἰμίλιος Μάρκου υἱὸς | Σ]χα[ῶ]ρος Καμιλία 3, Σέ- [ρουιος - σι - Σερο]ύσι[ο υἱ]ὸς --, -- | Λευκίου υἱὸς Κορνη[λία, - ις ι - Ποπ]λίου υἱὸς Π[απ]υρία.

A. Querellae Atheniensium.

[x x περὶ ὧν οἱ πρεσβευταὶ] | Ἀθηναῖοι 4 Θε- μιστοκλῆς - σι - υἱός, Δημ[ιοχάρης Δη]μοχάρου υἱός, Ἀ[- ις ι - υἱός, | Θε]οφιλίσκος Ὀλυμπίχου υἱός, ἄνδρες καλοὶ κάγαθοὶ φίλ[οι πα]ρά]

Suppl. Co., sed v. 24 in., 33 Dttb. | v. 7 med., 10, 11, 14, 15, 16, 17 in., 32, 51 fin., 52 in. Kla. | v. 17 med. δοκεῖν, 19 fin. Wilamowitz ap. Kla. | v. 24 xai ex ect. addidit Kla. | v. 27 Ποπλίου inseruit, παρὰ delevit Pw.

De anno 112 v. not. 2. 1 Ἱpsi senatusconsulto praemittitur notatio temporis, quo sententia secundum Athenienses a senatu data Athenas ad magistratum allata est, menstruo fere tempore postquam senatus decreverat.

2 Annum 112 esse inde apparet, quod hic alter consul L. Calpurnius L. f. Piso, v. 62 alter M. Livius C. f. Drusus commemoratur.

3 Cos. 115, censor 109.

4 Cum per se ita dici non licet nisi de

- δήμου [καλοῦ κάγαθοῦ φίλου | σ]υμμάχου τε ἡμετέρο[υ, λόγους ἐποι-
 ἦσαντο, χά]ριτα φιλίαν συ[μμ]αχίαν [τε ἀνευνώσαντο, καὶ ἐκάλεσαν] |
 10 τὴν σύνκλητον ὑπὲρ τ[ῶν παρ' αὐτοῖς τεχνιτῶν τῶν] παρὰ τὰ δεδ[ο-
 γμ]ένα [τῇ συγκλήτῳ⁵ ἡδικομένων, θπως] | ταῦτα κύρια διαμένη, κο[ι
 οἱ τεχνῖται οἱ συντελοῦντες εἰς Ἴσθμόν καὶ Νεμέαν ζημίαν ἀποτείσω-
 σιν] | κατὰ τῆς συγκλήτου [δόγματα⁵ --] | ἀπὸ συνκλήτου γνώμης θ[πως
 --]ναι -- | ἐάν δέ τις μὴ πειθαρχῇ τοῖς δεδογμένοις μηδὲ ἐ]μμέν[ηι
 15 ταῖς συνθήκαις, ὑπόδικος ἔστω κατὰ τὴν διαρ?] βούλευσιν θ, θπως ἦτις
 ἂν εἰσάγῃ τῶν συνόδων δίκην] ἀεὶ θ[ιαφυλάττουσα τὰς συνθήκας
 ἀναγκάζῃ τοὺς | ἀ]πειθοῦντας ἐμμένειν τοῖς δεδογμένοις τῇ σ]υγκλή-
 Col. II τ[ωι -- οἱ δὲ φάσκοντες πρὸς τοὺς ||| τε Ἀμφικτιόνας κ]αὶ τὴν σύγ-
 κλ[η]τον συμφώνους ἡμᾶς⁷ γενέ[σ]θαι [δοκεῖν, ἀλλὰ τὰς συνθήκας τ]ε-
 θεῖσθαι^{7a} | ἐναντι[ως αἷς ἐ]λά[βοσαν ἐντολαῖς τ[ι]νες τῶν ἐκ Πελο[π]ον-
 (ν)ήσου τε[χνιτῶν, καὶ διὰ ταῦτα εἶναι ἀκύ]ρους, οὔτε [ταῖς] συνθήκαι[ς]
 ἐμ[μ]ένουσιν, τῆς τε [ἐ]ργασίας⁸ ὑπαρχ[ούσ]ης [ἡμῖν ἀποκ]ωλύ[ο]υ-
 20 σ[ιν ἡμᾶς ἀδίκως], τὰ τε χρῆ[μα]τα ἡμῶν τὰ θ[ν]τα κοινὰ ἐξειδιάσ-
 ζον]ται, συνε[λ]θόντες τε εἰς [Σικυῶνα⁹] σύνοδον ἐποι[ήσαντο] παρὰ
 τὸ δό[γμα] τῆς συγκλή[του] τὸ ἐπὶ Ποπ[λίου Κορ]νηλίω¹⁰, ἐν ᾧ
 ἔδοξεν ἡμᾶς συμ[πο]ρεύεσθαι ἐν Θή[βαις]¹¹ καὶ Ἀρ[γεί], κα[τὰ] ἀρχεῖα¹²
 κατέστ[η]σαν, καὶ τῶν κοινῶν χρημάτων τὰς προσό[δους] κ]ατεχρή-

civitatis Atheniensium legatis, tum formula v. 7sq. itemque senatus sententia v. 54sq. id confirmat. Dttb. Nam hic quoque populus ipse suis artificibus succurrit, ut antea, cf. n. 704 F not. init. 5 Utrumque SC, i.e. n. 704 A et L, intellegendum quibus decretum erat, ut utraque synodus una conventus Thebis et Argis haberet neque illi Isthmici et Nemeaei prohiberent Athenienses secum in arte versari. Sed ne his quidem senatus consultis obtemperantes iterum atque iterum Peloponnesii Athenienses a communibus ludis removere conati sunt atque adeo eos veros artifices Dionysiacos esse negaverunt; cf. v. 37 τοὺς ἐν Ἀθήναις φάσκοντας εἶναι τεχνίτας. Quo facto illi eos tunc denuo reos fecerunt apud senatum.

6 Dubitanter suppl. Kla., cum Dttb. de [συμ]βουλεύσε(ε)ιν cogitaverit.

7, Transistur ex oratione recta in obliquam. 7a Cum Dttb. [συν]ε-
 θεῖσθαι postulaverit, Kla. conferri iubet Polyb. I 11, 7: Ἰέρων . . τίθεται πρὸς
 τοὺς Καρχηδονίους συνθήκας.

8 Cf. not. 11. Prohibent eos in eisdem atque ipsi ludis artem exercere. Qua in re maxima pars rixarum versatur, cf. n. 704 K¹ v. 3: περὶ τῆς συνεργασίας et ibi not. 40. 9 Cf. v. 26.

10 De hoc P. Cornelio Lentulo, praetore a. 128, honorato in titt. 704 B et C, cf. ibid. nott. 2 et 3. 11 συμπορεύεσθαι sc. ad συνεργασίαν, de qua v. not. 8. Ceterum quantum momentum Thebanorum oppidi fuerit in omnibus synodi Dionysiacae rebus, et infra ex v. 39sq. luculenter apparet et aliis testimoniis probavit Co.

12 I.e. magistratus; cf. n. 434¹¹.

σαντο [εἰς --] | παρὰ τοὺς [κοινούς νόμους τῶν τεχνι]τῶν, πρεσβεύον-
των ἡμῶν εἰς Ῥ[ώμην κ]αὶ καλοῦν[των τὴν σύγκλητον] 13· τὸ δὲ | μέ-
γιστον, οὐδὲ ταύτη· ὑπῆκουσαν, ἀ]λλὰ καὶ δόγμα ἡμῶν λαβόντων
25 ἐν ὧ--] καὶ -- | -- τοὺς ἀντιλέγοντας ἡμῖν, οὐδ' [ἐν ἔλασσαν] τῆς τε ἐρ-
γασίας ἡμᾶς ἀ[ποκαλύουσι, τὰ τε χρήματα ἡμῶν ἐξ]ιδιάζονται, σύν-
οδόν [τε] ἐν Σ[ικυῶνι θ] συν[άγουσι παρὰ τὸ δόγμα τῆς συν[κλήτου τὸ
ἐπὶ Ποπλίου Κορνηλίου καὶ τοῦ]ς χρησμοδ[ς] τοῦ [Ἀπόλλωνος. ἀ]γισθ[μ]εν
οὖν τὴν σύγκλητον, ἵνα π/ | -- ς ἐκατέρωι -- ἡμῶν ἐκτὸς τῶν τριῶν
μερῶν 14 | --.

B. Querellae technitarum Isthmicorum.

[x x καὶ] περὶ ὧν οἱ π[ρεσβευταὶ ἀπὸ τ]ῶν περὶ τὸν Διό-
30 νυσον τεχνιτῶν ἐξ[αποσταλέντες τῶν συνελευσάντων] ἐς Ἴσθμόν [καὶ
Νεμέαν] Σωσιπλιδῆας Φιλοκράτου, Δαμῶνους | [τοῦ δεῖνος, ὁ δεῖνα
τοῦ δεῖνος, Πο]λυκράτης [τοῦ δεῖνος, Φί]λιππος Ἑρώδου ἐνεφάνισαν
τῇ συγκλήτῳ· | [τῶν τεχνιτῶν τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὄντων π]οιησαμέν[ων
κατη]γορίαν κατ' (τ)ῆς συνόδου ἐπὶ τοῦ στρα[τη]γοῦ ἐμ' Μακε[[δόνα
Κορνηλίου Σισέννα 15, καὶ γραμμά]των ἀποδο[θ]έν[των] τῇ συνόδῳ ὅπ'
III αὐτῶν παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, ὅπως ||| [π]ρεσβευτὰς ἀπο[στ]εῖλωμεν 7 ἐν
[ἡ]μέραις 16 .., καὶ ἀπ[οστειλ]άν[των] ἡμῶν πρεσβε[υτὰς π]ερ[ὶ] ὧν ὁ
35 στρα[τη]γὸς ἐκέλευσεν τοὺς ἀπολογισμένους αὐτῷι, Διονύσιον, Ἀνδρό-
νικον, Φιλοκράτην, Δράκοντα 17, | τοῦδε 18 περὶ ὧν μὲν ε(ι)χον τὰς ἐν-

13 Cf. secundum SC n. 704 L. 14 Merito hoc obscurissimum esse indicant Co. et Kla., neque id quidem certum existimavit Dttb. de nescio qua pecuniae summa hic verba fieri. Sed digitum intendam ad illa τρία μέρη ludorum publicorum, quae e.g. in Soteriorum certaminibus musicis distinximus a. 268/4, n. 424¹ et ante a. 130, n. 690⁶, sc. 1 musica proprie dicta, 2 choros cyclicos, 3 ludos scaenicos. Fortasse praeter has tres partes ludorum, quas ab his ipsis technitis actas esse constat, Athenienses etiam aliam συνεργασίαν sibi postulabant.

15 Suppl. Dttb. ex v. 59 Etenim utrum hoc quod coram praetore Macedoniae convenerat ratum esset necne, is quidem cardo totius litis erat. Itaque manifesto de hoc ipso pacto iudicavit senatus, qui ut omnino ab Atheniensium partibus stabat, sic hanc quoque conventionem ratam haberi iussit. Cn. Cornelium Sisennam illa aetate unum notum esse, triumvirum monetalem intra annorum 154—121 spatium (Mommsen Münzw. 540, n. 137), adnotat Co. De hac Sisennae praetura, a vere a. 117 (aut 119) incipiente, cf. n. 704⁴⁴ et infra not. 27. 16 Post ΗΜΕΡΑΙΣ duarum litterarum vacuum spatium est, necnon trium v. 49 fin. post συνελευσάντων. Utroque loco lapicida delineatas litteras exarare oblitus est, quae illic ad numerum dierum, hic ad verbum εἰς incidendos spectabant. 17 De Draconte cf. n. 704 K² cum not. 46. 18 „Admodum incommode hic redit oratio obliqua."

τ[ο]λὰς μὴ ἐπιτελέσαι, καταφρονήσαντες (sic) δὲ τοῦ τε τῆς συγκλήτου |
 δόγματος καὶ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῆς συνόδου, ἐλθόντας εἰς Πέλλαν συν-
 19 θήκας ποιήσασθαι πρὸς τοῦ[ς] | ἐν Ἀθήναις φ[άσ]κ[ον]τας⁵ εἶναι τεχνί-
 τας, ἐπιτίμιον ἐπιγράψαντες (sic) κατὰ τῆς συνόδου τάλαντα δέκα²⁰. |
 ἐφ' οἷς καὶ [δο]θέντων αὐτοῖς ἐγκλημάτων κατὰ τοὺς τῆς συνόδου νό-
 40 μους, παρόντες ἐν Θήβαις κατὰ δίκαιον ἐγένοντο, καὶ διὰ ταῦτα προσλαβό-
 μενοί τινες τῶν ἐν Θήβαις καὶ Βοιωτίαι τεχνιτῶν τὰ τε | γράμματα τὰ
 κοινὰ ἀπῆλθον ἔχοντες μετὰ βίας καὶ ἀποστᾶται γενόμενοι καθ' ἰδίαν
 σύνοδον ἐποιοῦντες μετ' ἀλλήλων, ὑπεναντία πρᾶτ(τ)οντες τῇ συνόδῳ
 καὶ τοῖς κοινοῖς νόμοις, τὴν τε δικ[αι]οδοσίαν διέκοψαν τῶν τεχνιτῶν,
 τίνας²¹ ἱερωσύνας εἰ[σ]χον ἐπενεγύων, τὰ τε χρήματα καὶ τ[ὰ] | ἀνα-
 θήματα ἀπῆλθον ἔχοντες καὶ τοὺς ἰ[ε]ροὺς στεφάνους, ἃ καὶ οὐκ ἀπο-
 45 δέδωκαν²² οὐδὲ ἕως τοῦ | νῦν, τὰς θυσίας καὶ σπονδὰς ἐκώλυνον ποιεῖν,
 καθὼς εἰθισμένον ἦν τῇ συνόδῳ, τῷ τε Διον[ύ]σῳ καὶ τοῖς ἄλλοις
 θεοῖς καὶ τοῖς κοινοῖς εὐεργέταις Ῥωμαίοις²³. ἀξιοῦμεν οὖν τὴν σύγ-
 κλη|τον, γεγενεῖαν καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις παρα(ι)ταν τῶν
 μεγίστων ἀγαθῶν τῇ συνόδῳ[ι], | συντηρῆσαι τὰ ἐκ παλαιῶν χρόνων
 δεδομένα τίμια καὶ φιλόανθρωπα, καὶ φροντίσαι ὅπως ἀποδοθῇ τὰ
 χρήματα καὶ τὰ ἀναθήματα καὶ οἱ στέφανοι τῇ συνόδῳ τῇ κοινῇ τῇ
 50 συντελούσῃ [εἰς]¹⁶ | Ἰσθμὸν καὶ Νεμέαν, ἃ ἔχουσιν οἱ ἐν Θήβαις
 τεχνῖται καὶ τινες τῶν ἐν Βοιωτίας ἀποσστά[ται] | γεγεννημένοι, τὰς τε
 συνθήκας ἃς ἐποιήσαντο ἵνα ἄκυροι γένωνται, ἐπεὶ ἐποι(ή)σαντο αὐ[τ]οῖς
 Col. IV τὰς οἱ πρεσβεῦνται παρὰ τὰς δοθείσας αὐτοῖς ἐντολὰς καὶ γέγοναν²²
 ὑπὲρ τούτων κατὰ δίκαιον [κατὰ τοὺς] | τῆς συνόδου νόμους, ὅπως τε οἱ
 νόμοι τῶν ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας τεχνιτῶν κύριοι ᾖσιν.

C. *Sententia senatus.*

×× περὶ τοῦ[των] |
 τῶν [πρα]γμάτων οὕτως ἔδοξεν· Ἀθηναίοις πρεσβευταῖς φιλανθρω-
 55 πως ἀποκριθῆναι, ἄνδρας καλοὺς κα[ί] | ἀγαθοὺς καὶ φίλους παρὰ δῆ-

19 De hac ὁμολογίᾳ cf. tit. 704 I; quomodo et τὸ δόγμα συγκλήτου et praetor et synodus illa ὁμολογίᾳ spernerentur, expositum est n. 704 A.

20 De hac multa cf. n. 704 I⁴⁴. 21 Pronomen interrogativum pro relativo usurpatum, qui soloecismus principatus aetate sane late patebat, hic ad errorem eius qui Latina Graece reddere studebat referas; idem habes v. 56 τί ἡρώτησαν. 22 Cf. v. 52 γέγοναν et n. 748 vs. 2. 44 διατετέλεκαν. 30 εἰσῆλθον, ἐντέτευχον. 31 πεποίησαν. 23 Quae usque ad hunc locum de violentia et latrocinii dicuntur, in eis bene tenendum est, adversarios ἀποστάτας se sine dubio unam legitimam synodum habuisse ideoque tabularium, sacerdotia, pecunias iure sua existimasse non minus

μου καλοῦ καγαθοῦ καὶ φίλου συμμάχου τε ἡμετέρου προσαγορευῆσαι,
 χάρι[τα]|φιλίαν συμμαχίαν τε ἀνανεώσασθαι. περὶ δὲ ὧν πραγμάτων § 1
 λόγους ἐποιήσαντο, τί²¹ ἠρώτησαν²⁴ ἢ (ἐ)ψηφίσθη[ν]|το ἐν αὐτοῖς
 οἱ τεχνῖται οἱ ἐξ Ἴσθμοῦ καὶ Νεμέας, ὧι ἔλασσον²⁵ ἅμα μετ' αὐτῶν
 οἱ τεχνῖται οἱ ἐν τῇ Ἀττικῇ|ὄντες ἐργασίαν⁸ ποιῶσιν, τοῦτο ὅπως
 ἄρωσιν. ὁ δὲ σύμφωνον²⁶ γεγονός ἐστιν τοῖς τεχνίταις τοῖς ἐν|τῇ § 2
 Ἀττικῇ οὖσιν καὶ τοῖς τεχνίταις τοῖς ἐξ Ἴσθμοῦ καὶ Νεμέας ἐπὶ
 60 Γναίου Κορνηλίου Σισέννα στρατηγῶ|ῦ ἢ ἀνθυπάτου²⁷ ἐκεῖ ὄντος,
 σύμφωνον²⁸ ἐστάναι· ἔδοξεν. ὅπου τὸ πρότερον ἐφυγκλήτου²⁸ δόγμα- § 3
 τος τὰς| συνόδους αὐτῶν ποιεῖν ἠώθασιν, ἐκεῖ αἱ σύνοδοι μετὰ ταῦτα
 ὅπως γίνωνται· ἔδοξεν. ×× περὶ δὲ| χρημάτων δημοσίων ἢ κοινῶν § 4
 περὶ ὧν λόγους ἐποιήσαντο, ὅπως πρὸς Μάαρχον Λεῖβιον ὕπατον²
 προ[σ]|έλθωσιν²⁹, οὗτός τε ἐπιγνώι ἐπικρίνη οὕτως καθὼς (ἂν) αὐτῷ
 ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων πίστεώς| τε ἰδία(ς)³⁰ φαίνεται· ἔδοξεν.
 ×× ὅπως τε Λεύκιος Καλπόρνιος ὕπατος² Ἀθηναίοις ξένια κατὰ τὸ § 5
 65 διάταγμα| τὸν ταμίαν ἀποστεῖλαι κελεύση οὕτως καθὼς ἂν αὐτῷ ἐκ
 τῶν δημοσίων πραγμάτων πίστεώς| τε ἰδία(ς)³⁰ φαίνεται· ἔδοξεν.

quam hos qui de illorum iniuriis conqueruntur. 24 Petendi, non inter-
 rogandi vim hic habet ex aetatis inferioris usu. 25 Latinum quo minus
 ad verbum expressum est (n. 664¹³). 26 Hoc non ut Co. vult substan-
 tivum esse, sed adiectivum praedicati vice fungens (σύμφωνον γίνεσθαι idem
 quod συμφωνεῖσθαι) ex apodosi v. 60 σύμφωνον ἐστάναι ἔδοξεν perspicitur.
 De illa ὁμολογία cf. tit. 704 I. 27 De verborum στρατηγός ἢ ἀνθύπατος
 interpretatione cum antea vv. dd. dubitanter haeserint, nunc tit. 704 K¹
 ea plane idem valere comprobavit, quod στρατηγός ἀνθύπατος; neque inepte
 Kla. 43 comparat πρεσβευτής ἀντιστράτηγος cum πρεσβ. καὶ ἀντιστρ., necnon
 ταμίης ἀντιστράτηγος cum ταμ. καὶ ἀντιστρ. [Nuperrime de illa significatione
 sagaciter disputavit Holleaux Herm. XLIX 1914, 581, qui p. 588 conclusit:
*les mots Γναίου Κορνηλίου Σισέννα στρατηγῶ ἢ ἀνθυπάτου ἐκεῖ ὄντος ne sont
 qu'une explication destinée à prévenir une équivoque possible. Il faut en-
 tendre: 'Lorsque .. Sisenna était, en Macédoine, στρατηγός (comme disent les
 Grecs) ou (comme nous disons et comme il faut dire) ἀνθύπατος..'*]

28 Cf. ἐξάμου n. 115², 116²⁴; ἐτικελίας Syll.² 588⁵¹. 29 Sc. in Mace-
 donia, nam Livius Drusus ibi ab a. 112 ad 110 ut consul et pro consule
 versabatur, cf. Gaebler Zeitschr. Numism. XXIII 167 et 188. 30 ἰδία Co.
 At Latina formula e fide sua genetivum flagitat, etsi bis eandem litteram
 negligentia omissam esse mireris.

Antiochus IX Cyzicenus Deli honoratur, a. 116—95. Or. 255;
 cf. 256 Crateri Antiocheni.

Mithradates V Eupator et Mithradates Chrestus, a. 111.
 Deli; Or. 368. 369.

Callistratus Mithradatis V amicus, c.a. 110. Deli; cf. Or. 371. Alios amicos exhibent n. 372. 373. 374.

Antiochi VIII Grypi ad Ptolemaeum XI Alexandrum et ad Seleucenses Pierios epistulae, a. 109 (prior). Paphi. Or. 257.

Ptolemaei Soteris ara Deliaca, non multo post a. 108. Or. 170; cf. n. 171. 173.

Δ 706. De sodalicio navigatorum et mercatorum Icvīs hospitalis sacro, a. 112/1. Olim Athenis, tum in museo Naniano (Venetiis). Ed. * Biagi De decret. Athen. p. XVIII (CIG 124; IG II 475, cf. II 5, 475 p. 122; IG II² 1012; Michel 1502). [Ki]

ἐπὶ Διονυσίου¹ ἄρχοντος τοῦ μετὰ Παράμονον ἐπὶ τῆς Αἰαντίδος
ἐβδόμης πρυτανείας, ἥ Λάμιος Τιμούχου Ῥαμνούσιος ἐγραμμάτευεν·
5 Γαμῆλιωνος ὀγδόῃ ἱσταμένου², ὀγδόῃ τῆς πρυτανείας· βουλὴ ἐμ-
βουλευ|τηρίῳ· τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν | Στρατοφῶν Στρατοκλέους
10 Σουριεύς³ καὶ συνπρόεδροι· ἔδοξεν τεῖ βουλευῖ· | Πῆσος Ἀρτέμωνος
Ἀλαιοῖς εἶπεν· | ἐπειδὴ πρόσδοτον ποιησάμενος πρὸς | τὴν βουλὴν Διό-
15 γνητος ἐξ Οἴου ταμί|ας ναυκλήρων καὶ ἐμπόρων τῶν φερόντων⁴ τὴν
σύνοδον τοῦ Διὸς τοῦ | Ξενίου ἐμφανίζει τεῖ βουλευῖ βούλεσθαι τὴν
σύνοδον ἀναθεῖναι εἰκόνα γρα|πτὴν⁵ ἐν ὄπλῳ τοῦ ἑαυτῶν προξένου⁶,
20 κεχειροτονημένου δὲ καὶ ἐπιμε|[λ]ητοῦ ἐπὶ τὸν λιμένα Διοδώρου τοῦ |
Θεοφίλου Ἀλαιοῦς⁷ ἐν τῷ ἀρχεῖῳ ἀπὸ τοῦ καὶ διὰ ταῦτα παρακαλεῖ
τὴν βουλὴν ἐπικυρῶσαι ἑαυτῷ ψήφισμα· | ἀγαθεῖ| τύχει δεδόχθαι
25 τεῖ βουλευῖ ἐπι|κεχω[ρ]ῆσθαι⁸ Διογνήτῳ καὶ τῇ συνόδῳ | [π]ο[ι]ή[σ]α[σθ]αι
τ[ὴν] ἀνάθεσιν τῇ[ς] γρα|πτῆς εἰκόνης ἐν ὄπλῳ Διοδώρου τοῦ | Θεοφίλου
Ἀλαιοῦς ἐν τῷ ἀρχεῖῳ ἀπὸ τοῦ καθάπερ παρακαλεῖ τὴν βουλὴν.

1 De archonte Dionysio μετὰ Παράμονον (a. 112/1) cf. Ferguson The athen. archons 84. Kirchner Goett. GA 1900, 471. Kolbe Att. Arch. 129.

2 Annus est communis ab Hecatombaeone solido incipiens, quo prytaniae impares 30, pares 29 dies tenebant. 3 Idem est ἐπιστάτης τῶν προέδρων ἐπὶ Ἀριστάρχου ἄρχ. (a. 107/6), IG II 470^{es} = II² 1011. 4 De

stipe conferenda vocabulum φέρειν proprium esse monet Dttb. Syll.² 729⁶; cum autem ἔρανος et pecuniam quam quisque conferre debet et collegium significet, τὸν ἔρανον φέρειν de omnibus qui collegio intersunt usurpatum esse. Quod deinde ad alia vocabula similis significationis manasse, ut hic legatur οἱ τὴν σύνοδον φέροντες. Agi de sodalicio, quod sedem habuit Piraei, monet Koehler.

5 De imagine picta in clipeo ponenda haec intellegit Boeckh. 6 Schubert De proxenia Lips. 1881, 83 ex hoc tit. colligit, temporibus Romanis proxeniae honorem a sodaliciis quoque viris, qui de iis bene meriti erant, delatum esse. 7 De eius familia cf. PA 3935.

707. Epicrates architectus (Olbiae?) laudatur, saec. II partis alterius. Olim in urbe graeca ad Pontum sita, nunc in ecclesia monasterii *Dragomirna* prope *Suceava (Bukorina)*. Edd. Točilescu AEM Oest. XI 1887, 66, 141 (Michel 328; Syll.² 545; Fiebiger Jahresh. Beibl. XIV 1911, 71). Non vidimus S. Kretici dissertationem ephemeridi 'Εσπερος (Lipsiae IV d. 15/27. Martii 1885) insertam, quam indicavit Th. Sauciac. Cf. B. Keil Herm. XXXI 1896, 472; Wilhelm Goett. GA 1898, 227; Pick Münzen Nordgriech. I 145². [Hi]

-- |... ἐπι-ει-εσ. εισ[... | δ]εκάτη οἱ σύνεδροι¹ εἰ[παν· ἐ]πειδὴ
 5 πρεσβευτῆς ἀποστ[αλεις] | Εὐπολις Φιλομήλου εἰς Βυ[ζάν]τιον καὶ
 προσταγὴν λαβὼν ἐ[πά]γειν ἀρχιτέκτονα ἐμισθώσ[α]το Ἐπικράτην, δς
 παραγενέ[με]νος πολλὰ καὶ λυσιτελεῖ συνε[τε]λέεσατο² παρὰ τὰς ἐγ-
 10 δόσεις³ τῶ[ν] | ἔργων, τοῖς τε καιροῖς συμπεριφερόμενος⁴ τοῖς κατὰ
 τὴν πόλιν | τοὺς μισθοὺς ἐλάμβανεν | οὗς ὁ δῆμος ἤξιον, πολέμου τε |
 15 προσαγγελθέντος Ὀλατικοῦ⁵ | τὰ πρὸς τὸν καιρὸν ἐμπείρωσ καὶ προ-
 θύμως παρεσκεύασεν, ὧν ἦν | χρεῖα, εἰς τε τὸ μετὰ ταῦτα | χρόνον
 20 ἐπιμελητὰς ἐλομένου | τοῦ δῆμου τῶν τευχῶν εἰς ἔτη | δύο, ἐπικληθεῖς

Titulum anno 100 non recentiorem esse iure existimat Keil; immo aliquot annis antiquior esse videtur. 1 Cuius civitatis senatus hic intellegendus sit, ambigitur. Callati decretum vindicavit Toč. fretus titulo AEMOest. XI 33, 324 [ἐδοξε Καλλὰ]τιανῶν τῇ βουλῇ καὶ [τῷ δάμωι, στρατα]γοὶ καὶ σύνεδροι εἴπα[ν]. Contra quem verissime monuit Keil, συνέδρων nomen et institutum multo latius patere, quam ut ex eo quicquam certi colligere liceret. At Thargeliorum ferias (v. 30) Ionicas esse, ut Callatis oppidum Doricum omnino in censum non veniret [Thargelion mensis Olbiae est: IOPEux. IV p. 268. Fieb.]. Idem vocabulum τελαμῶν (v. 40) certissimum indicium esse perspexit, quo titulus ad aliquam ex civitatibus orae Ponti occidentalis vel septentrionalis referretur. Neque vero Apolloniam propter Ἀπολλινς cultum, neque Istropolin (cf. n. 708) vel Tyram (Pick), sed Olbiam esse intellegendam argumentis non inanibus demonstrare conatus est Fieb. Initio eponymi velut Ἐπ[ι]γόνου deinde mensis nomen Ἀρ[ε]τ[ε]μ[ε]ισ[ι]ώνος fuisse suspicamur. Cf. 708¹. Hi. 2 Medium pro solito activo recurrit in decreto Olbiopolitano 495^{137, 157}. F. 3 Cf. eiusdem urbis decretum IOPEux. IV 456³ παρὰ τὴν ἐγδοσιν. F. 4 Cf. n. 495¹⁰⁵ (Olbiae): συμπεριενεχθεῖς δὲ τοῖς καιροῖς, sed iam Aeschin. II 164 τοῖς γὰρ καιροῖς συμπεριφέρεσθαι ἀνάγκη. F. 5 Hoc sagacissime expedit Keil, allato n. 99⁶, ubi inter alia mancipia barbara quae venierunt Ὀλας ἀνὴρ est. Thraciae igitur gentem ceteroqui ignotam Ὀλατας fuisse, quorum incursio tangeretur. Dttb. Lectionem ectypo collato probavit Bormann ap. Fiebigerum. Barbari qui fuerint, accuratius explorare nolumus; cf. n. 708. Quantopere omnes illius orae civitates Graecae identidem a tertio ad primum a. Chr. saeculum bellis et rapinis vexatae sint notum est (cf. n. 495. 708. 730).

ὕπὸ τῶν συνέδρων | ἐπεσάτῃσε συμφερόντως, πα|ρεπιδημῶν τε ἔτη
 πλείω ἀνέγκλη|τος ὦν διετέλεσεν, καὶ τὰ λοιπὰ ε[ὕ]|νους ὦν διατελεῖ
 25 τῷ δήμῳ, δόξ[αι | τ]ῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπαινέσαι | [ἀ]ρχιτέ-
 κτονα Ἐπικράτην Νικοβού[λου | Βυ]ζάντιον ἀρετῆς ἔνεκε καὶ εὐ[ν]ο[ί]ας
 τῆς εἰς τὴν πόλιν, καὶ στεφ[α]νῶσαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ το[ῖς |
 30 Θαρ]γγήλοις ἐν τῷ θεάτρῳ. δίδοσ[θαι | δὲ α]β[υ]τῷ τετάρτῳ σιτηρέσια
 καὶ μ[ισ]θόν. 6 εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξ[ε]ν[ί]αν, πολιτεῖαν,
 35 εἰσπλουν καὶ ἔκπλου[ν | καὶ ἐ]μ πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ ἀσυλ[ε] | καὶ
 ἀσπονδεῖ καὶ ἔφοδον ἐπὶ τῇ βουλῇ | καὶ τ]ὸν δῆμον μετὰ τὰ ἱερά.
 τὸ δὲ ψ[ή]φισμα τοῦτο ἀναγραφῆναι εἰς τελαμ[ῶ]να 7 λίθινον ὑπὸ τῶν
 40 ἀρχόντων καὶ σ[τ]α[θ]ῆναι ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος 7. τ[ὸ] δὲ ἀ[ν]ά-
 λωμα τὸ εἰς τὸν τελαμῶνα δ[οῦ]ναι τ]οὺς οἰκονόμους ἀφ' ὧν χει-
 ρίζουσ[ιν | αὐ]τοί. καλέσαι δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ ξέν[ια | εἰς τ]ὸ ἱερὸν τοῦ
 Ἀπόλλωνος.

6 Suppl. Wilhelm coll. IG IX 1, 694^{23.33.37} sqq. μ[έ]θυ Toč., in quo et
 vinum separatim commemoratum insolitum et vocis poëticae usus plane
 intolerabilis est. 7 Cf. not. 1.

708. Istropolitani Aristagoram laudant, ante a. 100. Istro-
 poli (*Karaharman*); nunc Bukaresti. Tabula cum aëtomate, intra quod
 aquila delphinum rostro petens expressa est (Pick Ant. Münzen Nord-
 griech. I 146). Edd. Točilescu AEMOest. VI 1882, 36, 78 et tab. III (Syll.²
 325); Fiebiger Jahresh. XIV 1911, Beibl. 67. Cf. SGDI 5542. [Hē]

τύχῃ ἀγαθῇ. ἱερωμένου¹ Ἀρισταγόρου τοῦ Ἀπατουρίου² τὸ τέταρτον,
 μὴνός Ἀρτεμεισιῶνος δεκάτῃ ἱσταμένου, ἐπιμηνιεύοντος τῆς ἐκκλη-

,Titulum primi a. Chr. natum saeculi esse arguunt cum litteratura
 (maxime Z pro I constanter scriptum), tum orthographia: Ἀρτεμεισιῶνος,
 πολεϊτῶν sim., τιμάς-sim., σείτον, τεθλειμμένων, εὐομείλητον, — ἐπιμελήας,
 πρεσβῆας, τελῆας, ἀνδρῳτάτα alia, — ἴωτα ἀνεκφώνητον constanter omittitur.
 Quare nullus est dubitandi locus, quin de eisdem barbaris, qui n. 730
 commemorantur, id est Getis Byrebista regnante, hic quoque titulus ac-
 cipiendus sit.⁴ Dttb. Quodsi nummorum ars (not. 2) alterius saeculi esse
 videtur, titulum certe ipsum a. 100 non multo anteriorem esse iudicabimus.
 Quo tempore nondum Getae, sed Bastarnae Germani prope Danubii ostium
 septentrionem versus habitantes Graecis urbibus infesti erant. Fieb.; cf.
 Ihm Realenc.² III 111.

1 Apollinis sacerdotium significari ex v. 21
 apparet. Civitas est Ἰστρίη (nummi) s. Ἴστρος s. Istropolis; etenim in eius
 nummis eadem aquilae et delphini imago invenitur, quae huius lapidis
 aëtomati insculpta est. Cf. Head HN² 274. Itaque hodiernum vicum *Kara-*
harman illius antiqui oppidi locum tenere ex hoc titulo colligitur. T.

2 Hic idem fuisse videtur atque Ἀριστα(γόρας) nummis inscriptus, qui

σίας³ Ἀθη|νάδου τοῦ Ἀπολλοδώρου· Ξενοχάρης Ἐκαταίου εἶπεν· ἐπειδὴ
 Ἀρι|σταγόρας Ἀπατουρίου, πατὴρ γεγωνὶς ἀγαθοῦ καὶ προγόνων εὐερ-
 5 γετῶν καὶ ἱερημέων τῶν θεῶν πάντων, καὶ αὐτὸς στοιχεῖν βουλό-
 μενος καὶ τοῖς ἐκείνων ἔχουσιν ἐπιβαίνειν, κατελθὼν εἰς τὴν πατρίδα
 μετὰ τὴν καταρχοῦσαν τὴν πόλιν περίστασιν⁴, ἀτειχίστου τῆ[ς] | πόλεως
 ὑπαρχούσης καὶ κινδυνευόντων πάλιν τῶν πολειτῶν μ[ε]τὰ γυναίων
 10 καὶ τέκνων, ταχεῖς ὑπὸ τῶν πολειτῶν τειχοποιὸς ἀνδρ[ι]ότατα μὲν
 καὶ γνησιώτατα τῆς ἐπιμελήας τῶν ἔργων προέστη, οὕτε | σωματικῶν
 πόνων οὕτε τινὸς τῶν εἰς τὴν οἰκοδομίαν ἐνηγκόντων λ[ε]ι|φθεῖς, τῆς
 τε πατρίδος ὀχυρωθείσης καὶ κατὰ μέρος τῶν πολειτῶν ἀ|πὸ τῆς βαρ-
 βάρου καταπορευομένων εἰς τὴν πόλιν τισὶν μὲν δεξιῶς ἀπ[αν]τῶν
 τῶν κρατούντων τῆς χώρας βαρβάρων, τισὶν δὲ τῶν πολειτῶν εἰς⁵ |
 15 λύτρα προτιθεῖς ἔδειξεν ἑαυτὸν πρὸς πᾶσαν ἀπάντησιν τῶν σφ[ι]ν-
 νων εὐομελίητον, πλεῖστά τε συναλλάγματα πολεῖταις ἅμα κ[αί] | ξένοις
 ποιησάμενος πρὸς πάντας ἀφιλαργύρως ὑπεστήρατο, [τῆ] ⁶ | τε ἡλικία
 προκόπτων καὶ προαγόμενος εἰς τὸ θεοσεβεῖν ὡς ἔπραπεν αὐτῷ πρῶτον
 20 μὲν ἐτείμησεν τοὺς θεοὺς, Διὸς τοῦ Πολιέως ἀναλαβὼν | στέφανον καὶ
 ἱερησάμενος εὐαρέστως ὑπὸ πάντων ἐπηγήθη τῶν πολειτῶν, εἶτα
 παραγε[ν]θε[ι]ς ἐπάγγελτος καὶ τὸν ἐπώνυμον⁷ τῆς πόλεως⁸ | Ἀπόλ-
 λωνος ἀναδεξά[μενος] στέφανον πανηγύρεσι πανδήμοις καὶ πομπαῖς |
 εἰς⁹ | ῥοπρεπέσιν καὶ φυλῶν ἐπιδόσσειν τοὺς θεοὺς καὶ τὴν πόλιν ἐτεί-
 25 μ[η]σεν, τοῦτο βουλόμενος ἐμφαίνειν, ὅτι τοῖς εὐσεβέστατα καὶ κάλ-
 ιστα | πολειτευομένοις καὶ παρὰ θεῶν τις χάρις καὶ παρὰ τῶν εὐερ-

nummi Apollinis in omphalo sedentis imagine ornati alterius saeculi parti
 alteri, non primo attribuantur. Pick Münzen Nordgriechenl. I 152; Head
 HN² 275; Fieb.

3 ἐπιμήνιοι τῆς ἐκκλησίας sunt qui quoque mense
 comitiis praesunt (πρυτάνεις Atheniensium), ex quibus rursus qui quaeque
 comitia moderatur (ἐπιστάτης Atheniensium) hic singulari numero ἐπιμη-
 νιεύων τῆς ἐκκλησίας dici videtur. Cf. ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς Or. 229³⁰, ἐπιμήνιοι
 τῶν ναοποιῶν n. 241 A¹¹, ἐπιμήνιοι τῶν ταμιῶν n. 426²⁷.

4 De Istropoli
 a barbaris capta (not. 1) hic dici videtur. Postea cum barbari urbem
 direptam reliquissent, antiqui incolae redierunt; cf. v. 12 sq. κατὰ μέρος τῶν
 πολειτῶν ἀπὸ τῆς βαρβάρου καταπορευομένων εἰς τὴν πόλιν.

5 Suppl. Dttb.
 Cf. εἰς ἐφῶδια n. 157¹¹ al. Nullam habet offensionem προτιθεῖς absolute
 usurpatum pro χρήματα προτιθεῖς. Cf. n. 535¹⁰ ἐξάγειεν δὲ καὶ τοῖς ἀλοῦσιν
 εἰς ἐφῶδια.

6 Addidit Wilhelm Goett. GA 1903, 796. Cf. Fieb.

7 Cum
 corona, i.e. sacerdotium, non ipse deus ἐπώνυμος τῆς πόλεως dicatur, nihil
 aliud indicari potest nisi huius potissimum sacerdotis nomen actis publicis
 praescribi (not. 1). Cf. I. Priene 124²⁴ τὸν ἐπώνυμον τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου
 στέφανον.

γετηθέν|των ἐπακολουθεῖ. πάλιν τε τῶν πολειτῶν μετὰ ἔτη τρία διὰ
 τὰς τῶν | κρατούντων τῆς χώρας βαρβάρων ἐπισυνατάσεις ἐπιζητούν-
 των ἱερέα | Ἀπόλλωνος Ἰητροῦ, τεθλειμμένων τῶν ἰδιωτικῶν βίων
 ἐπέδωκεν ἑαυτὸν καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀνέλαβεν τὸν αὐτὸν
 30 στέφανον τοῦ | θεοῦ, διπλασιάζων ἑαυτῷ καὶ τὰς παρὰ τῶν θεῶν καὶ
 τὰς παρὰ τῶν ἐβ|εργετουμένων χάριτας· καὶ τὸ τρίτον τῶν αὐτῶν
 καιρῶν τὴν τε πόλιν | καὶ τὴν χώραν κατεχόντων ὁ αὐτὸς τελῆας
 βουλόμενος τὰς τῆς εὐσεβή|ας χάριτας τοῖς θεοῖς ἀπονέμειν ἅμα καὶ
 τῶν ἰδίων ἀπὸ τοῦ βίου δαπαν[η]μάτων τοῖς πολεῖταις ὡς ὁμοίως
 35 δαψιλεύεσθαι ἰερήσατο· μετὰ ἐνια[υ]τόν τε μηδεὶς ἑαυτὸν ἐπιδιδόν-
 τος, τὸν αὐτὸν ἀναλαβὼν στέφανο[ν] | ἰερήσατο, οὐδενὸς φεισάμενος
 οὔτε τῶν πρὸς τοὺς θεοὺς οὔτε τῶν πρὸ[ς] | τοὺς πολεῖτας· δικαίων·
 ἐφ' οἷς συνέβη τὴν τε πόλιν εὐσταθεῖν καὶ τοὺς πολεῖτας σφῆζεσθαι.
 ταγείς τε ἀγορανόμος εἰς ἐνιαυτὸν ἡγορανόμησεν ὡ[ς] | ἔπρεπεν ἀνδρὶ
 40 καλῷ καὶ ἀγαθῷ, παραπωλῶν σείτον ἅμα καὶ οἶνον καὶ τῷ[ν] | λοιπῶν
 ὀνίων τὰς τιμὰς καθαιρῶν λυσιτελέστατα τοῖς πολεῖταις, κα[ὶ] | τυχῶν
 ἐνκωμίου διὰ ταῦτα κατέστησεν οἰκοδομήσας ἀγορανόμιον ἀπὸ [τῶν] δίων
 δαπανημάτων· ἐφ' οἷς ὁ δῆμος ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν καλο|καγα-
 θίαν ἔταξεν αὐτὸν ἀγορανόμον εἰς ἄλλα ἔτη δύο, ἐν οἷς εὐδοκίμ[η]σεν
 45 τοῖς προγεγραμμένοις ὁμοίως. πρεσβῆ|ας τε πολλὰς ὑπὲρ τῆς πό[λε]ως
 πρεσβεύσας κατὰ τὸ συμφέρον τοῖς πολεῖταις διεπράξατο πρὸς | [τοὺς
 κρατοῦντας⁸] τῆς χώρας καὶ τοῦ ποταμ[οῦ⁹] βαρβάρους¹⁰ --]

8 Suppl. Dttb. coll. v. 26. 27.

9 Istrum significari apparet.

10 Suppl. Dttb.

709. Diophantus Mithradatis praetor a Chersonnesitis laudatus, c.a. 107. Chersonnesi Tauricae, nunc Petropoli (*Eremítage*). Titulus in duas columnas dispositus. Edd. Jurgiewitsch Act. soc. Odess. XII 1880, 1 (Egger Journ. Savants 1880, 706); Foucart Bull. Hell. V 1881, 70 (Bechtel SGDI 3087; Niese Rh. Mus. XLII 1887, 559; Th. Reinach-Goetze Mithridates 461, 11); Latyschew IOPEux. I 185 (Michel 338; Syll.² 326; Minns Scythians 647, 18). Cf. Blass Rh. Mus. XXXVI 1881, 611, 9; Latyschew l.l. IV 278.

[H]

I -- | -- ἰθὺ[ν] εἰ|παν· ἐπε[ιδὴ] Διόφαντος Ἀσκλη|α[πι]οδώρου Σινωπεύς¹

1 Diophantus Asclapiodori f. Sinopensis Mithradatis dux et a iuniorē Diophanto Mithari f., a. 73 et 71 Mithradatis duce (Memno FHG III 545), et secundum plerosque a Ponticorum scriptore (FHG IV 396, Schwartz Realenc. V² 1050/1 — sed composuit A. de Gutschmid apud Niesium 568) diversus. Bella hic relata non ad Mithradaticum primum, sed ad primos regni

φίλος [μὲν καὶ | εὐεργέτας ἀμῶν ἐ]ών², πιστε[υ]όμενος δὲ κα[ὶ] τιμώ-
 μενος οὐ]θενός ἦσσαν ὑπὸ βασιλέος Μιθραδάτα Εὐπά[τορος], διὰ
 παντός³ ἀγαθοῦ παραίτιος γίνεται [ἐ]κάστῳ | ἀμῶν, ἐπ[ὶ] τὰ κάλλιστα
 5 καὶ ἐνδοξότατα τὸν | [βασ]ιλέα προτρεπόμενος, παρακληθεὶς⁴ δ' ὑπ'
 αὐτοῦ καὶ | τὸν ποτὶ Σκύθας πόλεμον ἀναδεξάμενος, | [καὶ] παραγενό-
 μενος εἰς τὴν πόλιν ἀμῶν, ἐπ' ἀνδρῶς παντὶ τῷ στρατοπέδῳ τὴν εἰς
 τὸ πέραν⁵ διάβα[σι]ν ἐποήσατο. Παλάκου⁶ δὲ τοῦ Σκυθᾶν βασιλεῖος
 αἰφνιδίως ἐπιβαλόντος μετὰ ὄχλου πολλοῦ, παρα[τα]ξάμενος ἐν χρεῖαι,
 τοὺς ἀνυποστάτους δοκοῦντας εἶμεν Σκύθας τρεψάμενος, πρῶτον ἀπ'
 αὐ[τῶ]ν⁷ ἐπύχε βασιλέα Μιθραδάταν Εὐπάτορα τρόπαιον ἀναστᾶσαι,
 10 τοὺς δὲ παροικούντας Ταύρους⁸ ὁ[φ'] ἐ' αὐτὸν ποησάμενος καὶ πόλιν⁹
 ἐπὶ τοῦ τόπου συνοικίξας, εἰς τοὺς κατὰ Βόσπορον τόπους ἐχω[ρ]ί[σ]-
 [θη]⁷ καὶ πολλάς καὶ μεγάλας ἐν ὀλίῳ¹⁰ χρόνῳ πράξεις ἐπιτε-
 λήσας, πάλιν εἰς τοὺς καθ' ἑμὲ τόπους [ἐ]πέ[σ]τρεψε καὶ παραλαβὼν
 τοὺς ἐν ἀκμαί τῶν πολιτῶν, εἰς μέσαν τὴν Σκυθίαν προῆλθε, παρα-
 δόντων δὲ | [αὐτ]ῷ Σκυθᾶν τὰ βασίλεια Χαβαίους καὶ Νέαν πόλιν¹¹,
 σχεδὸν πάντας ὑπακούς συνέβα γεν[έ]σθαι | [βα]σιλεῖ Μιθραδάτα

Mithradatici annos referenda esse videntur. Strab. VII 308/9 de Cherson-
 nesō: αὕτη δ' ἦν πρότερον αὐτόνομος, παρθουμένη δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἡγα-
 γάσθη προστάτην ἐλέσθαι Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα, στρατηγιῶντα ἐπὶ τοὺς ὑπὲρ
 τοῦ Ἰσθμοῦ μέχρι Βορυσθένους βαρβάρους καὶ τοῦ Ἀδρίου· ταῦτα δ' ἦν ἐπὶ
 Ῥωμαίους παρασκευή. . Niese. Rein. Mithradates a. 111 regnum capes-
 sivit. 2 Suppl. F., ἀμῶν addidit L. 3 Legit L. coll. IG V 1, 1144₁₉

(πρὸς τὸ διὰ παντός ἀγαθοῦ παραίτιος γίνεσθαι τοῖς ἀπασιν). 4 Vocatum,
 non missum a rege quod legimus, inde recte cum F. colligitur, antea
 non Mithridati ipsi, cuius in imperio sane natus erat, sed nescio cui alii
 principi aut civitati operam suam praestitisse Diophantum. 5 Trans-
 gressus est sinum maris angustum cuius in ripa meridionali sita erat

urbs Chersonesus (prope *Sebastopolin* hodiernam). F. Cf. Rhodiorum στρα-
 ταγὸς εἰς τὸ πέραν n. 619_{στ}. 6 Cf. Strabo VII 309 πέμψας εἰς τὴν Χερ-
 ρόνησον στρατιάν, ἅμα πρὸς τε τοὺς Σκύθας ἐπολέμει Σκυλοῦρόν τε καὶ τοὺς
 Σκυλοῦρος παῖδας τοὺς περὶ Παλάκον. F. 7 Suppl. L. 8 In meridionali
 Chersonesi Tauricae litore inter Theodosiam et Chersonesum urbes. F.

9 Strabo VII 312 ἦν δὲ καὶ Εὐπατόριον τι, κτισάντος Διοφάντου Μιθριδάτου
 στρατηγούτος. F. 10 Meisterhans Gr. att. Inschr.³ 75, 4 not. 651.
 11 πρὸς δὲ τοῖς καταριθμηθεῖσι τόποις ἐν τῇ χειρρονήσῳ καὶ τὰ φρούρια ὑπῆρ-
 ξεν, ἃ κατεσκεύασε Σκυλοῦρος καὶ οἱ παῖδες, οἷσπερ καὶ ὀρμητηρίοις ἐγγρῶντο πρὸς
 τοὺς Μιθριδάτου στρατηγούς, Παλάκιον τε καὶ Χάβον καὶ Νεάπολιν. Strabo 312.
 In media parte Chersonesi, prope oppidum hodiernum *Symphheropol*, haec
 castra sita fuisse Foucartus collegit ex narratione tituli nostri, monens
 illic inventum esse titulum Sciluri regis IOPEux I 241.

Εὐπάτορι· ἐφ' οἷς ὁ δᾶμος εὐχαριστῶν ἐτίμασε ταῖς καθηκούσαις
 15 αὐτὸν τιμαῖς, | [ὦ]ς ἀπολελυμένος ἤδη τᾶς τῶν βαρβάρων ἐπικρατείας.
 τῶν δὲ Σκυθᾶν τὰν ἔμφυτον | [α]ὐτοῖς ἀθεσίαν ἐκφανῆ καταστασάντων
 καὶ τοῦ μὲν βασιλεῖος ἀποστάντων¹², τὰ δὲ πρᾶ[γμα]τα εἰς μετα-
 βολὰν ἀγαγόντων, δι' ἧς αἰτίας βασιλεῖος Μιθραδάτα Εὐπάτορος
 Διοφάντον | [πά]λιν ἐκπέ[μ]ψαντος μετὰ στρατοπέδου, καίπερ τοῦ και-
 20 ροῦ συγκλείοντος εἰς χειμῶνα, Διό[φρα]ντος ἀναλαβὼν τοὺς ἰδίους καὶ
 τῶν πολιτᾶν τοὺς δυνατωτάτους ὥρμασε μὲν ἐπ' αὐτὰ | [τὰ β]ασίλεια
 τῶν Σκυθᾶν, κωλυθεὶς δὲ διὰ χειμῶνας, ἐπιστρέψας ἐπὶ τὰ παραθα-
 λάσσια, Κερκινίτιν¹³ | [κατ]ελάβετο¹⁴ καὶ τὰ τεῖχη, τοὺς δὲ τὸν
 Καλὸν λιμένα κατοικοῦντας πολιορκεῖν ἐπεβάλετο, Παλά[κου] δὲ συν-
 [ε]ργεῖν τὸν καιρὸν ἑαυτῷ νομίζοντος καὶ συναγαγόντος τοὺς ἰδίους
 πάντας, ἔτι δὲ | [καί] τὸ τῶν 'Ρεξιναλῶν¹⁵ ἔθνος συνεπισπασαμένου,
 ἃ διὰ παντὸς Χερσονασιτᾶν προστατοῦσα | [Πα]ρθένος¹⁶, καὶ τότε
 25 συμπαροῦσα Διοφάντῳ, προσέειπε μὲν τὰν μέλλουσαν γίνεσθαι
 πρᾶξιν | [διὰ τ]ῶν ἐν τῷ ἱερῷ γενομένων σαιμίων, θάρσος δὲ καὶ
 τόλμαν ἐνεποίησε παντὶ τῷ στρατοπέ[δ]ῳ· Διοφάντου δὲ διαταξα-
 μένου σωφρόνως, συνέβη τὸ νίκημα γενέσθαι βασιλεῖ Μιθ[ρ]αδά[ται]
 Εὐ[πάτορι] καλὸν καὶ μνάμας ἄξιον εἰς πάντα τὸν χρόνον· τῶν μὲν
 γὰρ πεζῶν ἦτοι τις [ῆ] οὐ[θ]εὶς ἐσώθη¹⁷, τῶν δὲ ἱππέων οὐ πολλοὶ
 διέφυγον· οὐδένα δὲ χρόνον ἀργὸν παρεῖς, παραλαβὼν | [τὸ στρατό-
 πεδον] ἄκρου τοῦ ἕαρος ἐπὶ Χαβαίου καὶ Νέ[αν] π[ό]λιν ἐλθὼν παντὶ
 τῷ βάρει |

¹² Hanc rebellionem non multo post ea quae ante narrata sunt factam esse statuit Foucart; de aetate v. not. 1. ¹³ Cf. n. 360^{6, 20}. Hecataeus ap. Steph. Byz. s.v. Καρκινίτις. Herodot. IV 55. Arriani Peripl. 30 ἀπὸ δὲ Χερρονήσου ἐς Κερκινίτιν στάδιοι ἑξαχάσιοι, καὶ ἀπὸ Κερκινίτιδος εἰς Καλὸν λιμένα, Σκυθικὸν καὶ τοῦτον, ἄλλοι ἐπταχάσιοι. F. De scriptura nominis inter a et e fluctuante cf. 201⁸. ¹⁴ [μὲν] ἐλάβετο L. contra Dittenbergerum defendit, qui medium simplicis verbi sic usurpari negaverat. ¹⁵ 'Ρωξολανοὶ vocantur a scriptoribus. ¹⁶ Strabo VII 308 ἐν ἧ (in urbe Chersoneso) τὸ τῆς Παρθένου ἱερὸν, δαίμονός τις, ἧς ἐπώνυμος καὶ ἡ ἄκρα ἡ πρὸ τῆς πόλεως ἐστὶν ἐν σταδίοις ἑκατόν, καλούμενη Παρθένιον, ἔχον νεὼν τῆς δαίμονος καὶ ἑσάνον. Cf. n. 360^{1, 51}. Deae ἐπιφανείας, quarum hoc loco exemplum habemus, proprio libro enarravit Syriacus (n. 725⁹). ¹⁷ 'Vix quisquam', cf. Hdt. III 140 ἀναβέβηκε δ' ἡ τις ἡ οὐδεὶς κω παρ' ἡμέας αὐτῶν (sc. τῶν Ἑλλήνων). Blass. Ceterum de hoc proelio Strabo VII 306 haec habet: οἱ δὲ 'Ρωξολανοὶ καὶ πρὸς τοὺς Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος στρατηγούς ἐπολέμουν ἔχοντες ἡγεμόνα Τάσιον. ἔχον δὲ Παλάκῳ συμμαχήσοντες τῷ Σκιλοῦρου, καὶ ἐδόκουν μὲν εἶναι μάχιμοι, πρὸς μέντοι συντεταγμένην φάλαγγα καὶ ὀπλισμένην καλῶς τὸ βάρβαρον

II 30 --σ.ω.ι.ι [-- ὥστε τοὺς μὲν --] | δ.ε[.δι.]αφυγεῖν, τοὺς δὲ λοιποὺς
 Σκύθας περὶ τῶν καθ' ἑαυτοῦς --c. 121--]τωι¹⁸ βουλευσασθαι· εἷς
 τε τοὺς κατὰ Βόσπορον τόπους χωρισθε[ι]ς¹⁹ καὶ [καταστα]σά-
 μενος καὶ τὰ ἔθνη²⁰ καλῶς καὶ συμφερόντως βασιλεῖ Μιθρα-
 δάται Εὐπά[τορι], | τῶν περὶ Σάυμακον²¹ Σκυθῶν νεωτεριζάντων καὶ
 35 τὸν μὲν ἐκθρέψαντα αὐτὸν²² [βα]σιλέα Βοσπόρου Παιρισάδαν²³ ἀνε-
 λόντων, αὐτῷ δ' ἐπιβουλευσάντων, διαφ[υγῶν τὸν] | χίνδυνον ἐπέβα-
 μέν ἐπὶ τὸ ἀποσταλὲν ἐπ' αὐτὸν ὑπὸ τῶν πολιτῶν πλοῖον, παρα[γενέ]-
 μενος δ[ε] καὶ παρακαλέσας τοὺς πολίτας, συνεργὸν πρόθυμον ἔχων
 τὸν ἐξ[απο]τέλλοντα βασιλέα Μ[ι]θραδάταν Εὐπάτορα, παρῆν ἔχων
 ἄκρου τοῦ ἕαρος σ[τρα]τόπεδον περὶ²⁴ τε καὶ ναυτικόν, παραλαβὼν
 40 δὲ καὶ τῶν πολιτῶν ἐπιέ[χ]τους ἐμ πληρώμασι²⁴ τρισί, ὄρμαθεις ἐκ
 τῆς πόλεως ἀμῶν παρέλαβ[ε] | μὲν Θεοδοσίαν καὶ Παντικάπαιον, τοὺς
 δὲ αἰτίους τῆς ἐπαναστάσε[ς] | τιμωρησάμενος καὶ Σάυμακον τὸν
 αὐτόχειρα γεγονότα βασιλέος Παιρι[σάδα] λαβὼν ὑποχείριον εἰς τὴν
 βασιλείαν²⁵ ἐξαπέστειλε, τὰ δὲ πράγματα ἀνεκτάσατο²⁶ βασιλεῖ
 45 Μιθραδάται Εὐπάτορι, ταῖς τε πρεσβείαις ταῖς ἀποσταλ[λο]μέναις ὑπὸ
 τοῦ δάμου συνεργῶν εἰς πᾶν τὸ συμφέ[ρ]ον Χερσονασίταις εὐ[νο]ουν
 ἑαυτὸν καὶ φιλότιμον παρέχεται· ὅπως οὖν καὶ ὁ δᾶμος τοῖς
 εὐεργέταις | ἑαυτοῦ τά[ς] καθηκούσας φαίνεται χάριτας ἀποδίδους, δε-
 δόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δάμῳ, στεφανῶσαι Διόφαντον Ἀσκλη-
 πιοδώρου χρυσέῳ στεφάνῳ Παρθενίοις ἐν τῇ πομπῇ, τὸ ἀνάγ-
 50 γελμα ποιουμένων τῶν συμναμόνων· | ὁ δᾶμος στεφανοῖ Διόφαντον
 Ἀσκληπιοδώρου Σινοπέα ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνο[ι]ας²⁷ εἰς αὐτόν·
 σταθῆμεν δὲ αὐτοῦ καὶ εἰκόνα χαλκῆν ἑνοπλὸν ἐν τῇ ἀκροπό[λει]
 παρὰ τὸν τῆς Παρθένου βωμὸν καὶ τὸν τῆς Χερσονάσου· περὶ δὲ

φύλον ἀσθενὲς πᾶν ἐστὶ καὶ τὸ γυμνητικόν. ἐκεῖνοι γοῦν περὶ πάντε μυριάδας
 πρὸς ἐξακισχίλιους τοὺς Διοφάντῳ τῷ τοῦ Μιθριδάτου στρατηγῷ συμπαράταξι-
 μένους οὐκ ἀνέστησαν, ἀλλ' οἱ πλείστοι διεφθάρσαν. F. 18 Priorum sup-

plementa: displicent. L. IV 1.1. 19 Discessit Chersoneso et in Bosphorum
 se contulit. Cf. AMOest. XI 43, 55, 8: χωρισθεῖς τε εἰς π[α]τρ[ί]δα (?). 20 Sup-

plevit Blass, adiectivum insolenter formatum ab ἔθνη ut ἐκεῖνος ab ἐκεῖ
 statuens. 21 Σοβδάκος Scythae est apud Appian. Mithr. 79; fortasse

hanc nominis formam ex Σάυμακος corruptam esse dicit F. 22 Sau-
 macum. 23 Paerisadem a barbaris pressum ad Mithridatem regnum

sponte detulisse narrat Strabo VII 309. Sed nomen regum usque ad
 mortem retinuisse videtur. F. 24 Tres naves complebantur militibus

a Chersonesitarum civitate missis. 25 In regnum non Saumaci (quod
 nullum erat) sed Mithradatis, i.e. in Pontum. Cf. 762¹². 26 πτα testatur

L. IV.

τούτων ἐπιμε|λέ[ς] γενέσθαι τοῖς ἐπιγεγραμμένοις ἄρχουσι, ὅπως ὅ,τι
 τάχιστα καὶ κάλλιστα | γένηται. ἀναγράψαι δὲ καὶ τὸ ψάφισμα εἰς
 55 τὰν βάσιν τοῦ ἀνδριάντος, τὸ δὲ εἰς | ταῦτα γενόμενον ἀνάλωμα δόμεν
 τοὺς ταμίαις τῶν ἱερῶν. ταῦτ' ἔδοξε βουλῇ | καὶ δάμωι, μὴνὸς Δι-
 νυσίου 27 ἐννεακαιδεκάται, βασιλεύοντος Ἀγέλα τοῦ Λ[α]|γορίνου 28,
 προαισυμνῶντος 29 Μήνιος τοῦ Ἡρακλείου, γραμματεῦντος Δο[μασι]-
 κλ]εῖος 7 τοῦ Ἀθαναίου.

27 Dionysius mensis etiam Chalcedoniorum erat, quos et ipsos Me-
 garensium colonos fuisse constat. Dttb. Herm. XVI 167. 28 Suppl.
 Wilhelm AEMOest. XX 72, confirmavit Latyschew IV l.l. et ad decretum
 eiusdem anni n. 67, quo οἱ νικάσαντες παρατάξει Σκύθας καὶ Σα... laudantur;
 4 - π[οεῖ]σθαι τὸ κάρυγμα', ὁ δάμος [στεφανοὶ τοὺς ἀνακτασμένους τοῦς κατὰ
 Καλὸν λιμμένα] τόπο[υ]ς'. τὸ δὲ ψάφισμα τοῦτο ἀναγράψαι εἰς στάλαν λευκοῦ
 λίθου καὶ θέμεν εἰς τὸ π[ρ]όναον τῆς Παρθένου. ταῦτ' ἔδοξε βουλῇ καὶ δάμωι
 βασιλεύοντος Ἀγέλα τοῦ Λαγορίνου...]. Cf. Wilhelm GGA 1903, 797.

29 αἰσυμνᾶται hic ut Chalcedone (Syll.² 594⁸; Herm. l.l.) iidem sunt qui pry-
 tanes vocantur Athenis, ita ut προαισυμνῶν epistatae prytanum respondeat.

710. M. Minucii proconsulis (A—C) et Q. Minucii legati (D)
 monumenta Delphica, a. 107. [Pw]

A—C. M. Minucii statua equestris. In bathri calcarii lapidibus
 variis. Edd. invent. 3429. 1746: Perdrizet Bull. Hell. XX 1896, 481 n. V
 (Syll.² 931); invent. 1494: Pomtow Delphica II 90 = Berl. ph. W. 1909, 795
 (CIL I² n. 692 cum imag.; III suppl. p. 2316³⁸, n. 14203²³); A. Reinach Bull.
 Hell. XXXIV 1910, 305 et add. p. 327 cum imagine; invent. 2635: Bourguet
 Bull. Hell. XXXV 1911, 173. Cf. Dessau I. Lat. sel. 8887.

A. In plintho (Standplatte), in fragm. inv. 3429 + 2635:

[Μάαρχον Μι]νύκιον¹ Κε[ίντου υἱὸν] Ῥοῦφρον, στρατ[η]-
 [γὸν ἀνθύπα]τον² Ῥωμαῖ[ων, νική]σαντα τὸν πρὸς
 [Γαλάτας Σ]χορδίστας³ [καὶ τὸ]ν πρὸς Βέσσους⁴
 [καὶ τοὺς λοιποὺς Θρακ[ίας π]όλεμον ἀ πόλιν
 5 [τῶν Δελφ]ῶν⁵ ἀρετῆς ἐνε[κεν] καὶ εὐεργεσίας τῆς,
 [εἰς αὐτὰ]ν Ἀπόλλωνι.

1 M. Minucius cos. a. 110; de fratre (natu maiore) Quinto legato v.
 not. 9. Res a fratribus gestas enumeravi Philol. LIV 1895, 594 (inde Pe.):
 a. 121 Marcus est tribunus plebis, cf. Flor. II 3; — a. 117 fratribus a senatu
 mandatum, ut de controversiis inter Genuates et Viturios cognoscerent,
 cf. CIL I 119, Dessau I. sel. 5946; — a. 110 Marcus consul; — a. 109—107
 uterque in Macedonia versatus, ubi M. barbaras gentes supra recensitas
 vicit, cf. Liv. Perioch. LXV: M. Minucius proconsul adversus Thracas pro-
 sperè pugnavit, Sallust. Iug. 35, 3: ipsi (Sp. Postumio) provincia Numidia,

B. In cymatio quod sub plintho adornandum videtur (inv. 1746):

Μενεχράτης καὶ Σώπατρος Θηβαῖοι ἐποίησαν.⁶

C. Vs. 1—3 in eodem lapide, infra cymatium (inv. 1746); v. 4 in humili quadam plintho amissa (?); vs. 5/6 in ipso bathri saxo permagno inv. 1494 (0,89×0,632×1,48):

M Δ *Minucium* Δ *Q* Δ *f* Δ *Rufum*

imperatorem Galleis

Scordisteis ³ Δ *et* Δ *Besseis* ⁴

[*reliqueisque* Δ *Thraecibus*]⁷

⁵ [*devictē*]⁸ [*? Δ ob Δ me*]⁸ *rita* ⁸ [Δ *Apollinei*]

[*dedic*]*avit* Δ *populus* Δ *Delphius*.

Minucio Macedonia evenerat (antea ibid. *Quintus Minucius* dicitur, sive scriptoris sive librariorum errore), Eutrop. IV 27, Frontin. II 4, 3 (v. infra not. 9), Flor. I 38, Sext. Ruf. 9; — a. 107 bello confecto fratres visitant Delphos, cf. titt. A et D; — a. 106 Marcus de Scordiscis triumphavit, cf. Vellei. II 8, 3; Fast. triumph.; — Romae idem porticum Minuciam aedificat, cf. Vellei. I.1., Cic. Phil. II 34, 84. — 2 De hac proconsulis seu praetoris pro consule significatione cf. n. 704³⁸ [et fusius Holleaux Herm. 1914, 584²].

3 ,Natio incolens inter Danuvium a septentrionibus et Haemum montem a meridie, ab utraque parte fluminis Margi (*Morava*). Cf. Strab. VII 296: τοὺς δὲ Σκορδίσκους ἐνιοὶ Σκορδίστας καλοῦσι. Inter hos Posidonius fuit, cuius verbum σκορδίσται (Athen. VI p. 234a) ex Σκορδίσται corruptum est. Quamvis apud scriptores ubique Scordisci vocentur, tamen titulus probat alteram formam verioris esse. Pe.‘ 4 De nationibus Bessis, Bastarnis, Triballis, Maedis uberius exposuit Rei. Iure suo Bo. 174 duo bella distinguenda esse contendit.

5 Quanto terrore Delphi post incursiones Scordistarum a. 117. 113. 112 in Macedoniam factas, a praetoribus Romanis sane repulsas commoti sint, cum a. 109 quarta incursio a Minucio aegre refutaretur, haec statua luculenter comprobavit; atque viginti annis post re vera Maedi Delphos diripiunt templumque incendunt, cf. Philol. LIV 1895, 368 et Rh. Mus. LI 1896, 375.

6 De his artificibus cf. n. 597². Signatura supra posita sine dubio ab eodem lapidica incisa atque titt. A et n. 737, sed videtur in loco tituli antiquioris erasi perscripta, nam infra Μενεχράτης; aspicitur alterum ΜΕ... et aliae litt. reliquiae in cymatio saepius promicant. Etiam in latere sinistro (inv. 1746) Rei. litteras antiquiores ΑΒ vidit.

7 Vs. 4—6 supplevi, sed de v. 4 illaque plintho dubito; nam cum in cymatio titt. antiquiores erasi sint (not. 6), hoc monumentum pariter atque D (lemma) ex lapidibus veterioribus conglutinatum esse videtur; quae si recte se habent, neque ansae ipsius bathri illis cymatii respondere debent (postulavit Bo.) neque plinthus illa intercalari oportet.

8 Rei. legit S, quod nos non dispeximus neque in ectypo accuratissimo exstat. Deinde certissime legi \ H A, quod aut RHA aut RITA fuerit. Praeterea in fine versus litterarum reliquiae L \ promicant quas non intellego.

Δ D. Q. Minucii donarium. In altero bathro minus crasso (0,37), in lapide olim in alium usum converso (inv. 3871 = 4508). Cum plinthus amissa sit, de donarii natura nescimus. — Editiones priores inde a Cyriaco p. XXXI n. 208 enumeravit et textum denuo e lapide ed. Pomtow Philol. LIV 1895, 226 (cum tabula) et add. 594. Cf. Dessau I. Lat. sel. n. 4047.

Q Δ Minucius Δ Q Δ f Δ

Rufus θ Δ leg Δ Apollinei Δ

Phutio¹⁰ Δ merito.

θ Hic fratrem Marcum a. 109 in provinciam erat comitatus, cf. Front. strat. II 4, 3: *Minucius Rufus imperator, cum a Scordiscis Dacisque premeretur, quibus impar erat numero, praemisit fratrem et paucos una equites cum aeneatoribus*. Cf. Phil. II. 233: *Auf der Rückkehr . . . huldigte er, wie so viele Römer, dem Apollo in Delphi und weihete, als Erfüllung eines Gelübdes, aus Dankbarkeit (merito) dies Anathem*. 10 Ph in lapide P4; intellexit Pe.; KIVTIO Cyriacus.

711. Pompa Pythais III ab Atheniensibus Delphos missa (A—H), ubi ὁ ἐπὶ τὰς εἰσόδους (I), sacerdos Minervae Poliadis (K), synodus technitarum (L) honorantur, a. 106/5. Titt. A—I, L in pariete meridionali thesauri Attici; capita A—H in variis locis lapidumque stratis incisa, quae afferre supersedeo. [Pw]

Pythais tertia vere a. 105. Archon atheniensis Agathocles a. 106/5 = arch. delph. Xenocrates. Pythaidēs I et II vide in titt. 696 et 697/9, Pythaidem IV in tit. 728.

Δ A. Archontes, a. 106/5. Ed. Colin Culte d'Apoll. Pyth. 33, n. 12 cum fig. 2 (Bull. XXX 1906, 185; Fouill. III 2, n. 4 et Add. p. 287). Dimidium superius totius columnae amissum ex pleniore titulo 697 A supplevi.

(ἐπὶ Ἀγαθοκλέους ¹ ἄρχοντος Ἀθήνησιν), (—)		
(ἐννέα ἄρχοντες οἱ τὴν Πυθαῖδα ἀγαγόντες). [xῆρυξ βουλῆς τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου].		
(ἄρχων· Ἀγαθοκλῆς Ἀγαθοκλέους). [Διοσκού]ριδ[ης] 2 --		
(βασιλεύς· —)		[xῆ]ρυξ ἄρχ[οντο]ς·
(5) (πολέμαρχος· —)	Inter hos Τελεσίας et Διονύσιος, cf. vs. 21/2.	Λυσίμαχος Ἀθην[α]ίου.
		ἐκ τούτων ἀρχιθέωρο[ς].
		[Ἀγα]θοκλῆς Ἀγαθοκλ[έ]ου[ς] ¹ .
		τούτων υἱοὶ πυθαῖστ[α]ί.
		Θεότιμος Διοσκούρι[δου] ² ,
(10) (—),		Σωκράτης Τελεσίας,
(—),		[Ξεν]οκράτης Διονυσίου.
lapidis margines inferior et dexter servati.		vacat

Alteram columnam (quam sumit Co.) exstitisse non credo. De situ hodierno lapidis commutando cf. tit. D³ lemma; fortasse transponendus super tit. B.

ΔΒ. Praetores et sacerdotes, a. 106/5. Nunc ad sinistram tituli Δ; in una columna. Ed. Colin Culte 34 n. 13^a cum tab. II Δ (Bull. I. I. 186; Fouill. III 2, n. 5).

ἀγαθῇ τύχῃ τ[ῆς βουλῆς] κ[αὶ τ]οῦ δήμου | τοῦ [Α]θηναίων. [ἐπὶ
ἄρχο]ντ[ο]ς ἐν Δελφοῖς | Ξ[ε]ν[οκράτου] 1, ἐν δὲ | Ἀθ[η]ναῖς Ἀγαθ[ο]-
5 κ[λέου]ς 1, στρ[ατηγ]οῦντ[ο]ς ἐπὶ τοὺς | [όπλίτας Διονυσίου] 3 τοῦ
[Δη]μητρίου, | ἱερέ[ως δὲ τοῦ Ἀπ]όλλωνος Λυσίου | τοῦ Ἀρτέ[μ]ωνος 4,
ἐξηγητοῦ 5 δὲ πυθ[ο]χρήστου Φαίδρου τοῦ Ἀττάλου, καὶ τοῦ ὑπὸ
10 τοῦ δήμου καθεσταμένου ἐξηγητοῦ | Καλλίου τοῦ Ἀβρωνος 6, x x οἷδε
ἦγαγον τὴν Πυθαιδα· |

στρατηγός ἐπὶ τοὺς ὀπλίτας· | Διονύσιος 3 Δημητρίου.
15 ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος· | Λυσίας Ἀρτέμωνος 4.
ἐξηγητῆς 5 πυθόχρηστος· | Φαῖδρος Ἀττάλου.
ἐξηγητῆς ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου καθεσταμ[ένος]· | Καλλίας Ἀβρωνος 6.
20 ἱερ(ο)μνήμων· Ἀσκληπίων Κίττου.
20a (μάντις· Χαρμύλος Χαρμύλου). Cf. infra ad tit. D¹ v. 29. [[λωνίου].
21 οἱ ἐπὶ τὰς προσόδους· | Εἰρηναῖος Εἰρηναίου 7, | Ἀπολλ[ώνιος] Ἀπολ-

In eadem columna, sed in lapide inferiore sequitur tit. D¹.

1 De Agathoclis-Xenocratis anno 106/5 fere constat, cf. Kolbe Att. Arch. 130; hanc quoque Pythaidem III actam esse altero semestri, sc. vere (a. 105), comprobant titt. I₁₁, K₂₁. Ut a. 128 archon Dionysius simul ἀρχι-θέωρος erat (n. 697⁵), sic a. 106 archon Agathocles; cf. etiam titt. C₆, D₂; n. 728 A₁₇. 2 De Dioscuride Marathonio cf. Sundwall Nachtr. PA p. 64, de filio Theotimo (v. 20) ibid. p. 95. 3 Idem Dionysius qui archon a. 128, n. 697 (Pythais II). Co. Fouill. I. I. p. 12 not. 2. 4 De sacerdote Lysia (II) Ἀρτέμωνος (II) cf. PA 9378 et stemma ap. Sundwall Nachtr. PA p. 34. Est affinis (avunculus) cognominis Lysiae (III) Ἀρτέμωνος (III) de quo cf. PA 9379 et stemma ap. Sundwall I. I. et infra a. 97, n. 728 H not. (ἱππεύς). 5 De his exegetis in universum cf. Co. Culte 37; uterque erat ex Eupatridis, cf. a. 26, n. 773₃ ἐξηγητῆς ὁ πυθόχρηστος ἐξ Εὐπατριδῶν et ἐξηγ. ἐξ Εὐπατριδῶν ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου καθεσταμ[ένος]. 6 Hic novus Καλλίας (VI) Ἀβρωνος (III) stemmati familiae clarissimae PA p. 2 additus ap. Sundwall I. I. p. 103. Affinis (filius avunculi) est pythaista tit. D¹ v. 25 Ἀβρων (V) Καλλία (IV). Proavus Ἀβρων (III) Καλλία (II) erat proxenus Delphorum a. 189, n. 585 p. 41 cum not. 7 Idem Irenaeus proxenia Delphica donatur in tit. I. οἱ ἐπὶ τὰς προσόδους praeerant rei frumentariae (*Proviantmeister*), cf. IG II 860: ἐπὶ τὰς προσόδους οἷδε κεχειροτόνηται· ὁ δεῖνα εἰς τὸ μυλωνικόν, .. εἰς τὸ ἀρτοποιικόν, .. ἐπὶ τὴν σιτηράν, .. ἐπὶ τὴν οἶνηράν, cf. quae exposuit Ferguson Klio IX 313 *upon them fell the responsibility for provisioning the miscellaneous crowd, which went to Delphi*.

ΔC. Theori, a. 106/5. Ed. Colin Culte 85 n. 18 cum fig. 12 (Bull. 1.1. 243; Fouill. III 2, n. 9). Maxima pars duarum columnarum periit; de inscriptione tituli Colino frustulum superesse videtur: [συμπέψαντες τὴν πυθαῖδα. Columnae I hic servatur finis:

Κεκρ[οπίδος].	7	θεωροί.
Ἐρμίας Ἀγα--,		Διονυσόδωρος Κανδ--,
Πανδιον[ίδος].		Καλλικρατίδης Κτησι--,
Εὐάνδρος Καλλ--,	10	Ἡράκλειτος Μενάνδ[ρου],
5 ἀρχεθέωρος[ς].		Εἰρηναῖος Πραξιλέ[ους],
Ἀγαθοκλῆς Ἀγαθ[οκλέους]1.		Νίκων Αὐτοβούλου. (<i>infra vacat</i>)

De tituli ambitu permagno quem Co. proponit dubito; cf. laterculos multo breviores Pythaïdum I et II, n. 696 A et 697 B.

D. Pythaistae. Ut primam secunda Pythais, sic tertia secundam multitudine hominum superavit. Nam pro una pythaistarum (puerorum) classe annis 105 et 97 quattuor comparent: duae virorum, duae puerorum. In illis distinguendi sunt: D¹ pythaistae a gentibus (Eupatridis, Pyrrhacidis, Cerycibus, Euneidis) et a Tetrapolensibus delegati, D² a populo Atheniensium sorte creati (κληρωτοί). Praeterea post hipparchum in tit. G₄ πυθαῖστῆς equitum recensetur. In pueris vero filii magistratuum in tit. A₂₀ patres erant subsecuti, reliqui ut antea in columnis enumerantur D³.

D¹. Pythaistae gentium et Tetrapolensium. Pyrphorus, a. 106/5. Sub titulo B, in lapide inferiore. Ed. Nikitsky Herm. XXVIII 1893, 620 (Syll.² 611; Colin Culte 48 n. 13^b cum tab. II A = Bull. XXX 201 = Fouill. III 2, n. 13 cum Add. 287. 290). Ad thesaurum Atticum rettulit Pomtow Rh. Mus. IL 1894, 589.

Pars prior huius columnae, in lapide supra posito incisa, continet titulum B.

	32	ἐκ Κηρύκων.
		Θεμιστοκλῆς Θε[ο]φράστου
		Ἀρχωνίδης Ναυ[κ]ράτου ¹⁴
22 πυρφόρος ⁸ ἡ ἐγ Δελφῶν].	35	Φιλωτάδης ¹⁴ (Ἀρισταίχμου)
Τιμώθ.		<i>vacat versus unus</i>
πυθαῖσται· ἐξ Εὐπατρ[ιδῶν]· ¹⁰		ἐξ Εὐνειδῶν ¹⁵ .
25 Ἀβρων Καλλίου ⁶		Φιλδέξενος Νικίου ¹⁴
Καλλίας Εὐκτῆμον[ος] ¹¹		Διοσκουρίδης Διοσκ[ο]υρίδου ¹⁴
Τιμοκράτης Τιμοκράτου]	40	Νικίας Νικίου.
Θεαῖος Λέοντος.		ἐκ Τετραπολέων ¹⁶ .
⟨μάντις· Χαρμόλος Χαρμόλου ¹² ⟩ v. B _{20a} .		Χαρίσανδρος Φαγόλεω
30 ἐκ Πυρρακιδῶν ¹³ .		ὁ ἐπὶ τὰς ἀπαρχάς·
Αἰνείας Ἡρακλείδου }	44	Ἀμφικράτης Ἐπιστράτου ¹⁷ .
sinistram additi		

Vs. 22—44 in una columna incisi, hic per spatium in duas divisi. Singulae gentes versibus vacuis inter se separatae erant, in prima vero lacuna (v. 29) postea μάντις Χαρμόλος, supra in tit. B₂₀ omissus, est intercalatus; vs. 30/1 extra columnam ad sinistram iuxta vs. 28/9 postea adscripti.

8 ,Cf. n. 728 I₃: ἔλαβεν τὸν ἱερὸν τρίποδα ἐκ Δελφῶν καὶ ἀπεκρίμυσεν, καὶ τὴν πυρφόρον ἔγαγεν Ἀμφικράτης Ἐπιστράτου Ἀθηναῖος et antea n. 697²². Hanc mulierem πυρφόρον sane in eodem plaustro cum illo tripode devectam probabile est. Ignem vero non modo pollutis sacris novum purumque Delphis repetitum esse (Plut. Aristid. 20 θῦσαι δὲ μὴ πρότερον ἢ τὸ κατὰ τὴν χώραν πῦρ ἀποσβέσαντας ὥς ὑπὸ τῶν βαρβάρων μεμιασμένον ἐναύσασθαι καθαρὸν ἐκ Δελφῶν ἀπὸ τῆς κοινῆς ἐστίας), sed etiam per feriarum quarundam certo spatio redeuntium occasionem idem fieri solebat, id quod de Delii Apollinis sacris iam notum erat ex Philostrato Heroici c. 14 (p. 325) καθαίρεται μὲν ἡ Ἀῆμος καὶ καθ' ἓνα τοῦ ἔτους (?) καὶ σβέννυνται τὸ ἐν αὐτῇ πῦρ ἐς ἡμέρας ἐννέα, θεωρὶς δὲ ναὺς ἐκ Δήλου πυρφορεῖ, de Pythio Apolline nunc ex titulis didicimus. Cf. E. Curtius Wochenschr. Kl. Phil. 1895, 640. Cf. etiam Co. Culte 88. Atque cum nunc constet, Pythaidēs deductas esse m. Maio ad ludos Delphicos Heraclea (cf. n. 696 not. init., 698²⁰), apparet totam tripodophoriam spectare ad Thargelia Attica, ὅτε καθαίρουσι τὴν πόλιν Ἀθηναῖοι (Diog. L. II 44).

9 ,Atheniensem mulierem recte agnoscunt Ni. et Pw., missam Delphos ad ignem petendum. Nam ἐγ Δελφῶν non originem mulieris designat, sed arcte cum πυρφόρος coniungendum est, ut sit ἡ ἐγ Δελφῶν πυρφοροῦσα, ut ap. Philostr. est ναὺς ἐκ Δήλου πυρφορεῖ. Dttb. Contra Co. ex Sundwalli silentio (Nachtr. PA) Timo Delpham fuisse censet; sed manifesto iam cum tripode Athenis Delphos erat advecta, ut in reditu sacrum ignem tripode inclusum custodiret.

10 ,De Pythaistis ex certis gentibus corporibusque reipublicae Atticae captis antiquiora testimonia non habemus. De gente Eupatridarum (nam omnem nobilitatem eo nomine hic quidem non comprehendere luce clarius est) cf. Toepffer Att. Gen. 175. 11 Hic Καλλίας (V) est affinis (avunculi filius) Habronis proxime praecedentis. 12 Idem Charmylus a. 97 inter theoros n. 728 C₂₀.

13 ,Pyrrhacidarum gens ceteroqui ignota, sed herois eponymi tenuis memoria exstat apud Hesych. Πύρρακος· ἦρως κατ' Ἐρυσίχθονα γερονός. Ni. fortasse etiam in glossa lexicī Photiani 'Ρακίδα· ὀῆμος Ἀχαμαντίδος huius gentis nomen latere conicit, quia pagi multifariam a gentibus appellati sint.

14 Idem quattuor in Pythaidē IV n. 728 recurrunt: Archonidēs est ἀρχῶν βασιλεύς ib. A₄; Philotadēs, Dioscuridēs, Nicias pythaistae ibid. D¹ vs. 26/9. Hos vero non πυθαῖστας διὰ βίου fuisse (sic Co. Fouill. p. 25), sed a. 97 iterum creatos esse per se apparet.

15 ,Cf. Toepffer Att. Gen. 181; Mus. Rh. XLV 374. Bacchi potissimum cultui hanc gentem interfuisse docet titulus IG III 274 ἱερέως Διονύσου Μελοπομένου ἐξ Εὐνειδῶν, eamque potissimum causam fuisse cur aliquot ex eis inter Pythaistas essent non improbable videbitur reputanti quanti momenti apud Delphos huius dei sacra fuerint (Plut. de ei. ap. Delph. 9, 388 E πρὸς τὸν Διόνυσον, ὃ τῶν Δελφῶν οὐδὲν ἦττον ἢ τῷ Ἀπόλλωνι μέτεστιν).

16 De Tetrapolensibus cf. n. 541¹. 17 De Amphicrate et fratre Epistrato cf. PA 774; iidem magistratus in tetradrachmis fere a. 90, cf. ibid. Nomen supra suppl. Preuner ap. Pomtow Philol. LIV 1895, 592 ex tit. 728 I₄ (ubi a. 97 Amphicrates est tripodophorus) et ex IG II 985 ubi exstat: [- τὰς ἀπ]αρχὰς τῆς πρώτης ἐννεετη[ρίδος ...]άτης Ἐπιστράτου Πε[ριθοῖδης]. Hic pro Koehlerī ('Ἐπιπρ)άτης Couve ad tit. 728 I (Bull.

XVIII 99) supplendum esse [Ἀμφικρ]άτης omnibus probavit, perperam, si quid video, nam ectypo Kirchneri saepius examinato affirmare possumus, in lacuna litteras quattuor vel maxime quinque periisse — ergo fuisse [Εὐκρ]- vel [Επικρ]άτης —, ad sex vero supplendas (sc. [Ἀμφικρ]άτης) spatium nullo modo sufficere (consentit Ki. qui tertium fratrem agnoscendum esse coniecit). Sed ut sit Amphicrates perscriptus, tamen ea quae sagacius quam verius suppl. et exposuit Co. Culte 136 sqq. (probavere Ferguson Klio IX 309, Wilhelm Jahresh. XVII 1914, 84, alii), stare non possunt. Qui cum verba tit. *L*₈ τὰν ἱερὰν νομιζομένην Πυθαῖδα δι' ἐννεετηρίδος πεμψάντων Ἀθηναίων ad ipsam πρώτην ἐννεετηρίδα modo allatam pertinere sibi persuaserit, tit. illum Atticum maximae molis (IG II 985) in quo de solis primitiis Deliacis agitur, ad Delphos rettulit (sic etiam Couve l.l.) et praescripta longe aliter ac Koehler sic suppl. (Culte 137): [ἀγαθῇ τύχῃ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων. ὁ χειροτονημένος ἐπὶ τὴν ἑξαποστολὴν τῆς ἱερᾶς Πυθαίδος καὶ ἐπὶ τὰς ἀπαρχὰς τῆς πρώτης ἐννεετηρίδος Ἀμφικράτης Ἐπιστάτου Πε[ριβοί]δης, ἀνέγραψε τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Δήλῳ ἀρχόντων τὰς ἀπαρχὰς τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου, δ. 101. ἐγ Μυρρινούττης εἶπεν. Amphicratem enim et a. 106/5 (supra v. 44) et hac ennaeteride a. 102/95, sc. ab a. 106 ad 95 continuo officio τοῦ ἐπὶ τὰς ἀπαρχὰς esse functum. Neglexit vero Co., quod a. 97 non Amphicrates, sed Serapio ipsis verbis ὁ ἐπὶ τὰς ἀπαρχὰς τοῦ θεοῦ significatur (n. 728 *B*₃), et cum Delphis ennaeteris iam a. 106/5 (*L*₈), Deli autem prima a. 102 commemoretur, elucet Delphicas diversas fuisse a Deliacis. Quod per se patebat; nam non solum Delphis ennaeteridas ab antiquissimis temporibus exstisisset et rursus fine saec. III fictas esse notum est (Philol. LIV 248), sed etiam eas quibus pompae Pythaidēs (ab a. 106) Delphos agebantur nullo modo confundi licet cum illis quibus (ab a. 102) primitiae octo annorum una seu Delo Athenas apportabantur, seu hic in fine a. 95/4 incidebantur. Supplementa igitur Koehleri [ὁ ἀρχιθέωρος τοῦ ἐν Δήλῳ δήμου .. ἑξαποστολὴν τῶν θεωρῶν τῶν ἀπαγόντων τὰς ἀπαρχὰς .. ἀνέγραψεν τῶν ἱερῶν καὶ ἀρχόντων] ab editore futuro nonnisi paulo erunt mutanda, longioribus Coliniānis fere abiectis, Pythiusque Apollo cui primitiae a magistratibus Deliacis et Atticis offeruntur, non ad Delphos pertinet (Co.), sed ad Athenas et ad τὸ Πύθιον notissimum de quo cf. n. 127_{10.33} cum not. 2; n. 166 lemma; Judeich Topogr. Ath. 344. [De Pythio Deliacō semel tradito cf. Lebègue Rev. arch. 1886, 250].

18 Supplevi vs. 1. 2. — Inscriptio tituli Attici ante v. 1 periit. Quamvis duodecim pythaiatae ibi exstent — tertius ille Apollonius qui Delphis v. 15 recensetur, Athenis vero deest, videtur errore iteratus —, tamen hi non singularum tribuum vicem praestant, nam e.g. bini sunt Acamantidis (vs. 1. 4), Leontidis (2. 3), Cecropidis (8. 9), cum Erechtheis, Pandionis, Hippothontis desiderentur. 18^a In lapide ΚΗΡΩΤΩ. Co. 19 Cf. schol. Patm. ad Demosth. Lept. 21 (Bull. Hell. I 1877, 147): ἐστὶν ἄπορες· οἱ τὰς φυλάδας ἐν τοῖς Διονυσίοις καὶ Παναθηναίοις τρέφοντες. Co. Culte 51². 20 Hic versus postea erasus (Co. Fouill. p. 22).

ΔD^2 . Pythaistae per populum sortiti, a. 106/5. Duo exempla servata: *Delphicum* (ad dextram tituli F) ed. Colin Culte 48 n. 14 cum tab. II A (Bull. XXX 201; Fouill. III 2, n. 14 cum Add. p. 288). *Atticum*, supra fractum, in pila marmorea ad Dipylum reperta ed. * Koehler IG II 955.

Delphis:

[ἀρχιεθεω]ρος πυθαιστῶν·
αθο[κλῆς] Ἀγαθοκλέους¹.
πυθαῖστ[α]ί κ(λ)ηρωτοί^{18a}.

Ἡρακλε[ίδ]ης Καλλιμάχου
Σωσικρά[της] Νικοστράτου
Ἀπολλων[ίδ]ης Ἀπολλωνίου
Μητροδωρος Ἑρμώνα(κτος)
Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου
Σώστρατος Λακρατεῖ(δου)
Νικάνωρ (Ἑρμῖππου)
Τιμογένης Τιμογένου
Ἑρμῖππος Ἀπολλωνίου }
Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου }
Φιλιστίδης Σωσιγένου
Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου

Διονυσόδωρος Ἀπολλωνίου.

ἐστιάτωρ¹⁹.

[Διονύσιος Ζήνωνος]²⁰

[Τεισά]νωρ Ἡρακλείδου.

Athenis:

v.13 ἀρχιεθεωρος κατὰ τὰ πάτρια·

14 Ἀγαθοκλῆς Ἀγαθοκλέους¹ Αἰζωνεύς.

1 [Ἡρακλε]ίδης [Καλλιμάχου] Ἰφι[τι]άδης¹⁸

2 [Σωσι]κράτης Νικοστράτου Παιονίδ[ης]

3 [Ἀ]πολλωνίδης Ἀπολλωνίου Ὑβιάδης

4 [Μητ]ρόδωρος Ἑρμώνακτος Ἑρμείος

6 [Ἀπο]λλώνιος Ἀπολλωνίου Ἀγκυλῆθεν

7 Σώστρατος Λακρατείδου Ἰ[κ]αριεύς

5 [Νικά]νωρ Ἑρμῖππου Ἀφιδναῖος

10 Τιμαγένης Τιμαγένου Ἀχαρνεύς

8 [Ἑ]ρμῖππος Ἀπολλωνίου Ξυπεταιών

9 [Ἀ]πολλώνιος Ἀπολλωνίου Ξυπεταιώ[ν]

11 Φιλιστίδης Σωσιγένου Ἀφιδναῖος

12 Διονυσόδωρος Ἀπολλωνίου Κριωεύς[ς].

15 ἐστιάτωρ κατὰ τὰ πάτρια·

16 Τεισάνωρ Ἡρακλείδου Ἰφιστιάδ[ης].

corona

corona

D^3 . Pythaistae pueri, a. 106/5. Ad dextram tituli D^1 . Columnas I et II ed. Nikitsky Herm. XXVIII 1893, 620; laterculum integrum ed. Colin Culte 44, n. 17 cum tab. II A (Bull. XXX 197; Fouill. III 2, n. 15 et Add. p. 288).

Lemma catalogi interiit, sed ex frustulo initii col. I ap. Co. Add. mihi quidem concludendum videtur, in lapide superiore supra has columnas non titulum A cum archontibus fuisse immissum (quod nunc in thesauro factum vides), immo vero ibi pro A fragmentum quoddam amissum, permagnum, esse supplendum, quod partes superiores columnarum I—III et insuper lemma laterculi D^3 continebat. Quod comprobatur litteris initialibus versuum sex ad dextram catalogi A_{2-7} et unius ad A_{11} servatis (necnon littera una A in fine versus ad sinistram tit. G_{14} superstitis), delineatis quidem l.l. tab. II A (melius Bull. XXX tab. V A), sed in commentario a Colino neglectis. Quae litterae ad hodiernum locum columnae laterculi A non quadrant. Quibus accedit quod fragmenti A margo inferior servatus est, sed infra ultimum versum eius nullum vestigium lemmatis D^3 exstat quamvis ipse catalogus D^3 nunc marginem superiorem lapidis sui attingat. Videntur igitur Pythaistis pueris 69 in col. I—III recensitis haud pauci in lapide superiore antecessisse.

Catalogus continet 3×23 nomina cum patronymicis.

Δ*E*. Canephorī tredecim, a. 106/5. Sub titulo *D*¹, in lapide supposito. Ed. Colin Culte 87, n. 29 cum tab. I *A* (Bull. XXX 245; Fouill. III 2, n. 30 cum tab. II 3).

[χανηφόροι αἶδε ἐκ - σι - ντιδῶν 21· (13) | - ιι - Ἀβρωνος, | --, |
5 Π[- 71 - Ἀπολ]λωνίου, | Πα --, | Δαμε --, | Μηνι --, | Ἀθην - ιι - ου, |
10 Ἀπο - ιοι - ωνος, | Λα - ιοι - ου, | Ἡρα --, | Μυᾶσις Ἀρισ[τ - σι -], | Καλ -
λινίχη Αἰσχίνου, | Ἀρχίππη Δρομοκλέους. | *vacat*

Δ*F*. Ephebi, a. 106/5. Ad dextram tituli *G*. Ed. Colin Culte 74, n. 16 cum tab. II *A* (Bull. XXX 228; Fouill. III 2, n. 25 cum tab. V 2 et n. 254).

ἐπὶ Ἀγαθοκλέους¹ ἄρχον[το]ς Ἀθήνησιν, κοσμη[τ]οῦ δὲ τῶν ἐφ[ύ]βων
ἐφηβοί²² οἱ προπέμψαντες τὴν πυθαΐδα. [Ἀλ]κίμου τοῦ Καλλίππου,
Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου, Ἀρναῖος Βα[κχ]ίου, Ὀλυμπιόδωρος Σατυρίωνος,
κτλ. κτλ. κτλ.

Col. I et II continent 2 × 41 nomina cum patronymicis, col. III tantummodo 15, quos sequuntur παιδευταί octo.

Δ*G*. Equites, a. 106/5. Inter titulos *D*³ (a sinistra) et *F* (a dextr.). Ed. Colin Culte 82, n. 15 cum tab. II *A* et 83, n. 30 cum tab. I *A* (Bull. XXX 239. 240; Fouill. III 2, n. 28 cum tab. V 2 et add. p. 290).

21 De canephoris cf. n. 696⁶; -ντιδῶν videtur esse nomen gentis. Π. 71. et Καλλινίχη habuerunt fratres pythaistas pueros Ἰεροκλῆν Ἀπολλωνίου (*D*³ col. III₅) et Μελάνθιον Αἰσχίνου (ib. III₂₃). Tres canephorī repetuntur in catalogo IG II² 1034, cf. n. 718². 22 Anno 138 ephebi aderant minime 58 (n. 696*D*); a. 128 attici 69, delphici 12 (n. 697*E*); a. 106 ephebi 97 (supra); a. 97 ephebi 66 (n. 728*F*). Quos sane non omnes illorum annorum ephebos Atticos fuisse patet et demonstratur donario IG II 5, 1226*d*: οἱ ἐφηβεύσαντες ἐπὶ Ἀγαθοκλέους ἄρχοντος | Ἑρμεῖ | Ὀλυμπιόδωρος Σατυρίωνος | Ἐρχιεύς (v. supra col. III₁) κτλ., nam ex octo ephebis ibi recensitis duo supra in tit. *F* desiderantur (Τιμησιάνης Τιμησιάνατος, Νέων Νέωνος). Cui relationi respondet numerus annuus fere 125 épheborum tunc Athenis degentium quem computavit Dumont Eph. att. I 51 (Co. Culte 76).

23 Equites ita dicti aderant: a. 138 nulli! (n. 696); a. 128/7 numerus incertus (n. 697*F*) + 59 equites (ibid. *G*); nunc 78, sc. a. 106/5; denique a. 97 numerus incertus quorum 4 primi servati n. 728*G*. De veris militibus equestribus v. not. 25. 24 Hipparchus, filius eius adultus pythaista, tarantinarchus (cf. n. 697¹¹), phylarchi (cf. ibid. not. 10), necnon γραμματεῖς col. III₃₈ manifesto repraesentant praesides τοῦ κοινοῦ τῶν ἱππέων (n. 697*K*₃).

25 Idem victores in tit. *H* coron. 1—5. 26 I.e. συμπεμφθέντες στρατιῶται. Nam hi 30 συστρατιῶται (col. III₄₁—IV₃₉) et 9 ἱππεῖς (col. IV₄₂ sqq.) intellegendi sunt — ut exposuit Ferguson Klio IX 308² et Hellenist. Ath. 127 — veri milites pedestres et equestres exercitus Atheniensium qui Pythaidi III praesidio sunt, dum, *les jeunes gens de bonne famille, comme éphèbes ou comme cavaliers* [col. I₁₄—III₄₀], *ne font guère que parader dans*

[ἐπ] Ἀγαθοκλέους ¹ ἄρχοντος Ἀθήνης[ιν, οἷδε]	Hic est tit. H5 incisus:		
[οἷ] ἱππεῖς ²³ οἱ ἀγαγόντες τὴν Πυθαῖδ[α].	-- ἐκ πάντων		
ἱππαρχος ²⁴ Κράτων Ἀπολλωνίδου.	[ἀκάμ]πιον		
πυθαῖστῆς Ἀπολλωνίδης ²⁵ Κράτωνος. ———→	Ἀπολλωνί-		
ταραντίναρχος Λύσανδρος Γλαύκου.	δης ²⁵ Κρά-		
φύλαρχοι Πτολεμαῖδος Ἡράκων Χαρικλέους.	τωνος. } in corona		
Αἰαντίδος	Ἀχαμαντίδος.	(sc. συστρατιῶται)	
Εὐκλῆς Ἡρώδου.	Τιμοκράτης,	Κράτης,	Ἀπολλώνιος Διονυσί(ου),
ἱππεῖς.	Κτησιχλῆς,	Δημήτριος,	Κτήσαρχος,
Ἐρεχθεΐδος.	Δημήτριος,	Ζητήριον,	Μνησίθεος,
[Β]ύπτακος,	Διονυσόδωρος.	Φανόλεως,	Διοκλῆς,
[Π]υρικλῆς,	Οἶνεΐδος.	Θεόδοτος,	(Ε)ῴβιος,
[Ε]ρηναῖος,	Μενεκράτης,	Ἀρίστων.	[Π]ροκλῆς,
[Α]θηνόδωρος.	Δημοκράτης,	Ἀντιοχίδος.	[Βάκ]χιος,
[Α]ιγεΐδος.	Καλλίας,	Ἀρτέμων,	[Παν]ταχλῆς,
.... φίλος,	Καλλισθένης,	Εὐδημος,	... ἱπατρος,
[Α]πολλώνιος,	Ἰερώνυμος,	Βούλων,	 ἀγόρας,
.. 71. Ἀβρωνος,	Νικοκράτης.	Ἀλέξανδρος ²⁵ ,	.. 25
.. 25	[Κε]χροπίδος.	..	..
.. τη (...),	Κηφ[ι]σόδωρος,	[... ω]ν,	..
[Ἡ]ράκλειτος,	Θεο...ος,	.. 61. ἄνδρος.	..
Νικογένης Λυάν(δρου),	Φιλά[ν]δης,	[Α]τ[α]λίδος.	Μένιππος,
Ἰέρων Ἰερωνος,	Διοπεΐθης,	 σκλῆς,	Ἀπολλωνίδης,
Ἐργολῆς,	Φιλήμων,	Ζ....,	Μελίτων,
Δέσπνδρος Σατύ(ρου).	Διόδοτος,	Μ[ι]νόφιλος,	Εὐκλῆς,
Πανδιονίδος.	Ἀγάθιππος,	Μ[ι]νόφω[ν],	Διονύσι[ος],
Ἰάσων,	Προκλῆς,	Σώ[τ]ρατος,	Ἀριστ[ο]κλῆς,
Σέλευκος.	Ἐστιαῖος,	Πα[ρ]χάιος,	Κ... σιπος,
Λεωντίδος.	Σθένελος,	Ῥό[δ]ιππος,	Ἀρίστων,
Ἐπιχλῆς,	Ἀχαιός,	Ἀπ[ο]....ος Εὐβ[....] ²⁵ ,	Εὐφημος,
Νιχάνωρ,	Διονύσιος.	Θε[ο]...ετος,	Κράτης,
Διονύσιος,	Ἴπποθωντίδος.	Θ[ε]όφιλος.	Ἀσκληπιογένης,
Εἰρηναῖος.	Εὐδοξος,	γ[ο]α[μ]ματεὺς ²⁴	Ἄτταλος,
Πτολεμαῖδος.	Διονύσιος Ξενο[...],	ἱππέων.	Δημοκλῆς.
Πολύκλειτος,	Μνάσων Διοδώ(ρου),	Λέων.	
Φάεννος Φάεν(νου),	Διονύσιος.	συστρατιῶται ²⁶ .	
Βασίλειδης ²⁵ ,	Αἰαντίδος.	Δι[ο]γένης,	ἱππεῖς ²⁶ .
Εὐφάνης Τιμω(ν...),	Διοσκουρίδης,	Ζ[ώ]πυρος,	Λεωντίδος.
Μνασίας,	Κράτερμος,	Ἀ[ρ]τεμ[ι]δωρος,	Ζωῖλος Κλεάν(δρου),
Κλειτόμαχος,			Νικήτης ²⁷ .
Φιλωτάδης.			

Πτολε[μ]αῖδ[ο]ς | Λ...ος.

48 Κεχροπίδος. Σαραπίων,
Ἀπολλοδόωρος.

les fêtes' (Co. add.). 27 Νικήτης diversus
a patre Chrysidis in tit. K honoratae, cuius
tribus Erechtheis erat (sc. Περγασῆθεν, cf.
not. 30).

50 Ἴπποθωντίδος | Μήδεος.
Πανδιονίδος | Δωσίθεος.
55 Ἀντιοχίδος | Ἀνδροκλῆς.
Ἄτταλίδος | Κηφισόδωρος.

ἄρχ[οντος | Ξενοκράτ]εος¹, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξάμηνον
Τιμολέωνος τοῦ Ἑ[μ]ενίδα, Νικοδάμου τοῦ | Στράτωνος, γ[ρ]αμμα-
τεύοντος δὲ βουλᾶς Ἀρχωνος τοῦ Καλλικράτεος.

ΔΚ. Chrysis sacerdos, quae cum Pythaide III Delphos per-
venit, ibi honoratur, a. 106/5. Athenis in radicibus arcis, nunc in
museo nat. Ed. * IG II² 1136 (IG II 550; GDI 2685; Colin Culte d'Apoll. 91,
n. 20, Bull. XXX 249).

α (Δελφῶν²⁹ οἱ ἄρχοντες καὶ ἡ πόλις Ἀθηναίων ταῖ | β βουλᾷ καὶ τῷ
δάμῳ χαίρειν. x τοῦ γεγονότος | c ὑφ' ἁμῶν δόγματος Χρυσίδι Νι-
κήτου θυγατρὶ, ταῖ | d ὑμετέροις πολίτιδι, ὑπογεγράφαμες τῷ δεῖνι τοῦ) |
1 [δεῖνος Ἀθ]ηναίῳ, τῷ [ι προ]ξένῳ, τ[δ] ἀντίγραφον, [δ]πω]ς εἰδῆτε. x x
ἔρρωσθε. x x ἐπειδὴ τοῦ δά[μου] | τοῦ Ἀθηναίων ἀγαγόντος τὰν Πυθαίδα
5 τ[ῶι] | Ἀ]πόλλωνι τῷ Πυθῷ μεγαλομερῶς καὶ [ἀξί]ως τοῦ τε θεοῦ καὶ
τᾶς αὐτοσαυτοῦ ἀρετᾶς, | π[α]ρεγενήθη μετὰ τᾶς Πυθαίδος καὶ ἡ τᾶς
Ἀ[θ]άνας ἱέρεια Χρυσίς³⁰, Νικήτου θυγάτηρ, καὶ τ[ά]ν | τε ἐπιδαμῖαν
καὶ ἀναστροφάν ἐποιήσατο | καλὰν καὶ εὐσχήμονα καὶ ἀξίαν τοῦ τε
10 δά[μου] τοῦ Ἀθηναίων καὶ τᾶς ἀμετέρας πόλιος· ἁγαθὰ τύχα· δε-
δόχθαι τᾷ πόλει τῶν Δελ[φῶν], x ἐπαινέσαι Χρυσίδα, Νικήτου Ἀθηναίου |
θυγατέρα, καὶ στεφανῶσαι αὐτὰν τῷ τοῦ | θεοῦ στεφάνῳ ὡς πάτριόν
15 ἐστὶν Δελφοῖς· [δε]δόσθαι δὲ αὐταῖ καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς πόλ[ιος] |
προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, | ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐμ
πᾶσι τοῖς ἀγῶνοις οἷς | [ἡ] πόλις τίθητι, καὶ γὰρ καὶ οἰκίας ἔγκτησιν
20 καὶ | τᾶλλα τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις
τᾶς πόλιος ὑπάρχει. x x ἄρχο[ν]τος Ξενοκράτ[η]ς¹ (sic) τοῦ Ἀγχιλαίου,
βουλευόντων | τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Τιμολέωνος τοῦ Ἑμ[ε]νίδα,
Νικοδάμου τοῦ Στράτωνος, x γραμματε[ύ]οντος δὲ βουλᾶς Ἀρχωνος τοῦ
25 Καλλικράτε[ος].

Δ ε λ φ < Δ ε λ φ > ὦ ν ἡ π ό λ ι ς
30 in corona: Χρυσίδα | Νικήτου | Ἀθηναίου θυγατέρα.

ΔL. Synodus technitarum Attica Delphis honoratur, a. 106/5(?).
In latere meridionali thesauri Attici, in ordinibus lapidum quinto et quarto
supra euthynteriam (vs. 1/23 et 24/46 in duobus lapidibus iuxta positis,

Delphorum civitas exemplar decreti cum epistula ad Athenienses data
miserat proxeno Delphorum Attico (nomen perii), qui curasse videtur, ut
utrumque documentum stelae incideretur. 29 Initium amissum, sc.
vs. a—d, supplevi ex tit. L₁ et n. 770 A₃. Sed etiam in v. b de τῶν γεγονό-
των (vel δεδομένων) ὑφ' ἁμῶν τιμῶν Χρυσίδι κτλ. cogitari potest, cf. n. 770 B₃.—
Vs. 1/2 suppl. Hi. 30 Χρυσίς Νικήτου Περγασῆθεν PA 15583; ἱέρεια Ἀθηνᾶς
Πολιάδος in tit. votivo IG II Add. 1392b. Stemma familiae PA 10759.

vs. 47/61 in tertio infra lap. primum). Ed. Colin Culte d'Apoll. 114 n. 49 cum fig. 21/23 (idem Bull. Hell. XXX 1906, 273, n. 49 et Fouill. III 2 n. 48 cum tab. V 3, vs. 1/23). De tempore Klaffenbach Symb. hist. coll. artif. Bacch. 68. Δελφῶν οἱ ἄρχοντες καὶ ἡ πόλις τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις χαίρειν· [τᾶς δοθείσας ὑφ' ἁμῶν] ἀποκρίσιος⁴⁰ ὑπογεγράφαμες ὑμῖν τὸ ἀντίγραφον, ὅπως εἰδῆτε]. *vacant* 211. ἔρρ[ωσθε]. | ἐπειδὴ οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ ἐπι[μελητὰς] αὐτῶν Ἀλέξαν[δρος] Ἀ[ρίστωνος]³¹, [χωμικός] | ποητάς, εὐσεβῶς (ἔχοντες)³¹ ποτὶ τὸ θεῖον, καὶ τὸν αὐτοσαυτῶν δᾶμον τιμέ[οντ]ες, καὶ συναύξειν αὐτῶν
5 θέλοντες τὰ π[οτὶ τοὺς] | θεοὺς ἀνέχοντα διὰ τὸ πρῶτους αὐτοὺς εὐ(ε)ρ(γ)ετὰς³¹ γεγονέναι πάσ[ας] παιδείας καὶ σκανικῶν ἀγώνων κτιτὰς, πάντων τῶν | ποτὶ δόξαν διατεινόντων μάλιστα πεφροντίκων³², ἐφ' οἷς τὰν τε ἀσ[υ]λίαν ἔχοντι καὶ τᾶλλα τίμια ποτὶ τὰν ἀσφά[λειαν καὶ] | δόξαν διατεινόντα παρὰ τε Ἀμφικτιόνων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλάνων καὶ τῶν ἀγειμένων Ῥωμαίων· ×× νυνὶ τε, κατὰ τὰ [πάτρια] | καὶ τὰ προεψαφισμένα τὰν ἱερὰν νομιζομένην Πυθαῖδα δι' ἐννεετηρί-
δος³³ [π]εμψάντων Ἀθηναίων κατὰ τὰν μαντείαν τ[οῦ] θεοῦ | ἐφ'

Vs. 1 et 3 ἐκθέσει distincti. — V. 1 fin. [ὑφ' ἁμῶν] et 2 ὅπως εἰδῆτε suppl. Wilhelm Beitr. 147; v. 13/14 [γενό]μ[εν]ον η[ῦ]ξησαν idem ap. Co. add. | Nomina v. 19/20 [Ἀπολ]λωνίδου et [Ἡ]ράκ[λει]τον et [Διο]κλέους, v. 25 Π[ολυ]νίκου, 26 Φιλ[οκρ]άτην suppl. Kla., v. 28 [Ἀριστόδημο]ν deleuit idem 51, 18^a.

Tit. rettulerunt Co. ad a. 97 (Pythaidem IV), Kla. ad a. 94, sed pertinet nullo dubio ad Pyth. III, sc. a. 106/5. Nam in pariete omnes huius Pythaidis titt. iuxta positi sunt in lapidum ordinibus IV—VII (excepto uno I), cum textus Pythaidis IV supra illos conegrati sint, sc. in ordinibus VII—VIII (excepto uno 728 K). Porro quae in lemmate tit. D de multitudine hominum reliquas Pythaides superante exposuimus, comprobantur vs. 10 πολυπλάσιονας θυσίας καὶ ἀπαρχὰς καὶ ἐπιμελείας τᾶν πρότερον ποιησάμενοι. Causas vero prosopographicas, quas attulit Kla., rectius ita interpretamur, ut poetae Dionysius v. 36 et Lysias v. 30 (in prosopogr. ap. Kla. n. 51 et 115) avi fuerint illius pythastae pueri a. 106 duorumque epheborum a. 97, — nam ephebi anni 97 non a. 94 poetae laudari possunt —, Philonides vero (Kla. n. 169) citharista pythicus v. 32 pater sit cognominis ephebi a. 97. Neque sententiam Colini stare posse qui ennaeteridas Delphicam et Deliacam confudit, in not. 17 enarravimus.

³¹ Verba suppleta et emendata exstant in tit. simillimo Pyth. IV a. 97, n. 728 K, in quo etiam idem Alexander epimeletae et architheori officio fungitur. ³² Emendavi pro πεφροντίκην Colini, cf. δέδωκάν al. n. 705²².

³³ De ennaeteride v. not. 17. Non obloquar, si quis ex verbis νυνὶ τε — δι' ἐννεετηρίδος πεμψάντων conciat, inter a. 128 et 106 unam vel plures Pythaides, sc. a. 114 (et a. 122?) esse actas, quarum titt. seu perierunt seu nunquam erant incisi. Neque enim verba illa verti possunt: abhinc pompae per enna-

ὕγιειά 34 καὶ σωτηρίαί πάντων τῶν πολιτῶν καὶ τέκνων (καὶ) γυναικῶν
 10 καὶ τῶν φ[ι]λων καὶ συμμάχων, τάς τε πατρίους θυσίας ἐπέ[θυ]σαν
 μεγαλομερῶς τῷ θεῷ, καὶ τὰν πομπὴν ἐπεκόσμησαν καλῶς καὶ
 ἀξίως τ[οῦ] θεοῦ καὶ τᾶς πατρίδος τᾶς ἰδίας καὶ τᾶς συνόδου | καὶ τᾶς
 αὐτοσαυτῶν ἐμ πάντοις εὐφαιμίας καὶ ἀρεταῖς, πολυπλασίονας [θυσί]ας
 καὶ ἀπαρχὰς καὶ ἐπιμελείας τᾶν πρότερον ποιησά[μενοι], ×× τὸν μὲν
 πάτριον παιᾶνα μεγαλοπρεπῶς ὑμνήσαντες, ἀπαρχ[αῖ]· 35 δὲ ἀγ[ώ]νων
 διὰ τῆς ἑαυτῶν ἐπιστήμης μέλψαντες τὸν [θε]όν, κεχαρισμέναις δὲ καὶ
 ἀειμνήστοις χάρισιν τιμῆσαντες τὸν [πα]τρῶιον [Ἀ]πόλλω, δι' ὧν τὸν
 μὲν ἀρχηγὸν τῆς εὐσεβείας [γενέ]μ[εν]ον η[ῶ]ξήσαν ὅσον ἐφ' ἑαυτοῖς,
 τῷ δὲ θεῷ ἀπένειμαν τιμὰς διὰ [τ]ῶν ἰδίων ἐπι[τ]ηδε[υ]μάτων,
 15 ἐπιμελητὰν μὲν καὶ ἀρχεθέω[ρον] | ἐξ ἑαυτῶν ἀποστείλαντες
 Ἀλέξανδρον Ἀρίστωνος κω[μι]κὸν ποητάν, θεωρ[οῦς] δὲ (7) Διοκλῆν
 Αἰσχίνου 36 τραγικὸν ὑποδιδάσκα[λον], Γλαυκίαν Ἡρακ[λεί]δα 37 κωμω-
 δόν, Ἀριστομένην (Ἀρίστομ[έν]ην) Ἀριστομένεος τραγικὸν ποητάν,
 Ἀγαθοκλῆν Σωκράτους κωμωδόν, | Ἀρίστωνα Μενελάου τραγικὸν
 ποητάν, Χαιρέστρατ[ο]ν Φιλάγρου τραγικὸν συναγ[ων]ιστάν, - ει -]να
 Ποσειδωνίου τραγ[ικόν] συν[α]γωνιστάν, διδάσκαλον δὲ [τῷ] μεγάλου
 χοροῦ Διοκλῆν Αἰσχίνου τραγικὸν ὑποδιδάσκαλον, κειθαριστὰς
 δὲ (5) - ιοι - [...] Δημήτριον Μοσχίωνος, Ἀπολλώνιον . . . ναίου,
 Διονύσιον Διονυσίου, Λεωνίδην [Ἀπολ]λωνίδου, καὶ τοὺς ποτικτιθαρί-
 20 ζοντας Ἡ[ράκ]λει[στον] Θεοβίου, Διονύσιον Σιμάλου, Σόλωνα [Διο]-
 κλέους, καὶ τοὺς αὐλητὰς (6) Ἐρητυμένην Θε[οδ]ώρου, Ἄγωνα Κλέω-
 νος, Κλειτοφῶντα Μηνοδό[το]ν, Θεόδωρον Ἐρητυμένου, Εὐνομον Νικ[ο]-
 δρόμου, Λέοντα Λέοντος, καὶ τοὺς ἄσομένου[ς] τοὺς τε παιᾶνας
 καὶ τὸν χορὸν (43) Γλαυκίαν Ἡρα[κ]λείδα 37, Ἡρακλ[ε]ίδαν Καλλι-
 σθένης, Ἀρισ[τ]ομένην Ἀριστομένου, Ἀγαθοκλῆν Σωκρά[τ]ου, Ἀάχητα
 Δώρου, Καλλιφάνην Κτησάρχου, | [. . . . - ιοι - ο]ν, Ἀνθεστήριον Ἀν-
 θ[ε]στήριου, Θεόδωτον Πραξέου, Ἡφαιστίω[να] Ἑστιάου, Ἀρίστωνα
 Μενελάου, Διογένη | - ιι -, - ιοι - ρίου, Δωρόθε[ον] Πλάτων[ος, . .]ωνα
 Ἀρίστωνος, Διονύσιον Σιμ[ά]λ[ου], Δημή[τρι]ον Ἰσιδώρου, Ἀπολλώνιον |

eteridas aguntur', sed indicant: ,nunc, cum Athenienses secundum anti-
 quiora decreta Pythaidem post ennaeteridem egerunt'. 34 De hac for-
 mula cf. n. 699³¹. 35 Supplevi, cf. v. 11; Co. habet ἀπ' ἀρχ[α]ς quod brevius
 est et sensu cassum. 36 De singulis hominibus est prosopographia
 collegii Attici adeunda quam composuit Kla. 49. 37 Idem Heraclidas
 necnon permulti technitarum vs. 16/21 et 30sq. enumeratorum simul
 paeonibus cantandis interfuerunt et inter illos 43 cantatores v. 22sq.
 recurrunt; de quibus cf. prosopogr. ap. Kla. 49.

- 25 [Καλλιστρά]του, Δωρόθεον Θεοδώρου, [Ἐ]πιμ[εν]εῖδην Ποιμανδρίδου, Ξενόφαντ[ον] Εὐμάχου, Σόλωνα Π[ολυν]ίκου, Διονύσι[ον] | -τι-]νος, Θεόδοτον Πυθίωνος, Εὐ[βι]ον Εὐβίου, Ἀνδρέαν Ἀνδρωνος, [Φι]λ[οκρ]άτην Φιλοκλέους, Φιλώταν Φιλώτ[ου], -τι-]μον | . . . ρου, Πολλίωνα Φιλίππου, Πολύφ[ρ]ονα Πολύφρονος, Διογένην Θεοτίμου, Διονύσιον Μιλτιάδου, Νικοκράτην Θεοπόμπου, | . . . τωνα Ξενοκλίδου, Ἀρχοντα Ἀριστοδ[ή]μου (Ἀριστόδημ(ο)ν), Ἀρχιππον Νικαίου, Ἀριστοκράτην Τιμογένου, Ζωῖλον Ἐπιγόνου, Θεόφιλον | Δωροθέου, Λυκίσκον Φιλοκλέους, Διονυσόδ[ω]ρον Διονυσοδώρου, ×× ἐξάπαστειλαν δὲ καὶ τοὺς συναγωνιζα-
 30 μένους τὸν θυμελικὸν | ἀγῶνα καὶ τὸν σκανικὸν ἐν ταῖς τοῦ θεοῦ [ἀμ]έραις 38, ἐπὼν ποιητὰς Ἀρίστωνα Μενελάου, Διοφάνην Θεοδώρου, Λυσίαν Λυσιμάχου, | καὶ βραψφδοὺς Κάλλωνα Κάλλωνος, Θεόδ[οτ]ον Πυθίωνος, Ξενόφαντον Εὐμάχου, αὐλφδὸν δὲ Δημήτριον Ἰσιδώρου, κιθαριστὰν | δὲ πυθικὸν (δὲ) Φιλωνίδα Φιλωνίδου, α[ὐλ]ητὰς δὲ Ἐρτυμένης (sic) Θεοδώρου, Ἄγωνα Κ[λ]έωνος, Κλειτοφῶντα Μηνοδότου, | κωμφδοὺς δὲ Γλαυκίαν Ἡρακλείδα 37, Ἀγα[θο]κλῆν Σωκράτου, Καλλικράτην Καλλικράτου, [Δ]ημήτριον Δημητρίου, καὶ τοὺς | συναγωνιζαμένους τούτοις (6) Θεόδοτον Βασιλείδου, Φιλόξενον
 35 Φιλόξενου, Θεόδωρον Θεοδώρου, Σόλωνα Σόλωνος, | Πausανίαν Λυκίσκου, Θόαντα Νουμηνίου, [π]οιητὰς δὲ σατύρων (5) Ἀριστομένην Ἀριστομένου, Ἀρίστωνα Μενελάου, Σοφοκλῆν | Σοφοκλέους, Διογένην Διογένου, Διονύσι[ον] Κηφισοδώρου, τραγῳδοὺς δὲ Δημήτριον Θεοδοσίου, Πραξιτέλην Θεογένου, | καὶ τοὺς τούτοις συναγωνιζαμένους (7) Κάλ[λ]ων (sic) Κάλλωνος, Θεόδοτον Πυθίωνος, Φιλόνικος (sic) Ἑρμῶνος, Νίκωνα Ἀριστίωνος, | Ξενόφαντον Εὐμάχου, Εὐδίκον Ἀλκίμου, Δη[μ]ήτριον Ἀριστοδήμου, ποιητὰς δὲ τραγῳδιῶν Ἀντίοχον Ἀντιόχου, Ἀπολλώ[ν]ιον Καλλιστράτου. ×× ἔπως οὖν καὶ Δελ[φ]οὶ μναμονεύωντι
 40 τὰς καταξίας χάριτας ἀποδιδόντες. ×× ἀγαθαὶ τύχαι. | δεδόχθαι τῷ πόλει τῶν Δελφῶν, ἐπαιν[ε]σαι τε τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν, καὶ στεφανῶσαι χρυσ[ῶι] 39 | στεφάνῳ τῷ τοῦ θεοῦ, ᾧ πάτριόν ἐστ[ι] | στεφανοῦν τοὺς ἰδίους εὐεργέτας, σῶσαι δὲ αὐτοὺς 40

33 De his diebus festis cf. n. 698²⁶. 39 Malim aut δάφνης στεφ. aut αὐτὸ | τῷ τοῦ θεοῦ στεφάνῳ, cf. n. 698₃₃ et alibi saepissime. Nam aegre modo 'lauream coronam ex auro factam' interpretemur. 40 Et haec verborum constructio (αὐτοὺς) et verba [τὰς δοθείας ὑφ' ἁμῶν] ἀποκρίσιος (v. 1) pertinere viderentur ad preces quasdam artificum quibus oraverunt, ut sibi liceret statuam collegii inauratam in fano Delphico proponere (σῶσαι αὐτούς), nisi inscriptio illa utriusque statuæ in v. 44 decreta Delphos ipsos dedicantes proclamaret.

tās συνόδου | χρυσέας εἰκόνας δύο, μίαν μὲν ἐν Δελ[φ]οῖς ἐν τῷ
ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ τοῦ ἱεροῦ, μίαν δὲ ἐν Ἀθήναις ἐν τ[ᾱ] | τοῦ
Διονύσου αὐλᾷ, αἰτητομένους τὸν δᾱ[μ]ον τὸν Ἀθηναίων τὰν ἀνά-
θεσιν, ἐπιγράψαι δὲ ἐφ' ἑκατέρας τὰς βάσιο[ς] | τὰν εἰκόνων, ὅτι ἁ
πόλις τῶν Δελφῶν τὰν τῶν [τε]χνιτῶν σύνοδον τῶν ἐν Ἀθήναις
45 ἀρετᾶς ἔνεκ(ε)ν καὶ εὐσεβείας τὰς πρὸς τὸ θεῖο[ν] | [ἀνέ]θηκεν· τὰν
δὲ ἀναγράφουσιν τῶν στεφάνων π[οιῆ]σαι τοῦ; ἄρχοντας ἐν τῷ γυμνασίῳ
ἀγωνι τῶν [τε] Πυθίων κ[α]ὶ Σωτη[ρίων], ἀκολο[ύ]θως τῷ ψηφίζματι.
ὁμοίως δὲ εἶμεν τ[ὰς] αὐτὰς | τιμὰς καὶ τῷ ἐπιμελητᾷ αὐτῶ[ν]
κ[α]ὶ ἀρχιερώρῳ Ἀλεξ[άν]δρῳ, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὸν χορ[οδ]ι-
δάσκαλον αὐτῶν Διοκλ[ῆ]ν | καὶ τοὺς θεωροὺς τῷ τοῦ θεοῦ σ[τεφ]άνῳ,
50 καὶ ἐπαίνεσαι αὐτοῦ[ς] | ἐφ' αἱ πεποιήνται ἀνατροφαὶ καὶ φι[λο]τιμίαι
καὶ τοὺς λοιποὺς τῶ[ν] | τεχνιτῶν τοὺς ἐπιδεδαμηκότας κα[ὶ] λ[ε]λειτουρ-
γηκότας, καὶ εἶμε[ν] | πάντοις τοῖς ἐν Ἀθήναις τεχνίταις ἀσουλία(ν) καὶ
προμαντεῖαν κ[α]ὶ | προπομπείαν καὶ προξενίαν, αὐτοῖ[ς] τε καὶ ἐκγό-
νοις αὐτῶν, [ὅ]π[α]ρχειν δὲ αὐτοῖς καὶ τᾱλλα τίμια κ[α]ὶ | φιλόανθρωπα
55 παρὰ Δελφῶν, | ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις. ὅπ[ω]; δὲ καὶ πάν-
τοις τοῖς ἐπι[γ]ινομένοις φανερὰ γίνηται ἅ τῶ[ν] τοιο[ύ]των ἀνδρ[ῶν]
φιλοτιμία | καὶ εὐνοία, ἀναγράψαι τὸδε τὸ ψάφισμα ἐν τ[ῷ] ἱερῷ
τοῦ Ἀπόλ[λωνος] ἐπὶ [τοῦ] Ἀθηναίων θesaυροῦ, καὶ ἀποστείλασ[θαι]
60 αὐτὸ ποτὶ τὰν βουλάν καὶ τὸν ὀ[ἰ]κον τὸν Ἀθηναίων, | ὁμοίως δὲ καὶ
ποτὶ τὰν σύνοδον τῶν τεχνιτῶν [τῶν ἐν Ἀ]θήναις.

712. Cretensium res a. 116/5. Deli. Edd. Homolle Bull. Hell. III 1879, 290, tab. VIbis (Semenoff Ant. iuris publ. Cretensium 1893, 61. 119; Blass SGDI 5149; Syll.² 514). Cf. Maiuri RCAcc. Linc. 1910, 109 sqq. [H]

I. Latiorum et Olontiorum decretum prius.

ἀγαθὰί τύχαι. πρειγευσάντων Κνωσίων¹ τὰς πόλιος ἐπὶ τὰς πόλεις
τὰν τε τῶν Λατιῶν² καὶ τῶν Ὀλοντιῶν³ καὶ παρχαλεσάντων δόμεν

1 Haec est vera nominis scriptura usquequaque in titulis obvia (cf. indicem), cum apud scriptores haud raro geminata sibilante scriptum occurat. 2 Oppidum Λατιώ in orientali parte insulae Cretae situm erat, inter Olunta (not. 3) et Drerum a septentrionibus et Istrona a meridie; portus plerumque cum urbe coniunctus Καμάρα. SGDI III 2, p. 333.

3 Antiquiore nominis forma Βολοέντιοι (i.e. Φολοέντιοι) SGDI I. l. p. 355; nummi annorum 330—200 Ὀλοντιῶν. Urbs sita erat in litore septentrionali insulae Cretae in ipso isthmo, qui paeninsulam angustam *Spina longa* cum corpore insulae coniungit, meridiem versus a Zephyrio promunturio. Vicus vicinus *Elunta* antiquum nomen conservavit (Bursian Geogr. II 572).

αὐτοῖς ἐξαρχίδιον⁴ τὰν ἐπιτροπὰν περὶ ὧν | καὶ πρὸ τῷ, ἔδοξε Λατίους
 5 καὶ Ὀλοντίους κοινᾷ βουλευσαμένοις ἐπὶ κόσμων Κνωσοῖ μὲν τῶν σὺν
 Νενναίῳ⁵ τῷ | Μοφείῳ, μηνὸς⁶ Σπερμῖῳ δευτέραι, Λατοῖ δὲ ἐπὶ τῶν
 σὺν Διοχλεῖ τῷ Ἡρώϊδα μηνὸς Θιοδαίσίῳ δευτέραι, ἐν δὲ Ὀλόντι |
 τῶν σὺν Μεγοντίδαι τῷ⁷ Ἀκάσσονος, μηνὸς Ἐλευσυνίῳ | δευτέραι,
 10 δόμην τὰν ἐπιτροπὰν Λατίος καὶ Ὀλοντίος | τᾷ τῶν Κνωσίων πόλι

Rationes quae eis cum Latii finitimis intercedebant praeter hanc tabulam testatur foedus SGDI 5075. 4 Contra Homollium, qui ἐξ ἀρχιδί(ων) voluerat, nomen ἐξαρχίδιον restituerat Dttb. conferens non tam substantiva deminutiva ἀρχίδιον (Arist. Av. 1111; Dem. XVIII 261), δικίδιον (Arist. Equ. 347), quorum notio ab hoc loco alienissima esset, sed adiectivum Creticum ἐνδοθίδιος (Lex Gort. II¹¹), cui adde Δελφίδιος, volgaria αἰθίδιος αἰφνίδιος alia. Sed melius dicit Maiuri (p. 110¹) adverbium, i. q. ἐξαρχῆθεν, quod etiam in titulo Cyrenaico CIG 5235² ἐπόησεν ἐξαρχίδιον τὸν σηκὸν percommode intellegas. Hi. 5 NENNAION. 6 Mensium in his decretis commemoratorum conspectus:

Menses:	Gnos.	Lat.	Ol.	Athen.
	ἐπὶ Νενναίῳ			
I 1)	Σπέρμιος	Θιοδαίσιος	Ἐλευσύνιος	}
	ἐπὶ Νενναίῳ			
2)	Καρώνιος	ἁ. τιωβιάριος	Δελφίνιος	
	(cf. SGDI 5015 ²³ : [K]ορώνιος)			
II				Πυρνοψ.
	ἐπὶ Ἀγήμενος			
III	Νεκύσιος	Θεσμοφόριος	Ἀγελλᾶτος	

Menses sub I 2 nominatos statim post illos sub I 1 enumeratos collocandos esse fere constat. Adde quod Theraeorum quoque Eleusynius et Delphinus alter alterum secutus est (IG XII 3, 330^{39, 70}). Delphiniurum feriae quae mensei nomen dederunt, Athenis quidem die sexto m. Munchionis celebrabantur (Mommsen Feste d. St. Athen 449. Realenc. IV² 2511). Fastos Creticos qui singularum urbium fuerant certo restituere nondum contigit, nec sufficit mensium traditorum copia; cf. Ideler Handb. Chronol. I 426; Bischoff Leipz. Stud. VII 385. XVI 157 et Realenc. s.v. Kalender, Karonios; Homolle ad hunc tit.; Deiters De Cret. tit. 39; Majuri l.l. Calendarium traditum (Ideler l.l.; Kubitschek Kalenderbücher v. Florenz Rom u. Leyden, Denkschr. Ak. Wien 1915, LVII 3) cum Cretensium communes menses enumeret, quos hic titulus nondum novit, ad provinciam Cretam a Q. Caecilio Metello Cretico a. 67 constitutam (Drumann-Groebe Gesch. Roms II 42), sive ad κοινὸν Κρητῶν (Head HN² 479) referas. Quod calendarium Thesmophorio (Θεσμοφορίων) Septembris-Octobris, Theudaesio Martii-Aprilis, Necysio Iulii-Augusti locum tribuens ad priores fastos restituendos nisi percaute adhibere non licet. 7 Iota mutum dativis detractum etiam alibi in hoc titulo invenitur, item genetivis in -ω cadentibus perperam adiectum (v. 54. 59).

περὶ τῶν ἀμφιλλεγομένων⁸ αὐτοῖς | πόλι πορτί⁹ πόλιν πάντα περὶ
 πάντων, καὶ θέμεν στάλαν ἐν ἀμέραις τριάκοντα Κνωσοῖ μὲν ἐν τῷ
 ἱερῷ τῷ Ἀπόλλωνος | τῷ Δελφιδίῳ¹⁰ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Δέρας¹¹,
 Λατοῖ δὲ ἐν τῷ τῆς Ἐλευθυίας, ἐν δὲ Ὀλόντι ἐν τῷ ἱερῷ τῷ
 15 Ζηνὸς τῷ Ταλλαίῳ, ἄλλαν | δὲ κοινᾷ ἐν Δάλῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῷ
 Ἀπόλλωνος. ὑπὲρ δὲ τοῦδε τῷ τιθεμένῳ ἐν γρόφῳ ἐς Δᾶλον ἀπο-
 στηλάντων οἱ τε | Κνώσιοι καὶ οἱ Λάτιοι καὶ οἱ Ὀλόντιοι πορτί τὸν
 ἐπιμελητὴν¹² πρεῖραν καὶ γράμματα ἐν ἀμέραις τριάκοντα, ὥστε
 στα[α] στάλαν, ἐς ἂν ἀναγραφῇ¹³ τὰ δεδογμένα. καὶ ταῦτα
 20 εἰς τὴν κύρια. χρινόντων δὲ οἱ Κνώσιοι ἐν ἑξαμήνῳ, ἄρχοντος | μηνὸς
 Καρωνίῳ¹⁴ τῷ ἐπὶ Νενναίῳ, ὡς δὲ Λάτιοι ἄγοντι μηνὸς | . α . τιφ-
 βιαρίῳ¹⁵, ὡς δὲ Ὀλόντιοι ἄγοντι, μηνὸς Δελφινίῳ. καὶ κύριοι ἔντων
 οἱ Κνώσιοι ἀναγράφον[τε]ν¹⁶ τὸ γενόμενον κρίμα ἐμ μὲν | ταῖς ἐν
 25 Κρήτῃ στάλαις ἐν ἀμέραις τριάκοντα, ἐς δὲ Δᾶλον ἕξαποστηλάντων
 ἐν ταῖς αὐταῖς ἀμέραις· εἰ δὲ κα παργένηται | ὁ πρεῖραυτὰς ὁ ἀπε-
 σταλμένος [ὑ]πὸ τῶν Κνωσίων ἐς Δᾶλον, | κύριος ἔστω ἀγγράφων ἐς
 τὰν αὐτὰν στάλαν τὸ κρίμα. τὰ δὲ | κριθέντα καὶ ἀγγραφέντα ὑπὸ
 τῶν Κνωσίων βέβαια καὶ κύρια | ἔμμεν ἐς τὸν πάντα χρόνον, καὶ μη-
 30 κέτι ὑπολείπεσθαι αὐτοῖς | περὶ μηθηνὸς ἐν κλημῇ μηθὲν παρευρέσει
 μηδεμιᾷ. δόντων δὲ | Λάτιοι καὶ Ὀλόντιοι τοῦτω τῷ ἐγγρόφῳ ἐκά-
 τεροι χέρα¹⁷ ταῖ τῶν Κνωσίων πόλι καὶ αὐτοσαυτοῖς¹⁸. ἐγγύος δὲ

8 Cf. 683⁷. 9 Haec metathesis Cretibus familiaris est; cf. Ἀπορρίττ n. 527¹¹. Brause Lautl. Kret. Dial. 182. 10 Cf. n. 527⁸. Aly Der kret. Apollonkult 1908, 13. 11 Locativus adverbialiter usurpatus hic est, ut τὸ ἱερὸν τὸ Ἐλευσίην. Nam Δέρα loci nomen explicatur glossis Hesychianis δέρα· αἱ συνάγκαι (cod. συναστῖαι, emend. M. Schmidt) Λάκωνες et δέρα· ὑπερβολὴ δρους· οἱ δὲ τὰ σιμὰ τῶν ὀρν. Hoc esse vocabulum δέρα, collum ad regionum descriptionem translatum, ut Latini faucium appellatione uterentur, plane illud quidem diversum ab Homérico λειράς, scite observavit W. Schulze Quaest. ep. 95 sq. Κόλα δέρα loci nomen est I. Olymp. 46³⁰; IG V 1, 1429¹. 12 Curator Deli ab Atheniensibus constitutus quotannis ex quo insulam recuperaverant (a. 167). Cf. n. 726. 727. 13 Suppl. Blass Rh. Mus. XXXVI 612. 14 Homollii lectionem probat Roussel per litteras.

15 Sex postremas litteras certas esse, etiam de prima A vix dubitandum, quam quae exciperet P fuisse videri refert H. ΧΑΡΤΙΩΒ s. ΣΑΤΤΙΩΒ Roussel per litt. 16 Cf. n. 527³⁰. 17 Nomen χεῖρ pro χειρόγραφον usurpatum illustratur manumissionum titulis Tithorensibus, ubi IG IX 1, 193³⁰ legitur χεῖρ Παραμόνου τοῦ Νεϊκαρέτου· γέγονα βεβαιωτὴρ ἐπὶ τὰς προγεγραμμένας ἱερανθεσίας κατὰ τὸν νόμον, cum n. 192³⁶. 38. 194³⁰ in eadem formula χειρόγραφον sit. Similia de sigillis collegit Wolters Mél. Perrot 333.

18 I.e. ἀλλήλοις, ut etiam Attici ἀντιπὼν pro ἀλλήλων usurpant. Utraque

καταστασάντων ἐν ἀμέ|ραις εἴκοσι Κνωσίος διὰ τῷ Κνωσοῖ χρεωφυ-
 λακίῳ ὑπὲρ τούτῳ τῷ ἐγ|γρόφῳ οἷ τε Λάτιοι καὶ οἱ Ὀλόντιοι τοῖς
 35 Κνωσίοις ἐκάτεροι ἀργυρίῳ Ἀ|λεξανδρείων ταλάντων δέκα [έ]φ' [ῶ]ι
 ἐμμενίοντι ἐν τούτῳ τῷ ἐγγρόφῳ | καὶ ἐν τοῖς κριθένσι ὑπὸ τᾶς πό-
 λε[ο]ς· ὁπότεροι δὲ μὴ ἐμμένειεν, τὰν | πράξιν ἤμεν ἐκ τῶν ἐγγύων,
 καὶ οἱ τῶν Κνωσίων κόσμοι πράξαν|τες ἀποδόντων τοῖς ἐμμένοντι 19,
 καὶ πάντως ἔστω τὰ κριθέντα | κύρια. ἔντων δὲ οἱ ἔγγυοι, μέστα 20
 40 κα ἡ κρίσις ἐπιτελεσθῇ καὶ ἀγγρα|φῇ, καθὼς προγέγραπται. εἰ δέ
 τί κα δόξῃ ὕστερον ταῖς πόλεσι, Κνω|σίοις καὶ Λατίοις καὶ Ὀλοντίοις,
 ἢ πορτιγράψαι ἢ ἀφελέν, ταῦτα | ἔστω κύρια.

II.

ἀγαθᾶι τύχαι. ἐπὶ Σαραπίωνος ἄρχοντος 21, μηνὸς Πυανοψι|ῶνος.
 45 ὁ παραγενόμενος πρεσβευτὰς παρὰ τᾶς πόλεος | τᾶς Κνωσίων Ἀγῃσι-
 πολις Ἀγαθάνδρῳ ποτανέγραψε | τὸ ὑποτεταγμένον ψάφισμα, συνευ(ε)-
 δοκίωντων | καὶ τῶν παραγενομένων πρεσβευτᾶν, παρὰ μὲν τᾶς | Λα-
 τίων πόλεος Ἀριστάνδρῳ τῷ Γλαυκίᾳ, παρὰ δὲ | τᾶς Ὀλοντίων πόλεος
 50 Ἰκαδίωνος τῷ Ἀρχικώμῳ, κατὰ τὰ ἀ|ποδοθέντα ποτὶ τὸν ἐπιμελητὰν 22
 παρὰ τῶν πόλεων γράμματα.

III. *Latiorum et Olontiorum decretum posterius.*

ἔδοξε Λατίοις καὶ Ὀλοντίοις κοινᾶ βουλευσαμένοις, συν|ευδοκησάντων
 καὶ Κνωσίων, ἀμβάλῃν ὑπερθεμένοις | κατὰ τὰν ἐπιτροπὰν τὸν προ-
 γραμμένον 23 χρόνον ἐν ταῖ | στάλαι, τὸν ἐπὶ Νενναίῳ Κνωσοῖ κόσμῳ
 55 καὶ Διοκλεῖος Λα|τίῳ καὶ Μενοντίδᾳ Ὀλοντίῳ· ἐγγράψαι δὲ ὥστε
 κυρίως ἤμεν | κρίνοντας Κνωσίος ἐν μηνσὶν δεκαδύο, ἄρχοντος μηνὸς
 Νε|χυσίῳ ἐπὶ Ἀγῇμονος Κνωσοῖ κόσμῳ, Λατοῖ δὲ ἐπὶ τῶν σὺν Κυ|
 δάννῳ τῷ Ἐνίπαντος μηνὸς Θεσμοφορίῳ, ἐν δὲ Ὀλόντι ἐπὶ | τῶν σὺν
 60 Ἀντικλεῖ τῷ Εὐβώλῳ μηνὸς Ἀπελλαίῳ. | δόντων δὲ Λάτιοι καὶ Ὀλόν-
 τιοι τούτῳ τῷ ἐγγρόφῳ ἐκάτεροι χέρᾳ ταῖ τῶν Κνωσίων πόλει καὶ
 αὐτοσαυτοῖς.

igitur ex civitatibus litigantibus et alteri et Cnosiis qui arbitrorum mu-
 nere funguntur litteras publica auctoritate summi magistratus manu
 subscriptas tradere iubetur, quibus hoc pacto se teneri profiteatur.

19 Exspectamus ἐμμένονσι. Cf. v. 36 κριθένσι. 20 Cf. Arcadum μέστε
 c. coni. et ἄν sive opt.; Thessalorum μέσποδι κε (n. 543¹¹). 21 ἄρχων
 Atheniensium a. 116/5. Roussel Bull. Hell. XXXII 1908, 401, cf. XXXI 336;
 Kolbe Att. Arch. 128/9; Kirchner ad IG II² 1009. Ki. Antea ei annus 104/3
 attribuebatur. 22 Cf. not. 15. 23 Scriptionem frequentissimam,
 augmento syllabico omissio, corrigere noli.

713. C. Marius, c.a. 101. Olympiae. Ed. Dittenberger I. Olymp. 326 (Syll.² 320). [Hi]

ἡ π[όλις] ἡ τ[ῶν] Ἑλλείων Γάτων | Μάριον Γάτο[υ] υἱόν 1 --]

1 C. Marium C. f. cos. 107. 104—100. 86 hic designari certum est, quia recentiore quidem illius aetate non esse titulum scripturae genus arguit, ante eum vero nemo nobilis illius gentis fuit. Consentaneum est post Teutones Cimbroque ad internecionem caesos ipso a. 101 statum Olympiae ei positam esse.

714. Eretriensium gymnasium, saec. II extr. Eretriae. Edd. Richardson et Heermance Americ. Journ. arch. XI 1896, 173, I (Syll.² 935); IG XII 9, 234. [Zi]

οἱ πρόβουλοι εἶπαν· ἐπειδὴ Ἑλπίνικος Νικομάχου | αἰρεθείς ὑπὸ τοῦ
 δήμου γυμνασίαρχος ἔν τε τοῖς λοιποῖς τοῖς κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐνδόξως
 5 ἀνεστράφη, συνελθόντων διὰ τὴν φιλοτιμίαν αὐτοῦ | πλειόνων παίδων
 τε καὶ ἐφήβων καὶ τῶν ἀλλήλων τῶν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν πειπτόντων,
 προενοιήθη 1 | τῆς εὐταξίας αὐτῶν, ἐμμενέουσας ἐν τῷ γυμνασίῳ δι'
 ἐνιαυτοῦ, καὶ παρέσχεν ἐκ τοῦ ἰδίου | ῥήτορά 2 τε καὶ ὀπλομάχον 3,
 10 οἵτινες ἐσχόλαζον | ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῖς τε παισὶν καὶ ἐφήβοις καὶ |
 τοῖς ἄλλοις τοῖς βουλομένοις τὴν ἀπὸ τῶν τοιούτων ὠφελίαν ἐπι-
 δέχεσθαι· ἐφρόντισεν δὲ καὶ τοῦ | ἐλαίου, ὅπως χαριέστατον 4, τὴν
 15 εἰς ταῦτα δαπάνην ἐπιδεχόμενος ἰδαί· ἔθηκεν δὲ καὶ δολίχους | πλειό-
 νας, συνετέλει δὲ καὶ θυσίαν καθ' ἕκαστον | δολίχον τῷ Ἑρμῇ τό τε
 διδόμενον ἄθλον ὑπὸ τ[οῦ] | δήμου τῷ νικῶσαντι τὸν ἀπὸ τοῦ Ἑρα-
 κλείου δρ[ό]μον 4 αὐτὸς προσέθηκεν 5 ἐκ τοῦ ἰδίου, τό δοθὲν ὑπὸ | τοῦ
 20 δήμου διάφορον ἀποδοῦς τῇ πόλει· καὶ τὸν τ(ῶ) 6 | Ἑρακλεῖ τιθέμενον
 ἀγῶνα συνετέλας τὴν | εἰς τὰ ἄθλα δαπάνην ἀνήλωσεν ἐκ τοῦ ἰδίου, |
 τὴν πᾶσαν φιλοτιμίαν ποιούμενος χάριν τῆς τῶν | πολλῶν εὐνοίας· ἐν
 τε τῇ πανηγύρει τῶν Ἀρτεμεισίων συνετέλει τό ἄλειμμα ἐκ τοῦ

1 Cf. n. 259¹⁰ al. 2 Inter magistros qui certo salario proposito conducuntur ut ephebos puerosque instituant, rhetor nunquam comparet, sed in titulo Eretriensi (IG XII 9, 235¹⁰ legitur ἡρσχερέστερόν) τε βουλούμενος τοὺς νέους ὠφελεῖν (Μαντιῶρος Καλλικράτους ὁ γυμνασίαρχος) παρ[έ]σχεν ἐκ τοῦ ἰδίου ὁμ[η]ρικὸν φιλόλογον Διονύσιον Φιλάτου Ἀθηναῖον, [ὅστις] ἐσχόλαζεν ἐν τῷ[ι] γυμνασίῳ τοῖς τε ἐφήβοις καὶ [παισὶν καὶ τοῖς] ἄλλοις πᾶσι τοῖς [οἰκείως] διακειμένοις πρὸς παιδείαν). Cf. Ziebarth Griech. Schulwesen² 60. 122.

3 Cf. n. 717¹⁹, 52. 4 IG VII 2871⁹ ἱππῳ τελέω τὸν [ἀπὸ] τοῦ Ἄρεως (sc. δρόμον). Illic a simulacro dei sub divo stante incipit cursus, hic a sacello, de quo cf. IG XII 9 p. 162³¹. 5 Cf. n. 495¹⁴. 6 ΤΟΥ lapis, cui errori τοῦ Ἑρακλείου v. 17 ansam praeuisse opinantur R. H.

25 ἰδίου, τὴν | δαπάνην ἐπιδεχόμενος οὐ μόνον εἰς τοὺς πολίτας ἀλλὰ
καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τοὺς εἰς τὴν παλινγήγουριν παραγενομένους καὶ
μετέχοντας τῶν | κοινῶν⁷ ξένους, τὴν τε θυσίαν τῷ Ἑρμῇ συντελῶν |
30 ἐκάλεσεν ἐκ προγράμματος τοὺς τε πολίτας καὶ | Ῥωμαίων τοὺς παρ-
επιδημοῦντας, καὶ τοὺς μὲν τῶν κοινῶν μετέχοντας τῇ τετραδί-
ιστίασεν, τῇ δὲ πέμπτῃ καὶ ἐτέρους τῶν τε πολιτῶν καὶ ξένων
πλήθυνας | τόπον τε αἰτησάμενος τοὺς συνέδρους ἐν τῇ ἐξέδρῃ | τῇ
35 ἐν τῷ ἐπικαμπίῳ⁸ τῷ ἐν τῇ παραδρομίδι⁹ ἀνέθη|κεν βάθρα λευ-
κοῦ λίθου καὶ Ἑρμῆν, εἰς τὰ προειρημέ|να δαπάνας ἐπιδεξάμενος
πλήθυνας, βουλούμε|νος τὴν ἰδίαν εὐνοίαν ἣν ἔχει πρὸς τὸν δῆμον ἀπο-
δείκνυσθαι¹⁰. ἵνα οὖν καὶ ὁ δῆμος φαίνεται εὐχάριστος | καὶ τιμῶν
40 τοὺς ἀρετῇ διαφέροντας πολλοὶ τε δόξης | ἐπιθυμηταὶ γένωνται, δε-
δόχθαι τοῖς τε συνέδροις | καὶ τῷ δήμῳ, ἐπαινέσαι Ἑλπίνικον Νικο-
μάχου ἐπὶ τῇ | πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίᾳ καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στε-
φάνῳ. | ἀναγράψαι δὲ καὶ τόδε τὸ ψήφισμα εἰς στήλην λιθίνην καὶ |
45 ἀναθεῖναι ἐν τῷ γυμνασίῳ ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ, | ὅπως ἡ
καὶ τοῖς ἐπιγινόμενοις ἡ δόξα φανερά καὶ ἡ τοῦ δή|μου τοῖς ἀγαθοῖς
ἀνδράσι τιμῇ, καὶ πολλοὶ <ς> τῶν ὁμοίων γ[ί]νονται ζηλωταί. ἐλέ-
σθαι δὲ καὶ ἐπιστάτην ὅστις ἐπιμ[ε]λήσεται τῆς τε ἀναγραφῆς τῶν
ἐψηφισμένων καὶ τῇ[ς] | ἀναθέσεως τῆς στήλης. εἰρέσθῃ ἐπιστάτης
Φιλοκλῆς Νικο....

7 Nonnulla iura, quae proprie civium erant, privilegio etiam peregrinis tribui poterant. Eos hic recte intellegunt R. H. 8 Cf. Plutarch. de genio Socratis 25 p. 594B καὶ γὰρ, ταῦτ', ἔφη, , πρᾶττωμεν· ἀλλὰ μικρὸν οἶμαι τι μετ' ἐμοῦ καὶ Γαλαξιδώρου βούλεται σοὶ διαλεγεῖσθαι οὐτοσί Θεόκριτος'. , ἀγαθὴ τύχη', εἶπεν, διαλεγέσθω'. καὶ προῆγεν ἀναστάς εἰς τὸ ἐπικαμπιον τῆς στοᾶς. Angulum significari et illic et hic apparet. R. H. Amer. Journ. arch. XIX 1915, 333. 9 Locus arboribus consitus iuxta gymnasium, in quo ambulat ei qui non occupati sunt exercitationibus gymnasticis. Cf. Vitruv. de arch. V 11; Bull. Hell. XXII 392. 10 Perfrequens haec assimilatio (γν ex κν) in compage duarum vocis compositae partium aut inter prae-positionem et casum inde pendentem, sed admodum rara intra unum vocabulum simplex.

715. Reginorum decretum, saec. II. Tabula ahenea inventa Regii. Ed. Stornaiuolo Bull. Inst. 1878, 125; Kaibel IG XIV 612 (Michel 555; Syll.² 323; SGDI 4258). [Hⁱ]

Litterae volgares praeter Σ (semel v. 2 in ἐσχλήτῳ Σ est); paucis locis pro vulgaribus ΒΡΦ incisae sunt ΒΡΦ. Titulus, etsi accuratius aetas definiri nequit, utique initio saeculi a. Chr. primi recentior non est, quod

ἐπὶ πρωτάνιος Νικάνδρου τοῦ Νικοδάμου, βουλᾷς προστατέοντος Σωσι-
πόλιος τοῦ Δαματρίου, Χίωι¹, Ἰππίου δυοδεκάται, ἔδοξε τῇ ἀλία[ι] |
καθάπερ τῇ ἐσκλητῶι² καὶ τῇ βουλᾷ· ἐπεὶ ὁ στραταγός τῶν Ῥω-
μαίων Γναῖος Αὐφίδιος Τίτου υἱός εὖνους ὑπάρχει τῇ ἀμᾷ πόλει,
ἄξιος φαινόμενος | τᾷς αὐτοῦ καλοκαγαθίας, δεδύχθαι Γναῖον Αὐφίδιον
Τίτου υἱόν³ στραταγὸν Ῥωμαίων στεφανῶσαι ἐν τῷ ἀγῶνι τοῖς πρώ-
τοις⁴ Ἀθανίοις ἐλαίαις στεφάλη καὶ πρόξενον καὶ εὐεργέταν ποιῆσαι
τοῦ δάμ[ο]υ⁵ τῶν Ῥηγίνων καὶ ἐγγόνους αὐτοῦ, εὐνοίας ἐνεκεν ᾧ
5 ἔχων διατελεῖ εἰς τὸν δᾶμον τῶν Ῥηγίλων. τὴν δὲ βουλὴν τὸ ἀλί-
ασμα⁶ κολαψαμέναν εἰς χαλκώματα δισά, τὸ μὲν ἀναθέμειν⁷ εἰς
τὸ βουλευτήριον, τὸ δὲ ἀποστεῖλαι Γναίῳ Αὐφιδίῳ.

praeter litteraturam maxime indicat Ῥωμαίων additum magistratus voca-
bulo (v. 2. 3). Dttb. Immo antiquior esse videtur et sermo et si qua fides
scriptura. 1 Hoc obscurum est. Nec locus ubi contio habita sit (St),

nec cognomen (s. demoticum) Sosipolidis per compendium scriptum esse
videtur; requiritur μῆνος. 2 ἔσκλητος contionem minorem significare

videtur, ad quam rogationes a senatu ferri debebant, priusquam totius
populi suffragiis subicerentur. Fortasse illi contioni ei modo intererant,
qui originem ab antiquis urbis civibus repetebant, cum maiora comitia
etiam eos qui postea civitatem nacti erant continerent. Similis ratio
quarto a. Chr. saeculo Mylasis inter tres tribus et populum universum
intercedebat (cf. 167³). Dttb. Contio extraordinaria esse videtur Brandesio.
Realenc. V² 2165 (Wilhelm Beitr. 181). 3 Homo ceteroquin ignotus.

Nam Cn. Aufidius praetorius apud Ciceronem Tusc. V 112 sine dubio idem
est cum propraetore Asiae (Waddington Fastes prov. As. p. 6; Klebs Real-
enc.² II 2289 Aufidius 6. 7), qui IG XII 5, 722₆ Gnaei, non Titi filius dicitur.
St. T. Aufidii qui circiter a. 70 Asiae praefuerit (Waddington l. l. 21) filium
hic indicari existimat Mommsenus apud K. Sed titulus antiquior videtur.
[Rursus ante exitum sexti a. u. c. saeculi, i. e. a. Chr. fere 150, Aufidiorum
gens non innotuit (Klebs)]. 4 I. e. proximis. 5 ΔΑΜΑΥ. 6 I. e.

τὸ δόγμα τᾷς ἀλίας — i. q. ἀλία est Phintiade SGDI 4250₄, Acragante 4254₈.

7 Hi infinitivi Rhodiorum maxime proprii sunt; cf. n. 338₅, 339₃; Thumb
Handb. gr. Dial. 139¹.

716. ὁ ἐπὶ τὸ ναυτικὸν στρατηγός Atheniensis fin. s. II.
In Attica ad monasterium Daphni, nunc in propatulo monasterii. Pila
duos titulos tenens, antiquiorem graecum, recentiorem latinum. Ed. Millet.
Bull. Hell. XVIII 1894, 531. Cf. ibid. XXI 1897, 572; IG II 5, 1219_c p. 307;
Syll.² 499). [K²]

Litterae ΑΕΠΞ; iota mutum omissum altero a. Chr. n. saeculo non
antiquiorem titulum arguit.

οἱ [π]λέοντες | ἐν ταῖς ἱεραῖς ναυ|σιν 1 τὸν ἐπὶ τὸ ναυ|τικὸν στρατηγὸν 2 |
5 καὶ τοὺς τριηράρ|χους χρυσῷ στε|φάνῳ.

1 Πάραλος et Ἀμμωνίδας intellegi videntur; nam Σαλαμῖνία tum temporis non iam fuit. De hoc sodalicio cf. Ziebarth Gr. Vereinsw. 118. 2 Hanc quoque provinciam praetoriam etiamtum ignorat Aristoteles Ἀθ. πολ. LXI 1 (cf. n. 719¹), sine dubio quia tum ex quinque collegis, qui ad arbitrium populi quo opus erat mittebantur, plus uno quotannis expeditionibus maritimis praeerant, ut imminutae, non auctae potentiae maritimae indicium sit totum praetoris regimen uni ex decem praetoribus permissum. Commemoratur hic praetor classicus primum n. 409₅ in narratione de rebus anni 316/5. Praeterea in tabulis anni 98/7 et eorum qui proxime insecuti sunt (IG II 985) aliquotiens eius mentio fit.

717. Epheborum Atticorum eorumque magistrorum, cosmetae honores, a. 100/99. In foro antiquo Athenarum, nunc in museo nat. Ed. * IG II 467. II² 1028 (Syll.² 521; Grasberger Verh. phil. Gesell. Würzburg 1862, 54; Michel 610). [Κῆ]

ἀγαθῇ τύχῃ. ἐπὶ Μηδείου ἄρχοντος 1 ἐπὶ τῆς Λεωντίδος τρίτης
πρυτανείας ἥ Φιλίων Φιλίωνος Ἐλευσίνιος 2 ἐγραμμάτευεν, Βοηδρο-
μιῶνος ἐνάτῃ ἰσταμένου, ἐνάτῃ | τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία κυρία ἐν
τῷ θεάτρῳ. τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἐπιτέλης | Ἀρεταίου Παιανίδος
5 καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῷ δήμῳ· Νικόστρατος | Δημαρέτου Λαμ-
πρεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἔφηβοι οἱ ἐπὶ Ἐχεκράτου ἄρχοντος 3 θύσαν|τες
ἐν ταῖς ἐγγραφαῖς ἐν τῷ πρυτανείῳ ἐπὶ τῆς κοινῆς ἐστίας τοῦ δήμου |
καὶ καλλιερέσαντες μετὰ τοῦ κοσμητοῦ καὶ τοῦ ἱερέως τοῦ δήμου
καὶ τῶν Χα|ρίτων 4 καὶ τῶν ἐξηγητῶν 5 ἐπόμπευσάν τε τῇ Ἀρτέμειδι

Litterae ΑΕΞΤΞ. Plebiscita excipit index epheborum tributim descri-
ptus adiunctis peregrinis nonnullis, quem repetere noluimus. 1 Cum
Koe. Echecratem et Medeum archontes ad ipsa saeculi a. Chr. primi initia
rettulisset, accuratius aetatem definivit Homolle Bull. Hell. IV 1880, 189.
Nempe cum ex n. 726₂ Medeum Piræensem curatorem Deli insulae fuisse
sciamus Cn. Cornelio Lentulo P. Licinio Crasso consulibus, Argei Tricorysii
annum, quo archonte Medeus illa cura functus est (IG II 985 D II_{14.15} 97/6
esse. Atqui inter Medeum et Argeum archontas duos modo annos, Theo-
dosii et Proclis, interiectos fuisse constat. Echecrates igitur a. 101/100,
Medeus a. 100/99 in magistratu fuit. 2 Thesmotheta fuit tribus annis
post, Argeo archonte, IG II 985 D II₂₄. 3 A. 101/100 (not. 1). 4 ἱε-
ρέως δήμου καὶ Χαρίτων καὶ Πώμης sella marmorea inventa est in theatro
Dionysiaco (IG III 265); τὸν ἱερέα συνκλή[του Πώμης] καὶ δήμου καὶ Χαρίτων[v]
habes in tit. votivo Eleusinio aetatis imperatorum, Ἐφ. 1895, 109 n. 22.
Neque vero ex breviori sacerdotii significatione, quam hic et in aliis
titulis eiusdem aetatis et argumenti habemus, colligere licet tum Romae

τῇ Ἀγροτέρᾳ ἐν ὅπλοις, | ἐπόιήσαντο δὲ καὶ τὴν ὑπαπάντησιν τοῖς
 10 ἱεροῖς ἐν ὅπλοις καὶ προέπεμψαν | αὐτά, καὶ τὸν Ἰαχχον ὠσαύτως⁸,
 ἤραντο δὲ καὶ τοῖς μυστηρίοις τοὺς βοῦς | ἐν Ἐλευσίνι τῇ θυσίαι⁷
 καὶ αὐτοὶ ἐβουθύτησαν ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ἱεροῦ· | συνετέλεσαν δὲ
 καὶ τοὺς δρόμους τοὺς ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ τοῖς λοιπῶν⁸ ἀγῶσιν
 ἅπαντας, καὶ ἤραντο ταῖς θυσίαις τοὺς βοῦς εὐσχημόνως, καὶ τὰς |
 λαμπάδας ἔδραμον ἀπάσας καὶ τὰς πομπὰς ἐπόμπευσαν· ἀνήντησαν
 15 δὲ | καὶ τοῖς συμμάχοις καὶ τοῖς εὐεργέταις τοῦ δήμου Ῥωμαίοις·
 παρήγαγον δὲ | καὶ τοῖς Ἐλευσινίοις βοῦς τροφίας⁹ δύο καὶ ἔθυσαν,
 καὶ τοῖς Πειραίοις τῷ Διόνῳ ταῦρον καὶ ἔθυσαν, τοῖς τε Δι-
 ονυσίοις ἕτερον βοῦν ὥς ὅτι κάλλιστον παρήγαγον τῇ πομπῇ, ὃν
 καὶ ἔθυσαν ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ ἐπὶ τούτοις ἅπασιν | ἐκαλλιέτησαν· ποιη-
 20 σάμενοι δὲ καὶ μελέτην ἐν τοῖς ὅπλοις ἀπεδείξαντο | τοῖς τε Θησείοις
 καὶ τοῖς Ἐπιταφίοις¹⁰· ἐποίησαντο δὲ καὶ τῇ πομπῇ ἀμιλλαν¹¹

sacerdotium nondum adiunctum fuisse. Nam ἱερεὺς Δήμου καὶ Χαρίτων etiam
 IG III 661₂, Traiani aut Hadriani aetate, invenitur. 5 Tria fuerunt
 exegetarum genera, unus πυθόχρηστος, i.e. oraculi Delphici iussu institutus
 (IG III 684₂), alter ex Eupatridarum ordine populi suffragiis electus (IG III
 267. 1335₁), denique plures ex Eumolpidarum gente capti (ἐξηγηταὶ Εὐμολ-
 πιδῶν Syll.² 587₄₁. ἐξηγητὴν ἐξ Εὐμολπιδῶν IG III 720₂). Cf. Toepffer Att.
 Geneal. 69, 3. Kern Realenc. VI 1583₂₃. 6 Cf. tit. 885 = IG II² 1078 cum
 adnotationibus. 7 Cf. Stengel Herm. XXX 1895, 339. Cum moris fuerit
 maiores victimas prius securis ictu prosternere (Hom. ξ 425. Dionys. Hal. Ant.
 VII 72, 15. Apoll. Rhod. I 425), deinde rursus sublevatas tenere ut cultro
 aperirentur fauces (Hom. γ 453 οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελέντες ἀπὸ χυθόνος εὐρουθεῖης
 ἔρχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος), hoc ipsum negotium manifesto in titulis
 ephebicis Atheniensium significari formula αἵρεσθαι τοὺς βοῦς. De significa-
 tione vocis αἵρεσθαι uberius disseruit v. Fritze Arch. Jahrb. XVIII 1903, 58.

8 Sic in lapide exaratum est secundum pravam pronuntiationem illius aeta-
 tis (cf. δουσιν) Meisterhans Gramm.³ 147¹²⁶⁸. 9 Cf. Plut. Aem. Paul. 33 ἤγοντο
 χρυσόχερψ τροφίαι βοῦς ἑκατὸν εἴκοσι Grash. 10 De Epitaphiis Atheniensium
 cf. Martin Rev. phil. X 1886, 17. A. Mommsen Feste d. St. Ath. 298. 306. Quod
 Ma. et Mo. Epitaphia Pyanepsione acta existimant, id totum pendet ex ne-
 cessitudine quam his sacris cum ex hoc titulo tum ex aliis colligitur inter-
 cessisse cum Theseorum feriis. Quare Mo. Thesea a septimo Pyanepsionis
 die ad undecimum acta, deinde ab duodecimo Epitaphia coepisse statuit,
 cum Ma. vice versa priora fuisse Epitaphia, posteriora vero Thesea opi-
 netur. At illam coniunctionem omnino non in temporis continuitate, sed
 in caerimoniarum et ludorum similitudine positam esse eo certius mihi
 persuasum est, quia hic omnino sacra neutiquam ex temporum ordine
 enumerari patet. Neque credibile est, duo certamina tam ampla ac magni-
 fica quam Theseorum et Epitaphiorum fuisse tituli docent, sine ulla inter-

ἐν τῷ λιμένι· περιέπλευσαν δὲ καὶ εἰς Μουνιχίαν καὶ ἔθυσαν τῇ
 θεῳ̃ι· | ἐξῆλθον δὲ καὶ ἐπὶ τὰ φρούρια καὶ τὰ θρία τῆς Ἀττικῆς
 πλεονάκεις ἐν ὅπλοις | καθὼς ἐπέταττον αὐτοῖς τὰ ψηφίσματα τῆς τε
 βουλῆς καὶ τοῦ δήμου· ἔθυσαν δὲ καὶ τοῖς Διογενεῖσις¹² ταύρους
 25 δύο· ἔπλευσαν δὲ καὶ εἰς Σαλαμῖνα τοῖς [Αἰ]ανταίοις καὶ ἔθυσαν τῷ
 Αἴαντι καὶ τᾶλλα καθήκοντα ποιήσαντες ἀνεστράφησαν εὐτάκτως,
 ἐφ' οἷς καὶ ἐτιμήθησαν ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ Σαλαμινίων· | προανα-
 πλεύσαντες δὲ καὶ ἐπὶ τρώπαιον¹³ ὄυσι πλοίοις ἔθυσαν τῷ Διὶ τῷ
 Τρωπαίῳ· τοῖς τε Προηρεσίοις¹⁴ ἤραντο τοὺς βοῦς ἐν Ἐλευσίνι καὶ
 ἐλειτούργησαν | ἐν τῷ ἱερῷ εὐτάκτως· ἀνέθηκαν δὲ καὶ τοῖς μεγάλοις
 30 μυστηρίοις φιάλην | τῇ τε Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ χαριστήριον ἀπὸ
 δραχμῶν Στεφανηφόρου ἑκατόν· τὰς | τε ἄλλας θυσίας τὰς καθηκούσας
 ἀπάσας ἔθυσαν μετὰ τε τοῦ κοσμητοῦ καὶ τῶν διδασκάλων τοῖς θεοῖς
 καὶ τοῖς εὐεργέταις τοῦ δήμου καὶ ἐκαλλιέργησαν ἐμ πάσαις· γινόμενοι
 δὲ καὶ ζηλωταὶ τῶν καλλίστων ἐκ τῆς πρώτης ἡλικίας ἡλείφοντό
 τε ἐνδ[ελες] | ἥως ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀγόμενοι ὑπὸ τοῦ κοσμητοῦ, καὶ
 35 ἐσχόλασαν δι' ὅλου τοῦ ἐν[ιαυτοῦ] | τοῖς φιλοσόφοις μετὰ πάσης εὐ-
 ταξίας· παρήδρευσαν δὲ καὶ ταῖς ἐκκλησι[αῖς]¹⁵ ἀπά[σ]αις ἐν ὅπλοις
 ταῖς τε ἐν ἄστει καὶ ἐμ Πειραιεῖ· παρετύγχανον δὲ καὶ ταῖς [ἀκροάσε]-
 σιν ἀπάσαις εὐτάκτως· ἐποιήσαντο δὲ καὶ τὰς καθολικὰς καὶ τὰς
 νεωλκ[ίας, πειθαρ]|χῶντες τοῖς ὑπὸ τῶν στρατηγῶν παραγγελλομένοις,
 καὶ διστέλεσ[α]ν ὕμ[ονοοῦν] | τες καὶ πειθαρχῶντες τῷ τε κοσμητῇ καὶ
 40 τοῖς διδασκάλοις δι' ὅλου τοῦ ἐ[νιαυ]τοῦ· ἀνέθηκαν δὲ καὶ φιάλην
 τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν ἀπὸ δραχμῶν Στεφανηφόρου ἐ[βδο]μήκοντα κατὰ

missione temporis se excepisse. Dttb. 11 Sc. γεῶν. Cf. Plato comicus apud Plut. Themist. 32, emendatus a Sauppe Ausgew. Schr. p. 223. Pompa et certamen navium in hoc titulo sine dubio ad Munichiorum sacra referenda sunt (A. Mommsen Feste 4634); ac de certamine navali per eas ferias etiam imperatorum Romanorum aetate fieri solito testatur IG III 1160₅₁, ναυμαχ[ήσαντες] Μουνίχια συνεστεφανώθησαν. Platonis locus utrum ad Panathenaea (Sauppe) an ut ipse olim conieceram (De ephebis p. 69) item ad Munichia spectet, nunc in medio relinquo. Dttb. 12 Cf. 497⁵.

13 Tropaeum victoriae Salaminiae sine dubio indicatur. 14 De scriptura Προηρεσίοις pro Προηροσίοις cf. Meisterhans Gr.³ 82⁶⁹⁹. De feriis cf. A. Mommsen Feste d. St. Ath. 192. 15 Nondum licuisse videtur ephebis ipsis in comitiis verba facere et suffragia ferre, sed assidebant armati. Cf. Philostr. Vitt. soph. II 1, 5 p. 236 μετεκόσμησε δὲ (Ἡρώδης) καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἐφ' ἑβδ[ομ]ήρας ἐς τὸ νῦν σχῆμα χλαμύδας πρώτος ἀμφιέσας λευκάς, τέως γὰρ δὴ μελαίνας ἐνημμένοι τὰς ἐκκλησίας περιεκάθηντο καὶ τὰς πομπὰς ἔπεμπον.

τὸ ψήφισμα ὁ Διοσκούριδης Διοσκούριδου Φηγαίεὺς εἶπεν· ἐπο[ι]ή-
σαντο δὲ καὶ ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἐφηβείας τὴν ἀπόδει[ξιν] τῇ βουλῇ·
ὅπως οὖν ἡ [τε] βουλή καὶ ὁ δῆμος φαίνονται τιμῶντες τοὺς π[ειθα]ρ-
χοῦντας τοῖς τε νόμοις κα[ὶ] ψήφισμασιν ἐκ τῆς πρώτης ἡλικίας,
ἀγαθῇ τύχῃ[ι, δεδ]όχθαι τῇ βουλῇ, τοὺς λα[χόν]τας (προέδρους εἰς
τὴν ἐπιούσαν ἐκκλησίαν χρηματίζαι περὶ τούτων, γνώμην δὲ ξυμ-
βάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον ὅτι δοκεῖ τῇ βουλῇ) 16 ἐπαινέσαι
το[ύς] ἐφ[ή]βους καὶ στεφαν[ῶ]σαι αὐτο[ύς]; χρυσῶι στεφάνῳι | εὐτα[ξί]ας
ἔνε[κ]εν ἥς ἐχο[ν]τες διε[τέ]λεσαν καὶ [εὖς]εβείας τῆς πρὸς [τ]οὺς θεοὺς |
καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τῇ[ν] βουλῇ[ν] καὶ τὸν δῆ[μ]ον καὶ εὐνοίας τῆς
πρὸς τὸν κοσμήτην, | καὶ ἀνειπεῖ[ν] τὸν στέφανον [τοῦτον Διονυ]σίω[ν]
τε] τῶν ἐν ἄστει καινοῖς τραγῳδοῖς καὶ | Παναθηναῖων καὶ Ἑλευσινίων
50 [καὶ Πτολεμαίων] τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν· τῆς δὲ ἀναγο[ρευ]σεως [τοῦ]
στεφάνου ἐπιμελ[ηθῆ]ναι τοὺς στρατηγούς καὶ τὸν ταμίαν τῶν στρατιω-
τικῶν· ἐπαινέσαι δὲ καὶ τοὺς διδ[ασκάλ]ους, τὸν τε παιδοτρίβην Τιμο-
κράτην Ἀλιμούσιον καὶ τὸν ὀπλομάχον Ἡρόδοτον Εἰτ[ε]α[ί]ον καὶ τὸν
ἀκοντιστὴν Δημόστρατον Συπαλήτειον καὶ τὸ[ν] τ[ε]ξότην Ζώπυρον
Αἰξ[α]ωνέα καὶ τὸν ἀφέτην Καλλίαν Αἰγυ[λί]α καὶ τὸν γραμματέα
55 Ἐπίστρατον Περιθοιδῆ[ν] καὶ τὸν ὑπρέτην Διόδωρον Ἀζην[ί]α, | καὶ
στεφανῶσαι [ἐκ]άστον αἱμάτων θαλλοῦ στεφάνῳι· ἀναγράψαι δὲ τῷδε |
τὸ ψήφισμα τὸν γρα[μματέα] τὸν κατὰ πρυτανε[ί]αν εἰστήλην λιθίνην
καὶ στήσαι ἐν | ἀγ[ο]ρᾷ· τὸ δὲ γενόμε[νον] εἰς αὐτὴν ἀνάλωμα με-
ρ[ί]α | τὸν ταμίαν τῶν στρα[τιωτ]ικῶ[ν].

Quinque coronae una iuxta alteram positae cum his titulis:

60 [ἡ] βουλή καὶ ὁ δῆμος | τοὺς ἐφ[ή]βους καὶ | τὸν κοσμήτην | Τίμων[α] |
Βουτάδην].

ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος | τοὺς ἐφ[ή]βους.

60 ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος | τὸν κοσμήτην | Τίμωνα | Βουτάδην.

60 ὁ δῆμος | [ὁ] Σαλαμινίων | [τ]οὺς ἐφ[ή]βους καὶ τὸν | κοσμήτην | Τίμωνα |

65 Βουτάδην.

60 οἱ ἐφ[ή]βοι | τὸν κοσμήτην | Τίμωνα | Βουτάδην.

ἀγαθῇ τύχῃ 17. ἐπὶ Μηδείου ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Λεωντ[ίδος] τρίτης
πρυτανείας, ἡ Φι[λ]ίων Φιλίωνος Ἑλευσίνιος ἐγ[γ]ραμμάτευσεν, Βοη-
δρομιῶνος ἔκτ[η] [ἰστα]μένον, ἐνάτῃ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία κυρία
ἐν τῷι θεάτρῳ· τῶν προέδρων ἐπεψήφισ[εν] Ἐπιτέλης Ἀρεταίου

16 Eadem et hic et v. 96 omissa sunt, unde apparet non lapicidae socordia id factum esse, sed consulto, ne nimius fieret tituli ambitus.

17 Haec duo vocabula maioribus litteris exarata sunt.

- 70 Παιανιεὺς | καὶ συμπρόεδροι· ἔδοξεν τῷ δήμ[ω]ι· | Νικόστρατος Δι-
μαρέ[τ]ου Λαμπρεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Τίμ[ω]ν Τιμαρχίδου Βουτάδης
χειρ[ο]τονηθεὶς κοσμητὴς ἐπὶ τοὺς ἐφήβους εἰς τὸν [ἐν]αὐτὸν τὸν ἐπὶ
Ἐχεκράτου ἄρχον[τος], παραλαβὼν τὴν ἐ[γ]χειρισθεῖσαν ἑαυτ[ῷ] πί[στιν]
ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ θύσας ἐν τῷ | πρυτανεῖῳ ἐκ τῶν ιδίω[ν] μετὰ
τῶν ἐφήβων [ἐπὶ] τῆς κοινῆς ἐστίας κατὰ τὰ ἐψηφισμ[έ]να τῷ δήμῳ,
θύσας δὲ κ[α]ὶ τὰς ἄλλας θυ[σίαι]ς τὰς ἐν τῷ ἐνιαυτῷ πάσας καὶ
- 75 καλ[υ]ιερήσας ἤρξεν τὴν ἀρχὴν κατὰ τοὺς νόμ[ο]υς καὶ τὰ ψηφίσματα
τοῦ δήμου· διετήρησεν δὲ αὐτῶν καὶ τὴν πρὸς ἀλλ[ή]λους ὁμόνοιαν
καὶ φιλίαν δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυ[τοῦ]· παρεστήσατο δὲ καὶ εἰς τὸ ε[ὐ]-
τάκτους αὐτοὺς εἶναι πρὸς τὰ παραγγε[λλό]μενα ὑπὸ τε τῶν στρα-
τηγ[ῶ]ν κα[ὶ] ἑαυ[τοῦ] καὶ τῶν διδασκάλων· προσενοή[θη] | δὲ καὶ τῆς
τοῦ ἐλαίου θέσεως [δι' ὅ]λου τοῦ ἐνιαυτοῦ, προτρεψάμενος τοὺς [δυ]-
- 80 ναμένους τῶν ἐφήβων συνε[πιδ]ο[ῦ]ναι ἑαυτούς· ἐφρόντισεν δὲ ὁμοίως
καὶ | ὑπὲρ τῶν γινομένων διόλου τοῖς [ἐ]φήβοις ἀργυρικῶν ζημιῶν,
ἅρας αὐτάς καὶ ο[ὐ]κ ἑάσας εἰς τὸ κοινὸν συνάγε[σθαι] διάφορον
κατ' οὐθένει τῶν τρόπων· ἐποιή[σατο] δὲ καὶ πρόνοιαν καὶ μάλ[ισ]τα
ἔσπευσεν καὶ τοῦ διατηρηθῆναι τὴν εὐφημίαν αὐτοῖς προσκαρτερεῖν
- 85 ἐπ[ι]μελῶς καὶ προσεδρεύων, εἷς τε τὰ γυμνάσι[α] | ἄγων αὐτοὺς καθ'
ἐκάστ[η]ν ἡμέραν καὶ ταῖς σχολαῖς παρακαθίζαντων. ἤγα[γεν] δὲ αὐτοὺς
ἐνόπλους [ἐπὶ] τὰ φρούρια καὶ τὰ ὄρια τῆς Ἀττικῆς πλεονάκεις 18
κα[θ]άπερ αὐτῷ προσέ[ταττον] οἷ τε νόμοι καὶ τὰ ψηφίσματα τῆς τε
βουλῆς καὶ | τοῦ δήμου· ἐφρόντισεν δ[ὲ] καὶ ἐν ἄλλοις πλείοσιν μετὰ
πάσης οὐσιότητος | καὶ διε[τ]ήρησεν πάντας ὑγιαίνοντας καὶ σωζομένους·
- 90 ἐποιήσατο δὲ | καὶ τὴν ἀπόδειξιν αὐτῶν καὶ τὸν ἀπολογισμὸν ἐν τῇ
βουλῇ ὑπὲρ τῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ ἐνιαυτῷ
γεγονότων πάντων τοῖς ἐφήβο[ις], | ἀνθ' ὧν καὶ οἱ ἔφηβοι βουλόμενοι
τιμᾶν αὐτὸν ἀξίως τῆς γεγενεῖας 19 εἰς ἑαυτοῦ[ς] εὐεργεσίας ἐστε[φ]ά-
νωσαν αὐτὸν ἐν τῇ | βουλῇ· ὅπως ἄ[ν] οὖν ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος
95 φαίνονται τιμῶν[τες] τοὺς ἀξίους τῶν ἀρχόντων καὶ γ[ί]νεται φα[νερὸν]
ὅτι πᾶσι τοῖς καλῶς καὶ εὐσεβῶς ἀναστραφεῖσιν ἔστιν τιμηθῆναι κα-
[ταξέ]ως τῶν πεπραγμένων· ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τῇ βουλῇ, τοὺς

18 Antea ephebi per integrum annum aut adeo, si Aeschini II 167 fides habenda est, per totum ephebiae biennium militabant ita ut castellis praesidio essent et expeditiones intra Atticae finēs terrae custodiendae causa susciperent. Iam ex eo usu nihil restabat, nisi ut nonnunquam (πλεονάκεις) eiusmodi excursiones militares fierent. 19 Cf. Meisterhans Gr.³ 169¹⁴¹⁰.

λαχόντας (προέδρους εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐκκλησίαν χρηματίζαι περὶ
τούτων, γνώμην δὲ συμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ
τῇ βουλῇ) [ἐπαί]νέσαι τὸν κοσμητὴν τῶν ἐφ' ἑβίων Τίμωνα Τιμ[αρ]-
χίδου Βουτάδην, καὶ στεφανῶ[αι] | χρυσῷ στεφάνῳ κατ[ὰ τὸν] νόμον
ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ δικαιοσύνης ἧς ἔχω[ν] διετέ[λε]σεν εἷς τε τὸν δῆμον
00 [καὶ] τοὺς ἐφ' ἑβίους, καὶ ἀν[ειπεῖν] τ[ὸν] [στ]εφανον τοῦτ[ο]ν Διονυσ[ί]ων
τε τῶν ἐν ἄστει κ[αὶ] νο[τί]ς τραγῳδοῖς καὶ [Παναθηναίων καὶ Ἑλευ]-
σινίων [κα]ὶ Πτολεμα[ί]ων τοῖς γυμνικοῖς ἀ[γ]ῶσιν· τῆς δὲ ἀν[αγορεύ]-
σεως τ[οῦ] στεφ[άνου] ἐπιμεληθῆ[ναι] τοὺς στρατηγού[ς]. εἶναι δὲ
αὐτῷ[ι] καὶ ἄλλο ἀγαθόν] εὐρέσθαι π[αρά τ]οῦ δήμου ὅτου | ἂν δοκῇ
ἄξιος εἶναι. ἀναγράψαι δὲ τόδε [τὸ ψήφισμα τὸν γρα]μματέα τὸν [κα]τά
πρυτανε[ί]αν εἰστέ[λην] λιθ[ίνην] καὶ στήσ[αι] ἐν ἀγορᾷ].

718. Virgines Athenienses honorantur, a. 98/7. In arce,
nunc in museo nat. Fragmenta duo, quae coniunxit Lolling Δελτ. ἀρχ. 1889, 14
n. 7, tertium (particulam v. 1—3) addidit Wilhelm Goett. GA. 1900, 89 not.
Ed. duo fragm. maiora * IG II 5, 477 (Syll.² 664), tertium IG II 5, 463 b; omnia
addito catalogo (cf. infra not. 2) IG II² 1034 (Michel 1503). [Κῆ]

[ἐπὶ Προκλ]έους ἄρχοντος¹, ἐπὶ τῆς Κεκροπίδος ἐβδόμης πρυτανείας, |
[ἤ]--σ]θένης Κλεινίου Κοθωκί[δης] ἐ]γραμμάτευσεν· Γαμη[λι]ῶνος ἐν-
δε[κ]άτη, ἐνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας· [ἐκ]κλησία κυρία ἐν [τῷ] θε-
άτρῳ· τῷ[ν] | προσέδ]ρων ἐπεψήφισεν Δημόστρατος Δι[ονυ]σο[φ]ιδώρου
5 Εὐω[ν]υμε[ύς] καὶ συνπρόεδροι· ἔδο[ξεν] τῇ βουλῇ καὶ τῷ δ[ί]κμῳ·
Π]εισιάνης Τιμοθέου Ἀλαιο[ύ]ς· ἐπειδὴ πρόσδο[ς] | ποιησάμ]ενοι
πρὸς τὴν βουλὴν οἱ πατ[έρες] τῶν παρθένων | [τῶν ἡργ]ασμένων τῇ
Ἀθηνᾷ τὰ [ἔ]ρια τὰ [εἰς τὸ]ν πέπλον² ἐμφανίζου[σιν] παρ]ηκολου-
10 θηκέναι αὐτάς τοῖς ὑπ[ὸ τοῦ] δήμου ἐψηφισμέ[νοις] περὶ τούτων πᾶσι
καὶ πεποιηκέναι τὰ δ[ί]καια καὶ πεπομπεῦ[σθαι] κα[τά τὰ] προστε-

Litterae ΑΕΖΠΣ. 1 Anno Ol. 170, 3. 98/7. IG II 985 cum Koehleri
adnotatione. Ferguson Hellenist. Ath. 436² decretum ad a. [Θεοκλ]έους
ἀρχ. = Ol. 169, 3. 102/1 refert. Utique propter pepulum magnis Panathenaeis
textum tertius olympiadis annus in censum venit. 2 Cf. Hesych. ἐρ-
γαστῖναι· αἱ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι. A. Mommsen Feste d. St. Ath. 109. Praeter
virgines etiam mulieres nuptas huic rei operam dedisse ex Schol. Enrip.
Hec. 467 οὐ μόνον γὰρ παρθέναι ὕφαινον, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ
θεῶν, ἀλλὰ καὶ τέλειαι γυναῖκες, ὥς Φερεκράτης ἐν Δουλοδιδασκάλῳ. Utrasque
praecipue ex familiis nobilibus captas esse confirmatur catalogo (IG II 956),
quem ad hunc titulum pertinere Wilhelm Ath. Mitt. XXIII 1898, 420¹ ani-
madvertit. Sex virginum nomina, quae in hoc catalogo recensentur, canep-
hororum munus administrantes inveniuntur in tabulis Delphicis (n. 711 E
et 728 E) a. 106/5 et 97/6. Cf. ad IG II² 1034. 3 Panathenaeis.

ταγμένα ὡς ὁ τι κ[άλλισ]τα καὶ εὐσχημονέ[[στατα, κα]τεσκευαχένα·
 δὲ αὐτάς ἐκ [τῶν ἰ]δίῳ καὶ φιάλῃν [ἀ]ργυρᾶ]ν ἀπὸ δραχμῶν ἑκατόν,
 ἣν καὶ [βούλε]σθαι ἀναθεῖν[αι τῇ | Ἀθηναί] ὑπόμνημα τῆς ἐαυ[τῶ]ν
 15 πρ[ὸς τὴν θεόν] εὐσεβε[ας, καὶ παρακα]λοῦσι τὴν] βουλὴν καὶ τὸν
 δῆμον --]

719. στρατηγοὶ οἱ ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ Athenienses, a. 95/4.
 Basis quadrata inventa in Piraeo, nunc in museo nat. Ed. * IG II¹ 1207
 (Syll.² 497; Michel 1027). [Κε]
 [στ]ρατηγοὶ οἱ ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ¹ ἐπὶ Ἡ[ρακλείτου] ἄρχοντος² στε-
 φανωθέντες | ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου Εὐπόλεμος | Ζωίλου
 5 Παιανιεύς, Ζήνων Μενίσκου | Ἐρχιεύς, Ἀρισταγόρας Τρωίλου Πει-
 ραιεύς | Ἐρμεῖ ἡγεμονίῳ³ ἀνέθηκαν.

Litterae ΑΘΠ. ζῆτα v. 4 priore loco Z, altero I est. 1 Cf. Aristot. Ἀθ. πολ. LXI 1: χειροτονοῦσι δὲ καὶ τὰς πρὸς τὸν πόλεμον ἀρχὰς ἀπάσας, στρα-
 τηγούς δέκα, πρότερον μὲν ἀφ' (ἐκάστης τῆς) φυλῆς ἓνα, νῦν δ' ἐξ ἀπάντων·
 καὶ τούτους διατάττουσι τῇ χειροτονίᾳ, ἓνα μὲν ἐπὶ τοῖς ὀπλίταις — ἓνα δ' ἐπὶ
 τὴν χώραν, ὃς φυλάττει, ἅν πόλεμος ἐν τῇ χώρᾳ γίγνηται πολεμεῖ οὗτος, ὃ ὅ
 δ' ἐπὶ τὸν Πειραιέα, τὸν μὲν εἰς τὴν Μουνιχίαν, τὸν δ' εἰς τὴν Ἀκτὴν, οἱ
 τῆς φυλακῆς ἐπιμελοῦνται καὶ τῶν ἐν Πειραιεῖ. Quod hic tres, non duos
 habemus, ad mutatam postea provinciarum, quarum frequens est me-
 moria 409²² et in aliis saeculi tertii monumentis, divisionem referendum
 est. Etenim apud Aristotelem quidem quinque modo praetores definita
 negotia habent (quattuor quos supra recensui et quintus ἐπὶ τὰς συμμορίας,
 cf. n. 305⁴⁵), reliqui quinque ex cuiusque temporis necessitatibus mittuntur
 quo populo opus videtur. Postea cum iam inopinati belli casus vix un-
 quam timendi essent, omnibus certa videntur officia assignata esse (cf.
 n. 468¹. 716²). 2 A. 95/4, cf. PA 6503. 3 Cf. Aristoph. Plut. 1159 et
 IG III 197.

Δ720. Theraeorum proxeni, post a. 130. Therae. Edd. Hiller
 de Gaertringen IG XII 3, 333; Blass SGDI 4697 adhibitis Hilleri notis; Hiller
 IG XII 3 Suppl. 1298. Cf. Brause Lautl. kret. Dial. 12¹; Wilhelm Jahresh. VIII
 1905, 241 et Ath. Mitt. XXXIX 1914, 188. [Hε]

Proxenos nominandi ius et consuetudinem liberae civitates graecae
 usque ad Augusti fere aetatem retinuisse videbantur (Mommsen Röm. G.
 V³ 241; Swoboda Staatsalt. 175⁴. 291); novissimum enim proxeniam quod
 praebere fertur Byzantiorum decretum SGDI 3059 in Orontae Ababi f.
 Olbiopolitae honorem iam imperante Tiberio factum, verbis: καὶ αὐτός,
 ὥσπερ τὰ λοιπὰ τοῦ πατρός, οὕτως τὰν ποτὶ τὸν δᾶμον εὖνοιαν καὶ προξενίαν
 διαδεξάμενος, antiquum et hereditarium potius honorem quam privilegium
 nuper acceptum indicat. Rhodiorum proxenos annorum 82 et anteriorum
 habes n. 745. Sed Delphorum proxenia vel anno 79 p. Chr. collata est

I [οἷδε ἀνεγράψεν ὑπὸ γραμματέως τοῦ δεῖνος· τοῦ δεῖνος· εὐεργέτας·] |
Πυθίων [Κ]λέωνος [Δελφός] 1 | πρόξενος καὶ εὐεργ[έ]ται· Βότηθος·
5 Εὐμηγάνου, φέσει δὲ | Λουσιμάχου Μιλ[ή]σιο; 2. | Πρύτανις Σίμου
Μιλήσι[ο]ς 3.

II οἷδε ἀνεγράψεν ὑπὸ γρα[μ]ματέως | Ἀθηναίου τοῦ Διογέ[ν]ους 4· εὐεργέ-
10 γέτας· Λεόντιος Κλυμεν[ίδ]α Κνώσιος 5. | πρόξενος καὶ εὐεργέται· | Ἀπολλώ-
λωνος Νικάνδρου Ἀθηναῖος 6, | Ἀγίας Βούλωνος Ἀ[θ]ηναῖος 7.

(n. 817) Pw. *Seriore aevo Chersonesitae Taurici, cum iam sensum ge-
minum verborum προξενία καὶ πολιτεία obliiti essent, προξενίας πολιτείαν
nominabant civitatem peregrinis* (Γ. Κάριος: *Εὐταρχιανὸς ναύκληρος Σινωπεύς*)
, *datam*. Latyschev ad IOPEux. IV 72₃₉. Theraei saec. II exeunte
in magni aedificii parastade pluribus annis proxenos aut singulos aut
plures inscripserunt, cf. IG XII 3 s. 1297—1300. Imprimis nota, uno anno
nominatos esse (1300₄₀₋₄₉): Κώσιος 3, Ἐπιτάριον 1, Κνίδιους 2, Ἀρκεστειδῆς 4,
Αἰγιαλέα 1, Ἰάταν 1, Μαλίσιος 2, Ῥωμαῖος (2?), Νάξιον 1, Κυζικηνόν 1, Κυθω-
νιάτην 1, Γορτυνίους 6. Quocum apte conferas Astypalaeensium legem fere
aequalem n. 722. 1 ΕΛ_ΩΝΟΣ. Ex gratia em. Pw. 2 Idem

homo est in titulo apud Milesiorum Didymeum invento (Wiegand VI. vor-
läuf. Bericht. Abh. Ak. Berl. 1908, 42): [ἐπὶ στεφανηφόρου Σωσιστράτου τοῦ
Ἰπποθέγοντος, προσήγεύοντος δὲ Βότηθου τοῦ Εὐμηγάνου, φέσει δὲ] Λουσιμάχου.
Sosiistratus hic cum in stephanephororum catalogo deesset, ante a. 89/8
eponymus fuit; idem Sosiistratus agonothea in stela Didymei (Haussoullier
Milet 209, 10₂₂), quam stelam ad id ipsum tempus rettulerunt Strack et
Dttb. ad Or. 170, quo Ptolemaeus X Soter Aegypto expulsus est, i.e. ad
annum 108. Ex his, quae per litteras nos edocuit A. Rehm (m. Maio 1912),
sequitur Boethi honorem percommode c. fin. saec. II decerni potuisse.

3 Hinc nomen Σίμου pro Ἐρμού reposuit Wilh. in proconsulis rescripto
ap. Ioseph. Ant. XIV 244: Πόπλιος Σερουθιος Ποπλίου υἱός· *Γάλας ἀνθύπατος·
Μιλησίων ἀρχοντι βουλῇ δέμῳ χάριεν. (245) Πρύτανις· *Ἐρμού υἱός, πολίτης·
ὑμέτερος, προσελθὼν μοι ἐν Τραλλεσιν ἄγοντι τὴν ἀγέραν . . . Pr^o Γάλας s. Γάλας;
reposit Wilddington Expl. LeBas III p. 680, 42 Κάλας, i.e. eum qui Caesarem
necavit; Bergmann (et Mommsen) Οὐατίς; s. Βατίς; procos. a. 46, qui clarus
cognomine Isaurico (Haussoullier Milet 257/8; Or. 449.450); sed hoc quoque,
ut per epistulam monuit Dessau, improbabili, quia in tot Isaurici monu-
mentis hoc cognomen nunquam appareret. Idem v. d. et P. Servilii Glo-
buli (a. 63/2 aut paullo antea) et P. Servilii (Foucart Formation de la
prov. d'Asie 317; Or. 435; cf. Hepding Ath. Mitt. XXXIV 1909, 339) men-
tionem facit, sed ita, ut rem iniudicatam relinquat. Quare utrum Pry-
tanis hic idem homo an illius avus fuerit (hoc Rehm suasit), non liquet.

4 Scribae huius pater (non proavus) fuisse videtur Ptolemaei (Philo-
metoris) mercennarius qui annis 164/3—161/0 Therae ad restaurandum
gymnasium contribuit IG XII 3, 327₇₄: Διογένης Ἀθηναῖος. 5 Idem
n. 721₂₄. Brause. 6 Idem Ἀπολλώνιος Νικάνδρου Κυθήριος θεομωβέτης;
a. 97/6 IG II 985 D₂₂; PA 1542. Ki. 7 Huius maiores ex tit. IG II 1385

innotuerunt: Ἀθηναῖ Ἀγίας Νικάρχου Εὐωνυμεὺς τὴν θυγατέρα Ξενοστράτην ἐρρηφοῦσαν, καὶ ἡ μήτηρ Δημη[τ]ρία Βούλωνος Παιανιέω[ς] θυγάτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ Ἄρκετος Ἐπικράτης Βούλων Ξενοφῶν ἀνέθνηκαν. Aetate minor est [Ξενοστρά]τη Ἀγίου Εὐωνυμέως, quae inter ergastinas recensetur ἐπὶ Δημο-
χάρους ἀρχοντος a. 78/7 (IG II² 1036; cf. ad II² 1029. 1036 de archonte D.).
Stemma quod olim proposuerat PA 121, nunc ita restituit Kirchner:

IG II 1385	}	Βούλων Παιανιεύς	Νικάρχος Εὐωνυμεύς	c.a.
		Δημητρία	Ἀγίας I	
		Ξενοστράτη I Ἄρκετος Ἐπικράτης · Βούλων (Ther. et Delph.) Ξενοφῶν		
		Ἀγίας II (Ther.; Delphis n. 697 ⁴⁰) Στράτων (Delph. Syll. 697)		
		Ἀγίας III (II ² 1036)		
Ξενοστράτη a. 78/7 virgo est (II ² 1036)				

721. Gnosii Dioscuridem Tarsensem grammaticum laudant,
paullo ante a. 100. Deli. Edd. Homolle Bull. Hell. IV 1880, 352 (Michel 447; Syll.² 722; Blass SGDI 5150. Cf. B. Keil Ath. Mitt. XX 1895, 441²; v. Wilamowitz Herm. XXXV 1900, 542 LXI (Schwartz Realenc.² V 1129); Kirchner ibid. 1125 Diosk. 3. [H]

ἔδοξεν Κνωσίων τοῖς κόσμοις¹ καὶ ταῖ πόλι· ἐπειδὴ | Διοσκουρίδης
Διοσκουρίδου, καθ' ὁδοεσίαν δὲ Ἀσκλη|πιοδώρου Ταρσεὺς γραμματι-
κός² διὰ τὰν εὐνοίαν ἀν|ῆχει πορτί³ τὰν ἀμάν πόλιν συνταξάμενος
5 ἐγκώ|μιον κατὰ τὸν ποιητὰν⁴ ὑπὲρ τῷ ἀμῶ ἔθνις⁵ ἀπήστει|λε⁶

A. 167 recentiorem esse inscriptionem docet Atheniensium qui Delum tenebant mentio (v. 47, Dttb.); sermonis causa ut annis quantum fieri posset antiquissimis attribueremus suasit Wil. Rursus cum alterius curatoris nomen (not. 24) suadeat, ut recentiori aevo tribuamus, ad alia Cretensium decreta (n. 712) a. 116/5 Deli proposita accedere malumus. Hi.

1 Cf. n. 524¹. 2 Dioscuridem grammaticum (Susemihl Gesch. Litt. Alexandr. II 347) scriptorem libri περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ νόμων, quo praeter Dionem, Plutarchum alios (Wil.), Athenaeus multifariam usus esset, cum hoc composuit K., probavit Dttb., negaverunt Wil., quia illius opus, quod Aristarchi vestigia premeret, Augusteo potius aevo conveniret, et Schw., qui toti illi libro, quem restituerat R. Weber Leipz. Stud. XI, nullam habet fidem. 3 Cf. n. 527¹¹. 514¹¹ al. 4 Homerum; num recte de

Apollinis Pythii hymno potissimum hoc intellexerit Hom., non immerito dubites. Nam nisi fallor magis Homeri artem aemulatum esse Dioscuridem in carmine pangendo praedicatur, quam argumentum ex eo repetivisse. Dttb. At satis clarae Cretae laudes in carminibus Homericis inveniuntur, imprimis Odysseae vss. τ 172 Κρήτη τις γαί' ἔστι μέσφ' ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ et qui sequuntur, quibus tota Cretae ἀρχαιολογία percommode annecti poterat. 5 Cretum, non Gnosiorum, qui δᾶμος potius sunt quam ἔθνος. K. 6 Vocalem ε in radice verbi conservatam Doricae dialecti

Μυρίνον⁷ Διονυσίῳ Ἀμιστηγόν ποιητὰν ἐπῶν καὶ μελῶν, τὸν αὐτο-
 σαυτῷ μαθετάν, διαθηγόμενον τὰ | πεπραγματουμένα ὑπ' αὐτῷ· ὑπὲρ
 ὧμ Μυρίνος πα|ραγενόμενος παρ' ἡμέ καὶ ἐπελθὼν ἐπὶ τε τὸς κόσμος |
 10 καὶ τὰν ἐκκλησίαν ἐμφανία κατέστασε διὰ τῶν ἀκρο[α]σίω]ν τὰν τῷ
 ἀνδρὸς φιλοπονίαν τὰν τε περὶ τὸ | ἐπιτάδουμα⁸ εὐεξίαν, ὁμοίως δὲ
 καὶ τὰν εὐνοίαν ἂν | ἔχει πορτὶ τὰν πόλιν ἀνανεώμενος αὐτ[ὸ]ς⁹ τὰν
 15 προγο|νικὰν ἀρετὰν δι' ἐγγράφῳ ἐπ[έδειξ]ε¹⁰ καὶ τοῦτο πε|δᾶ πλιόνος
 σπουδᾶς καὶ φιλοτ[ιμ]ίας τὸν ἀπολογισ|μὸν πο[ι]ούμενος¹¹ κ[αθ]ὼς
 ἐπέβαλλ[ε] ὑπὲρ ἰδίῳ παιδ[ε]υ[τᾶ]. ἐφ' ὧν καὶ τὸ πλῆθος τῶν πολιτῶν,
 ἀκούσαντες¹² | τὰ πεπραγματουμένα καὶ τὰν [δ]λαγ¹³ αἵρεσιν τῷ ἀν-
 20 δρῶς, ἂν ἔχων τυγχάνει εἰς τὰν ἁμὰν πόλιν, ἀπεδέ|ξατο μεγάλως·
 ὅπαι¹⁴ οὖν καὶ ἡ πόλις τῶν Κνωσίων | φαίνεται εὐχάριστος ἰόνσα
 καὶ τὸς καλὸς κἀγα|θὸς τῶν ἀνδρῶν ἀποδεχομένα καὶ τιμίσονσα | τὰς
 τε καταξίαντας χάριτας ἀποδιδόνσα τοῖς | εὐεργετῇν αὐτὰν προαιριο-
 25 μένοις, καὶ φανεράν | καθιστάνσα ἐς πάντας ἀνθρώπος ὅσαν ἔχει διά-
 λαμψιν¹⁵ ὑπὲρ τῶν εὐνόως διακειμένων πορ|τ' αὐτὰν, δεδύχθαι τᾷ
 πόλει, ἐπαινέσαι Διοσκουρίδην Διοσκουρίδου, καθ' ὁδοεσίαν δὲ Ἀσκλη-
 30 πι|οδώρου, ἐπὶ τοῖς πεπραγματουμένοις ὑπ' αὐτῷ | καὶ τᾷ προαιρέσει
 ἂν ἔχων τυγχάνει ἐς τὰν | ἁμὰν πόλιν. ἤμεν δὲ αὐτὸν καὶ πρόξενον |
 καὶ πολίταν τᾶς ἁμᾶς πόλεως, αὐτὸν καὶ ἐσγό|νος καὶ πεδέχεν θί-

esse monuit K. allato titulo Delphico Or. 228⁸ ἐπέστελκε, augmentum vero eadem consuetudine sermonis recentioris positum ac n. 748⁹⁰ εἰσχηκαν. 495⁴ παρείσχηται. 683^{63. 66. 69} κατεισχεῖσθαι. 570¹³. 748³¹ παρεισχημένοι (-ους); nam η pro ει in his sermoni Cretico convenit. 7 Anthologiae Palatinae epigrammata VI 108. 254. VII 703. XI 67 Μυρίνου inscripta esse monuit Hom. Quem cum Reiskius A. Licinium Varronem Murenā interpretatus esset, Fabricius vero (Bibl. Gr. IV p. 483) de Agathia Myrinaeo cogitasset, Hom. iure utraque coniectura probabilius iudicavit hunc ipsum Myrinum Dionysii f. Amisenum poetam innui. At cur Μύρινον scribant Hom. et K. προπαροξύνων non perspicio. Dttb. [At huius Myrini carmina ut e Philippi corona deprompta inter Sullae et Caligulae tempora facta esse docuit Wil.].

8 De diphthongo ου pro ευ apud Cretas haud infrequenter usurpata (ἐξουούσαντες, βωλουομέναις, οδεργέτανς, ἐλούθερον, Ἐλουσινίω) cf. Brause Lautl. kret. Dial. 15 § 5. Vox ἐπιστήδευμα etiam Anaxenoris citharoedi artem significat: n. 766.

9 ΑΥΤΩΣ, quod Hom. toleravit, emendavit Dttb. Quae maiorum eius propria fuerat virtus, eandem ipse Dioscurides praestitit. 10 Suppl. Hom. 11 Em. Dttb. ΓΟΡΙΟΜ lapis. 12 Cf. n. 527³⁰. 13 Suppl. Keil.

14 Ut apud Atticos adverbium ὅπως in coniunctionis finalis vim abiit, sic hic similis significationis ὅπαι. 15 Non α λάμπω, sed α λαμβάνω repetendum esse nomen, respondens illud quidem vulgari διαλήψεις, adnotat Hom. coll. SGDI 311²⁸ ἔχην ἐν τῇ καλλίστῃ διαλάμψει τε καὶ ἀπυδοχῇ.

νων¹⁶ καὶ ἀνθρωπίνων | πάντων ὧν καὶ αὐτοὶ Κνώσιοι πεδέχοντι. |
 35 ἤμεν δὲ αὐτοῖς καὶ ἔγκτησιν γᾶς καὶ οἰκίας¹⁷ καὶ | ἀσφάλειαν πο-
 λέμῳ καὶ εἰρήνας καὶ καταπλέον|σι ἐς τὸς Κνωσίων λιμένας¹⁸ καὶ
 ἐκπλέονσι, αὐτοῖς καὶ χρήμασι τοῖς τούτων ἀσουλὲ καὶ ἀσπον|δεῖ.
 40 θπαὶ δὲ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις ἀείμνασ|τος ὑπάρχει ἅ τᾶς πόλεις
 ἐκτενῆς προαίρεσις | καὶ φανερά ἦι ἡ εὖνοια τοῖς γνησίως καὶ ἐν-
 δόξως | τῶν καλλίστων ἐπιταδουμάτων¹⁹ προσεταχέσι | καὶ τοῖς πορτ'
 αὐτὰν εὖνοϊαν αὖξεν προαιριο|μένοις, ἀναγράψαι τόδε τὸ ψάφισμα
 45 ἐς στάλαν | λιθίναν καὶ ἀνθήμεν ἐς τὸ ἱερὸν τῷ Ἀπέλ|λωνος τῷ Δελ-
 φιδίῳ²⁰. αἰτήσαθθαι²¹ δὲ καὶ τόπον | Ἀθηναίων τὸν ἐν Δάλῳι
 κατοικίοντας καὶ θέ|μεν ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Ἀπέλλωνος λαβόντας τὸν |
 50 ἐπιφανέστατον τόπον· γράψαι δὲ περὶ τούτων | τὰμ πόλιν πορτὶ | Ἀθη-
 ναίος τὸς ἐν Δάλῳι κατοικίοντας καὶ πορτὶ τὸν Ταρσέ|ων²² δᾶμον,
 ὑποτά|ξαντας τὸ ἀντίγραφον τῷδε τῷ ψαφίσματος. | αἰρέθη²³ ἐπὶ τᾶς
 ἀναθέσις τᾶς στάλας | Μακχιάδων-Θαρυμάχῳ καὶ Λεόντιος Κλυ-
 μενίδᾳ²⁴.

16 Cf. n. 526¹⁰. 17 ΟΞΚΙΑΣ lapis, quam Creticam nominis οἰκίας for-
 mam existimat Hom. comparans eorundem elementorum in voce πρεσγευ-
 τας, πρεγευτάς vicissitudinem. Sed illic consona σ antiquior est, quam
 ante γ premi cum productione suppletoria vocalis legibus sermonis Graeci
 accommodatum est. Quod contra antiquam et legitimam diphthongum
 vocis φοικία in οσ converti omnino incredibile. 18 Cf. Strabo X 476
 ἔχει δ' ἐπίγειον τὸ Ἡράκλειον ἢ Κνωσσός· Μίνῳ δὲ φασιν ἐπινεῖν χρήσασθαι τῷ
 Ἀμνισῷ, ὅπου τὸ τῆς Εἰλειθυίας ἱερὸν. Hom. 19 Cf. not. 8. 20 Cf.
 n. 712¹⁰. 21 Assimilatio Cretibus familiaris ac praecipue in lege Gor-
 tynia perfrequens (I 35 πράδδεθθαι. II 30 ἀλύεθθαι. 35 χρῆθθαι. 36. 44 ἐο-
 λώσαθθαι. III 19 ὀποιεθθαι al.). 22 ΤΑΡΣΕΟΝ. 23 Singularis est
 levi negligentia priori ex duobus nominibus accommodatus. 24 Hunc
 in euergetarum et proxenorum Theraeorum catalogo n. 720⁵ commemc-
 rari vidit Brause. Hinc ad finem fere s. II deducimur.

722. Astypalaeénsium de proxenis lex, c.a. 100? Asty-
 palaea. Edd. Legrand Bull. Hell. XVI 1892, 138, 23 (Michel 416; Syll.² 493);
 IG XII 3, 168 (Bleekmann Gr. I. Staatenk. 39). Cf. Latyschew Philologi-
 tscheskoje Obosrjenije VIII 1895, 150, 4; Wilhelm AEMOest. XX 1897, 79 XII
 et Goett. GA 1898, 232; Rouse Journ. Hell. Stud. XXVI 1906, 178. [H]

Astypalaea insula media fere inter Amorgum et Anaphen, Coum et
 Calymnam sita, Epidauriorum colonia (n. 357), saeculo tertio Ptolemaeorum
 sub dominio fuisse videtur (cf. IG XII 3, 204 Euergetae basim); a. 105 foe-
 dus cum Romanis fecit, usque ad Plinii (n. h. IV 71) certe tempora libera
 erat. Huius tituli litterae secundo vel primo ineunti saeculo conveniunt;
 iota post η saepe omissum, post ω semper adscriptum, cum in senatus

--|--| [. . . τοὺς προξέν]ους ἀναγραφέτω καὶ 1 εἰς τὸν | τοῖχον κατὰ τὰ
 5 αὐτά, προγράφων καὶ τὸν δαμειρ|γόν 2, ἐφ' οὗ ἕκαστος καθίσταται.
 τὸ δ' εἰς τὰν ἀναγρα|φὰν τέλοςμα οἱ ταμίαι . . . 3 διδόντω, μὴ πλέον |
 ἐξοδιάζοντες καθ' ἕκαστον πρόξενον δραχμᾶς 4. εἰ δέ κα μὴ ἀνα-
 γράφῃ κατὰ τὰ προγεγραμμένα ὁ γραμ|ματεὺς ἀεὶ ὁ ἐν ἀρχαῖς τῶν
 10 τοὺς καθιστανομένων | μετὰ δαμειργόν Πρύτανιν 5, ἀποτεισιάτω καθ'
 ἕκα|στον πρόξενον, εἰ κα μὴ ἀναγράφῃ, δραχμᾶς ἑκατόν· | φαίνεται δὲ
 ὁ χρήζων ἐπὶ τῷ ἡμίσει εἰς τοὺς λογισ|τάς. ὁ δὲ πριάμενος προ-
 γραψάτω τᾶς ἀναγραφᾶς | τῶν προξένων τῷδε τὸ ψάφισμα 6. — ἔδοξε
 πάσαις 7.

consulti textu Villosioniano (quem nos temere correximus) modo posi-
 tum modo omissum sit. Infra et a dextra adiunctus est laterculus pro-
 xenorum (cf. not. 2). — Versuum 1. 2 dubia vestigia; Legrandii 2 κατ τὸν
 νόμον recipere dubitavimus.

1 Particulam eo spectare, quod in eis,
 quae initio perierunt, de proxenorum-catalogo in tabulario publico as-
 servando praeceptum esset, probabiliter statuit Legr.

2 Idem epony-
 mus Astypalaeensium magistratus etiam n. 780₁ est. Legr. Ceterum later-
 culus subiunctus neutiquam, ut hic praecipitur, secundum annorum seriem
 dispositus est ad exemplar Delphici illius quem habes n. 585, sed secun-
 dum regiones et oppida, ut alter Delphorum SGDI 2580 et IG V 2 p. XXXVII;
 hic aetatem tulerunt ethnica Ἀρχαῖνοι, Ἀσπένδιοι, Ἀναπαῖοι, Αἰγυαλεῖς, Ἀλι-
 καρνασοῦ, [Ἀλεξανδρεῖς? si v. 73/4 fuit: Λάιζ[ος] | Λαϊά[ου], ἐξ Ἀ. .; erant
 igitur secundum alphabetum, scilicet litterarum initialium, dispositi, sicut
 nomina basi Rhodiae IG XII 1, 46 c. a. 70 a. Chr. dedicatae subscripta. Unde
 quanta nominum pars desideretur calculis facilibus computabis. Quibus
 singulis terna quaterna aut plura nomina subiunguntur. Hoc discrimen
 sic mihi videtur expediendum, ut in priore decreti parte quae intercidit
 de eis qui tum iam essent proxenis inscribendis verba facta esse statuam;
 hi sunt, quorum tenemus indicem in superstite tabulae parte. Quod contra
 praeceptum de proxenis ex temporum ordine recensendis ad eos spectat
 qui post hoc populiscitum nominabuntur, id quod etiam ex tempore prae-
 senti καθίσταται apparet. Horum vero nomina aetatem non tulerunt. Dttb.
 Ceterum similem modum lex praescribit n. 723 de sacerdotibus perscriben-
 dis. 3 τέλοςμα, non τεῖμασμα (Rou.) ectypo reviso probatur. Post ταμίαι
 vestigia dubia; vix vocis ἀπ. x. α. 4 Nota compendium < i. e. ἡμίταις.

5 πρύτανιν Legr., praesidem collegii interpretatus. Sed nomen proprium
 esse conexus sententiae docet. Lat. Cf. n. 720₅. 6 Recte interpunxerunt
 Dttb. et Wilh. 7 Intellegas ταῖς ψάφοις. Cf. 684₆₈: τῶν ψήφων, αἷς ἔδοξε
 κατεισ[χῆσθαι] | ἡ χώρα ὑπὸ Μεσσηνίων — πεντακόςται ὀδοήκοντα τέσσαρες, αἷς
 κατεισχῆσθαι ὑπὸ Λακεδαιμονίων, δεκάξ. Luciani Bis accus. 18: πάσαις ἡ
 Ἀκαδημία κρατεῖ πλὴν μιᾶς. 22: πάσαις ἡ Ἡδονή et titularum CIG 5361₂₈.
 5362: λευκαὶ πᾶσαι.

Rhodiorum ἀναγραφαὶ saeculi I ineuntis.

723. Rhodiorum lex de perscribendis sacerdotibus, c.a.100.

Rhodi. Edd. Saridakis et Hiller Ath. Mitt. XXI 1896, 52, 51 (Michel 874; SGDI 3756; Syll.² 610; Ziehen Leges sacr. II 1, 147). [Hi]

ἐκ τοῦ ψαφίσματος¹ τοῦ | ἐπὶ Ἀρχεστράτου² | Ἀρταμιτίου³ κέ'. |
 5 ὅπως δὲ καὶ ἐν τῷ | μετὰ ταῦτα χρόνῳ | ἡ ἀναγραφὰ τῶν | [ἐ]ρα-
 10 τεύοντων | γίνηται κατὰ | τὸ ἔξιν⁴, | οἱ μὲν ἱερεῖς | γραφόντω τὰ ὀν[ό]-
 15 μα[τ]α τὰ αὐτῶν καὶ | [ἐ]ρατεῖαν καὶ δᾶμ[ον]⁵ | καὶ τὸν [ἐ]ρ[η] τοῦ
 'Ἀλλ[ι]ο[υ]⁶ | ἐφ' οὗ ἔλαχε. | [ὅ] δὲ ἐχομένως | ἱερατεύων μετ[ὰ] | τὸν ἐνε-
 20 σταχότα | ποτιγραφέτω | τῷ πρὸ αὐτοῦ | ἱερατεύσαντι ἐ[πὶ] τῷ ἔ[ν]ομα⁷
 25 καὶ τὰ ἔτη | [ὅ]σος ἱερατεύσας⁸. | [κατὰ] τὰ αὐτὰ δὲ καὶ | [οἱ] ἀ[ν]εῖ ἱερα-
 τεύον[τες] ποτιγραφόντω.

Tempus ex litterarum indole fere definitur. 1 Sunt igitur haec e pleno decreti tenore, qui in tabulario publico depositus erat, excerpta. In eodem tabulario quae deinceps iubentur quotannis inscribebantur. Nihilominus nova lege effectum est, ut in aliis quoque insulae fanis sacerdotes non solum chartis, sed etiam lapidibus inscriberentur. Exempla sunt tituli insequentes; adde θεῶν Σαμοθράκων ἱερεῖς Carpathi prope Πορθμὸν inscriptos (SGDI 4322). Cf. Wilhelm Beitr. 273 et pass. 2 Eponymus sacerdos Solis. Cf. v. 15. Sed deest nomen in catalogis (Bleckmann Klio XII 1912, 254; Škorpil Listy filolog. XL 1913, 171); cf. Klio XIV 1914, 388²⁷³.

3 Rhodi ut Coi et Calymnae hic mensis respondisse videtur Atheniensium Elaphebolioni, Romanorum Martio aut Aprili. Cf. Bischoff N. Jahrb. Phil. 1897, 732. 4 W. Schulze Quaest. ep. 293. 5 Pagi adscripti sunt n. 724. 6 Cf. not. 2. 7 Suppl. Wilamowitz ap. H. 8 Annua erant cum summum omnium sacerdotium Solis, tum multa alia. Sed quod hic cernimus, etiam perpetuis sacerdotiis rempublicam Rhodiorum non caruisse, probat tit. IG XII 1, 786₈, ubi post multa T. Flavii Leontis f. Quir. Thrasylochi sacerdotia, quae annua fuisse certum est, novus ordo incipit a verbis καὶ στατὸς ἱερεὺς [τοῦ] δεῖνος θεοῦ παρὰ Λινδοί[ς], τοῦ δεῖνος παρὰ Ἰαλυσί[οις], Διὸς καὶ Ἡρας — ἐν Πον[τω]ρείᾳ καὶ Ποτιδᾶνος Γυλαίου καὶ Ἰππίου καὶ Σαράπιδος καὶ Εἰσιδὸς ἐν Πόδῳ.

724. Sacerdotes Apollinis Erethimii, a. 106/5—79/8. In agro Camirensi, inter rudera templi Apollinis Erethimii prope vicum Θεολόγος (Θολόος), nunc in ecclesiae ibi sitae muro. Edd. Ross I. Gr. ined. III 277; Hiller Herm. XXIX 1894, 16 et IG XII 1, 730 (Michel 875; v. Gelder SGDI 4135; Syll.² 609) cf. v. Gelder Gesch. Rhod. 216. 304; Ziehen Leg. sacr. II 1, p. 363. [Hi]

Litteratura non ubique eadem, quia haec non omnia eodem anno et ab eodem homine incisa sunt, sed quotannis sacerdos suum nomen prioribus adiunxit. Plerique sacerdotes nominibus suis feriarum non an-

ἱερεῖς Ἀπόλλωνος Ἐρεθιμίου ¹	
1. πανάγυρις ²	Μηρόφιλος Ἐπικράτεως Βρυγινδάριος ⁹ 106/5
2.	Πεισικράτης Δαμεινέτου Ἰστανίος ¹⁰ 105/4
3. πανάγυρις	Ἀγσιλόχος Κλευσθένης Ἰστανίος 104/3
4.	Ἀστυκρατίδας Καλλιστράτου Ὑπερεγγεύς 103/2
5. [τ]ριετηρίς ³ , [π]ανά- (γυρις)	Πραξιφῶν Ἀριστομβρότου Βρυγινδάριος 102/1
6.	Δεξιναύτας Ἀγήμονος Ἰστανίος 101/0
7. [Ρ]ωμαῖα ⁴	Τεισαγόρας Τεισαγόρα Νεοπολίτας 100/99
8. Διπα(νάμια) ⁵ Ἀλίσια ⁶	Ἀλεξιμάχος Εὐφάνεως Ἀστυπαλαιεύς 99/8
9.	Δαμόπολις Δαμοπόλιος Ποντωρεύς ¹¹ 98/7
10.	Ἀρχίας Ἀρχία Ἰστανίος 97/6
11.	Εὐφράνωρ Ἀγήμονος Ποντωρεύς 96/5
12. Διπα(νάμια) Ἀλίσια	Ἀγσιόπολις Φιληράτου Ἰστανίος 95/4
13.	Σύμμαχος Συμμάχου Ἰστανίος· τριετη- ρίς) ⁷ 94/3
14.	Ἀριστομβροτίδας Δάμωνος Πολίτας ¹² 93/2
15. τριετηρίς, Ῥωμαῖα	Εὐαγόρας Διονυσίου Νεοπολίτας 92/1
16. Δι(πανάμια) Ἀλίσια	Ἀρχίας Ἀριστανδρίδα Ἰστανίος 91/0
17. Ἀλίσια, τριετηρίς	Ἀριστείδας Ξενομβρότου Ποντωρεύς 90/89
18.	Ἀνταγόρας Ἀγεστράτου Β[ρ]υγινδάριος 89/8
19. Ῥωμαῖα, τριετηρίς Δι- παναμία	Ἀγέστρατος Δαμοκράτεως Ἰστανίος 88/7
20. Διπανάμια Ἀλίσια	Νικασικράτης Ξενοδάμου Ἰστανίος 87/6
21.	Τιμοκλείδας Τιμαγόρα Σιβύθιος 86/5
22. πανάγυρις μετὰ τὸν πόλεμον ⁸	Δαμόστρατος Σπουσίλα Ποντωρεύς 85/4
23. Ῥωμαῖα, τριετηρίς	Ἀλεξιμβροτίδας Διοπείδεως Σιβύθιος 84/3
24. πανάγυρις, Διπανάμια Ἀλίσια	Ξεῖνις Ξενομένεος Ποντωρεύς 83/2
25. τριετηρίς	Ἡρόδοτος Λυσάνδρου Βρυγινδάριος 82/1
26.	Φιλότιμος Φιλοτίμου Ποντωρεύς 81/0
27.	Γόργων Γόργωνος Βρυγινδάριος 80/79
28. πανάγυρις, Διπανάμια Ἀλίσια	Κλεισθένης Ἀγσιλόχου Ἰστανίος 79/78

nuarum, quae in quemque annum inciderunt, notas addiderunt multo minoribus litteris. Quae in lapide quidem partim sinistrum marginem tenent, partim inter versus insertae sunt, sed plerumque ita ut ab ipso

marginē initium capiant. Sed in exemplari typis exscribendo commodius visum est omnes in sinistrum marginem reicere. De aetate cf. ad vicissimum alterum.

1 Cf. Strabo XIII 613 Ῥόδιοι δὲ Ἐρυθρίου Ἀπόλλωνος ἔχουσιν ἐν τῇ χώρᾳ ἱερόν, τὴν ἐρυσίβην καλοῦντες ἐρυθρίβην. Hesych. Ἐρεθύμιος· ὁ Ἀπόλλων παρὰ Λυκίοις, καὶ ἑορτὴ Ἐρεθύμια. Ro. Ceterum non publica universi populi Rhodiorum fuerunt haec sacra, sed civitatis Camirensium, ut pagos quorum appellationes nominibus propriis sacerdotum adiciuntur omnes agri Camirensis esse appareat.

2 Feriae Apollinis Erethimii (Ἐρεθύμια apud Hesych. not. 1). Nam eae solae hic mero nomine appellativo significari poterant. Alternis annis actas esse apparet. Sed post annum quintum non redeunt nisi inde a vigesimo altero. At tum ab imparibus annos in pares transsiliunt (22. 24. 28, a. 26 mero errore omissae videntur), cuius rei causa nescio an ad bellum (not. 8) referenda sit.

3 Suppl. Dttb. et G., sicut annis 13. 15. 17. 19. 23. 25. Hae feriae alternis annis actae, quas a. 1. 3. 7. 9. 11. 21. 27 notare neglexerunt sacerdotes, a panegyri Apollinis utique distinguendae (v. 23—28), probabiliter ad Bacchi sacra, in quibus trieterica sollemnia frequentissima erant, relatae sunt, coll. ara IG XII 1, 155⁴⁶ καὶ στεφανωθείς — χρυσέοις στεφάνοις δυοὶ ἐν ταῖς τῶν Βακχείων ὑποδοχαὶ κατὰ τριετηρίδα, ἀνέθηκε τριετηρίσι καὶ τοῖς κοινῶι, cf. Ath. Mitt. XXV 1900, 108, 107.

4 Ludi quinquennales, qui notantur annis 7. 15. 19. 23, omittuntur a. 11. 27 et, si modo tum iam instituti erant, a. 3. Wissowa Rel. und Kultus der Römer² 339³. Cf. not. 8.

5 Διπανάμια vocata sunt Solis sacra, quia Rhodii quarto quoque anno mensem intercalarem Panamum alterum habebant eoque Haliea agebant. Permirus sane intercalandi cyclus, cui neque cum sole neque cum luna convenire poterat. Quod v. 19 idem vocabulum nomini τριετηρίς adiungitur, id utique, si modo ulla ei cum intercalandi ratione necessitudo intercedit, ad errorem referendum est. Nam in nullo cyclo duo ternorum denorum mensium anni se excipere possunt. Dttb. [At quis novit omnes intercalandi modos qui Graecis placuerunt? Hi.] 6 Maximae feriae universi populi Rhodiorum, quas quinquennales fuisse hic titulus docuit, cum antea a nonnullis annuae existimatae essent. Diligentius hae notantur quam ullae aliae; nam uno anno⁴ omittuntur, praeterea ubique (a. 8. 12. 16. 20. 24. 28) comparent. V. 17 manifesto perperam ex proxime superiore versu repetitum est nomen.

7 Suppl. Hi. Ath. Mitt. XXI 55⁴.

8 Cum Paton Bull. Hell. XIV 1890, 284 de Romanorum contra Antiochum bellum intellexisset, Holleaux Revue phil. XVII 180 et Hi. evicerunt de Mithridatis potius oppugnatione (Appian. Mithr. 26. 27) dici. Etenim neque litteratura tam antiquum hunc recensum haberi patitur, quam Paton volt, neque Rhodios iam sub finem tertii a. Chr. n. saeculi Ῥωμαῖα ferias quinquennales habuisse probabile est. Modo ad pacem usque Dardani m. Augusto a. 85 factam (Th. Reinach Mithr. Eup. 199² vers. german.) iure suo descendit Ge. De pace anni 42 in basi n. 760 deserte commemorata cogitare noluimus.

9 Locum tributorum atticorum laterculi (IG I 265 a₁₄) Βριγινδάριοι, Herodes II 57 Βριγινδάρηα vocat, cum Lynceus Samius (Athen. III 109 d) Ἰσχάδας Βρυγινδαρίδας commemoraverit. Situs prope hod. Ἀφάντου

in orientali Rhodi ora: Hiller ap. Kekuleium de Stradonitz Echelos und Basile 19, ubi dedicatio Ἀγασίστρατος Μῶλωνος ἱερατεύσας [B]ρυγίνδιος τρίς καὶ θαμιοῦργήσας Βρυγίνδει inventa sit. 10 Locus incertus; sed ad ipsius fani situm rettulit Hi., quia decem e XXVIII sacerdotibus Istanii sunt.

11 Prope hod. Ἀρχάγγελος, in eodem litore (cf. 9); testimonia edet Kinch, qui per epistolam nos edocuit. 12 I.e. Camiri urbis; cf. Λινδοπολίτης.

Demotica Νεοπολίτας et Ἀστυपालαιεύς (Realenc. II² 1875, 4, ubi pro, *Ἀλοῖνα* substituas, *Damos*) quo spectent adhuc quaerendum est.

Δ725. Lindiorum de donariis et epiphaniis Minervae perscribendis decretum, a. 99. Lindi, nunc Hauniae. Ed. Blinkenberg Bull. Ac. Danemark 1912 et Die Lind. Tempelchronik 1915; cf. v. Wilamowitz Anz. Jahrb. 1913, 42; Holleaux Rev. ét. gr. 1913, 41; A. J. Reinach Rev. épigr. I 1913, 96. 263. 280. Lapidem contulit Hi. [Hi]

[ἐ]π' ἱερῶς¹ Τεισιβ[λου τοῦ Σωσικράτους², Ἀρτα]μιτίου³ δωδεκάται ἐδοξε μαστροῖς καὶ Λινδιό[ις·|Ἀ]γῆσίτιμος Τιμαχίδα Λ[ινδοπολίτας⁴ εἶπε· ἐπεὶ τὸ ἱερὸν τὰς Ἀθάνας τὰς Λινδίας ἀρχαιότατόν τε καὶ ἐν-τιμ[ο]ν ὑπάρχον πολλοῖς καὶ καλοῖς ἀναθέμασι ἐκ παλαιο[τ]άτων⁵ χρόνων κεκόσμηται. διὰ τὰν τὰς θεοῦ ἐπιφάνειαν, συμβαίνει δὲ τῶν ἀνα[θεμάτων τὰ πλεῖστα⁵ μετὰ τὰν αὐτῶν ἐ]πιγραφῶν⁶ διὰ τὸν

Sub decreto tres litterarum columnae sunt, infra mutilae. Priores continent donaria (τοῖδε ἀνέθηκαν τῇ Ἀθάνῃ), quorum exempla attulimus n. 392². 455². 619¹⁰, tertia sunt ἐπιφάνειαι. E donatoribus columna prima fabulare et antiquissimam memoriam exhibet, altera a Cleobulo, quem aliunde ut sapientem novimus, usque ad Philippum quintum pergit. Auctoris eruditionem quam sollerter prae se fert auctorum nomina testantur singulis donariis addita. Sunt hi: Ἀγέλοχος· Ἀγέστρατος Ἀριστίων Ζήνων Νικασύλος Ξεναγόρας Ὀνόμαστος Τιμόκριτος libris τὰς χρονικὰς συντάξις, — Ἀριστάνωμος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν χρόνων, — ἐν τοῖς χρόνοις — Ἐργίας, Ἡρόδοτος ὁ Θούριος (ἐν τῇ β'), Πολύζαλος libris τὰν ἱστορίαν, — Γόργων Ἰέρων libris τὰν περὶ Ῥόδου — Ἥγησις ἐν τῇ Ῥόδου ἐγκωμίῳ, similiter Μύρων — Φάενης ἐν τῇ περὶ Λίνδου, — Εὐδήμος ἐν τῇ Λινδιακῇ — Αἰέλουρος ἐν τῇ περὶ τοῦ ποτὶ τοὺς Εἰχαδάς (ἐξ Ἀλιάδας Wilamowitz) πολέμου et Θεότιμος ἐν τῇ α' τὰν κατὰ Αἰελοῦρου, denique Ἱερόβουλος (ἱερεὺς) ἐν τῇ ποτὶ τοὺς μαστροὺς ἐπιστολῇ (cf. not. 7) et τοῖς τῶν Λινδιῶν χρηματισμοῖ (cf. not. 8). De huius opusculi auctore conjecturam habes not. 12. 1 Minervae, quorum catalogum effoderunt Dani; cf. n. 725 b. 2 Sacerdos anni 99. 3 Artamitius fere Elaphebolionem, insequens (not. 10) Agrianus Munichionem aequat (IG XII 1, 4; Bischoff N. Jahrb. kl. Phil. 1897, 732 (sed cf. eundem Realenc. s.v. Kalender § 51); Nilsson Bull. Ac. Danemark 1909, 132).

4 Huius filium habes not. 12. 5 Suppl. Ho. 6 Tituli plerumque referuntur: ἐφ' ᾧ (οὗ) ἐπεγράπτο, ταῦτα εἶχε τὰν ἐπιγραφάν. Maior pars metrica, antiquiores certe omnes ficti sunt.

5 χρόνον ἐφθάρθαι, τύχαι ἀγαθαὶ δεδύχθαι | [μ]αστροῖς καὶ Λινδίοις
 κυρ[ω]θέντος τοῦδε τοῦ ψαφίσματος ἐλέ[σ]θαι ἄνδρας δύο, τοὶ δὲ αἰρε-
 θέντες κατασκευαζάντω στάλαν | [λῖ]θου λαρτίου καθ' ἃ κα ὁ ἀρχ[ι]-
 τέκτων γράψῃ⁵, καὶ ἀναγραφάντ[ω] εἰς αὐτὰν τόδε τὸ ψάφισμα, ἀνα-
 γραφάντω δὲ ἔκ τε τᾶν | [ἐπ]ιστολᾶν⁷ καὶ τῶν χρηματισμῶν⁸ καὶ ἐκ
 τῶν ἄλλων μαρτυρίων⁵ ἃ κα ἦι ἀρμύζοντα περὶ τῶν ἀναθεμάτων
 καὶ τᾶς ἐπιφανείας⁹ | [τ]ᾶς θεοῦ, ποιούμενοι τὰν ἀ[να]γραφὰν παρεόντος
 καὶ τοῦ γρ[α]μματέως τῶν μαστρῶν τοῦ νῦν ἐν ἀρχαῖ ἐόντος, τοὶ δὲ
 ἱεροταμίαι τελεσάντω τοῖς αἰρεθεῖσι [ἀνδράσι εἰς τὰν κατασκευὰν
 τᾶς] στάλας καὶ τὰν ἀναγραφὰν μὴ πλεῖον οὐ ἀποφαίνεται Πυργο-
 10 τέλης ὁ ἀρχιτέκτων δραχμᾶν διακοσιᾶν, [καὶ ἀποδεικνάντω τόπον ἐν]
 τῷ ἱερῷ τᾶς Ἀθῆνας τᾶς Λινδίας, ἐν ᾧ σταθῇ ἡ στάλα, τοὶ
 ἐπιστάται | ἐν τῷ εἰσιόντι Ἀγριανίω¹⁰. ὅ,τι δὲ κά τις μὴ ποιήσῃ
 τῶν [ἐν τῷδε τῷ] ψαφίσματι γεγραμμένων, ἀποτεισάτω ἱερὰς Ἀθά-
 νας Λινδίας δραχμὰς | πεντακοσίας. ἄρῃθεν θαρσαγόρας Στράτου Λα-
 δά[ρμιος]¹¹ καὶ Τιμαχίδας Ἀγχιτιτίμου Λινδοπολίτας¹².

7 Cf. supra Hierobuli ad mastros epistulam. 8 Cf. supra τοὶ τῶν
 Λινδίων χρηματισμοί. 9 Epiphanias columna tertia narravit unam Dareo
 regnante et obsidente Lindum Datide, alteram aetate incerta, tertiam
 anni 305/4, quo Demetrius Rhodum aggrediebatur. Scripserat Ister Calli-
 machius Ἀπόλλωνος ἐπιφανείας Susemihl Gesch. Alex. Lit. I 624; Syrisus
 Heraclidæ f. τᾶς ἐπιφανείας τᾶς Παρθένου deae a Chersonasitis Ponti
 cultae IOPEux. I 184 (n. 709¹⁰); Wilhelm AEMOest. XX 1897, 87; Preuner
 Delph. Weihgesch. 33/4. 93⁵⁰; supra n. 709²⁴. 10 Cf. not. 3. 11 Λάδαρμα
 hodie Ἀλάερμα pagus Lindiorum in insulae recessu sub Atabyrii radicibus
 situs. 12 Filius eius qui rogaverat, et secundum probabilem Blinken-
 bergii opinionem idem qui grammaticus et poëta epicus Τιμαχίδας Πόδιος.
 Susemihl Alex. Lit. II 186. v. Wilamowitz Eur. Her. I¹ 147⁴¹. 155⁷¹. Frag-
 menta collegit Blinkenberg Lind. Tempelchr. p. 41.

725a. Sacerdotes Neptuni equestris. Ad portum Loryma prope
 Lindum, ubi olim fuerat. Ed. Scrinzi Atti Ist. Veneto LVII 1898/9 ex Heden-
 borgi schedis; cf. Hiller IG XII 1, 926; Berl. phil. Woch. 1900, 20; v. Gelder
 Mnem. XXVIII 1900, 398. [Hi]

τοῖδε ἱερεῖς ἐγένοντο στατοὶ¹ ἐλλ(ί)νδωι²
 τοῦ Ποσιδᾶνος τοῦ Ἰππίου·

Χαρίδαμος Κορκυραίου
 Τιμαγόρας Ἰάρωνος

Ἰέρων Τιμαγόρα³
 .. στορίδας Ἀ[χε]στορίδα⁴.

1 Cf. n. 723⁸. 2 ΕΛΛΑΝΔΩΙ. 3 Filius antecedentis. 4 ΠΑΣΤΩ-
 ΡΙΔΑΣΑΡΕΤΟΡΑ Hed.; ΣΤΟΡΙΔΑ Hi. Καστορίδας Ἀκαστορίδα G.

τοῖδε ἀνέθεν ἱερεῖς Ποσειδῶνος Ἰππίου

ἀπ' οὗ ἔδοξε Λινδοῖσι κατ' ἐνιαυτὸν α(ι)ρεῖσθαι(ι).

Δεινίας Ἀναγώρα 5

Κλ(ε)τόμαχος Εὐφάνεος.

6

5 Δεινίας Ἀν[θ]αγώρα Scr.; G. Idem qui in titulis ante a. 200 scriptis IG XII 1, 761²³, 764⁶? Immo huius avus? 6 Vestigia nominum 37, deinde septem versus deperditos indicat Hed., post haec adnotat: *noch dreyzig (!) Namen zum Theil beschädigt*. Nonnullis versu altero patris qui adoptaverat nomen additum fuisse potest. Sacerdos quadragessimus (inter annuos) a Geldero Διο[γ]ένης Ἀριστ[ών]δα suppletus reddit in foedere Rhodiorum et Hierapytniorum n. 581²¹ (c.a. 200/197). Alterius columnae vicesimus et unus est Παναίτιος Νικαγώρα καθ' ὁδοεσίαν δὲ [Εὐφ]ρανοριδ[α], de quo (vel invito Kinchio, cf. infra l.l.) vix dubitari poterit, quin idem fuerit atque nobilissimus philosophus stoicus, natus ille quidem annis 190/85, post a. 141 aut legatus aut Romae degens, ubi iam antea diu moratus erat, ut sacerdotium prioribus annis (c. 160/55—150?) tribuendum esse videatur. Cf. Susemihl Gesch. gr. Litt. Alex. II 64/5. — Pater philosophi fuerit Νικαγώρας Παναϊτίου καθ' ὁδοεσίαν δὲ Αἰνησιδάμου (Kinch Bull. Ac. Danemark 1904, 74/9, Boëthi Calchedonii opus). Accuratius de his acturos esse doctos Danos speramus. Ceterum ad Stoicorum Atticorum catalogum memorabilem ἐπὶ Λυσιάδου ἄρχοντος (a. 167/6) IG II 953 (cf. Croenert SBak. Berl. 1904, 471; Cichorius Rh. Mus. LXIII 1908, 197) relego. Exedram Lindiam quae Panaetii propinquoꝝ nomina exhibet, praesenti Hillero a. 1903 monstravit Kinch.

725b. Sacerdotes Minervae Lindiae. Lindi a. 1904 duae stelae effossae sunt nondum editae, sed iamdudum doctorum Danorum benevolentia nobiscum communicatae. Exhibent cum minora quaedam fragmenta tum CC fere annorum sacerdotes eponymos, qui numeris in margine adscriptis significantur (sac. 237—430). Cum sacerdos n. 365 Φιλίππος Φιλίππου anno 44/3 attribui possit (n. 765), primus annus est 408/7; incipit igitur catalogus a Rhodo urbe condita (a. 408). Cf. Kinch Bull. Ac. Danem. 1905, 63¹; Blinkenberg Lind. Tempelchron. 4. [H²]

726. Deliorum collegia, a. 97/6. Edd. Homolle Bull. Hell. IV 1880, 190 (Syll.² 321; Poland Vereinsw. 560 B 165b, cf. p. 185. 194). Cf. Hatzfeld Bull. Hell. XXXVI 1912, 114 IV. [H²]

Ἐρμαῖσταί, Ἀπολλωνιασταί, Ποσειδωνιασταί¹ οἱ γενόμενοι ἐπὶ ὑπάτων | Γναίου Κορνηλίου Λεντόλου καὶ Ποπλίου Λικινίου Κράσσου, ἐπὶ

1 Neptunus sodalicii Βηρυτίων Ποσειδωνιαστῶν ἐμπόρων καὶ ναυκλήρων καὶ ἐγδογέων Deli fuit patronus; cf. Ziebarth Vereinsw. 29. Ab eis Posidoniastas hos seiungit Poland p. 194. Veri enim non dissimile est triadem potius unum effecisse commune (*Dreibund delischer Vereine*), praesertim cum apud Rhodios maxime permulta sodalicia a compluribus deis appellata inveniantur.

ἐπιμελητοῦ | δὲ τῆς νήσου Μηδείου τοῦ Μηδείου Πειραιέως², τὸν
Ἑρακλῆν ἀνέθηκαν | ἀφιερῶσαντες Ἑρακλεῖ καὶ Ἰταλικοῖς.

2 Kirchner PA 10098. De magistratu cf. n. 657 not.

727. *Competaliastae Delii*, a. 97/6. Deli prope antiquum portum. Edd. Hauvette-Besnault Bull. Hell. VII 1883, 12, 5; Loewy I. Gr. Bildh. 306 (Syll.² 322). [H²]

- Ἀρχέλα[ο]ς Πομπώνιος¹ | Γαίτου καὶ Γαίτου²
Ἡρόδοτος Κλώδιος | Δέχμου
5 Σωσιγένης Θεοδώρου | Νεαπολίτης
Κλεομένης Ἐγνάτιος | Ποπλίου Γαίτου-Γναίου
Ζεῦξις Ἀῶλιος Λευκίου
10 Πόπλιος Κορούιος | Κοῖντου Φιλοκλῆς³
Πρόθυμος Γράνιος | Σπορίου
15 Ἀντίοχος Πακώνιος | Λευκίου
Ἑρακλέων Τύλλιος | Κοῖντου
20 Κομπεταλιασταί⁴ γενόμενοι | τὴν Πίστιν⁵ θεοῖς ἀνέθηκαν | ἐπὶ ἐπι-

1 Memorabile est, hic praeter unum P. Corvii Q. l. Philoclis nomen (not. 3) ubique antiquiore more nomina Graeca praeonominum vicibus fungi, cum viginti tribus annis post (n. 746) in eadem insula iam ex duodecim civibus Romanis Graecae originis, partim ingenuis partim libertinis, nemo praenomine Romano careat omnesque, qui quidem nomine Graeco utantur, ei cognominis locum tribuant. Qua re accuratius definitur eius mutationis tempus, de qua exposuit Mommsen Röm. Forsch. I 30. De Italicis qui Deli habitabant et de eorum nominibus post Homolium (Bull. Hell. VIII 1884, 75) egit Hatzfeld (ibid. XXXVI 1912, 1). Mixta nomina Graeca et Romana: I. Priene 313⁶⁹³—715. 2 Sc. ἀπελεύθερος. Hos omnes homines libertinos esse manifestum est, praeter eum fortasse qui nomine Romano caret Sosigenem Theodori f. Neapolitanum (v. 5. 6). 3 Libertus alio ac patronus praenomine utitur secundum antiquiorem consuetudinem (Mommsen l.l.). 4 Non collegium, sed magistros eius indicari quibus praesidentibus a sodalibus eiusdem vici incolis Compitalia celebrata essent, recte ex voce γενόμενοι collegit H. Cf. Ziebarth Griech. Vereinswesen 126. De sacris Larum Compitalium cf. Wissowa Rel. Kult. Röm.² 167. 171¹⁰. Ut ab initio servorum magnae in Compitalibus partes erant, sic etiamtum primo a. Chr. n. saeculo illa collegia humiliorum potissimum fuisse hic titulus docet (cf. not. 2).

5 Nulla Fidei deae cum Larum Compitalium sacris arctior conexio circumspicienda est, sed mutuam fidem quae inter cuiusvis collegii sodales intercedere debet hac dedicatione magistri testati esse videntur. Cf. Wissowa l.l. 134¹⁰.

μελητοῦ τῆς νήσου | Μηδείου τοῦ Μηδείου Πειραιέως⁶.

Μηνέδωρος Φαινάνδρου Μαλλώτης⁷ ἐποίει.

6 A. 97. Cf. 726₃. 7 Eiusdem statuarii alia basis, item Deli eruta, est apud Loewy I. gr. Bildh. 307, qui recte monet, frequentius esse nomen quam ut hos titulos ad eum artificem referri liceat, quem commemorat Plinius N. h. XXXIV 91 patris patriaeque significatione non adiecta.

728. *Pompa Pythais IV ab Atheniensibus Delphos missa, ubi Amphicrates tripodophorus (I) et synodus technitarum (K) laudantur, a. 97/6. In pariete meridionali thesauri Attici.* [Pw]

Pythais quarta, vere a. 96. Archon atheniensis Argeus (τὸ β') a. 97/6 = arch. delph. Mentor. Pythaidēs I et II vide in tit. 696–99, III in tit. 711.

A. Archontes (Fouill. III 2, n. 2): ἐπὶ Ἀργείου¹ ἄρχον[τος Ἀθή-
νῃ[σιν], | ἐννέα ἄρχοντες² οἱ ἀγαγόντες τὴν Πυθ[αί]δα· | ἄρχων Ἀργεῖος
Ἀργεῖου, | βασιλεύς κτλ. --, πολέμαρχος --, θεσμοτάτης (6) --, deinde
κῆρυξ βουλῆς τ. ἐξ Ἀρείου πάγου --, κῆρυξ ἄρχοντος --, σαλπικτής --,
ἀρχιδέωρος ἐκ τούτων Ἀργεῖος Ἀργεῖου (sc. archon).

B. Praetores et sacerdotes (Fouill. III 2, n. 6): [ἀγαθῇ τύχῃ τῆς
βουλῆς καὶ τοῦ δήμου Ἀθηναίων. ὁ χειροτονηθεὶς ἐπὶ τὴν ἐξαπο-
στολ[ήν] | τῆς Πυθαίδος καὶ τὰς ἀπαρχὰς τοῦ θεοῦ ἡ[γ]α[γ]εν τὴν
5 Πυθαΐδα, (ἐ)πὶ ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Μέν[το]ρος¹, ἐν δὲ Ἀθῆναις
Ἀργείου¹. Σαραπίων Σαραπίωνος. | στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα· Σαρα-
πίων Σαραπίωνος, | ἱερεὺς Ἀπόλλωνος· Λυσίας Ἀρτέμωνος³ κτλ. --,
[ἐ]ξηγητῆς πυθόχρηστος· Φαῖδρος Ἀττάλου³, [ἐ]ξηγητῆς ὑπὸ τ. δήμου
καθεσταμένος --, [ἐ]ρομνήμων· Κτησικλῆς Δημοτέλου, [μ]άγιστος· Χαρ-
μύλος Χαρμύλου³, [αὐ]λητῆς τοῦ θεοῦ --, [κῆ]ρυξ τοῦ θεοῦ --, [οἱ ἐπὶ]
τὰς προεόδους (2) --, [βαβ]δο[?]ῦχος

C et D¹. Theori (C) et pythaistae gentium (D¹) uno laterculo comprehensi (Fouill. III 2, n. 10), col. I: [θε]ωροί· Αἰγεῖδος (1) --, [Ἀ]ττάλι-
δος (1) --, (alii fortasse cum inferiore columnae I parte interierunt), col. II:
θεωροί Κεκ[ροπ]ίδος (3) --. Sequuntur theori et pythaistae gentium
nobilium et Tetrapolensium: ἀρχιδέωρος ἐκ Τετραπολέ[ων] (1) --,
θεωροί (3) --, πυθαῖστος ἐκ Τετραπολέων (1) --, ἐκ Πυρρακιδῶν [an

De singulis rebus enarratione dignis cf. quae exposuimus ad n. 696/9 et 711. 1 De a. 97 ἄ. Ἀργεῖου (I) cf. Kolbe Att. Arch. 137. De anni tem-
pore (m. Maio) cf. not. 9. 2 Ibidem 9 archontes enumerantur IG II¹ 985 D₁₈.

3 Ibidem iam a. 106/5, n. 711 B vs. 15/20a iisdem officiis erant functi.

θεωροί(?) (3) --- ἀρχεθέωρος ἐξ Ἑρυσιχ(θ)ονιδῶν (1) ---, θεωροί (3) Χαρμόλος Χαρμόλ[ου] (an filius vatis?, cf. tit. B), --- πυθαῖσται ἐκ Κηρύκων (3) ---, ἐξ Εὐνειδῶν (3) ---.

*D*². Pythaistae a populo sortiti (Fouill. III 2, n. 16): ἀρχεθ[έω]ρος τῶν πυθαῖστων· Σαρα[πίων] Σαραπίωνος (cf. tit. B), πυθαῖ[σται] κ[α]λ[η]-ρωτοί (8) -- (*vacat*, ut videtur).

*D*³. Pythaistae (et?) pueri (Fouill. III 2, n. 17): ἐπὶ Ἀργεῖου ἄρχ[ο]ντος, × πυθα[ῖσται οἰδε]· | πυθαῖστης ὁ δ' αὐ[τὸς καὶ - 221 -]σας· × Διοκλῆς × Σαρα[πίωνος] κτλ. Cum hoc enumerantur 27 (col. I) + 4 (col. II) = 31 nomina, deinde sequitur inscriptio: πυθαῖσται παῖδες (col. II₈), sub qua 18 pueri, quorum antepaenultimus Ἀργεῖος Ἀργεῖου est filius archontis eponymi, finem laterculi faciunt. Quamquam Pythaidi quartae multo minores homines interfuere quam tertiae (n. 711) et secundae (n. 697), tamen 18 modo pueros advenisse probabile non est, quia vix perspicias quomodo praeter pythaistas gentium (*D*¹) et populi (*D*²) numerus 31 priorum pythaistarum declarandus sit; nam cum singulae tribus (cf. theoros in tit. C) hic non adscribantur, ne ab his quidem illi 31 delegati esse possunt. Itaque interim sumam hos omnes 31 + 18 = 49 fuisse pueros (praeter primum illum Dioclem), ante quos ultimos (18) fortasse serius additos inscriptio πυθαῖσται παῖδες repetita sit.

E. Canephorī octo. In lapide tit. *D*³ (dexter) et *E* (sinister) uno lemmate comprehenduntur (Fouill. III 2, n. 31): κανηφόροι (8)· Ἀπολλοδώρα Σαραπίωνος, Θεοδώρα Σαραπίωνος κτλ. Primae sunt filiae praetoris, cf. tit. B; tres aliae repetuntur in catalogo IG II² 1034: Δημῶ Μιλτιάδου (ibid. col. II₆), Μεγίστη Ζήνωνος (II₅), Πάριον Ἀχαιοῦ Ἀχαρνέως (ibid. v. 26). Cf. supra n. 718².

F. Ephebi. Ad dextram tituli *D*³ (Fouill. III 2, n. 26): [ἐπὶ] Ἀργεῖου ἄρχοντος Ἀθῆν[ησιν, κοσμητο]ῦ δὲ τῶν ἐφήβων Ἐπιμάχου τοῦ Ἐπιμάχου, [ἐφ]ηβοί [οἱ προπέμψαντες τὴν Πυθ[αῖδα]· | Φιλόστρατος Φιλοστράτου κτλ. (quartus est Σαραπίων Σαραπίωνος, filius praetoris, cf. tit. B). Recensentur in tribus columnis 66 ephebi; in quarta sequuntur septem παιδεῦται· Ὀμολώτης τοῦ δεῖνος κτλ., deinde equites.

G. Equites. Sub tit. *F* in col. IV₁₂ legitur (Fouill. III 2, n. 26 et n. 257): ἱππεῖς οἱ ἐλθόντες· | Σθένης Σθενέλου, | Δημοκλείδης Φιλοκλέος, | Διονύσιος Διονυσίου, | Ξένων Δημητρίου. Praeter consuetudinem hic patronymica addita, tribus omissae sunt, cf. n. 711 *G*. Columnam quandam quintam pluresque equites perscriptos non fuisse putat Colin, sed neque quattuor modo ἱππεῖς esse missos per se est credibile, neque inter eos victor ille Λυσίας Ἀρτέμωνος comparet, quem in ludis equestribus Pythiadis IV vicisse idem v. d. ex titulo *H* comprobavit. Itaque quintam columnam quamvis prioribus breviorē (necnon sextam?) exstitisse oportet, ut minime 18—20 equites statuendi sint.

H. Ludi equestres (Fouill. III 2, n. 45). Infra pythaistarum col. I, ad sinistram coronarum n. 711 *H* 1—4 exstat:

ἐκ τῶν ἱππέων· ἀνάμπιον, ἱππῶι
 δίαυλον· Λυσίας Ἀρτέμωνος,
 καὶ ἄρματι ἐγβιβάζων⁴.
corona

Hic Lysias nepos est sacerdotis homonymi Pythiadum III et IV (cf. n. 711 *B*₆. 15 cum not. 4; 728 *B*₇; *PA* 9378) et manifesto idem qui a. 107/6 Athenis inter ephebos recensetur (*PA* 9379); cf. stemma ap. Sundwall.

Nachtr. Pr. Att. p. 34. Iure igitur Colin hanc unam victoriam ad Pythiadem IV rettulit. Accedit quod Lysias erat Παιανιεύς, cf. *PA* l. l., ergo inter equites Pandionidis anni 106/5 perscribi debuit, si iam in Pythiade III vicisset; at ibi in tit. 711 *G* col. I₃₁ non exstat.

I. Tripodophoria. Amphicrates Atheniensis tripodophorus honoratur, a. 97/6. Lapis pertinet ad ordinem saxorum septimum lateris meridionalis thesauri Attici; sed parieti non immissus iacet in campis inter museum et τέμενος (Pomtow Delphica I 17 not. = Berl. ph. W. 1906, 1172). Ed. Couve Bull. Hell. XVIII 1894, 87 n. 9 (Syll.² 665. Michel 1285. Colin Culte d'Apoll. p. 90, n. 28; idem Bull. Hell. XXX 1906, 249, n. 28; idem Fouill. III 2, n. 32). Cf. Pomtow Philolog. LIV 1895, 217 et 592; E. Curtius Woch. Klass. Phil. 1895, 639.

ἀγαθῇ τύχῃ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων. | ἐπὶ Μέντορος¹ ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, ἐν δὲ Ἀθήναις | Ἀργεῖου¹, ἔλαβεν τὸν ἱερὸν τρίποδα⁵ ἐκ Δελφῶν καὶ ἀπεκόμισεν, καὶ τὴν πυρφόρον⁶ ἦγαγεν Ἀμφικράτης Ἐπιτεράτου Ἀθηναῖος⁷.

K. Synodus et architheorus technitarum Atticorum statuisset duabus inauratis a Delphis honorantur (a. 97/6). In orthostata. Ed. Colin Culte 126, n. 50 cum fig. 24 (Bull. Hell. XXX 1906, 288; Fouill. III 2, n. 49). De tempore idem Bull. l. l. 290 et Klaffenbach Symb. hist. coll. artif. Bacch. 69.

Decretum titulo 711 *L* simillimum, temporis adhuc incerti, certa quadam ratione ad Pythaidem IV referamus. Quod lapicida maiorem tituli partem vacuam reliquit et modo hic modo illic versus singulos vel dimidios, quod verba singula vel dimidia incidit, id Co. fatetur se declarare non posse. At manifesto in archetypo permulta iam deleta fuerunt, ut quadratarius tantum ea quae tum legere potuit incideret, reliqua in posterum deferret, si exemplum aliud, videlicet Atticum, sibi praesto foret. Idem

⁴ Sc. ἡνίοχος ἐγβιβάζων. De certamine τῶν ἀποβάτων quos aurigae adiuvabant, Athenis usitatissimo, uberius exposuit Reisch R-E I 2814. Qui agon a. 97 Delphis primum ab Atheniensibus addebatur. Tres igitur victorias Lysias tunc reportavit.

⁵ De tripodophoriis annorum 128 et 106 cf. n. 697²² et 711⁸. ⁶ Erat mulier πυρφόρος, cf. n. 711 *D*¹₂₂, Athenis oriunda, cf. ibid. not. 8. 9.

⁷ De hoc Amphicrate fusius egi n. 711¹⁷.

factum vides in titulo Fouill. III 2, n. 61. Videntur igitur saepius complures anni inter decreta facta eademque incisa perlapsi esse.

[ἐπει]δὴ οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ ἐ[πιμε]-
λητὴς αὐτῶν Ἀ[λέξανδρος]⁸ Ἀρίστωνος, χωμικὸς ποιητὴς, εὐσεβῶς
ἔχοντες [πο]τὶ τὸν θεόν, καὶ τὸν αὐτοσαυτῶν δᾶμον τιμέοντες, καὶ
σ[υναύ]ξειν αὐτῶν θέλοντες τὰ ποτὶ τοὺς θεοὺς ἀνήκοντα, διὰ τὸ
πρώτους αὐτοὺς παιδε[ίας | πάσας] εὐρετὰς γέγονειν καὶ σ[κανικῶν

5. 10 ἀγώνων χιτῆας, -- | -- | -- | -- | -- | -- | -- | -- καὶ τοὺς αὐλητὰς
Ἀσκλη]πιόδοτον Ἀπολλωνίου, Θεόδωρον Ἐρητυμένους, | Διοσκουρίδην
15 -- | -- καὶ τοὺς ἄσοιμένους τοὺς τε παιᾶνας καὶ τὸν χορὸν -- | -- | --
-- | --]ου, Θεότιμον [- 241 - Ν]ικοξένου, Τίμωνα | Εὐκλείδου, Διοφάντον
Ἀρίστωνος, [- 201 - Ἀσκλη]απιάδα, Διονυσόδωρον Διονυσοδώρου, Δάμωνα
20 Εὐ[γεί]τονος, -- | -- | -- | -- | --, Διόδωρον Μηνοδώρου, [-- | -- | -- ἐξ-
απέστειλαν δὲ καὶ τοὺς συναγωνιζομένους] τὸν θυμελικὸν ἀγῶνα [καὶ
25 τὸν σκανικὸν ἐν ταῖς τοῦ θεοῦ ἀμέραις]⁹, | ἐπὼν ποιητὰς, Δι[οφάν]την
Διοδώρου, Κράτερον Ἀντιπ[άτρου], -- | --], Ὀνάσιμον Ὀ[νασίμου], -- | -- |
30 -- | -- | --], Ἡρόστρατον Λεωνίδα, καὶ τοῦ(ς) συ[ναγωνιζομένους τού]τοις
Πραξιτ[έ]λην Θεογένους, Μύρωνα Φιλεταίρου, Φιλώτα[ν Φιλώτου, Θεό-
φιλον | Δ]ωροθέου, Δάμωνα Εὐγείτονος, τραγωδοὺς [δὲ - 141 -, Ἰ]έρωνα
Ἰέρωνος, Ἡράκλειτον Ἡρακλείτου, Εὐγείτονα Εὐμήδεος, [καὶ τοὺς
τούτοις συναγωνιζομένους (Διονυσόδωρον) Διονυσοδώρου, Τίμωνα Εὐ-
κλείδου, Π. - 141 -, Διονύσιον Δαμοκλέος, Μέντορα Πρωτογένους, Μη-
τρόδωρον Ἡ -- | . . . , Κρίτωνα Νικοδάμου, Διομήδην Ἀθηνοδώρ[ου], -- |
35 -- | -- | -- | -- ἐπιγράψαντες ὅτι ἅ πόλεις τῶν Δελφῶν | τὰν τῶν τεχνιτῶν
σύνοδον] τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρ[ετᾶς] ἕνεκεν καὶ ε[ὐ]δσεβεΐας τᾶς εἰς τὸ θεῖ[ον]
Ἀπ[ό]λλωνι ἀνέθηκεν· τὰν δὲ ἀναγέρευσιν τούτῳ[ν ποιῆσαι τοὺς ἄρχον-
τας κτλ. reliqua fere concinunt cum tit. 711₄₅ sqq. praeter quod χοροδι-
δάσκαλος hic non honoratur. Infra verba ultima ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀθη-
ναίων] lapis nunc deletus.

Tit. *K* quamvis mutilus ad supplendum n. 711 *L* multum praebuit, cf. ibid. not. 31. De singulis technitis cf. prosopographiam ap. Kla. 48.

Suppleverunt: vs. 11, 17 med., 18 med.; 25 fin., 26, 32 Kla.; 30 fin. Connor (Chapters in the history of actors, Chicago 1908). ⁸ Idem epimeleta alique homines haud pauci hic recensentur, qui iisdem officiis iam a. 106/5, n. 711 *L* erant functi; quos enumerare longum. Certe hi duo tituli non maiore temporis spatio quam una ennaeteride inter se distant.

⁹ Cum hoc supplementum accurate lacunae respondens certissimum sit (cf. eadem verba n. 711 *L*₃₀), sequitur, textum ad easdem ferias Delphicas spectare atque tit. 711 *L*. Quae intellegenda esse Heraclea (m. Maio celebrata) exposui n. 698²⁶.

Δ 729. Amphictyonum Delphicorum decretum de tetrachmis Atticis factum, c.a. 96. In latere meridionali thesauri Attici (in ordine lapidum quarto super euthynteriam). Edd. Th. Reinach Mém. Acad. Inscr. XXXVIII 1911, 351 et Colin Fouill. III 2, n. 139 cum tab. XI 3. Cf. Regling Journ. intern. d'arch. num. XI 1908, 241 et Berl. ph. W. 1912, 1551; R. Weil Deutsche Lit. Z. 1912, 553; B. Keil Zeitschr. Numism. XXXII 1914, 56; Viedebantt Herm. LI 1916, 143. [Pw]

ἄρχοντας ἐν Δελφοῖς Πολύωνος¹, [μηνὸς Δαιδαφορίου² τρεῖς καὶ δεκάτα, ἔδοξε τοῖς Ἀμφικτιόσι τοῖς ἐλ]θοῦσιν εἰς Δελφούς· δέχεσθαι πάντα[ς] τοὺς Ἑλληνας τὸ Ἀττικὸν τέτραχμ[ον]³ ἐν δραχμαῖς ἀργυρίου τέταρσι⁴. ἐὰν | δέ τις τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν οἰκούν[των] ἢ ξένος⁵ ἢ πολίτης ἢ δοῦλος, ἀνὴρ | ἢ γυνή, μὴ δέχεται μηδὲ διδῶι⁶ καθάπερ γέ[γραπται], ὁ μὲν δοῦλος μαστιγωθήτω | ὑπὸ τῶν ἀρχόντων, ὁ δὲ ἐλεύθερος ἀποτινέ[τω] δραχμὰς ἀργυρίου διακοσίας· καὶ οἱ | ἄρχοντες οἱ ἐν ταῖς πόλεσι καὶ οἱ ἀγορανόμοι [συνεπι]ρχέτωσαν, ἵν' εἰσπράττ[η]ται παρὰ τῶν μὴ πειθομένων τῷ ὁγμάτι τὸ προ[γεγραμμένον] διάφορον⁷.

1 De anno et de sacerdotio quo Polyon fuerit archon, nescimus, sed eum post a. 105 et ante a. 90 magistratum gessisse constat (sacerd. XI—XII¹), quia sub eo nondum quattuor senatores annui recensentur; cf. tit. Fouill. III 1, n. 337. 2 Memorabile est, quod pylaeae tunc non m. Augusto (Bucatio) habebantur, sed m. Novembri (Dadaphorio). Cf. de similibus dilationibus n. 249². 3 Verbum brevium τέτραχμον pro τετραδραχμον usurpatur inde ab a. 320 (Meisterhans Gramm. att. I. 118). Co.

4 Sc. pro dr. Atticis, non pro quattuor levioribus (velut Corinthiacis). De causis quibus adducti Amphictyones Atheniensibus morem gerentes de hoc decreverint, sagaciter disputavit Keil l.l. 56: non, ut dr. Atticas contra graviores Aegineticas tuerentur (sic Rei. Co.), sed contra leviores Achaicas Romanosque denarios; *die durch die Einführung des Quinar-Victoriatus [an Stelle des Victor. von 3/4 Denar] hervorgerufene Herabdrückung der achaeischen Drachme auf 1/2 Denar konnte nicht ohne Rückschlag auf das attische Silber bleiben, da dieses in festem Verhältnis zur achaeischen Münze stand (Victoriatusdrachme : att. Drachme = 4 : 5; vgl. S. 48). Um das J. 104 fällt die Devaluierung des Victoriatus [sc. lege Clodia, de qua v. ibid. 51 et Babelon Traité I 556], nur etwa 8 Jahre später der Amphikt. Beschluss zum Schutz des att. Tetradrachmons. Will man das Zufall nennen?* Keil 58. Fortasse anni duarum legum etiam propius admovendi. 5 Ordinem ξένος ἢ πολίτης usitatum esse, non ita ξέν. ἢ πολ. ἢ δοῦλος observavit K. 61; ξένον igitur hic consulto antepositum spectare ad mercatores peregrinos; *der Beschluss kehrt also seine Spitze gegen die römischen Negotiatoren, . . die natürlich nicht mit Namen genannt werden.* K. 6 *μὴ δέχ. μηδὲ διδῶι, sogen. polarer Ausdruck für 'handelt'.* K.

7 τὸ διάφορον haud raro idem quod sumptus vel pecunia; cf. n. 712¹⁹, 717⁸², 736 passim, Syll.² 730¹⁶. Co.

- καὶ ἔστω | τοῦ εἰσπραχθέντος διαφόρου τὸ μὲν ἡμισον το[ῦ ἀγαγόντος]
 10 ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τὸν ἀπειθοῦντα, τὸ δὲ ἡμισον τῆς πόλεως. ἐάν δὲ οἱ
 ἄρχοντες [οἱ ἔναρχοι⁸ ἐν τ]αῖς πόλεσι ἢ <α> ταῖς | πανηγύ[ρ]ισι (sic) μὴ
 συνεπισχύωσιν τοῖς ἄγουσιν ἐφ' [αὐτοὺς τὸν ἀπειθοῦν]τα τῷ δόγματι,
 εἶναι κατ' αὐτῶν τὰς κρίσεις ἐν τοῖς Ἀμφικτύοσιν, γ[ι]νομένης καθ' ἐν
 ἑκαστον τῆς⁹ ἐξε]τάσεως κατὰ τ[οὺς] | Ἀμφικτυονικοὺς νόμους. [ὁμοίω]ς
 δὲ καὶ ἐάν οἱ τραπ[ε]ζῖται οἱ καθίζοντες¹⁰ ἐν ταῖς πόλε[σ]ι καὶ ταῖς
 π[α]νηγ[ύ]ρ[ε]σσι μὴ πειθαρχῶσιν τῷ [δόγ]ματι, ἐξουσίαν ἔχ[ε]ιν τὸν βουλό-
 15 μενον ἄγειν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ]ς ἄρχον[τ]ας· εἶ[ν]αι δὲ καὶ κατὰ τούτων
 τὰς κρίσεις, ἐάν τινες βούλωνται μὴ συνεπισχύωσιν τοῖς ἄγουσιν, ὥσπερ
 κατ' αὐτῶν ἄλλ[ω]ν γέγραπται. τοῦ δὲ δόγματος τὸ ἀντίγραφον [δια-
 κομίζ]ειν ἑκαστον τῶν ἱερομνημόνων ἐσφραγισμένον | εἰς] τὴν ἑαυτοῦ
 πατρίδα· διαπέμψασται¹¹ δὲ αὐ[τὸ] τὸν γραμματέα πρὸς πάντας τοὺς
 Ἑλληνας, καὶ ἀναγράψαι | ἐν Δ]ελφοῖς ἐπὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων θη-
 σαυρὸν [ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ θεοῦ, ὁμοίως δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν ἀκρο-
 πόλει¹², ὅπως | πάντε]ς ἐπιγινώσκωσιν, ἣν πεποιήνται οἰ[κ]ονομίαν οἱ
 Ἀμφικτύονες περὶ τούτων].

8 K. praefert [οἱ ἄν ὧσιν ἐν], quia ἔναρχοι non de πανηγύρεσι usurpari possit; sed fortasse agoranomi intellegendi, cf. v. 7. Pro <α> Co. emend. (ἐν).

9 Suppl. K.: *summarisches Aburteilen ist verboten, es findet für jeden einzelnen Uebertretungsfall die Untersuchung . . nicht nach den Heimatsgesetzen des Delinquenten, sondern nach den Amphiktyonengesetzen statt*. Co. suppl. π[ε]ποιημένης πρότερον ἐξε]τάσεως, *aber κρίσις heisst nicht das Urteil, sondern der Prozeß, so dass . . πεποιημένης und vollends πρότερον unzutreffend sind*. K. In lapide non Π exstat, sed Π/. 10 Cf. Syll.² 940¹⁸. Co.

11 Cf. Ruesch Delph. Gr. I 193, 4. 12 De his Colini supplementis dubito, sed meliora non assequor.

730. Olbiopolitae Niceratum laudant, saec. I in. Olbiae, nunc Mosquae. Ed. Latyschew IOPEux. I 17 (Syll.² 324). IV p. 265. Cf. Wilhelm Goett. GA 1903, 796. [Hi]

Decretum est Olbiopolitanorum quo honoratur civis eorum Niceratus Papiae f. optime de patria meritus, sed a barbaris turpiter per dolum occisus. Etsi multa hic similia de civitatis malis et aerumnis leguntur atque in Protogenis plebiscito (n. 495), tamen hunc titulum multo recentiore esse illo apparet cum ex litteratura, tum ex iota muto modo omisso modo servato, semel (v. 31) perperam addito, ex scripturis Νεικῆρατον (v. 27) et ἐατῶ (v. 9); quae omnia eum saeculo a. Chr. primo antiquiorem haberi vetent, ex altera parte ut est titulus prolixus et verbosus, sic tamen vanus ille tumor in eiusmodi laudationibus principatus aetatis usitatus (cf. n. 798) hic nondum observatur. Notabilis est cura dividendi spatii κῶλα, quae crucibus (x) indicavimus. Quod quoniam Dio Chrys.

[--|--|-- πρὸς τοὺς θ[ε]οὺς εὖσε[β]ῆι τη..ατ--ς βο|--θεν μὲν κει-
 5 μένας ὁ[π]ο--σάτο |--ρον μεταδιώρθω[α]ν παρ' ο....α.ρτ-- χρυ-
 σῶν |-- ἐπ[α]νῆκεν εἰς τὴν πατρίδα. × ἐν γὰρ προ-ισι-τηι μ-ει-
 Χερρο[ν]ησ¹-- ἐπεὶ εἶδ[ε] συνεχέσι πολέμοις καταβυθισθ[ε]ῖ[σαν τὴν
 πόλιν], δ[ε]ῖ[ε]λυσ[ε]ν τὴν² μεταξὺ αὐ[τῶν] διαφοράν³, κατέσ[τ]ησεν δὲ
 τὴν πόλιν εἰς εἰρήνην, ἐφ' οἷς ἀνδριάντος [ἀ]ναστάσει καὶ εἰκόνας
 ἀ[να]θέσει ἐτιμήθη ὑπ' αἰ[ν]ῶτων, ἐν πᾶσιν τῇ πατρίδ[ι] μὲν τὰ συμ-
 0 [φο]ρώτατα διαπρα[ττό]μενος, × ἐατῶι δ[ε] ὄξ[ε]αν καὶ τιμὴν κτῶ[ν]μενος,
 τοὺς τε διὰ παντὸς ἐπεγει[ρ]ομένους ἐπὶ τ[ῇ]ν [π]όλιν⁴ πολεμίους |
 [ἀ]μυνόμενος καὶ σωτήριος ὢν τοῖς πολεῖταις [κ]ατὰ τὸ πλεῖστον [ε]ν
 ἀσφαλείᾳ τὰ τῆς πατρίδ[ος] πρά[γ]ματα κατέστησε, σωφρ[όν]ως μὲν
 βουλευόμενος ἕκαστα, ἄμεινον δὲ ἐπιτελῶν τὰ δοχθέντα· | [τὸ δὲ τε-
 λευαῖον, διαβάν[τ]ων εἰς τὴν Ἰλλίαν⁵ τῶν πολειτῶν, οὐδ' ἐν το[ύ]-
 τοις³ τοῦ προνοεῖν τῆς | πόλειως ἀπελείφθη³. οἰόμενος γὰρ τῇ ἐαυ-
 5 τοῦ παρουσίᾳ × × τοὺς ὄχλους εὐφυλαχτοτέ[ρ]ους ἔσσε[σθαι], μετὰ τῶν
 οἰκετῶν⁶ καὶ τῆς καθηκούσης ἀκολουθίας παραγενόμενος αὐτόθι
 προσφύλασεν· | [ιδῶν δὲ τὴν τῶν πολειτῶν] εὐφροδον × τοὺς μὲν πολεῖτας

XXXVI 4 (II p. 24 Arnim) haec de Olbia habet: αἰ μὲν πολεμεῖται, πολλάκις
 δὲ καὶ ἐάλω, τὴν δὲ (particulam add. Reiske) τελευταίαν ἄλωσιν οὐ πρὸ πλειό-
 νων ἢ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν. εἶλον δὲ καὶ ταύτην Γέται καὶ τὰς ἄλλας
 τὰς ἐν τοῖς ἀριστεροῖς τοῦ Πόντου πόλεις μέχρι Ἀπολλωνίας, hostes hic ubique
 sine nomine significati manifesto Getae intellegendi sunt tum Byrebista
 rege (n. 762₂₂) incursionibus et rapinis omnia longe lateque vexantes.
 A quibus cum Olbia capta sit paullo ante annum 50 a. Chr. n. (nam Dio
 illuc venit sub finem saeculi p. Chr. n. primi, Domitiani principatu), se-
 quitur hunc titulum, quippe qui manifesto aliquanto antiquior sit, primis
 postremi a. Chr. saeculi decenniis vindicandum esse. 1 Chersonesi-
 tarum civitatis intestinas discordias a Nicerato compositas hic comme-
 morari probabiliter coniecit L. Nam etsi sunt quae suadere videantur
 ut v. 7—10 de ipsa Olbia intellegamus, tamen obstat v. 9 [ὅπ' αἰ]νῶτων, nam
 sic Olbiopolitani de se ipsi loqui nullo modo poterant (cf. not. 4).

2 Suppl. Dttb.; [μὲν] Lat., quod insuper desideratur. 3 Suppl. Dttb.

4 Inde ab hoc loco manifesto de Olbiopolitanorum rebus verba fiunt;
 mirum sane et inconcinnum, haec enuntiata sic inter se coniecti, cum
 tamen τὴν πόλιν v. 8. 11 non ad eandem civitatem spectet. 5 Cf. He-
 rodot. IV 18: ἀτὰρ διαβάντι τὸν Βορυσθένηα ἀπὸ θαλάσσης, πρῶτον μὲν ἡ Ἰλλίη.
 IV 76 ἡ δὲ (Ἰλλίη) ἐστὶ μὲν παρὰ τὸν Ἀχιλλεῖον ὁρμόν, τυγχάνει δὲ πᾶσα εὖροια
 δεινδρέων παντοίων πλέη. Ps.-Scymnus peripl. 842 sqq.: εἴρηκεν Ἐφορος —
 πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθένην τὴν λεγομένην οἰκοῦντας Ἰλλίαν Σκύθας
 εἶναι. L. 6 Suppl. Dttb. exempli gratia; ἀνευ στρατεύματος καὶ L., quod
 quamquam vol. IV l. l. defendit, minus placet.

- ἐξέστειλεν εἰς τὴν πόλιν, αὐτὸς δ' ὕ[περ]μέμ[η]νε τὴν εἰσβολὴν αὐτῶν ἐγδεξιόμενος· × νε[μ]εσητὸν γὰρ ἤγεῖτο, [× ε]ἰ κοινῇ μὲν τῆς πόλεως προϋνθεί, [ἰδίᾳ δ' ὑπὲρ σωτηρίας φρ]οντίσειεν⁸. ×× διὸ καὶ οἱ πολέμιοι, τὸ ἀνυπόστατον αὐτοῦ τῆς ἀρετῆς δεῖσαν[τες, ἐκ μὲν τοῦ φανεροῦ]³ οὐκ ἐθάρρησαν ἐπιβαλεῖν, ἐνεδρεύσαντες δὲ αὐτὸν νύκτωρ ἐδο[λο]φύνη[σαν· ὥστε ἐπὶ τούτους ὁ δῆμος], αἰφνίδιον συμφορὰν θεασάμενος, τῆς πόλεως ἀποβεβλημένης ἀγαθὸν [πολεῖτην, χαλεπῶς μὲν ἤνεγκεν τὸ πένθος αὐτοῦ διὰ τὴν χρηστότητα, × ἐπαχθῶς δὲ διὰ τὴν] τοῦ θανάτου ὀμότητα· δεδόχ[θαι οὖν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ὅπως ἐπιφανεστέρας τύχη παρὰ πάντας τῇ[ς] ταφῆς, τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ ἐ[ἰ]σχομισθῆναι εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὴν καθήκουσαν κηδεῖαν, × κλεισθῆναι [δὲ τὰ ἐν τῇ πόλει ἐργασ]τήρια⁹, μελανχειμονῆσαι τε τοὺς
- 25 πολεῖτας καὶ παρέσθαι τῇ ἐκφορᾷ ἅ[παντας ἐν τάξει, στεφανω]θῆναι τε αὐτὸν ὑπὸ τοῦ δήμου ἐπὶ τῆς × ἐκκομιδῆς × χρυσῷ στε[φάνῳ· ἀνασταθῆναι τε αὐ]τοῦ × καὶ ἀνδριάντα ἔφιππον ἐν ᾧ ἂν τόπῳ × οἱ προσήκοντες αὐτοῦ [βούλωνται, καὶ ἐπιγραφὴν δ]οῦναι τήνδε· ××× ‘ὁ δῆμος Νεικῆρατον Παπίου, τὸν ἀπὸ προγόνων εὖερ[γέτην ὄντα καὶ πλεῖστα τ]ῇ πόλει κατορθώσαντον ἀγαθὰ, × ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐεργεσίας [τῆς εἰς αὐτόν· στεφ]ανῶσθαι δὲ αὐτόν καὶ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν × ἐν τῇ
- 30 ἀρχαιρετικῇ ἐκλ[η]σίᾳ¹⁰ καὶ ἐν τῷ τιθεμένῳ¹¹ ἀγῶνι τάχιλλεῖ κατὰ τὸ πυθόχρηστον τῆς ἵπποδρομίας, ×× τοῦ κήρυκος ἀνα[γορεύοντος καθὼς ἡ ἐπ]ιγραφὴ τοῦ ἀνδριάντος περιέχει. ×× ἀναγράψαι δὲ καὶ τὸ ψήφισμα εἰς τε[λ]λαμῶνα λευκόλιθον, καὶ ἀναθεῖναι ἐν ᾧ ἂν τόπῳ οἱ προσήκοντες αὐτοῦ βού[λ]ωνται, ὅπως καὶ οἱ λο[ι]ποὶ πολεῖται προθυμότη[ρο]ι γ[ε]ίνωνται εὖ ποιεῖν τὴν πατρίδα, τοὺς εὐεργέτας ταῖς κατηχο[ύ]σαις τιμαῖς κοσμουμέν[ους] ὀρώντες.

7 Non solus, sed cum suis. Cf. not. 8, et Or. 765¹⁶.

8 Cf. Demosth.

12 εἴπερ ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. Modorum variatorum exempla: Kuehner-Gerth Gr. II 2, 480⁹. Niceratus προϋνθεί, sed non ἐφρόντισεν, quae causa mortis erat. Hi. Aliter Dttb., Lat., Wilh. 9 Etiam [πωλ]ητήρια restitui posse adnotat L. 10 Comititia sub finem anni habita, in quibus proximi anni magistratus creabantur, reliquis multo frequentiora fuisse consentaneum est; quare per ea potissimum statua coronatur.

11 Supplevi. Intellege ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἵπποδρομίας τῷ τιθεμένῳ τάχιλλεῖ κατὰ τὸ πυθόχρηστον. Hyberbaton non violentius est quam alia multa quae cum in titulis tum apud scriptores inveniuntur. Dttb.

731. Tomitani custodes eorumque duces laudant, saec. I. Tomis (*Küstendsche*). Supra titulum reliquiae anaglyphi. Ed. Točilescu AEMOest. XIV 22, 50 (Michel 334; Syll.² 529; SGDI 5545). Cf. Wilhelm ibid. XX 76 cum not. 25 et Goett. GA 1893, 228.

[H²]

1 [ἐφ' ἱέρ]ω¹ Σαραπίωνος [τ]οῦ Δ[ιοσ]κορίδου, ἄρχοντες | εἴ[π]αν²· ἐπειδὴ
 διὰ τὰς τῶν καιρῶν περι[σ]τάσεις³ β[α]ρέως⁴ | ἀπ[ο]ρῶν καὶ θλιβό-
 5 μενος ὁ δῆμος ἐν τῇ μεγίστ[η] καθέ[σ]τη[κ]εν δυσελπιστία καὶ μάλιστα
 τὴν ἀπ[ο]ρίαν ἐκλελοιπότεν τὴν πόλιν, τῶν δὲ διὰ τὴν γενομένην |
 λοιμικὴν⁶ περίστασιν καὶ τὰς ἀρρωστίας μὴ δυναμένων | [φ]υλάσσειν
 τὴν πατρίδα, καὶ διὰ ταῦτα ἐνβριθεστέρας χ[αί] | μεζονος φυλακῆς
 10 προσδεόμενος οἴεται δεῖν καταστ[ῆ]σ[α]ί τινας τοὺς ἀφηγησομένους καὶ
 φυλάξοντας τοὺς ἐπ[ι]καιροτάτους τῆς πόλεως τόπους· δεδόχθαι τῇ[ι] |
 βουλῇ καὶ τῷ δῆμῳ, ἐλῆσθαι ἡγεμόνας ἐκ πάντων | τῶν πολ[ε]ιτῶν
 ἧδη δύο, οἵτινες καταγράψουσιν ἀνδρ[ας] | ἐπιλέκτους τεσσαράκοντα
 15 τοὺς ἐφημερεύοντας | ἐπὶ τῶν πυλῶν καὶ παρακοιτῆροντας τὰς νύκτας
 χ[αί] | ἐφοδεύοντας τὴν πόλιν, ἕως ἂν εἰς βελτίονα κατὰσ[τα]σιν παρα-
 γενηθεῖς ὁ δῆμος καὶ διαφυγῶν τοὺς περ[ι]εστῶτας κινδύνους ἀποδῶ
 τὰς ἀξίας χάριτας τοῖς | θεοῖς. τοὺς δὲ αἰρεθέντας ἡγεμόνας ἐξου-
 20 σίαν ἔχειν | ἀναγκάζειν καὶ ζημιοῦν ἐκάστης ἡμέρας ἀργυροῖς δέχα |
 χ[αί] πρᾶσ[σ]ιν⁷ τοὺς ἀτακτοῦντας τρόπον ὃν ἂν δύνωνται, | ἀζημιούς
 ὄντας καὶ ἀνυποδέχους. δοθῆναι δὲ αὐτοῖς | [ὑ]πὸ τοῦ δήμου κα[ί] εἰς
 ἀπαρχὴν καὶ σύνοδον⁸ χρυσοῦς | [τ]έσσαρας. παραπραθῆναι⁹ δὲ αὐ-
 25 τοῖς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων | ἐν τῷ λιμένι¹⁰ τῶν¹¹ ἐφ' ἱέρω Ἀριστο-
 φάνου¹². εἰρέθησαν¹³ (Ἀπο) | Ἀπολλοῦς Νικηράτου, Ποσειδώνιος
 Γέροντος.

Et litteratura et nomina quae vel levissimis imperii Romani vestigiis carent, nec non misera Tomitanorum condicio (vss. 2—6) in Getarum incursionibus Byrebista potissimum rege susceptas quadrant. 1 De flexione cf. n. 495³. Ceterum in omnibus fere Ponti Euxini orae occidentalis et septentrionalibus oppidis quae originem a Milesiis repetebant, sacerdotes eponymi fuerunt, veluti Istropoli (n. 708¹), Dionysopoli (n. 62¹³), Olbiae (n. 495^{23, 33, 53}). 2 Cf. n. 495^{1, 2}. 3 Suppl. Wi. 4 Suppl. Dttb.; χ[α]ῶς? Wi. ex ectypo. 5 Suppl. Wi. 6 Suppl. Wi. coll. IG XII 1, 1032⁷: λοιμικᾶς τε διαθέσιος γενομένης. 7 ΠΡΑΣΕΙΝ. 8 Ad conventus festos celebrandos per quos ἀπαρχή, i.e. sacrificium (v. 35—38) deis offertur.

9 Cum παράτιμον (Benndorf Reisen in Lykien I 165, 134¹⁴) sit pars pretii rerum venalium, quae munificentia sive emptorum sive aliorum hominum emptoribus remittitur, παραπωλεῖν, παραπιπράσκειν, παράπρασις de hac vilius vendendi liberalitate usurpari compluribus testimoniis allatis probavit Wi.

10 Dio Chrys. XI 23 οἶονεῖ τὴν ἀγορὰν ἐκάλει λιμένα, Θεσσαλῶν ἀκούσας. Hesych. ἀγορά· ὄνομα τόπου, ἢ λιμένος· Θεσσαλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγορὰν (ἂν λιμένα τὴν ἀγορὰν?) καλοῦσι. idem λιμήν· ἀγορά, καὶ ἐνδιατριβή, Πάριος. O. Hoffmann Gr. Dial. II 226. Cf. n. 543³⁶. 11 ΤΩ corr. Dttb. 12 Pro-

II ἐφ' ἱέρω Θεοφίλου τοῦ Νουμηνίου 14, ἄρχοντες εἶπαν 2· ἐπε[ι]δὴ
 αἰρεθέντες ὑπὸ τοῦ δήμου ἡγεμόνες κατὰ ψήφισμα | ἐφ' ἱέρω Σαρα-
 30 πίωνος τοῦ Διοσκουρίδου Ἀπολλοῦς Νικηράτου καὶ Ποσειδώνιος Γέ-
 ροντος, καὶ καταγράψαν[ε]ς 15 | ἄνδρας ἐπιλέκτους τεσσαράκοντα καὶ
 πᾶσαν εἰσενεγκάμενοι φιλοπονίαν ἐφημερεύοντες ἐπὶ τῶν πυλῶν καὶ |
 τὰς νύκτας παρ[α]κοιτοῦντες καὶ ἐφοδεύοντες | διεφύλαξαν τὴν πόλιν
 35 ἔω[ς] τοῦ ἀποκατασταθῆνα[ι] | τὸν δῆμον εἰς βελτίονας ἐλ[π]ίδας, καὶ
 τὸ δοθὲν ἑαυτοῖ[ς] | εἰς ἀπαρχὴν παρὰ τῆς πόλεω[ς] αὐξήσαντες 16
 καθ' ἕκα[σ]τον ἐνιαυτὸν θύουσιν ὑπὲρ τῇ[ς] τοῦ δήμου σωτηρία[ς] |
 Μητρὶ θεῶν καὶ Διοσκόροις 17· δεδύχθαι τῇ βουλῇ κα[ὶ] | τῶι δήμῳ,
 40 ἐπαινέσαι μὲν ἐπὶ τούτοις τοὺς ἡγεμόνας | [καὶ] τοὺς ἐπιλέκτους· ἀν]-
 γράφαι δὲ [τ]ὰ τε ψήφισματα κα[ὶ] | τὰ ὀνόματα αὐτῶν 18 ε[ἰ]ς τελα-
 μῶνα λευκοῦ λίθου καὶ | ἀναθεῖναι ἐν ᾧ ἂν προαιρῶνται τόπωι, ἵνα
 καὶ οἱ λο[γ]οῖ[ς] ποί, εἰδότες τὴν εὐχαριστίαν τοῦ δήμου, φιλοτιμότεροι
 45 γέινωνται εἰς τὸ διαφυλάσσειν τὴν | πατρίδα. |

	Ἀπολλοῦς Νικηράτου	Μένισκος Σκύμνου
	Ποσειδώνιος Γέροντος	Νουμήνιος Νουμηνίου
	Ἡραίων Ἀρτεμιδώρου	Χαιρήμων Εὐκράτου
	Νουμήνιος Νουμηνίου τοῦ Θεοφίλου	
50	Διοσκουρίδης Ἡρωνύμου	Ἡφαιστίων Διονυσίου
	Δημήτριος Γέροντος	Τριακάδας Δοκίμου
	Μῆνις Ἀρτεμιδώρου	Ἀπολώνιος Ὑγιαίνοντος
	Ἀντικράτης Εὐδόξου	Ἑστιαῖος Ἀριστείδου
	Τιμοκλῆς Ἀριστομάχου	Ἡδύλος Θεοφάντου

55 Νουμήνιος Μονίμου
 Διονύσιος Διογένου
 Διονύσιος Δημητρίου
 Μῆνις Ἀπολλοδώρου
 Νουμήνιος Εἰρανίχου
 60 Δημήτριος Ἐκαταίου
 Γλαυκίας Στράτωνος
 Διοσκουρίδης Σωκράτου
 Πausίμαχος Πολυφύμου
 Ἀπολλόδωρος Ἡραίωνος

ximus post Sarapionem (v.1). Etenim
 inter hunc et Theophilum Numenii f.
 (v. 27) aliquot annorum intercapedinem
 intercedere etiam ex v. 36. 37 καθ' ἕκα-
 [σ]τον ἐνιαυτὸν appareat. 13 Cf. n. 304¹².

14 Cf. not. 12. 15 ANTAE. Emend.
 Τοῦ. 16 Ad pecunias a civitate
 datas de suo aliquid adiunxerunt.

17 Mater deorum et Dioscuri in num-
 mis Tomitanorum: Besch. ant. Münzen
 Berl. Mus. I 89, 1 al.; Head HN² 276.

18 Cum quadraginta fuisse homines
 ex v. 14 appareat, hic praeter duos duces viginti quinque modo militum
 nomina recensentur. Reliquos in defensione oppidi mortem oppetiisse ac
 iam per occasionem sepulturae debitis honoribus affectos esse coniecit Τοῦ.

732. Thyrrheorum et Romanorum foedus, a. 94. Thyrrhei Acarnaniae (*Hagios Vasilios*). Edd. Cousin Bull. Hell. X 1886, 164, 1 (Viereck Serm. Graec. 45, XXII; Dittenberger IG IX 1, 483 et Syll.² 327); cf. Taebler Imp. Rom. I 46. [Hi]

συμμαχία ποτὶ Ῥωμαίους. | ἐπὶ ὑπάτων Γαίου Κοιλίου Κάλδου Γαίου
 υἱοῦ, | [Λ]ευκίου Δομετίου Γναίου ¹ Αἰνοβάρβου ², στρατηγ[ο]ῦντος κατὰ
 5 πόλιν Γαίου Σεπτίου Γαίου υἱοῦ ³, | [ἐπὶ δὲ] τῶν ξένων Λευκίου Γελ-
 λίου Λευκίου υἱοῦ ⁴, πῖναξ | [συμ]μαχίας ⁵ ἀνετέθη κατὰ συγκλήτου
 δόγμα, | [πρεσβε]υσάντων Δωροθέου τοῦ Ἰάσονος, | [Μενάνδρου] ⁶ τοῦ
 Μενάνδρου. τῷ δῆμῳ | [τῷ Ῥωμαί]ων [κα]τὰ τῷ δῆμῳ τ[ῷ] Θυρρε[ῶ]ν |
 εἰρήνη καὶ φιλία καὶ συμμαχία ἔστω--]

1 (υἱοῦ) suppl. Dttb. 2 A. 94. Cognomen *Aenobarbus* tum temporis
 volgo iam contractis duabus primis vocalibus pronuntiatum esse haec
 scriptura et Αἰνὸβαλβος n. 747₂₄ demonstrant, ut appareat Ἀηνόβαρβος quod
 imperatorum aetate occurrit (IG III 581. 604) affectatae antiquitatis esse.

3 Paulo post praeturae urbanam Macedoniam provinciam admini-
 stravit et Thracum incursionem cum primo male pugnasset (Liv. Perioch.
 70) feliciter repressit (Orosius V 18, 30. Cicero in Pison. 84). Realenc. V
 1333, 26. 4 Muenzer Realenc. VII 1001, 17. Idem, non (Dttb.) filius

cos. a. 72 (Drumann, Mue). Fuerat a. 120 Bruti contubernalis. Cic. Brut.
 105.

5 Tabulas aeneas Romano more et Thyrrhei in templo nescio
 quo et Romae in delubro Fidei populi Romani iuxta sanctissimum tem-
 plum Iovis Capitolini propositas (Mommsen Röm. Forsch. I 339) hic signi-
 ficari manifestum est. Nam hunc lapidem πῖναξ Graece vocari non posse
 sponte patet. 6 Ex IG IX 1, 486₉ suppl. Dttb.

Δ733. Archontes Attici a. 129/8 ante Chr. usque ad a. 30/1
 post Chr. In parte occidentali Athenarum, nunc in museo nat. Lapis
 supra et infra fractus est. Ed. * IG III 1014. Lapidem denuo excussit
 Sundwall Klio IX 1909, 365. Cf. Ferguson Ath. archons 78; Kirchner Goett.
 GA 1900, 467. 476. Idem Prosop. Att. II p. 652; Kolbe Att. Archonten 76. 139.
[Kt]

In col. I supra a. 129/8 nomina 17 archontum excidisse scilicet cata-
 logum ab a. 146/5 initium cepisse cum Homollio Bull. Hell. XVII 1893, 178
 sumpsimus. Singulis columnis duodequadragenos versus tribuimus. Cf.
 Kirchner Goett. GA l.c. 477. 1 Nomen plenius legit Sundw. 2 Archon
 Διονύσιος μετὰ Λυκίσκον (a. 128/7) commemoratur in tit. Deliacis Bull. Hell.
 VI 1882, 495. CIG 2296. 3 Huius archontis annus ex eis, quae Phlegon
 Mirab. fr. 39, FHG III 619 tradit, stabilitur: ἐγεννήθη καὶ ἐπὶ Ῥώμης ἀνδρό-
 γυνος ἀρχοντος Ἀθήνησιν Ἰάσονος, ὑπατεύοντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκου Πλαυτίου [καὶ
 Σεξέτου Καρμινίου] Ὑψαίου καὶ Μάρκου Φουλβίου Φλάκκου = a. 125/4. Est
 autem apud Phleg. intellegendus archon Ἰάσων (IG II 460 = II² 1003), non
 Ἰάσων μετὰ Πολύλκετον (a. 109/8). Kirchner Goett. GA 1900, 468. Kolbe 77.

Col. I	Col. II	Col. III	Col. IV	Col. V
a. 146/5—130/29: 17 anni	a. 109/8—92/1: 18 anni	a. 71/0—56/5: 16 anni	a. 33/2—18/7: 16 anni	a. 6/7—22/3: 17 anni
129/8 Λυτιά[χ]ος 1		55/4 [Ἀρίστο]ς 6	17/6 Ἀμ--	23/4 Μ--
128/7 Διονύσι[ος] 2	91/0 Μηδετος 4	54/3 [Ζήνων] 6	16/5 Πυθαγ[ό]ρας	24/5 Χαρμ--
127/6 Θεόδωρ[ίδης]	90/89 Μηδετος	53/2 Δόδωρος 6	15/4 Ἀντίοχος	25/6 Καλλιχρ--
126/5 Διότιμος	89/8 Μηδετος	52/1 Λύσανδρος 7	14/3 Πολύαινος 9	26/7 Πάμφιλος
125/4 Ἰάπων 3	88/7 ἀναρχία 4	51/0 Λυσιάδης 7	13/2 Ζήνων	27/8 Θεμιστοκλῆς
124/3 Νικίας καὶ Ἰσικλένης	87/6 Φιλάνδης	50/49 Δημήτριος	12/1 Αἰ[σ]ωνίδης	28/9 Οἰνόφιλος
123/2 [Δη]μήτρι[ς]ος 1	86/5 Ἱεροφάντης 5	49/8 Δημόχ[α]ρης	11/10 Θεόφιλος	29/30 Βόγθος 1
	85/4 Π--	48/7 Φιλ[ο]κράτης 8		30/1 ... t. τοῦ 1
	84/3 . t. --			
a. 122/1—110/9: 13 anni	a. 83/2—72/1: 12 anni	a. 47/6—34/3: 14 anni	a. 10/9-5/6 p. Chr.: 15 anni	a. 31/2—43/4: 13 anni
17 + 8 + 13 = 38 versus	18 + 8 + 12 = 38 versus	16 + 8 + 14 = 38 versus	16 + 7 + 15 = 38 versus	17 + 8 + 13 = 38 versus

4 Athenio ad Mithridatem missus vere fere a. 88 (Niese Rh. Mus. XLII 1887, 575. 578²) Athenas revertitur et in oratione apud populum habita haec verba facit auctore Posidonio apud Athen. V 213c: μὴ ἀνέχεσθαι τῆς ἀναρχίας, ἣν ἡ Ῥωμαίων σύγκλητος ἐπισχεθῆναι πεποίηκεν, ἔω; (ἀν) αὐτῇ δοκιμάσῃ περὶ τοῦ πῶς ἡμᾶς πολιτεύεσθαι δεῖ. Quo facto Athenio στρατηγός ἐπὶ τὰ ἔπλα creatur. Fuit igitur iam sub finem anni Attici 89/8 Athenis ἀναρχία sc. civitas archonte carebat (cf. Aristot. Ἀθπ. XIII 1 τῷ δὲ πέμπτῳ μετὰ τὴν Σόλωνος ἀρχὴν οὐ κατέστησαν ἄρχοντα διὰ τὴν στάσιν, καὶ πάλιν ἔτει πέμπτῳ (διὰ) τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἀναρχίαν ἐποίησαν. Xen. Hell. II 3, 1 de a. 404/3 dicit: Πυθοδώρου ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος ὃν Ἀθηναῖοι ἐτι ἐν ὀλιγαρχίᾳ ἤρεθον οὐκ ὀνομάζουσιν, ἀλλ' ἀναρχίαν τὸν ἐνιαυτὸν καλοῦσιν). Wilamowitz Aristot. u. Ath. II 64³⁸. Niese l.c. 580. Schebelew De rebus gestis Athen. a. 229—31. 1898 p. 321 (lingua rossica). Haud ita multo post (Niese l.c. Wilcken Realenc. II 2039, 28) Athenio Athenis eiectus est, quem exepit Aristio tyrannus; Aristionis nomen memoratur in tetradrachmis Atticis a. 88/7; cf. PA 1737. Erat igitur Medeus archon primum a. 91/0, iterum a. 90/89, tertium a. 89/8, hoc sane

temporis spatio propter motus civicos tantum modo usque ad initia anni Iuliani 88 magistratum gerens. Schebelew l.c. 322. Kirchner Goett. GA 1900, 477. Idem PA 10098. Ex archontis munere ter a Medeo occupato Bergk Rh. Mus. XIX 1864, 605 n. 22 recte collegit tunc temporis archontes non iam sorte constitutos esse, sed ex nobilissimis et ditissimis civibus electos. 5 Nomen legit Sundw. De hieronymia hierophantae vide Toepffer Att. Geneal. 52. Cf. PA 6802. 9902. 9903. 11144. Hierophantam a. 86/5 archontis munus obtinuisse ea re probat Sundwall, quod Sulla post Athenas die primo mensis Martii a. 86 captas ibi degens mysteriis initiatus est; Plut. Sulla 26.

6 Nomen legit Sundw. Ἀριστος archon recensetur in catalogo IG III 1015₁₈. Ibid. v. 19 a. 54/3 Ζήν[ων], ad quem cf. PA 6200. Ibid. v. 21 a. 53/2 Δ[ιόωρος]; cf. Goett. GA 1900, 479. De temporibus tituli IG III 1015 vide Kirchner Rh. Mus. LIII 1898, 389. 7 Idem est archon Λύσανδρος Ἀπολήξειος IG II Add. 489 b = II² 1046. Kolbe Arch. 148. In huius tit. v. 23 Diocli Cephisiensi (PA 4033), qui in annum Lysiadis (51/0) sacerdos Aesculapii creatus erat, anno exeunte Lysandri archontis (die 28 Scirophorionis) conceditur, ut in sacello Aesculapii ab ipso per annum sacerdotii instaurando dedicationem ponat: Διοκλῆς Διοκλέους Κηφισίδης νεώτερος ἱερεὺς γινόμενος ἐν τῇ ἐπὶ Λυσιάδου ἀρχοντος ἐνιαυτῷ τὸν ναὸν ἰδένεθκεν.

8 Nomen legit Sundw. Philocrates videtur magistratus primus esse in tetradrachmis ser. Φιλοκράτης-Καλλιφῶν et Φιλοκράτης-Ἡρώδης, PA 14583. Sundw. 9 Est Πολύβανος Νικάνδρου Σουνιεύς, qui cum reliquis a. 14/3 magistratibus recensetur in tabula, quam nuper edidit Fimmen Ath. Mitt. XXXIX 1914, 130.

Δ 734. Ammonio Atheniensi honores Delphici tribuuntur, Pythiis a. 94. In orthostata lateris septentrionalis thesauri Siphniorum. Ed. Bourguet Fouill. III 1, n. 228. De tempore Pomtow Klio XV 32. [Pw]

θεός. τύχαν ἀγαθάν. | [ἀρχοντο]ς Κλεοδάμου τοῦ Κλέωνος¹,
βουλευόντων τὰν πρώταν ἐξάμηνον Κλεάνδρου τοῦ Τίμων[ος, | Δαμο-
κρά]τος τοῦ Τεΐωνος, γ[ρ]αμματεύοντος δὲ βουλᾶς Νικία τοῦ Κλέω-
νος, ἔδοξε ταῖ πόλει τῶν Δε[λ]φῶν ἐν] ἀγοραῖ τελείῳ σὺμ ψάφοις ταῖς
5 ἐννόμοις· ἐπειδὴ Ἀμμώνιος Ἀμμωνίου Ἀθηναῖος² ἀνὴρ ἀγα[θ]ός ὢν³
κ[α]τ[ὰ] διὰ παντὸς πρόνοιαν ποιούμενος τᾶς ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβείας
πολλοὺς μὲν καὶ καλοὺς | [εἰς τὰ]ς τούτων τιμὰς πλεονάκεις διατέθει-

1 Propter Pythia (v. 11) erat ἄ. Cleodamus ab a. 92 ad 94 promovendus. 2 Idem qui Ἀμμώνιος Ἀμμ. Παμβωτάδης PA 725. Fuerat a. 102 ἱερεὺς Ἀπόλλωνος ἐν Δήλῳ (IG II 985 D₆), unde pietatem eximiam v. 5 et sacrificia de suis reddita v. 7 et, ut videtur, verba ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῖς κατὰ τὰν ἀρχάν v. 9 derivanda esse intellegit Bo. Antea idem Ammonius hieromnemo fuerat Delphis a. 116, n. 826 I₆. Cave eum confundas cum Ammonio Ammonii f. Anaphlystio, cuius stemma composuit Sundwall Nachtr. PA 12 (idem Teni IG XII 5, 837).

3 Pro ἐστὶ (Bo.) praetuli ὦν.

ται λόγους⁴, θέλων δὲ καὶ διὰ τῶν ἔργων στοιχεῖν αὐτοσαυτῶ[ι |
 πάντα] διώικησε τὰ ποτὶ τὸν θεὸν βουθυτέων² τε καὶ μεταδιδοὺς
 πάντοις τὰς θυσίας καὶ ζαλέων κατὰ πᾶν τὰ⁵ | [τὰς αὐτο]σαυτοῦ πα-
 τριδος, τάν τε ποτὶ τὸν θεὸν εὐσέβειαν καὶ τάν ποτὶ τοὺς Ἑλλανας
 φιλάνθρωπιαν ἔν τε τοῖς | [ἱεροῖς τ]οῖς κατὰ τὰν ἀρχάν² φιλότιμον
 αὐτοσαυτὸν παρῑσχηται, πᾶσαν δαπάναν καὶ χοραγίαν ἐλάσσονα τι-
 10 θέμενος | [τὰς πο]τὶ τὰ κά[λλ]ιστα σπουδᾶς, τάν τε παρεπιδαμίαν καὶ
 τάν ἀναστροφάν ἀξίαν πεποιήται τοῦ τε τῶν Ἀθηναίων δά[μ]ου καὶ
 τὰς τῶν Ἑλλάνων ἐπὶ τὰ Πύθια συναγωγᾶς, καθήκον δέ ἐστι Δελ-
 φοῖς ἀποδέχεσθαι τε καὶ τιμᾶν τοὺς εὐ[σεβ]εῖαι καὶ δικαιοσύναι δια-
 φέροντας τῶν ἀνδρῶν· τόχαι ἀγαθᾶι, δεδύχθαι τᾷ πόλει τῶν Δελφῶν,
 [ἐπαινέσαι μὲν] | Ἀμμώνιον Ἀμμωνίου Ἀθηναῖον καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν
 τῷ τοῦ θεοῦ στεφάνῳ ὡι πάτριόν ἐστιν, ὑπ[άρ]χειν δέ αὐτῷ | καὶ
 [ἐ]χγόνοις παρὰ τὰς πόλις ἀμῶν προξενίαν, προμαντεῖαν, προδικίαν,
 15 ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, προσδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶ[ν]οις οἷς ἂ πόλις τί-
 θητι, καὶ τᾶλλα τίμια ἃ καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις τὰς πόλις ὑπάρ-
 χει. πέμψαι δὲ αὐτῷ καὶ ξένια τὰ μέ[γ]ιστα ἐκ τῶν νόμων.

4 Orationes igitur habuerat, quibus laudes Delphorum eum prae-
 dicasse eamque ob rem honores solitos accepisse suspicor; qui cur in
 thesauro Siphniorum (pro Atheniensi) incisi sint, non liquet. 5 Emend.
 Hi., comprobavi ex ectypo (pro Bourgueti falsa lectione καὶ τὰ πάντα).

735/6. Mnasistratus hierophanta, a. 92.

[Hi]

ΔΙ. Oraculum Argivum. Argis in Apollinis Pythaei fano. Ed.
 Vollgraff Bull. Hell. XXXIII 1909, 175, 2, cf. Hiller Hera und Andania 7;
 Pasquali Acc. Torino 1912/13; Wilhelm N. Beitr. III 1913, 22, 17.

735 ἐπὶ γραμματέος τῶν | συνέδρων¹ Ἱέρωνος τοῦ | Ἐπικύδεος, | ἱερέος δὲ τοῦ
 5 Πυθαέος² | Δημοσθένεος τοῦ Νικοκρά|τεος Παιονίδα, | προμαντῶν δὲ
 Σωιβίου τοῦ | Σωιβίου, Ἀντιγένεος τοῦ | Πολυκράτεος Ναυπλιαδᾶν³, |
 10 γροφῶν δὲ Θερσαγόρου τοῦ | Νικοφάεος, Φιλοκλέος τοῦ | Ξενοφάντου
 15 Δμαιπιδᾶν³, | πυροφόρου Τιμαγόρου τοῦ Χαριτίμου Κλεοδαίδα, | προ-
 μάντιος Φιλοκρατείας | τὰς Λυσίωνος Αἰθαλέας⁴.

1 Argivorum urbis, non Achaeorum foederis, quod sane illis temporibus iam restitutum erat (n. 684⁶). Swoboda Staatsalt. 415¹¹. Quamquam phratricae Argivae nomine caret Hiero (Vollgr.). 2 De Apollinis Pythaei templo in Aspidē colle sito cf. Paus. II 24, 1; Vollgraff Bull. Hell. XXXI 1907, 160. 163. tab. V. Qui sequuntur omnes ad eius cultum pertinent.

3 Duodetriginta nomina Vollgraff (Bull. XXXIII 189) ad Argivorum φάργες rettulit; pars Heraclidarum fabula (Κλεοδαῖδαι, Τημενίδαι, Δαῖφοντές), pars

χρησιμὸς | ὁ γενόμενος τᾷ πόλει τῶν Μεσσανίων ἀνεγράφη κατὰ
 20 τὸ ψάφισμα τῶν ἀρχόντων καὶ συνέδρων, μαντευομένου Μνασιστρά-
 του τοῦ ἱεροφάντα⁵ περὶ τῆς θυσίας καὶ τῶν μυστηρίων. |
 25 ὁ θεὸς ἔχρησε⁶. Μεγάλοις θεοῖς Καρνείοις⁷ καλλιεροῦντι κατὰ
 τὰ πάτρια⁷. λέγω δὲ καὶ Μεσσανί[οι]ς ἐπι[τε]λεῖν τὰ μυστή[ρια]--⁸.

Argolidis locis, velut Ναυπλιάδαι, Ἀσινάδαι, Ἀραχνιάδαι, pars Ulixis stemmate, velut Ὀλυσσεΐδαι, Ἀρκεΐδαι(?), Δμαίπιδαι(?), adde Αἰθων coll. τ 183, explicatur. 4 Expectamus Λυσίωνος Αἰθαλῆος. 5 Vide legem insequentem. Mnasistratum a cognomini viro ditissimo, qui vectigal ceteris multo maius, scilicet 11 minas et 15(?) stateras solvit (IG V 1532), diversum non esse censet Wi. p. 87/9, quo loco de ὀκτωβόλῳ εἰσφορᾷ Messeniis tunc imposita agit (IG V 1, 1533₂₈; Wilhelm l.l. p. 48sq.). 6 Responsi brevitatem interrogatio explicat, quam ad exemplum fere Dodonaei (SGDI 1587): τ[ῶ]να θεῶν ἡ ἡρώων τιμᾶντι λ[ό]γιον καὶ ἄμεινον εἶη supplendam esse docuit Wilh.

7 Carneorum feriis. Pa. 8 Oraculum mysteria ea probat, quae paullo postea Messeniorum lege sacra sanciantur. Pa.

II. Messeniorum lex de mysteriis Andaniae faciendis. In porta ecclesiae vici *Konstantinoi*. Post Kumanudem edd. Sauppe Ausg. Schr. 261; Conze et Michaëlis Ann. Inst. 1861, 51; Foucart-Le Bas II 326 a (Michel 694; SGDI 4689; Syll.² 653; Ziehen Leg. sacr. II 58); Kolbe IG V 1, 1390. Cf. Pasquali Acc. di Torino 1912/3; B. Mueller Μέγας Θεός (Diss. Hal. XXI) 294, 46; Wilhelm Jahresh. XVII 1914, 77. 85 al.

736 [περὶ] ἐρῶν καὶ ἐρᾶν¹. ὁ γραμματεὺς τῶν συνέδρων² τοὺς γενη- I
 θέντας ἐρῶς ὀρκιζάτω παραχρῆμα, ἅμ μή τις ἀρρωστῇ, [ἐρᾶν]
 κατομένων, αἶμα καὶ οἶνον σπένδοντας, τὸν ὄρχον τὸν ὑπογεγραμμένον·
 ,δμνύω τοὺς θεοὺς, οἷς τὰ μυστήρια ἐπι[τε]λεῖται³, ἐπιμέλειαν ἔξω,

1 In mysteriis Cereris et Proserpinae quae prope Andaniam fiebant (cf. not. 3) administrandis maximam partem eorum fuisse qui ἐρῶι et ἐρᾶι audiunt, totus huius tituli tenor docet. Annuī erant, sorte ducti ita ut certus ex quaque tribu numerus caperetur, neque vero ex omni civium genere, sed ex nobilioribus (v. 130). Non sacerdotes sunt, sed praesidentibus decemviris (not. 28) de sacris peragendis decernunt et cavent ut omnia recte et secundum leges fiant. Voce ἐρᾶι paullo inconstantius utitur lex, nam modo nuptas mulieres solas (not. 5. 24. 41) significat, modo utrumque genus, et matronarum et virginum, comprehendit. 2 Messeniorum urbis, non Andaniae magistratus sunt. 3 Ex v. 33. 34 hos intellegendos esse Cererem, Hagnam (i.e. Proserpinam), Mercurium, Deos magnos, Apollinem Carneum iure collegit S. Atque antiquissima quidem Andaniae Cereris et Proserpinae mysteria fuisse, Pausanias certe (IV 1, 9) tradit. Post bella Messeniaca haec sacra aliquot saeculis intermissa esse, sed post pugnam Leutricam cum Epaminondas Messeniorum civitatem

δπως γίνηται τὰ κατὰ τὰν τελευτὰν θεοπρεπῶς καὶ ἀπὸ παντὸς τοῦ
δικαίου, καὶ μήτε αὐ[τ]ὸς μηθὲν ἄσχημον μηδὲ ἄδικον ποιήσῃν ἐπὶ
καταλύσει τῶν μυστηρίων μηδὲ ἄλλω ἐπιτρέψῃν, ἀλλὰ κατακολου-
5 θήσῃν τοῖς γεγραμμένοις, ἐξορκίσῃν δὲ καὶ τὰς ἱεράς καὶ τὸν ἱερῇ
κατὰ τὸ διάγραμμα⁴. εὐορχοῦντι μὲν μοι εἴη ἃ τοῖς εὐ[σ]εβέοις, ἐφι-
ορχοῦντι δὲ τάναντία. ἂν δέ τις μὴ θέλῃ ὁμνῶσιν, ζαμιούτω δραχ-
μαῖς χιλίαις καὶ ἄλλον ἀντὶ τούτου κλαρωσάτω ἐκ τῆς αὐτῆς φυλᾶς.
τὰς δὲ ἱεράς ὀρκίζετω ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ ἱεροὶ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Καρ-
νείου ταῖ πρότερον ἀμέραι τῶν μυστηρίων τὸν αὐτὸν ὄρκον, καὶ ποτ-
ἐξορκίζόντω· πεποίημαι δὲ καὶ ποτὶ τὸν ἄνδρα τὰν συμβῶσιν ὁσίως
καὶ δικαίως·⁵ τὰν δὲ μ[η] θέλουσαν ὁμνῶσιν ζαμιούντω οἱ ἱεροὶ
δραχμαῖς χιλίαις καὶ μὴ ἐπιτρεπόντω ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς θυσίας
10 μηδὲ μετ[έ]χειν τῶν μυστηρίων, αἱ δὲ ὁμόσασαι ἐπιτελούντω. οἱ δὲ
γεγεννημένοι ἱεροὶ καὶ ἱεραὶ ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ πεντηχοστῷ⁶ ἔται
ὁμοσάντω τὸν αὐτὸν ὄρκον ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ μηνί⁷ πρὸ τῶν μυστηρίων.

παραδόσιος. τὰν δὲ κάμπτραν⁸ καὶ τὰ βιβλία ἃ δέδωκε Μνα- II
στράτος⁹ παραδιδόντω οἱ ἱεροὶ τοῖς ἐπικατασταθέντοις¹⁰, παραδι-
δόντω δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα ἂν κατασκευασθεῖ χάριν τῶν μυστηρίων.

restitueret, Epiteles Aeschinis f. Argivorum praetor somnio monitus ur-
nam aheneam effodisse traditur, qua contineretur stanni lamina instar
libri convoluta, in qua perscriptus esset totus ordo sacrorum (Paus. IV
26, 7). Eam urnam et Paus. IV 33, 5 in Carnasio asservatam refert neque
dubium est quin intellegenda sit huius tituli v. 11. 4 I.e. secundum
hanc legem. Sa. 5 Ex hoc iurisiurandi additamento apparet, nunc
quidem ἱεράς non intellegi nisi mulieres nuptas. 6 Post Achaïam in
provinciae formam redactam (a. 146) a quo tempore annos numerari
solitos esse in multis Graeciae civitatibus titulorum testimoniis constat.
Cf. n. 700¹. Significatur igitur annus 92/1 a. Chr. 7 Undecimus
mensis anni Achaici, i.e. fere Metagitnio Atheniensium. In posterum
praecipitur, ut ἱεροὶ postquam sorte constituti sunt, extemplo (v. 1 παρα-
χρημα) iureiurando adigantur. At a. 92, quo haec decreta sunt, iam con-
stituti erant (οἱ γεγεννημένοι v. 10) nequedum iuraverant, quare quo tem-
pore id hoc anno fieri deberet definiendum erat. F. 8 Cf. not. 3.
Festus s.v. capsae. Ad gloss. Philox. κάμπτρα· *campsa*, *arca*. καμπροποιός·
campsiarius provocat Sa., monens *capsas* esse in quibus libri asservantur.

9 Cum Messeniorum respublica restitueretur (not. 3), etiam homines
quorum in gente hereditarium erat sacerdotium mysteriorum in patriam
redierant, eique quae in illa stanni lamina scripta erant in chartas (ἐς
βιβλους Paus. IV 27, 5) transcripserunt; haec manifesto sunt τὰ βιβλία
quae Mnasiſtratus tradidisse fertur. Is igitur fuit ex antiqua illa gente
sacerdotali, sed sacerdotio sua sponte cesserat idque ad rempublicam

στεφάνων. στεφάνους δὲ ἔχοντω οἱ μὲν ἱεροὶ καὶ αἱ ἱεραὶ πῖλον III
 λευκόν, | τῶν δὲ τελουμένων 11 οἱ πρωτομύσται στεγγίδα 12. ὅταν δὲ
 15 οἱ ἱεροὶ παραγγείλωντι, τὰ μὲν στεγγίδα ἀποθέσθωσαν, | στεφανού-
 σθωσαν δὲ πάντες δάφναι. εἵματισμοῦ. οἱ τελούμενοι τὰ IV
 μυστήρια ἀνυπόδετοι 13 ἔστωσαν καὶ ἔχοντω τὸν | εἵματισμόν λευκόν,
 αἱ δὲ γυναῖκες μὴ διαφανῇ μηδὲ τὰ σαμεῖα 14 ἐν τοῖς εἵματιοῖς πλα-
 τύτερα ἡμιδακτυλίου, καὶ αἱ | μὲν ἰδιώτιες 15 ἔχοντω χιτῶνα λίνεον
 καὶ εἵματιον μὴ πλείονος ἄξια δραχμῶν ἑκατόν, αἱ δὲ παῖδες καλὰ-
 στηριν 16 ἢ σιν|δονίταν καὶ εἵματιον μὴ πλείονος ἄξια μνᾶς, αἱ δὲ
 20 δοῦλαι καλᾶστηριν ἢ σινδονίταν καὶ εἵματιον μὴ πλείονος ἄξια δραχ-
 μῶν πενήκοντα· αἱ δὲ ἱεραί, αἱ μὲν γυναῖκες καλᾶστηριν ἢ ὑπό-
 θυμα μὴ ἔχον σκιᾶς 17 καὶ εἵματιον μὴ πλείονος ἄξια δύο | μνᾶν, αἱ
 δὲ [παῖδες] καλᾶστηριν ἢ εἵματιον μὴ πλείονος ἄξια δραχμῶν ἑκατόν·
 ἐν δὲ ταῖς πομπαῖς αἱ μὲν ἱεραὶ γυναῖκες ὑποδύ|ταν καὶ εἵματιον
 γυναικεῖον οὐλον, σαμεῖα ἔχον μὴ πλατύτερα ἡμιδακτυλίου, αἱ δὲ
 παῖδες καλᾶστηριν καὶ εἵματιον μὴ δια|φανές. μὴ ἔχέτω δὲ μηδεμία
 χρυσία μηδὲ φῦκος μηδὲ ψιμίθιον μηδὲ ἀνάδεμα μηδὲ τὰς τρίχας
 ἀνπεπλεγμένας μηδὲ ὑπο|δήματα εἰ μὴ πλινθα ἢ θερμάτινα ἱερόθυτα.
 δίσκους δὲ ἔχοντω αἱ ἱεραὶ εὐσείνους στρογγύλους καὶ ἐπ' αὐτῶν ποτι-
 κεφάλαια | ἢ σπῆραν 18 λευκά, μὴ ἔχοντα μήτε σκιάν μήτε πορφύραν.

detulerat, ita ut ipsi ad vitae tempus primus honoris locus in feriis per-
 agendis servaretur (cf. v. 28. 85 sqq. 152). Sa. Oraculum Argivum quo
 tempore petivit (n. 735) hierophanta erat; huius legis tempore hac digni-
 tate deposita iam iura sua reipublicae Messeniorum tradiderat. Pa. Libros
 sacros quibus cultus et Messeniorum priscae res perscriptae essent, et
 quibus Pausanias usus esset, ab ipso Mnasistrato aut in eius usum con-
 scriptos esse coniecit Hi. Ll.

10 Qui insequente anno sorte
 constituentur. Sa. 11 I.e. *reliquorum* qui initiantur. Nam ipsos quoque
 ἱεροὺς iis sacris, quorum curam habebant, initiatos fuisse manifestum
 est. Sa. 12 Cf. Pollux VII 179: ἔστι δὲ καὶ ἑτερόν τι στεγγίς, ὄρεμα
 κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τῇ κεφαλῇ φοροῦσιν. 13 Cf. 338₂₅. 14 Glossam

Philoxeni σημεία· *clavi* attulit Sa. Idem χιτῶν λευκός· ἄστημος apud Pol-
 lucem IV 118, χιτῶν πλατύστημος apud Hesychium s.v. καλᾶσταις et scholia-
 stam Arist. Av. 1294 legi observavit. Adde quod *tribunus laticlavius* in
 titulis constanter χιλιάρχος πλατύστημος est. 15 Respondent v. 19 verba

αἱ δὲ ἱεραί. 16 Genus tunicae (χιτῶν sive ἐνδυμα, non ἱμάτιον) Aegypti-
 acum origine, sed posteriore tempore etiam Corinthi fabricatum. Cf. Athen.
 XII 525 d. Pollux VII 71. Sa. 17 De versicolori quodam ornamento

intellegit Sa., ad eandem rem referens versum Menandri τῆς σκιᾶς τὴν
 πορφύραν πρῶτον ἐνυφανούς (IV p. 244 Meineke. III p. 171 Kock). 18 I.e.
 σπῆραν coll. Poll. VII 78:

δοα(ς)|¹⁹ δὲ δεῖ διασκευάζεσθαι εἰς θεῶν διάθεσιν, ἐχόντω τὸν εἰμα-
 25 τισμὸν| καθ' ὃ ἂν οἱ ἱεροὶ διατάξωσι. ἂν δέ τις ἄλλως ἔχει τὸν
 εἰματισμὸν παρὰ τὸ διάγραμμα ἢ ἄλλο τι τῶν κεκωλυμένων, μὴ ἐπι-
 τρεπέτω ὁ γυναικονόμος καὶ ἐξουσίαν ἔχέτω λυμαίνεσθαι, καὶ ἔστω
 ἱερὰ τῶν θεῶν. ὅρκος γυναικονόμου. οἱ δὲ ἱεροὶ ὅταν V
 καὶ αὐτοὶ ὁμό|σωσι, ὀρκιζόντω τὸν γυναικονόμον ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν,
 εἰ μὴν²⁰ ἔξω ἐπιμέλειαν περὶ τοῦ εἰματισμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν
 τῶν|ἐπιτεταγμένων μοι²¹ ἐν τῷ διαγράμματι. πομπᾶς. ἐν δὲ VI
 ταῖ πομπαῖ ἀγείστω Μνασίστρατος^θ, ἔπειτεν ὁ ἱερεὺς τῶν θεῶν οἷς|
 τὰ μυστήρια γίνεται³ μετὰ τῆς ἱερέας, ἔπειτα ἀγωνοθέτας, ἱεροθύται,
 30 οἱ ἀύληταί· μετὰ δὲ ταῦτα αἱ παρθέναι αἱ ἱεραὶ καθὼς ἂν λά|χωντι,
 ἄγουσαι τὰ ἄρματα ἐπικείμενα(ς)²² κίστας ἐχούσας ἱερὰ μυστικά·
 εἶτεν ἡ θοιναρμύστρια²³ ἡ εἰς Δάματρος καὶ αἱ ὑποθोιναρ|μύστριαι
 αἱ ἐμβεβακυταί²⁴, εἶτεν ἡ ἱέρεια τῆς Δάματρος τῆς ἐφ' ἱπποδρόμῳ²⁵,
 εἶτεν ἡ τῆς ἐν Αἰγίλῃ²⁶. ἔπειτεν αἱ ἱεραὶ²⁷ κατὰ μίαν κα|θὼς κα
 λάχωντι, ἔπειτεν οἱ ἱεροὶ καθὼς κα οἱ δέκα²⁸ διατάξωσι. ὁ δὲ
 γυναικονόμος κλαροῦται τὰς τε ἱερὰς καὶ παρθένους καὶ ἐπιμέλειαν|

19 ΟΣΑ. Emendavit Sa. F. διάθεσιν, Sa. *imitationem* (*Darstellung*) interpretatur, sed nescio an rectius *habitu* intellegas, ut διασκευάζονται εἰς θεῶν διάθεσιν idem sit ac διασκευάζονται ὥστε διακεῖσθαι ὡς θεαί. Cf. Strabo IV 180: καὶ δὴ καὶ τὸ ἕοικον τῆς Ἀρτέμιδος τῆς ἐν τῇ Ἀβεντίνῃ οἱ Ῥωμαῖοι τὴν αὐτὴν διάθεσιν ἔχον τῇ παρὰ τοῖς Μασσαλιώταις ἀνέθεσαν. In summa sententiae nihil mutatur; statuimus enim cum Sauppio, spectacula quaedam mystica fuisse, in quibus mulieres dearum personas agerent.

20 I.e. ἡ μὴν. 21 Transit ex obliqua oratione in rectam. 22 Emendavit Sa.; nam ἄρματα ἐπικείμενα κίστας aequae recte dicitur atque ἀνὴρ κωνὴν ἐπικείμενος et similia, ad κίστας vero refertur ἐχούσας ἱερὰ μυστικά. 23 Hoc munus in titulis Spartae (passim) et Messeniae (IG V 1, 1447) inventis recensetur una cum sacerdotiis aliisque honoribus feminarum nobilissimarum. Ex nomine apparet, illam mulierem epulas sacras, Cereris ut quidem videtur, apparasse. F. 24 Quae non solum electae sunt, sed re vera munus inierunt. Cavetur ne qua mulier modo honoris causa id munus petat eaque feriis quidem intersit, sed officiis non fungatur. Sa.

25 Loco non indicato ad hippodromum Messeniae vicinum, non ad Lycaeam aliumve, referre debemus. 26 Cf. Paus. IV 17, 1: ἔστι δὲ Αἰγίλα τῆς Λακωνικῆς, ἐνθα ἱερὸν ἱδρυται ἅγιον Δῆμητρος. ἐνταῦθα ἐπιστάμενος ὁ Ἀριστομένης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τὰς γυναικῶν ἀγούσας ἐορτὴν κτλ. Sa.

27 Collato v. 29 apparet hic quoque nuptas modo mulieres intellegendas esse (cf. not. 5). 28 Decemviri summum harum feriarum regimen habent; quomodo constituentur et sacramento adigantur v. 116sq. perscriptum est. Cf. not. 39.

ἐχέτω ὥπως πομπεύωντι καθὼς καὶ λάχωντι. ἀγέσθω δὲ ἐν ταῖς πομπαῖς καὶ τὰ θύματα, καὶ θυσάντω ταῖς μὲν Δάματρι σὺν ἐπίτοκα²⁹, Ἑρμᾶνι κριόν, Μεγάλοις θεοῖς³⁰ δάμαλιν σὺν, Ἀπόλλωνι Καρνεῖαι κάπρον, Ἄγναι³¹ οἶν. σκανᾶν³². σκανάν δὲ μὴ ἐπιτρεπόντω VII

35 οἱ ἱεροὶ μηθένα ἔχειν ἐν | τετραγώνωι μελίζω ποδῶν τριάκοντα, μηδὲ περιτιθέμεν ταῖς σκαναῖς μήτε δέρρεις³³ μήτε αὐλείας³⁴, μηδὲ ἐν ᾧ ἂν τύπῳ περιστεμ|ματώσωνται οἱ ἱεροὶ μηθένα τῶν μὴ ὄντων ἱερῶν ἔχειν σκανάν. μηδὲ παρερπέτω μηθεῖς ἀμύητος εἰς τὸν τύπον ὃν καὶ περιστεμμα|τώσωνται. χωραζάντω³⁵ δὲ καὶ ὕδραν³⁶. ἀναγραψάντω δὲ καὶ ἀφ' ὧν δεῖ καθαρίζειν³⁷ καὶ ἃ μὴ δεῖ ἔχοντας εἰσπορεύεσθαι³⁸.

ἃ [μ]ὴ δεῖ ἔχειν | ἐν ταῖς σκαναῖς. μηθεῖς κλίνας ἐχέτω ἐν VIII ταῖς σκαναῖς μηδὲ ἀργυρώματα πλείονος ἄξια δραχμᾶν τριακοσιᾶν· εἰ δὲ μή, μὴ ἐπιτρεπόν|τω οἱ ἱεροί, καὶ τὰ πλειονάζοντα ἱερὰ ἔστω τῶν θεῶν.

ἀκοσμοῦντων. ὅταν δὲ αἱ θυσίαι καὶ τὰ μυστήρια συντελεῖται, IX
40 εὐφαιμεῖν πάν|τας καὶ ἀκούειν τῶν παραγγελιομένων· τὸν δὲ ἀπει-
θοῦντα ἢ ἀπρεπῶς ἀναστρεφόμενον εἰς τὸ θεῖον μαστιγούντω οἱ ἱεροὶ |
καὶ ἀποκωλύοντω τῶν μυστηρίων. ῥαβδοφόρων. ῥαβδοφόροι X
δὲ ἔστωσαν ἐκ τῶν ἱερῶν εἴκοσι, καὶ πειθαρχούντω τοῖς ἐπιτελούν-
τοισι τὰ μυστήρια³⁹, καὶ ἐπιμέλειαν ἐχόντω, ὥπως εὐσχημόνως καὶ
εὐτάκτως ὑπὸ τῶν παραγεγενημένων πάντα γίνηται, καθὼς ἂν | παρ-

29 Hanc formam ex confusione accusativorum ἐπίτεκα ab ἐπίτεξ et ἐπίτοκον ab ἐπίτοκος ortam existimat Sa. Sed nescio an potius in nominativo ε, in casibus obliquis o antiquum et legitimum sit; inferioribus temporibus talia discrimina plerumque omnium casuum stirpe exaequata evanuerunt.

30 Magnos deos a Dioscuris, qui in Pausaniae historia belli Messenici alterius partes magnas agerent, diversos non fuisse patet, cum Μεγάλαι θεαὶ Ceres et Proserpina habendae sint. Cabiri vero Boeotorum Samothracum aliorum a Messenia procul habendi sunt. Hi.

31 Cf. Paus. IV 33, 4: ἡ δὲ Ἄγνῃ Κόρης (codd. Κόρη) τῆς Δήμητρος ἐστὶν ἐπίκλησις. S. 32 Cf. Syll.² 581¹. 33 Cf. Thuc. II 75, 5: καὶ προ-καλύμματα εἶχε (τὸ οἰκοδόμημα) δέρρεις καὶ διφθέραις. Hesych. δέρρεις· τὸ παχὺ ὕφασμα, ᾧ εἰς παραπέτασμα ἐχρῶντο. Idem δερριδόγομοι πύλαι· δέρρεις ἔχουσαι παραπετάσματα.

34 Apud scriptores semper ἀύλατα legitur, sed utique tituli in hac re maior est fides quam codicum. Cf. de σημεία Syll.² 540⁵⁸.

35 I.e. collocent. Alibi καταχωρίζειν. Eadem vocalis variatione ἐξοπλασία, πανηγυρίζειν (n. 344²) dicitur, cum verba ἐξοπλίζειν π-ίζειν sint.

36 Vasa quibus continetur aqua lustrandis hominibus inserviens. Cf. Hesych. ὕδρανός· ὁ ἀγνιστής τῶν Ἑλευσινίων. F. 37 Cf. Syll.² 566/7; Roussel Mélanges Holleaux 265; Keil-v. Premerstein Lydien III 1914, 103, 154; Herzog Arch. Religionsw. X 402. 38 Cf. Syll.² 567. 39 Decemvros significari apparet collato v. 167. S.

αγγέλλωντι οἱ ἐπὶ τούτων τεταγμένοι· τοὺς δὲ ἀπειθοῦντας ἢ ἀπρε-
 πῶς ἀναστρεφόμενους μαστιγούντω. ἂν δέ τις τῶν ῥα|βδοφόρων μὴ
 ποιῇ καθὼς γέγραπται ἢ ἄλλο τι ἀδικοῖ ἢ ποιῇ ἐπὶ καταλύσει τῶν
 45 μυστηρίων, κριθεῖς ἐπὶ τῶν ἱερῶν⁴⁰ ἂν κατακριθεῖ μὴ | μετεχέτω τῶν
 μυστηρίων. περὶ τῶν διαφόρων⁴¹. τὰ δὲ πίπτοντα διάφορα X
 ἐκ τῶν μυστηρίων ἐγλεγοντὼ οἱ κατασταθέντες ὑπὸ | τοῦ δάμου πέντε,
 εἰσφερόντω⁴² δὲ οἱ ἄρχοντες ἀνάνκαι πάντες, μὴ δις τοὺς αὐτοὺς,
 τίμαμα ἔχοντα ἕκαστον μὴ ἔλασσον ταλάν|του, καὶ τῶν καταστα-
 θέντων παραγραφάτω ἡ γερουσία τὸ τίμαμα, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ
 τῶν εἰσνεγκάντων. τοῖς δὲ ἐγλογευόντοις | τὰ διάφορα λειτουργεῖτω
 ὁ ἀργυροσκόπος. ὅταν δὲ ἐπιτελεσθῇ τὰ μυστήρια, ἀπολογισάσθωσαν
 ἐμ πάντοις ἐν ταῖς πρώταις συν|νόμῳ συναγωγῇ τῶν συνέδρων, καὶ
 γραφὰν ἀποδόντω τῷ ἐπιμεληταῖ⁴³ παραχρῆμα γράφοντες ἐπ' ὀνό-
 50 ματος τὰ πεπτωκότα δι[ά]φορα ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν
 πρωτομυστᾶν τὸ ὑποστατικόν⁴⁴ καὶ ἂν τι ἄλλο πέσει, καὶ τὴν γεγε-
 νημέαν ἔξοδον καὶ τί ἂν εἴ|λοιπόν, καὶ ἀριθμησάντω παραχρῆμα
 τῷ ταμίῳ καὶ ἔστωσαν ὑπόμαστοι⁴⁵, ἂν τι εὕρισκονται ἀδικοῦντες,
 διπλασίου καὶ ἐπιτιμίου | [δραχ]μᾶν χ[ι]λιᾶν, καὶ οἱ δικαστ[α]ὶ μὴ
 ἀφαιρούντω μηθέν· οἱ δ' ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ πεντηχοστῷ ἔτει κατ-
 εσταμένοι ἐξοδιασάντω καὶ Μνα|[σις] τράτῳ^θ τὸ διδόμενον | αὐτῷ
 διάφορον εἰς τὸν στέφανον ὑπὸ τῆς [πρ]λεος, δραχμὰς ἐξακισχιλίας,
 ἀποδόντω δὲ τῷ ταμίῳ καὶ ὅσα κα εἴ|[πρ]οεξωδιασμένα διάφορα
 [ὕπ]ρ τοῦ ταμίου ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ πεντηχοστῷ ἔτει | εἰς τὰ
 55 κατασκευαζόμε[ν]α ἐν [τῷ] Καρνεϊασίῳ ἢ δαπανούμενα χάριν τῶν
 μυστηρίων. τὸ δὲ [λοιπόν] ἐκ τῶν διαφόρων τούτου τοῦ ἔτους ἐξοδια-
 ζόντ[ω] οἱ πέντε εἰς τὰ ἐπισκ[ευα]ζόμενα ἐν τῷ Καρνεϊασίῳ, καὶ
 ἂν τις ἔτι χρεῖα εἴ [παρὰ ταύτας τὰς] ποθόδους, φερόντω γρά-

40 Simul concilii, quod de administrandis sacris deliberat et decernit, et iudicii, quod poenis afficit eos qui aliquid deliquerunt, vices sustinent ἱεροί. Plane eadem est condicio senatus Olympici (cf. Paus. VI 3, 7 καὶ ὡς χρημάτων καταδικάσαιτο ὁ Λέων ἐπὶ τῆς Ὀλυμπικῆς βουλῆς ἑκάτερου τῶν ἐλλανοδικῶν).

41 Pecuniae numeratae. 42 εἰσφέρειν hic et v. 129 vim habet Attici προβάλλειν. Magistratus omnes in unum collegium (συναρχίαν cf. n. 426₃₂) coniuncti nominant homines, quorum ex numero quinque populi suffragiis eliguntur. 43 Curator summam pecuniarum publicarum administrationem habet; eius imperio subiunctus est quaestor (ταμίης). Sa. 44 Ἀβ ὑποστῆναι, subire, in se suscipere. Pecunia est quam πρωτομύσται dare debent cum haec dignitas in eos confertur. 45 Cf. κατάμαστρος item cum genetivo coniunctum n. 670₂₁. ἀμάστρευτον IG V 2, 357₃₈.

φροντες ῥη[τῶς εἰς] δ' ἂν χρεῖα εἴ, καὶ οἱ ἄρχον[τες] καὶ οἱ σύνοδοι
 δογματοποιεῖσθωσαν ὅτι θεῖ τὸν ταμίαν [διδόμεν] 46 τὰ διάφορα. ἀπὸ
 δὲ τῶν πιπτόντων ἐκ τῶν μυστηρίων ἀποκαθι[στα]σθω τῷ ταμίᾳ τὰ
 διάφορα, καὶ ἀποδόντω γραφὰν τῷ ἐπιμελητῇ περὶ ὧν κα διοική-
 σωντι, καὶ ἔστωσαν ὑπόμαστοι ἂν τι ἀδικήσωντι, κα' θῶς ἐπάνω γέ-
 γραπται. ὁ δὲ ταμίης ὅσον κα παραλάβει διάφορον λοιπὸν ἐκ τούτων,
 60 γραφέτω ἐν ὑπερθέματι 47 εἰς τὰν ἐπισκευὰν τῶν ἐν τῷ | Καρνεια-
 σίῳ, καὶ μὴ ἀναχρησάσθω 48 εἰς ἄλλο μηθὲν, μέχρι ἂν ἐπιτελεσθεῖ
 ὅσων χρεῖα ἐστὶ ποτὶ τὰν τῶν μυστηρίων συντέλειαν· μηδὲ γρα[φ]άτω
 μηθεὶς δόγμα, ὅτι θεῖ ταῦτα τὰ διάφορα εἰς ἄλλο τι καταχρήσασθαι·
 εἰ δὲ μή, τό τε γραφὴν ἀτελὲς ἔστω καὶ ὁ γραφῆς ἀποτεισάτω δρα[χ]-
 μὰς δισχιλίας, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ταμίης, ὅτι κα ἐξοδιάσει διπλοῦν
 καὶ δραχμὰς δισχιλίας, καὶ οἱ δικασταὶ μὴ ἀφαιροῦντω μηθὲν, καὶ
 τὰ πίπτοντα | ἐκ ταυτῶν τὰν χρεῶν διάφορα ὑπαρχέτω εἰς τὰν ἐπι-
 σκευὰν τῶν ἐν τῷ Καρνειασίῳ. ὅταν δὲ ἐπι(σ)τελεσθεῖ ὅσων χρεῖα
 ἐστὶ ποτὶ τὸ συν[τελεῖν] τὰ μυστήρια, ὑπαρχέτω τὰ πίπτοντα διάφορα
 τῶν μυστηρίων εἰς τὰς τὰς πόλεις ἐσόδους. Θυμάτων παρο- XII
 65 χᾶς. οἱ ἱερεῖ μετὰ τὸ κα[τασταθῆ]μεν προκαρῶντες, ἐγδόντω τὰν
 παροχὰν τῶν θυμάτων ὧν δεῖ θύεσθαι καὶ παρίστασθαι 49 ἐν τοῖς
 μυστηρίοις καὶ τὰ εἰς τοὺς | καθαρμούς, ἐγδιδόχτες ἂν τε δοκεῖ συν-
 φέρων εἶμεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πάντα τὰ θύματα, ἂν τε κατὰ μέρος, τῷ
 τὸ ἐλάχιστον ὀρισταμένῳ | λάμβανειν διάφορον. ἔστι δὲ ἃ θεῖ παρ-
 ἔχειν πρὸ τοῦ ἄρχεσθαι τῶν μυστηρίων· ἄρνας δύο λευκοὺς, ἐπὶ τοῦ
 καθαρμοῦ χρίον εὐχρουν, καὶ ὅταν | ἐν τῷ θεάτρῳ καθαίρει, χοιρί-
 σκους τρεῖς, ὑπὲρ τοὺς πρωτομούστας 50 ἄρνας ἑκατόν, ἐν δὲ τῇ πομ-
 πῇ Δάματρο σὺν ἐπίτοκα, τοῖς δὲ Μεγάλοις | θεοῖς δάμαλιν διετῇ σὺν,
 Ἑρμῇ χρίον, Ἀπόλλωνι Καρνείῳ κάπρον, Ἄγναι σὺν· ὁ δὲ ἐγδεῖα-
 70 μενος κατεγγυεύσας ποτὶ τοὺς ἱεροὺς λαβέτω τὰ διάφορα καὶ παρι-
 στάτω τὰ θύματα εὐεῖρα καθαρὰ ὁλόκληρα, καὶ ἐπιδείξάτω τοῖς ἱεροῖς
 πρὸ ἡμερῶν δέκα τῶν μυστηρίων· τοῖς | δὲ δοκιμασθέντοισι σαρμεῖον
 ἐπιβαλόντω οἱ ἱερεῖ, καὶ τὰ σαρμειωθέντα παριστάτω ὁ ἐγδεῖαμενος·

46 Suppl. Blass. 47 ἐκθεμα recentioris aetatis vocem esse quae antiquioris πρόγραμμα vices gereret, Sa. adnotavit provocans ad Lobeckium Phryn. p. 249; ὑπεκθεμα igitur tabulam alii quasi subiunctam aut adnexam significare. 48 Hoc pro ἀναχρησάσθω vel καταχρησάσθω per errorem incisum existimat Sa. Sed nescio an ad usum sermonis, ceteroqui sane

ignotum, sed ex confusione verborum καταχρησάσθαι et ἀναλίσκειν natum referendum sit. Dittb. 49 Cf. n. 589₁₃. 50 De hoc accusativi pro genetivo usu cf. n. 437₆; IG V 2, 438—442.

ἂν δὲ μὴ παριστᾷ ἐπὶ τὰν δοκιμασίαν, πρᾶσσόντω οἱ ἱεροὶ τοὺς ἐγγύους αὐτὸ καὶ τὸ ἥμισυ, τὰ δὲ θύματα αὐτοὶ παρεχόντω καὶ ἀπὸ τῶν πραχθέντων διαφόρων κομισάσθωσαν | τὰν γενομένην δαπάναν εἰς τὰ θύματα.

τεχνιτῶν εἰς τὰς χοριτείας. οἱ ἱεροὶ XII
προγραφόντω κατ' ἐνιαυτὸν τοὺς λειτουργήσοντας ἔν | τε ταῖς θυσίαις καὶ μυστηρίοις αὐλητὰς καὶ κιθαριστάς, ὅσους κα εὐρίσκωντι εὐθέτους
75 ὑπάρχοντας, καὶ οἱ προγραφέντες λειτουργούντω | τοῖς θεοῖς.

ἀδικημάτων. ἂν δὲ τις ἐν ταῖς ἀμέραις, ἐν αἷς αἶ τε θυσίαι XIV
καὶ τὰ μυστήρια γίνονται, ἀλῶι εἴτε κεκληβῶς εἴτε ἄλλο τι ἀδίκημα πεποιηκώς, ἀγέσθω ἐπὶ τοὺς ἱερούς, καὶ ὁ μὲν ἐλεύθερος ἂν κατακριθεῖ ἀποτινέτω διπλοῦν, ὁ δὲ δοῦλος μαστιγούσθω καὶ ἀποτεισάτω διπλοῦν τὸ κλέμμα, τῶν δὲ ἄλλων ἀδικημάτων ἐπιτίμιον δραχμὰς εἴκοσι· ἂν δὲ μὴ ἐκτίνει παραχρῆμα, παραδύτω ὁ κύριος τὸν οἰκέταν τῷ ἀδίκηθέντι εἰς ἀπεργασίαν, εἰ δὲ μή, ὑπόδικος ἔστω ποτὶ διπλοῦν.

περὶ τῶν κοπτόντων ἐν τῷ ἱερῷ. μηθεὶς κοπτέτω ἐκ τοῦ XV
ἱεροῦ τόπου 51· | ἂν δὲ τις ἀλῶι, ὁ μὲν δοῦλος μαστιγούσθω ὑπὸ τῶν ἱερῶν, ὁ δὲ ἐλεύθερος ἀποτεισάτω ὅσον κα οἱ ἱεροὶ ἐπικρίνωντι· ὁ
80 δὲ ἐπιτυχὼν ἀγέτω | αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς ἱερούς καὶ λαμβανέτω τὸ ἥμισυ.

φύγιμον 52 εἴμεν τοῖς δούλοις. τοῖς δούλοις φύγιμον ἔστω XVI
τὸ ἱερόν, καθὼς ἂν οἱ ἱεροὶ ἀποδείξωντι τὸν τόπον, καὶ μηθεὶς ὑποδεχέσθω τοὺς δραπετάς μηδὲ σιτοδοτεῖτω μηδὲ ἔργα παρεχέτω· ὁ δὲ ποιῶν παρὰ τὰ γεγραμμένα ὑπόδικος ἔστω τῷ κυρίῳ τὰς τοῦ σώματος ἀξίας διπλασίας καὶ ἐπιτιμίου δραχμῶν πεντακοσιᾶν, ὁ δὲ ἱερεὺς ἐπικρινέτω περὶ τῶν δραπετικῶν ὅσοι κα ἵνται 53 ἐκ τᾶς ἀμετέρας πόλεος, καὶ ὅσους κα κατακρίνει, παραδύτω τοῖς κυρίοις· ἂν δὲ μὴ παραδιδῶι, ἐξέσ|τω τῷ κυρίῳ ἀποτρέχειν ἔχοντι.

περὶ τᾶς XVI
κράνας. τὰς δὲ κράνας τὰς ὠνο(ι)μάσμενας διὰ τῶν ἀρχαίων ἐγ-
85 γράφων Ἀγνᾶς 54 καὶ τοῦ γε[γε]νημένου ποτὶ ταῖ κράναι ἀγάλματος τὰν ἐπιμέλειαν ἔχέτω Μνασίστρατος ἕως ἂν ζεῖ, καὶ μετεχέτω μετὰ

51 Cf. Syll.² 568₅. 569. 52 Cf. lapidem φύγιμον inscriptum Thalamis IG V 1, 1325; Delphorum ὅρος· φύγιμον τὰ ὑποκάτω Bull. Hell. XXVII 1902, 320. Asyliae ius iis quae sequuntur legibus restringitur. 53 Sic Sa., F. ἵνται Kum. Sed ad εἶναι nullo modo referri licere, immo coniunctivum verbi ἵμαι esse recte monet Sa. Cf. v. 87 προτιθῆντι, 90 κατασκευασθῆντι, 160 προγραφῆντι, quae omnia η ex ηο contractione natum habent. Nam correpta coniunctivi vocalis in his omnibus antiqua est et legitima.

54 Cf. Paus. IV 33, 4: ὕδωρ δὲ ἀνείσιν ἐκ πηγῆς παρὰ τὸ ἀγαλμα (sc. τὸ τῆς Ἀγνῆς). Scripta antiqua secundum Sauppium ea sunt quae Epiteles reperit; sed cf. not. 9.

τῶν ἱερῶν τᾶν τε θυσιᾶν καὶ τῶν μυστηρίων, καὶ ὅσα κα οἱ θύοντες ποτὶ τᾷ κράναι τραπεζῶντι⁵⁵ καὶ τῶν θυμάτων τὰ δέρματα λαμβανέτω Μνασίστρατος. | τῶν τε διαφόρων ὅσα κα οἱ θύοντες ποτὶ τᾷ κράναι προτιθῆντι ἢ εἰς τὸν θησαυρόν, ὅταν κατασκευασθεῖ, ἐμβά- λωντι, λαμβανέτω Μνασίστρατος τὸ τρίτον μέρος· τὰ δὲ δύο μέρη καὶ ἄν τι ἀνάθεμα ὑπὸ τῶν θυσιαζόντων ἀνατιθῆται, ἱερά ἔστω τῶν θεῶν· ὁ δὲ ἱερεὺς καὶ οἱ ἱεῖροι ἐπιμέλειαν ἐχόντω, ὅπως ἀπὸ τῶν δια- φόρων ἀναθέματα κατασκευάζεται τοῖς θεοῖς, ἃ ἂν τοῖς συνέδροις δοῖσι.

90 θησαυρῶν⁵⁶ κατασκευ[ᾶ]ς. οἱ ἱεροὶ οἱ κατεσταμένοι ἐν τῷ XVIII

πέμπτωι καὶ πεντηκοστῷ ἔτει ἐπιμέλειαν ἐχόντω μετὰ τοῦ ἀρχιτέ- κτονος ὅπως κατασκευασ[θ]ῇντι θησαυροὶ λίθινοι δύο κλαϊκτοί, καὶ χωραζάντω⁵⁷ τὸν μὲν ἓνα εἰς τὸν ναὸν τῶν Μεγάλων θεῶν, τὸν δ' ἄλλον ποτὶ τᾷ κράναι ἐν ᾧ ἂν τόπῳ δοκεῖ αὐτοῖς ἀσφαλῶς ἔξειν· καὶ ἐπιθέντω κλαϊκας, καὶ τοῦ μὲν παρὰ τᾷ κράναι ἐχέτω τὰν ἀτέραν κλαϊκα Μνασίστρατος, τὰν δὲ ἄλλαν οἱ ἱεροί, τοῦ δὲ ἐν τῷ ναῷ ἐχόντω τὰν κλαϊκα οἱ ἱεροί, καὶ ἀνοιγόντω κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς μυστηρίοις, καὶ τὸ ἐξαριθμηθὲν διάφορον ἐ[ξ] | ἐκατέρου τοῦ θη- σαυροῦ χωρὶς γράψαντες ἀνενεγκάντω· ἀποδόντω δὲ καὶ Μνασιστράτῳ

95 τὸ γινόμενον αὐ[τῷ] διάφορον, καθὼς ἐν [τῷ] | διαγράμματι γέγραπται.

ἱεροῦ δεῖπνου. οἱ ἱεροὶ ἀπὸ τῶν θυμάτων τῶν ἀγομένων ἐν XIX τᾷ πομπᾷ ἀφελόντες ἀφ' ἐκάστου τὰ νόμι[μα] | τοῖς θεοῖς [τὰ λοι]πά κρέα καταχρησάσθωσαν εἰς τὸ ἱερὸν δεῖπνον μετὰ τὰν ἱερᾶν καὶ παρ- θένων⁵⁷ καὶ παραλαβόντω τὸν τε ἱερῇ | [καὶ τὰν] ἱέραν, καὶ τὰν ἱέραν τοῦ Καρνείου καὶ Μνασίστρατον καὶ τὰν γοναϊκά τε καὶ τὰς γενεάς αὐτοῦ καὶ τῶν τεχνιτῶν τοὺς λει[το]υ[ργή]σαντας [ἐν τα]ῖς χορείαις καὶ τὰν ὑπηρεσιᾶν τοὺς λειτουργοῦντας αὐτοῖς· καὶ εἰς τὰ λοιπὰ δαπανήματα μὴ πλεῖον ἀνάλωμα | [π]οιοῦντες δραχμᾶν - 101 -.

ἀγορᾶς. οἱ ἱεροὶ τόπον ἀποδειξάντω ἐν ᾧ πραθῆσεται πάντα· XX

100 ὁ δὲ ἀγορανόμος ὁ ἐπὶ πόλεος <ἐπ> | ἐπιμέλειαν ἐχέτω, ὅπως οἱ πωλοῦντες ἄδολα καὶ καθαρὰ πωλοῦντι καὶ χρώνται σταθμοῖς καὶ μέτροις συμφώνοις ποτὶ τὰ δαμόσια, καὶ | μὴ τασσέτω μή[τ]ε⁵⁸ πόσου δεῖ πωλεῖν, μηδὲ καιρὸν τασσέτω μηδὲ πρᾶσσετω μηθεὶς τοὺς πωλοῦντας τοῦ τόπου μηθὲν· τοὺς δὲ μὴ πωλοῦντας καθὼς γέγραπται, τοὺς μὲν δούλους μαστιγούτω, τοὺς δὲ ἐλευθέρους ζαμιούτω εἴκοσι δραχμαῖς, καὶ τὸ κρίμα ἔστω ἐπὶ τῶν ἱε[ρῶν]. ὕδατος. ἐχέτω XXI

55 Cf. τραπεζῶματα Syll.² n. 592₁₅.
Jahrb. XVI 160.

57 Cf. not. 5. 27.

56 De thesauris Graeven Arch.
58 Corr. Dttb. legit Ko.

δὲ ἐπιμέλειαν ὁ ἀγορανόμος καὶ περὶ τοῦ ὕδατος, ὅπως κατὰ τὸν
 τᾶς παναγύριος χρόνον μῆθεις κακοποιεῖ μήτε | [τὸ β]ήλημα⁵⁹ μήτε
 τοὺς ὀχετοὺς μήτε ἂν τι ἄλλο κατασκευασθεῖ ἐν τῷ ἱερῷ χάριν τοῦ
 105 ὕδατος, καὶ ὅπως, καθὼς ἂν μερισθεῖ, ῥεῖ τὸ ὕδωρ καὶ μ[η]θ[ε]ίς
 ἀποκωλύει τοὺς χρωμένους· ἂν δέ τινα λαμβάνει ποιοῦντά τι τῶν
 κεκωλυμένων, τὸν μὲν δοῦλον μαστιγούτω, τὸν δὲ ἐλεύθερον | ζαμι-
 ούτω] εἴκοσι δραχμαῖς, καὶ τὸ κρίμα ἔστω ἐπὶ τῶν ἱερῶν.

ἀλείμματος καὶ λουτροῦ. ὁ ἀγορανόμος ἐπιμέλειαν ἐχέτω, X
 ὅπως οἱ θέλοντες | [βαλανεύς]ιν ἐν τῷ ἱερῷ μὴ πλείον πρᾶσσωντι
 τοὺς λουομένους δύο χαλκῶν καὶ παρέχωντι πῦρ καὶ μάκραν⁶⁰ εὐκρα-
 τον καὶ τοῖς κατακλυ[ζομένοις] ὕδωρ εὐκρατον, καὶ ὅπως ὁ ἐγδεξά-
 μενος τῶν ξύλων τὴν παροχάν εἰς τὸ ἀλειπτήριον παρέχει ξύλα ξηρὰ
 καὶ ἱκανὰ τοῖς ἀλει[φομένοις] κατ' ἡμέραν ἀπὸ τετάρτης ὥρας ἕως
 ἐβδόμας. δοῦλος δὲ μῆθεις ἀλειφέσθω. οἱ δὲ ἱεροὶ ἐγδιδύ(ν)τω τὴν
 110 παροχάν τῶν ξύλ[ω]ν | [τῶν εἰς τ]ὸ ἀλειπτήριον· ἂν δέ τις τῶν ἐγδεξα-
 μένων ἢ τῶν βαλανέων μὴ ποιεῖ καθὼς γέγραπται, τὸν μὲν δοῦλον
 μαστιγούτω ὁ ἀγορανός[μος, τ]ὸν δὲ ἐλεύθ[ε]ρον ζαμιούτω καθ' ἑκα-
 στον ἀδίκημα εἴκοσι δραχμαῖς, καὶ τὸ κρίμα ἔστω ἐπὶ τῶν ἱερῶν.

συνέσιος ἀναφορᾶς. οἱ ἐ[ρ]οὶ δ[ι]σα κα διοικήσωντι ἐν ταῖ X
 παναγύρει ἢ κατακρίνωντί τινας, σύνεσιν ἀνενεγκάντω εἰς τὸ πρυτα-
 νεῖον· ἀναγραφάντω δὲ καὶ | [εἰς τ]ὸν οἶκον τὸν ἐν τῷ ἱερῷ οὗς ἂν
 κατακρίνωντι καὶ ἐπὶ ποίῳ ἀδικήματι. ἀντίγραφον ἔχειν X
 τοῦ διαγράμματος. οἱ κατεσταμέ[νοι] ὦ[ν]τε γράφαι τὸ διάγραμμα
 καθὼς ἂν δοκιμασθεῖ δόντω τοῖς νομοδείκταις⁶¹ ἀντίγραφον, οἱ δὲ
 115 λαβόντες ἐπιδεικνύντω τῷ | [χρεῖ]αν ἔχοντι. καὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις
 συνλειτουργούντω τοῖς ἱεροῖς καὶ ὁ κᾶρυξ καὶ αὐλητάς καὶ μάντις
 καὶ ἀρχιτέκτων. | [τᾶς κατα]στάσιος τῶν δέκα. οἱ δαμι- X
 οργοὶ⁶² τοῦ ἔκτου μηνὸς ταῖ δωδεκάται προ τοῦ τὸν καιρὸν⁶³ τῶν

59 Hesych. βέλημα (corr. βήλημα)· κώλυμα. φράγμα ἐν ποταμῷ. Λάκωνες.
 W. Schulze Quaest. ep. 121⁶. Ko. 60 Hanc recentiorem vocis μάκτρα

formam etiam in Philodemi librorum reliquiis Herculaneis inveniri
 monuit S. Cf. Croenert Mem. Herc. 86⁷. De significatione cf. Pollucis VII 168:
 τῶν δὲ ἔτι νεωτέρων τις Εὐπολις καὶ τὴν πύλον τὴν ἐν τῷ βαλανείῳ μάκτραν
 ὠνόμασεν, ὡς οἱ νῦν· λέγει γοῦν ἐν Διαιτῶντι·, εἰς βαλανεῖον εἰσελθὼν μὴ ζηλοτυ-
 πήσης τὸν συμβαίνοντά σοι εἰς τὴν μάκτραν. F. Blass. Cf. Prentice Gr. and
 rom. inscr. in Syria 1152. 61 Eidem qui in aliis civitatibus νομοφύλακες
 vocantur. Nomen indicat eorum officii fuisse civibus qui legem aliquam
 inspicere vellent, eam monstrare. 62 Messeniorum urbis, non Andaniae.

63 κλᾶρον desiderat Wilhelm N. Beitr. III 25.

120 ἱερῶν | [χ]αὶ τᾶν ἱερᾶν γ[ν]εσθαι ἀποδόντ[ω] | τῶι δάμωι χειροτο|νίαν
 ὅπως καταστά|σει ἐκ πάντων τῶν | πολιτᾶν δέκα μὴ | νεωτέρους ἑτῶν |
 125 τεσσαράκοντα μὴ|[δ]ὲ δις τοὺς αὐτοὺς τ[έ]ν γ' ἰὼν 64 ἐνιαυτόν. π[ο]-
 130 τ[ε]ισφερόντων 65 δὲ οἱ τε | ἄρχοντες καὶ τῶν | ἄλλων ὁ θέλων, εἰς|φέ-
 ροντες ἕξ ὧν γέ|γραπται τοὺς ἱερούς | κλαροῦσθαι· τοὺς δὲ | καταστα-
 135 θέντας ὁ[ρ]κίζάτω ὁ γραμματεὺς | τῶν συνέδρων τὸν | ἔρχον δν οἱ ἱεροὶ
 140 ὁμν[ύ]οντι. ἐχόντω δὲ οἱ κα|τασταθέντες ἐπι|μέλειαν περὶ πάν|των
 ὧν δεῖ ἐν τοῖς μυσ|τηρίοις συντελεῖσ|θαι, καὶ φροντιζόντω | ὅσων χρεῖα
 145 ἔστι εἰς | τὸ ἐπιτελεῖσθαι τὰ | μυστήρια. προγρα|φόντων δὲ ἐκ τῶν ἱε|ρῶν
 150 καὶ ῥαβδοφόρους | τοὺς εὐθετωτάτους, | ὁμοίως δὲ καὶ μυστα|γωγούς.
 τοὺς δὲ συν|λειτουργήζοντας | μετὰ Μνασιστρά|[τ]ου προγραφόντων ἄν |
 155 [τ]ίνας εὐρίσκωντι εὐ|θέτους ὑπάρχοντας | καὶ τῶν μὴ ὄντων ἱε|ρῶν·
 160 καὶ οἱ προγραφέν|τες πειθαρχούντω | καὶ ἐπιτελούντω δ' ἄν | προγρα-
 φῇντι 66· τὸν δὲ | μὴ ποιοῦντα κατα|κρινάντω εἴκοσι δρα|χ[μ]αῖς καὶ
 165 ἑξῆς ἑκατ[ο]ντάτω εἰς τοὺς πολεμάρ|χους. οἱ δὲ ῥαβδοφόροι | μαστιγούντω
 170 οὓς κα | οἱ δέκα κελεύωντι, | οἱ δὲ κατασταθέν|τες δέκα κρινόντω | [τ]ὰ
 κ[ρίμα]τα [πάντα]. ἄ[ν] δὲ χρεῖα εἴ πε|[ρὶ] τίνος διαβούλιον [γί]- XXVI
 175 νεσθαι, συναγόντων | οἱ δέκα πάντες 67 τοὺς ἱερούς, καὶ καθὼς τοῖς |
 πλείονοις δόξαι, ἐπιτε|λείσθω. φορούντω δὲ οἱ | δέκα ἐν τοῖς μυστη-
 180 ρίοις στρόφιον πορφύριον. | ἀγράφων. εἰ δέ τινα | ἄγραφά XXVII
 ἔστι ἐν τῶι δι|αγράμματι ποτὶ τὰν | τῶν μυστηρίων καὶ | τᾶν θυσιαῶν
 185 συντέλει|αν, βουλευέσθωσαν οἱ | σύνεδροι, μὴ μετακ|ινούντες ἐπὶ κατα-
 190 λ[ύ]σει τῶν μυστηρίων μ[η]θὲν τῶν κατὰ τὸ διά|γραμμα· εἰ δὲ μή,
 τὸ | γραφὲν ἀτελές ἔστω· | τὸ δὲ διάγραμμα κύρι|ον ἔστω εἰς πάντα
 τὸν | χρόνον.

64 T|. ΝΓΙΟΝΕΝΙΑΥΤΟΝ F. Legit Meister; vox Homericā (Z 422), Gortynia, Thessalica, intra unum annum'. 65 Cf. not. 42. 66 Cf. not. 53.

67 Hoc, non πάντας, in lapide esse testatur F. At iniuria de omnibus decemviris intellegit. Immo idem nominativi in -ς; pro accusativo in -ας usus, qui Delphis iam perantiquo tempore (IGA 319₁₆ μνάς δεκατέτορες), in Achaia certe tertio a. Chr. n. saeculo (n. 529⁷) observatur, hic quoque statuendus est. Multo latius is soloecismus imperatorum Romanorum tempore propagatus est, quo permagnus lapidum sepulcralium numerus ἐξῆς ἑτη-- , μῆνες -- habet.

Nicomedes III Bithyniae rex a Delphis honoratur, a. 94. Or. 345. Adde (SGDI 2738); Pomtow Delph. III 111 et Bourguet Bull. Hell. XXIV 471. Cf. Wilhelm Jahresh. XI 1908, 75; Pareti Saggi (in Belochii hon.) 138; Bourguet Fouill. III 1 p. 130. [Pw]

Δ 737. Eleuthernaesus hydraula cum fratre Delphis honoratur, Pythiis a. 90. In fronte baseos statuae M. Minucii Rufi n. 710. Versus 1—6 ed. Pomtow Delphica II 93, not. 4 (Berl. phil. W. 1909, 797), titulum integrum idem Klio XV 29, n. 51.

[Pw]

[ἄρχοντος] Κλεάνδρου¹ τοῦ Τίμωνος, βουλευόντων Πολίτα τοῦ Ἀσάν-
[δρου, Εὐκ]λείδα τοῦ Ἑρακλείδα, Δίωνος τοῦ Καλλία, Θεοξένου τοῦ
Πολύωνος, [ἔδοξε ταῖ] πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείωι· ἐπεὶ
Ἀντίπατρος Βρεύκου [Ἑλευθερν]αῖος, ὕδραυλος², ἀποστείλασας ποτ'
5 αὐτὸν τὰς πόλιος πρεσβεῖ[αν παραγ]ενηθεὶς ἐν Δελφοῦς καὶ παρα-
κληθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων καὶ τὰς [πόλιος] ἀγωνίζετο ἀμέρας δύο
καὶ εὐδοκίμησε μεγαλομερῶς καὶ ἀξίως [τ]οῦ τε θεοῦ καὶ τὰς πόλιος
τῶν Ἑλευθερναίων καὶ τὰς ἀμετέρας πόλιος, [ἐ]ρ' οἷς καὶ ἐστεφα-
νώθη ἐν τῷ ἀγῶν[rasura 29 L.] [rasura 14 l.]³ εἰκόνη χαλκεία καὶ τοῖς
10 ἄλλοις τιμίοις πάντοις, ἃς καὶ | συνετέλεσε ὑπὲρ αὐτοσαυτὸν τῷ θεῷ,
—ἐπὶ οὖν τούτοις, ἀγαθᾷ τύχῃ, θεδό[χ]θαι· ἐπαινέσαι Ἀντίπατρον
Βρεύκου Ἑλευθερναῖον ὕδραυλον ἐπὶ τε ταῖ ποτὶ τὸν | θεὸν εὐσεβείαι
καὶ δσιότατι καὶ ἐπὶ ταῖ προαιρέσει, αἱ ἔχων περὶ τᾶν τέχνην δια-
τε[λεῖ], καὶ ταῖ ποτὶ τὰν πόλιν ἀμῶν εὐνοίαι. ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸν
ἀ[δελφὸν αὐτοῦ Κρύτωνα Βρεύκου Ἑλευθερναῖον, καὶ δεδῶσθαι αὐτοῖς
15 καὶ [ἐκγόνοις παρὰ τὰς πόλιος προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν,
ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων, προεδρίαν ἐμὴ πᾶσι τοῖς ἀγῶνι οἷς ἂ
πόλις τίθητι, καὶ γὰς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ ἄλλα τίμια πάντα
δοᾶ | καὶ τοῖς ἄλλοις πρ[ο]ξένοις καὶ εὐεργέταις τὰς πόλιος ὑπάρχει. |
20 ἀποστεῖλαι δὲ αὐτοῖς τοὺς ἄρχοντας καὶ ξένια τὰ μέγιστα· καλέσαι

1 Anno proxime praecedente (ἄ. Βαβύλου) mutatio illa gravissima in senatoribus Delphicis nominandis facta est, qua pro bis ternis semens-tribus annui quattuor creabantur; cf. etiam n. 738 A². Itaque cum Pythiorum annus 86 certissime ab Habromacho archonte occupetur n. 738 A⁵, Pythiis vero a. 94 senatores semenstres recenseantur n. 734₂, sequitur archonta Cleandrum anno 90 esse tribuendum. Nam hic quoque Pythiis archon erat, v. not. 3.

2 Prima ὕδραυλις (Wasserorgel) dimidio fere saeculo ante a Ctesibio erat inventa; cf. imaginem ap. Baumeister. Denkmäler I 564 et quae exposuit Tittel R-E IX 60. Hi artifices etiam ἐγείρειν τὸν θεόν (sc. Διόνυσον) solebant (Rhodi Jahresh. VII 82; Th. Reinach Rev. ét. gr. XVII 1904, 206), ut Delphis θύουσιν οἱ Ὅσιοι θυσιάν .., ὅταν αἱ Θυιάδες ἐγείρῃσι τὸν Λιχνίτην (Plut. Is. et Osir. 35; A. Mommsen Delphika 263).

3 In rasura sunt supplenda: ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Πυθίων δραχμαῖς χιλίαις καὶ πεντακοσίαις καὶ εἰκόνη κτλ., nisi e tit. 689 .. [ἀργυρίοι δραχμαῖς πεντακοσίαις καὶ] restituere mavis. Quae comprobantur et titulo Fouill. III 1, n. 263*: [ἄρχοντος] Κλεάνδρου .. [ἔδοξε τ]αῖ πόλει .., ἐπεὶ .. [ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Π]υθίων ἐποιήσατο κτλ., et praemio illo pecuniae n. 738₉, ubi v. not. 7.

ὅς αὐτοὺς καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν⁴ ἐν τῷ προταγῆτον ἐπὶ τὰν χοινὰν
τὰς πόλεις ἐστῖαν. ἀναγράψαι δὲ τὸ ψάσιμα τοῦ ἀρχοντος ἐν τῷ
ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ, καὶ διαπέμψαι
ποτὶ τὰν πόλιν τῶν Ἐλευθερναίων, ὅπως εἰδῶσι.

4 Fratres Cretenses Antipater et Cryto haud dubie chorom vel synagonistas secum adduxerunt; cf. Niconem tragoedum eiusque gregem n. 659³.

Δ 738. Polygnota Thebana choropsaltria (A) et Lyceas Thebanus (B) Delphis laudantur, Pythiis a. 86. In latere dextro pilae permagnae Eumenis ab Aetolis dedicatae n. 628. Ed. Pomtow Klio XV 30, n. 52 et 53 (cf. id. Delphica III 255 = Berl. ph. W. 1912, 1398). [Pw]

A [ἀρχοντος Ἀβρ]ομάχου¹, μηνὸς Βουκατίου, βουλευόντων <τὰν π[ρ]ώ-
[τα]ν [ἐξάμηνον]² Στ[ρ]ατάγου, Κλέωνος, Ἀντιφίλου, Δάμωνος, ἔδοξε
ταῖς πόλεσι τῶν [Δελφῶν· ἐπεὶ] δὲ Πολυγνώτα Σακράτους Θηβαία, χο-
ροψάλτρια³, ἐνθαμῆσα ἐν Δελφοῦς [ἀγωνίστα] δὲ εἶδε συντελε-
5 σθαι τὸν ἀγῶνα τῶν Εἰ Πυθίων⁴, διὰ δὲ τὸν ἐνεστακότα [καιρὸν οὐ
τε]τελειμένου τοῦ ἀγῶνος⁵, αὐθαμεράν⁶ ἄρξατο καὶ ἐπέδωκε ἀμέραν·
παρ[ακλήσει]σα δὲ ὑπὸ τε τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν πολιτῶν ἀγωνίστα
ἐ[τέρ]ας ἤ[μέρας] τρεῖς καὶ εὐδοκίμησε μεγαλομερῶς, ἀξίως τοῦ τε θε[οῦ]
καὶ τοῦ δάμου τοῦ Θηβαίων καὶ τὰς ἀμετέρας πόλεις, καὶ ἐστεφα-
νώσ[αμ]εν αὐτὰν καὶ δραχ[μ]αῖς πεντακοσίαις⁷. ἀγαθὰ ἰόχαι·

1 Pythia sub archonte Habromacho celebranda spectare ad a. 86 docui not. 5. Ad Pythia spectat mensis (Bucatii, sc. Quinctilis) notatio praeter consuetudinem addita. 2 Scriba mera negligentia in morem antiquiorem semestris adscribendi relabatur; nam divisio anni Delphici in duo semestria facta iam a. 91 finem habuerat (cf. n. 737¹) neque repetitur in tit. B₉. 3 Ut illa choropsaltria Cumaea a. 134, n. 689, sic Polygnota anno quodam Pythiorum Delphos pervenit. 4 Quid sibi velint litterae incertae EI, non assequor. Cogitavi de PKE, i.e. 125. Pythiade (a prima a. 582 computata), sed exspectaveris potius: τῆς PKE Πυθιάδος quam τῶν PKE Πυθίων.

5 Cur ludi Pythici tum celebrati non essent, l.l. exposui: ὁ καθ' ἐστακὼς καιρὸς, spectat ad bellum Mithridaticum prius et ad menses illos quibus Sulla Graeciam mediam occupavit, sc. ad tempus post pugnam ad Chaeroneam, sed ante illam ad Orchomenum a. 86 factam, post quam Thebae fere deletae sunt.

6 αὐθαμεράν etiam n. 559⁵⁷, alibi semper αὐθημερόν.

7 In verbis male erasis, sed certissime dispiciendis: καὶ δραχ[μ]αῖς πεντακοσίαις postea verbum ἀγαθὰ litteris valde dilatatis inscriptum. Hinc primum certa praemia pecuniae in ludis στεφανύταις numerata Delphis innotuerunt, supplenda etiam in titt. 737⁹, 689¹⁰. At quamvis non pro ludis ipsis, sed pro additamentis gratuito factis (cf. v. 5 ἐπέδωκε) solverentur, tamen talibus pecuniis aliquid inerat, cur postea ex lapidibus eraderentur.

- 10 ἐπαιν[έ]σαι Πολυγνώταν Σωκράτους Θηβαίαν ἐπὶ τε τῇ ποτὶ τὸν θεὸν
εἰς[ε]β[ε]βα[ε] [καὶ] ὁ[υ]κί[σ]ταται, καὶ τῇ περὶ τὸ ἐπιτάδευμα καὶ τὰν τέχναν
πρ[ο]αιρέσει. ὑπάρχ[ει]ν δ[ὲ] αὐτῇ καὶ ἐγγόνους παρὰ τῇ[ς] πόλιος
ἀμῶν προξενίαν, προμαντείαν, προ[δι]κίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, προ-
εδρίαν ἐν τοῖς ἀγώνοις, οἷς ἡ πόλις τίθητι (ἡ[γ]ητι), | καὶ γὰρ καὶ
οἰκίας ἔγκτησιν καὶ τᾶλλα τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς(ς) ἄλλοις π[ρ]ο]-
15 ξένους καὶ εὐεργέταις τῷ(ς) πόλιος ὑπάρχει· καλέσαι δὲ αὐτὰν καὶ
ἐν τῷ π[ρ]υτανεῖον ἐπὶ τὰν κοινὰν ἐστίναν. παραστᾶσαι[ι] δὲ αὐτῇ[ι]
καὶ ἱερεῖον τῷ Ἀπ[ο]λ[λ]ωνι⁸.
- B θεός. τύχαν ἀγαθάν. | ἔδοξε ταῖ πόλει τῶν Δελφῶν· ἐπεὶ Λυκίας
Δωροθέου Θηβαῖος⁹ [ἐνδαμῆσας] | ἐν τὰν πόλιν ἀμῶν τέταται [ὑπὲρ?]
τῆς Πολυγνώτας, τὴν τε ἀναστροφὴν καὶ τὰν ἐ[πι]δαμίαν ἐποιήσατο
5 ἀξίως τ[ο]ῦ τε ἑαυτοῦ δάμου καὶ τῆς πόλιος ἀμῶν, [δε]δύχθαι ταῖ
πόλει· ἐπαινέσαι Λυκίαν Δωροθέου Θηβαῖον καὶ ὑπάρχειν αὐτῷ[ι] καὶ |
ἐκγόνους προξενίαν, προμαντείαν, πρ[ο]δικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν [πάν-
των, προσδ]ρίαν ἐν τοῖς ἀγών[οι]ς, οἷς [ἡ πόλις τίθητι], καὶ τᾶλλα
τίμια ὅσα καὶ [τοῖς ἄλλοις] | προξένους καὶ εὐεργέταις τῆς πόλιος ὑπ-
άρχει· καλέσαι δὲ αὐτὸν κα[ὶ] ἐν τῷ πρυτανεῖον ἐ[πι] τὰν κοινὰν τῇ[ς]
10 πόλιος ἐστ[ί]αν. ἄρχοντος Ἀβρομάχου τοῦ Ἀθάμβ[ου, βουλευόν]των
Δάμωνος, Κλέωνος, [Στ]ρατάγου, Ἀντιφίλου.

8 Cf. n. 559⁵⁵: ἐδόθη τοῖς θεαροῖς ἐπὶ τὰν κοινὰν ἱστίαν τῆς πόλιος θύσαι
οἷς καὶ ταῖ θεοῖ ὅσον καὶ αὐτοὶ διδοῦσι. Donata est hostia Polygnotae ad
immolandum.

9 Hunc choropsaltriaae synagonistam intellegere in
promptu esset, nisi verbum τέταται de protectore quodam (*Impresario*)
cogitare suaderet. Pro [ὑπὲρ] potius 5 litt. in lacuna interiisse videntur.
[Hi. cogitat de τέτα(ν)ται [χόριος] τῆς Π.].

Δ 739. Menander Acarnan grammaticus Delphis honoratur,
c.a. 85. In bathris Pergamenis sub porticu Attali (cf. n.523^{3,4}). Vs. 11/12
ed. Colin Bull. Hell. XXII 1898, 38 not., tit. integrum Homolle ibid. XXIII
1899, 571. Cf. Ziebarth Gr. Schulwesen 122. [Pw]

Δελφοὶ ἔδωκαν Μενάνδρῳ¹ Δαιδάλου × Ἀκαρνᾶνι × ἀπὸ Θυρρείου, | κατὰ
δὲ χρηματισμὸν Κασσωπαίῳ², τῷ γραμματικῷ, αὐτῷ καὶ ἐγγό-
νοις, | προξενίαν, προμαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, προσεδρίαν
ἐν πάν[οις] τοῖς[οις]^{2a} τοῖς ἀγώνοις, οἷς ἡ πόλις τίθητι, καὶ τᾶλλα τίμια

De aetate v. not. 5. 1 Nomen Menander illa aetate Thyrrhei haud
rarum, cf. c.a. 94 tit. IG IX 1, 483⁸. 486⁹. 2 De urbe Cassopa, in Casso-
paeis Epirotis post a.312 condita, cf. supra p.49 App. O et Bursian Geogr.
I 29. Alii Cassopaei commemorantur Thyrrhei IG IX 1, 484⁴. 489¹.

2^a Hoc τοις postea erasum.

ὁ πάντα ὄσα καὶ | τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τὰς πόλιος ὑπάρ-
χει. × × ἐπεὶ παραγενόμενος | ἐν Δελφοῦς ἀπαρχὰν ἐποίησατο [ἀ]πὸ τοῦ
μαθήματος τῷ θεῷ (sic) καὶ τῷ πόλει, | ἀποκαθήμενος ἐν τῷ γυμνα-
σίῳ καὶ διατιθέμενος σχολὰς³ ἐν αἷς καὶ εὐδοκίμῳ, | διδομένου τε
αὐτῷ καὶ ἐράνου ὑπὸ τὰς πόλιος οὐκ ἐδέξατο, φάμενος ἐπιδεδαμῆκεν
ἐν Δελφοῦς τὰς τε τοῦ θεοῦ τιμὰς ἕνεκα καὶ τὰς Δελφῶν καταλογὰς⁴,
10 θν καὶ ἐπὶ | πάντοις τούτοις ἔδοξε καὶ ἐπὶ τὰν κοινὰν ἐστίαν καλεῖσαι·
ἔδωθη τε αὐτῷ τὰ προ|γεγραμμένα τίμια. ἄρχοντας Αἰαχίδα⁵ τοῦ
Βαβύλου, βουλευόντων Ὀρθαίου, | Θεοξένου, Ἀντιγένεος, Φιλάργου.

3 Cf. quae de talibus magistris (*Wanderlehrer*) exposuit Zie.

4 Haec vis verbi καταλογῆς: 'reverentia, verecundia' rarissime ap.
auctores servata esse videtur, cf. Polyb. XXII 16, 10, ubi vero editores
Reiskii coniecturam καταδοχῆς vel ἀποδοχῆς contra codicum ΟΥ scripturam
receperunt: τοῖς δὲ πρεσβευταῖς τοῖς δὲ παρ' ἐκνῶν (sc. a Romanis) ἐκπεπο-
μένοις παρῆναι (senatus Achaeos) προσέχειν τὸν νόον καὶ καταλογὴν ποιῆσθαι
τὴν ἀρμόζουσαν, καθάπερ καὶ Ῥωμαῖοι ποιοῦνται τῶν παραγενομένων πρὸς αὐτοὺς
πρεσβευτῶν. Cf. n. 741⁹. 5 Aeacidas Babyli f. archon erat post a. 90,
quia supra iam quattuor senatores annui exstant (cf. n. 637¹), et ante
a. 82, quo ille sacerdos Apollinis est factus (Delph. Chron. R-E IV 2651).

Δ740. Pater filiusque Smyrnaei, athletae, in ludis Pythiis
a Delphis laudantur, a. 58. In lapide muri vel bathri calcarii. Ed.
Homolle Bull. Hell. XXIII 1899, 555 n. 41 B. De tempore (a. 58) cf. Pomtow
Delph. Chron. R-E IV 2643 not. et 2653 not. et Colin Fouill. III 2, Add.
p. 293. [Pw]

ἐπειδὴ Ἑρμόδωρος Ἑρμοκράτης τοῦ Ἑρμοδῶρου¹ καὶ Ἑρμοκράτης ὁ
υἱὸς αὐτοῦ παραγενθέντες | ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Πυθίων² πεποίηται
τὰν ἀναστροφὰν καλὰν καὶ εὐσχίμονα καὶ ἀξίαν τὰς ἰδίας πατρίδος
5 καὶ | τοῦ ἀμετέρου δάμου, ἀπόδειξιν διδόντες καὶ | τὰς περὶ τὸν βίον
ἀγωγὰς, Ἑρμοκράτους δὲ καὶ πρό|τερον τὰς κατὰ τ[ἀ]ν ἀθλησιν
ἀρετὰς διὰ τὴν συνε|χῶς ὑπ' αὐτοῦ γενομένην γυμνασίαν γνωστέντος, |
10 ἀγωνισαμένου δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος ἀξίως τὰς [πε]ρὶ ἑαυτὸν ἀθλη-
σιος³, δέον ἐστὶν τῷ δάμῳ τῶν ἀγαθ[ῶν] | ἀνδρῶν τὰν καθήκουσαν

De aetate v. not. 4. 1 Contuleram l.l. 2643 Smyrnaeum cognom-
inem Ἑρμόδωρον, qui a. 242 legatus a civibus Delphos missus erat Or.
I 228 (Bull. Hell. XVIII 227) et inter maiores horum proxenorum numeran-
dus sit. Sed cum nomina Ἑρμόδωρος et -κράτης in Asia minore frequentia
sint (cf. indices I. Priene, Magnes., Delphinii al.), propter patronymicum hic
omissum nihil certi constat. 2 Videntur Pythia anni 58 intellegenda,
v. not. 4. 3 Choropsaltrias (a. 134. 86; n. 689. 738), musicos (a. 118; n. 703),
Ammonium (a. 94; n. 734), hydraulēm (a. 90; n. 737) in ludis Pythiis hono-

πρόνοιαν ποιεῖσθαι, *- vacant si -* | ἀγαθαὶ τύχαι· δεδόχθαι τᾷ πόλει
 τῶν Δελφῶν, ἐπαι|νέσαι Ἑρμοδώρον Ἑρμοκράτεος τοῦ Ἑρμοδώρου καὶ
 15 Ἑρ|μοκράτην τὸν υἱὸν αὐτοῦ Σμυρναίους, καὶ δεδόσθαι | αὐτοῖς τε
 καὶ ἐκγόνοις παρὰ τᾶς πόλιος προξενίαν, προ|μαντείαν, πρ(ο)δικίαν,
 ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, προσδρίαν ἐν [πᾶ]|σι τοῖς ἀγῶνις, οἷς ἡ πόλις
 τίθητι, καὶ τᾶλλα τίμια [πάντα] | ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ
 εὐεργέταις τᾶς π[ό]λιος | ὑπάρχει. καλέσαι δὲ αὐτοὺς ἐπὶ ξένια καὶ
 20 τὰν κοινὰν [τᾶς πό]|λιος ἐστίαν. ἄρχοντος Ἀγησιλάου⁴, βουλευόν-
 των | [Ἑρ]ακλεῖδα, Νικάνδρου, Κλεομάντιος.

ratos, hic sequuntur athletae.

4 Minus recte Ho. hunc Agesilaum patrem archontis Ξενοκράτεος τοῦ Ἀγησιλάου a. 106, n. 711 K₂₁ habendum et c.a. 140 munere esse functum contendit. Est immo huius filius, iam a. 66 et 65 recensitus, cum pater Xenocrates ab a. 108 ad 78 commemoretur. Ad med. saec. I pertinet etiam tituli dictio (v. 10 δέον ἐστὶ) verbumque ὁ δᾶμος pro ἡ πόλις usurpatum v. 5. 10, quod saec. II Delphis inauditum esset. Itaque l.l. 2653 not. de anno 58 cogitavi, quod nuper comprobavit Co. ex novo titulo: [ἄρ]χοντος ἐν [Δε]λφοῖς Ἀγη[σιλ]άου τοῦ Ξε[νοκράτε]ος, ἐν --, quem comparato tit. Fouill. III 2, n. 56 dubitanter supplet: [δὲ Ἀθήναις Καλλιφῶντος τοῦ Καλλιφῶντος Παμβωτάδου]. De a. 58 huius Calliphontis constat, cf. Kolbe Att. Arch. 138.

741. Mithradates. Chaeremo, post a. 88. Lapis e Nysae parietinis in vicum Aktsche translatus; nunc Constantinopoli(?). Edd. Hiller von Gaertringen et Mommsen Ath. Mitt. XVI 1891, 95. 441 (Th. Reinach Mithradates vers. Goetz. 474, 23; Michel 50; Syll.² 328). Cf. Wilhelm Goett. GA 1898, 215; Kern Inscr. gr. tab. 40 et p. XV/VI. Ectypa revisimus.

[H]

I [ὁ δῆ]μος [ὁ Νυσαίων¹ καὶ ἡ βο]υλῇ ἐ[τίμησαν] | X[αιρ]ήμ[ον]α Πυ-
 θοδώρου².

1 Nysae situm et monumenta descripsit v. Diest Nysa ad Maeandrum 1913. Statuam Nysaenses civi suo sive superstiti sive defuncto (not. 23) erexerunt post finitum bellum Mithridaticum et Romanorum per Asiam imperium restitutum (a. 84), eiusque basi inciderunt litteras antiquiores fidem illius erga Romanos per superiorum annorum turbas probatam testantes. 2 Hominem quidem ignotum, sed familiam notissimam esse monuit Mommsen, provocans ad Strabonis XIV 649 narrationem de Pythodoro Nysaensi homine ditissimo, qui domicilio ex patria Tralles translato cum Pompeium familiarem suum bello civili adiuvisset, a Caesare victore bonis privatus esset, sed postea ea recuperasset neque imminuta liberis reliquisset. Eius filiam fuisse Pythodorida reginam et illo quem attulimus loco et XII 555 refert idem. Hanc vero natam esse ex Antonia, quam pater M. Antonius triumvir Pythodoro collocasset, ex titulo Smyrnaeo acutissime demonstravit Mommsen Ephem. epigr. I 270 sqq. Quem

II Γάιος Κάσιος[ς3 N] υἱαῶν ἄρχουσι χαίρειν· | X]αιρήμων Πυ[θοδώρ]ου
 5 υἱ[ός]ς, πολέτης ὕμ[ε]τερος, | πρὸς ἐμὲ ἤλθ[εν] ἐν Ἀπαμήᾳ⁴ ἡρώτησέν⁵
 τε [β]πως | ἐξουσίαν αὐ[τ]ῷ [π]οίησω⁶ ἐπὶ τοῦ συμβουλίου⁷. | τούτῳ
 ἐγὼ τὴν ἐξουσίαν ἔδωκα οὕτως⁸, ἐπε[ὶ] τῷ | συμβουλῷ ὠμολόγησεν
 καταλογῆς⁹ τῆς [συν]κλήτου καὶ [τῆ]μου Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ στρα-

Pythodorum aetate inferiorem esse quam eum qui hic v. 22 commemoretur Chaeremonis filium, iure monuit M. Sed filium potius, quam ut ille vult nepotem existimaverim, siquidem qui iam a. 59 a Cicerone pro Flacco 22, 82 inter nobilissimos Trallianorum primo loco recensetur, vix post a. 80 natus esse potest, qua cum re bene conveniet, si Chaeremona avum, Pythodorum aut Pythiona huius tituli patrem eius fuisse sumemus. Denique Chaeremona quoque Trallianum, quem ad Augustum adversus Cantabros bellantem (a. 26 aut 25) venisse patriae terrae motu collapsae auxilium ab eo petitum epigramma ap. Agathiam II 17 docet, huius stirpis fuisse observavit M.

-3 Hunc hominem Appianus, qui unus eius mentionem facit, ubique (Mithr. 11. 17. 24. 112) Lucium vocat, id quod hoc monumento refutatur. Proconsul Asiae erat quo tempore bellum Mithridatis initium cepit (a. 88).

4 De proximo post Nicomedem regem et M'. Aquillium a Mithridate fugatos tempore Appianus Mithr. 19 haec narrat: Κάσιος δὲ καὶ Νικομήτης, καὶ ὅσοι ἄλλοι Ῥωμαίων πρέσβεις παρήσαν, ἐς Λέοντων κεφαλὴν, ὃ τῆς Φρυγίας ἐστὶν ὀχυρώτατον χωρίον, μετεστρατοπέδευον· καὶ τὸ πλῆθος ὅσον εἶχον, οὐ πάλαι συνελευμένον, χειροτεχνῶν ἢ γεωργῶν ἢ ἰδιωτῶν, ἐγύμναζον, καὶ τοὺς Φρύγας αὐτοῖς προσκατέλεγον. ὀκνοῦντων δὲ ἑκατέρων ἀπέγνωσαν πολεμεῖν ἀνδράσιν ἀπολέμοις, καὶ διαλύσαντες αὐτοὺς ἀνεχώρουν, Κάσιος μὲν ἐς Ἀπάμειαν σὺν τῷ ἑαυτοῦ στρατῷ, Νικομήτης δὲ ἐς Πέργαμον, Μάνιος δὲ ἐπὶ Ῥόδον. M.

5 Petendi, non interrogandi vim vocabulum hic habere, ut in Novo Testamento, monet Wilamowitz apud H.

6 *ut sibi potestatem mei facerem*. Cf. Cicero ad Quintum fr. I 2, 5, 15: *neque praetores diebus aliquot adiri possent vel potestatem sui facerent*. Philipp. VIII 10, 31: *quotidie, simulatque luceret, facere omnibus conveniendi potestatem sui*. M. De Graeca quam hic tenemus eius formulae interpretatione A. Wilhelm Goett. GA 1898, 215 provocat ad argumentum libri XVI antiquitatum Iosephi: Καίσαρος ἐξουσίαν ὄντος ἐν Βηρυτῷ παρὰ τῷ συνεδρίῳ κατηγόρησε.

7 I.e. coram consilio. Proconsuli in consilio fuerunt cum legato et quaestore comites ab ipso electi. Cf. Mommsen Röm. Staatsr. I³ 316¹. II³ 245⁴, decretum proconsulis Sardiniae (CIL X 7852), ubi praeter illos duos sex privati sunt.

8 οὕτως ἐπ[ὶ] τ. π.] Dttb.

9 Vox rara inferioris aetatis, de qua disputavit Viereck Sermo Graec. 73. In notione definienda maximi momenti est merus genetivus et hic et n. 747³⁷ usurpatus; nam de ἐνεκα negligentia omissio cogitare iam vetat duorum titulorum consensus. Eum casum, qui a Graeca quidem syntaxi plane abhorret, ex ablativo causae Latino expressum esse vidit Wilamowitz ap. H.⁶ [At cf. Nachmanson Eranos IX 1909, 31, 'Genetiv des Sachbetriffs' Hi.] Inde iam apparet, non ab omni parte recte *honorem*

10 τοπέ[δου] | δώσειν δῶ[ρον ἀλ]εύρων μοδίους ἐξακισμυρ[ους· | ἐγὼ δέ] 10
περί [τούτ]ου τοῦ πράγματος ἀπεκρίθη[ν κα]λῶς [ἀδ]τόν π[ε]ποι[η]χέναι
καὶ τάξει 11 ἐματόν 12 τε δ[ώ]σειν | ἐργα[σία]ν 13 θ[π]ως ἐ[π]ιγνῶ ταῦτα
ἡμεῖν χάριτα 14 εἶν[αι· | ἡ]μεῖς δέ κ[α]ί τ[α]ῦτα τ[ῇ] συνκλήτῳ καὶ τῷ
15 δῆμῳ τῷ [Ῥωμα]ίων δ[ια]σαφήςομεν] 15.

III βασιλ[εὺς Μιθραδ]άτης Λεωνίππῳ 16 σατράπῃ 17 | [vac. χα]ίρειν·
ἐπεὶ Χ[αίρ]μῳ [ν Πυ]θοδώρου ἐκχθρότατα 18 κα[ί] | πολεμιώτα[τα πρ]ὸς

interpretari Viereckium; nam merus ablativus *honore* a Romanis sic non usurpatur. Immo animi, quo quis erga alterum est, certum genus hac voce indicatur, sive *gratia*, ut voluit W., sive *reverentia*, quod mihi accommodatius videtur, fuit in exemplaribus Latinis, unde haec expressa sunt. Qua cum re bene conveniunt scriptorum loci a V. allati, Phrynichi p. 440 Lob. καταλογὴν οἱ σύρφακες λέγουσι τὴν πρός τινα αἰδῶ et Hesychii, quem palmari emendatione restituit Wilamowitzius apud V., καταλογή σοι εἶη (καταλογισθείη codex). Ἀττικώτερον ἀλλὰ σ' αἰδεσθεῖεν οἱ θεοί. Neque repugnant reliqua exempla ab illo congesta (Polyb. XXII 16, 10. Viereck Sermo Gr. XVI 53. 93. n. XVII 9. I. Brit. Mus. II, CXLIII). Dttb. 10 δῶ[ρον ἀλ]εύρων, non δῶ[ρεάν] τ[υ]ρῶν Hi.; ΞΥΡΩΝ certum. Xen. Anab. I 10, 18 ἀμάξας μεσάς ἀλεύρων καὶ οἶνου -- ἦσαν δ' αὐταὶ τετρακόςαι ἄμαξι. [ἐγὼ δέ] suppl. Cichorius apud H. 11 Merus dativus imitatur Latinum ablativum ordine i.e. ut fieri debebat. Cf. Cic. pro Quinct. 7, 28: *existima, C. Aquili, modo et ratione omnia Romae Naevium fecisse si hoc, quod per litteras istius in Gallia gestum est, recte atque ordine factum esse videatur.* 12 Accusativum Latino, non Graeco more usurpatum monuit Wil. ap. H. ᾱ pro αυ in hoc pronomine primo a. Chr. saeculo perfrequens. Cur haec scriptura reflexivorum propria sit neque vero ad simplex αὐτός pertineat, expedivit Wackernagel Z. vergl. Sprachw. XXXIII 5. 13 Suppl. Hi. ex Sullae epistula Or. 441₁₀₉ φροντίζουσιν διδῶσίν τε ἐργασίαν, ἵνα ταῦτα οὕτως γίν[ω]νται i.e. *dent operam.* 14 Barbaro adiectivo χάριτος (i.e. κεχαρισμένος) Latinum *gratus* reddidisse interpretem (H.) probabilius visum Dittenbergero, quam Wilhelmi apud H. opinio, nominis substantivi χάρις soloecum usum hic agnoscentis, cuius erroris nullam esse probabilem causam, siquidem ne Latini quidem sic nomine *gratia* utantur. 15 Postrema enuntiata restituere conatus est Hi. 16 Idem sine dubio homo, qui postea Sinopae a Mithridate praefectus cum urbem Lucullo prodere conaretur a Cleocharē collega per insidias interfectus est; cf. Memnon de Heraclea c. 53 (FHG III 554), ubi nomen quod in Photii codicibus Λεόνιππος scribitur, ex hoc titulo emendandum est. 17 Appian. Mithr. 21: σατράπας τοῖς ἐθνεσιν ἐπιστήσας. 46: σατράπην ἐς τὸ ἔθνος Εὐμαχὸν ἐπέμψεν. Utramque epistulam a rege per primi belli initia (not. 26. 30) a. 88 scriptam esse monuit idem. 18 Non eis qui barbaro regi ab epistulis erant, haec scriptura tribuenda est, sed lapicidae Nysaënsi, siquidem nusquam eiusmodi orthographia, per totam quidem Asiae minoris oram non inusitata, frequentior fuit quam in ipsa Caria; vide exempla (μετηλλαχότα, συνδιαπε-

20 τὰ ἡμέτερα πράγματα δια[κρίμε]νος ἀπ' ἀρχ[ῆς] τῇ τοῖς ἐχθρίστοις
πολεμίοις· [συνή]ει, ν[ῦν] τε τῇ[ν] ἐ[μῇ]ν παρουσίαν ἐπιγνοὺς 19 τοὺς
[τε υἱ]οὺς Πυθόδω[ρ]ον καὶ Πυθίων[α] ἐξέθετο 20 καὶ αὐ[τὸς πᾶς] φευγεν,
κῆρ[υ]γ[μα] ποίησαι ὅπως ἐάν τις ζῶντ[ας ἀ]γάγῃ Χαιρήμ[ο]να ἢ
25 Πυθόδωρον ἢ Πυθίωνα, λάβ[ῃ] τάλαν[τα] τεσσαράκ[οντα], ἐάν [δὲ τις]
τὴν κεφαλὴν τινος [αὐτῶν] ἐνένηκῃ, λάβῃ τάλαντα [εἴ]κοσι.
IV βασιλεὺς Μιθραδάτῃ[ς] Λεωνίππῳ χαίρειν· | Χαιρήμω[ν] Πυθοδώρου
πρότερον μὲν τοὺς δι[αφυ]γόντας Ῥωμαίων σὺν τοῖς παισὶν 21 εἰς τὴν
30 Ῥοδ[ῶν] ἐξέ[θ]ετο πᾶν 22, νῦν τε τὴν ἐμὴν παρουσίαν πυθό[μενος] |
εἰς τὸ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν 23 καταπέ[φ]ευγεν 24 | ἐντεῦθεν
τε γράμματα πρὸς τοὺς κοινού[ς] πόλε]μους 25 διαπέμπεται Ῥωμαίων
(corr. ους) 26· ἔστιν δὲ ἡ [τούτου] | ἄδῃα τῶν γεγεννημένων ἀδικημά-
35 των ὑ[ρμη]τήριον τῶν καθ' ἡμῶν πραττομένων. φρ[όντι]σον 27 ὅπως
μάλιστα μὲν ἄγῃς αὐτὸν πρὸς [ἡμᾶς] | ἢ ἐν φυλακῇ καὶ εἰργμῷ ὑπάρχῃ
ἄχρι ἂν ἀπ[ὸ] τῶν | πολεμίων ἐμὲ γενέσθαι 28.

φύλακχεν sim.) congesta a G. Meyero Gr. Gramm. 3 § 210. 19 I.e. cum
Mithridatem sociis Romanorum in Bithynia fugatis provinciam Romanam
intrasse comperisset. M. 20 Cf. n. 229³. Rhodum missos filios in-
dicatur infra v. 29. 21 Chaeremonis filii; cf. v. 20. 22 Rhodus
tum commune eorum qui a partibus Romanorum stabant perfugium erat:
Appian. Mithr. 24. ὅσοι τε ἐξ Ἀσίας Ἰταλοὶ διεπεφεύγεσαν, ἐς Ῥόδον ἅπαντες
ἐγώρουν, καὶ σὺν αὐτοῖς Λεύκιος (immo Γάιος, not. 3) Κάσσιος ὁ τῆς Ἀσίας
ἀνθύπατος M. 23 Ephesus initio in fide Romanorum permansisse,
atque aliis demum haud paucis urbibus a Mithridate captis illos quoque
ei se dedidisse ex n. 742^{7,10} apparet. Nihil igitur mirum, Chaeremona
se in Artemisium recepisce, ut multos alios, quos post Ephesiorum de-
fectionem ab eis caesos esse refert Appian. Mithr. 23. Quam sortem
utrum etiam Chaeremon tulerit an feliciter elapsus sit latet; nam statua
etiam occiso posita esse potest. 24 Utamque epistulam post Chae-
remonis fugam filiosque Rhodum avectos scriptam esse apparet (cf. v. 22.
23). Sed cum priore daret, nondum certior factus erat quo illi per-
venissent; qua de re mox allatus nuntius in causa fuit, cur iterum ad
Leonippum scriberet. 25 Cf. Sallustianam epistulam Mithridatis ad
Arsacen (Maurenbrecher Sall. hist. reliquiae IV fr. 69) § 5: *namque Romanis
cum nationibus, populis, regibus cunctis una et ea vetus causa bellandi est,
cupido profunda imperii et divitiarum.* § 17: *quibus non humana ulla neque
divina obstant, quin socios, amicos, procul iuxta sitos, inopes potentisque
trahant excendant, omniaque non serva et maxime regna hostilia ducant.*
§ 20: *Romani arma in omnis habent.* M. 26 ΡΩΜΑΙΩΝ. Manifestum
quadratarum errorem emendavit M. 27 Suppl. Wilamowitz. 28 Cf.
Polyb. I 7, 10: ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τούτων ἐγένοντο, συγχλαίαντες αὐτοὺς ἐπολιόρχουν τὸ
Ῥήγιον. I 24, 13. III 100, 6. V 77, 7. XVI 21, 7 ἀπὸ τούτων γενόμενος (-οι).

742. Ephesiorum lex de debitoribus, c.a. 85. Ephesi, nunc Oxoniae. Edd. Waddington-LeBas III 136 a; Hicks¹ 205 (Inscr. jurid. 22 IV; Reinach-Goetz Mithrad. 464, 13); Michel 496 ectypo usus (Syll.² 329). [H]

- I [- τοῦ δὲ δήμου | φυλάσσον]τος τὴν πρὸς Ῥωμαίους τοὺς κοινούς
σωτήρας πα|λαιάν εὖ]οιαν καὶ ἐν πᾶσιν τοῖς ἐπιτασσομέ[νοις προ-
θύμως | συμφρον]οῦντος¹. Μιθραδάτης Καππαδοκ[ας² βασιλεὺς
5 παρα|βάς τὰς π]ρὸς Ῥωμαίους συνθήκας καὶ συναγαγὼν τὰς δυνάμεις
ἐπεχείρη]σεν κύριος γενέσθαι τῆς μηθὲν ἑαυτῷ προ[σχηκούσης | χώρα]ς,
καὶ προκαταλαβόμενος τὰς προκειμένας ἡμῶν πό[λεις ἀ]πάτ]η ἐκρά-
τησεν καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως, καταπληξάμενος | [τῷ] τε πλήθει τῶν
10 δυνάμεων καὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τῆς ἐπιβολῆς³. |[ὁ] δὲ δῆμος ἡμῶν ἀπὸ
τῆς ἀρχῆς συνφυλάσσων τὴν πρὸς Ῥωμαί]ους εὖνοιαν, ἐσχηκῶς καιρὸν
πρὸς τὸ βοηθεῖν τοῖς κοινοῖς πράγμα]σιν κέρρικεν ἀναδεῖξαι τὸν πρὸς
Μιθραδάτην πόλεμον ὑπέρ | τε τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας καὶ τῆς κοινῆς
ἐλευθερίας, ὁμο]θυμαδὸν πάντων τῶν πολιτῶν ἐπιδεδωκότων
15 ἑαυτοὺς εἰς τοῦ[ς | π]ερὶ τούτων ἀγῶνας· διὸ δεδόχθαι τῷ δήμῳ,
τοῦ πράγματος [ἀ]νέχοντος εἰς τε τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὴν φυλακὴν
καὶ ἀσφάλειαν κα[ὶ] | σωτηρίαν τοῦ τε ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς
πόλεως καὶ τῆς χώ[ρ]ας, τοὺς στρατηγούς καὶ τὸν γραμματέα τῆς
βουλῆς καὶ τοὺς | προσέδρους εἰσενεγκεῖν ψήφισμα παραχρῆμα καὶ περὶ
20 φιλανθρωπῶν⁴ |[χ]αθότι συμφέρειν καὶ περὶ τούτου διέλαβεν ὁ δῆμος.

1 Ephesii a. 88 cum initio paullisper restitissent (n. 741²³) ad Mithridatem defecerant et cives Romanos qui ibi commorabantur interfecerant. Sed regis crudelitatem et avaritiam abunde experti sub finem anni 86 aut initio insequentis Zenobio Mithridatis militum duce, qui Ephesum venerat, interfecto ad Romanorum societatem redire et a rege bello se defendere decreverunt (Appian. Mithr. 48; Reinach l.l. 175). Tum haec lapidi incisa sunt. Utrum rex Ephesios rursus subegerit an usque ad pacem se defenderint latet. W. 2 Cappadocia Persarum imperio in duas divisa erat satrapias, ex quibus septentrionalis vocabatur Καππαδοκία ἡ πρὸς τῷ Πόντῳ. Ex qua quod natum est regnum a Romanis plerumque simpliciter Ponticum dicitur; neque vero desunt quae doceant, antiquum Cappadociae nomen de hac regione non plane in desuetudinem venisse. Sic Posidonio apud Athen. V 212a Mithridates Eupator est ὁ Καππαδόκης, in epigrammate apud eundem p. 215b Καππαδοκῶν βασιλεὺς; sic apud Appianum Καππαδοκαὶ audiunt Mithridatis milites (Mithr. 30) et καππαδοκισταὶ dicuntur qui eius partibus favebant (Mithr. 53. 61); etiam Mithr. 117. 118 vix dubium est quin Καππαδοκῶν nomine Ponti quoque incolae contineantur. W. Etiam epigramma sepulcrale Corcyraeum IG IX 1, 879, hunc nominis usum habere videtur. 3 Haec cum rerum veritate (cf. not. 1) vehementissime pugnare monuit W. 4 I.e. de bene-

II ἔδοξεν τῷ δήμῳ, γνώμη προέδρων καὶ τοῦ γραμματέως τῆς | βουλῆς
 Ἀσκληπιάδου τοῦ Ἀσκληπιάδου τοῦ Εὐβουλίδου, εἰσαγγελαμένων τῶν
 στρατηγῶν· ἐπεὶ τῶν μεγίστων κινδύνων ἐπαγομένων τῷ τε ἱερῷ
 25 τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῇ πόλει καὶ πᾶσι τοῖς πολεῖταις καὶ τοῖς κατ-
 οικοῦσιν τὴν τε πόλιν καὶ τὴν χώραν ἀναγκαῖόν ἐστι | πάντας ὁμο-
 νοήσαντας ὑπ[ο]στῆναι⁵ τὸν κίνδυνον, δεδόχθαι τῷ δήμῳ, τοῦ πράγ-
 ματος ἀνήκοντος εἰς τε | τὴν φυλακὴν καὶ ἀσφάλειαν καὶ σωτηρίαν τοῦ
 τε ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας· τοὺς |
 μὲν ἐκγεγραμμένους⁶ (ἢ παρα[γεγραμ]μένους)⁷ ὑπὸ λογιστῶν ἱερῶν
 30 ἢ δη[μ]οσίων ὠτινιῶν τρόπῳ πά[λιν] εἶναι ἐντίμους καὶ ἡκυρῶσθαι
 τὰς κ[α]τ' αὐτῶν ἐκγραφὰς καὶ ὀφειλήμ[ατα]· τοὺς δὲ παραγεγραμ-
 μένους πρὸς [εἰ]ρᾶς καταδίκας ἢ δημοσίας ἢ ἐπίτευμα ἱερὰ ἢ δη-
 μόσια ἢ ἄλλα ὀφειλήμ[ατα] | ὠτινιῶν τρόπῳ παρῆσθαι πάντας καὶ
 εἶναι ἀχύρους τὰς κατ' αὐτῶν | πράξεις· εἰ δέ τινες ἐνεῖσιν ἐν ταῖς
 35 ἱεραῖς· μισθώσονται⁸ ἢ δημοσίαις ὠν[αῖς]⁹ μέχρι τοῦ νῦν, τούτοις
 ἐστάναι τὰς πράξεις κατὰ τὰς προὔπαρχούσας | οἰκονομίας κατὰ τοὺς

ficiis quibus acceptis cives et inquilini ad defendendam patriam alacriores fierent. Mithridatem hunc conatum multo maioribus pollicitationibus elusisse monent editores Inscr. iur. Gr. testem citantes Appianum Mithr. 48: Μιθριδάτης δ' ἐπὶ μὲν τὰ ἀφεστηκῶτα στρατιᾶν ἐξέπεμπε καὶ πολλὰ καὶ δεινὰ τοὺς λαμβανομένους· ἔδρα· δέσας δὲ περὶ τοῖς λοιποῖς τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας ἡλευθέρου, καὶ χρεῶν ἀποκοπὰς αὐτοῖς ἐκήρυσσε, καὶ τοὺς ἐν ἐκάστῃ μετοίκους πολίτας αὐτῶν ἐποίησε καὶ τοὺς θεράποντας ἡλευθέρους, ἐλπίσας, ὅπερ δὴ καὶ συν-ῆνέθη, τοὺς κατὰχρεως καὶ μετοίκους καὶ θεράποντας, ἡγουμένους ἐν τῇ Μιθριδάτου ἀρχῇ βεβαίως τὰ δοθέντα αὐτοῖς ἔξιν, εὐνους αὐτῷ γενήσεσθαι. 5 Mi.

6 Waddington eos intellexit, quorum in civium laterculo deleta essent nomina. Sed id factum esse in debitoribus aerarii non est probabile. Quare editores inscr. iur. Gr. rectius de indice debitorum interpretantur, et hic et v. 31 ἐγγεγραμμένους, ἐκγραφὰς scribi debuisse rati. Error facile explicatur ex ambiguitate scripturae ΕΓΓ, quae et duplicem mediam ex ΚΓ assimilatione natam (cf. ἐγγάλλειν, ἐγγιδόναι) et nasalem cum media coniunctam ἐν-γ indicare poterat. Eodem errore, sed in contrariam partem, nonnunquam et ΕΝΦΟΝΟΙΣ pro ἐγγόνοις i.e. ἐκγόνοις et ἐγγράφειν pro ἐκγρ. exaratum est. 7 Quorum nominibus in debitorum laterculo ascriptum est, pendere adhuc litem de multa aliave pecunia quam debeant. Ceterum cum v. 31 demum de hoc hominum genere dicatur separatim recte editores inscr. Gr. iur. errore verba ἢ παραγεγραμμένους hic interposita statuunt. 8 Li indicantur, qui terras sacras conduxerunt.

9 Qui publica conduxerunt. Notum est de ea re Graecos nunquam locationis conductionis (μισθοῦν, μισθοῦσθαι), sed semper emtionis venditionis (πωλεῖν, πωλεῖσθαι) vocabulis uti. W.

νόμους. ὅσα δὲ ἱερὰ δεδάνεισται, πάντας τοὺς ὀφείλοντας καὶ
 χειρίζοντας ἀπολελύσθαι ἀπὸ τῶν ὀφειλημάτων, πλην τῶν ὑπὸ τῶν
 συστεμάτων ¹⁰ ἢ τῶν ἀποδεδειγμένων ὑπ' αὐτῶν ἐκδανεισ[τ]ῶν ¹¹ ἐπὶ
 ὑποθήκαις δεδανεισμένων· τούτων δὲ παρεῖσθαι τοὺς τόκους ἀπὸ |
 40 τοῦ εἰσιόντος ἐνιαυτοῦ ἕως ἂν ὁ δῆμος εἰς καλλίονα παραγένηται
 κατά[τ]α[σιν]. καὶ εἴ τινες δὲ πεπολιτογράφηται μέχρι τῶν νῦν
 χρόνων ¹², εἶναι πάντας ἐ[ν]τίμους καὶ τῶν αὐτῶν μετέχειν φιλανθρω-
 πων. λελύσθαι δὲ καὶ εἶναι ἀκύρου[ς] | τὰς τε ἱερὰς καὶ δημοσίας
 δίκας, εἰ μὴ τινὲς εἰσιν ὑπὲρ παρορισμῶν ¹³ χώρας ἢ διαμα[ισ]-
 βητήσεως κληρονομίας ἐξευγμέναι. εἶναι δὲ καὶ τοὺς ἰστοτελεῖς
 45 καὶ παροίκους ¹⁴ | καὶ ἱεροὺς καὶ ἐξελευθέρους καὶ ξένους ὅσοι ἂν ¹⁵
 ἀναλάβωσιν τὰ σπλά καὶ πρὸς το[ῦς] | ἡγεμόνας ἀπογράψωνται, πάντας
 πολίτας ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίαι, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα δια[σ]αφησάτωσαν οἱ
 ἡγεμόνες τοῖς προέδροις καὶ τῷ γραμματεῖ τῆς βουλῆς, οἱ | καὶ ἐπι-
 κληρωσάτωσαν αὐτοὺς εἰς φυλάς καὶ χιλιαστῶς ¹⁶. τοὺς δὲ δημο-
 σίους | ἐλευθέρους τε καὶ παροίκους, τοὺς ἀναλαβόντας τὰ σπλά ¹⁷.
 50 προσελθόντες | δὲ εἰς τὸν δῆμον ¹⁸ καὶ οἱ δεδανεικότες τὰ συμβόλαια τὰ
 τε ναυτικά καὶ κατὰ χειρὶ[γ]ραφα καὶ κατὰ παραθήκας ¹⁹ καὶ ὑπο-
 θήκας καὶ ἐπιθήκας ²⁰ καὶ κατὰ ὠνάς καὶ ὁμολογί[ας] καὶ διαγραφὰς ²¹
 καὶ ἐκκρήσεις ²² πάντες ἀσμένως καὶ ἐκούσιως συνκαταθέμε[νοι] τῷ
 δήμῳ ἀπέλυσαν τοὺς χρεωφ(ε)ιλέτας ²³ τῶν ὀφειλημάτων μενουςῶν

10 Croenert Mem. Herc. 284⁴ extr. De magistratum ant sacerdotum collegiis interpretatur W. 11 Privati quibus a collegiis illis mandatum est, ut pecunias sacras mutuas darent. W. Cf. IG IX 1, 694₈: ἐλέσθω δὲ ἡ βουλὰ ἐκαστάκις εἰς ἐνιαυτὸν τοὺς ἐκδανεισοῦντας τὸ ἀργύριον ἄνδρας τρεῖς τοὺς δυνατότάτους χρήμασιν. 12 Legit Mi. 13 De terminis agrorum loco motis. W. 14 Qui alibi plerumque μέτοικοι vocantur. W. Cf. I. Priene p. 243 s.v. Klassen, ubi non solum a πολῖταις et ξένοις, sed interdum a κατοῖκοις quoque distinguuntur. 15 Particulam in ectypo legit Mi.

16 Cf. n. 312₃₀ al. 17 Servi publici, qui arma ceperunt, liberantur quidem, sed eis inquilinorum (παροίκων), non civium iura tribuuntur. A privatorum servis liberandis abstinerunt Ephesii, ne civium rei familiari fraudem facerent; quo cupidius mox Mithridates eos ad libertatem evocavit (v. not. 4). 18 Hoc ita institutum est, ne invitis creditoribus privatis sua eripuisse videretur populus. 19 Quod alibi ἐνέχυρον vocatur, pignus traditum creditori, hic voce παραθήκη significari videtur.

20 'ἐπιθήκη doit signifier un gage additionnel ou supplémentaire' W.

21 Perscriptiones. Cf. διαγραφέντα χρήματα 410₁₆. 22 Vox ceteroquin ignota, cuius ex origine tamen de significatione satis certam coniecturam facere licet; nam κίχρᾶναι, κῆρῃσθαι significat 'mutuum dare'. W.

23 ΧΡΕΟΦΙΛΕΤΑΣ.

τῶν | [ἐμβάσεων²⁴ x] αὶ διακατοχῶν παρὰ τοῖς νῦν διακατέχουσιν, εἰ
 55 μὴ τινες ἦ ἐνθάδε ἦ ἐπ' ἐ[τέρας γῆς²⁵ ἐ]ξένοις²⁶ δεδανείκασιν ἢ
 συνηλλάγασιν. τὰ δὲ πρὸς τοὺς τραπεζεῖ[τας ὅσα μὲν²⁷ τῷ πρὸ
 τοῦ ἐ]φ' ἔτος²⁷ ἐνιαυτῷ θεματικάσιν ἢ ἐκχρήσεις εἰλήφασιν ἢ
 ἐνέ[χυρα δεδώκασιν, ἐστά]ναι²⁸ αὐτοῖς τὰς πράξεις τὰς προὑπαρχούσας
 κατὰ τοὺς | [νόμους. ὅσα δὲ ἐστὶν θέμα]τα²⁹ ἢ ἐκχρήσεις ἐκ τῶν
 60 ὑπεράνω χρόνων, τούτων | [οἱ τραπεζεῖται τοῖς θεματεῖτα]ις³⁰ καὶ οἱ
 θεματεῖται τοῖς τραπεζεῖταις τὰς ἀ[ποδόσεις ποιεῖσθωσαν ἀπὸ] τοῦ
 εἰσι(ον)όντος ἐνιαυτοῦ ἐν ἔτεσιν δέ[κα, τοὺς δὲ τόκους ἀποτινέτωσαν
 κατὰ τ]ὸ ἀνάλογον. ἐάν δέ τι ἐνια[[-]λόντος τὰς ἐν τοῖς νό-
 μοις | --ος ἐπ' ἐνεχύροις ε|--

24 Suppl. Inscr. jur. sermone Ionico resedisse.

25 Suppl. Dttb. sumens psilosin ex antiquo

26 Suppl. Dttb. Inquilinis, qui armis urbem defendere et poterant et debebant, aes alienum remitti, peregrinis qui Ephesi domicilium non haberent, non item, huius decreti consilio accommodatissimum est.

27 Emendavit Wilhelm SBak. Wien CXLII 1900, IV 1; φ legerat P. Gardner (ap. Wi.). Annus praesens est; εἰδῶν (vs. 60) futurus.

28 Suppl. Wa.

29 Suppl. I. iur. θέματα sunt pecuniae quas quis apud trapezitam deposuit, θεματίτης homo qui id fecit. Cf. Plut. Cons. ad Apollon. 28 p. 116B: ἔχομεν γὰρ τὸ ζῆν ὥσπερ παρὰ καταθεμένοις (rectius παρακαταθεμένοις pro uno verbo habetur) θεοῖς ἐξ ἀνάγκης, καὶ τούτου χρόνος οὐδεὶς ἐστὶν ὠρισμένος τῆς ἀποδόσεως, ὥσπερ οὐδὲ τοῖς τραπεζῖταις τῆς τῶν θεμάτων, ἀλλ' ἀπὸ τὸν πόθ' ὁ δοῦς ἀπαιτῆσει.

30 Quae sequuntur fere suppl. I. jur.

743. Aenianes Lucillum quaestorem laudant, a. 88—80. Hypatae. Edd. Pittakis 'Εφ. ἀρχ. 192 (LeBas-Wadd. II 1122; Syll.² 331; IG IX 2, 39); cf. Kip Thess. Stud. 30. [Hi]

[τὸ κο]ινὸν τῶν Αἰνιάνων[ν¹ Λεό]κιον Λικίνιον Λευκίου [υῖόν] Λεό-
 κολλον² ταμίαν³, εὐεργ[έτην].

1 Hoc recentissimum est de huius gentis concilio testimonium; imperatorum Romanorum aetate nulli iam comparent Aenianes, et Hypata, quod fuerat gentis caput, volgo Thessalicum oppidum dicitur. 2 L. Licinius L. f. Lucullus Ponticus cos. a. 74. 3 Cic. Acad. pr. 1, 1: *Ut enim (Lucullus) admodum adulescens cum fratre pari pietate et industria praedito paternas inimicitias magna cum gloria est persecutus, in Asiam quaestor (a. 88) profectus, ibi per multos annos (usque ad a. 80) admirabili quadam laude provinciae praefuit* (De rebus per hos annos ab eo gestis cf. Plutarch. Luc. 2—4). Videtur igitur primo anno quaestor, deinde pro quaestore fuisse, ut accurate Cicero Ac. pr. 4, 11 eum dicentem faciat, *Cum Alexandreae pro quaestore essem*, minus accurate idem pro Archia

5, 11 L. Marcio Philippo M. Perperna censoribus, i.e. a. 86 Archiam cum Lucullo *quaestore* in Asia fuisse referat. Etiam in hoc titulo ταμίης proquaestorem significare videtur (sed n. 332₈ ἀντιταμίης dicitur).

744. Aetoli Ladamem Calydonium militem laudant, c.a. 84.

Calydone. Edd. Papadopulos Bull. Inst. 1849, 105 (LeBas II 1031; SGDI 1418); Cousin Bull. Hell. X 1886, 183, 1 (Dittenberger IG IX 1, 396; Syll.² 333).

[Hi]

[τὸ κοινὸν τῶν] Αἰτωλῶν¹ Λαδά[μεα² -- Καλυ|δώνιο]ν ἀρε[τ]ῆς ἔνεκεν
καὶ εὐε[ργεσίας τᾶς εἰς | αὐτό], στρατευσάμενον³, τειμ[αθέντα δόρατι⁴ |
5 ὑπὸ Λευκί]ου Κορνηλίου Σύλλα καὶ σ[τρατιωτικοῖς | δώροις⁵ ἐπ' ἀ]ν-
δραγαθία.

1 Aetolorum foedus a Romanis dissolutum quidem erat cum reliquis similibus, sed Sullae aetate pridem restitutum. Cf. Pausan. VII 16, 10 ἔτεσι δὲ οὐ πολλοῖς ὕστερον ἐτράποντο εἰς ἔλεον Ῥωμαῖοι τῆς Ἑλλάδος καὶ συνέδριά τε κατὰ ἔθνος ἀποδιδόασιν ἐκάστοις. 2 Suppl. Pw. coll. n. 444¹⁴. 3 De Aetolis in Sullae exercitu militantibus cf. Appian. Mithr. 30 Σύλλας δὲ -- ἐς τὴν Ἑλλάδα περαιωθεὶς χρήματα μὲν αὐτίκα καὶ συμμαχικοὺς καὶ ἀγορὰν ἔκ τε Αἰτωλίας καὶ Θεσσαλίας συνέλεγεν. 4 *Hasta (pura)* Realenc. VII 2502²². Helbig Gesch. der hasta donatica Abh. Goett. G. 1908. 5 Cf. Bull. Hell. IV 1880, 507, 1 τετει[μη]μένῃ δώροις στρατιωτικοῖς πᾶσιν. C.

745. Rhodii viri nobilis statua, a. 82. Rhodi.

Edd. Mommsen SB Ak. Berl. 1892, 845; Hiller v. Gaertringen Arch. Jahrb. IX 1894, 25 et IG XII 1, 48 (Syll.² 332; Th. Reinach-Goetz Mithradates 474, 22; Dessau I. lat. sel. 8768); cf. Brandis Goett. GA 1895, 647; Hiller Oest. Jahresh. Beibl. I 92; Willrich Herm. XXXIII 1898, 658; Reinach Herm. XXXIV 1899, 159; Foucart Rev. phil. XXIII 1899, 266; Muenzer Realenc.² IV 1369. [Hi]

[-- πρεσβεύσαντα --] | καὶ [ποτὶ] Λεύκιον Κορνήλιον Λευκίου [υ]ἱὸν

De legato ad Romanorum magistratus misso agi patet, qualis postea ad C. Iulium C. f. Caesarem imperatorem aliosque (IG XII 1, 57) venit. Nomen viri periit, nec fuisse videtur aut Posidonius philosophus, qui anni 86 initio C. Marium consulem VII iam moribundum adierat, ut ipse tradidit (Plut. Mar. 40), etsi iam a. 78 Rhodum redux Ciceronem ibi docuit (Susemihl Alex. Litt. II 129) — aut Molo ille, cui a. 87 praesenti Cicero Romae operam se dedisse proficitur, quamquam hic *dictatore* -- *Sulla legatus ad senatum de Rhodiorum praemiis venerat* (Cic. Brut. 307. 312), quem *ante omnes exterarum gentium in senatu sine interprete auditum constat* (Val. Max. II 3), cum illo certe tempore (a. 81) non iam pro consule, ut in hoc titulo dicitur, fuisset Sulla. Immo nobiles Romanos inter pacem Dardani a. 84 a Sulla cum Mithridate factam et annum 82 in Asia aut Rhodiorum vicinia, non Romae adiisse videtur.

Σύλλαν¹], | στρατηγὸν ἀνθύπατον Ῥωμαίων, | καὶ ποτὶ Λεύκιον Κορνή-
 5 λιον Λευκίου υἱὸν | Λέντελον² ἀνθύπατον | καὶ ποτὶ Λεύκιον Λικίνιον
 Λευκίου υἱὸν Μουρήν[αν]³ | ἱμπεράτορα⁴, | πρῶξενον καὶ εὐεργέταν τοῦ
 δά[μου], | καὶ ποτὶ Λεύκιον Λικίνιον Λευκίου υἱὸν Λεύκο[λλον]⁵ | ἀντι-
 10 ταμίαν, | καὶ ποτὶ Αὔλον Τερέντιον Αὔλου υἱὸν Οὐάρρων[α] | πρεσβευτὰν
 Ῥωμαίων⁶, | πρῶξενον καὶ εὐεργέταν τοῦ δάμου, | Διονύσιος Λυσανία |
 15 εὐνοίας ἔνεκα καὶ εὐεργεσίας | τᾷς εἰς αὐτὸν | θεοῖς.

[Πλ.]ούταρχο[ς] Ἡλιοδώρου Ῥόδιοις ἐποίησε⁷.

1 L. Cornelius L. F. [Sulla] pro cos. (cos. I a. 88, cos. II a. 80). Nam στρατηγὸν ἀνθύπατον in hoc titulo, qui huius usus ultimum est exemplum, proconsulem, non praetorem pro cos. significare, neque de Sulla, antequam dictator dictus esset, id quod m. Nov. a. 82 factum est, dubitari posse, contra Mommsenium eviderunt Reinach, Foucart alii, basi Halicarnassia nisi (SBak. Wien 1894, CXXXII 2, 29, 1; Dessau I. Lat. sel. 8771): ὁ δῆμος ἐτίμησεν [Λεύκιον Κ]ορνήλιον Λευκίου υἱὸν Σ[ύλλα]ν στρατηγὸν ἀνθύπατον Ῥωμαίων.

2 L. Corneliū L. f. Lentulū pro cos. eundem atque praetorem a Cicerone pro Archia 5, 9 post a. 89, ante a. 84 commemoratum fuisse Fouc. sumpsit, Mommsen negavit; provinciam Asiam fuisse eo verisimile reddidit Muenzer, quod postea L. Lentulus quidam Thyatirae Lydiae urbis (ἐκ προγόνων dicitur patronus (Bull. hell. XI 1887, 457, 19). 3 L. Murena qui post Sullam Asiae praefuit, et bello contra Mithridatem gesto fere a. 82 imperator factus est (Cic. pro Mur. 5, 12), a. 81 triumphavit. 4 In eiusdem titulo Messenio IG V 1, 1454 [ἀ]πὸς Λεύκ[ιο]ν Λικίνιον [Λ]ευκίου | [υ]ἱὸν Μουρήναν ἱμπεράτορα, | τὸν αὐτᾶς εὐεργέταν item retinetur Latinum vocabulum, praeterea ubique Graeco αὐτοκράτωρ redditur. Cf. Diod. XXXVI 14.

5 Cos. a. 74, qui contra Mithridatem bellum gessit (cf. n. 743). Eum quaestorem et proquaestorem Sullae auspiciis in Asia fuisse, sed etiam-tum post illius Romam reditum sub Murena (not. 3) in eodem magistratu in provincia mansisse constat. 6 Legatus Murenæ. Inter Terentios Varrones et Licinios Murenas arctiorem quandam necessitudinem intercessisse ex nomine A. Varronis Murenæ, quem Cicero ad fam. XIII 22, 1; XVI 12, 6 et Caesar B. C. III 19, 3 commemorant, collegit M. eundem hominem esse ratus, quem hic haberemus; filium videri A. Terentium A. f. Varronem Murenæ consulem a. 23. Ceterum manifesto ad legatum tituli Rhodii spectare quæ de Varrone quodam repetundarum reo haberent scholiastæ Ciceronis. Cf. Pseudoascon. ad div. in Caec. 7, 24 p. 109 Orelli: *Varro consobrinus frater Hortensii, reus ex Asia apud L. Furium praetorem primo de pecuniis repetundis deinde apud P. Lentulum Suram (praetorem fere a. 75, cf. Drumann-Groebe Gesch. Roms III 82. II 453) est accusatus absolutusque est a. Q. Hortensio. — qui (Appius Claudius) cum accusaret Terentium Varronem repetundarum ex Asia, victus ab Hortensio est, quo in iudicio discoloribus ceris signa sententiarum notabantur.* Schol. Gron. ad Verr. act. I 6, 17, p. 398 Orelli: *figuram fecit in Hortensium de*

Varronis iudicio consobrini eius, quod discoloribus ceris iudicium corrupit. Eodem scholiastae Horatii referunt Sat. II 1, 49, quibus dubito num fides habenda sit. Dtth. Idem in donario Coorum (Samotheico?) IG XII 8, 260: ἀγ[ουμ]έ[ν]ου τοῦ στόλου παντὸς Αὔλου Τερε[ν]τίου Αὔλου υἱοῦ Οὐάδρωνος πρεσβευτᾶ, sequuntur nomina [να]υαρχοῦντος, τριηραρχοῦντος, τετρήρεως, deinde [κυβερνάτα]ς, [π]ρωρε[ύ]ς, [κελ]ευστ[ά]ς, [πεν]τηχ[όνταρ]χ[ο]ς, ἱατρός, ἐπιβάται (plus viginti). Cf. basim Deliam Bull. Hell. XXIX 1905, 228, 87 et Euromi inventam (Dessau I. Lat. sel. 8773; Hatzfeld Bull. Hell. XXXVI 1912, 121²).

7 Eiusdem statuarii tres titulos habemus qui ad monumenta honoraria hominum nobilium Rhodiorum spectant: Loewy I. G. Bildh. 194. 195; Bull. Ac. Danemark 1907, 25, ubi dubitatur, num idem fuerit, qui Πλούταρχος Ἀπαμεύς, ex Posidonii scilicet philosophi patria oriundus. Solebant enim Rhodii claris statuariis ἐπισημαίαις ius, filiis demum civitatem conferre. Sed Posidonius philosophus Syrus non solum civitate donatus, sed ad summum Rhodiorum magistratum nempe prytaniam promotus est (Strab. VII 316). Philosophi, cuius patrem ignoramus, nomen refert Ποσειδώνιος Ποσειδωνίου Ῥόδιος γυμνασιάρχος sodalicii, cuius participes imprimis peregrini, velut Θέων Ἀντιοχεύς οἱ ἅ ἐπιδομία δέδοται statuarius alique multi homines e Syria et Asia oriundi: SGDI 4108 (nomen sodalicii Ἀσκαπιαστᾶν Νικασιωνείων Ὀλυμπιαστᾶν κοινόν Ath. Mitt. XXV 1900, 109). Posidonii generi memoriam ex lapidibus redintegavit Gercke Rh. Mus. LXII 1907, 116. De Panaetio Posidonii magistro aliisque Stoicis cf. n. 725⁶.

Ptolemaeus XIII a Cois honoratur, a. 80—51. Or. 192.

746. Collegiorum Deliorum dedicatio, a. 74. Deli. Hominum nomina (v. 1—16) per duas columnas disposita. Ed. Homolle Bull. Hell. VIII 1884, 145 (Syll.² 335; Mommsen Eph. epigr. VII 451, 6). [H]

- a Μάαρχος Καλούσιος Αὔλου υἱός¹. | Αὔλος Κλαύδιος Βαρχίου² υἱός. |
 Αὔλος Ῥοτίλιος Λευκίου υἱός. | Λεύκιος Σολπίκιος Λυσιμάχου υἱός. |
 5 Μάαρχος Πλαιτώριος Μάάρχου Φλάαχος. | Αὔλος Καστρίκιος Δέ-
 χμου Ἀχαιός. | Αὔλος Σολπίκιος Σερούιου Ὀνησᾶς. | Δέχος
 Κλῳδῖος Δέχμου Δημήτριος. |
 b 10 Διογένης Πρωτογέν[ου]ς | Ἡράκλειος. | Σέξτος Ὀππιος Νεμερίου |
 15 Ζεῦξις. | Πόπλιος Σερούλιος Αὔλου | Ἐπάγαθος. | Τίτος Κλῳδῖος
 Γάτου | Τρύφων |

1 Quibus hoc adiungitur homines ingenui sunt, cum merus genetivus prae-nominis Latini ubique liberti patronum indicet. Unus qui nomine mere Graeco utitur Diogenes (v. 10) ingenuus esse videtur. 2 Memorabile est hic bis (v. 2. 4) etiamtum paterni prae-nominis locum tenere nomen Graecum, ut patres Βάαχιος Κλαύδιος et Λυσίμαχος Σολπίκιος nominatos fuisse appareat ex eo more quem viginti annis ante valuisse titulus 727 docet, at ipsos homines qui dedicaverunt iam prae-nomina Romana ge-

Ἑρμαῖσται καὶ Ἀπολλωνιασταὶ καὶ Ποσειδωνιασταὶ³ γηγόμενοι Ἀπόλ-
 20 λωνι καὶ Ἰταλικοῖς⁴, ἐπὶ ὑπάτων | Λευκίου Λικινίου Λευκόλλου καὶ
 Μάαρχου Αὐρηλίου Κόττα⁵.

rere ad unum omnes, et Graecum nomen hic ubique (v. 6. 7. 8. 11. 12. 13)
 cognominis vice fungi. 3 Magistri sunt collegiorum trium in unum
 corpus coniunctorum; probabile est quaternos ex unoquoque ex illis
 collegiis creatos esse. H. 4 Similis dedicatio Ἑρακλεῖ καὶ Ἰταλικοῖς
 est Bull. corr. Hell. IV 190. Ipsa Ἀπόλλωνι καὶ Ἰταλικοῖς recurrunt in titulo
 doni a Philostrato trapezita dedicati Bull. Hell. VIII 128. H. Italicos ho-
 mines esse, non deos docet idem. 5 A. 74.

747. SC de Amphiarai Oropii agris, a. 73. Oropiorum in
 Amphiarao. Ed. Bases Ἐρ. ἀρχ. 1884, 97 (Th. Mommsen Herm. XX 1885,
 268 et ap. Bruns. Fontes iur. Rom.⁶ 172, 40; Viereck Sermo Græc. 35 XVIII);
 Dittenberger IG VII 413 (Syll.² 334). Cf. v. Wilamowitz-Moellendorf Herm.
 XXI 1886, 1031; F. Muenzer Philol. LV 387; Bormann Festschr. O. Hirsch-
 field 1903, 431; Wilhelm Goett. GA 1903, 797. [H]

I Μ[άαρχ]ος Τερέντιος Μάαρχου υἱὸς Οὐάρρων Λεύκολλος, Γάιος Κά-
 σιος Λευκί[ου υἱὸς | Λογ]ήτινος ὕπατοι¹ Ὁρωπίων ἄρχουσιν βουλῇ δῆ-
 μωι² χαίρειν· εἰ ἔρρωσθε, εὖ ἂν ἔχ[οι]. | ὑμᾶς εἰδέναι βουλόμεθα,
 ἡμᾶς κατὰ τὸ τῆς συνκλήτου δόγμα³ τὸ γηγόμενον ἐπὶ Λευκί[ου]
 Λικινίου Μάαρχου Αὐρηλίου ὑπάτων⁴ ἐπεγνωκέναι περὶ ἀντιλογιῶν a. 74
 5 τῶν ἀνάμ[εσον] | θεῶι Ἀμφιαράωι⁵ καὶ τῶν δημοσιωνῶν γεγονότων
 (ἐπεγνωκέναι)⁶.

II πρὸ μιᾶς εἰ[δούων] | Ὀκτωμβρίων ἐμ βασιλικῇ Πορκίᾳ⁷ ἐν συμβουλῇ⁸

Vss. 1. 3—7. 16 ἐκθέσει distincti. Tabula continet I Litteras a con-
 sulibus ad magistratus senatum populum Oropiorum datas, quibus eos
 certiores faciunt de sententia quam ipsi inter illos et publicanos pro-
 nuntiaverunt (v. 1—5). II Sententiam consulum (v. 5—59). III Senatus-
 consultum quo ea sententia confirmatur (v. 59—69). De ipsa lite cf. not. 33.

1 A. 73. 2 Sui iuris tum fuit civitas Oropiorum, Wil. Cf. n. 675³.

3 Superiore anno Oropii ad senatum rem detulerant, qui consulibus
 mandavit ut de ea cognoscerent. 4 A. 74. 5 Dativus ab ἀνάμεσον
 pendens et cum genetivo tamquam si idem casus esset coniunctus illam
 sermonis barbariem testatur, quae etiam alibi non inaudita iam illa aetate
 (cf. n. 741¹¹), multo etiam magis principatus temporibus grassata est. Cf.
 n. 364¹⁶. Ceterum γεγονότων pro γεγονοῖων mera negligentia ortum videtur;
 neque enim probabile est hunc interpretem vocem ceteroqui inauditam
 ἀντιλόγιον (ut συμβούλιον) finxisse. 6 Verbum manifesto errore repeti-
 tum. 7 Iuxta ipsam curiam. Cf. Liv. XXXIX 44, 7 (a. 184): *Cato atria*

duo, Maenium et Titium, in lautumiis et quattuor tabernas in publicum emit
basilicamque ibi fecit, quae Porcia adpellata est. Asconius in Milonian.

παρῆσαν Μάαρκος Κλαύδιος Μαάρχ[ου] | υἱὸς Ἀρνῆσσης Μαάρκελλος⁹,
 Γάϊος Κλαύδιος Γαίου υἱὸς Ἀρνῆσσης Γλάβε¹⁰, | Μάαρκος Κάσιος
 Μαάρχου υἱὸς Πωμεντίνα¹¹, Γάϊος Λικίνιος Γαίου υἱὸς | Πωμεντίνα,
 10 Γάϊος Λικίνιος Γαίου υἱὸς Στηλατίνα(ς) Σακέρδω¹², | Λεύκιος Οδο-
 λύσκιος Λευκίου υἱὸς Ἀρνῆσσης¹³, Λεύκιος Λάρτιος Λευκίου υἱὸς |
 Πηπιρία¹⁴, Γάϊος Ἀνναῖος Γαίου υἱὸς Κλυτομίνα¹⁵, Μάαρκος Τύλλιος

p. 29, 4 K. et Sch.: *quo igne* (sc. cum cremaretur P. Clodii corpus a. 52) *et ipsa quoque curia flagravit, et item Porcia basilica, quae erat ei iuncta, ambusta est.* Mo. 8 Cf. n. 741g. Ceterum hic qui consulibus in consilio essent ex dignitatis ordine enumerari observavit Mo., unde simul apparere, omnes homines senatorii ordinis esse; nam qui paenultimum inter eos locum teneret T. Maenius T. f. Lemonia, eundem v. 61 inter senatores, qui scribendo affuissent, redire. 9 Aut aedilem curulem a. 91 (Cicero de or. I 13, 57. Drumann Gesch. Roms II² 329¹⁶) aut eum M. Marcellum qui Cimbrico et Marsico bellis interfuit et a Cicerone Bruti 36, 136 inter oratores commemoratur (Drumann II² 339 n. 23) significari monuit Mo. Namque cum hic nobilissimus et aetate provecitissimus inter omnes consiliarios esse videretur (v. not. 8) reliquos illius temporis Marcellos natu minores esse, quam ut hic in censum venirent. 10 Idem qui praetor contra Spartacum pugnavit. Is enim *Clodius Glaber* vocatur apud Florum II 8 (III 20), 4, *Clodius* apud Orosium V 24, 1 et Plutarchum Crass. 9. Cognomen servavit quidem Appianus Civ. I 116, sed errore manifesto a Clodio transtulit in P. Varinium, qui in earundem rerum gestarum narratione alibi semper sine cognomine commemoratur (Cic. pro Flacco 19, 45. Sallust. Hist. III 96. 98 Maur. Liv. perioch. l. LXXXV. Frontinus Strat. I 5, 22. Plut. Crass. 9). Non minus certum est, errorem subesse in Livii periocha, ubi ille praetor *Claudius Pulcher* vocatur. Illa de Spartaco gesta sunt eiusdem anni 73 vere, cuius mense Octobri huic consilio interfuit. Plebeium fuisse tribus indicat eadem ac Claudiorum Marcellorum (v. 6. 7), cum gens patricia Claudia in Palatina fuisset (Mommsen SB Ak. Berl. 1895, 894). Patrem Borghesius Oeuvres II p. 317 coniecit consulem anni 130 esse, qui a Cicerone de legg. III 19, 42 *Gaius* dicitur. Muenzer.

11 Sic Latinum *Pomptina* reddidit interpres, fortasse *Tromentinae* nomine in errorem inductus. Idem habes in senatusconsulto ap. Viereck Serm. Gr. XV 25. At apud Iosephum quod corrupte legitur tribus nomen *Μεντίνα* (Ant. XIII 260) iniuria huc traxisse videtur Ba. Id enim aut ex *Τρομεντίνα* aut ex *Μεντηνία* natum esse recte statuunt editores. 12 Sine dubio praetor a. 75, qui Siciliam pro praetore obtinuit ante Verrem (Drumann² IV 212 n. 22). Ba. Verrem a. 73 in provinciam venisse constat, qua cum re convenit quod eum, cui ille successit, mense Octobri eiusdem anni rursus Romae fuisse hic videmus. Mo. 13 Homo ignotus, ipsa gens rarissime commemoratur. W. Schulze Lat. Eigenn. 523². Idem nomen videtur *Volsci* apud Livium III 13. Mo. 14 Gens inter nobiles homines Romanos alibi non comparet nisi quod M. Plautii Silvani

Μαάρκου υἱός | Κορνηλία Κικέρων 16, Κδίντος Ἄξιος Μαάρκου υἱός
 Κυρίνα 17, Κδίντος Πομπήιος Κοῖν|του υἱός Ἀρ[νη]σης Ροῦφος 18,
 Αῦλος Κασκέλλιος Αῦλου υἱός ὁ υἱός Ῥωμιλία 19, | Κδίντος Μο-
 νύχιος Κοῖντου υἱός Τηρηγνίνα 20 Θέρμος 21, Μάαρκος Ποπλίχιος |
 15 Μαάρκου υἱός Ὀρατία Σχαιούας 22, Τίτος Μαίνιος Τίτου υἱός Λε-
 μωνία 23, Λεύχιος | Κλαύδιος Λευκίου υἱός Λεμωνία.

cos. 2 a. Chr. uxor *Lartia Cn. f. fuit* (Prosop. R. II 265, 69). Mo. Mira scri-
 ptura Πηπειρία nescio an errori quadratarii debeatur. 15 Cf. Cic. in

Verr. III 40, 93: *huic eidem Symmacho C. Annaeus Brocchus senator, homo eo splendore, ea virtute, qua omnes existimalis, nummos praeler frumentum coactus est dare*. Mo. Tribus nomen Mommsenus Κλυ(σ)τομῖνα emendat, sed nescio an propter vocis Graecae κλυτός similitudinem detortum sit. Ceterum scripturam per *l* antiquiorem esse monuit idem R. Staatsr. III 1, 171¹. Graece Κροστομῖνα legitur Ioseph. Ant. XIV 229. 238; SC de Adra-
 myttenis ap. Viereckium Sermo Gr. XV 40. Ba. Mo. 16 Orator nobilis-
 simus, qui huius litis cui interfuerat postea recordatus est cum librum de
 deorum natura conscriberet (not. 33). 17 Familiaris Varronis et

Ciceronis, homo magis quaestui quam reipublicae gerendae intentus, sed
 senator (Varro de re rust. III 2, 1). Compluribus locis eius mentio fit in
 Ciceronis ad Atticum epistulis (I 12, 1. III 15, 3. IV 15, 5. X 13, 2), semel
 ap. Plinium N. hist. VIII 167. Ba. Mo. 18 Q. Pompeius Rufus filius con-
 sulis a. 88, gener L. Sullae, ipso quo pater consul erat anno in turbis
 civilibus occisus est (Drumann IV² 319 n. 7). Hic sane filium habuit
 cognominem (Drumann l. l. n. 8), tribunum plebis a. 53. Sed neque hic
 neque omnino quisquam illius Rufi filius a. 73 in senatu fuisse potest,
 siquidem L. Sulla socer illius a. 138 natus erat, ita ut nepotis natales
 nullo pacto a. 103 priores esse possint. Quare Rufum maiorem, consulem
 anni 88, post lugubre filii fatum nescio quem hominem adoptasse pro-
 babile est, cui iam ut illi occiso Q. Pompeius Q. f. Rufus nomina erant. Mo.

19 Nobilissimus iurisconsultus, cuius mentionem fecit Horatius art.
 poet. 371, a patre cognomini distinctus, cuius usus (latine f. i. e. *filius*) hoc
 primum videri exemplum adnotat Bo. Eum cum ad quaesturam quidem
 pervenisse, maiores vero magistratus ab Augusto sibi oblatos sprevisse
 referat Pomponius (Digest. I 2, 2, 45), hic titulus testatur eum ante annum
 73 quaestorem fuisse, ut Ciceronis fere aequalis fuisse videatur. Mo.

20 Vera forma est *Teretina*; etiam Graece Τηρηγνίνα scribitur apud
 Iosephum Ant. XIV 220. 229. 238. Num forte nomen quod est *Terentius*
 errori ansam dedit? Mensura vocalis sane in utraque syllaba diversa est.

21 Tribunus plebis a. 62, pro praetore Asiae a. 51 (Drumann² I 384.
 III 167), cuius in Ciceronis epistulis mentio fit. Videmus hic eum undecim
 annis priusquam ad tribunatum plebis perveniret, iam in senatu fuisse.
 Ba. Mo. 22 Homo ceteroqui ignotus. Nummos Cn. Pompei natu mi-
 noris exstare cusos a M. Publicio legato pro praetore monet Mo.

23 Cf. not. 8. Hominem nusquam commemorari, sed familiam antiquae

περὶ ὧν Ἑρμόδωρος Ὀλυνπίχου υἱός²⁴, ἱερεὺς | Ἀμφιαράου, ὅστις
πρότερον ὑπὸ τῆς συνκλήτου σύνμαχος προσηγορευμένος ἐστίν²⁵,
καὶ Ἀλεξίδημος Θεοδώρου υἱός²⁶, Δημαίνετος Θεοτέλου υἱός²⁷, πρᾶ-
σβευταὶ Ὠρωπίων, λόγους ἐποιήσαντο

20 ἐπ(ε)ὶ ἐν τῇ τῆς μισθώσεως νόμῳ²⁸ αὗται αἰ | χῶραι ὑπεξειρη-
· μέναι εἰσὶν, ὧς Λεύκιος Σύλλας θεῶν ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν |
φυλακῆς ἔνεκεν συνεχώρησεν (ὑπεξειρημέναι εἰσὶν)²⁹, ταύτας τε
τὰς προσ|δόδους, περὶ ὧν ἄγεται τὸ πρᾶγμα³⁰, Λεύκιος Σύλλας
τῷ θεῷ Ἀμφιαράῳ πρ(ο)σώρι|σεν(!), ὅπως ὑπὲρ τούτων τῶν
χωρῶν πρόσδοδον τῷ δημοσιῶνι μὴ τελῶσιν· |

καὶ περὶ ὧν Λεύκιος Δομέτιος Αἰνύβαλβος³¹ ὑπὲρ δημοσιωνῶν εἶπεν |
25 ἐπεὶ ἐν τῷ τῆς μισθώσεως νόμῳ αὗται αἰ χῶραι ὑπεξειρημέναι
εἰσὶν, | ὧς Λεύκιος Σύλλας θεῶν ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν φυλα-
κῆς ἔνεκεν | συνεχώρησεν, οὔτε³² ὁ Ἀμφιάραιος, ὧι αὗται αἰ
χῶραι συνεχωρημέναι | λέγονται, θεός ἐστιν³³, ὅπως ταύτας τὰς
χώρας καρπίζεσθαι³⁴ ἐξῆ | τοὺς δημοσιῶνας·

30 ἀπὸ συνβουλίου γνώμης γνώμην ἀπεφηνά|μεθα· ὃ ἐπέγνωμεν τῇ συν-
κλήτῳ προσανοίσομεν, τοῦτο δ καὶ | εἰς τὴν τῶν ὑπομνημάτων δέλτον³⁵
κατεχωρίσαμεν·

περὶ χώρας | Ὠρωπίας, περὶ ἧς ἀντιλογία ἦν πρὸς τοὺς δημο-

nobilitatis esse, ex qua iam a. 170 Q. Maenius T. f. praetor fuisset (n. 300, 1. 11. 38) adnotavit Mo. ²⁴ De huius maioribus cf. n. 675₁. ²⁵ Videtur hic a Romanorum partibus stetisse cum cives Mithridatem sequerentur. Mo.

²⁶ Aliquo ex proximis annis sacerdos Amphiarai factus est; cf. IG VII 416₂.

²⁷ Et Δημαίνετος et Θεοτέλης nomina non semel occurrunt in aliis Oropiorum titulis, sed nullum ex eis certa ratione ad eos quos hic habemus homines referri licet.

²⁸ In lege censoria de publicis provinciae Achaiae locandis. Mo. ²⁹ Hic quoque manifesto quae semel scribi debebant negligentia bis posita sunt.

³⁰ Soloece Latina *de quibus agitur* reddit interpret. Mo. ³¹ Cos. a. 54, occisus post proelium Pharsalicum a. 48. Primum commemoratur in causa Verris inter testes (Cic. in Verr. I 139). Quo tempore causa Oropia agebatur, viginti fere annos natus erat. Mo. De cognominis scriptura cf. n. 732².

³² Soloece Latinum *neque* expressit, cum deberet οὐδὲ scribere.

³³ Cf. Cicero de or. nat. III 49: *an Amphiaraius erit deus et Trophonius?* *Nostri quidem publicani, cum essent agri in Boeotia excepti lege censoria, negabant immortalis esse ullos, qui aliquando homines fuissent.* ³⁴ Cf. Meisterhans Gr. att. Inschr.³ 92⁸²⁷.

³⁵ δέλτον hic non unam tabulam, sed totum codicem sive librum significare genetivus τῶν ὑπομνημάτων probat. Intelleguntur *commentarii* consulum, in quos omnia eorum decreta conferebantur (cf. not. 48).

σιώνας, κατὰ τὸν τῆς | μισθώσεως νόμον αὕτη ὑπεξεστρημένη ἐστίν,
ἵνα μὴ ὁ δημοσιώ|νης αὐτὴν καρπίζηται·

κατὰ τὸ τῆς συνκλήτου δόγμα ἐπέγνωμεν³⁶. |

- 4 35 ἐν τῷ τῆς μισθώσεως νόμῳ ὑπεξεστρημένην δοκεῖ³⁷ εἶναι οὕτως· |
ἐκτός τε τούτων ἢ εἴ τι δόγμα συνκλήτου, αὐτοκράτωρ αὐτο-
κράτορές [ε] | ἡμέτεροι καταλογῆς³⁸ θεῶν ἀθανάτων ἱερῶν τε-
μενῶν τε φυλαχῆς | καρπίζεσθαι ἔδωκαν κατέλιπον, ἐκτός τε
40 τούτων, ᾧ Αεὺκίος | Κορνήλιος Σύλλας αὐτοκράτωρ ἀπὸ συνβουλίου
γνώμης θεῶν | ἀθανάτων ἱερῶν τεμενῶν τε φυλαχῆς ἔνεκεν καρ-
πίζεσθαι ἔδωκεν, | ὁ τὸ αὐτὸ³⁹ ἢ σύνκλητος ἐπεχώρῳσεν οὕτε
μετὰ ταῦτα δόγματι | συνκλήτου ἄκυρον ἐγένεθη.

B Αεὺκίος Κορνήλιος Σύλλας ἀπὸ συνβουλίου γνώμης γνώμην εἰρηκέναι
δοκεῖ⁴⁰·

- τῆς εὐχῆς ἀποδόσεως | ἔνεκεν τῷ ἱερῷ Ἀμφιαράου χώραν προσ-
45 τίθηναι πάντῃ πάντοθεν πόδας | χιλίους⁴¹, ἵνα καὶ αὕτη ἡ χώρα
ὑπάρχῃ ἄσυλος

ὡσαύτως τῷ θεῷ Ἀμφιαράῳ | καθιερωκέναι

- τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας λιμένων τε τῶν Ὀρωπίων | τὰς προσ-
όδους ἀπάσας εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας, ἃς Ὀρώπιοι |
συντελοῦσιν θεῷ Ἀμφιαράῳ⁴², ὁμοίως δὲ καὶ ἃς ἂν μετὰ

36 Ipsam sententiam (v. 31) sequuntur litterae quibus freti consules eam tulerunt: A lex locationis (v. 35—42). B L. Sullae decretum de excipiendis locis sacris deorum immortalium deque consecrandis Amphiarao redditibus terrae Oropiae (v. 42—51). C Senatus consultum L. Sulla Q. Metello consulibus factum, quo illud Sullae decretum confirmatum est (v. 51—57). 37 I.e. consules cum consilio re investigata agnoverunt, id ita scriptum esse in lege. Eadem vi vox δοκεῖ etiam in reliquis duobus documentis usurpatur, quibus sententia consulum nititur (v. 43. 53).

38 I.e. *reverentia deorum immortalium*. ἔνεκεν errore omissum opinatur Ba., dativum καταλογῆς reponit Mo. Sed utrumque fieri vetat geminus locus tituli 741⁹, ad quem etiam de vocis notione disputavimus. Genetivum, quem observaverat haud raro respondere ablativo Latino, etiam hic in eius locum substituit interpres, ubi id cum ratione sermonis Graeci pugnabat. Cf. not. 30. 32. 39. 49. 39 Quod idem ad verbum Graece reddidit interpres. Ba. Mo. 40 Cf. not. 37. 41 Cf. Tac. Annal. III 62: *et memorabantur* (ab Hierocaesariensibus) *Perpennae, Isaurici multorumque alia imperatorum nomina, qui non modo templo* (Dianae Persicae), *sed duobus milibus passuum eandem sanctitatem tribuerant*. Ba. 42 Iam ante Sullae aetatem Amphiarao ludi gymnici et musici habebantur; cf. n. 675₃₄: Ἀμφιαρά[ων] τῶμ μεγάλων τῷ γυμναζῶ ἀγῶνι. IG VII 414₁ (a. 366—338) Ἀμφιαράω ἐν Ὀρωπίῳ. IG VII 48.

- ταῦτα ὑπὲρ τῆς | νίκης καὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ δήμου τοῦ Ῥω-
 50 μαίων συντελέσουσιν⁴³, | ἐκτὸς ἀγρῶν τῶν Ἑρμοδώρου Ὀλυνπίχου
 υἱοῦ, ἱερέως Ἀμφιαράου, τοῦ | διὰ τέλους ἐν τῇ φιλῇ τοῦ δήμου
 τοῦ Ῥωμαίων μεμενηκός⁴⁴.
 C περὶ τοῦτου τοῦ πράγματος δόγμα συνκλήτου ἐπὶ Λευκίου Σύλλα α.8
 Ἐπαφροδίτου, | Κοίντου Μετέλλου Εὐσεβοῦς ὑπάτων⁴⁵ ἐπικεκυρωμένον
 δοκεῖ⁴⁶ εἶναι, | ὅπερ ἡ σύνκλητος ἐδογματίσεν εἰς τούτους τοὺς λόγους·
 55 ὅσα τε θεῶι | Ἀμφιαράωι καὶ τῷ ἱερῷ αὐτοῦ Λεύκιος Κορνήλιος
 Σύλλας ἀπὸ συ(μ)βουλίου⁴⁷ | γνώμης προσώρισεν συνεχώρησεν,
 τὰ αὐτὰ ἡ σύνκλητος τούτῳ τῷ θεῶι | δοθῆναι συνχωρηθῆναι
 ἡγήσατο.

ἐν τῷ συμβουλίῳ παρῆσαν | οἱ αὐτοὶ οἱ ἐμ πραγμαμάτων συμβεβουλευ-
 μένων δέλτοι πρώτῃ, | κηρώματι τεσσαρσεκαίδεκάτῳ⁴⁸.

⁴³ Cf. Syll.² 676₁₁: Ἀμφιαράα καὶ Ῥωμαῖα τὰ τιθέμενα ὑπὸ Ὠρωπίων
 ἀνδράς ἱππιον. IG VII 419₄: ἀγωνοθετοῦντος τῶν Ἀμφιαράων καὶ Ῥωμαίων.
 420₂ ἀγωνοθετοῦντος τὰ Ἀμφιδάρα καὶ Ῥωμαῖα. Non igitur separatim hi
 ludi Romani constituti sunt sed cum antiquioribus Amphiaraiorum feriis
 coniuncti. ⁴⁴ Cf. not. 25. ⁴⁵ A. 80. De Graeco Sullae cognomine
 cf. Plut. Sull. 34 αὐτὸς δὲ τοῖς Ἑλλήσι γράφων καὶ χρηματίζων ἑαυτὸν Ἐπα-
 φροδίτον ἀνηγόρευε· καὶ παρ' ἡμῖν (Chaeroneae) ἐν τοῖς τροπαίοις οὕτως ἀνα-
 γέγραπται Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας Ἐπαφροδίτος. Occurrit etiam in titulo
 honorario item Oropio IG VII 264 ὁ δῆμος Ὠρωπίων Λεύκιον Κορνήλιον
 Λευκίου υἱὸν Σύλλαν Ἐπαφροδίτον, τὸν ἑαυτοῦ σωτήρα καὶ εὐεργέτην, Ἀμφιαράω
 et in litteris ab ipso ad Stratonicensis datis Or. 440. ⁴⁶ Cf. not. 37.

⁴⁷ ΣΥΒΟΥΛΙΟΥ. ⁴⁸ De Sullae consilio haec interpretatur Ba.,
 sumens incuria lapicidae huc traiecta esse cum debuissent inseri versui
 51 ante verba περὶ τοῦτου τοῦ πράγματος. Ad Sullam etiam Wilamowitzius
 et Viereckius referunt, transpositione opus esse non putant, quia in ipso
 senatusconsulto huius Sullae consilii mentio facta sit v. 55. Hos verum
 vidisse existimamus; probe igitur distinguendi Sullae commentarii qui hic
 et consulum anni 73 qui v. 31 commemorantur. Mommsenus hunc versum
 ad illorum consulum consilium rettulit et ad epistulam eorum pertinere
 iudicavit. Sed neque quomodo inter duo instrumenta epistulae adnexa,
 decretum consulum (v. 5—57) dicimus et senatusconsultum (v. 59—69)
 interpositum hoc unum enuntiatum epistulae partem efficere potuerit
 perspicimus, neque cur qui v. 6—16 singillatim enumerati sunt conciliarii,
 hic iterum multo obscuriore ratione indicentur. Quod contra cur longum
 visum sit Sullae consilii indicem totum ex eius actis transscribere, facile
 perspicitur. πράγματα συμβεβουλευμένα sunt *consulta* sive *res de consilii
 sententia actae*, quae separatim ab eis *decretis*, quibus nullum adhibe-
 batur consilium, conscripta esse haec ipsa verba docent. Id vidit Ba.,
 qui monet sic etiam alibi, ut omnia regis aut magistratus acta com-

[60 δόγμα συνκλήτου τοῦτο γινόμενον | ἐστίν⁴⁹. πρὸ ἡμερῶν δεκαεπτὰ
καλανδῶν Νοεμβρίων ἐν κομετίῳ· | γραφομένου⁵⁰ παρῆσαν Τίτος
Μαίνιος Τίτου υἱὸς Λεμωνία⁵¹, | Κόϊντος Πάγκιος Κοϊντοῦ υἱὸς Κλαυ-
δία⁵², Γάϊος Οὐσέλλιος Γαίου | υἱὸς Κυρίνα Οὐάρρων⁵³. περὶ ὧν
Μάαρχος Λεύκολλος, Γάϊος Κάσιος | ὕπατοι ἐπιγόντες ἀπὴνγειλαν
65 περὶ Ὠρωπίας χώρας καὶ τῶν | δημοσιωνῶν ἑαυτοὺς ἐπεγνώκεναι,
ὥσαύτως⁵⁴ τὴν Ὠρωπίων | χώραν ὑπεξειρημένην δοκεῖν εἶναι κατὰ
τὸν τῆςμισθώσεως νόμον, | μὴ δοκεῖν τοὺς δημοσιώνας ταῦτα καρπύ-
ζεσθαι· ὅπως, | καθὼς ἂν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων πίστεώς
τε τῆς | ιδίας ἐφαίετο, ἔδοξεν.

prehenderentur, consulta et decreta coniunctim nominari (Sallust. Iug.
11, 5: *oportere quinquennii consulta et decreta omnia rescindi*). Locus in
codice eadem plane ratione significatur in Sardiniensi P. Helvii Agrippae
proconsulis decreto CIL X 7852, 2sq.: *descriptum et recognitum ex codice
ansato*, — *in quo scriptum fuit id quod infra scriptum est tabula V, c VIII*
et VIII et X. Ubi *tabulam* respondere δέλτῳ, c vero κερῶματι quod hic
est, apparet, qua de causa litteram c inversam non *caput*, sed *ceram*
significare statuit Mo. Iam ut manifestum est, δέλτον hic non ut v. 31
totum codicem significare, sed unam tabulam, sic singularum tabularum
in complures *ceras* (κερῶματα) divisio obscura est. ⁴⁹ *Factum est* ac-
curate, sed non Graece, reddidit interpre. ⁵⁰ Frequentius Graeci
utuntur dativo γραφομένῳ (n. 646). Genetivus absolutus est. ⁵¹ Cf.
not. 8. 23. ⁵² Cum nomen rarissimum sit, hic ipse videtur patronus
esse Q. Rancii Q. l. qui eadem fere aetate epigramma CIL I 1008 inci-
dendum curavit. Ba. Mo. ⁵³ Ciceronis consobrinus ac fere aequalis
(Cic. Brut. 76, 264. de prov. cons. 17, 40. in Verr. I 28, 71. ad Att. III 23, 4.
Drumann² V 229 not. 15 extr.). Ba. Mo. ⁵⁴ Ut reliquas terras con-
secratas deis immortalibus, quae quin illa lege exceptae essent nulla
fuerat controversia.

748. Cloatii fratres Romani a Gytneatis laudantur, a. 71.
Gytnei, nunc Athenis. Edd. Kumanudis Έφ. φιλομαθῶν 1865, 741; 1866,
937 (Sauppe Nachr. Goett. Ges. 1865, 461; 1867, 156); Foucart-LeBas II 242 a.
(Syll.² 330; Meister SGDI 4568); Kolbe IG V 1, 1146; cf. Mommsen Eph. ep.
V 602 et CIL III s. I p. 1307²; Foucart Rev. ét. gr. XXII 1909, 408; Wilhelm
Beitr. 295¹³ et Jahresh. XVII 1914, 63. [H]

ἐπεὶ Νεμέριος¹ καὶ Μάαρχος Κλοάτιοι², Νεμερίου υἱοί, Πρωμαῖοι, |
οἱ πρόξενοι καὶ εὐεργέται τᾶς πόλεως ἀμῶν, ἀνωθεν διατετέλεκαν τὰ

1 Haec est praenominis *Numerius* scriptura usitata apud Graecos
(Herm. VI 297). Ipsum Nemerium seu filium cognominem eundem fuisse
atque fundi Messenii possessorem IG V 1, 1433²⁶ censuit Wi. Jahresh.
p. 63. 49. ² Rarum nomen. Cluatium architectum apud Cic. ad

δίκαια ποιοῦντες ταῖ τε πόλιν καὶ κατ' ἰδίαν | τοῖς ἐντονχάνουσιν αὐ-
 5 τοῖς τῶν πολιτῶν, σπουδᾶς καὶ φιλοτιμίας οὐδὲν ἐνλείποντες, ὑπὲρ
 ὧν καὶ παρ' αὐτοὺς τοὺς κα[τ']ροὺς ἅ πόλιν εὐχαριστοῦσα μνησίαν ποιη-
 σαμένα ταῖς κα[θη]ρούσαις αὐτοὺς ἐκόσμησεν τιμαῖς, ἔν τε τῷ ἐπὶ
 Λαχάρειο[ς]³ | ἐνιαυτῷ καὶ⁴ ὅτε περὶ τοῦ πρώτου δανείου τὰν λύσιν
 10 ἐποιοῦν[το], καὶ ἐν τῷ ἐπὶ Φλητίνου⁵ δὲ ἐνιαυτῷ, ὅτε περὶ τοῦ
 ἄλλου δανείου τοῦ τῶν τρισηλίων καὶ ἑνακοσιῶν ἐξήκοντα πέντε
 δραχμῶν, ἃν ἐδανείσατο ἡ πόλις ἐν τῷ ἐπὶ Δαμαρμένου | ἐνιαυτῷ,
 λαβόντες ἐπὶ Μαρκιλίου⁶ κριτὰν Ἀθηναίων δᾶ|μον⁷, παρακληθέντες
 ὑπὸ τῶν πολιτῶν συνεχώρησαν, ὥσ|τε κομίσασθαι ὅσον ἔπεισαν αὐτοὺς
 15 οἱ πολῖται, καὶ ἐν τῷ | ἐπὶ Βιάδῃ δὲ ἐνιαυτῷ, ὅτε ἰδίαν χάριν
 ἐξαιτησάμενοι | Πρόκλιον τε Αὐτρώνιον⁸ καὶ Λεύκιον Μαρκίλιον⁹, ὄντας
 αὐτοῖς | ξένους, οὓς καὶ ὑπεδέξαντο τοῖς ἰδίοις δαπανάμασιν, καὶ | πα-
 ρατήσαντο¹⁰ τοὺς τε στρατιώτας καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ἐπιτασ|σόμενα ὑπ'
 20 αὐτῶν, ὄντα ἱκανά, δι' ὧν ἐκούφισαν τὰν πόλιν, ὅλο|σχερῶς χαρισα-
 μένων αὐτοῖς τῶν προγεγραμμένων ἀνδρῶν· εἰσδεδεγμένοι τέ εἰσιν

Att. XII 18, 1. 36, 2 a. 45, Cloatium Verum grammaticum apud Festum, Gellium, Macrobius commemorari, in inscriptionibus nonnunquam *Clo-
 ratius* et *Chuatius* scribi monuit S. Cf. W. Schulze Lat. Eigenn. n. 483/4: *Κλοράτω* δῶρον Klein Meistersign.² 214. 3 Magistratus eponymos huius
 tituli aliorumque similium praetores (στρατηγούς) foederis Eleutherolaconum
 esse demonstravit Foucart ad LeBas II p. 111 (Kolbe p. XIV). Nam civi-
 tates maritimas, quas Pausanias III 21, 6 sane ab Augusto demum Spar-
 tanorum imperio liberatas narrat, ex titulis apparere iam ante eum non
 modo sui iuris fuisse sed etiam foedere coniunctas. Unum temporis dis-
 crimen observari: Ἐλευθερολακῶνων nomine eos Augusti demum aetate
 uti coepisse, cum antea τὸ κοινὸν τῶν Λακεδαιμονίων fuisse. 4 καὶ
 abundat. 5 ΦΛΗΤΙΝΟΥ lapis, Φλητίνου aut Φιλείνου Sauppe, Φλητίνου re-
 tinet Dttb. (cf. Διόνυσος Φλέος?). 6 Magistratum eponymum Gythea-
 tarum (vel, ut F. docuit, Eleutherolaconum) hic etiam agnoscere sibi visus
 est S. At F. monuit, sine dubio eundem L. Marcilium intellegendum,
 quem haberemus v. 16, magistratum Romanum. A quo cum arbitros litis
 inter se et Cloatios ortae petivissent Gytheatae, ille Atheniensium civi-
 tatem dedit. 7 Quomodo iudicaverint Athenienses, non refertur. Sed
 apparet, Gytheatas causa cecidisse, cum videamus re diiudicata eos Cloa-
 tiorum ipsorum indulgentiam implorasse. 8 P. Autronius Paetus consul
 creatus erat in annum 65, sed ambitus damnatus magistratum non iniiit
 (Cic. ad Att. III 2; pro Sulla 1, 1). Waddington apud F. Postea coniura-
 tionis Catilinae particeps fuit (Sall. Cat. 17, 3. 18, 2. Cic. pro Sulla 2, 7.
 3, 10). 9 Homo ceteroquin ignotus. 10 Ex iota omisso intellegitur,
 Dorienses αἰ pronuntiavisse, augmento temporali non neglecto. Cf. IG
 IX 1, 694₁₂₁ ἄρρημένοι.

εἰς τὰν τᾷς πόλεως χάριν καὶ συνυπό|λανψιν¹¹ καὶ πλεονάκεις πολλοὺς
 τῶν ἀγουμένων, Γαίον τε Ἰούλ[ι]ον¹² πρεσβευτὰν καὶ Πόπλιον Αὐ-
 τρώνιον πρεσβευτὰν καὶ Φούλβ[ι]ον πρεσβευτὰν, πάντα ταῦτα ποι-
 25 οῦντες χάριν τᾷς πρὸς τὴν π[ό]λιν καὶ τοὺς πολίτας εὐνοίας· ἐπιτά-
 ξαντός τε τᾷ πόλει ἀμῶν | Γαίου Γαλλίου¹³ σίτον καὶ Κοίντου
 Ἀνχαρίου¹⁴ ἱμάτια κατὰ τὸ ἐπιβάλ|λον τᾷ πόλει ἀμῶν τὴν πᾶσαν
 σπουδάν καὶ φιλοτιμίαν εἰσε|νεγκάμενοι ἐνέτοχον, ἵνα μὴ δῶ ἅ ἀμει-
 τέρα πόλεις, ἀλλὰ ἐλα|φρισθῇ, ὃ καὶ ἐπέτοχον, καὶ οὐκ εἰσηγνέκαμεν·
 30 τῶν τε πολιτῶν | κατ' ἴδιαν, ὅσοι αὐτοῖς ἐνέτεταυχαν ἤ τινα χρεῖαν
 εἰσχηκαν, τὰ | πάντα πᾶσιν πεποίηκαν, ἀπροφασίστους αὐτοὺς παρει-
 σχη|μένοι ἐν παντὶ καιρῷ· ἐν τε τῷ ἐπὶ Τιμοκράτους ἐνιαυτῷ, |
 [δ]τε Ἀντώνιος¹⁵ παρεγένετο, χρεῖαν ἐχούσας τᾷς πόλεως δι|αφόρων¹⁶
 35 καὶ μηθενὸς ἄλλου θέλοντος συναλλά|ξαι, ἐδάνεισαν ἀμὴν δραχμὰς
 τετρακισχιλίας διακοσίας συναλλά|γματος τόκου τετραδραχμιαίου¹⁷,
 ὅπερ οὐ καὶ παρακληθέν|τες ὑπὸ τοῦ θάμου ἐν τῷ ἐπὶ Νικαρατίδα
 ἐνιαυτῷ εὐθυτο|κίαν¹⁸ διδραχμον¹⁹ [δ]χον συνεχώρησαν καὶ ἔχα-

11 συνυπολαμβάνειν *sustentare* vel *sublevare* in H. Stephani thesauro ex Geopon. XV 3, 8 (κείμενον αὐτὸν συνυπολαμβάνειν) *afferri*, similiterque ὑπο-
 λαμβάνειν iam apud Platonem Symp. 212 D *usurpari* monuit S. 12 Ipse
 videtur fuisse C. Iulius Caesar (Ko.), qui a. 81—78 in Oriente moratus est.
 Drumann-Groebe Gesch. Roms III 128/9. 13 Unus quem noverimus
 C. Gallius is est, qui a Cicerone in Verr. III 65, 152 (a. 70) *senator* et *vir*
primarius vocatur. Waddington apud F. Sane apud Ciceronem duo co-
 dices optimi C. Gallus habent. 14 Huius pater Q. Ancharius praetorius
 a. 87 a Mario occisus est (App. Civ. I 73; Plut. Mar. 43). Ipsum hunc
 Ancharium etiam Achaei (I Olymp. 328: τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν Κόιντον
 Ἀγχάριον Κοίντου υἱόν, ἀν[ε]ταμίαν, τὸν αὐτ[ῶ]ν πατέρων καὶ εὐεργέταν, θεοῖς)
 et postea, nempe a. 55, cum Macedoniam moderaretur, Amphictyones
 Delphis honoraverunt (Pomtow Klio XV 1915, 70: [τ]ὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικ-
 τυόνων Κόιντον [Ἀ]νχαρίου Κοίντου υἱόν, στρατηγὸν ἀνθρώπων Ῥωμαίων, ἀπὸλ-
 λων Πυθίαι). 15 M. Antonius Creticus (Realenc. I 2594, 29) a. 72 in
 Graecia versabatur Foucart Journ. Sav. 1906, 578; Wilhelm Beitr. 114; Ko.
 Ad hunc pertinet basis Rhodia (Th. Reinach Rev. ét. gr. XVII 1904, 210;
 Hiller ibid. p. 392): [- στεφανωθέντα χρυσοῖς ἀτε|ράνοις [ὑπὸ τῶν - καὶ ἀρ-
 ξαντα τετρα|ήρεας καὶ νεκίσαντες] τὰς [- καὶ τρηστ|ρχήσαν(τα) ἐπιχωπὸν πλοίου
 διαφρότου καὶ [στρατευσάμενοι ἐπὶ Μ]άρκου Ἀντωνίου στραταγοῦ ἀνδραπά|του ποτὶ
 τοὺς λαίστάς καὶ ἐπὶ Ἀῶλου Γαβεινίου ταμίᾳ Ῥωμαίων ἐς Κόλκιναν [(Pompei amici;
 et a. 67 tribuni pl., a. 65 legati; Realenc. VII 425/6) - καὶ] χορηγήσαντα καὶ
 νεκίσαντα Ἀλεξάνδρεα [καὶ Διονύσεια etc.] 16 I.e. pecuniae. 17 Quattuor
 drachmarum ex mina per mensem, i.e. 48 p.c. per annum. Billeter Gesch.
 Zinsfuss. 92; idem M. Brutus a Salaminis exegit: Billeter 98. 18 Idem
 vocabulum in titulo Tenio similis argumenti CIG 2335 = IG XII 5, 860

ρίσαντο τᾷ | πόλει ἀπὸ τοῦ ὀφειλομένου χρήματος ὑπὲρ χιλίας καὶ
 40 πεν|τακοσίας δραχμάς· ὁ[ιὰ] πάντα τὰ προγεγραμμένα ἔδοξε |
 τῷ δάμῳ ἐν ταῖς μ[ε]γ[ά]λαις ἀπέλλαις²⁰, ἐπαινεῖσαι Νεμέριον καὶ
 Μάαρχον Κλοατίους, Νεμερίου υἱούς, Ῥωμαίους, ἐπὶ | πᾶσι τοῖς προ-
 γεγραμμένοις²¹ εἰς τε τὴν πόλιν καὶ τῶν ἰδιω|τῶν τοῖς ἐντετευχό-
 45 σιν(!)²² αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τᾷ εὐνοίᾳ, αἱ διατε|τέλεχαν ἔχοντες εἰς τὴν
 πόλιν ἀμῶν· εἶναι δὲ αὐτοῖς τὰ τίμια καὶ φιλόπῳρῳ πάντα, ὅσα
 καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις | [κ]αὶ εὐεργέταις τὰς πόλεως ἀμῶν· προσ-
 καλοῦντῶ δὲ α[ὐ]τοὺς καὶ οἱ ἔφοροι (καὶ τοὺς ἐκγόνους)²³ αὐτῶν εἰς
 προεδρίαν <καὶ> αἰεὶ²⁴ οἱ ἀντιτυν|χάνοντες ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, οἷς
 50 ἂν ποιῇ ἡ πόλις ἀμῶν, | καὶ ἐξέστω αὐτοῖς ἐπικαθῆσθαι μετὰ τῶν
 ἐφόρων ἐν προ|εδρίᾳ, ὅπως πᾶσι φανερόν ᾔη, ὅτι ἡ πόλις ἀμῶν τιμᾷ
 τοὺς ἀξίους τῶν ἀνδρῶν· ἀναγραφάντῶ δὲ οἱ ἔφοροι οἱ ἐπὶ Νικα|
 ρετίδᾳ (τὸ ψάφισμα τὸ περὶ)²⁴ τούτων τ[ῶν] φ[ι]λαν[θ]ρώ[π]ων²⁵ εἰς
 στάλαν λιθίναν | καὶ ἀναθέτωσαν εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ
 55 ἂν τῷ πῳ α[ὐ]τοῖς οἱ ἱερεῖς συνχωρήσωσιν, ἡ δὲ δαπάνη ἐκ τᾶς |
 πόλεως ἔστω.

legi monuit S.; ,einfacher Zinsfuß, Nicht -- Zinseszins' Billeter 93.

19 I.e. 24 p.c. per annum (not. 17). 20 Idem legitur in decreto
 Gytheatarum IG V 1, 1144₂₀, ubi K. Keil adnotavit, μεγάλαις addi ut di-
 stingerentur totius populi comitia a minore quadam contione, qualis
 Spartae fuisset ἡ μικρὰ ἐκκλησία (similiter n. 715_{1.2} ἀλία, ἐσκλητος).

21 προπεπραγμένοις iure suo postulat Ko. 22 τοὺς ἐντετευχότας postulat
 Holleaux Rev. ét. anc. III 1901, 115. 23 Corr. Wilhelm Urk. dram. Auff.
 236. 24 Delevit Sauppe. 25 Suppl. Hi.

C. Valerius Triarius Deliorum moenia condit, a. 69. Or. 447;
 adde Picard Mélanges Holleaux 12.

749. Cn. Pompeius, c.a. 67.

[H₂]

A. Deli. Ed. Homolle Bull. Hell. VIII 1884, 148 (Syll.² 336).

ὁ δῆμος ὁ Ἀθη[ναίων καὶ τὸ κοινόν] | τῶν Πονηγί[α]σ[τῶν] τῶν ἐν Δήλῳ
 Γναῖον] | Πονηγί[ον] Γνα[ίου] υἱὸν Μέγαν] | αὐτοκράτορ[α] Ἀπόλλωνι].

Δ B. Sami. Ed. Schede Ath. Mitt. XXXVII 1912, 217, 18; cf. Laum ibid.
 XXXVIII 1913, 60.

ὁ δῆμος ὁ Σαμίων Γναῖον | Πομπή[ιον] Γνα[ίου] υἱὸν Μέγαν | αὐτοκρά-
 τορ[α] τὸν εὐεργέτην κα[ὶ] | σωτῆρα τῆς πόλεως ΠΑΡΑΙ¹

A Dedicatum videtur monumentum cum Pompeius devictis praedoni-
 bus (a. 67) navigantibus securitatem praebeisset, quam rem vix ulli civi-
 tati maritimae plus commodi attulisse quam Deliis consentaneum est. H.

B 1 Hasta dextra non multum a margine distabat; quintus versus non fuisse videtur (Schede). An παρα[τήρει] vel simile aliquid? L. coll. IG III 710: οἱ συνάρχοντες αἰτησάμενοι παρὰ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς; et CIG II 3449 τῆς λανπρᾶς Βαγηνῶν πόλεως ἀπο[φ]ά[σ]ει. Gerlach Gr. Ehreninschr. 91/2.

750. Cn. Cornelius Lentulus, c.a. 67. Cyrenis, nunc Londini. Ed. Lanciani Bull. Inst. 1874, 111 (Syll.² 343); Smith-Porcher Disc. Cyrene 1 (SGDI 1853; IG Rom. I 1040); I. Brit. Mus. IV 2, 1054. [H₂]

[Γ]ναῖον Κορνήλιον Λέντολον | Ποπλίω υἱὸν Μαρχελλῖνον¹, πρεσ|βευτὰν ἀντιστράταγον², τὸν | πάτρωνα καὶ σωτῆρα, Κυραναῖοι.

1 Cn. Cornelius P. f. Lentulus Marcellinus cos. a. 56. 2 Legatum fuisse Pompei bello piratico a. 67 Lentulum Marcellinum Appianus Mithr. 95 et Florus I 41, 9 (III 6) testantur. Qui sine dubio Gnaeus est, non (Drumann Gesch. Roms² II 340, 28) Publius pater eius (Borghesi Opp. I 281. II 188. 306. 397). Κυρηναϊκὴν ἐπαρχίαν a se subactam gloriatur Pompeius in tabula cuius exemplum servavit Diodor. XL 4. Quae regio sane iam octo annis ante occupata et in provinciae formam redacta erat, sed defecerat et sub initia belli piratici a Cn. Lentulo Marcellino rursus subacta est. L.

751. Cn. Pompeius, a. 63. Mytilenis. Edd. Aristides Νέα Παν-
δώρα 1862, 299 (K. Keil Philol. Suppl. II 579); Conze Reise auf Lesbos
Tab. VIII 1 (SGDI 218); Loewy I. gr. Bildh. 279 (Syll.² 337); Paton IG XII
2, 202. [H₂]

ὁ δᾶμος | τὸν ἑαυτῷ σωτῆρα καὶ κτιστὰν | Γναῖον Πομπήϊον Γναίω
5 υἱὸν | Μέγαν, τρεῖς αὐτοκράτορα¹, καταβύσαντα τοῖς κατασχόντας | τὰν
οἰκημέναν πολέμοις καὶ | κατὰ γὰρ καὶ κατὰ θάλασσαν¹.

1 Anni 62 vere Pompeius cum ex bello Mithridatico victor rediens Amiso Lesbum venisset, Theophanis familiaris sui cives Mytilenaeos libertate donavit. Tum hoc monumentum dedicatum est. Keil, Dttb. Ad anni 63 autumnum referre mavult Rehm (Milet I p. 394/5), quo tempore Ciliciam et Amisum petebat Pompeius et Asiae res ordinare coepit. Tum Milesiis libertatem reddidisse videtur a Romanis eam ob causam ademptam, quia urbs ad Mithradatem defecerat, si titulum Didymis inventum (Milet I p. 238) huc referre licet: προσήτου Εὐκράτους, στεφανηφοροῦντων Μηνοδώρου καὶ Βασιλείδου (qui annis 64/3 et 63/2 munere functi sunt, cf. n. 126 p. 269) -- ἀποκατεστάθη -- τε ἢ (corr. ῥ τε) πανήγυ[ρ]ις καὶ ὁ τῶν Διδυμήων ἀγὼν διὰ τὴν εὐσέβειαν. Illo tempore Milesii Pompei basim dedicaverunt (Arch. Anz. 1906, 21): ὁ δῆμος Γναῖον Πομπήϊον Γναίου υἱὸν αὐτοκράτορα τὸ τρίτον τὸν πάτρωνα καὶ εὐεργέτην, quae basis, postquam S. Pompeius Gnaei f. a. 35 Miletii occisus est (App. b.c. V 144), usui ignobiliori est destinata. De Pompei erga Samios beneficiis egit Rehm l.l. p. 394.

Δωρόθεος² Ἡγησάνδρου | Ὀλύνθιος³ ἐπόησε.

² Statuarii nomen litteris tertii potius a. Chr. saeculi scriptum esse videtur, ut cogitari possit basin antiquiorem adhibitam esse. Quamquam statuariis interdum placuit nomen suum proprio modo scribere.

³ Olynthium statuarium alium novimus Σίμων Ἀρπάλου, alterius a. Chr. saeculi: IG XII 3, 42. 43 (Teli). Urbs a Philippo a. 348 deleta, incolae superstites a. 316 Cassandream translati; nihilominus saeculis III et II oppidum Olynthus fuisse videtur, cum Strabonis excerptum (VII 330 fr. 28) rursus dicat ἔτι διείχε Ποτιδαίως Ὀλυνθος. Cf. IG II² 1263 (a. 300/299) aliaque exempla a Perdrizeto Bull. hell. XXI 1897, 118 congesta, qui ibid. XX 654 demonstravit, etiam deleta urbe cives eorum exules retinuisse urbis ethnicum.

752/4. Cn. Pompeius, Theophanes, Potamo simul honorati, a. 63 sqq. Mytilenis, nunc Londini. Edd. * SGDI 1270; I. Brit. Mus. II CCXI (Syll.² 338—340); IG XII 2, 163 (IG Rom. IV 55). [H.]

752 5 Γναίῳ Πονπηλίῳ Γναίῳ υἱῷ | Μεγάλῳ¹, αὐτοκράτορι, τῷ εὐεργέτῃ
καὶ σωτῆρι καὶ κτιστᾷ.

753 Θεῷ Διὶ [Ε]λεῦθερίῳ φιλοπάτριδι | Θεοφάνη², τῷ σωτῆρι καὶ εὐερ-
γέτῃ καὶ κτιστᾷ δευτέρῳ τᾶς πατρίδος.

754 5 Ποτάμωνι³ | Λεσβώνακτο[ς]⁴ | τῷ εὐεργέτῃ | καὶ σωτῆρος | καὶ κτιστᾷ
τᾷ[ς] | πόλιο[ς].

Tituli sinistrum, medium, dextrum baseos latus occupant. ¹ Cn. Pompeius post finitum bellum Mithridaticum (a. 63) Mytilenaeis, etsi illi M'. Aquillium Mithridati dederant (Velleius II 18, 3), libertatem reddidit in gratiam Theophanis (Vell. l.l. Plut. Pomp. 42. Strabo XIII 617). Quare uterque hic urbis conditor praedicatur. Neque hi duo tituli multo post illum annum incisi videntur, utique Potamonis titulus multo recentiore demum tempore accessit.

² De Theophane Mytilenaeo scriptorum testimonia collegit Drumann Gesch. Roms² IV 556. In Cn. Pompei familiaritatem pervenit bello Mithridatico; ab eo in contione militum civitate donatus est (Cic. pro Archia 10, 24) et summa apud eum gratia potentiaque florere non desit usque ad illius mortem. Caesar victor ei pepercit; quando mortuus sit ignoramus. Sed post mortem a Graecis divinis honoribus affectum esse narrat Tacitus Ann. VI 18, quod comprobatur nummo cum inscriptione Θεοφάνης Θεός. Μυτιληναίων Head HN² 563. De Theophanis posteris cf. Prosop. Rom. II 67, 471; IG XII 2, 237. V 2, 151; v. Premenstein Jahresh. XV 1912, 207.

³ Etsi Lesbos quoque summa gratia et auctoritate apud cives florebat (not. 4), tamen in titulo honorario non ipsum cuius imago dedicatur, sed patrem modo laudibus efferrī singulare est. Adde quod simillima elogia ipsius Potamonis habes in alio titulo Mytilenaeo (IG XII 2, 162, cf. 159—161) Ποτάμωνι Λεσβώνακτος, τῷ εὐεργέτῃ καὶ σωτῆρι καὶ κτιστᾷ τᾶς πόλιος. Quare non dubitat Dttb. quin hic quoque

ea omnia ad ipsum Potamona spectent, genetivus σωτήρος vero illi casuum confusioni debeat, quae cum omnino satis mature coepit (cf. I. Olymp. 450; IG VII 1713) tum maxime locum habuit in dialecto quae pridem in prima et secunda declinatione iota dativorum amiserat. De Potamone cf. n. 764₁. Alios titulos eius Mytilenaeos habes IG XII 2, 272: Ποτάμωνος τοῦ Λεσβόνακτος, προσδρία et n. 154 [Ποτᾶμων Λεσβόνακτος ὁ διὰ βίου ἱεροῦς] θεῷ Σεβαστῷ Καίσαρι. 4 Cf. n. 764²; in nummo Mytilenaeorum Λεσβόναξ ἦρως νέος est (Head I.L.; not. 2).

755. Mytilenis. Ed. Fabricius Ath. Mitt. IX 1884, 86, 2 (Syll.² 341); IG XII 2, 150 (IG Rom. IV 56). [H]

Γναίωι Πομπήϊωι 1 | Ἱεροῖτα υἱῶι 2 Θεοφάνη 3 | σωτήρι καὶ εὐεργέτῃ.

1 Cf. Cic. pro Archia 24: *Quid? noster hic Magnus — nonne Theophanem Mytilenaeum, scriptorem rerum suarum, in contione militum civitate donavit?* Pompeio nomine usum Theophanem ex quo civitatem adeptus erat eo certius est quia Strabo de filio haec habet XIII 618: υἱὸν τε ἀπέλιπε (Θεοφάνης) Μάρκον Πομπήϊον, ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπίτροπον κατέστησεν ποταμοῦ Καίσαρ ὁ Σεβαστός, καὶ νῦν ἐν τοῖς πρώτοις ἐξετάζεται τῶν Τιβερίου φίλων.

2 Nummi ἐπὶ σιρα(ταγοῦ) Ἱεροῖτα Μυτιληναίων. Mionnet III 47, 112. 113. F. 3 Cf. n. 753². Eundem hominem nobilissimum, non aliquem ex eius progenie, hic designari eo ipso probatur, quod praeter simplicem paternae originis significationem nihil de maioribus eorumque laude ac meritis scriptum est. Etiam elogium eius quod illic v. 3 sqq. habes simillimum est. F.

Ariobarzanes II Cappadociae rex, c.a. 63/2—52/1. Athenis Or. 354. 355.

Deiotari Galatiae regis statua, inde ab a. 62. Athenis Or. 347.

756. Decretum Atticum de sacello Aesculapii restaurando, a. 52/1. Athenis inter theatra Bacchi et Herodis, nunc in museo nat. Edd. * IG II Add. 489b p. 419. II² 1046 (Syll.² 558; Michel 690; Prott-Ziehen Leg. sacrae II 1, 40). Cf. Koehler Ath. Mitt. II 1877, 174; Haussoullier Rev. crit. 1900 vol. II 24. [K]

ἀγαθῇ τύχῃ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων. ἐπὶ Λυσάνδρου τοῦ Ἀπολλήϊδος ἀρχοντος 1, ἐπὶ τῆς Πανδονίδος | δωδεκάτης

Litterae ΑΕΖΘΠΣ. Iota mutum modo omittitur ubi scribi debebat, modo imprimis post ω additur ubi vere locum non habet. 1 Lysandrum archontem v. 10 commemoratum (a. 52/1, IG III 1014. PA p. 652. Kirchner Berl. phil. Wochenschr. 1906, 992) diversum non esse a Lysandro Apolexisidis f. v. 2 recte statuit Kolbe Att. Arch. 143. Nempe Diocli Dioclis f. Cephisiensi (PA 4033), qui in annum Lysiadis (51/0) sacerdos Aesculapii creatus erat, anno exeunte Lysandri conceditur, ut in sacello ab ipso per annum sacerdotii instaurando ponat titulum: Διοκλῆς Δ. Κ. ἱεροῦς γενόμενος ἐν τῷ

πρυτανείας ἥ Γάϊος Γάϊου Ἀλαιοὺς ἐγραμμά|τευεν². Σχιροφοριῶνος
 5 ὁγδόῃ μετ' ἰκάδας³, τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ | τῆς πρυτανείας· βουλὴ ἐν
 βουλευτηρίῳ· τῶν προέδρων | ἐπεψήφισεν Θεάνγγελος Θεανγέλου Αἰ-
 θαλίδης καὶ συν|πρόεδροι· ἔδοξεν τῇ βουλῇ· Μενίσκος Φιλοκλέους
 Κολωνί|νῳθεν εἶπεν· ἐπειδὴ πρόσδοτον ποιησάμενος πρὸς τὴν | βουλὴν ὁ
 10 εἰληχῶς ἱερεὺς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ὑγείας εἰς τὸν με|τὰ Λύσανδρον ἄρ-
 χοντα ἐνιαυτὸν Διοκλῆς Διοκλέους Κηφι|σιεὺς νεώτερος ἐμφανίζει τὰ
 θυρώματα διεσθάρθαι τῆς πρό|τερον οὔτης εἰς τὸ ἱερὸν εἰσόδου⁴,
 ὁμοίως δὲ καὶ τὴν⁵ ὀπίσω | τοῦ προπύλου στέγην⁶, ἔτι δὲ καὶ τὸν
 ναὸν τοῦ ἀρχαίου(ου) ἀφι|δρύματος⁷ τοῦ τε Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς
 15 Ὑγείας, καὶ διὰ τοῦτο παρα|καλεῖ τὴν βουλὴν ἐπιχωρῆσαι ἐαυτῷ⁸
 κατασκευάσαντι ἐκ τῶν | ἰδίων θυρῶσαι τὸ ἀρχαῖον πρόπυλον, στεγᾶσαι
 δὲ καὶ τοῦ | προπύλου τὸ ὀπίσω μέρος καὶ τὸν ναὸν τὸν ἀπέναντι
 τῇ|ς | εἰσόδου, χάριν τοῦ τὴν ἀρχαίαν ἀποδοθῆναι τῷ ἱερῷ τάξιν·
 ἀγαθῇ | τύχῃ, δεδόχθαι τῇ βουλῇ, ἐπιχωρῆσαι Διοκλῆι Διοκλέους
 20 Κηφι|σιεῖ νεωτέρῳ ποιήσασθαι τὴν ἀνάθεσιν τῶν θυρωμάτων | καὶ
 στεγᾶσαι τοῦ προπύλου τὸ ὀπίσω μέρος, κατασκευάσα[ι] | δὲ καὶ τὸν
 ἀρχαῖον (ναὸν) καθάπερ παρακαλεῖ, καὶ ποιήσασθαι τὴν ἐπ[ι]γραφὴν
 ἐπὶ μὲν τῶν θυρῶν καὶ τῆς στέγης τήνδε· Ἰδιοκλῆ|ς | Διοκλέους Κη-
 25 φισιεὺς νεώτερος, ἱερεὺς γενόμενος ἐν τῷ ἐ|πὶ Λυσιάδου ἄρχοντος¹
 ἐνιαυτῷ, τὰ θυρώματα καὶ τὴν ὀπίσω | τοῦ προπύλου στέγην Ἀσκλη-

ἐπὶ Λυσιάδου ἄ. ἐνιαυτῷ — ἀνέθηκεν. 2 ΕΓΡΑΝΜΑ. 3 Annus est com-
 munis ab Hecatombaeone cavo incipiens, quo prytaniae I—X = 30 dies,
 XI = 29, XII = 25. Tum dies 28 Scirophorionis = d. 23 duodecimae pry-
 taniae. 4 Ex tribus partibus spatii quod est inter theatrum Bacchi et
 odeum Herodis eam quae maxime ad orientem spectaret et theatrum
 Bacchi attingeret, Aesculapii peribolum esse Koe. demonstravit. Qui
 peribolus duo habebat templa, antiquius et recentius, et duas portas in
 muro exteriori, quae eis respondebant. Antiquioris templi parietinae
 inventae sunt in occidentali periboli parte, recentius orientem versus
 propius theatrum, ubi sunt rudera ecclesiae christianae, fuisse demon-
 strat Koe. Cf. Judeich Topogr. Ath. 288. 5 ΤΩΝ. 6 Exstant vestigia
 muri qui ab occidentali parte terminabat peribolum Aesculapii; in eo e
 regione templi antiquioris porta conspicua est, a qua murus introrsus
 ductus erat templum versus. Hic sine dubio restat ex vestibulo tecto
 quod portae adiunctum erat (ἡ ὀπίσω τοῦ προπύλου στέγη). Koe. p. 237. 253.

7 ἀφίδρυμα dicitur, quia Aesculapii sacra Epidaurum Athenas translata
 erant (n. 88²); ἀφίδρυμα enim proprie significare imaginem ad alius anti-
 quioris habitum et formam expressam probat Zieh. 115. 8 De hac
 scriptura Augusti potissimum aetate frequentata cf. Meisterhans Gramm.³ 61
 § 18, 3.

πιῶι καὶ Ὑγισίᾳ καὶ τῶι δῆμῳ | ἀνέσθηκεν', ἐπὶ δὲ τοῦ ναοῦ ὁμοίως·
 'Διοκλῆς Διοκλέους Κη|φισιεύς νεώτερος, ἱερεὺς γενόμενος ἐν τῶι ἐπὶ
 30 Λυσιάρχου | ἄρχοντος ἐνιαυτῶι, τὸν ναὸν κατασκευάσας ἐκ τῶν ἰδί|ων
 Ἀσκληπιῶι καὶ Ὑγισίᾳ καὶ τῶι (δῆμῳ) ἀνέσθηκεν', ἵνα τούτων συν|
 τελουμένων εὐσεβῶς μ[έν] ἡ βουλή⁹ τὰ πρὸς τὸ θεῖον ἐχ[η] |, γίνωνται
 δὲ καὶ ἔτεροι ζῆλωται τῶν ὁμοίων.

9 ΜΝΗΒΟΥΛΗ.

757/8. Q. Caecilius Metellus et Cornelia Pompei uxor,
 a. 49/8. Pergami. Edd. Fraenkel I. Perg. 411/2 (Syll.² 344/5; cf. IG Rom.
 IV 409). [H]

757 ὁ δῆμος | [Κότ]ντον Καικίλιον Κοίντου υἱὸν | [Μ]έτελλον Πίον Σκιπίωνα 1
 5 τὸν αὐτο|κράτορα 2, τὸν ἑαυτοῦ σωτῆρα καὶ | εὐεργέτην.
 758 ὁ δῆμος ἐτίμησεν | Κορνηλίαν 1 Κοίντου Μετέλλου [Π]ίου 2 | Σκιπίωνος
 τοῦ αὐτοκράτορος θυγατέ|ρα, γυναῖκα δὲ Γναίου Πομπηίου Γναίου
 5 υἱοῦ | Μεγάλου, τοῦ ἀνθυπάτου, διὰ τε τὴν περὶ αὐτῆν | σωφροσύνην
 καὶ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοιαν.

757. 1 Q. Caecilius Q. f. Metellus Pius Scipio, filius P. Cornelii Scipionis Nasicae, adoptatus a Q. Metello Pio cos. a. 80 Cn. Pompei Magni, cui paullo ante filiam (n. 758) in matrimonium dederat, collega in consulatu fuit a Calendis Sextilibus a. 52. 2 Cf. Caesar b. c. III 31, 1: *his temporibus* (exeunte a. 49) *Scipio detrimentis quibusdam circa montem Amanum acceptis imperatorem se appellaverat*. Inter hoc tempus et proelium Pharsalicum (auctumno a. 48) hunc titulum incisum esse apparet.

758. 1 Cf. n. 757. Cornelia priore marito P. Crasso M. f. in proelio ad Carrhas (a. 53) occiso anno proxime insequente Cn. Pompeio Magno nupsit (Drumann Gesch. Roms² II 40, 25). Vere a. 49 priusquam ipse Italia cederet Pompeius uxorem Mytilenas miserat, ubi mansit donec ille post proelium Pharsalicum (m. Augusto a. 48) eo veniret eamque secum in Aegyptum abduceret. Per hoc intervallum Corneliae statua una cum patris (n. 757) dedicata est. F. 2 ΥΙΟΥ corr. Dttb.

759. C. Iulius Caesar ab Atheniensibus statua honoratus,
 a. 47. Athenis ad ecclesiam Παναγίας Πυργωτίσσης. Basis. Ed. Kumanudes Ἐπιγραφαὶ ἀνέχδοτοι 1860 n. 78. Inde IG III 428 (Syll.² 346). [Kz].

ὁ δῆμος | [Γ]άιον Ἰούλιον Καῖ|σαρα | ἀ|ρχιερέα καὶ δικτά|τορα 1, τὸν |
 ἑα|υτοῦ σωτῆρα κα[ὶ] εὐεργέτην].

1 Dictaturam Caesar primam suscepit anno 49 a. Chr., alteram 48; quarum tempus non videtur definitum fuisse. Annuam dictaturam iniiit primam cal. Ian. 45, quae tertia numeratur, alteram (quartam) cal. Ian. 44, quo in magistratu occisus est. Cf. Mommsen CIL I p. 451. Caesar a. 47

ex Asia in Italiam redux paulisper in itinere Athenis versatus esse videtur. In litteris a Cicerone ad Atticum (XI 21) sub finem mensis Augusti datis legimus: *„Ille (sc. Caesar) ad Kal. Sept. Athenis non videtur fore. Multa eum in Asia dicuntur morari, maxime Pharnaces.“* Caesarem medio mense Septembri Athenas pervenisse existimat Judeich Caesar im Orient 148. Tum hanc statuam Caesari erectam esse probat Schebelew De rebus gestis Athen. a. 229—31 (lingua rossica) 282. Titulus simillimus Megaris inventus est (IG VII 62).

760. C. Iulius Caesar, a. 48. Ephesi. Ex Pocockio aliis ed. Boeckh CIG 2957 (Le Bas-Wadd. III 142; Syll.² 347). Cf. Brandis Herm. XXXII 1897, 513; Chapot Prov. rom. d'Asie 462. Notas qua assolet benivolentia adiecit I. Keil.

[Hi]

αἱ πόλεις¹ αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ οἱ [δῆμοι]² καὶ τὰ ἔθνη Γάτων³ Ἰουλίον
5 Γαῖο[υ υἱ]ὸν Καίσαρα³, τὸν ἀρχιερέα καὶ αὐτοκράτορα καὶ τὸ δεύτε-
ρον ὅπα[τον]⁴, τὸν ἀπὸ Ἀρεως καὶ Ἀφροδ[ι]της⁵ θεὸν ἐπιφανῆ καὶ
κοινὸν τοῦ ἀνθρώπινου βίου σωτῆρα.

1 Ephesiorum mentione, quam iniecerunt Boeckh et Dttb., non ege-
mus (Br.). Articulum testatur apographum Woodianum, quod exscriptit
Heberdey. Ke. Solitum οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ δῆμοι καὶ τὰ ἔθνη. -- exempla docent.
Br. Antonius demum τὸ κοινὸν τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων quod postea
κοινὸν Ἀσίας appellabatur a. 33/2 condidisse videtur. Br. 2 Cf. fragm.
ineditum [αἱ ἐν τῇ] Ἀσίᾳ [πόλεις καὶ] οἱ δῆ[μοι καὶ τὰ] ἔθνη. *„Das Neben-
einander von πόλεις und δῆμοι scheint mir nicht nur keinem Anstande zu
unterliegen, sondern sachlich sehr richtig die verschiedenartigen politischen
Gebilde, die damals in der Provinz vorhanden waren, wiederzugeben. Städte,
dann zu einer politischen Verfassung organisierter, nicht in die Stadtterri-
torien eingeschlossene Deme, z. B. der Καῦστριανῶν δῆμος -- und dann die
noch zu keiner solchen Organisation gelangten ἔθνη, die man ganz im Osten
der Provinz zu suchen hat.“* Ke. Adde Pergami tit. Μουσ. Εἰς. Σγ. II 1, 1875/6
πστ'. 3 Caesar dictator, non Caligula. 4 A. 48. 5 Venus nomi-
nator propter notam de Iuliae gentis origine fabulam; de Veneris et Martis
matrimonio a Graecis ad Romanos translato Wissowa Rel. der Römer² 292.
Etiam C. Caesar Augusti ex filia nepos et filius adoptivus Ἄρης υἱὸς vo-
catur IG III 1, p. 496 n. 444a.

Δ761. Duo Cnidii, Caesaris amici, ab Amphictyonibus (A)
et Delphis (B, C) honorantur, a. 48/7. [Pw]

A. Callistus Cnidius, cum Caesare in Graecia versatus, a. 48.
Tabula Delphis in synedrio Amphictyonico posita (ibi reperta, cf. invent.
4176). Ed. Laurent Bull. Hell. XXV 1901, 355, n. 4.

δόγμ[α τῶν Ἀμφικτιόν]ων.

ἐπεὶ Κάλλιστος¹ Ἐπι[ένους Κνίδιος, ἀ]γῆρ καλὸς καγαθός, γενόμε[νος
ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ αὐτοκρ]άτορος² καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου

5 πρεσβευτῶν³ καὶ ἀν[α]ρχοὶς κατὰ τὴν ἀναστροφὴν καὶ εὐταξίαν τοῦ
βίου πεποιήται π[ρ]οσέτιν ἀνέγκλητον καὶ πλείστην ῥοπὴν | παρὰ τοῖς
ἡγουμέ[νο]ις (ἔχων), [ε]ῖς [ἡμᾶς δὲ περὶ τῶν] πόλεων ἦκει φροντίζων, καὶ
πα[ρ]αίτιος ἀεὶ τινος ἀγα[θ]οῦ ἡ[γ]ερόμενος τοῖς ἡ[μ]ετέροις δῆμοις, τοὺς
τε κα[τ'] ἀνδρα χρεῖαν ἔχοντας [εὐνοϊκῶς συνυπο]λαμβάνων⁴ καὶ δι'
10 αὐτοῦ καὶ ὅ[υ]α τῶν ἡγουμένων, ὥστε καὶ [κατὰ κοινάν]⁴ καὶ κατ' ἰδίαν
φίλον καὶ ξέν[ον] | καὶ εὐεργέτην ἑαυτὸν ἀποδεδειχέναι τῶν Ἑλλήνων,
καὶ ταῦτα π[ρ]άττων διατετέληκεν καὶ πόλεις καὶ ἰδιώτας σώζων,
χωρὶς [Κιρρ]αίων^{4a} | δεομένων [ἀμοι]βῆς τε καὶ δαπάνης, ὥστε τὴν
χρησιμότητα καὶ μεγαλοψυχίαν αὐτοῦ παρὰ πᾶσι γεγον(έν)αι⁴ διά-
δηλον· τύχηι τῇ ἀγαθῇ· δεδ[ό]χθαι τοῖς Ἀμφικτίοσιν, ἐπαινέσαι τε
15 Κάλλιστον Ἐπιγένους Κνί[δι]ον, ἐφ' [αἰ] | ἔχων εὐνοία διατελεῖ πρός τε
[τ]ὰς Ἑλληνίδας πόλεις καὶ τὸ Ἀμφικ[τι]ονικὸν σύστημα⁵, καὶ εἶναι
αὐτὸν πρόξενον⁶ καὶ εὐεργέτην καὶ [τ]οῦ[ς] ἐχ[γ]όνο[υ]ς | αὐτοῦ τοῦ τε
συνεδρίου τῶν Ἀμ[φ]ικτιόνων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλή[νων]. εἶναι δὲ αὐ-
τῷ καὶ προεδρίαν ἐν Πυθίῳ καὶ ἀναγορεύεσθαι αὐ[τὸν] ἐν τῷ [γυ]-
μνικῷ ἀγῶνι μετὰ τῶν ἄλλων εὐεργετῶν, καὶ στεφανοῦσθαι [χρ]υσῷ
20 σ[τε]φάνῳ. στήραι δὲ αὐτοῦ καὶ εἰκόνα χαλκῇ ἐν Δελφοῖς ἐν τῷ
ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ, ἐπι-
γραφὴν [ποι]ουμένους⁷, οἱ Ἀμφικτίονες Κάλλιστον Ἐπιγένους [Κ]νί-
διον εὐνοίας ἔνεκεν⁴ κα[αἰ] | ἀρετῆς τῆς εἰς ἑαυτοὺς⁸ κα[αἰ] τοὺς ἄλλους
Ἑλλήνας Ἀπόλλωνι Πυθίῳ· ἐλέστα[ι] | δὲ καὶ πρεσβευτὰς οὔτιν[ε]ς

A. — De aetate v. nott. 2. 11. 16. 1 Eundem agnoscam in ansa
amphorae Cnidiae GDI 3549₂₅₅: ἐπὶ (δαμιοργοῦ) Καλλίστου. Θευγένους. Κνίδιον.
De damiurgis post ἐπὶ supplendis cf. Bechtel. ibid. p. 242; damiurgos se-
quitur nomen fabricatoris (Θευγένους). 2 Caesarem recte intellexit Lau.
Una cum imperatore complures Cnidii ineunte a. 48 in Graeciam per-
venisse videntur, unde cum illo in Asiam Cnidumque redeunt v. not. 16.
3 Manifesto Q. Fufius Calenus intellegendus, de quo v. not. 14; nam
in tit. B₄ definite (πρεσβευτῆς) nominatur. 4 Supplevi, (Lau. [ὑπο]-
λαμβάνων), cf. n. 748₂₁ cum not.; item v. 9: [κατὰ κοινάν] pro [δημοσίαι] (Lau.);
emendavi v. 13 γεγον(έν)αι pro γηγόναι (Lau.); restitui v. 22 ἔνεκεν e maius-
culis (Lau. ἔνεκα). 4^a Videtur [Κιρρ]αίων vel [Κνί]ρων supplendum, v.
not. 14 (... νίων Lau.). 5 Lau. affert τὸ τῶν Ἀχαιῶν σύστημα ex Polyb.
II 41, 15; cf. etiam Strab. XIV 660 τοῦ Χρυσσοῤικου συστήματος (Hi). 6 Hic
primum proxenia Amphictyonica (*Bundesbürgerrecht*) — his demum annis
condita(?) — enuntiarī videtur, nisi illa potius errorī vel vanae iactationi
debetur. 7 ἐπιγραφὴν ποιῆσαι exstat n. 695₈₈. 851₁₆, ποιήσασθαι Syll.² 558₂₃.
Lau. 8 Ad ἑαυτοῦς, quae forma in altera modo parte saec. I occurrit, cf.
n. 730₉. 769₂. Syll.² 558₁₅ et Meisterh.-Schw. Gramm. 154.

26 ἀποίσουσιν⁹ αὐτῷ τάσδε τὰς τιμὰς κ[αί] παρακαλ[οῦ]σιν αὐτόν, τὴν [αὐ]τὴν διαφυλάσσειν πρὸς πάντας τοὺς Ἕλληνας εὐνοί[αν]. | πρεσβεύ-
ται εἰρέθησαν· Ἀντιγένης καὶ Ἀγησίλαος [οἱ Κριτ]ολάου¹⁰, Πρωτο-
[γέ]νης Πρωτάρχου, Καλλείδας Εὐξιθέου¹¹, Διόδωρος Δωροθέου¹¹.

B. Idem Callistus a Delphis honoratur a. 48/7; manifesto ille suppleri debet in titulo parietis thesauri Cnidiorum (in ordine lapidum humilium, astragalo ornatorum, sub orthostata), quem edd. Colin Bull. Hell. XXII 1898, 150 not. 2 et Bourguet Fouill. III 1, n. 318.

[ἐπειδὴ Κάλλιστος Ἐπιγένης Κνίδιος¹², ἀνὴρ καλὸς καὶ γαυρός, εὖσε-
βῶς μὲν καὶ ὁσίως διακείμενος τυγχάνει ποτὶ τὸν [Ἀπόλλωνα | τὸν
Πόθιον, εὐνοϊκῶς δὲ καὶ ποτὶ τὰν πόλιν, ἐπιδοὺς αὐ]τοσαυτὸν ἐπὶ
τὰ παρακαλείμενα ἀπροφασίστως, καὶ κοινᾷ κ[αί] ἰδίαι εὐ[χρηστον
αὐτοσαυτὸν παρέχεται, σπουδᾶς καὶ φιλοτι]μίας οὐθὲν ἐλλείπων, τὰν
τε θεωροδοκίαν ἀνεδέξατο¹³, διὰ τε τὰ - 9-10 i - | - c. 12 i - νας ἀπαρχάς,
5 ἐπιτάξαντός τε Κοίντου Φουφίου Καλήνου¹⁴, πρε[σβευτοῦ καὶ] ἀντι-
στρατηγοῦ, ἀποσταλέντος ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, ποιήσ[α]σθαι τὰν ἐπι-
μέλειαν ὑπὲρ τῶν ἐκ τῆς Κίρρας ἀπολομένων, μόνος ὑπεδέξατο |
- c. 18 i - καὶ - c. 18-19 i - ἐπε]μελήθη καὶ ἐφρόντιζε τοῦ διασωθῆμεν
αὐτούς, πάντα κόπον κα[λῶς ἀναδεξά]με[νος]· ὅπως οὖν ἡ πόλις φαί-
νηται τιμέουσα τοὺς ἀξίους τῶν] ἀνδρῶν καὶ εὐεργετεῖν αὐτοσαυτάν

9 Callistus igitur iam Cnidum profectus erat cum Caesare et Theo-
pompo populari (v. not. 16) neque Pythia anni 46 instabant. Ergo haec
decreta facta sunt auct. 48 vel vere 47. 10 Supplevi; neque hi fratres
nec Protogenes sunt Delphi, sed illi fortasse Thessali (cf. saec. III Κριτόλαος;
Ἀντιγένειος Pharsali IG IX 2, 234₈₀) vel Boeoti (cf. Ἀντιγένης Κριτολάου Βοιω-
τιος Delphis a. 266, W-F 5₂₂), cum Delphis Πρωταγένης quidam semel re-
censeatur a. 73, GDI 2170 (Couve-Bourg. perperam Πρωτογένης), Πρωτάρχος
vero post a. 143 non occurrat. 11 Καλλείδας Εὐξιθέου praetor Pho-
censium hoc ipso anno 48 (ἄ. Ἀμόντα, v. not. 15) et Διόδωρος Δωροθέου
eodem anno senator Delphicus, cf. ambō coniunctos in tit. Bull. Hell.
XXII 46, n. 39. De Diodoro clarissimo, sacerdote Apollinis inde ab a. 31,
cf. n. 770 nott. 1. 2.

B. — Haud pauca aliter supplevi atque editores, cum litteras inde
a v. 4 magis magisque coartari lapis doceat; cf. etiam decreta similia
a. 61, Philol. LIV 1895, 229; a. 58, n. 740; a. 27, Fouill. III 1, n. 227; a. 26,
n. 772. 12 Cum textus in thesauro Cnidio incisus sit et lacuna v. 1
nomini Callisti accurate respondeat et in tit. A₄ Caesaris legati, cum
Callisto in Graecia versati, commemorentur (imprimis Fufius Calenus de
quo v. not. 14), hunc Cnidium, quem Co. et Bo. neglexerunt, etiam in *B*
restituere non dubitavi. 13 Cf. n. 608¹. Illas ἀπαρχάς v. 4 Callistus
de suo numerasse videtur.

προαιρημένους, δεδόχθ[αι τῇ πόλει τῶν Δελφῶν, ἐπαινέσαι Κάλλι-
στον Ἐπιγένης Κνίδιον διὰ τὰν 13^a ἐ]πί Καλήνου 14, καὶ ὑπάρχειν
αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις παρὰ τῆς πόλιος πρ[οξενίαν, προμαν]τείαν, προ-
δικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, γᾶς καὶ οἰκίας ἔχτη]ν, προεδρίαν ἐμ-
πᾶσι τοῖς ἀγῶνις οἷς ἡ πόλις τίθηται, καὶ τὰλ[λα τίμια ὅσα καὶ τοῖς |
10 ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τῆς πόλιος ὑπάρχει. ἄρ]χοντος
Ἀμύντα τοῦ Εὐαγ(γ)έλου 15, (βουλευόντων) Διοδώρου τοῦ Δωροθέου,
Σωστράτου [τοῦ Διονυσίου].

C. Theopompus Cnidius, Artemidori filius, Caesaris amicus,
c.a. 48. Basis calcaria nigra cum vestigiis pedum; quam diligentissime
sculptam Bulle ad saec. IV rettulit, statuae saec. I novum nomen adscriptum
esse opinatus. Ed. Pomtow Klio XV sep. p. 200 sqq. n. 130. Litterae ad
saec. I spectant.

[ἡ πόλις τῶν Δελφῶν] Θεόπομπον Ἀρτεμι[δύρου 16 Κνίδιον ἀρετ]ᾶς
ἔνεκεν καὶ εὐνοίας [τῷ Ἀπόλλωνι τῷ-Πυ]θίῳ.

13^a Hi. cogitat de suppl. [... Ἐπιγένης διὰ τὰν βοάθειν τὰν ἐ]πί.

14 Cf. Caes. bell. civ. III 56, ubi in Epiro, sc. uno vel duobus mensibus
ante pugnam Pharsaliam (die VI m. Iunii commissam) *temptandam sibi
Achaia . . . existinabat Caesar. Itaque eo Calenum misit eique Sabinum
et Cassium cum cohortibus adiungit. . . Calenus Delphos, Thebas, Orchome-
num voluntate ipsarum civitatum recepit, nonnullas urbes per vim ex-
pugnavit, reliquas civitates circummissis legationibus amicitia Caesari con-
ciliare studebat. In his rebus fere erat Fufius occupatus et, ut tit. A et
B nos edocent, a Callisto est adiutus.* Nam verba tit. A₁₁ καὶ πόλεις καὶ
ἰδιώταις σφύων ad illam expeditionem spectant, in qua idem Cnidius ho-
mines Cirrhae pereuntes conservavit (supra v. 5 sq.); quam ob rem nomen
[Κιρρ]αίων in A₁₁ supplendum esse conieci (antea de [Κνι]δίων cogitavi).
De reliquis rebus a Fufio in Achaia gestis necnon de statu in honorem
eius tunc Olympiae et Oropi erectis cf. R-E VII 206. Erat enim *legatus
pro praetore*, sc. πρεσβευτὴς καὶ ἀντιστρατηγός (cf. statuas illas I Olymp. 330,
IG VII 380); post reditum consul a. 47 factus (+ a. 40). 15 Certa ratione
archonti Amyntae annum 48/47 tribuit Co. propter Fufium v. 4 nomina-
tum, v. not. 14.

C. — 16 Tit. continet antiquissimum testimonium de Theopompo,
Caesaris familiari notissimo, qui magnam συναγωγὴν μύθων conscripsit.
Cf. Strab. XIV 656: καθ' ἡμᾶς δὲ (sc. inter Cnidios clarissimos) Θεόπομπος
ὁ Καῖσαρος τοῦ θεοῦ φίλος τῶν μέγα δυναμένων καὶ ὁ υἱὸς Ἀρτεμίδωρος. Post-
quam Delphis honoratus est, cum Caesare Cnidum se contulit, ubi ab
illo civis Romanus factus nomen Caius Iulius accepit; cf. Plut. Caes. 48:
Καῖσαρ δὲ τῷ Θετταλῶν ἔθνεϊ τὴν ἐλευθερίαν ἀναθεὶς νικητήριον ἔδωκε Πομ-
πίῳ· ἀφάμενος δὲ τῆς Ἀσίας Κνιδίου τε Θεοπόμπῃ τῷ συναγαγόντι τοὺς μύθους
χαριζόμενος ἐλευθέρωσε, καὶ πᾶσι τοῖς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦσι τὸ τρίτον τῶν φόρων

ἀνῆκεν, et titt. Cnidi repertos GDI 3527: Γάϊον Ἰούλιον Ἀρτεμιδώρου υἱὸν Θεόπομπον Μάαρκος Αἰφίκιος Μάαρκου Ἀπολλώνιος τὸν ἑαυτοῦ φίλον κτλ.; Newton Discov. 711, n. 11 ὁ δῆμος ὁ Ἰουλιέων τῶν καὶ Λαοδικέων τῶν πρὸς θαλάσση .. Γάϊον Ἰούλιον Ἀρτεμιδώρου υἱὸν Θεόπομπον εὐνοίας ἔνεκεν; Bull. XXXIV 425, 1. et XXXVI 667 [Γάϊον Ἰούλιον Ἀρτεμιδώρου υἱὸν Θεόπομπον τοὶ κατοικεῦν[τες] ἐν τῇ πόλει Ἰωμαῖοι εὐνοίας ἔνεκεν κτλ.; necnon Rhodi IG XII 1, 90: ὁ δᾶμος ὁ Ῥοδίων ἐτίμασε Γάϊον Ἰούλιον Θεόπονπον Ἀρτεμιδώρου ἀρετᾶς ἕνεκα κτλ. Deinde cum Caesare Romae versatus, ubi a. 45 commemoratur ap. Cic. ad Att. XIII 7, 1; imperatore interfecto ex urbe fugit, cf. Cic. Philipp. XIII 16, 33, *Theopompum* .. *confugere Alexandream neglexistis. Magnum crimen senatus! de Theopompo, summo homine, negleximus, qui ubi terrarum sit, quid agat, vivat denique an mortuus sit, quis aut scit aut curat?* Etiam filius Artemidorus, a. 48 ἐν Κνίδι γεγωνὺς αὐτῷ (Καίσαρι) ξένος (App. b. c. II 116), Ἑλληνικῶν λόγων σοφιστής (Plut. Caes. 65), idibus Martiis a. 44 Caesarem praemonere frustra conatus (Plut. l.l.), in patria τιμαῖς ἰσοθέοις favente Octaviano affectus est; quos honores familiae clarissimae Traiani temporibus servatos scimus (GDI 3503/5); cf. uberius Hirschfeld Jour. Hell. St. VII 1886, 286; Susemihl II 52. 685; R-E II 1330sq.; al. Quibus illustratis vix dubitandum, quin Theopompi statua Delphica, quae nomine Caius Iulius carebat (lapidis latitudo non sufficit), ad a. 48/7 pertineat quo una cum Callisto populari (titt. A, B) Delphis versabatur. Neque obloquar, si quis honores Delphicos referat ad illam συναγωγὴν μύθων qua auctor laudes Delphorum pronuntiaverit, et hunc alterum Cnidium in aliquo ex proximis decretis thesauro incisis, scilicet annorum 48 vel 47 (Fouill. III 1 n. 321. 323. 322) latere suspicetur, ubi proxenorum nomina interierunt.

762. Dionysopolitae Acornionem laudant, c.a. 48. Dionysopoli (Baltshik) ad Odessum, nunc Sofiae. Ed. Latyschew (eph. minist. Russ.) 1896, 1 (Syll.² 342; IG Rom. I 662) Kalinka Ant. Denkm. Bulgarien 95. Nostrum in usum lapidem revisit Filow v.d. [H]

--αι παρα--|--τὸν ἀνέλαβε--|--ος Θεοδώρου καὶ Ἐπιχά--|--λαν
5 τοῖς ἰδίοις δαπανήμασι--|--μάτων συναποδ[η]μῶν¹ ἀπ[ρ]ο[α]τ[ο].... |
- 10 ι - εἰς Ἀργέδαυον² πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ? | - 7 ι - παραγε[ν]ό-
μενος δὲ καὶ συντυχὼν ἅμα [τὴν | μὲν - 10 ι -]ν τὴν ἀπ' αὐτοῦ κατ-
εκτήσατο, [τῆς δὲ - 10 ι - ἀπέλ]υσεν¹ τὸν δῆμον. ἱερεὺς τε γενόμεν[ος] |
10 τοῦ θεοῦ³ τοῦ μεγ[άλου] τάς τε πομπὰς καὶ τάς θυσίας[ς] ἐπετέλεσε

Litteras nonnullas quas priores legerant non iam dispexit Fil. Titulum a. 48 neque antiquiorem esse neque multo recentiorem docent v. 32sq. (Cf. not. 13). Supplementa Latyschewii sunt praeter nonnulla quae singillatim indicantur. 1 Versus primos fere intactos relinquimus; priorum conamina Kalinkae lectio refutavit. 2 Apud Ptolemaeum III 8, 4 (p. 449, 4 Mueller) Ἀργίδαυα inter nobiliores Daciae urbes commemorari monet L.; Ἀργέδαυον retinet Fil. 3 Cf. Kalinka l.l. 114 θεοῦ μεγάλου

λαμπρῶς καὶ τοῖς πολίταις μετέδωκε[ν τῶν | χρῶν] 4. τῷ τε Σαρ[ά]πει
 λαχὼν ἱερὺς ὁμοίως τοῖς δαπ[ανή]μασιν ἀνεστράφη καλῶς τε καὶ
 φιλαγάθως. τοῦ τε ἐπωνύ[μου | τῆς πόλεως Διον]ύσου 5 οὐκ ἔχοντος
 15 ἱερῇ ἀφ' ἐτῶν πληθύν[ων, | ἐπικληθεὶς ὑ]πὸ τῶν πολιτῶν ἐπέδωκεν
 ἑαυτὸν κ[αὶ α] κα[τά τὴν Γαί]ου Ἀντωνίου 6 παραχειμασίαν ἀναλαβ[ών] 7 |
 τὸν στέφανον τοῦ θεοῦ τὰς τε πομπὰς καὶ θυσίας [ἐπε]τέλεσε καλῶς
 καὶ μεγαλομερῶς καὶ τοῖς πολίταις [με]τέδωκε χρ[ε]ῖων ἀφθόνως. θεῶν
 20 τε τ[ῶν] ἐν Σαμοθράκ[ῃ] | τὸν στέφανον ἀνελιφῶς διὰ βίου τὰς τε
 πομπὰς κ[αὶ] τὰς θυσίας ἐπιτελεῖ ὑπὲρ τε τῶν μυστῶν καὶ τῆς π[ό]-
 λεως. νεωστ[ε]ί τε τοῦ βασιλέως Βυρεβίστα 8 πρώτου καὶ [με]ρίστου
 γεγονότος τῶν ἐπὶ Θράκης βασιλέων καὶ πᾶσα[ν | τὴν τε πέρι] 9 τοῦ

Δερζελάτου Fil.; cf. B. Mueller Μέγας Θεός 1913, 309, 74. 4 Cf. n. 604° al.

5 Testatur haec dei a quo oppidum nomen accepit mentio, Dionysopolin illic sitam fuisse ubi nunc sit oppidulum *Balčik*, eiusque civitatis hoc esse decretum.

6 C. Antonius Ciceronis in consulatu collega post eum magistratum Macedoniae proconsulatum suscepit a. 62, eamque provinciam administravit dum sub finem anni 60 C. Octavius Augusti pater ei succederet. De bello ab eo cum barbaris illi provinciae finitimis gesto testantur Liv. perioch. I. 103: *C. Antonius proconsul in Thracia parum prospere rem gessit*. Iul. Obsequens 123: *D. Iunio L. Murena consulibus proconsul — a Dardanis oppressus amisso exercitu profugit*. Cassius Dio XXXVIII 10, 2: τὰ τε γὰρ τῶν Δαρδάνων καὶ τὰ τῶν πλησιοχώρων σφίσι πορθήσας (Ἀντώνιος) οὐκ ἐτόλμησεν ἐπιόντας αὐτοὺς ὑπομεῖναι, ἀλλ' ὥς καὶ ἐπ' ἄλλοι τε μετὰ τῶν ἱππέων ὑποχωρήσας ἔφυγε, καὶ οὕτω τοὺς περὶ οὓς ἐκείνοι περισχόντες ἐκ τε τῆς χώρας βιαιῶς ἐξήλασαν καὶ τὴν λεῖαν προσαφείλοντο. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ περὶ τοὺς συμμάχους τοὺς ἐν τῇ Μυσίᾳ ποιήσας ἡττήθη (πρὸς) τῇ τῶν Ἰστριανῶν πόλει πρὸς τῶν Σκυθῶν τῶν Βασταρνῶν ἐπιβοηθησάντων αὐτοῖς καὶ ἀπέδρα. Per huius potissimum belli occasionem Antonius hiberna prope Dionysopolin habuisse videtur. L. 7 Cf. n. 708₁₉: Διὸς τοῦ Πολιέως ἀναλαβὼν στέφανον. v. 22: Ἀπόλλωνος ἀναδεξά[μενος] στέφανον. v. 36: τὸν αὐτὸν ἀναλαβὼν στέφανον.

8 Nomen Boi- s. Βυρεβίστας scribitur apud Strabonem VII 298. 303. 304. XVI 762. Minus accurata *Burobustes* forma, quam variis codicibus corruptelis apud Trogum Prol. 32, 10 subesse vidit Gutschmid, magis etiam detorta *Burvisia* apud Iordanem Get. 11. De aetate hic titulus accuratiora docuit, cum aliquanto post C. Antonii proconsulatum Macedonicum demum illius potentiam latius propagatam ex eo appareat; pravissime igitur Iordanes eum L. Sullae aequalem appellat. Quod contra Caesarem adversus illum bellum gesturum fuisse, sed priusquam exercitus Romanus proficisceretur, Byrebistae regno seditione orta finem impositum esse narrat Strabo, id quod cum hoc monumento, quippe quod eum anno 48 a. Chr. etiamtum regnasse prodat, perbene convenit. Cf. n. 708 not. init.; Latischew Ath. Mitt. XI 1886, 201; Minns Scythians and Greek 123. 464. 9 Suppl. Dttb. Ister est.

- 25 ποταμοῦ καὶ τὴν ἐπὶ τὰδε κατεισχ[η]χότος γ[ενόμενος] 10 καὶ 11 πρὸς τοῦτον ἐν τῇ πρώτῃ καὶ με[γίστῃ] [τῇ βασι]λίᾳ 12 τὰ βέλτιστα κατεργάζεται τῇ πατρίδι λέ[γων κα]ὶ συνβουλεύων τὰ κράτιστα καὶ τὴν εὖνοιαν τοῦ [βα]σιλέως πρὸς τὴν [τῇ] πόλεως σωτη[ρίαν] προσπα-
 30 ρα[μ]ενο[ς], ἔν τε τοῖς λοιποῖς ἅπασιν ἀφειδῶς ἑαυτὸν [ἐπι]διδοῦς εἰς τὰς τῆς πόλεως πρεσβήτας, καὶ κινδύνους ἐπ[ι]δεχόμενος [ἀ]όκνως πρὸς τὸ πάντως τι κατεγρά[ψ]εσθαι [ι] τῇ πατρίδι συμφέρον. πρὸς τε Γναῖον Πομπήϊον Γναίου υ[ι]ὸν 13, αὐτοκράτορα Ῥωμαίων 14, ἀποσταλεῖς ὑπὸ βασιλέως Βυραβεῖ[ς] 15 πρεσβευτής, καὶ συντυχὼν αὐτῷ
 35 τῆς Μακεδονίας ἐν τοῖς [π]ερὶ Ἡράκλῃαν τὴν ἐπὶ [τ]οῦ Λύκου 16, οὐ μόνον τοὺς ὑπὲρ τοῦ βα[σι]λέως χρηματισμοὺς διέθετο τὴν εὖνοιαν τὴν Ῥωμαίων πα[ρ]αγόμενος τῷ βασιλεῖ, ἀ[λλὰ] καὶ περὶ τῆς πατρίδος τοὺς καλλίστους [διέθετο] χρηματισμοὺς, καθόλου δὲ κατὰ πᾶσαν περίστασιν κ[α]ιρῶν ψυχῇ καὶ σ[ώ]ματι παραβαλλόμενος καὶ
 40 δαπάναις χρώμ[ε]νος ταῖς ἐκ τοῦ βίου 17, τινὰ δὲ καὶ τῶν πολ[ι]τικῶν χορηγίων σωματ[ο]ποιῶν 18 παρ' ἑαυτοῦ, τὴν μεγίστην ἐνδείκνυται

10 Non παραγενόμενος propter spatii angustias. K. 11 Particula ut vs. 6 de Boerebistae patre cogitemus suadere videtur: Ut antea ad patrem, sic tum etiam ad filium legatus iit. Dttb. 12 Supplementa Dittenbergeri necessaria cum spatii exiguitate pugnare Ka. et Fi. testantur; litteras γισ a quadratario omissa esse sumit Hi. βασι(ε)ις de terra regis imperio subiecta etiam n. 709²⁵. πρώτη καὶ μεγίστη hic sollemnis quidam titulus honorarius esse videtur ut v. 23. 13 Cn. Pompeius Cn. f. Magnus cos. 70. 55. 52. V. 33 in. IN lapis. Fil. 14 Caes. B. Civ. III 71, 3: *Pompeius eo proelio* (ad Dyrrhachium a. 49) *imperator est appellatus. hoc nomen obtinuit atque ita se postea salutarī passus neque in litteris, quas scribere est solitus, neque in fascibus insignia laureae praetulit.* L.

15 Cum ante a civibus ad regem missus esset, iam ipsius regis legationem ad Romanos suscepit, quia Dionysopolitani regis imperio sua sponte se subiunxerant eoque calamitatem quae reliquis illius orae civitatibus tum a Getis accidit (n. 708. 730) vitaverant. L. 16 Heracleam Lyncestida intellegi, ut Λύκος perperam pro Λύγκος usurpari appareat, statuit L., monens in illa regione per belli Caesariani vicissitudines aliquantisper commoratum esse Pompeium. Cf. Caesar B. C. III 79, 3: *Domitius, qui dies complures castris Scipionis castra collata habuisset, rei frumentariae causa ab eo discesserat et Heracliam, quae est subiecta Candaviae, iter fecerat, ut ipsa fortuna illum obicere Pompeio videretur.*

17 I.e. ex sua re familiari. Cf. n. 708₃₃: τῶν ἰδίων ἀπὸ τοῦ βίου [δ]απαν[η]-μάτων.

18 Suppl. L. Videtur indicari, Acorniona non modo sui itineris publice suscepti sumptum omnem privatis opibus tolerasse, sed in super etiam donationibus pecuniarum inopiae aerarii publici succurrisse.

σπουδὴν εἰς τὴν [ύ]πὲρ τῆς πατρίδος σωτηρίαν· ἵνα οὖν καὶ ὁ δῆμος
φαινηται τιμῶν | τοὺς καλο[ύ]ς καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας καὶ ἑαυτὸν εὐερ-
γετοῦντας, δε[δο]χθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δῆμῳ, ἐπληρῆσθαι μὲν ἐπὶ
45 τοῖς Ἀχορνίων[α] 19 | Δι[ονυ]σίου καὶ στεφανωθῆναι [α]ὐτὸν [εἰ]ν τοῖς
Διονυσίοις χρυσῷ | σ[τεφ]ά[ν]ῳ καὶ εἰκόνι χαλκῇ, στεφανοῦσ[θαι] δὲ
αὐτὸν καὶ εἰς τὸν λ[οιπ]ὸν χρόνον καθ' ἕκαστον ἔτος ἐν τοῖς Διο-
νυσίοις χρυσῷ σ[τεφ]ά[ν]ῳ, δε[δο]χθαι δὲ αὐτῷ καὶ εἰς ἀνάστασιν ἀν-
δρ[ά]ντος τῶν ἐπιφανέστατον τῶν ἀγορᾶς.

19 Cf. tit. Tomitanum AEMOest. VI 19, 21₁₄ Ἀχορνίων Λυσιμάχου. L.

763. Donarium militis Cyziceni, a. 46. Cyzici, nunc Parisiis.
Edd. * Boeckh CIG 3668; Froehner Inscr. Gr. 10 (Syll.² 348); Syll.² II p. 817
ex Holleauxii exemplari ectypoque Wilhelm Goett. GA 1903, 797 et Jahresh.
XVII 1914, 99; IG Rom. IV 135). Ectypum Michonis benevolentiae debemus.
Ad anaglyphum cf. Michon Bull. Antiquaires 1894, 187 et Bull. Musées
1891, 323. [Hr]

ἱππαρχοῦντος¹ Βουλείδου τοῦ Μητροδώρου, | Σωτηρίδης γάλλος²,
εὐεργέτης Μητρὶ Κοτ[τιανῆ]³ | ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμβίου Μάρκου Στλαχ-
5 κίου Μάρ[κου] | ὁ[ο]ῦ, τοῦ στρατευσαμένου ἐν τῇ ἐξαποστ[αλείσῃ] | συν-
μαχίᾳ εἰς Λιβύην⁴ ἐπὶ Θεογνήτου τοῦ [Ἀπολλω]νίου ἱππάρχῳ⁵ τῷ
αὐτοκράτορι Γαίῳ [Γουλιμ, Γαί]ου υἱῷ Καίσαρι ἐν νηὶ τετρήρει
Σωτ[ερί]α⁶, ὃν αἰχμα[λ]λωτισθέντα ἐκ Λιβύης καὶ ἀπαχθέντα εἰς δου-
10 λε[ί]αν καὶ τῆς θεᾶς εὐδόξης μοι κατ' ἐνόνιον⁷, | ὅ[τι] ἡχμαλώτισται
Μᾶρκος, ἀλλ[ὰ] σωθήσεται ἐκ τῶν με[γά]λων [κ]ινδύνων ἐπικα[λε]-
σάμενος αὐτῇ⁸, --

Inter v. 1 et 2 unius versus spatium vacuum. 1 Hic eponymus
magistratus Cyzicenorum, cf. Hasluck Cyzicus 304. 2 Sacerdos Magnae
matris. 3 Suppl. Lechat et Radet Bull. Hell. XVII 1893, 532 et Hasluck
Cyzicus 218. 270 IV b 3 ex donario alio: Μητρὶ Κοττιανῆ (!) εὐχῇ. 4 A. 46.
5 Iota pro illius aetatis more abundat. Contrarium testatur Strab. XIV
648; cf. n. 766 not. 6 Aut sic aut Σωτ[ερί]α supplendum proposuit Wil-
helm AEM Oest. XX 74, sumens navis nomen hoc esse. 7 Suppl.
Michon. 8 Legit et suppl. Hi.

764. SC de Mytilenaeis, a. 45. Mytilenae. Edd. Cichorius Rom
n. Mytilene 1888, 12 et SB Ak. Berl. 1889, 962; Mommsen ibid. 1895, 893
(Syll.² 349); Paton IG XII 2, 35 (IG Rom. 33); cf. Taeubler Imperium Rom.
56. 456 al. [Hr]

[περὶ ὧν π]ρεσβευταὶ Μυτιληναίων¹ Ποτάμων Λεσβώνακτος², Φαινίας

1 Lapides complures ex magnifico Potamonis (not. 2) monumento honorario superesse vidit Paton; adde Ath. Mitt. XXX 1905 (correx. Papegeorgiu Νέα Ἡμέρα [1908] 1738 [2715]). Ei multarum legationum aliorumque negotiorum publicorum, quibus ille interfuerat, litterae incisae erant. Atque hoc quidem senatusconsultum omissis praescriptis, sed ceteroqui integrum, insertum erat epistulae C. Caesaris ad Mytilenaeos datae, cuius initii dextra modo pars in alio lapide servata est cum his praescriptis: [γράμματα] Καίσαρος θεοῦ· | [Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ αὐτοκράτωρ, δικτάτωρ τ[ὸ] τρίτον, καθε[σταμένος] τὸ τέταρτον (a. 45), Μυτιληναίων ἀρχουσι βουλῇ δῆμῳ χαίρειν καὶ ἐρρῶσθαι καὶ | [ὑγιαίνειν]. Aliquot versibus post exstant verba, quibus se exemplum senatusconsulti ad Mytilenaeos mittere indicat ([δι]απέπομφα πρὸς ὑμᾶς τὸ ἀντίγραφον). Post huius senatusconsulti finem in eodem lapide pergitur in epistula [ἐπ]εὶ δὲ καὶ πρότερον ἐνετύχετέ μοι καὶ ἔγραψα πρὸς ὑμᾶς, sed in his lapidibus uni modo versui spatium relinquitur, reliqua in inferius contiguum par lapidum transgrediuntur, ex quibus rursus dexter modo superest, ut ne finis quidem epistulae integer exstet aut certa ratione restitui possit. Ceterum ante has litteras aliae incisae erant anni 47 ([δικτάτωρ] τὸ δε[ύτερ]ον v. 1), quorum argumentum Mommsenus rettulit ad legationem Mytilenaeorum post victoriam Pharsalicam ad Caesarem missam, cuius eundem Potamona principem fuisse ex v. 13 τὸν Ποτάμωνα appareret. Eis petentibus veniam civitati, quae antea Pompeio fidelissima fuerat, concessit Caesar. Postea altera legatione missa hoc senatusconsultum de redintegrando foedere factum est.

2 Potamona ad Tiberii Caesaris aetatem refert Suidas s.v. (ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Καίσαρος Τιβερίου); eum quo tempore Seneca suasorias scripsit, i.e. fere a. 38 p. Chr., iam mortuum fuisse ex perfectis fuit — *viguit* apud illum 2, 15 collegit Cichorius Rom und Mytilene p. 62; nonagenarium obiisse testatur Lucianus Macrob. 23. Ceterum cum C. hos titulos quos nondum integros noverat ad Augusti principatum referret, non ab omni parte recte de eius aetate iudicare poterat. Nunc cum eum iam a. 47 haud leves partes in republica gessisse videamus (not. 1), vix post a. 75 natum statuemus, cum ille aliquanto minorem natu existimaverit. At quod iam C. dixit, Suidae non credendum esse de tempore, quippe qui Tiberii familiaritatem cum Potamone quae Augusti principatu fuisset perperam ad ipsius imperium rettulisset, id nunc omnium certissimum est habendum. Pater Potamonis Lesbomax philosophus vocatur in titulo alterius p. Chr. saeculi IG XII 2, 255: Ἀρ. Ἀρτεμισίαν — τὰν ἀπύγονον Ποτάμωνος τῷ νομοθέτῃ καὶ Λεσβώνακτος τῷ φιλοσόφῳ το[ν] εὐεργέτῃ[ν]. Confirmant hoc nummi cum inscriptione Λεσβῶναξ φιλόσοφος et Suidas Λεσβῶναξ Μυτιληναῖος φιλόσοφος —, πατὴρ Ποτάμωνος. Hinc Cichorius (Rom und Mytilene 65) recte collegit philosophum, a quo plane distinguendum multo recentiorum cuius Lucianus de salt. 69 mentionem faceret docuit Rohde Gr. Roman 341³, non minus perverse a Suida ad Augusti aetatem referri, quam filium ad Tiberii; alterum errorem ex altero natum esse videri. Utique Lesbomax

Φαινίου τοῦ Καλλί[π]ου³, Τέρφης⁴ Διοῦς, Ἡρώδης Κλέωνος⁵,
 Διῆς Ματροκλέους⁶, Δημήτριος Κλεωνόμου, | Κριναγόρας Καλλίππου⁷,
 Ζωίλος Ἐπιγένους λόγους ἐποιήσαντο, χάριτα φιλίαν συμμα|χίαν ἀνε-
 νεοῦντο⁸, ἵνα τε ἐν Καπετωλίῳ θυο[ί]αν ποιῆσαι ἐξῆι, ἃ τε αὐτοῖς |
 5 πρότερον ὑπὸ τῆς συγκλήτου συγχεωρημ[έ]να ἦν, ταῦτα ἐν δέλτῳ
 χαλκῇ | γεγραμμένα προσηλῶσαι ἵνα ἐξῆι⁹. περὶ τοῦτου τοῦ πράγ-
 ματος οὕτως | ἔδοξεν· χάριτα, φιλίαν, συμμαχίαν ἀνανεώσασθαι, ἄν-
 δρας ἀγαθοὺς καὶ φίλους προσαγορεύσαι, ἐν Καπετωλίῳ θυσίαν
 ποιῆσαι ἐξεῖναι¹⁰, ἃ τε αὐτοῖς πρό|τερον ὑπὸ τῆς συγκλήτου φιλάν-
 10 θρωπα συγχεωρημένα ἦν, ταῦτα ἐν δέλ|τῳ χαλκῇ γεγραμμένα προσ-
 ηλῶσαι ἐξεῖναι, ὅταν θέλωσιν· ἵνα τε Γάιος | Καῖσαρ αὐτοκράτωρ¹¹,

Ciceronis potius quam Augusti aequalis fuit. 3 Nomen Φαινίας apud
 Aeolenses usitatum fuisse hinc discimus, ut probabile sit scriptorem haud
 ignobilem Eresium sic potius quam Φανίαν vocatum fuisse, praesertim
 cum et apud Suidam legatur Φανίας ἢ Φανίης Ἐρέσιος et alibi ea scriptura
 passim inveniatur a Muellero FHG II 293 sane damnata. Cich. Idem
 haud improbabiler Phaeniam legati cognominis patrem illum Posidonii
 sectatorem fuisse conicit, de quo Diog. Laërt. VII 41 haec habet: καθ' ἣν
 Φανίας (leg. Φανίης) ὁ Ποσειδωνίου γνώριμος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ποσειδωνιέων
 σχολῶν, et ex Callippi avi nomine Phaeniam Crinagorae ποῦτᾶε (cf. not. 7)
 necessarium fuisse collegit. 4 Cf. IG XII 2, 366 Ζωσίμη Τερφίῳ.

5 Cf. IG XII 2, 287 ὁ δᾶμος Ἡρώδην Κλέωνος τὸν εὐεργέταν. Cl. 6 Pater
 IG XII 2, 291 ὁ δᾶμος Ματροκλεί τῷ Διονυσίῳ ἤρωι. Cl. Ipse legatus ser-
 vum puerum Erotā nomine, qui in illo itinere mortuus erat, in Oxeis
 (i.e. Echinadibus) insulis sepeliendum curavit, cuius monumento Crina-
 gorae amici epigramma Anth. Pal. VII 628 insculpsit. Etenim quod hic
 iam H. Grotius coniecerat, versum quintum sic legendum esse παιδὶ γάρ,
 ὃν τὸ μὲν Διῆς (βίης cod.) ὑπεθήκατο (ὑπεθήκατε cod.) βόλου, id iam post
 hunc titulum erutum omnino certum esse demonstravit C. 7 Poëta
 nobilissimus, cuius in epigrammatis manifesta itinerum publice susce-
 ptorum vestigia acute et accommodata ad persuadendum monstravit Cich.
 Rom 52sq. Idem monuit, hoc titulo everti eorum opinionem, qui illum
 ignobilem grammaticum vel ludimagistrum fuisse statuissent. 8 Per-
 peram pro ἀνανεώσασθαι incisum hoc statuit M. Sed ne infinitivo quidem
 plane legitima structura restituitur, quare nescio an ἀνεοῦντο tolerandum
 sit (cf. n. 674₁₈); imperfectum conatum restituendi significat, qui Roma-
 norum consensu et approbatione demum ad effectum perducitur.

9 Cf. Mommsen R. Staatsr. I³ 255sq. 10 Infra n. 797₃₁sq. de As-
 siorum ad C. Caesarem legatis haec leguntur: οἵτινες καὶ ὑπὲρ τῆς Γαίου
 Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ σωτηρίας εὐχόμενοι Διὶ Καπετωλίῳ ἔθυσαν τῇ
 τῆς πόλεως ὀνόματι. Cf. etiam n. 810₁₇. 11 Caesarem dictatorem signi-
 ficari nunc constat (not. 1), qua re expediuntur difficultates quae Cichorium
 de Augusto interpretantem torserunt.

ἐὰν αὐτῷ φαίνεται, τόπους χορήγια αὐτοῖς κατὰ τὸ | τῶν προγόνων
ἔθος ταμίαν μισθῶσαι κελεύσῃ ο[ὔ]τως¹² ὥς ἂν αὐτῷ ἐκ τῶν δη-
μοσίων πραγμάτων πίστεώς τε τῆς ἰδίας φαίνεται. ἔδοξεν.

12 ΟΠΩΣ corr. M.

Ariobarzanes III Cappadociae rex, c.a. 52/1—43. Athenis.
Or. 356.

Δ 765. Athanodori Rhodii opus, a. 41. Lindi in arce. Ed.
Blinkenberg Bull. Ac. Danemark 1905, 55 III. [Hi]

Φίλιπ[πο]ν Φιλίππου | καθ' ὁθεσίαν δὲ Ἀ|στουκράτεις 1 |
ἱερῇ Ἀθάνας Λιν[δίας] | καὶ Διὸς Πο[λ]ι[ε]ῶς καὶ Ἀρτάμιτος | Κεκοίας²,
ἐφ' οὗ ἡ εἰρήνη καὶ εὐετηρία ἐγένετο³. |

5 ἱερεὺς Ἀπόλλωνος | Πυθαῖος · | Σωσικλῆς Κλευξένου, | Σαράπιος · |
10 Ἐπαίνετος Ἀνιστράτου, | ἀρχιεροῦτας · | Πάμφιλος Θρασυλόχου, |
καθ' ὁθεσίαν δὲ Χαρμοῦλου, | Ἀρτάμιτος Κεκοίας · | Ἀριστείδας
15 Πausanία, | Διονύσου · | Ἀγαθόμβροτος Μνασιφάνεως, | Ἀπόλ-
λωνος Ὀλίου · | Ἀριστώνυμος Ἀριστωνόμου | τοῦ Ἀριστωνόμου |
20 Ποτειδάωνος · | Δωσίθεος Θεμιστοκλεῦς, | Ἀπόλλωνος | ἐς Κάμυνδον · |

Supra scripta sunt sacerdotis et uxoris nomina; infra utrumque tres nominum columnae et infra has singula pagorum columna; infra totum statuarii subscriptio. Columnas illas tres dextras omisimus quia cum sinistris congruunt. In basi statuas Philippi et Agauridis aeneas fuisse vestigia docent. 1 Integrum nomen in sacerdotum catalogo numerum CCCLXV, annum 44/3 tenere, biennio vero post, i.e. a. 42/1, ut mos apud Lindios fuisset, Dianae Cecoeae sacerdotio hominem esse functum, per litteras nuper monuit Kinch (cf. Bl. l.l. p. 64). Ki. 2 Diana a loco qui hodieque Ἐρημοκεκοία vocatur, in silvis prope Atabyrium sito denominata. IG XII 1, 883. De reliquis nominibus geographicis cf. IG XII 1 passim et tab. I III multis locis corrigenda; v. Gelder Gesch. Rhod. 212sq. de pagis Lindiis; Hiller ap. Kekuleium Echelos u. Basile 1905, 19; Kinch Fouilles de Vronlia 1914 (de situ Cattabiae et Brasi). 3 Haec non vana formula (sicut in annalibus fuisse videtur, unde habent lapides Delii IG XI 2, 108 (a. 279) 110. 111; Tenii IG XII 5, 895—908: ἐπὶ τούτων ἦν ὑγίεια, εὐετηρία, εἰρήνη similia (B. Keil Eirene, B. Sächs. Ges. 1916, 42), quibus fere respondere videtur Ephori illud famosum ap. Strab. XIII 623: κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν Κυραῖοι τὴν ἡσυχίαν ἔχον) sunt, sed ad pacem paullo antea factam referri debent; eandem si quis dixerit nota (8) catalogi n. 724 πανάγυρις μετὰ τὸν πόλεμον indicari posse, infitias ire nolumus. Anno 42 Cassius Rhodum devastaverat, deinde ipse ad Philippos victus erat; Antonius vero Myn-dum, Naxum, Andrum, Tenum Rhodiis donavit (v. Gelder Gesch. Rhod. 172). Exeunte igitur a. 42/1 cum sacerdotis statua dedicaretur, pacis huius memoria merito celebrata est.

- 25 Νικοφῶν Πανσανία, | Ἀπόλλωνος | Καρνείου· | Ἀγήςαρχος Ἀγ-
 30 σάρχου, | Λίνδου⁴ καὶ τῶν | ἄλλων ἡρώων· | Πολύχαρμος Πυ-
 θίωνος, | ἱεροθύται· | Σῶτος Σώσου, | Ζήνων Νικοτείμου, | Τιμό-
 35 πολις Ἀλεξιμβροτίδα, | καθ' ὑθεσίαν δὲ | Διοπιθεύς, | Δαμάγητος
 40 Εὐροστράτου, | Πολύχαρμος Πολυχάρμου, | -ιοι - Σωσισι[ρ]άτου, | Νι-
 καγόρας Νικαγόρα, | Βασιλίων Βασιλίωνος, | Παντακλῆς Ἀριστοφῶντος, |
 45 καθ' ὑθεσίαν δὲ | Παμφῶντος, | Σωσίνομος Σωσινόμου | τοῦ Σωσινό-
 μου, | Ἀρίστων Τιμαγόρα, | Σωσίπατρος Εὐφραντίδα, | Πασίχαρις Ἀρι-
 50 στοκράτης, | Ἀγήςαρχος Ἀγισάρχου, Τελέσαρχος Ἰσοδότου, |
 ἐπιστάται τοῖ χειροτονηθέντες ὑπὸ τοῦ δάμου· | Ἰδοκρίτος Δαματρίου, |
 55 Φύλων Ἀρχιτείου |
 στεφανωθέντα ὑπὸ τῶν δάμων τῶν ἐν Λινδίᾳ πόλει· | Λαδαρμίων,
 Βρασίων, Κατ[α]β[ί]ων, Πεδιέων, | Λινδοπολιεῖται, Καμυ[ν]δίων,
 Παγίων, Νεττιδᾶν, | Κλασίων, Ἀργείων, Βουλιδᾶν, Δρυσειτᾶν |
 60 εὐσεβείας ἕνεκα τᾶς ποτὶ τοὺς θεοὺς καὶ ἀρετᾶς καὶ εὐνοίας καὶ
 φιλοδοξίας τᾶς εἰς αὐτοὺς | θεοῖς. |
 Ἀγαυρίδα | Ἡροδότου | (cf. not. in it.).
 129 Ἀθανόδωρος Ἀγηςάνδρου Ῥόδιος⁵ ἐποίη[σε].

4 Cf. Chronicum Lindium (n. 725) B I Λίνδος φιλέων, ἃν οὐδεὶς ἐδύνατο γνῶμειν ἐκ τίνος ἐστί, ἐφ' ᾧ ἐπεγέγραπτο· Λίνδος Ἀθάναι Πολιάδι καὶ Διὶ Πολιεῖ, ὡς ἱστορεῖ Γόργων ἐν ταῖς δ' τῶν περὶ Ῥόδον -- 5 Nobilis Lindius cum fratribus Laocoontis signum fecerat, postea Titi imp. curis, ut Foerster coniecit, Romam translatus: Plin. n. h. XXXVI 37: *in Laocoonte, qui est in Titi imperatoris domo, opus omnibus et picturae et statuariae artis praeferendum. ex uno lapide eum ac liberos draconumque mirabiles nexu de consilii sententia fecere summi artifices Hagesander et Polydorus et Athenodorus Rhodi.* Pater c.a. 75 a. Chr. in catalogo IG XII 1, 46₁₆ est: [Ἀγίης]ανδρος Ἀγης[α]νδρου [τοῦ] Ἀθανοδ[ω]ρο[υ]. Ipse Athanodorus et frater artis fama clari in ipsa patria summum Minervae sacerdotium nacti sunt: a. 24/3 Ἀθανόδωρος Ἀγηςάνδρου καθ' ὑθεσίαν δὲ Διονυσίου, a. 23/2: Ἀγίηςανδρος Ἀγηςάνδρου καθ' ὑθεσίαν δὲ Δαμινέτου. Iam antea Athanodorus statuae honorem a Lindiis acceperat (Arch. Jahrb. IX 34; IG XII 1, 847): Λίνδιοι ἐτίμασαν Ἀθανόδωρον Ἀγ[ι]ςανδρ[ου] καθ' ὑθεσίαν δὲ Διονυσίου ἐπαίνῳ χρυσέῃ στεφάνῳ καὶ εἰκόνι χαλκείᾳ — δεδῶκαντι δὲ αὐτῷ καὶ ἀναγορεύειν τᾶνδε τᾶν τιμᾶν εἰς τὸν δεῖ χρόνον καὶ προσεῖριαν ἐν τοῖς ἀγῶσι — καὶ εἰτησεν ἐν ἱεροθύσει καὶ στεφαναφορίᾳ ἐν ταῖς παναγύρεσι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν αἱ ἀγωνοῦντες Λίνδιοι, — καὶ τᾶν τιμᾶν ἀναγορεύσει εὐσεβείας ἕνεκα τᾶς ποτὶ τοὺς θεοῦς καὶ ἀρετᾶς καὶ εὐνοίας καὶ φιλοδοξίας ἃν ἔχων διατελεῖ εἰς τὸ πλεῖθος (sic!) τὸ Λινδιῶν καὶ εἰς τὸν σύμπαντα δᾶμον. De aliis Athanodori basibus cf. Foerster Arch. Jahrb. VI 1891, 177; XXI 1906, 1 al.; Klein Gesch. gr. Kunst III 304/26; Foerster N. Jahrb. 1914, 686.

Cleopatrae et Ptolemaei Caesarionis honores, a. 42. Or. 194. Thebis in Aegypto (paullo recentius, nempe anni 41, est decretum Hera-cleopolitanum: Lefébvre Mél. Holleaux 1913, 103).

Δ766. Anaxenor citharoedus, c.a. 41. Magnesiae ad Mae-andrum in theatro, nunc Berolini. Vidit Strabo (not. 1); edd. Hiller Ath. Mitt. XIX 1894, 14, 5; Kern I. Magn. 129, tab. VI. Cf. Diels Anon. Londi-nensis (Suppl. Aristotel.) XII; Preger IG metr. 191. [H]

[ή] βουλή καὶ ὁ δῆμος | [Ἀνα]ξήνορα Ἀναξικράτους | [κιθα]ρωδὸν διὰ τε
5 τὴν ἰδίαν | [αὐτ]οῦ ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν | [ἐν τῷ ἐπι]γδεύματι ὑπεροχὴν. |
[ἦτοι μὲν] τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰδοῦ
[τοιοῦδ' οἷο]ς ἔδ' ἐστί, θεοῖς ἐναλίνκιος αὐδῆ.

Strab. XIV 648. ἄνδρες δ' ἐγένοντο γινώριμοι Μάγνητες. — Ἀναξήνορα δὲ τὸν κιθαρωδὸν ἐξῆρε μὲν καὶ τὰ θεάτρα, ἀλλ' ἔτι (ἔτι Kramer) μάλιστα Ἀντωνίους, ὅς γε καὶ τεττάρων πόλεων ἀπέδειξε φορολόγον (ut Artaxerxem superaret, qui, si Thucydidi I 138, 5, non Neanthi nec Phaeniae ap. Plut. Them. 29 fidem habemus, tres Themistocli urbes dederat, in iis Magnesiam), στρατιώτας αὐτῷ συστήσας (a. 41, cf. Drumann Gesch. Roms I² 284; Plut. Ant. 24). καὶ ἡ πατρίς δ' ἱκανῶς αὐτὸν ἠῤῥησε, πορφύραν ἐνδύσασα, ἱερῶμενον τοῦ Σωσιπλόλιδος Διός (cf. n. 589), καθάπερ καὶ ἡ γραπτὴ εἰκὼν ἐμφανίζει ἡ ἐν τῇ ἀγορᾷ. ἔστι δὲ καὶ χαλκῇ εἰκὼν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐπιγραφὴν ἔχουσα, ἦτοι — αὐδῆ. οὐ στοχαζάμενος δὲ ὁ ἐπιγράψας τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ δευτέρου ἔπους παρέλιπε, τοῦ πλάτους τῆς βάσεως μὴ συνεξαρχοῦντος· ὥστε τῆς πόλεως ἀμαθίαν καταγινώσκειν παρέσχε διὰ τὴν ἀμφιβολίαν τὴν περὶ τὴν γραφὴν, εἴτε τὴν ὀνομαστικὴν δέχοιτο πτώσιν τῆς ἐσχάτης προσηγορίας, εἴτε τὴν δοτικὴν· πολλοὶ γὰρ χωρὶς τοῦ ἰ γράφουσι τὰς δοτικὰς καὶ ἐκβάλλουσι γε τὸ ἔθος φυσικὴν αἰτίαν οὐκ ἔχον. Cf. Sext. Emp. adv. gramm. p. 68, 173 Fabr.: οὐδὲν γὰρ βλαπτόμεθα, ἐάν τε σὺν τῷ ἰ γράφωμεν τὴν δοτικὴν πτώσιν, ἐάν τε μὴ (c.a. 200 p. Chr. Nachmanson Laute u. Formen d. magnet. Inschr. 59, 3). Ipsa Odyssea 14 αὐδὴν exhibet. Eustathius vero (Od. 1612, 34) Strabone obiter lecto Anaxenorem pictorem fecit: Ἀναξήνορος γοῦν τοῦ Μάγνητος γραπτὴ τίς φασιν ἦν εἰκὼν ἔχουσα εἰς αἰδοῦν τινα ἐπίγραμμα, cuius errorem nostrates viri doctissimi secuti sunt. — Statua num iam ante a. 41 in theatro posita sit, dubium est; immo eodem tempore in foro, ubi Iovis Sosipolidis templum erat (n. 589), sacerdotem, in theatro cantorem celebravisse videntur, praesertim cum tales honores simul decretos esse doceat exemplum saeculi alterius I. Magn. 92a₁₂: ἀνα-γραφῆναι δὲ καὶ τότε τὸ ψήφισμα ἐς στήλῃν λιθίνην καὶ στήσαι παρὰ τὴν εἰκόνα τὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ εἰς τὸ βῆμα [τῆς εἰκόνος τῆς ἐν τῷ θεάτρῳ. Nihil igitur obstat quin ad ipsum annum 41 quo Antonius praesens fuerit, omnes honores referamus.

Herodes Iudaeae rex, a. 37/4. Athenis; Or. 414.

Δ 767. Silani proquaestoris honores, c.a. 33. Athenis. Ed. Dittenberger IG III 568, cf. Mommsen Eph. Ep. I 151; Prosop. Imp. R. II 246, 549; Drumann-Groebe Gesch. Roms IV² 54³. [H]

τὸ κοινὸν Βοιωτῶ[ν] | Εὐβοέων Λοκρῶ[ν] | Φωκέων Δωριέων | Μάρκον
Ἰούνιον | Μάρκου υἱὸν Δέχμου | υἱὸν Σειλανὸν | ἀντιταμίαν¹ σωτῆρα |
καὶ εὐεργέτην | γενόμενον θεοῖς.

De Graecorum foederibus quae post Corinthum deletam fuerint, vide n. 684⁶. 770⁴. 1 M. Iunius Silanus annis 34—32 (Groebe) Antonii quaestor pro consule erat (nummi *M. Silanus Aug. q. pro cos.*), ante pugnam Actiacam ad Caesarem transiit. Plut. Ant. 59.

Antiochi I Commagenes regis monumenta, ante a. 31. Or. 383; cf. 384—402. Norden Kunstprosa² 140. 918; v. Wilamowitz Gr. Lit.³ 169.

VI.

A pugna Actiaca ad Iustinianum.

768. Augusti epistula ad Mylasenses, a. 31 a. Chr. Mylasis, nunc Parisiis. Edd. LeBas-Wadd. III 441; Froehner Inscr. Gr. du Louvre 72 (Viereck Serm. Graec. VI; Syll.² 350). [Ht]

a Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ θεοῦ Ἰουλίου | υἱὸς ὑπατός τε τὸ τρίτον καθεσ|τα-
5 μένος¹ Μυλασέων ἄρχουσι βου|λῇ δῆμωι χαίρειν· εἰ ἔρρωσθε κ[α]λλῶς
ἂν ἔχοι· καὶ αὐτὸς δὲ μετὰ τ[οῦ] | στρατεύματος ὑγίαινον. κα[ὶ] πρό-
τερον μὲν ἤδη περὶ τῆς κατ[ασχοῦ]σης ὑμᾶς τύχης προσεπέ[μψατέ] |
10 μοι, καὶ νῦν παραγενομένων[ν τῶν] | πρεσβευτῶν, Οὐλιάδ[ου] --]

b --ς τῶν πολεμίων παῖσαι καὶ πρατ[η]θε[ί]σης τῆς πόλεως², πολλοὺς
μὲν αἰχμαλώτο[υ]ς | ἀποβαλὶν πολίτας, οὐκ ὀλίγους μὲν φονευσθ[έ]ν[τας],
15 τινὰς δὲ καὶ συνκαταφλεγέ[ν]τας τῇ πόλει[ι], | τῆς τῶν πολεμίων ὁμό-
τητος οὐδὲ τῶν | ναῶν οὐδὲ τῶν ἱερῶν τῶν ἁγιωτάτων ἀ|ποσχομένης·
ὕπέδιδξαν δὲ μοι καὶ περὶ | τῆς χώρας τῆς λελεηλατημένης καὶ τῶν |
20 ἐπαύλεων τῶν ἐμπερησμένων, ὥστε ἐμ | πᾶσιν ὑμᾶς ἡτυχηκεῖναι·
ἐφ' οἷς πᾶσιν συνε[ί]δον³ παθόντας | ταῦτα πάσης τειμῆς καὶ χάρι[τος]
ἀξίους ἄνδρας γενομένους ὑμᾶς πε[ρὶ] Ῥωμαίους --]

1 Post pugnam Actiacam (d. II m. Sept. a. 31), cum Caesar Sami con-
sedisset (Sueton. Aug. 17), hanc epistulam datam probabiliter coniecit W.

2 Haec ad Labieni Parthorumque incursionem a. 40 factam (LeBas-
Wadd. III 242⁴³) spectant. W. De Mylasensium, quibus Hybreas persua-
serat ut fortissime resisterent Labieno, per illa tempora sorte cf. Strabo
XIV 660. 3 Suppl. Dttb.

769. Achaei Augustum honorant, a. 31—27 a. Chr. Olympiae. Ed. Dittenberger I. Olymp. 367 (Syll.² 351). [Ht]

τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν | Αὐτοκράτορα Καίσαρα θεοῦ υἱόν¹ | ἀρετῆς
5 ἔνεχεν καὶ εὐνοίας | ἧς ἔχων εἰς ἀτό² διατελεῖ, | Διὶ Ὀλ(υ)μπίῳ.

1 Titulus neque ante 40 exaratus propter praenomen imperatoris,
neque post 27 a. Chr. quia deest cognomen Augusti. 2 Sic inde ab
anno 74 ac praecipue quidem Augusti aetate frequenter scribitur in titulis
omnium regionum. Attica exempla congessit Meisterhans Gr. att. Inscr.³
154, 5.

Δ 770. Diodorus, sacerdos Delphicus, a Lacedaemoniis (A) et Doriensibus (B) honoratur, c.a. 29. In monumento marmoreo Diodori Delphis posito (seu in tabula permagna cymatio ornata). Ed. Pomtow Klio XV 35, n. 55 (IG V 1, p. XXI n. 1566) et n. 58. [Pw]

A. Lacedaemoniorum decretum.

ἄρχοντος Πολεμάρχου¹].

[A]κεδαιμονίων ἔφοροι καὶ ἡ πόλις Δελφῶν τοῖς ἄρχουσι καὶ ταῖς πόλιν χαίρειν. τοῦ γεγενημένου ὑφ' ἡμῶν δόγματος [Διοδώρῳ] Δωρο-
 5 θεοῦ τῷ ὑμετέρῳ πολίται ἀποστέλλομεν ὑμῖν τὸ ἀντίγραφον. —
 ἐπεὶ Δι[δωρος Δωροθέου² Δελφός] ἄνθρωπος καλὸς καὶ ἀγαθὸς καὶ
 εὖνους [διακείμενος ποτὶ τὸν δᾶμον ἡμῶν χρείας τε παρέρχεται
 [ἐμ παντὶ καιρῷ πᾶσι] τοῖς ἐντετευχόσιν αὐτῷ τῶν ἀμ[ετέρων πολι-
 τῶν, σπουδᾶς] καὶ φιλοτιμίας οὐθὲν ἐλλείπων κα[ὶ -- παρακληθεῖς]
 10 ὑπὸ πλειόνων τῶν ἀμετέρων πολ[ιτῶν -- ἀπέσταλκεν ποτὶ] τὸν ἀμέ-
 τερον δᾶμον τοὺς καλο[ύς --] καὶ ποιῶντας ἐμ παντὶ καιρῷ τ[ὸ--]

B. Decretum Doriensium.

-- ΣΛ³ | Χαριγένης ὁ δωρι[αρχέων⁴ τοῦ κοινοῦ τῶν Δωριέων] | ἐγ
 Μαιτροπόλεως Δ[ελφῶν τοῖς ἄρχουσι καὶ ταῖς] πόλιν χαίρειν. τῶν
 5 ὁδεομένων τιμῶν ὑπὸ τοῦ κοι[νοῦ τῶν Δωριέων Διο[δώρῳ² Δωρο-
 θεοῦ τῷ ὑμετέρῳ] πολίται ἀπεστάλκαμεν ὑμῖν τὸ ψάφισμα ἀντιγε]-
 γραμμένον. δωριαρχέον[τος Χαριγένεος? τοῦ Ἀλέ]ξανδρος, γραμμα-
 τεύοντος τῆς βουλᾶς Καφ[ι?]σία τοῦ Εὐξ[ι]θέου Βοαίου, ἔδοξε ἐν ταῖς
 10 ἀλίσαις | τοῖς Δωριείοις πάντοις, δεδ[ό]σθαι ὑπὸ τοῦ κοι[νοῦ τῶν Δω-
 ριέων Διοδώρῳ Δωρ[οθέου Δελφῶν καὶ ἐκ] γόνοις ἰσοπολιτε[ῖαν, ἐπι-

Ex permultis decretis in hoc monumento per columnas incisus sex servata sunt, quorum repetimus tit. A, quod archontis nomen praebet, et B quia unum Doridis psephisma est quod aetatem tulit. Vs. 1 in A et B in cymatio perscripti inscriptionem continent. 1 Intellegendus est

δ. Πολέμαρχος (I) Δάμωνος (I) c.a. 29, non nepos cognominis Πολέμ. (II) c.a. 17 p. Chr. Polemarchus I praeterea recensetur: senator a. 54 et 36; vicarius sacerdos a. 29 et 20; sacerdos (in sacerdotio XXII et XXIII) ab a. 17 ad a. 1. Cf. Delph. Chronol. R-E IV 2659 not. 2. 2 Diodorus Dorothei f. praeterea recensetur: senator a. 48; vicarius sacerdos ab a. 31 ad 27; archon a. 25; sacerdos a. 20; cf. Delph. Chron. l.l. 3 V. 1 in cymatio incisus.

4 Memoria dignum videtur quod praeter maius quoddam commune Βοιωτῶν Εὐβοέων Λοκρῶν Φωκέων Δωριέων (n. 767, c.a. 33), de quo cf. Swoboda Staatsalt. 294, etiam Δωριέων κοινὸν (vs. 11. 15) separatim eodem fere anno exstabat. δωριαρχέοντος etiam legitur a. 162, W-F 365, et a. 160/59 in tit. a Cytiniensibus Delphis inciso n. 668₁₂, ubi de Doriensium suffragio Amphictyonicum agitur.

νομίαν⁵, [γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτη]σιν, ἀσφάλειαν καὶ πολέμου καὶ εἰ-
 [ράνας, καὶ τᾶλλα]| πάντα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέν[οις δίδεται]|
 15 παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Δωριέων. ἔγγ[υοι προξενίας]| Λαμπρίας Ξενύτα,
 Φοιβίδας Τιμο[κλέος, Ξενύτας?]| Λαμπρία. ××××× ἐπὶ ἄρχοντος⁶
 [Πολεμάρχου? 1]| <Λ' ΝΟ --

5, *Weide- oder Hütungsrecht*, cf. n. 534⁴ (Br. Keil Anon. Arg. 312 not.; Hiller Klio XV 41). 6 Videtur nota temporis a Delphis subscripta, nisi de initio tit. novi cogitare mavis. V. 18 per ἐκθεσιν scriptus.

Δ771. Astrologus Romanus a Delphis laudatur, c.a. 29. In monumento ante opisthodomum templi. Ed. Pomtow Klio XV 39, n. 61.

[Pw]

[ἐ]δοξε τῇ πόλει τῶν Δελφῶν· ἐπεὶ Ἀ[- 15 1 -]λου Ῥωμαῖος, | ἀστρο-
 λόγος¹, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐνθα[μήσας ποθ' ἀμὲ ἐπιδείξεις ἐποιή]σ[ατο
 σχολᾶς καὶ πλείονας ἐν τῷ γυμνασίῳ ἀμέρας - 12 1 -]| μεγαλείως,
 5 ὅπως οὖν καὶ ἡ πόλις φαῖ[νεται τιμέουσα τοὺς καλοὺς τῶν]| ἀνδρῶν,
 δεδόχθαι τῇ πόλει τῶν Δελφ[ῶν, ἐπαινέσαι Ἀ- 14 1 -]λου Ῥωμαῖον,
 ἀστρολόγον, καὶ δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκρόνοις ἀτέλειαν, | προξενίαν,
 προμαντείαν, ἀσουλίαν, προδ[ικίαν, προσδ[ριάν ἐμ πᾶσι τοῖς]| ἀγῶνι-
 οῖς ἡ πόλις τίθητι, καὶ τᾶλλα τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις]|
 προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλις ὅ[πάρχει. ἄρχοντος Π[ολεμάρ]-
 10 χου², βουλευόντων Σελεύκου τοῦ Βαβύλου, Ἀντιφίλου τοῦ Γοργίλου].

De aetate cf. not. 2. 1 Anno quidem 33 Romae Ἀγρίππας -- τοὺς
 ἀστρολόγους τοὺς τε γόητας ἐκ τῆς πόλεως ἐξήλασεν (Dio Cass. XLIX 43), sed
 antea Apolloniae cum Octaviano idem Theagenem mathematicum de
 horoscopica consuluerat, cf. Suet. Aug. 94. De astrologis tum florentibus
 cf. R-E II 1818. 2 Cf. n. 770¹.

772. Thrasyclus Atheniensis hieromnemo a Delphis lauda-
 tur, a. 26/5. In pariete meridionali thesauri Attici, in ordine lapidum
 quarto super euthynteriam. Ed. Couve Bull. Hell. XVIII 1894, 90, n. 12
 (Syll.² 719; Michel 266; GDI 2729; Colin Culte d'Apoll. Pyth. 163, n. 65 =
 Bull. XXX 1906, 324 = Fouill. III 2, n. 67 et Add. p. 294). Cf. Pomtow
 Philol. LIV 1895, 221.

[Pw]

ἄρχον[τος] ἐν Ἀθήναις Ἀρχιτίμ[ου]¹, τῷ ἐρομνήμονι Θρασυκλ[ε]ῖ

1 Annum Pythicum 26 definivi l.l. et Delph. Chron. R-E IV 2659, cum
 Kirchner (Rh. Mus. LXXX 391, 1 et Goett. GA 1900, 478, 1) a. 30 praetulisset.
 At cum nunc de sacerdotio XXI constet, quo Antigenes Archiae f. Delphus
 (v. 9) et ante eum Menes et alii archontes erant, ille ab a. 26 non pro-
 moveri potest. Idem Architimus in tetradrachmis Atticis PA 2567.

Ἀρχικλέους² Ἀθηναίῳ Λακιάδῃ. ἐπειδὴ Θρασυκλῆς Ἀρχικλέος
 Ἀθηναῖος | ἱερομναμ[ν]ήσας καὶ ἐπιδα]μήσας ἐν τὰν πόλιν ἀμῶν τὰς
 [τε] θυσίας τὰς ὑπὲρ τοῦ δάμου τοῦ Ἀθαναίων ἔθυσσε κατὰ τὰ πάτρια,
 τὰν τε παρεπιθαιμῖαν ἐ[ποιή]σατο καλὰν καὶ εὐσχήμονα, τοῦ τε ἀγῶ-
 [νος] τῶν Πυθίων συντελειμένου ἔκρινε³ εὐσεβῶς καὶ δικαίως, εὐ-
 νόως τε τυγχάνει | διακείμενος τὰ ποτὶ τὰν πόλιν ἀμῶν, ἀγωνισά-
 μεν[ός τ]ε ἐν ταῖ ἰδίᾳ πατρίδι τραγωδίᾳ καινῇ⁴ καὶ νικάσας ἐστρα-
 5 νωσσε τὸν δᾶμον ἀ[μ]ῶν⁵, ×× ἀγαθὰί τύχαι, δεδύχθαι ταῖ πόλει τῶν
 Δελφῶν, ἐπαινέσαι Θρασυκλῆν Ἀρχικλέος Ἀθηναῖον τὸν ἱερομνάμονα,
 καὶ δεδύσθαι αὐτῷ παρὰ τὰς πόλιος, αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις, προσέναν,
 [πρ]ομαντείαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν, |
 προσδρίαν ἐμ πᾶσιν τοῖς ἀγῶνοις οἷς ἡ πόλις τίθ[ησ]ιν, καὶ τᾶλλα
 τίμια ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐερ[γέ]ταις ὑπάρχει. | ἀνα-
 γράψαι δὲ τόδε τὸ ψάφισμα ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπ[ό]λλωνος τοῦ Πυθίου.
 ἄρχοντος Ἀντιγένους τοῦ Ἀρχία¹, μηνός Ἡρακλείου⁶, [βου]λευόν]-
 των Φιλλέα τοῦ Δαμένεος, Ἀθανίωνος τοῦ Κλ[εο]ξενίδα.

2 Stemma familiae inde ab a. 232 delineavit Kirchner PA 2501.

3 Ex hieromnemonibus electi sunt arbitri ludorum Pythiorum.

4 Etiam postremis a. Chr. n. saeculis novas tragoedias in scaenam mitti solitas constat, cf. Syll.² 699. Ceterum duobus modo mensibus ante hoc decretum (not. 6) Athenis magna Dionysia fuisse, ad quae sine dubio illa Thrasyclis victoria referenda esset, monui l.l. 5 Delphorum civitati id gratificatus est, ut suo loco illam tanquam victorem corona ornari iuberet. 6 Undecimus m. Delphicus, respondens Atheniensium Thargelioni (Maio).⁴ Ter igitur Thrasycles hoc anno Delphis adfuit: bis hieromnemo in pylaeis autumnali (Pythiis, not. 3) et verna (m. Febuario), tertium (brevis post victoriam Dionysiis Athenis reportatam, not. 4) m. Maio quo proxenus factus est. Manifesto enim errore contendit Co. Culte 172, hoc decretum plus septem mensibus serius esse factum (!) et ad tempus Pythiorum spectare, quibus etiam dodecais sit missa. Immo nulla alia causa, cur Thrasycles tertium advenerit, cogitari potest, quam quod ipso m. Maio dodecaidi, quam ab eo inter alios huc adductam esse tit. 773⁷ comprobatur, interfuit; cf. etiam n. 696 not. init. p. 301.

Δ 773. Pompa Dodecais ab Atheniensibus Delphos missa initium cepit a. 26/5. In latere meridionali thesauri Attici. Duo exempla servata: alterum brevius (in ordine lapidum quarto) ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 709 (Colin Culte d'Apoll. 150, n. 57bis; Bull. XXX 1906, 309; Fouill. III 2, n. 60); alterum plenius (in ordine octavo) ed. Colin Culte 148, n. 57 cum fig. 30 (Bull. Hell. XXX 1906, 310 = Fouill. III 2, n. 59). Verba quibus exemplar prius caret lineolis subduxi. [Pw]

[ἀγ]αθῇ τύχῃ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθη[να]ίων. ἐπὶ ἄρχοντος | ἐν Δελφοῖς Ἀντιγένοῦ¹, Ἀθήνησι δὲ Ἀρχιτίμου¹, οἷδε ἡγαγον τὴν δωδε|κῆδα². ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Εὐκλῆς Ἡρώδου³ Μαραθῆνιος, ἐξηγητῆς ὁ πυθό|χρηστος ἐξ Εὐπατριδῶν Πολύκριτος⁵ Πολυχάρμου Ἀζηνιεύς, ἐξηγητῆς ἐξ Εὐπατριδῶν ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου καθεσταμένος Διότιμος Διοδώρου Ἀλαιοῦς, κῆρυξ τοῦ | Ἀπόλλωνος καὶ ἱερεὺς Ἑρμοῦ Πατρώου ×× Κηρύκων Γόργιππος Εὐδήμου Μελιτεῦς, | ἱερομνήμων Θρασυκλῆς Ἀρχικλέους⁴ Λακιάδης, ×× μάντις Ἀρχικλῆς Θρασυκλέους Λακιάδης⁵, Λυσίας Παραμόνου Λακιάδης.

In locum *Pythaidum* quae medio saec. I cessaverunt (cf. p. 301), auspiciis ut videtur Augusti pompa multo minor Dodecais inde ab a. 26 ab Atheniensibus Delphos mittitur; cuius pompae quinque fere exempla ad imperium Augusti (a. 26 et circa annos 17, 11, 7, 3), duo ad Domitianum pertinent (c. a. 85 et 98). Pariter pompa Attica Delum missa eadem aetate nomen Dodecais accepit (Fouill. III 2, p. 69²). Sicut Pythaides etiam Dodecais Delphis comparent annis quidem incertis, sed eodem mense quo illae, sc. m. Heracleo (Maio), de quo cf. n. 772⁶ et n. 696 not. init. p. 301. Magistratus Attici qui Dodecais adduxerunt (ἱερεὺς τ. Ἀπόλλωνος, ἐξηγηταί, κῆρυξ κτλ.) omnes διὰ βίου muneribus funguntur excepto hieromneme, qui in annum nominatur; sed hic quoque quinquaginta annis post διὰ βίου creatur, cf. n. 795 B₅. 1 Cf. n. 772¹. 2 Duodecim victimas,

e quibus prima bos est; nam in aliis Dodecaidum titt. legimus τὴν δωδεκῆδα πρωτοβοίαν (Fouill. III 2, n. 63), τὴν δωδεκ. βούπρωρον (ibid. n. 65), τὴν τῆς δωδεκῆδος βούπρωρον θυσίαν (ibid. n. 66₁₈). Cf. Hesych. s.v. δωδεκῆδα· θυσίαν τὴν ἐκ δώδεκα ἱερείων et n. 604₉ ἐκατόμβαν βούπρωρον et δωδεκαῖδα βούπρωρον. Co.

3 Erat inter maiores Herodis Attici, cuius familia hoc sacerdotium hereditarium possidebat. Ipse Eucles quadraginta fere annos sacerdos recensetur: inde ab a. 42/38 (Fouill. III 2, n. 57) ad a. 3 (ibid. n. 64), quem sequuntur filius Πολύχαρμος Εὐκλέους Μαραθ. (IG III 647) et nepos Τι. Κλ. Ἰκπαρχος Μαραθ. a. 85/98 p. Chr. (Fouill. III 2, n. 65/66); hic avus erat Herodis Attici. Co. 4 Idem a Delphis laudatur n. 772, ubi cf. n. 2 et 6. 5 Filius hieromnemonis proxime praecedentis.

Δ 774. Statuae Claudii Marcelli, nepotis Augusti, Delphica (A) et Tanagraea (B), a. 23. — A. Delphis in bathro calcario ante porticum Atheniensem. Ed. Haussoullier Bull. Hell. VI 1882, 449, n. 78. — B. Tanagrae in plintho humili. Ed. id. ibid. III 1879, 386, n. 36 (IG VII 571). Eidem bathro antea aut postea alia statua (Lysimaches) imposita (IG VII 564). [Pw]

A ἡ πόλις τῶν Δελφῶν Μάρκελλον Κλαύδιον¹ τὸν ἐατῆς² πάτρωνα.

1 Dttb., quem fugerat tit. A, in medio relinquendum censuit, quis esset hic Tanagraeorum patronus, quia illis temporibus (altera parte

B [ή βου]λή [καὶ ὁ] ῥ[η]μος Μάρχο[ν Κλαύδιον¹, | Γαίου³] υἷόν, Μάρ-
κελλον ἀρετῆς ἔ[νεκα | καὶ] εὐνοίας, τὸν ἑαυτῶν πάτρωνα.

saec. I) permulti M. Claudii Marcelli Romae fuissent et praenomen pater-
num omissum esset. At si illa aetate statuae cuidam a Graecis positae
nihil subscriptum videmus nisi Μάρκελλον Κλαύδιον (tit. *A*), dubium non
est, quin clarissimus ille iuvenis sit intelligendus, qui nepos generque
Augusti fine a. 23 Baiis mortuus est et complurium urbium patronus pro-
clamatus erat (e.g. Pompeiorum CIL X 832), cf. R-E III 2767. Rationes
quasdam inter Marcellum et urbes Graecas intercessisse evincitur nar-
ratione ap. Dion. Cass. LIV 3, 2 servata: Μάρκου τέ τινος Πρίμου αἰτίαν
ἔχοντος ὅτι τῆς Μακεδονίας ἀρχῶν Ὀδρύσαις ἐπολέμησε, καὶ λέγοντος τοτὲ μὲν τῇ
τοῦ Αὐγούστου, τοτὲ δὲ τῇ τοῦ Μαρκέλλου γνῶμῃ τοῦτο πεποιηκέναι κτλ. Augustus
quidem negavit, Marcellus vero brevi ante mortuus erat annum vicesimum
agens; facta enim haec sunt a. 22. Bellum igitur a Primo, praetore
Macedoniae, susceptum necnon statuae *A* et *B* anno proxime antecedenti
vindicanidae sunt. 2 De hac forma alteri potissimum parti saec. I
propria cf. Ruesch Delph. Gramm. 136. 3 Supplevi.

Δ775. Apollonius Aegirates, magister liberorum, Delphis
laudatur, c. a. 15. In pariete septentrionali thesauri Siphniorum (in
orthostata). Ed. Bourguet Fouill. III 1, n. 223. [*Pw*]

ἀγαθὰ τόχαι. | Δελφοὶ προξενίαν ἔδωκαν Ἀπολλωνίῳ Διονυσίου Αἰγι-
ράτῃ¹ παιδεύσαντι Δελφῶν υἱούς, καὶ ἐπιδείξεις² ποιησαμένῳ, καὶ
φανέντι ἀγαθῷ | ἐν τε ταῖ διδασκαλίαι τοῦ μα×××θήματος καὶ
5 ταῖ τοῦ βίου ἀναστροφῇ. | ἔδοξε οὖν τῇ πόλει τῶν Δελφῶν, δεδόσθαι
Ἀπολλωνίῳ προξενίαν τε καὶ ἱσοπολιτείαν καὶ γὰρ καὶ οἰκίας ἐνκτησιν
αὐτῷ τε | καὶ ἐκγόνους αὐτοῦ καὶ τᾶλλα τίμια ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις
προξένοις καὶ εὐεργέταις³ τὰς πόλιος Δελφῶν ὑπάρχει. ἐδόθη ἃ
προξενία | ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Διονυσίου⁴ τοῦ Ἀστοξένου, βουλευόν-
10 των δὲ Κλέω[φο]ς τοῦ Νικία, Εὐκλέους τοῦ Ἄρχωνος.

1 Quoniam Delphis alii Aegirates musici (citharoedi) a. 160, n. 660, et
Pheneates musici a. 118, n. 703 ἐπιδείξεις ἐποίησαντο necnon hi διδασκαλίαν
τῶν παίδων ἐποίησαντο ᾄδῳ, etiam Apollonius pueros arte musica in-
struxisse videtur. Titulum igitur addas ap. Ziebarth Gr. Schulw. 123. De
orthographia antiqua Αἰγιδράτῃς B. confert Wilhelm. AEMOest. XV 1892, 119
et vituperat tit. male redactum: προξενίαν ἔδωκαν, .. δεδόσθαι προξενίαν, ..
ἐδόθη ἃ προξενία. 2 Cf. Ziebarth l.l.² 18. 3 Hoc est exemplum recen-
tissimum formulae usitatissimae ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξ. καὶ εὐεργ.; abhinc
usurpatur ὅσα τοῖς καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσι. B. 4 Archonti Dionysio II
(τὸ α') annum fere 15/4 tribui Delph. Chron. R-E IV 2661.

776. Agrippa ab Iliensibus honoratur, a. 14/3 a. Chr. Prope *Eski-Atschi-Kioei* in vicinia Ilii novi. Edd. Hunt in Walpolii Mem. p. 106 (CIG 3609; Syll.² 352); cf. Brueckner ap. Doerpfeldium Troia und Ilion 471, 66. [Hi]

Μάρκον Ἀγρίππαν¹, τὸν συγγενέα | καὶ πάτρωνα τῆς πόλεως καὶ | εὐεργέτην, ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν θεὸν² | εὐσεβείᾳ καὶ ἐπὶ τῇ πρὸς τὸν
5 δῆμον | εὐνοίᾳ.

1 M. Agrippam L. f. cos. 37. 28. 27 Augusti imperio per decennium (23—13) Syriae provinciae praefuisse constat (Cass. Dio LIII 32, 1. LIV 28, 1). At utrum eodem tempore etiam in provinciis senatoriis orientis, maxime in Asia, proconsulare imperium habuerit necne ambigitur. Iosephus sane orientalem imperii partem omnem eius curae mandatam fuisse narrat (Ant. XV 350 πέμπεται δὲ Ἀγρίππας τῶν πέραν Ἰονίου διάδοχος Καίσαρος. XVI 86 Ἀγρίππου — ἀνιόντος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τὴν διοίκησιν τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας δεκαετῇ γεγενημένῃ). At Waddington Fastes prov. As. 88, 54 monuit ante annum 16 nullum reperiri in Asia provincia eius administrationis vestigium. Quare aut ab hoc demum anno aut certe altero modo quinquennio (18—13) Asiae quoque eum praefuisse statuit Dttb.

Iliensibus Agrippa, quia Iuliam uxorem neglexerant, multam inflixerat, sed Herode Iudaeorum rege rogante remisera, paulo antequam Romam rediret (a. 13); placatum igitur Agrippam Ilienses honoraverunt. Nic. Dam. FHG III 350, 3; Gardthausen Augustus I 845. II 493; Prosop. imp. R. III 441.

2 Minervam Iliada (n. 330).

777. Iuliam Delii honorant, a. 22/12 a. Chr. Deli. Edd. Homolle Bull. Hell. II 1878, 399, 7 (Syll.² 353). [Hi]

ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων καὶ οἱ τ[ὴν νῆ]]σον οἰκοῦντες Ἰουλίαν Κ[α]τ[ε]σ[α]-
5 ρος Σεβαστοῦ θυγα[τέ]ρα, γυναῖκα Μάρκου Ἀγρίππα¹, | Ἀπόλλωνι,
Ἀρτέμιδι, Λητοῖ.

ἐπὶ ἱερώς τοῦ Ἀπόλλωνος Παμμένου | τοῦ Ζήνω[νος Μαραθ]ωνίου².

1 Iulia Caesaris Augusti et Scriboniae filia M. Agrippae nupsit a. 21; Agrippa decessit a. 12. Hoc igitur temporis spatio titulus dedicatus est. Cf. basim Coam Herzog Koische Forsch. 229, 223. 2 Pammenes Zenonis f. Marathonius στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα fuit paullo post a. 27 IG III 63; PA 11520.

778. Augustus et filii, inde ab a. 17 a. Chr. Hypatae. Edd. CIG 1774 e Meletio; Giannopulus Bull. Hell. XXI 1897, 158, 7 (Syll.² 354; IG IX 2, 40; Dessau I. Lat. 8782). [Hi]

Αὐτοκράτορα Καίσαρα | θεὸν θεοῦ υἱὸν¹ Σεβαστὸν | εὐεργέτην, καὶ

1 Meletius.

τοὺς υἱοὺς | Γάϊον Ἰούλιον Καίσαρα², | Λούκιον Ἰούλιον Καίσαρα, |
ἢ¹ πόλις Ὑπάτα³.

2 Augustus est cum filiis C. et L. Caesaribus, a. 17 ab avo materno adoptatis, cum a. 2 p. Chr. Gaius mortuus sit. Cf. Dessau l.l. 131/8.

3 Cf. IG III 2236, Αἰνιανὶς ἀφ' Ὑπάτας, IG IX 2, 7 ἐν Ὑπάται, Dittenberger Herm. XLII 1907, 545. Hypatam in urbibus fuisse, quibus Augustus concessisset, ut nomine suo uterentur (Dio LIV 23), e titulo IG IX 2, 41: Γερμανικὸν Καίσαρα ὁ δ. Σεβαστὸς Ὑπαταῖος τὸν αὐτοῦ ξένον καὶ εὐεργέτην conclusit Homolle.

Archelaus Cappadociae rex, a. 20 a. Chr. — 14 p. Chr. Athenis; Or. 357; cf. 358sqq.

Δ779. Statuae Delphicae A—C: L. Caesaris, Iuliae, [G. Caesaris]; D: Agrippinae, a. 16—12. [Pw]

A—C. Iulia cum filiis. Titt. A, B exscripsit Cyriacus p. XXX n. 205, ed. * CIG 1712 (LeBas 848). Lapidem repperit Pomtow a. 1887 (cf. Beitr. Top. Delph. 93, n. 44) et tractavit in schedis IG VIII 314/16 cum imagine photographica. Cf. Bourguet de reb. Delph. 61. — Litteras tit. A lineola subductas, nunc deperditas, vidit Cyriacus. — Tit. C, mera coniectura additus, fortasse ante A transponendus.

τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφι- κυόνων Λεύκιον ¹ Ἰούλιον Καίσαρα Ἀπόλλωνι Πυθίῳ.	B τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων] Ἰουλίαν ² , θυγατέρα Καίσαρος] Σεβαστοῦ, Μ. Ἀγρίππα γυναῖκα] [Ἀπόλλωνι Πυθίῳ].	C (τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφι- κυόνων Γάϊον ¹) (Ἰούλιον Καίσαρα) (Ἀπόλλωνι Πυθίῳ).
--	---	---

Quamvis utrumque monumentum (A/B et tit. D) ex compluribus lapidibus similis fere altitudinis compositum sit, tamen et litteratura et versuum intervalla et dispositio verborum in singulis vs. adhibita plane sunt diversa.

Tit. A/B perscriptus est ante a. 2 p. Chr. quo filius minor natu L. Caesar decessit (n. 778²), necnon, si tit. B₃ recte supplevi, ante mortem Agrippae a. 12 a. Chr. (n. 777¹). Nam cum in B de Iulia minore cogitari non possit (not. 2) neque enucleari, cur tantummodo Lucius recensitus sit, filios duos, a sinistra et dextra matris, hic positos esse arbitror, ut eosdem in tit. 778 una cum patre Augusto dedicavit urbs Hypata. Itaque titt. 778 et 779 ad eundem fere annum referam, sc. a. 16—12 (Lucius erat a. 17 natus).

1 Cf. not. init. et n. 778². 2 Minus recte B. suppl. Iuliam minorem, Caesarum sororem: [M. Ἀγρίππα θυγατέρα] | Σ[εβαστοῦ υἱόνειν]. Vox enim υἱόνειν in eiusmodi titt. non usurpatur, quantum video, ante a. 117/18 p. Chr. (n. 829 A). Ceterum eiecto nomine Agrippa etiam: [θεοῦ Καίσαρος] | Σεβαστοῦ θυγατέρα] suppleri et tit. ad tempus paulo post a. 12 detrudi potest; sed hoc supplem. brevius videtur neque quisquam post a. 6 Iuliae incestae, a Tiberio relictæ, statuas dedicaverit.

Apographum Cyriaci: τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων Λεύκιον Ἰούλιον ... Ἰούλιον Καίσαρα Σεβαστὸν Ἀπόλλωνι Πυθίῳ. Conflavit igitur Anconitanus titt. A et B, neglexit litteras tenues v. 1 tit. B, reliquos versus velut continuos exscripsit, pro Ἰουλι[ν] in B₂ falso Ἰούλιον legit.

D. Agrippina maior. Partem tituli sinistram ed. Joh. Schmidt Ath.

D. [τὸ κ]οινὸν τῶ[ν Ἀ]μφικτυό[νων]

Ἀ γ ρ ι π π ῖ ν α ν 3

[Μά]ρκου Ἀ γ ρ ῖ π π α × × θ υ γ [ατέρα]

Ἀ π ό λ λ ω ν ι × Π υ [θίῳ].

Mitt. V 1880, 197, n. 56, dextram Bourguet de reb. Delph. 62. In latere dextro cum exstet anathyrosis, fines versuum perscripti erant in lapide nunc amisso. Exscripsi.

D. — 3 Tit. D rettulit Schm. ad a. 18 p. Chr. „als Germanicus mit seiner Gattin auf der Reise nach dem Orient Griechenland passierte (Tac. Ann. II 53)“, neque inepte victoria Germanici Olympiae a. 17 reportata (n. 792) et statua eius Hypataea (IG IX 2, 41 cf. n. 778³) conferri potuit, sed tum addendum fuisset: γυναῖκα Γερμανικοῦ Καίσαρος, cf. similem tit. 777. Cui cum Agrippina a. 5 p. Chr. nupserit (nata erat post a. 17), textum iisdem fere annis adscribam atque titt. A—C, neque obloquar si quis sororis quoque statuam, sc. Iuliae „minoris“ (natae a. 19), in lapide dextro amisso positam fuisse sumat, ut mater cum omnibus filiis filiabusque (excepto Agrippa Postumo) ab Amphictyonibus sit dedicata.

780. Augusti ad Cnidios epistula, a. 6 a. Chr. Astypalaeae; in eadem tabula infra hunc titulum epistula Hadriani ad Astypalaeenses. Post mendosa priorum conamina edd. Dubois Bull. Hell. VII 1883, 62 (Viereck Serm. Graec. IX; Syll.² 356); IG XII 3, 174 (v. Wilamowitz Lesebuch II 394, 9 et Erl. II 257). Cf. Mommsen Röm. Gesch. V 325¹; Chapot Prov. d'Asie 126.

[H]

[--].. δαμι[ωρροῦ δὲ Καιρογένεος Λευ[χα]θείου(?)¹.

Utrum iam ab Augusto an a Claudio servi ab epistulis graecis et ab epistulis latinis instituti sint, parum constat (Rostowzew Realenc. VI 211); certe Augustus ipse atticum scribendi genus amplexus graecae linguae peritus erat. Sed ne nimiam ei ipsi elegantiam tribuas monet Suetonius Aug. 89: *Ne Graecarum quidem disciplinarum leviori studio tenebatur. In quibus et ipsis praestabat largiter, magistro dicendi usus Apollodoro Pergameno --, deinde eruditione etiam varia repletus per Aerei philosophi filiorumque eius Dionysi et Nicanoris contubernium; non tamen ut aut loqueretur expedite aut componere aliquid auderet; nam et si quid res exigeret, Latine formabat vertendumque alii dabat.* Unicum in hac epistula vitium est vox ἐξετασία pro ἐξέτασις s. ἐξετασμός admissa. Wil.

1 Scriba Astypalaeensis anni eponymum et mensem, cuius nomen Lampsacenorum, Chiorum, Magnetum Λευκαθεῶνος (Λευκαθῶνος) similis erat, Augusti epistulae praemisit. Quae Eubuli gratia Astypalaeae pro-

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ θεοῦ υἱὸς Σεβαστός, ἀρχιερεύς, ὕπατος τὸ
 δωδέκατον ἀποδεδειγμένος | καὶ δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ ὀκτωικαι-
 5 δέκατον², | Κνιδίων ἄρχουσι, βουλῇ, δῆμῳ χαίρειν· οἱ πρέσβεις
 ὁμῶν Διονύσιος β' καὶ Διονύσιος β' τοῦ Διονυσίου ἐνέτυχον ἐν Ῥώμῃ
 μοι, καὶ τὸ ψήφισμα ἀποδόντες | κατηγόρησαν³ Εὐβούλου μὲν τοῦ
 Ἀναξανδρίδα τεθνεῖστος ἤδη, Τρυφέρας δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ παρ-
 0 ούσης | περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Εὐβούλου τοῦ Χρυσίππου. ἐγὼ | δὲ
 ἐξετάσαι προστάξας Γάλλῳ Ἀσινίῳ⁴ τῷ ἐμῷ φίλῳ⁵ | τῶν οἰκετῶν
 τοὺς ἐνφερομένους τῇ αἰτίᾳ διὰ βασιάνων ἔργων Φιλεῖνον τὸν Χρυ-
 5 σίππου τρεῖς νύκτας συνεχῶς ἐπεληλυθότα τῇ οἰκίᾳ τῇ Εὐβούλου
 καὶ Τρυφέρας μεθ' ὕβρεως καὶ τρόπῳ τινὶ πολιῳρχίας, τῇ τρίτῃ
 δὲ συνεπηγμένον καὶ τὸν ἀδελφὸν Εὐβουλον, τοὺς δὲ τῆς οἰκίας
 δεσπότης Εὐβουλον καὶ Τρυφέραν, ὥς οὔτε χρηματίζοντες πρὸς | τὸν
 Φιλεῖνον οὔτε ἀντιφραττόμενοι ταῖς προσηλοαῖς ἀσφαλείας ἐν τῇ
 ἑαυτῶν οἰκίᾳ τυχεῖν ἠδύναντο, προστεταχότας ἐνὶ τῶν οἰκετῶν οὐκ
 ἀποκτεῖναι, ὥς ἴσως ἂν τις ὑπ' ὀργῆς οὐ[κ] ἀδίκου προήχθῃ⁶, ἀλλὰ
 ἀνεῖρξαι κατασχεδάζοντα τὰ κόπρια αὐτῶν⁷. τὸν | δὲ οἰκέτην σὺν

posita esse videtur. Postea subiuncta est epistula Hadriani ad Astypalaeenses data. De Astypalaea cf. n. 357/8. 722. 2 Tribunicia potestas undevigesima Augusti incipit a calendis Iuliis anni 6 a. Chr., consulatus duodecimus a Calendis Ianuariis anni 5 a. Chr. Quod quoniam hic designatus dicitur, sub finem anni 6 a. Chr., inter comitia consularia et calendas Ianuarias, hanc epistulam datam esse apparet. 3 Cnidi in ius vocati Eubulus Anaxandridae f. et Tryphera uxor eius, quia civium suorum iustitiae diffidebant (v. 28 sqq.), postulaverant ut res ab ipso principe iudicaretur. Quo facto plebiscito (ψήφισμα v. 7) Cnidiorum constitutum est ut legati duo reipublicae nomine apud Augustum illos accusarent. Qui causa cognita his litteris ad populum Cnidiorum datis eos se absolvere pronuntiat.

4 C. Asinius Gallus C. Asinii Pollionis filius natus fere 41 a. Chr., mortuus 33 p. Chr., consul 8 a. Chr., intima Augusti familiaritate florens. 5 Quo anno hae litterae scriptae sunt, Asinium Gallum proconsulem Asiae fuisse demonstrant titulus CIL III 6070 et nummi: Pro-pogogr. imp. R. I 161, 1017. Quare mireris, cur hic simpliciter principis amicus dicatur magistratus vocabulo omisso. At Cnidii, libera civitas (Plin. N. h. V 104), iurisdictioni proconsulis subiecti non erant, ut haec cognitio principis nutu ei mandata omnino non attingeret praesidis provinciae officium. D.

6 Litterae i παραγεγραμμένον abusum et hic et in aliis exemplis facile perspicies. Esse eum huius aevi proprium docet Strabo XIV 648; cf. n. 766 not.; Diels Suppl. Aristotelicum III p. XII. 7 Psenobastidis mulierculae facinus in papyro Magdolensi enarratum (Bull. Hell. XXVII 1903, 177: ἐσ[φ]έρχεται εἰς τὸ ὑπερῶτον -] θῆεν τὸ ὄφρον κατέχεεν μου)

- 25 τοῖς καταχεομένοις εἴτε ἐκόντα | εἴτε ἄκοντα — αὐτὸς μὲν γὰρ ἐνέ-
 μεινεν ἀρνούμενο[ς] | — ἀφεῖναι τὴν γάστραν⁸, [κα]ὶ τὸν Εὐβουλον
 ὑποπεσεῖν δικαίω[τ]τον ἂν σωθέντα ταῖδελοφῶ. πέπονφα δὲ ὑμῖν
 καὶ αὐ[τ]ῆς τὰς ἀνακρίσεις. ἐθαύμαζον δ' ἄν, πῶς εἰς τόσον |
 30 ἔδεισαν τὴν παρ' ὑμῖν ἐξετασίαν τῶν δούλων οἱ φ[ε]ύ[λ]λοντες τὴν
 δίκην, εἰ μὴ ποι σφόδρα αὐτοῖς ἐδόξε[ατε] | χαλεποὶ γεγονέναι καὶ πρὸς
 τὰ ἐναντία μισοπόνη[ροι], | μὴ κατὰ τῶν ἀξίων πᾶν ὀτιοῦν παθεῖν,
 ἐπ' ἄλλο[τρίαν] | οἰκίαν νύκτωρ μεθ' ὕβρεως καὶ βίας τρις ἐπεληλυ-
 35 [θῶ]των καὶ τὴν κοινὴν ἀπάντων ὕμῶν ἀσφάλειαν [ἀναι]ρῶντων ἀγα-
 ναχοῦντες, ἀλλὰ κατὰ τῶν καὶ θ' ἡγ[έ]ξ[η] μύνοντο ἡτυχηκότων, ἡδι-
 κηκότων δὲ οὐδ' ἔστ[ιν] ὅ,τι. | ἀλλὰ νῦν ὀρθῶς ἂν μοι δοκεῖτε ποιῆσαι
 τῇ ἐμῇ [περὶ τού]των γνώμῃ προνοήσαντες καὶ τὰ ἐν τοῖς δημ[ο]-
 σίοις | ὁμῶν ὁμολογεῖν γράμματα¹⁰. ἔρρωσθε.

per litteras comparat Wilhelm. ⁸ Apud Homerum Σ 348. Θ 437 γάστρη
 est venter vasis, hic totum vas amplum et rotundum. ⁹ Non modo

vim illatam vi defendebant, qua in causa ne voluntariae quidem caedis
 poenas pendere debebant, sed etiam in hac ipsa defensione casu, non
 illorum culpa perit Eubulus. ¹⁰ Plebiscitum de accusandis publice
 Eubulo et Tryphera (v. 7) in actis Cnidiorum erat; quare ut item litterae
 absolutos illos a principe testantes eisdem inserantur, hic cavetur.

Δ 781. Nysaeorum libri sacri restituuntur, a. 1 a. Chr.
 Nysae, deinde Nasly, prope Maeandrum. Edd. ex Pocockio Boeckh CIG
 2943 (Hiller ap. v. Diest. Nysa ad M. 1913, 64). [H⁷]

- I [ε]ρέως Ῥώμης καὶ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Σεβαστοῦ Ἡρακλ[ε]ίδου
 τοῦ Ἡρακλείδου Μασταυρείτου¹· στεφανηφόρου | Διομ[ή]δους τοῦ Ἀθη-
 ναγόρου τοῦ Διομ[ή]δους, ἱερ(έ)ως | [Δ]ιὸς Καπετωλίου διὰ βίου, μὴνός

De asylorum rebus v. supra n. 557/62 (Magnesiae); 563/6 (Tei) al.
 A. 22 p. Chr. propter mala asylorum exempla res in senatu acta. Tac.
 Ann. III 60: *magnaue eius diei species fuit, quo senatus maiorum beneficia,*
sociorum pacta, regum etiam, qui ante vim Romanam valuerant, decreta
ipsorumque numinum religiones introspectit, libero, ut quondam, quid for-
maret mutaretve. Exempla multa enumerantur. c. 63 *factaque senatus con-*
sulta, quis multo cum honore modus tamen praescriberetur, iussique ipsis
in templis figere aera, sacrandam ad memoriam, neu specie religionis in
ambitionem delaberentur (nullum ex his aeribus aetatem tulisse videtur.
 Latinus titulus Tenius huc facere videtur IG XII 5 p. XX 1381).

¹ Strab. XIV 650 postquam de Nysa egit in dextra Maeandri ripa refert:
 περιέκινται δὲ δεξιόλογοι κατοικίαι πέραν τοῦ Μαιάνδρου -- ἐντὸς δὲ Βριούλα,
 Μάσταρα, Ἀχάρακα, καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως (Νύσης) ἐν τῷ ὄρει τὰ Ἄρομα. Situm
 delineavit Diest p. 19. Cf. n. 741.

5 Γορπιαίου² ἐννεακαιδεκάτῃ, πρὸ μιᾶς [ε]βδὼν Αὐγούστω(ν), Κόστω
 [Κ]ρ[ρ]ηλίῳ Λεντόλῳ καὶ Λευκίῳ Πείσωνι ὑπάτοις³, ἐπὶ γραμμα-
 τείως τοῦ θ[ή]μου Ἡλιοδόωρου τοῦ Μαιανδρίου τοῦ Θεοδότου, ἱερέως
 Τιβερίου Κλαυδίου Νέρωνος⁴ διὰ βίου. Ἄρτεμίδωρος Δημη-
 τρίου Παπᾶς⁵, τῶν τῆς πόλεως στρατηγῶν(ν), ἐπιμεληθεὶς ἀποκατέ-
 10 στη|σεν εἰς τὸ γραμματῆον τὰ ἱερὰ γράμματα⁶ περὶ τῶν θεῶν καὶ
 τῆς ἀσουλίας αὐτῶν καὶ τῆ[ς] ἱερείας καὶ τῆς περὶ τὸ ἐ[ἰ]ρὸν ἀ[τ]ε[λ]ή[ας],
 ἔμψ[α]νίσας Γν[α]ίῳ⁷ Λέντλῳ Αὐγορί⁸ τῷ ἀνθυπ[ά]τῳ καὶ ἀποδοὺς
 (τ)ὴν ὑπογεγραμμένην ἐπιστολή(ν).
 15 ἐπὶ Διομήδους τοῦ Ἀθηναγόρου μηνὸς Δαισίου⁹ ιζ'. |[Γ]ναῖος Λέντλος
 Αὐγορ¹⁰ ἀνθύπατος Νυσαίων ἀρχουσι. ἐπ[ι]ηρώτησε|¹¹ Ἄρτεμι-
 δωρος Δημητρίου Παπᾶς (ε)ἰ γρή¹² | --

2 Mensis undecimus (Aug.-Sept.); hic dies XIX m. Augusti duodeci-
 mum aequat. De mensibus Asianis ab Augusto constitutis cf. Or. 9 =
 I Priene 105. 3 1 a. Chr. 4 Nota Tiberii cultum, qui a. 11 a. Chr.
 Iuliam Augusti in matrimonium duxerat, sed annis 6 a. — 2 p. Chr. Rhodi
 degit, et a. 4 p. Chr. demum ab Augusto adoptatus est. 5 Cognomen
 est, non magistratus nec sacerdotium Boe. 6 ἱερὰ nondum Impera-
 torum, sed deorum quos Nysaei colebant, imprimis Πλούτωνος et Κόρης
 Acharacis in Nysaeorum agro cultorum, cf. Strab. XIV 649 μεταξὺ τῶν
 Τρῳάλεων καὶ τῆς Νύσης κόμη τῶν Νυσαίων ἐστὶν οὐκ ἄπωθεν τῆς πόλεως
 Ἀχάρακα, ἐν ᾗ τὸ Πλουτώνιον, ἔχον καὶ ἄλλος πολυτελεῖς καὶ νεῶν Πλούτωνός τε
 καὶ Κόρης. De loco Diest l. 24; de nummis Regling ibid. 91. Inter epi-
 stulas illas, quibus fani asyilia confirmata erat, Seleuci (I Nicatoris) et
 Antiochi regum (a. 281) primum, Antiochi Magni (inde ab a. 214) secun-
 dum locum tenet (Hiller ap. Diestium p. 63). In altera dicitur: θεαρῶν ἀπ[ὸ]
 παλαιοῦν χρόνων ὑπάρχουσιν τὴν ἱερείαν καὶ ἀσουλίαν καὶ ἀτέλειαν συνεχώρησα,
 ὥς οἱ περιεστρωμένοι ὄροι ὑπὸ τῶν ἔμπροσθεν βασιλέων συνεχώρησα(ν).

7 Τ. ΝΗΩ Ροc. 8 Cn. Cornelius Lentulus Augur cos. a. 14 a. Chr.;
 proconsul Asiae anno proconsulari 752/3 = 2/1 a. Chr. Prosop. Rom. II 454,
 1132; Realenc. IV 1363, 181. 9 M. octavus anni macedonici = Apr.-
 Maius a. 1 a. Chr. 10 ΑΥΤΟΥΠ Ροc. 11 ΗΡΟΤΕΙΗ. 12 ΙΧΙΗΖ.

782. Tiberius Olympionica, a. 1 p. Chr. aut antea. Olympiae.
 Ed. Dittenberger l. Olymp. 220 (Syll.² 357). [H¹]

Τιβερίον Κλαυδίου Τιβερίου υἱὸν Νέρωνα¹, νική|σαντα Ὀλύμπια τε-
 5 θρί|πῳ τελείῳι -- | -- ο -- | Ἀπολλ[ώ]νιος Ἀπολλωνίου υἱός | Ἡλεῖος ὁ
 καὶ Τιβερίος [Κλ]αυδίου, | τὸν ἑαυτοῦ πατέρωνα καὶ εὐεργέ(τ)η|την,
 Δι' Ὀλυμπίῳι.

1 Tiberium qui postea imperavit hunc esse manifestum est. Qui cum
 etiamtum Claudio nomine usus sit, antequam ab Augusto adoptaretur
 30*

(a. d. VI Cal. Iul. anni 4 p. Chr.) titulum incisum esse apparet, ita ut Tiberii victoria aut Olympiadi 195 (1 p. Chr.) aut alicui ex proxime antecedentibus tribuenda sit.

Glaphyra regina Iubae uxor, a. 4—7 p. Chr. Athenis; Or. 363.

Δ 783. Antigonenses Euphrosynum et Epigonum laudant, post a. 27 a. Chr. Mantinea. Edd. Fougères Bull. Hell. XX 1896, 124, 2 et Mantinée 529, 3 cf. 177. 512 (v. Wilamowitz Herm. XXXV 1900, 536, LX); IG V 2, 268; cf. v. Premerstein Oest. Jahresh. XV 1912, 206. [H]

A ἡ πόλις τῶν Ἀντιγονέων¹ καὶ Ῥωμαῖοι οἱ πραγματευόμενοι ἐν αὐτῇ²
 5 Ἐπιγόνῃν Ἀρτέμωνος | τὰν ἑαυτῶν ἐδεργέτιν. |
 ψήφισμα Ἀντιγονέων. | ἐπειδὴ Εὐφρόσυνος Τίτου, πολίτης ἡμέτερος,
 προγονι|κὴν³ εἰς τὴν πατρίδα διαδεξάμενος εὖνοιαν, οὐ μόνον οὐ|κ
 10 ἐμίωσέν τι τῆς πατρῴας ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ συναύξησεν | αἰεὶ καὶ
 καθ' ἡμέραν ἐπινοῶν τῇ πόλει πλεῖόν τι παρέχεσθαι, | τὴν μὲν
 ἐπέεικταν⁴ τῶν τρόπων γεγεννημένους, τὴν δὲ ψυχὴν | εὐγενεστέραν
 τῆς φύσεως πλατύνας, πολυτελὲς μὲν ἐν | *vacat*.

B (*lacuna; vestigia unius versus*) | πράττουσιν ἀνεμεσῆτως πα. ε. ε[—c. 121—
 15 γε]νέσθαι. ἄξιον δ' ἔτι καὶ τοῦτο τῶν κατορθωμά[των ἐπε]νόησε·
 τὴν γὰρ πρόσδοον τῆς χώρας εἰς εὐθηνίαν σιτωνίας ἐνομοθέτησε,
 τὸ ἀνευδε[ε]ς τῆς τροφῆς αἰωνίῳ | παραθέμενος ἀπολαύσει, ἐνπρη-
 σθέντος τε τοῦ κατὰ | (κατὰ) τὸ γυμνάσιον⁵ κύκλου τὰς εἰς τὴν ἰδίαν

Scripsit hoc decretum homo eruditus, generis Asiani gnarus, colis rhythmicis usus a nobis secundum Wilamowitzium l.l. distinctis; qui v.d. sermonis indolem ultimis fere viginti a. Chr. annis convenire ratus est. Apte enim comparatur cum Antiochi Commagenae regis monumento ante pugnam Actiacam mortui (Or. 383, cf. Norden Kunstprosa² I 140). Idem fere Achaiae provinciae condicio docet (not. 10). — Maxime vero idonea esse eiusmodi documenta ad urbes antiquas, fora, templa aliaque aedificia publica cognoscenda patet; confer Theraea multo recentiora (149 p. Chr. et postea) n. 852 et Prienae decreta sane verbosa (I. Priene 108 sqq., inde ab anno fere 130 a. Chr.). 1 Mantinea inde ab a. 222 ab Antigono Dosone ita denominata est, quamquam priscum nomen ab auctoribus propter claram tot pugnarum memoriam retinebatur. Doctus deum Hadrianus rursus Mantineam appellari iussit. Pol. II 54. Paus. VIII 8, 12. 2 De civibus Romanis (et Italicis) qui in Graeciae et Asiae oppidis negotiabantur, cf. Liebenam Städteverwaltung 218; Poland Gesch. gr. Vereinsw. 110 al. 3 Huic in oratione variata respondet vs. 31 πολιτις ἀπὸ γένους. 4 Croenert Mem. Hercul. 35³. 5 Gymnasium Paus. VIII 9, 8; de aedificiis a Fougèresio effossis cf. Pausaniae commentatores; Fougères Mant. 180 fig. 44; Robert Paus. als Schriftsteller 192.

20 εὐχρη|τίαν ἡτοιμασμένας ἐχαρ[ί]σατο πλίνθους, τῆς κατ' οἶ|κον
 ὡ[φ]ελίας τὸν δημόσιον κόσμον προχρεΐνας. πλη[ρ]ώ|τας οὖν ποι-
 κίλης εὐεργεσίας τὴν πόλιν ὑπερέ[β]η 6 τοὺς τῆς Ἑλλάδος δρους καὶ
 μέχρι τῶν Σεβαστέ|ων εὐπλόησεν χαρακτήρων 7. ὃν δ' οἱ παρά-
 25 κτιοι πλεῖν | Ἀδριάν κ' ἂν ἄπαξ εὐλαβοῦνται, τοῦτον ὁ μεσόγαίος 8 |
 καὶ δεύτερον πλεύσα[ς] κατεφρόνησε· θαρρεῖν γὰρ αὐ|τὸν πατρίδος
 εὐερ[γε]τουμένης εὐχαῖ| προετρέποντο· | δις οὖν, καὶ ταῦτα [δω]ρεάν,
 πρεσβεύσας ὑπὲρ τὴν πόλιν 9 | προστηνῆς ἐγένετ[ο] καὶ τῇ θειο-
 30 τ[ά]τῃ συνκλήτῃ, μὴ κομίζων κατηγορίαν ἀν[θυ]πάτων ἀλλ' ἔπαινον 10.
 . συνηρμόσθη δ' αὐτῷ καὶ γ[υν]ή, πολίτις ἀπὸ γένους, Ἐπιγόνῃ |
 Ἀρτέμωνος αἰσ[ί]οις 11 γάμοις συνερασθεῖσα· ἐξεύρυν[υ]το γὰρ
 β[ε]φοῖ βίοις 12 [x]αὶ σώμασιν ψυχαὶ καὶ παρ' ἀμφοτέροις | ἀμέρ[ι]στος
 35 ὁμόνοια, φθάνοντες δ' ἀλλήλους ταῖς εἰς | εὐ[πο]ίτας ἐπινοαίαις
 ναοὺς μὲν ἡγειραν εἰς ἑδάφος ἡ|ρε[ι]μμέν|ους δειπνιστήριά τε προσ-
 ἐμήκυναν δειπνι[σ]τῇ|ροῖς 13 καὶ ταμεία συνόδοις ἐχαρίσαντο,
 παρεχόμε[ν]οι | μὴ μόνον θεοῖς εὐσέβειαν, ἀλλὰ καὶ τόποις κόσμον· |
 40 ἥ τε σεμνοτάτῃ καὶ φίλανδρος Ἐπιγόνῃ μειμησάμην τὸν γαμή-
 σαντα καὶ αὐτή, πάσῃ θεῷ τὴν ἀνεπίτα(τα)κτον ἱερωσύνην ἀνα-
 λαβοῦσα μετὰ πάσης θαπά|νης πολυτελοῦς, τοὺς μὲν θεοὺς ἐθρή-
 σκευσεν εὐ|σεβῶς, τοὺς δ' ἀνθρώπους εὐώχῃσε πανδύμῳς. ἔδει δὲ |
 45 καὶ τὰ προηγούμενα τοῖς μετὰ ταῦτα δώροις ὑπερβῆναι· | μάκελλος 14

6 Pr. 7 Σεβάστειον χαρακτήρα (sive χάραγμα), Augusti sigillum, ex-
 hibet Deissmann Licht vom Osten¹ 246 fig. 42. Christus ἀπαύγασμα τῆς
 δόξης καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ ep. Hebr. I 3 (Wil.). Rem ipsam
 decretum Byzantium SGDI 3059, ita expressit: ,μέχρι τᾶς τῶν Σεβαστέων
 γνώσεως προκύψαντος·. 8 Immo Arcas; genti naves donaverat περὰν ἐπὶ
 οἶνοπα πόντον Ἀτρεΐδης, ἐπεὶ οὗ σοι θαλάσσια ἔργα μεμήλει B 613. Vides
 quantum differat Hieropolitanus ille Φλαυῖος; Ζεῦσις ἐργαστῆς πλεύσας ὑπὲρ
 Μαλέαν εἰς Ἱταλίαν πλόας ἐβδόμηχοντα δύο (Judeich Altert. Hierap. 1898, 92, 51).

9 Accusativus vernaculum Arcadis usum arguit, quem ceteroquin vitavit
 scribae eruditio; cf. catalogos Megalopolitanos IG V 2, 439/42: ὁ δεῖνα ὑπὲρ
 τὸν υἱόν, τὰν γυναῖκα etc. 10 Achaia (ἡ Ἑλλάς μετὰ τῆς Ἡπειροῦ) annis
 27 a.—15 p. Chr. inter senatorias provincias erat. Dio LIII 12, 4; Strab.
 XVII 840. 11 Pr. 12 Hi., cum pluribus litteris spatium non suf-
 ficiat.

13 Sicut apud Tenum urbem in Neptuni et Amphitritae fano
 ἐπεισιγόρια μεγάλη, σημείον τοῦ συνέργεσθαι πλῆθος ἱκανὸν τῶν συνδυόντων αὐτοῖς
 ἀστυγερόνων τὰ Ποσειδώνια. Strab. X 487. 14 Macellum Pompeianum
 Mau Pompeji¹ 85/92, ubi et tholus in media area est et ἐργαστήρια multa
 aream cingunt. Laconum ἐπὶ τοῦ μακέλλου IG V 1, 149. 150. Thédenat
 Daremb. et Saglio Dict. s.v.

ἐκ θεμελίων ὑφ' οὗτο πολυτελής, ἐργαστηρίων αὐτάρκη διαγραφόμενος
καλλονήν, ἐνιδρύετο δ' αὐτοῖς ἐξέδρα 15 μέση, δυναμένη καὶ μόνη
πόλεως κόσμος εἶναι. προσεμηχύνετο δ' αὐτοῖς καὶ βαίτης 16 |
50 εὐχρηστος ἀπόλαυσις χιμέριον κατάστημα νικώ[της]. ἐπεσφραγί-
σατο δ' αὐτῶν τὴν πολυτέλειαν περίστυλον 17 μαρμαρίνοις ἐπε-
ριδόμεν[οι] 18 κείσιν, ὧν ἡ καλ[λονή] καὶ τὸ λεῖπον ἔτι τῆς ἀγορᾶς
κεκόσμηκε καὶ τὰ μέτρια δ' αὐτῶν εἶναι δοκοῦντα πρὸς σύγκρισιν |
vacat [*C deest*].

15 Fougères Mant. 180 fig. 44: exedra macello vicina. 16 I. Ma-
gnesia 179: ὑπὲρ τῆς καύσεως τῆς βαίτης et καύσαντα πρῶτον τῶν ἄλλων
ἀγορανόμων τὴν βαίτην ἡμέρας κ'. cum Kernii nota. Wil. p. 540². Thermae
a gausapa denominatae, cf. Bekker Anecd. 84 βαίτας οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν
καλοῦσι τὰς δορὰς τῶν αἰῶν, Theocr. V 15 τὰν βαίταν ἀπέδυσ' cum scholiis.

17 Porticus quae forum a septentrione et oriente cingebant. 18 ΝΩΝ.

784. M. Herennii Picentis edictum de muro Ephesio, c. 11
p. Chr. Ephesi, nunc Londini. Edd. C. Curtius Herm. IV 1869, 194, 10;
Waddington Fastes prov. Asiat. 84; Hicks I. Brit. Mus. III, DXXI (Syll.² 544).

[*Hi*]

Μάρκος Ἐρέννιος Πίχης¹ ἀνθ[ύπατος λέγει]. ἀφανοῦς γεγενημένου τοῦ
πα[ρατειχίσ]ματος², ὅπερ δημοσίαι κατασκευ[ῆ] ὑπὸ τῶν | Ἐφεσίων
5 μεταξὺ τῆς ἀγορᾶς κα[ὶ] τοῦ λιμέ]νος³ γεγονέναι συνεφωνεῖτο⁴, εἴτε
ἐν τινι | τῶν καιρῶν ἢ τοῦ πολέμου πε[ριστα]σί⁵, εἴτε διὰ τὴν τού-
των ἀμέλιαν⁶, οἱ τεταγμένοι ἦσαν--]

Scripturam Augusti aetati (cf. not. 1) optime convenire observavit Hic.

1 Consul suffectus anno 1 p. Chr. n., proconsul Asiae fere decennio post.
Cf. Prosopogr. imp. Rom. II 137, 83. 2 Suppl. Hic.; transversus murus
intellegendus est portiorum gratia aedificatus, ut forum a portu divi-
deret. 3 Non Panormum portum Ephesiorum hunc esse, quem com-
memorat Strabo XIV 639, sed interiorem qui dilatato Caystri fluminis
alveo usque ad ipsum forum et gymnasium Ephesiorum patuisset, monuit
Hic. 4 Ad passivum cf. Diod. I 26, 8 συμφωνεῖται δὲ παρὰ τοῖς πλείστοις,
ὅτι -- ἀνηρέθησαν. V 69, 3 εἶπερ καὶ τῆς Κόρης τὴν ἀρπαγὴν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ
(Sicilia) γεγονέναι συμφωνῶνται. 5 Cf. n. 731². 6 Cf. n. 836¹³.

785. Proconsulis ad Chios epistula, a. 5—14. Chii. Edd.
Boeckh CIG 2222 e Vidua aliisque (Hicks¹ 206; Syll.² 355; IG Rom. 943);
cf. Chapot Prov. Asie 114. 125. [*Hi*]

-- 1 | Σταφύλων ὑπαρχόντων πρὸς τοὺς Χείων πρέσβεις, ἀναγεινωσ[κόν]-

1 Vestigia unius versus.

των ἐπιστολὴν Ἀντιστίου Οὐτέτερος² τοῦ πρὸ ἐμοῦ ἀνθυπάτου], | ἀν-
 5 ὁρὸς ἐπιφανεστάτου, κατακολουθῶν τῇ καθολικῇ μου [προ]θέσει τοῦ
 [τ]η[ρ]εῖν³ τὰ ὑπὸ τῶν πρὸ ἐμοῦ ἀνθυπάτων γραφέντα, φυ]λάττειν
 καὶ τὴν ὑπὲρ τούτων φερομένην ἐπιστολὴν Οὐτέτερος] εὖλογον ἡγη-
 σάμεν· ὕστερον δὲ ἑκατέρου μέρους ἐξ ἀντικα[τα]στάσεως περὶ τῶν
 κατὰ μέρος ζητημάτων ἐν(τ)υχόντος διή[χου]σα καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν
 10 συνήθειαν παρ' ἑκατέρου μέρους ἐπιμα[λέσ]τερα γεγραμμένα ἤτησα
 ὑπομνήματα· [ἃ λ]αβὼν καὶ κατὰ τὸ ἐπιβ[άλλ]λον ἐπιστήσας εὖρον τοῖς
 μὲν χρόνο(ι)ς ἀρχαιστάτου δόγμα[τος] | συνκλήτου ἀντισ[φρ]άγισμα, γε-
 γονότος Λουκίῳ Σύλλα⁴ τὸ δε[ύτε]ρον ὑπάτει, ἐν ᾧ μαρτυ[ρηθ]εῖσι⁵
 τοῖς Χεῖοις, ὅσα ὑπὲρ Ῥωμαίων δι[έθη]κάν τε Μιθριδάτην ἀνδρα-
 15 γαθοῦντες καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἔπαθον⁶ ἢ σύν[κλη]τος εἰδικῶς ἐβεβαίωσεν
 ὅπως νόμοις τε καὶ ἔθεσιν καὶ δικαίοις [χρῶν]ται, ἃ ἔσχον ὅτε τῇ
 Ῥωμαίων (φι)λίᾳ προσῆλθον⁷, ἵνα τε ὑπὸ μηθ' ᾤτιν[οῦν] | τύπῳ ὣσιν
 ἀρχόντων ἢ ἀνταρχόντων, οἷ τε παρ' αὐτοῖς ὄντες Ῥω[μαῖ]οι τοῖς
 Χεῖων ὑπακούωσιν νόμοις· Αὐτοκράτορος δὲ θεοῦ υἱοῦ Σ[ε]βαστοῦ
 20 τὸ ὀγδοον⁸ ὑπάτου ἐπιστολῇ(ν) πρὸς Χεῖους⁹ γράφοντ[ος] | --]ς· ἐν
 τὴν πόλιν ἐπύθ[ετο] --]

2 Duo sunt Augusti aetate Antistii Veteres qui ad consulatum per-
 venerint ideoque proconsules Asiae fieri potuerint, alter cos. suff. a. 30
 (Prosop. 88, 606), alter, illius filius sine dubio, anni 6 a. Chr. consul ordi-
 narius (ibid. 607). Hunc quam illum intellegere mavolt Waddington Fastes
 prov. Asiatiques 103, 63, quia sane octavus Augusti consulatus non tam
 paucis annis ante hanc epistulam, quam Antistii Veteris successor scrip-
 sit, fuisse videtur. Antistius igitur, quia tum decennii fere intervallum
 inter consulatum et proconsulatum Asiae esse solebat, c.a. 3 aut 4 p. Chr.
 hanc provinciam administravit. 3 .Π..ΕΙΝ. Suppl. Dttb.

4 ΖΥΛΛΑ. a. 80. 5 ΜΑΡΤΥΕΠΟΕΙΣΙ. 6 De Mithridatis adversus
 Chios ira et crudelitate cf. Posidon. FHG III 265, 39; Appian. Mithr. 25. 46/7;
 Th. Reinach Mithrad. 173/4. 7 Cf. n. 307¹³. 8 A. 26 a. Chr. Quod
 Augustus ita nominatus sit, vivo eo litteras scriptas esse concludit Dttb.
 9 ΚΕΙΟΥΣ.

Res gestae divi Augusti. Scripsit usque ad a. 14 p. Chr. Edd.
 * Mommsen² 1883; cf. eius Hist. Schr. I 247. 257²; Cagnat IG R. III 159.
 Libros virorum dd. laudant Niese Röm. Gesch.⁴ 1910, 277¹; G. Misch Gesch.
 der Antobiographie I 1907, 157. De versionis graecae sermone cf. Momm-
 senum et Kaibelium in editionis p. XXXVII et 194—202.

Antiochus III Cappadociae rex Athenis, ante a. 17 p. Chr.
 Or. 406.

786. Lachares Lacedaemonius ab Atheniensibus statua honoratus med. s. I a. Chr. In arce Athenarum, nunc in museo nat. Basis. Ed. Lolling Δελτ. ἀρχ. 1889, 112; IG II 5, 1171 b (Syll.² 359). [Κῆ]
 ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος | Λαχάρην Εὐρυκλέους | Λακεδαιμόνιον¹ ἀρετῆς
 ἔνεκα.

¹ Lacharem Lacedaemonium M. Antonius triumphans propter latrocinia securi percusserat (Plut. Anton. 67). Eius filio nobilissimo (v. n. 787) nomen erat Eurycles; itaque recte hic L. et Koehler ipsum illum qui ante proelii Actiaci aetatem capitis damnatus est Lacharem agnoscunt. Nepoti ex more avi nomen impositum est. Nonnulli alii tituli, in quibus Λαχάρης nomen occurrit, iniuria ad hunc relati sunt. Cf. Weil Ath. Mitt. VI 1881, 11.

787. 788. Eurycles Lacedaemonius eiusque filius ab Atheniensibus statu is honorati aetate Augusti. In arce Athenarum, nunc in museo not. Bases duae humiles. Ed. Kumanudes Ἀθήν. IV 207; IG III Add. p. 505 n. 801 a b (Syll.² 360. 361); cf. Weil Ath. Mitt. VI 1881, 10 sq. [Κῆ]

787 [ὁ δῆμος | Γάϊον Ἰούλιον Λ[αχάρους¹ υἱόν] | Εὐρυκλέα², ἀρετῇ[ς ἔνεκεν].

¹ Cf. n. 786¹. ² Eurycles anno 31 a. Chr., ut patris necem ulcisceretur, Antonium ab Actio fugientem acriter, sed frustra, persecutus est (Plut. Anton. 67). Per maximam Augusti principatus partem Sparta ingentibus divitiis et singulari potentia fruebatur. Patriam et Corinthum aedificationibus magnifice exornabat (Paus. II 3, 5. III 14, 6); Eurycleorum feriae (IG V 1, 71 b 53. 86^{30. 31}. 168¹³. 550⁵. 664¹) aut ab ipso, ut statuit W., aut eius honoris causa a civibus instituta etiam multis post illius obitum annis cum Caesareis nobilissimae apud Spartanos erant. Asopii Laconiae oleo in gymnasii usum ab eo donato monumentum honorarium ei posuerunt (Kolbe IG V 1, 970 c. prolegg. p. 186). Cythera insulam possidebat (Strabo VIII 363). Neque vero opulentia modo et munificentia privatim magnam auctoritatem sibi conciliaverat, sed publice Lacedaemoniorum rempublicam gubernabat ab Augusto ipsi traditam. Cf. Strabo l. l. Εὐρυκλῆς ὁ καθ' ἡμᾶς τῶν Λακεδαιμονίων ἡγεμών. VIII 366: νεωστὶ δ' Εὐρυκλῆς αὐτοὺς ἐτάραξε δόξας ἀπογορησασθαι τῇ Καίσαρος φιλῇ πέρα τοῦ μετρίου πρὸς τὴν ἐπιστάσιαν αὐτῶν, ἐπαύσατο δ' ἡ ἀρχὴ ταχέως, ἐκείνου μὲν παραχωρήσαντος εἰς τὸ χρεών, τοῦ δὲ υἱοῦ τὴν φιλίαν ἀπεστραμμένου τὴν τοιαύτην πᾶσαν. Haec testimonia confirmantur nummis quos W. attulit; qui cum inscriptum habeant ἐπὶ Εὐρυκλέος et ἐπὶ Λάκωνος (cf. n. 789) formula plane aliena a more qui in magistratibus liberae reipublicae observatur, hos principes potius quam civiles magistratus esse apparet. Sed potentia sua tam importune usus est, ut iteratis accusationibus tandem aliquando pervincerent cives, ut imperio privaretur et solum vertere cogeretur (Ioseph. Bell. Iud. I 513 sq. 531. Antiq. XVI 310). Ceterum eum

8 [ὁ δῆμος | Γάϊον | Ἰ[ο]ύλειον Δεξιμάχον 3 | [Ε]ὐρυκλέους υἱόν.

restitutum esse ex Strabonis loco utique apparet, utut ceteroqui de eius sententia dissentitur. Nempe quam omnes sequi video interpretationem, Euryclen morientem imperium filio reliquisse, eum vero quia favorem principis quo pater unice floruerat plane perdidisset, brevi depositum esse, eam ferri non posse persuasum habeo. Neque enim τὴν φιλίαν ἀπεστραμμένον dici licet de eo qui amicitia privatur, neque τὴν τοιαύτην πᾶσιν quicquam sanae sententiae habent de Euryclis filio intellecta. Immo ἐκείνου ad Augustum, τοῦ υἱοῦ ad Tiberium spectat, ut haec enuntientur: Subito finis impositus est Euryclis potentiae, cum princeps cuius gratiae eam acceptam ferebat fato functus esset, successor vero omne hoc amicitiarum genus aversaretur. Hoc Tiberii ingenio convenire nemo harum rerum peritus negaverit. Apparet igitur annum 14 p. Chr. dominationis quidem Euryclis finem fuisse, neque vero vitae. Fallatur si quis ex Tacito Ann. VI 18: *etiam in Pompeiam Macrinam exilium statuitur, cuius maritum Argolicum, socerum Laconem, e primoribus Achaeorum, Caesar adflixerat* colligat, post Euryclis mortem demum illius familiae dominationi finem impositum esse. Namque etsi illic Euryclis filium significari perquam probabile est, maxime propter filii Argolici nomen fraterni quod est Σπαρτιατικός (n. 790) simillimum, tamen homines ditissimi etiam cum privati essent inter primores Achaeorum haberi non desierant, neque est cur affligendi verbum de imperio exuto potius intellegamus quam de poena nescio qua homini privato imposita. Dttb. 3 Hominem ceteroqui ignotum maiorem natu filium existimaverim; qui cum aut patre superstitē aut certe antequam imperator principatum anno 14 a. Chr. sublatum restitueret (n. 789), supremum diem obiisset, Laco frater natu minor imperio paterno potitus est. Strabonis locus ad neutrum ex his referendus est, siquidem recte intellectus nihil continet de filio Euryclis (not. 2). Ceterum IG V 1, 374₁₀ C. Iulius Deximachus Pratolai f. princeps est collegii Agrippiastarum qui Spartae Agrippae statuam dedicant. Quod quoniam per illa Euryclis principatus tempora neminem nisi eius assecclam aut affinem eiusmodi dignitatis locum tenere potuisse apparet, acute et probabiliter hunc Deximachum Euryclis socerum, Deximachi natu minoris avum maternum fuisse conicit Weil. Antoninorum aetate hominem eiusdem stirpis P. Memmii Deximachum Pratolai filium Dioscurorum sacerdotem fuisse idem monet; IG V 1, 537 cum stemmate. Dttb. Vide IG V 1 add. 1171 p. 307 stemmata familiae Euryclis Lacharis f. et Deximachi Protolai f. (ubi addendi esse videntur IG V 1, 141_{17, 18} Παδάμνηος Εὐρυκλέους, Δεξιμάχος Εὐρυκλέους = fratres, nepotes Lacharis et ibid. v. 19 Δεξιμάχος Πρατόλα = nepos Deximachi, principis Agrippiastarum IG V 1, 374₁₀).

789. C. Iulius Laco Spartae dominus, post a. 37 p. Chr. Olympiae. Ed. * Dittenberger I. Olymp. 426 (Syll.² 362); cf. Kolbe IG V 1, XVI (s. a. 37 p. Chr.) et p. 307. [H₁]

Μ. Ἀντώνιος Πισανοῦ | υἱὸς Ἀλεξίων¹ ὁ ἀρχιερεὺς | Γ. Ἰούλιον Εὐρυ-
5 κλέους | υἱὸν Λάκωνα², τὸν ἑαυτοῦ | εὐεργέτην, Διὶ | Ὀλυμπίῳ.

1 Huius pater M. Antonius Pisanus a. 17 p. Chr. Germanico Caesari statuum erexerat (n. 792), ut filii sacerdotium haud absurde in Gai aut Claudii aut Neronis principatum incidere statuas. 2 Cf. titulum statuæ Laconi ab Eleutherolaconibus dedicatæ IG V 1, 1243. Paternum imperium eum habuisse nummi a Weillio Ath. Mitt. VI 10 sqq. editi: Κλαύδιος Καῖσαρ. Ἀστ. — ἐπὶ Λάκωνος (Head HN² 436) testantur. Sed qui eum Augusto etiamtum superstitute Eurycli patri successisse, tum imperio privatum, sed temporis spatio interiecto restitutum esse opinantur, perversa testimonii Straboniani interpretatione nituntur (cf. 787²). Immo Eurycles a. 14 p. Chr. a Tiberio depositus est, filius certe non ante annum 20 p. Chr. institutus; aliter enim Strabo non ita, ut fecit, de Tiberio eiusmodi amicitias omnino respuente dicere poterat. Quod quoniam nummi Weilliani probant, Claudii etiamtum principatu Lacona Spartæ imperium tenuisse, haud absurda est coniectura per totum Tiberii imperium illam Euryclis familiæ dominationem cessasse, a Gaio vero cum rerum potiretur (a. 37 p. Chr.) Lacona civibus impositum esse eodem iure, quod quondam pater habuerat, præsertim cum eandem subitam rerum gerendarum mutationem alibi per imperium Romanum tum factam esse certissimis testimoniis constet. Cf. de Antiocho et Agrippa a Gaio statim in regna remissis Dio Cass. LIX 8, 2. Iosephus Ant. Iud. XVIII 237, de Cotyis filiis item e vestigio restitutis infra 798⁶ sqq. Laconis illius filium et filiam exhibent tituli a Megalopolitanis Lycosuræ positi IG V 2, 541/2, alius filius C. Iulius Spartiaticus IG III 805 (ἀρχιερεὺς τῶν Σεββ. ætate Neronis ante a. 65 in exilium missus Stob. Flor. XL 9); huius filius C. Iulius Laco II; huius C. Iulius Eurycles Herculanus (infra n. 841) et C. Iulius Laco III IG V 1, 280/1. Kolbe IG V 1, p. 307.

790. C. Iulius Spartiaticus statua honoratus ætate Neronis imperatoris. In arce Athenarum, nunc ibidem ad Propylæa. Basis. Ed. * IG III 805. [K²]

Γά(ιον) Ἰούλιον Σπαρτια(τικόν)¹, ἀρχιερεῖα θε[ῶν] Σεβαστῶν² καί |

1 Cum propter nomina tum propter egregiam auctoritatem, qua hominem in provincia Achaia floruisse titulus testatur, hunc ad Laconis Euryclisque progeniem pertinere coniecit Rossius. Id nuper luculentissime confirmatum est eruta in Asclepieo Epidauriorum basi (IG IV 1469) cum hac inscriptione: ἀ πόλις ἀ τῶν Ἐπιδαυρίων | Γά(ιον) Ἰούλιον Λάκωνος | υἱὸν Σπαρτιατικόν | ἀρετᾶς ἔνεκεν. Quæ de Euryclis et Laconis imperio ad n. 787. 789 exposui, eis probabile fit, Neronis aut Flaviorum principatu Spartiaticum his statuis ornatum esse, neque discrepant quæ ex sacerdotii significatione (not. 2) et ex Ti. Claudii Theogenis nomine (not. 4) de ætate colligi licet. Haec confirmata sunt acuta Buecheleri observatione Rh. Mus. LIII 1898, 166, apud Stobaeum Floril. XL 9 p. 750, 16 Hense a Musonio eiusdem hominis mentionem fieri: καὶ ἴσμεν τινὰς χρόνιων νοσημάτων

δ γέ]νους Σε[β]αστῶν | ἐκ τοῦ κοινοῦ τῇ[ς] | Ἀχαΐας διὰ βίου πρῶ|τον
 0 τῶν ἀπ' αἰῶνος, | ὁ ἱερεὺς Ποσειδῶν[ος] | Ἐρεχθεὺς³ Γαιήρχου | Τι[βέ-
 ριος) Κλαύδιος Θεογέν[ης] | Παιανιεὺς⁴ τὸν ἑαυτοῦ φίλον.

ἐν τῇ φεύγειν ἀπολυθέντας, ὥσπερ ἀμέλει Σπαρτιατικὸς οὗτος ὁ Λακεδαιμόνιος, ὃς ἀπὸ πολλοῦ ἔχων τὸ πλευρὸν κακῶς καὶ τοῦτου πολλάκις νοσῶν διὰ τὴν τρυφήν, ἐπειδὴ ἐπάσαστο τρυφῶν, ἐπάσαστο καὶ νοσηλευόμενος. Musonius haec scripsit sui consolandi causa propter exilium, in quod anno 65 p. Chr. a Nerone missus erat. Dttb.

2 Neque hic neque multis aliis locis pluralis de pluribus Augustis una imperantibus (id quod ante annum 161 p. Chr. nunquam usu venisse in vulgus notum est) intellegendus est, sed sacerdotium indicatur ei qui tum ipsum regnabat principi una cum divīs maioribus consecratum; atqui cum Tiberius et Gaius divi non fuerint, non ante Neronis initia (a. 54 p. Chr.) hanc officii sacri designationem usurpari coeptam probabile est.

3 Cf. IG I 387: Ἐπιτέλης, Οἰνοχάρης Σφινάτου Περγασῆθεν Ποσειδῶνι Ἐρεχθεὶ ἀνεθέτην. Bull. Hell. VI 1882, 436 [ἱερέως] Ἐρεχθέως Ποσειδῶνος. IG III 276 ἱερέως Ποσειδῶνος Γαιήρχου καὶ Ἐρεχθεὺς, ubi etsi καὶ particula insolite usurpata est, tamen duorum numinum, Neptuni et Erechthei, commune sacerdotium intellegere vetant cum hic Spartiatici titulus tum nonnulli scriptorum loci. Cf. Pseudoplutarch. Vit. X or. p. 843 B Μῆδειος, ὃς τὴν ἱερωσύνην Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως εἶχε. 843 C διετάξαστο δὲ καὶ (Θεμιστοκλῆς ὁ Θεοφράστου) τὴν ἱερωσύνην τοῦ Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως. Athenagoras Legat. 1 ὁ δὲ Ἀθηναῖος Ἐρεχθεὶ Ποσειδῶνι θύει. Hesych. Ἐρεχθεὺς· Ποσειδῶν ἐν Ἀθήναις.

4 Homo Neronis potissimum aetate egregio honore in civitate florens, κῆρυξ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς; a. 61 p. Chr. (IG III 1085₂), στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὕπλα utique non ante Claudii principatum (IG III 68₆ sqq.), ἐπιμελητῆς τῆς πόλεως eodem fere tempore, certe non post Flaviae domus imperium (IG III 556₈). Congruunt haec cum aliis temporis notis (cf. not. 1. 2).

Δ791. Tiberii statuæ Delphicae (A, B); epimeleta Amphictyonum (C, D), a. 15 sqq. A. In cippo calcario. Ed. Pomtow Delph. Studien 18 not. — B. In altero cippo. Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 708 not.; angulum dextrum inferiorem addidit Bourguet de reb. Delph. 48. [Pw]
 4 ἁ πόλις τῶν Δελφῶν | Τιβέριον Καίσαρα¹, θεοῦ υἱόν, Σεβαστόν, σω-
 τῆρα², | εὐεργέταν Ἀπόλλωνι | Πυθίῳ.

1 Praenomen imperatoris Tiberium recusavisse notum est (Suet. Tib. 26; Niese Grundr. R. G. 304⁴); tamen in Graecia (raro) legitur, velut in titt. B et iam a. 17, n. 792. Itaque tit. A primis imperii annis tribuam. 2 Verba σωτῆρα, εὐεργέταν ad beneficia quaedam Tiberii erga Delphos referenda censueram, sed collatis titt. 759 et 760 (Caesaris), 778 et CIG 3957 (Augusti) ea in universum de imperio administrando hic usurpata credam, eo magis quod voces τὸν ἑαυτοῦ; supra desunt; ad Augustum σωτῆρα mundi cf. Momm-
 sen Ath. Mitt. XVI 235.

B [αὐ]τοκράτορα¹ | Τιβερίον Καίσαρα, | θεοῦ Σεβαστοῦ υἱόν, | Σεβαστὸν
⁵ τὸ κοινόν | τῶν Ἀμφικτιόνων κα[θι]έρωσεν³, ἐπιμελητε[ύ]ον⁴ το[ς] αὐ-
 τῶν Θεο[χ]λέους⁵ | τοῦ Εὐδᾶ[μου] Φιλοκαίσα[ρος] [Νικοπολε]ίτου.

Ad hunc Amphictyonum epimeletam pertinent titt. *C, D*:

C. Statua Theoclis epimeletae, a. 15 sqq. Lapidī, qui in fronte exhibet titt. 622 *A, B*, post duo saecula haec statua imposita est et tit. *C* in latere sinistro incisus. Ed. Haussoullier Bull. Hell. VI 1882, 450, n. 80; cf. Bourguet ibid. XXI 1897, 475. Exscripsi a. 1887.

[ῥ] τῶ[ι]ς τῶν Δελφῶν | [Θεοχ]λέα⁵ Εὐδᾶμου Φιλ[ο]καίσα[ρα] Νικοπο-
 λείτην, | [τὸν] ἐπιμελητὴν τῶν | [Ἀμ]φικτιόνων, ἀρετῆς | [ἐνε]χεν καὶ εὐ-
 νοίας | [τῆς] εἰς ἑαυτὴν | ××× Ἀπόλλωνι [Π]υθίῳ.

D. Decretum Delphorum. In pariete thesauri Cnidiorum exstitit tit. mutilus, quem ed. Bourguet Fouill. III 1, n. 312. Est decretum, factum illud in honorem Θεοκλέος⁵ τοῦ Εὐδᾶμου Φιλοκαίσαρος, quod haud dubie dedicationem statuae *C* continebat; cf. v. 7 [-- καὶ ἀναθεῖναι ἐ]γ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου. τὸ | [δὲ] ψάφισμα ἀναγράψαι --] κτλ. (supplevi).

³ I.e. ἀνατίθησι. ⁴ Tit. *B* ad verbum fere congruere cum tit. 829 *A* anni 117/18, excepto uno verbo αὐτῶν pro ἀπὸ Δελφῶν observavit B., qui de epimeletis Amphictyonum uberius exponens (reb. Delph. 48) docuit, singulos per singulas Pythiadas munere esse functos. ⁵ Theocles Nicopolita, qui statuae Tiberii ponendae operam dedit, ipse statua *C* et civitate Delphica *D* honoratus abhinc Delphis permansit, ubi filius Θεοκλῆς Θεοκλέους ter archontis munere fungitur, sc. c. a. 46. 50. 63; cf. Bourg. Fouill. III 1, n. 312.

792. Germanici victoria Olympica, a. 17 p. Chr. Olympiae. Ed. Dittenberger I. Olymp. 221 (Syll.² 358). [Hi]

Γερμανικὸν Καίσαρα, Αὐτοκράτορος | Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ
 υἱόν, | νικήσαντα Ὀλύμπια¹ τεθρίπῳ τελεί[ω], | Μάρκος Ἀντώνιος
⁵ Πεισανδός | τὸν ἑαυτοῦ πάτρωνα Διὶ Ὀλυμπίῳ.

¹ Olympiade 199, aestate 17 p. Chr. Nam superiore Olympiade Tiberius nondum Augustus, proxima Germanicus iam mortuus erat. Hoc titulo usus Gelzer Africanus I 169 Eusebii verba (I 214₂₉) sumpta lacuna ita emendavit: καὶ ἐνίκα [Γερμανικὸς Καῖσαρ ὁ] Τιβερίου Καίσαρος τέθριππον.

Zeno Pythodoridis reginae f. Smyrnae, ante a. 18 p. Chr. Or. 377.

Δ **793.** Lex de sacerdotibus Apollinis Halasarnitani perscribendis, a. 21 p. Chr. Halasarnae in insula Coe. Pila a tribus lateribus (*ABC*) inscripta. Ed. Herzog SBak. Berl. 1901, 483, 4. [Hi]

ἐπὶ μονάρχου Ῥηγίλλου μηνὸς Ὑακινθίου τετράδι· Ἀριστίων Χαίρι-
 που¹ ὁ ἐν ἀρχῇ ν[α]πίας εἶπεν· ἐπεὶ διανεκῶς πολλὰκις ἐψα[φισμέ-
 νας² τὰς τῶν ἱερατευκῶτων κατὰ|τάξιν ἐστάλαν ἐπιγραφὰς|ἀτέλεστος
 ἐς|τὸ παρὸν ἔμειν' ἃ γινώμα, καθήκει δὲ νῦν γε αὐτὰν ἐπὶ τέλος
 ἀχθῆμεν, ἀγαθὰ τύχῃ δεδύχθαι καὶ πάλιν πάσας μὲν τὰς ἀβυνχω-
 ρήτους ἐπιγραφὰς καὶ τὰς παρανόμους ἐνκεχαραγμένας³ ἐκκολάψαι διὰ
 τοῦ|δαμοσίου, ἐς δὲ λευκόλιθον ἀνασταθεῖ|σαν ἐς τὸ ἱερὸν στάλαν
 κατὰ τάξιν ὡς ἱερα|τεύκοντι πατριάσει⁴ πάντας ἀνατάξαι⁵.

Legem in latere *A* scriptam sequuntur columnae duae ibidem exaratae, columnae singulae in lateribus *B* et *C* incisae. Decretum ipsum et sacerdotum nomina 1—48 uno tenore scripta, cetera nomina 49—133 quotannis addita sunt. Ceterum cf. sacerdotum ἀναγραφὰς n. 723 sqq.

1 Idem qui sacerdos 38 Ἀριστίων Χαίριππου εὐσεβής. 2 Cf. legem Rhodiam n. 723. 3 Nomina contra leges inscripta erant, quo tempore Nicias Coorum erat tyrannus, quem mortuum Crinagorae Mytilenaei increpat carmen Anth. Pal. IX 81; cf. Paton-Hicks Inscr. Cos p. 125; Herzog Koische Forsch. 66 et l. l. Lege de tyrannis Iliensium Or. 218 § 12 cautum erat: ὅς ἂν τύραννος|ῆ ἡγεμὼν γένηται ὀλιγαρχίας ἡ τύραννος σ[τ]ή|ση ἡ συν-
 επαναστή|ῃ ἡ δημοκρατία|καταλύσῃ, ὅτου ἂν τι ὄνομα ἦι τούτων ἐάν τε ἐν τοῖς
 ἱερ(η)εύσασιν ἐάν τε ἐν ἀναθήματι ἐάν τ' ἐπὶ τάφο[ν], ἐκκόπτειν πάντοθεν, καὶ
 ἐγ μὲν τῶν ἱερητευκῶτων ἐκκόψαντας πωλεῖν, καὶ τὸμ πριάμενον ὄνομα ἐπι-
 γράψασθαι, ὅτι ἂν θέλῃ οἷς μέτεστι. Finis tyrannidis paullo post pugnam Actiacam fuisse videtur. 4 Cf. Syll.² 614₃₀ (et hoc Halasarnae): ἀπογραφέσθων τὸ ὄνομα πατριάσει ποτὶ τὸς ναποίας. Veritas, cum nomine patris, non ,addito nomine gentili' (πάτρας sive πατριάς). Cf. Herwerden Lex.² πατριάσει. 5 Nomina prima: 1 Πλάτων β' 2 Φίλων β' 3 Εὐφάνης Σωτίωνος 17 Μάρκος Σθένιος Λευκίου 19 Γάιος Ἰούλιος Εὐάρτου υἱὸς Εὐάρτου (Ioseph. Ant. XVI 10, 2 c. a. 8 a. Chr.) 29 Γάιος Μάρκιος Γαίου υἱὸς Κράσσου etc. 38 v. not. 1 65 Γάιος Ἑτερήιος Ποπλίου υἱὸς Λαῦτος δῆμου υἱὸς ἤρωος νέος φιλοτέβαστος 67 ἱερὸς ὁ δᾶμος 74 Μάνιος Σπέδιος Φαῦτος τὸ δεύτερον κατὰ Ἀτληπία τὰ μεγάλα 84. 99. 101 ὁ Ἀπόλλων (cf. Mileti n. 272) 106 Πό. Ἑτερήιος Ἰλαρίων: ἐπὶ τούτου οἱ νόμοι ἀποκατετάθησαν. Hoc si primus in annum 30 caderet, anno 76 p. Chr. factum esset (ita He, qui ad leges sacras refert). Malumus ad annum 79, Titi primum, transferre, quo Rhodiis libertatem reddidit imperator, quod simul Cois concessum esse sumas. Hinc primi sacerdotis annus 27 (non 30) a. Chr. legis annus 21 (non 18) p. Chr. — 108. 110. 112 erasi (imperante iam Domitiano) 125 Λού. Οὐψάνιος Λου. υἱὸς Φιλόφρων, ὅς μετὰ τὸ μο(ναρχῆσαι) Κίρων ἱεράτευσε γεννηθείς ἐν Ἀλασάρνῃ 132 Γα. Πο. Ἑτερήιος Πο. νέος Φροῦγ μετὰ τὸ ἀρχιερατεῦσαι αὐτόν.

Δ 794. Iunia Torquata, post a. 22. Teni. Post Demoulinium et Graindorium ed. IG XII 5, 920; cf. ibid. p. XX 1382. [H]

ὁ δῆμος | [Ῥουν]ίαν Τορκουᾶταν [τὴν σ]τρατηγ[οῦ]¹ | Γατοῦ Ῥουνίου Σι-
λανοῦ ἀδελφὴν --]

Tacitus ex senatus actis de C. Silano proconsule Asiae repetundarum a sociis postulato (Ann. III 66) L. Pisonis sententiam refert *aqua atque igni Silano interdicens censuit ipsumque in insulam Gyarum relegandum* (c. 68). Sed Tiberius (c. 69) *prudens moderandi, si propria ira non impelleretur, addidit insulam Gyarum immitem et sine cultu hominum esse: darent Iuniae familiae et viro quondam ordinis eiusdem, ut Cythnum potius concederet. Id sororem quoque Silani Torquatam, priscæ sanctimoniae virginem, expetere. In hanc sententiam facta discessio.* Aut in exilium fratrem secuta est Torquata, aut iam antea in provinciam. De exilibus iam Augustus a. 12 p. Chr. (Dio LVII 26) ἀπηγόρευσε μηδένα πυρὸς καὶ ὕδατος εἰρχθέντα μήτε ἐν ἡπείρῳ διατρίβειν μήτε ἐν νήσῳ τῶν ὕσαι ἑλαττον τετρακοσίων ἀπὸ τῆς ἡπείρου σταδίων ἀπέχουσι, πλὴν Κῶ τε καὶ Ῥόδου Σαρδούς (Σάμου Boissevain, Hartmann de exilio 25) τε καὶ Λέσβου. 1 Sane offendit in tituli huius aevi falsus tituli στρατηγοῦ pro ἀνθυπάτου usus, antea ille quidem non inauditus.

Ptolemaeum regem Iubae regis f. Ptolemaei regis n.
Athenienses laudant, a. 23—40. Or. 197; cf. 198 (Xanthi Lyciae).

795 A. Musaeus χοράυλης a Delphis laudatur, c. a. 29 p. Chr. In basi Satyri Samii sub tit. 648. Ed. Couve Bull. Hell. XVIII 1894, 84, n. 8 (Syll.² 717₁₀₋₁₅). Cf. Pomtow Philol. LIV 1895, 224. [Pw]

ἄρχοντος Εὐκλέους τοῦ Εὐά(ν)δρου¹ μὴνός Βυσίου², ἔδοξεν τῇ | πόλει
τῶν Δελφῶν· ἐπεὶ Μουσαῖος Ἀπολλωνίου Μάγνης ἀπὸ | Μαϊάνδρου,
χοράυλης³, ἐνδημήσας εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν τῷ τε θεῷ ἀπήρξατο⁴

Tit. negligentissime incisus; saepius litterae et verba integra desunt, alia bis perscripta et postea ex parte erasa (v. 6). 1 Anno fere 29 p. Chr., cf. Delph. Chron. R-E IV 2666. 2 Mensis in Delphorum decretis non commemoratur ante a. 90 a. Chr., quo anni in duo semestria divisio in desuetudinem venit, sed inde ab a. 61 saepissime additur. Itaque in hoc quidem additamento mentionem feriarum per quas Musaeus artem suam exhibuerit latere (sic Cou.) non censuimus, attamen choraulem ad principalia sacra mensis Bysii sc. ad Theophania venisse idem v. d. recte viderat; de quibus cf. A. Mommsen Delphika 280. Sane Theoxeniis thymelicos agones habitos esse scimus (n. 4505). 3 Cf. in catalogo eorum, qui Thespiis in Museorum certamine vicerant (IG VII 1773₂₇): χοράυλης· Ὅσιος Περγαμηνός. Distinguitur a πυθαύλῃ, qui est ibid. v. 18. Ac manifesto idem discrimen IG VII 1776_{17, 21} vocabulis πυθικὸς αὐλητῆς et κύκλιος αὐλητῆς significatur (cf. etiam CIG 2758). Neque vero id ita accipiendum, ut χοραυλῶν ars a Pythiorum certamine aliena fuerit, tit. Bull. Hell. XVIII 98, n. 15₂ (cf. XIX 548): Γάϊον Ἰούλιον Εὐδαίμονα Ταρσέα [καὶ -- καὶ Ἀθη]ναῖον, χοραυλῆν

5 καὶ τὴν παρεπιδημίαν ἐποίησατο εὐσχήμονα καὶ ἀξίαν τιμῆς, | δε-
δόσθαι αὐτῷ προξενίαν καὶ ἐγγόνους, στεφανῶσαι (δὲ) αὐτὸν τῷ
τοῦ θεοῦ στεφάνῳ [(σαι δὲ αὐτὸν το)] [ῶ θεοῦ στεφάνῳ], καὶ ἐπαί-
· νέσαι αὐτὸν ἐπὶ τε τῇ εὐ|μουσίᾳ καὶ καλοκἀγαθίᾳ.

et v. 6: ἐνείκα δὲ καὶ Πύ[θια] indicio est. Ceterum patet Musaeum hunc
tit. consulto inscripsisse basi Satyri tibicinis, sc. collegae duobus ante
saeculis clarissimi. 4 Tales ἀπαρχὰς δὲ ἀγώνων exhibuit tit. 711 L₁₂ cum
not. 35. Sine dubio etiam Musaeus gratuito deo acroaseis fecerat; de
his cf. n. 702₅ cum not. 1.

Δ795 B. Novissimum decretum Amphictyonum: laudatur
Demetrius Atheniensis hieromnemo, Pythiis a. 23(?) vel 27
vel 31 p. Chr. In cippo I ante thesaurum Atheniensium (textus quartus
infimus). Ed. Colin Fouill. III 2, n. 161 cum tab. XI 4 et XII 1. Cf. Wilhelm
Jahresh. XVII 1914, 41.

[Pw]

[ἔδο]ξε τοῖς Ἀμφικτύ(ο)σιν παραγενο[μ]ένοις εἰς Δελφοὺς κατὰ πλῆθος
ἐπὶ [τ]ῶν ἱερῶν ἀγῶνων τῶν Πυθίων· ἐπ(ε)ιδὴ Δ[τ]μ[ή]τριος¹ Ἀριστάρχου
5 Ἀθηνᾶιος, ἱερομ[ν]ήμων καὶ πυλαγόρος διὰ βίου², αἰεὶ εὐγ[ε]νείᾳ καὶ
ἀρετῇ διαφέρων, πάσας Πυ[θ]ιάδας ἀπὸ τῆς χειροτονίας παρεγέ(νε)το³
[εἰ]ς Δελφοὺς, θύων καὶ καλλι(ε)ρῶν τῷ Πυθίῳ | Ἀ[π]όλλωνι λαμπρό-
0 τατα καὶ πολυμερές[τα]τ[α], καὶ τὴν ἐ(π)ιδημίαν καὶ ἀναστροφὴν |
[ἐ]ποίησατο ἀξίαν τοῦ τε περὶ τοὺς Ἀμ[φ]ικτύοντας ἀξιώματος καὶ τῆς
π[ε]ρὶ τὴν πατρίδα δόξης, ἐπα[ν]ένεσαι αὐτ[ό]ν, κ[α]τ[ὰ] στεφ[αν]ῶσαι χρυσῷ
5 στεφάνῳ | (ἀρετῆς ἕνεκα κ)α[τ]ὰ εὐσεβείας· εἶναι δ[ὲ] αὐτῷ ἐν ταῖς 5

Lapididae errores haud rari: v. 1 Ἀμφικτυσιν; 3 ἐπιδή; 7 ἀπὸ γῆς et
παρεγετο; 8 καλλιερῶν; 10 ἐπιδημίαν; 23 γαι pro καί; 25 Ἀθηνᾶιον, deinde
ἕνεκα deest, tum εὐσεβίας (cf. -είας v. 15); 26 τη πυτριά; 28 pro παρ tria
spatia vacua relicta; 29 ἐς (cf. εἰς v. 26. 30); 30 εἰσγλήτην. — V. 5 αἰεὶ lectio
incerta (Co.).

Forma litterarum et locus quem tit. in cippo occupat indicant, hoc
Amphictyonum decretum (ultimum quod aetatem tulit) incisum esse
haud ita multo post textum in cippo proxime praecedentem, sc. post a. 23
p. Chr. (ἄρχοντας Δάμωνος τ. Πολεμέαρχου τὸ τρίτον). Itaque in censum ve-
niant ludī Pythici (v. 3) annorum (23?), 27, 31 p. Chr. — 1 Homo ceteroquin
ignotus. 2 Cum in dodecaīdibus ab a. 26 a. Chr. (n. 773) ad a. 1 p. Chr.
hieromnemo Atticus in annum — ut antea — sortitus sit, supra iam
διὰ βίου creatur ut temporibus Plutarchi. Co. 3 „... on cherchait à en
investir un homme riche et de sentiments religieux, capable de déployer beau-
coup de faste au nom de sa patrie, de venir à Delphes chaque fois . . , et
d'y célébrer avec générosité tous les sacrifices traditionnels: c'est avant tout
une charge représentative.“ Co. 4 Supplevi pro Colini: [τῆς πόσεως ἕνεκα]

- ἰεραῖς ἡμέραις τῆς Π[υθιάδος φορε]ῖν⁵ τὸν στέφανον τοῦτον. |[στῆσαι]
 δὲ αὐτοῦ καὶ ἀνδριάντα χαλ[κοῦν] ἐν Δελφοῖς πρὸς τῷ ναῷ τοῦ |
 20 [Ἀπό]λλωνος καὶ ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ |[πα]τρώῳ Ἀπόλλωνι, ἔχοντας
 ἐπιγ[ρα]φὴν τήνδε· ,τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικ[τυόνων τὸν ἱερομνήμονα
 25 καὶ πολ[ι]γύρον διὰ βίου Δημήτριον Ἀριστ[ά]ρχου Ἀθηναῖον ἀρετῆς
 (ἔνεκα) καὶ εὐσεβ[ε]([ε])ῖ[α]ς καὶ τῆς εἰς τή(ν) πατρ(ι)δα εὐνοίας |[ἀ]νέ-
 θηκεν· . χαράξαι δὲ πάντα τὰ |[δ]όγματα τὰ αὐτοῦ [παρ]ὰ πρῶτω[ν] |
 30 ἡμῶν ε(ῖ)ς τὸν οἶκον τῶν Ἀθη[ναίων] εἰστέλῃν⁶ ν-ε ι- | --

et Wilhelmi: [ἀρετῆς κ]α(ι) — quod brevius est — ,mit Ausfall des Jota vor dem vokalischen Anlaut' de quo cf. Wilh. Ath. Mitt. XXXI 91 sq. 230; Wackernagel Stud. gr. Perf. 10; Nachmanson Beitr. altgr. Volksspr. 52. 5 Suppl. Wi. (Jahresh.) pro Colini: [καὶ ἐν ταῖς] et τῆς Π[υθιάδος ἀναίτε]ῖν. De tali chrysophoria exposuit Wi. ibid. 6 Hoc verbum spectat ad cippus in propatulo thesauri Attici ad viam sacram erectos, de quibus cf. Delphica III 39 (Berl. ph. Woch. 1911, 1647).

Δ 796. Statilius Timocrates.

- Δ A. Panachaei T. Statilium Timocratem honorant, a. 35/6.
 In Asclepieo Epidauriorum. Edd. A Baunack Aus Epidauros 15; Blinkenberg Nordisk Tidskr. filol. X 274, 25; AB Cavvadias Fouilles d'Épidaure I 203/4; Fraenkel IG IV 934/5. [H4]
 A Ἀχαιοὶ καὶ Βοιωτοὶ καὶ | Φωκεῖς καὶ Εὐβοεῖς καὶ | Λοκροὶ καὶ Δωριεῖς
 5 Τίτον | Στατεῖλιον Τειμοκράτη, | γραμματέα αὐτῶν γενόμενον, | ἀρετῆς
 ἔνεκα 1. |

Libertatem Graecis redditam non, ut Kabbadias, ad famosam Neronis orationem a. 67 habitam, sed iam ad annos 35 s. 36 refert Fr., propterea quod P. Memmium P. f. Regulum τὸν ἐαυτῶν εὐεργέτην tribus statuis honoraverunt Achaei, curantibus eodem T. Statilio Timocrate et fratre (IG IV 1139), Memmii vero ille annis 35/6 Achaiam Macedoniam Moesiam moderabatur (Prosop. R. II 364, 342). Quamquam rursus est in Achaia sub finem imperii Gaiani Ioseph. Ant. XIX 1, 1, item sub Claudio IG VII 87. Foedus in titulo Acraephiensi a. 37 IG VII 2711 redit, ubi desunt Dorienses, Boeoti dicuntur Epaminondae Acraephiensis merito impediti esse ne a Panhellenibus deficerent. ,Cum foederis conventus (hic vs. 8 τὸ Παναχαικὸν συνέδριον) haberetur Argis (IG VII 2711₁₀₂; 2712₃₉), hanc civitatem inter foederatas fuisse patet, unde sequitur, vocem Ἀχαιός in sociorum appellatione designare totius Peloponnesi incolas (cf. Polyb. II 38). Fr. Quamquam eximendi videntur Eleutherolacones, de quibus cf. Kolbe IG V 1 p. XVI; et saeculo certe tertio, si non iam inde ab a. 130, Arcades (IG V 2 p. XXXII_{38.166}). Praetor communis l.l. 2711₁ Argivus est: [στρατηγὸς Ἀχαιῶν καὶ Βοιωτῶν καὶ Λοκρῶν καὶ Εὐβοέων καὶ [Φωκέων]; Διοδότου Ἀργεῖος.

1 Cf. Achaeorum decretum recentius Lycosurae repertum IG V 2, 517₁₅:

Β ἐπειδὴ Τίτος Στατεῖλιος Τιμοκράτης ἀνὴρ ἀξιόλογος | καὶ τοῦ πρώ-
του τάγματος ἅπαντι τῷ προγεγ[ενημέ]νῳ σεμνῶς | καὶ θαυμαστῶς
βίῳι κάλλιστον πολεῖτευμα [ἐπολεῖτεύσατο καὶ αἶρε]θεις | γραμματεὺς
0 κατὰ τὸ τὴν ἐλευθερίαν ἡμεῖν ἀποδοθῆναι² μ[ε]γ[αλοφύχως ἐν] | χρόνοις
ἐπιπονωτάτων ἅμα καὶ σφαλερωτάτων καιρῶν πόνος[ος τε καὶ] θερ[α-
πείας ὑπέσ]τη ἐνὸς μὲν ἀνδρὸς μείζονας, ἐνὸς δ' ἐνιαυτ[ο]ῦ πλ[ε]όν[ας,
δι' ὧν πολλὰ[χαις καὶ] κα[λῶς διέθ]ηκεν ἡμᾶς καὶ τὰ τῆς ἐλευθερίας
ἔτι πλανώμενα καταστή[μ]α[τα, δι]ὰ | πάντα ταῦτα ἔδοξε τῷ Παν-
αχαϊκῷ συνεδρίῳ ἐπαινέσαι τὸν ἄνδρα καὶ ἀναστῆσαι | αὐτοῦ χαλκᾶς
εἰκόνας ἐν τε τοῖς πανηγυριστηρίοις¹ τῶν Πα[ναχαϊῶν ἐν τε τῷ -- |
5 τεμ]ένει καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐν τῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἱερῷ, ἐπιγρα[φὴν
ἐχούσας· Ἀχαιοὶ etc. (= vs. 1—6).

ἀναστῆσαι δὲ καὶ εἰκόνας αὐτοῦ χαλκᾶς ἐν τοῖς κοινοῖς τῆς Ἑλλάδος πανηγυ-
ριστηρίοις, Ὀλυμπίαισι καὶ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέῃ, κατ' ἐν τῇ πατρίδι. 2 Cf. not. init.

ΔB. Atheniensium decreta consolatoria, c.a. 40? In Aescu-
lapii fano Epidaurio basi antiquiori, quae artificis titulum IG IV 1100 Καλ-
λικράτης Ἀριστέος Ἀργεῖος ἐποίησεν c.a. 300 a. Chr. incisum continet, postea
T. Statilii Lampriae honores inscripti sunt. Edd. Cavvadias Fouilles d'Épi-
daure I 205/7; Blinkenberg Nordisk Tidsskr. filol. III 3, 157; Fraenkel IG
IV 936/8; cf. Buresch Rh. Mus. XLIX 1894, 452.

I. Titulus honorarius.

Ἀθηναίων | ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή καὶ ἡ βουλή τῶν ἐξακοσίων
5 καὶ ὁ δῆμος | Τίτον Στατεῖλιον Στατελίου | υἱὸν Τιμοκράτους Λαμ-
πρίαν¹ | ἡρώα. |

II. Areopagi hypomnematismus.

ἐπὶ Σεκούνδου ἄρχοντος² καὶ ἱερέως Δρούσου ὑπάτου³, μηνὸς | Βοη-

1 Statiliorum stemma ex titulorum Epidauriorum copia composuit
Fraenkel IG IV p. 209; cf. Kolbe IG V 1, 478. Nomen a T. Statilio Tauro
cos. a. 37. 26 a. Chr., qui a. 31 apud Actium Augusti copiis pedestribus prae-
fuit, derivatum esse videtur, cf. Prosop. imp. R. III 263, 615. Pater eius et
patruus a. 35 s. 36 p. Chr. Epidauriorum in Asclepieo statuam dedicave-
runt IG IV 1139. Ab hoc igitur tempore decreta nostra non multum
abesse putes. 2 De Secundo minime constat, sitne idem atque
Carrinas Secundus, sive prior, rhetor a Gaio in exilium missus, sive alter,
a Nerone a. 64 in Asiam et Achaiam missus ad provincias spoliandas
(Prosop. R. I 307, 377/8); immo temporis definitio ab hoc titulo pendet.

3 Neronis Claudii Drusi, qui consul a. 9 a. Chr. in Germania decessit,
sacerdotes usque ad primos Hadriani imperatoris annos Athenis fuerunt;
cf. Dttb. ad IG III 623. 624: 1009; Prosop. imp. R. I 368, 689. Fr.

δρομιῶνος πέμπτη ἀπίνοντας· Ἄρειος πάγος ἐν Ἐλευσεῖνι· λόγους ἐποι-
 ἤσατο Τειμ[ο]σθένης Καλλιστομάχου Ἀναφλύστιος· ἔδοξε· μετῆλλα-
 10 χότος ἐν Ἐπιδαύρῳ νεανίου διασημοτάτου, | εὐγενεῖαι κεχρημένου ἐπὶ
 ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τε τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν
 καὶ ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων καὶ ἡρπασμένου ὑπὸ
 τοῦ δαίμονος⁴ | ἀπὸ μ[ε]ρίστων ἐλπίδων ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ βίου ἡλι-
 κίαι, ἐλέσθαι μὲν αἴρεσιν⁵ τὴν πορευθ[η]σομένην καὶ παραμυθησο-
 μένην⁶ τοὺς τε γονεῖς αὐτοῦ καὶ τὸν πάππον, ἀναθεῖνα[ι] | δὲ καὶ
 ἀνδριάντας αὐτοῦ ἐν τῇ ἀκροπόλει καὶ ἐν τῇ ἐν Ἐλευσεῖνι αὐλῇ
 15 παρὰ τοῖς | προγόνοις⁷ καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ τῇ ἱερᾷ⁸ ἐν τῷ τερμένει
 τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὴν ἐπιγραφὴν | ἔχοντας⁹, ἥ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ
 καὶ ἡ βουλὴ τῶν ἐξακοσίων καὶ ὁ δῆμος Τίτον Στα[τε]λίον Στα-
 τειλίου υἱὸν Τειμοκράτους Λαμπρίαν, ἤρωα· τὸν δὲ κήρυκα
 Λυσιάδην¹⁰ γρά[φ]σαι τῇ Ἐπιδαυρίῳ πόλει καὶ διαπέμψασθαι τὸν

4 Cf. Amorgi IG XII 7, 405₂₄ ἀρπ[ασθεῖσα ὑπὸ τοῦ] δαίμονος ἐξερειζώθη.

5 ,*Ausschuß*‘ Croenert-Passow I 168₇₃. In decreto elegantius concepto
 vs. 38 πρεσβείαν dicitur. 6 Consolatio iam ἐπιταφίων pars fuit legitima,
 velut in Periclis illo Thucydidei (II 44): διόπερ καὶ τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας,
 ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθῆσομαι· ἐν πολυτρόποις γὰρ
 συμφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες. Librum scripsit Crantor Academicus ante
 a. 285 (Sussemluhl Gesch. gr. Litt. Al. I 120) περὶ πένθους, ab Axiochi Platonici
 qui fertur auctore, Cicerone, Plutarcho s. Pseudoplutarcho aliis adhibitum,
 cf. huius consolationem ad Apollonium 104 c: ὁ Κράντωρ παραμυθούμενος
 ἐπὶ τῇ τῶν τέκνων τελευτῇ τὸν Ἰπποκλέα. Totum argumentum tractavit
 Buresch Leipz. Stud. IX 1886: Consolationum a Graecis Romanisque scri-
 ptarum historia critica; idem decreta collegit Rh. Mus. XLIX 1894, 424, ubi
 in lapide Antiochiae ad Maeandrum invento vs. 9 commemoratum Νυσαέων
 τῆς γερουσίας ψήφισμα παραμυθητικὸν totius generis nomen indicat. Exempla
 complura dedit Amorgos insula (ex his n. 866. 889 a. 153. 242); antiquius
 est Achaeorum decretum Lycosurae inventum IG V 2, 517₁₃: δεδόχθαι τοῖς
 Ἀχαιοῖς παραμυθῆσθαι μὲν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, τετεμῆσθαι δὲ τὸν κατοχόμενον
 ἤρωα. Cf. Wilhelm N. Beitr. I (SB. Wien 1911) 63.

7 Fuit enim secundum Lacedaemoniorum decretum IG IV 940 ἀπὸ μὲν τ[ω]ν [Α]θηναίων τὸ ἐν-
 δοξότατον Κη[ρ]ύ[κ]ων γένος, ἀφ' οὗ ὁδοιποροῦσιν οἱ εὐγενέστατοι (hinc honores
 Eleusini) -- ἀπὸ δὲ Ἐπιδαύρου τὸ Εἰναχιδῶν, [ἀ]πὸ δὲ Ἀργους τὸ Περσέος
 [κ]αὶ Φορωνέος, ἀ[πὸ] μ[ε]ρί τῆς Λακεδαιμονίας -- Ἡρα[κ]λῆς καὶ Λύσανδρος --

8 Ἐπιδαυρὸς ἡ ἱερὰ (infra vs. 32 τῇ ἱερᾷ Ἐπιδαύρῳ) ad Asclepieum re-
 ferri debet; item Paus. II 1, 4: (Theseus necavit) ἐν Ἐπιδαύρῳ τῇ ἱερᾷ Περ-
 ριφῆτην. Num IG IV 1156 ἡ ἱερὰ Ἐπιδαυρίῳ πόλιν ipsam urbem ad mare
 sitam, non Asclepieum significet, dubitare licet, cum Caracallae statua
 in Asclepieo dedicata sit. 9 = A. 10 Non Λυσιάδην, quod Atti-
 cum non esse videtur.

ὑπομνηματισμὸν¹¹, σημηνάμενον τῇ δημο[σί]αι σφραγεῖδι:: κατεστάθη
 0 αἴρεσις· Τειμοσθένης Καλλιστομάχου Ἀναφλύστιος, Καλλιστόμαχος
 Καλλιστομάχου Ἀναφλύστιος. |

III. Senatus et populi decretum.

ἐπὶ Σεκούνδου ἄρχοντος καὶ ἱερέως Δρούσου ὑπάτου. | ἐπὶ τῆς Ἐρε-
 χθεΐδος τρίτης πρυτανείας, ἥ Ἀρχέλαος Λυσιμάχου Μαραθώνιος |
 ἐγραμμάτευεν, Βοηδρομιῶνος ὀγδόῃ ἐπὶ δέκα, ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ τῆς
 πρυτανείας, ἐκκλη[σί]α κυρία ἐν τῷ θεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπεψή-
 5 φισε Πλάτων Ἠφιστιάδης καὶ | συνπρόεδροι > Τειμοσθένης Καλλιστο-
 μάχου Ἀναφλύστιος εἶπεν· | ἐπειδὴ συμβέβηκεν Λαμπρίαν Τει-
 μοκράτους ἐν Ἐπιδαύρῳ πρὸ ὥρας τελευτῆσαι, νεα|νίαν κόσμιον καὶ
 σώφρονα καὶ πάσῃ ἀρετῇ ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ τοῦ βίου κατ' ἀξίαν |
 τῆς τῶν προγόνων δόξης κεκοσμημένον εὐγενεῖαι τε τῇ Ἀθήνησιν ἀπὸ
 τῶν | ἀρχαίων καὶ πρώτων ἀνδρῶν, ἱερέων καὶ ἱερείων τῆς προσωνύ-
 0 μου τῆς πόλ[ε]ως θεοῦ καὶ | ἱεροφαντικῶν καὶ θαδουχικῶν οἴκων γνή-
 σιον ὑπάρχοντα, οὐ μόνον δὲ τῇ Ἀθήνησιν | εὐγενεῖαι καὶ λαμπρότητι
 κεκοσμημένον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐνδο[ξο]τάταις καὶ εὐγενεστά|ταις τῆς
 Ἑλλάδος πόλεσι Λακεδαιμόνι καὶ Ἀργεὶ καὶ τῇ ἱερᾷ Ἐπιδαύρῳ οὐ-
 δενὸς οἴκου δεύ|τερον γενόμενον πρὸς τε τούτοις τετειμημένον τῇ με-
 5 γίστῃ καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώ|ποις διωνομασμένη Ῥωμαίων πολει-
 τείᾳ:: | δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἀναθεῖναι αὐτοῦ
 ἀνδριάντα ἐν ἀκροπόλει καὶ ἐν Ἐλευσεῖνι ἐν τῇ ἱερᾷ αὐλῇ ταῖν
 θεαῖν, οὗ καὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ ἀνάκεινται, καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ τῇ
 ἱερᾷ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ἀσκληπιοῦ | τὴν ἐπιγραφὴν ἔχοντας· , ἡ βουλὴ
 ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου καὶ ἡ βουλὴ τῶν ἐξακοσίων καὶ ὁ δῆμος | Τίτον
 Στατεῖλιον Τίτου Στατειλίου Τειμοκράτους υἱὸν Λαμπρίαν ἀρετῆς ἐνε-
 0 κεν·. ἐλέσθαι δὲ καὶ πρεσβείαν τὴν διαχομιούσαν εἰς Ἐπίδουρον
 τὸδε τὸ ψήφισμα, ἥτις καὶ παραμυ|θήσεται ἀπὸ τοῦ τῆς πόλεως ὀνό-
 ματος τοὺς γονεῖς αὐτοῦ Τειμοκράτην καὶ Τειμοσθενίδα | καὶ τὸν πάπ-
 πον Λαμπρίαν, ἵνα τούτων πραττομένων φ[α]ίνηται φανερά πᾶσιν ἡ
 Ἀθηναί|ων γνώμη καὶ ἐν μηδενὶ καιρῷ ἐνλείπουσα πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς
 καὶ ἐνδόξους τῶν ἐν τῇ Ἑλ|λάδι ἀνδρῶν μηδ' ἐν ταῖς τοιαύταις συμ-
 φοραῖς ἀμελοῦσα, ἀλλὰ τὴν τε δυνατὴν τειμὴν | τοῖς τετελευτηκόσι καὶ

11 Areopagi ὑπομνηματισμὸν iam Cicero a. 51 a. Chr. commemorat ad Att. V 11, ad fam. XIII 1. Titulorum atticorum locus collegit Dittenberger IG III 2 p. 311; cf. n. 1008¹. De Areopagi iuribus et potestate inde a Demetrii Phalerei aetate aucta cf. Ferguson Hell. Athens 419.

- 45 παραμυθίαν τοῖς ζῶσι καὶ ἡτυχηκόσι παρεχομένη. | πρέσβεις εἰρέ-
 θησαν Τειμοσθένης Καλλιστομάχου Ἀναφλύστιος, Καλλιστόμαχος [Καλ-
 λιστο]μάχου Ἀναφλύστιος, Νέστωρ Σωσθένους Φλυεύς.

797. Assiorum decretum, a. 37. Assi, nunc Constantinopoli. Tabella aenea. Ed. Sterret, Papers Amer. school I 1882/3, 50 XXVI (Bruns Fontes iuris Rom.^o 255, 86 II; Syll.² 364; IG Röm. IV 251); Clarke Assos 1902, 66. [Hi]

ἐπὶ ὑπάτων Γναίου Ἀχερρωνίου | Πρόκλου καὶ Γαίου Ποντίου Πετρω-
 νίου Νιγρίνου¹. |

ψήφισμα Ἀσσίων γνώμη τοῦ δήμου· |

- 5 ἐπεὶ ἡ κατ' εὐχὴν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐλπισθεῖσα Γαίου | Καίσαρος Γερ-
 μανικοῦ Σεβαστοῦ ἡγεμονία κατήγγελλται, | οὐδὲν δὲ μέτρον χαρᾶς εὐρη-
 χ[ε]ν² ὁ κόσμος, πᾶσα δὲ πόλις | καὶ πᾶν ἔθνος ἐπὶ τὴν τοῦ θεοῦ ὕψιν
 εἰσ[τ]ευκεν³, ὥς ἂν τοῦ | ἡδίστου ἀνθρώποις αἰῶνος⁴ νῦν ἐνεστώτος, |
 10 ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τοῖς πραγματευομένοις παρ' ἡμῖν | Ῥωμαίοις καὶ
 τῶι δήμῳι τῶι Ἀσσίων κατασταθῆναι πρεσβείαν ἐκ τῶν πρώτων καὶ
 ἀρίστων Ῥωμαίων τε καὶ Ἑλλήνων τὴν ἐντευξομένην καὶ συνησθη-
 σομένην αὐτῶι, | δεηθησομένην τε ἔχειν διὰ μνήμης καὶ κηδεμονίας |
 15 τὴν πόλιν, καθὼς καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ πατρὸς Γερμανικοῦ | ἐπιβάς πρῶ-
 τως τῇ ἐπαρχείᾳ⁵ τῆς ἡμετέρας πόλεως⁶ | ὑπέσχετο. |

ἄρχος Ἀσσίων· |

- 20 ὁμνυμεν Δία Σωτήρα καὶ θεὸν Καίσαρα Σεβαστὸν⁷ καὶ τὴν | πάτριον
 ἀγνὴν Παρθένον⁸, εὐνοήσῃεν Γαίῳ Καίσαρι Σεβαστῶι καὶ τῶι σύμ-

Versus 1—4. 18. 25 maioribus quam reliqui litteris exarati; ἐκθεσις et εἰσθεσις versuum. 1 A. 37. 2 ΕΥΡΗΚΗΝ. 3 ΕΣΤΙΕΥΚΕΝ.

4 ΑΙΩΝΟΥ. 5 A. 18 p. Chr., quo Germanicus Caesar Troada adiit, Gaius filius non plus quam sex annos natus erat, neque tum probabile erat eum aliquando regnaturum esse, superstitionibus fratribus natu maiori-
 bus Nerone et Druso. St. Vides rerum veritatem foeda adulatione detor-
 tam. 6 Solitum est ἐπιβάς τῆς ἐπαρχείας, i.e. provinciae, cf. epistolam Hadriani ad Astypalaeenses IG XII 3, 177 restitutam a Wilhelmo AEMOest. XX 66, VI: τὴν πρεσβείαν ὑμῶν ἀπεδεξάμεν, δι' ἧς [προσηγορ]εῦσατέ με ἐπι-
 βαίνοντα [τῆς] Καρίας. Quantum enim tribui solitum sit primo in quamque provinciam adventui imperatorum, ex statuis eorum ὑπὲρ τῆς ἐπιβάσεως
 dedicatis (Bull. Hell. XVI 442, 91⁵. CIG 4336⁷) apparere monuit Wilhelm. Sed cum alterum accederet (ἐπιβάς πρῶτως) τῆς ἡ. πόλεως, provincia casu
 dativo quasi locativo adiecta est. Hi. 7 Augustum recte intellegit St.; Tiberius propterea non videtur nominari, quia non consecratus erat.

8 Minerva Polias, cuius templum erat in summa Assi arce. Cf. Papers

παντι οἰκῳ αὐτοῦ, καὶ φίλους τε χρνεῖν, | οὗς ἂν αὐτὸς προαιρῇται,
καὶ ἐχθρούς, οὗς ἂν αὐτὸς προβά|λῃται. εὐορχοῦσιν μὲν ἡμῖν εὖ εἴη,
ἐφορχοῦσιν δὲ τὰ ἐναν|τία. |

25 πρεσβευταὶ ἐπηνγγέλαντο ἐκ τῶν ἰδίων· | Γάιος Οὐάριος Γαίου υἱὸς
Οὐολτινία Κάστος⁹ | Ἑρμοφάνης Ζωΐλου, | Κεῖτος Πισιστρά-
30 του, | Αἰσχυρίων Καλλιφάνους, | Ἀρτεμίδωρος Φιλομούσου, |
οἵτινες καὶ ὑπὲρ τῆς Γαίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ | σωτη-
ρίας εὐξάμενοι Διὶ Καπιτωλίῳ ἔθυσαν τῷ τῆς πόλεως δνόματι.

Am. school I 33 XIV, III: τὴν τῆς Πολ[ι]ᾶδος Ἀθηνᾶς ἱερεῖαν καὶ νεωκόρον. St.
Diversa igitur Virgo est quae Halicarnassi Leri aliis locis colebatur (n. 46⁹).

9 Necessarium huius P. Varium Aquilam probabiliter statuit St., cuius
sepulcrum Assi inventum est (Papers Am. school I 79 LXX).

798. Cyziceni Cotyis filios laudant, a. 37. *Tscharyk kōi* prope
oppidum *Artaki*, nunc Constantinopoli in Museo S. Irenae. Edd. E. Curtius
MBAk. Berl. 1874, 16, IV (Syll.² 365; IG Rom. IV 145); cf. Bursy, Philologi-
českoje Obosrenija 1895, 113; Mommsen Ges. Schr. VIII 297; Dessau Eph.
ep. IX 691; Hasluck Cyzicus 264, 13. In altera lapidis parte decretum hono-
rarium Antoniae Tryphaenae, quod ed. Curtius ibid. p. 16 III. [H]

ἐπὶ Γαίου Καίσαρος¹ ἐπαρχεῖ², μὴνὸς Θαρρηλιῶνος θ'. |
ἔδοξεν τῷ δήμῳ, εἰσηγησαμένων τῶν ἀρχόντων πάντων, γραμματεῶς
βουλῆς Αἰόλος Αἰόλου Οἰνωφ³ μέσης⁴ ἐπὶ | Μηνοφῶντος⁵ εἶπεν· ἐπεὶ
ὁ νέος Ἥλιος Γάιος Καίσαρ Σεβαστὸς Γερμανικὸς συναναλάμψαι ταῖς
ἰδίαις αὐγαῖς καὶ | τὰς δορυφόρους τῆς ἡγεμονίας ἡθέλησεν βασιλεῖας⁶,

1 C. Caesar Germanici f. qui a. 37—41 imperavit. 2 Cf. n. 763¹.

3 Civitatis Cyzicenorū tribus erant Γελέοντες, Ἀργαεῖς, Αἰγικορεῖς,
Ὅπλητες, Βωρεῖς, Οἰνωπες. Cf. CIG 3657. 3661. 3663/5 cum Boeckhii ad-
notatione. Acceperant a Milesiis; cf. n. 57³; Rehm Milet I p. 283².

4 Cum ipsa positione inter nomen rogatoris et verba ἐπὶ Μηνοφῶντος
indicetur, μέσης ad contionem spectare, Bu. cogitatione addendum esse
ἐκκλησίαν; vidit, ut ex tribus quae Menophonte prytane habitae essent media
indicaretur. 5 Cf. CIG 3657 Ἀσκληπιάδης Διοδώρου Αἰγικορεῖς μέσης ἐπὶ
Μενεσθέως εἶπεν. In eiusdem lapidis altero titulo (p. 16 n. III apud Curtium)
[ὁ θεῖνα] ἐπὶ Δημητρίου εἶπεν. Probabiliter Curtius sic interpretatur hanc
formulam, ut nomen genetivo cum praepositione ἐπὶ enuntiatum prytanem
significet quo praesidente lex lata sit. 6 I.e. cum ipse imperium adeptus
esset, regulos in imperia quibus a Tiberio privati erant restituit. Praeter
Cotyis filios, de quibus infra accuratius dicetur, id usu venisse scimus
in Antiocho Commageno et Agrippa Iudaeorum rege. Item Iulio Laconi
reddidit imperium regni certe non dissimile in patria, quod Eurycli
illius patri Tiberius cum rerum potitus esset ademerat (cf. n. 789³). Ce-

- 5 ἵνα αὐτοῦ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀθανασίας καὶ ἐν τούτῳ σεμνότερον ἦ, βασιλέων καὶ πάντοτε ἐπινοῶσιν εἰς εὐχαριστίαν τηλικούτου θεοῦ εὐρεῖν ἴσας ἀμοιβὰς οἷς εὐηργέτηνται μὴ δυ|ναμένων, τοὺς Κότυος⁷ δὲ παῖδας Ροιμητάλῃ καὶ Πολέμωνα καὶ Κότυν⁸ συντρόφους καὶ ἐταίρους ἐαυτῷ γεγόνοντας εἰς τὰς ἐκ πα[τέρ]ων⁹ καὶ προγόνων αὐτοῖς ὀφειλομένας ἀποκαθέστακεν βασιλείας· οἱ [δὲ]¹⁰ τῆς ἀθανάτου | χάριτος τὴν ἀφθονίαν καρποῦμενοι ταύτῃ τῶν πάλαι μεζόνες, ὅτι οἱ μὲν παρὰ πατέρων διαδοχῆς ἔσχον, οὗτοι | δ' ἐκ¹¹ τῆς Γαίῳ Καίσαρος χάριτος εἰς συναρχίαν τηλικούτων θεῶν γεγόνασιν βασιλεῖς, θεῶν¹² δὲ χάριτες τούτῳ διαφέρουσιν ἀνθρωπίνων διαδοχῶν, ὅς τῃ νυκτὸς ἥλιος καὶ τὸ ἀφθαρτον θνητῆς φύσεως. μεγάλων οὖν γεγονότες μεζόνες | καὶ λαμπρῶν θαυμασιώτεροι εἰς τὴν ἡμετέραν παραγείνονται πόλιν Ροιμητάλῃ καὶ Πολέμων συνιερουργήσαντες καὶ συνεορτά-

terum hoc enuntiatum demonstrat, sub ipsa mitia illa ac blanda imperii novi initia (a. 37) hunc titulum incisum esse. Nam brevi post mutata voluntate C. Caesar reges quos instituerat regnis expulit. Neque Drusillae divini honores huic aetatis definitioni obstant (cf. not. 13). 7 Cotys rex Sapaeorum Thracum post patris Rhoemetalcae mortem partem modo paterni regni ab Augusto accepit, cum altera Rhescuporidi Rhoemetalcis fratri concederetur. At initio principatus Tiberii Cotys a patruo bello lacesitus, postea per speciem colloqui captus et in vincula coniectus, denique, cum princeps ut sibi traderetur petisset, necatus est. Sed Rhescuporide per Pomponium Flaccum legatum Romam adducto Tiberius decrevit, ut is quidem Alexandreae in custodia teneretur, Thracia autem inter eius filium Rhoemetalcen et Cotyis liberos divideretur. Qui cum nondum adulta aetate essent, Trebellienus Rufus missus est qui interim eorum regnum administraret (a. 18 p. Chr. cf. Tac. Ann. II 64sq.). Ipsi liberi videntur Romae mansisse, quare hic Gai Caesaris σύντροφοι καὶ ἐταῖροι audiunt, neque prius in regnum restituti esse, quam ille principatum obtineret. 8 Plures fuisse Cotyis filios iam ex Tacito l.l. et Strabone XII 556 constabat. Quin ex aetatis ordine hic recenseantur eo minus dubium est, quia is qui primo loco nominatur avi paterni (not. 7), alter avi materni (not. 14), tertius patris nomen gessit. Regnavit igitur Rhoemetalces (Strabo l.l. δυναστεύει δὲ ὁ πρεσβύτατος αὐτῶν). Cotyis filii una cum matre Antonia Tryphaena etiam in titulo Cyziceno Ath. Mitt. V 1880, 389, 6 commemorati erant. Dttb. Stemma regum Thraciae stirpis Sapaeae emendavit Dessau Eph. epigr. IX 4, 704. 9 Corr. Dttb. ΠΑΤΕΡΩΝ natum esse perspexit Wilhelm, Z. österr. Gymn. XLV 1891, 913 (Larfeld Handb.³ 279). 10 ΟΙΔΕΣ corr. Dttb.

11 ΔΕ. Emendavit Curtius. 12 Particulae ἦ et καὶ inter se respondentes ad meram eius qui rogationem conscripsit negligentiam referendae videntur.

σοντες τῇ μητρὶ ἐπιτελούσῃ τοὺς τῆς θεᾶς νέας Ἀφροδείτης Δρου-
 σίλλης¹³ ἀγῶνας, οὐχ ὡς | εἰς πόλιν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς εἰς γνησίαν
 πατρίδα, ὅτι καὶ ἡ βασιλέων μὲν θυγάτηρ βασιλέων δὲ μήτηρ, ἡ μή-
 τηρ | αὐτῶν Τρύφαινα¹⁴, ταύτην ἡγημένη πατρίδα, οἴκου τε τὸ ἐφε-
 15 στιον καὶ βίου τὸ εὐτυχές ἀνεμεσῆτοις ἐνευδαιμονήσουσα τέκνων βασι-
 λεύαις ἐνταῦθα ἰδρυται· ὁ δὲ δῆμος ἡδίστην ἡγούμενος τὴν ἐνδημίαν
 αὐτῶν μετὰ πάσης | προθυμίας προσέταξε τοῖς ἄρχουσι ψήφισμα ὑπαν-
 τήσεως εἰσηγήρασθαι αὐτοῖς, δι' οὗ εὐχαριστήσουσι μὲν ἐπ' αὐτῶν
 τῇ μητρὶ αὐτῶν Τρυφαίνῃ ὑπὲρ ὧν εὐεργετεῖν βεβούληται τὴν πό-
 λιν, φανερ[ά]ν δὲ καὶ τὴν τοῦ δήμου εἰς αὐτοὺς ποιήσονται διὰ θεοῖν·
 δεδόχθαι τῷ δήμῳ ἐπηνῆσθαι μὲν τοὺς βασιλεῖς Ποιμητάκην καὶ
 Πολέμωνα καὶ Κότυν καὶ τὴν μητέρα αὐτῶν Τρύφαιναν, ὑπὸ δὲ τὴν
 20 εἰσοδὸν αὐτῶν τοὺς μὲν ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερεῖας ἀνοίξαντας τὰ τεμένη
 καὶ προσκοσμήσαντας τὰ ξόανα τῶν θεῶν εὐξασθαι μὲν ὑπὲρ τῆς
 Γαίου Καίσαρος αἰωνίου διαμονῆς καὶ τῆς τούτων σωτηρίας· Κυζι-
 κηνοὺς δὲ πάντας ἐνδίκνυμένους τὴν εἰς αὐτοὺς εὐνοίαν ὑπαντήσαν-
 τας | μετὰ τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν στεφανηφόρων ἀσπάσασθαι τε καὶ
 συνησθῆναι καὶ παρακαλεῖν αὐτοὺς ἰδεῖν ἡγεῖσθαι πατρίδα τὴν | πόλιν
 καὶ παντὸς αἰτίους γέινεσθαι αὐτῇ ἀγαθοῦ· ἀγαγεῖν δὲ ἐπὶ τὴν ὑπάν-
 τησιν καὶ τὸν ἐφέβαρχον¹⁵ τοὺς ἐφήβους καὶ τὸν | παιδονόμον τοὺς
 ἐλευθέρους παῖδας· τὸ δὲ ψήφισμα εἶναι περὶ τ' εὐσεβείας τῆς εἰς
 25 τὸν Σεβαστὸν καὶ τῆς εἰς τοὺς | βασιλεῖς τιμῆς¹⁶.

13 Drusilla soror C. Caesaris. Propter divinos eius honores a. 39 antiquiorem esse titulum negavit Millingen. At a Graecis Asianis eam iam ab initio principatus fratris, qui eam in deliciis habebat, tanquam deam cultam esse nequaquam improbabile est, et aliis de causis (not. 6) hoc decretum a. 37 potius tribuendum videtur. Prosop. imp. Rom. II 439; Riewald Diss. Halens. XXII 3, 312, 79/81. 14 Ex altero eiusdem lapidis titulo honorario discimus Antoniam Tryphaenam filiam fuisse Polemonis regis Ponti et Pythodoridis, quam Pythodorida rursus Pythodori Asiarchae et Antoniae M. Antonii triumviri filiae filiam fuisse ex titulo Smyrnaeo demonstravit Mommsen Eph. epigr. I 270 sqq. Post Cotyis mariti mortem Tryphaenam Cyzici domicilium habuisse hic titulus et n. 799 docent.

15 Gymnasiarchus omni iuventuti praeerat, ephebarchus, minoris dignitatis magistratus et illi subiunctus, solis ephebis. Distinguuntur haec duo officia etiam ab Arriano Diss. Epictet. III 7, 19. 16 Haec formula similem vim habere videtur atque eae de quibus diximus n. 305¹⁷. 402¹². 412⁷.

799. Tryphaenae opera Cyzicena.

[H₂]

I. Cyzicenorum de foro a Tryphaena ornato decretum, a. 38.

II. Bacchii dedicatio.

I. Cyzici, nunc Constantinopoli in Museo. Edd. N. Limnius Artacenus Ath. Mitt. XVI 1891, 141; Joubin Rev. ét. gr. VI 1893, 8; VII 1894, 45 (Syll.² 366; IG Rom. IV 146); cf. Hasluck Ann. Brit. Sch. XII 1905/6, 183 ex anonymi exemplari, qui lapidem integriorem viderat, et Cyzicus 265, 14.

II. Edd. Limnios Bull. Hell. XVII 1893, 453, 2. Joubin Rev. ét. gr. VII 1894, 45 (Syll.² 543). Cf. Hasluck Cyzicus 275, 68.

I [ἐπὶ] Ἑστιαίου τοῦ Θεμιστώνακτος ἱππάρχου¹, Ἀθηναῖνος ἰ', | ἔδοξεν
τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· στρατηγὸς κατὰ πόλιν² Ἀπολλώνιος Δημη-
τρίου Ἀργαδεὺς μέσης³ ἐπὶ Θεμιστώνακτος⁴ εἶπεν· ἐπειδὴ ἡ κρατίστη
καὶ φιλοσέβαστος Ἀντωνία Τρύφαινα⁵ πᾶσαν ἀεὶ ὁρίαν τῆς εἰς τὸν
5 Σεβαστὸν | εὐσεβείας ἐφευρίσκουσα ἐπίνοιαν καὶ τὴν τῆς πόλεως ἡμῶν
ἐπισκευὴν | χαριστήριον τοῦ Σεβαστοῦ καθωσίωκεν οὐχ ἰστορήσασα
ἡμᾶς ὥς παλαιὸν | Κυζίκου κτίσμα⁶, [ἀ]λλὰ ἐπιγνοῦσα νέαν Ἀγρίππα
χάριν⁷, τὰ τε συνχωσθέντα τῶν εὐρείπων⁸ πρότερον φόβοις πολέμου
τῇ τοῦ Σεβαστοῦ συνανοίγους[α]⁹ εἰρήνῃ μεγίστῃ καίπιπρηνε-

1 De hipparcho Cyzicenorum eponymo magistratu cf. 763¹. Hestiaei annus ut manifesto eo quo Gaius Caesar magistratu eponymo functus est (n. 798₁) recentior est, i.e. a. 37 (cf. illic not. 6), sic non modo posterior quam 41 esse nequit (not. 12), sed omnium maxime probabile est hos duos se nullo interposito excipere, ut Hestiaei annus 38 vindicandus sit. J. Ceterum ad idem argumentum cum titulus insequens (II) spectat, tum inscriptiones arae Neptuno Isthmio dedicatae, piscium et tridentis analogiis ornatae, Cyzici erutae (Wilhelm AEMOest. XX 84, 3; Hasluck Journ. Hell. stud. XXII 1902, 126). Ea in fronte decretum, in aversa parte carmen habet.

2 Quinque fuerunt Cyzicenorum praetores, quorum collegio sine dubio praefuit urbanus, qui propterea hic solus commemoratur. Cf. Bull. Hell. XIV 1890, 537, 2. Ath. Mitt. X 1885, 201, ubi quinque praetores, sex phylarchi agnoscendi sunt. J. 3 Cf. n. 798⁴. 4 Cf. n. 798⁵. 5 Cf. n. 798¹⁴. 6 Cf. Apoll. Rhod. I 947: ἰσθμὸν δ' αὖ πεδίον τε Δολιόνες ἀμφενέμοντο ἄνδρες· ἐν δ' ἤρωις Αἰνῆϊος υἱὸς ἔναϊεν Κύζικοις. Nummi: Head HN² 527 extr.

7 Cyzicenis libertatem quam a. 20 a. Chr. amiserant (Cass. Dio LIV 7, 6) redditam esse ab Augusto Cassius Dio LIV 23, 7 refert a. 15 a. Chr., i.e. eodem quo M. Agrippa in orientem se contulit. Quam per occasionem eum Cyzicum adiisse, ipsiusque beneficio potissimum antiquum ius recuperasse civitatem probabile est. Qua de causa pro illius aetatis moribus iam pro vetere rege Cyzico Agrippam conditorem suum praedicabant. 8 Cf. n. 798⁴. In ara illa (not. 1) et anticae partis decretum v. 2 τῶν εὐρείπων habet, et in posticae carmine versus finalis hic est: στήσομαι εὐρείπων ἔγγυος ἀμφοτέρ[ων]. 9 ΣΥΝΑΝΟΙΓΝΟΥΣΙ.

σ(τά)τω 10 θεῶ [Γαίῳ] 11 Καίσαρι ἀρχαίαν καὶ προγονικὴν τοῦ γένους
 αὐτοῦ 12 νεοκρόρον ἐπανακτωμένη πόλιν· ὁ δὲ δῆμος αὐτῆς τὴν πρὸς
 τὸν Σεβαστὸν οἶκον θαυμάσας εὐσέβειαν καὶ τῆς ἀδιαψεύστου ἐπὶ τῷ
 παιδί τῶν ἐντολῶν μνήμη 13 Ῥοιμητάλχα | βασιλεῖ Κότυος υἱῷ ἀπο-
 δεξάμενος ἀ(λ)εῖπτοις 14 ἐκείνου τῆς ἐπιθυμίας βουλῆμασιν | καὶ τε-
 θν(ε)ῶτος ἐνέζηκεν ἡ τῶν σπουδασθέντων μνήμη πολλὴν εἰση|νένκατο
 σπουδῇν, ὅπως μὴ τὸ πολυδάπανον αὐτῆς τῶν κατασκευαζομέ|νων ἔρ-
 γων [αἰ] 15 περὶ τὴν ἀγορὰν ἐνποδίσωσι δυσφημίαι, ἐκ παντὸς αὐτῆς
 βουλομένης | τῇ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων δαψειλίᾳ ἀνεπιβάρητον περὶ
 τὴν ἀγορὰν μεῖναι τὴν εὐε|τηρίαν, καὶ ταῦτα παρεσκευασμένης ἐκ τῶν
 ἰδίων τοῖς ὑπηρετοῦσιν ἀνενλιπῇ παρασ|χεῖν τὴν ἀγορὰν· δι' ἃ δὴ
 δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, τοὺς τε ἄρχοντας καὶ στε|φανηφό-
 ρους 16 πάντας συνεπισχύειν τοῖς ἀγορανόμοις, ὅπως ἐν ταῖς αὐταῖς
 πᾶσα ἡ ἀγο|ρά πάντων μένῃ τειμαῖς, καὶ μηδὲ εἰς τῶν πιπρασκόντων
 τι κατὰ μηδένα τρόπον | πλείονος ἐπιβάλληται πιπράσκειν τῆς ἐνεστώ-
 σης τειμῆς· τὸν δὲ κακουργοῦν[α πε]|ρ(ι τ)ῇν 17 κοινήν τῆς πόλεως
 εὐετηρίαν καὶ παραφθίραντά τι τὴν ἀγορὰν τῶν ὠ[ν]ων [ὠ]ς 18 κοι-
 νὸν τῆς πόλεως λυμεῶνα ἐπάρατον εἶναι ζημιοῦσθαι τε ὑπὸ τῶν [ἀρ-
 χόν]των, καὶ ἀναχθέντα εἰς τὸν δῆμον ἐὰν μὲν πολεῖτης ᾖ, ἀποξε-
 νοῦσθαι, ἐ[ὰν δὲ ἐξέ]νος ᾖ μέτοικος, καὶ τῆς πόλεως εἶργεσθαι, τὸ τε
 ἐργαστήριον αὐτοῦ θανιδίου[ς] 19 | προσηλοῦσθαι, ἄχρι οὗ συντελεσθῇ
 τὸ ἔργον 20, ἔχον 21 καὶ τὴν τῆς ζημίας ἐπιγραφῇ[ν] 22. | τοὺς δὲ ἐκ
 σπουδῆς τε καὶ εὐνοίας ταῖς τῶν ἔργων ἑαυτοὺς ἐνπαρασχόντας ὑπηρε-

συνανοίγουσ[α] J.; mixtum ex -γούσα (cf. Meisterhans Gr. att. I.³ 191, 17) et
 -γνύουσα. 10 I.e. καὶ ἐπ-. 11 Em. et suppl. J. 12 M. Agrippa Gai
 Caesaris avus maternus fuit. 13 Genetivum τῆς ἀδιαψεύστου ad dativum
 μνήμη rettulisse videtur scriptor tanquam si hic unus idemque casus esset.

14 ΑΕΙΠΤΟΙΣ L.; quadratarii errorem corr. Dttb.; ἀ(διαλ)εῖπτως L. Stru-
 cturam et conexum orationis turbatum esse manifestum est. 15 TH
 Limnius; sed in lapide hic nihil dispici testatus J. supplevit [αἰ]; etenim
 ΔΥΣΦΗΜΙΑΙ dativum esse nequire, quia constanter in hoc titulo iota
 mutum omitteretur. 16 Magistratus et qui praeterea coronam

insigne honoris publici gerunt. Videntur praecipue sacerdotes intellegi;
 distinguendi sunt στεφανηφόροι multarum urbium eponymi. 17 ΚΑΚΟΥΡ-
 ΓΟΥΝΤ. . | ΡΙΠΗΝ (Π pro ΙΤ) K. κακουργοῦν[α] | (γ) τὴν J. 18 Emend.

Wilhelm AEMOest. XX 69. ΕΙΣ lapis, quod retinuerunt editores. Sed
 λυμεῶν hominem (aut per prosopopoeiam rem) significat, qui nocet, non
 damnum datum. 19 ΕΑΝ Limn., ΕΛΙΝΔΙΟΙΙ Anon. Ha. 20 Cf.

v. 14 sqq. 21 Ad ἐργαστήριον, non ad ἔργον hoc referri manifestum est.

22 ΕΠΙ Limn., ΕΠΤΡΑΦΙ Anon. Ha.

σία[ις²³ τε]χνεύτας τε καὶ ἐπιστ(άτ)ας²⁴ καὶ ἀρχιτέκτονας μαρτυρηθέντας ὑπὸ τῆς σεμνοτάτης Τρυφαίν[ης²⁵ με]τὰ τὴν τελε[ω]σιν τοῦ ἔργου καὶ τῆς παρὰ τῷ δήμῳ τυχεῖν ἀπο(δο)χῆς²⁶. προσκαταστῆσαι δὲ κα[ί²⁷ --

II Βάχχιος Ἀρτέμωνος τοῦ Βαχχίου, | γενόμενος ἐπὶ τῆς ὀρυχῆς τῶν λιμένων¹ καὶ τῆς λίμνης καὶ τῶν | διωρύγων καὶ τῆς ἐποικοδομίας |
 5 τῶμ᾽ προκειμένων χωμάτων² καὶ | ἐπαινθεῖς³ καὶ στεφανωθείς ὑπὸ τῆς | βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, | [Πο]σειδῶνι Ἀσ[φαλείωι]⁴.

23 Idem. 24 ΕΠΙΣΤΑΣ. 25 ΤΡΙΥΦΑΙΝ Anon. Ha. 26 ΑΠΟΧΗΣ. Emend. L. 27 Ultima Anon. Ha.

1 Haec et quae sequuntur ad opera Tryphaenae reginae nutu effecta spectant, de quibus videas tit. I. Bacchius igitur unus ex illis architectis Cyzicenorū est, qui commemorantur ibidem v. 28. Duo fuerunt Cyzicenorū portus ab utraque parte isthmi arenosi qui oppidum cum continente coniungit. Canalem, quo per medium isthmum portus connectebantur, per belli tempora oppletum, rursus aperiendum curaverat regina; sed in eius medio cursu stagnum rectangulum (λίμνη v. 3) erat, quo canalis in duas partes dividebatur; quare et hic (v. 4 διωρύγων) et tit. I₇ (τὰ συγχωσθέντα τῶν εὐρείπων) pluralis numerus usurpatur. Haec omnia, portus, stagnum, canalis uterque, tum purgata et restituta sunt. J. Cf. Hendersoni tabulam geographicam Journ. Hell. Stud. XXIV 1904 VI et in Hasluckii libro. 2 Uterque portus molibus et a ventis et ab arena defendebatur. J. 3 Sic L., [ἐπ]αινθεῖς J. 4 Suppl. Dttb.

Herodes Chalcidis rex Athenis, a. 41—48. Or. 427.

Δ800. Lycurasiorum Arcadum decretum, a. 42. Lycosurae, nunc Megalopoli in museo. Edd. Leonardos Δελτ. 1890, 43; Cavvadias Fouilles Lycos. 15, cf. Leonardos Έφ. 1896, 106, 5 (Kubitschek Kiepert-Festschr. 1898, 351); IG V 2, 516; cf. Robert Herm. XXIX 1894, 433; Wilhelm Beitr. 1909, 153. 311; v. Premerstein Jahresh. XV 1912, 200. [Hē]

ἐπὶ ἱερέος τᾶς Δεσποίνης¹ τὸ β' | Νικασίππου τοῦ Φιλίππου καὶ ἐπιμελητῶν Δαμύλλου τοῦ Ζευξία, Δαμοκράτους τοῦ Κλήτορος², ἔτους

Litterae, excepta fere forma Ω, et rationes dialecticae ab aevo Nerone antiquiore, cui sermonem attribuit Wilamowitz, non abhorrent.

1 De nobili Despoenae fano quod Lycosurae erat, altero quidem a. Chr. saeculo Damophontis Messenii simulacris ingentibus ornato, cf. Paus. VIII 37; IG V 2 p. 132; legem sacram ibid. 514 (infra n. 999).

2 I.e. Κλείτορος, a Clitore Azanis filio qui ἐν Λυκοσούρᾳ τε ᾤκει καὶ τῶν βασιλέων ὀνατότατος καὶ Κλείτορα ᾤκισεν ἀφ' αὐτοῦ πόλιν denominatus: Paus. VIII 4, 5 e libello Lycosurae sacrorum gratia redacto.

λ' καὶ β' | κατὰ τὸν Σεβαστὸν³ τιμαὶ αἱ δοθεῖσαι | Νικασίππῳ Φι-
λίππῳ καὶ Τιμασιστράτῃ Ὀνασικράτῳ⁴ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ. |
ἐπεὶ Νικασίππος Φιλίππου ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν καὶ | ἀπὸ προγόνων καλῶν
καὶ ἐνδόξων καὶ πεποικημένων | τῇ τε πόλει τῶν Λυκουρασιῶν⁵ καὶ
τοῖς θεοῖς τὰ δίκαια ἐν τε | συνδικίαις καὶ ἱερατείαις καὶ τέκνων
Κοραιτήαις⁶ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς δαπάναις πάσαις ἐκτενῶς καὶ με-
γαλοφύχως, ἐπεδέξατο | δὲ καὶ τὴν ἱερατείαν Νικασίππος τῆς Δε-
σποίνης ὄντος Ὀλυμπικοῦ ἐνιαυτοῦ⁷ μηδενὸς θέλοντος προσελθεῖν⁸,
τῶν τε χρημάτων μὴ περὶ τῶν τοῖς μυστηρίοις⁹, ἀπέδωκεν ἐκ τοῦ
ἰδίου βίου τῷ εἰσέλω¹⁰, τὸν τε ἐχόμενον ἐνιαυτὸν ἀφορίας καρπῶν

3 Aeram hanc cum Thessalica composuit Wilh., secundum quam anni
I III IV V VII Claudii = 41. 43. 44. 45. 47 inde a d. XXV m. Ian. cum annis
31. 33. 34. [35]. 37 conferuntur (IG IX 2 p. 317). Primus igitur alterius rationis
annus, a solstitio aestivo incipiens, est 10/1 p. Chr., quo anno Achaia a
Claudio peragrata esse coniecit Pr. p. 205. Hinc annus 32 Lycusiorum
idem efficitur atque 42, accuratius 41/2 (v. not. 7). Hac aera Claudii abrogata
est Actiaca, quae Corinthiae anni 146 a. Chr. successerat; Claudiam se-
cuta est Neroniana; Neronis memoria damnata ad Actiacam redierunt, cui
m. Septembri 124 (= 123/4 a solstitio autumnali) substituta est Hadriana.
Cf. IG V 2, 51 = Pr. p. 212, 5: [ἐπὶ] Ἀυτοκράτορος Τ.] Αἰδίου Ἀδριανοῦ Ἀντι-
σθένος Σ[εβαστοῦ] Εὐσεβοῦς, ἀπὸ μὲν τῆς ἐν Ἀκτίῳ νείκης ἐτους ῤΑ, ἐτους
δὲ κΖ ἀπὸ τῆς θεοῦ Ἀδριανοῦ ἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ πρῶτον ἐπιδημ[α]ς. Effi-
ciunt anni 181 ab a. 32/1 a. Chr., aut 27 ab a. 123/4 p. Chr. annum a
solstitio autumnali incipientem 149/50. Pr.

4 Mulieris fratrem aetate
maïorem Ξένρχον Ὀνασικράτῳ post a. 15 p. Chr. οἱ σύνεδροι καὶ ὁ δᾶμος (ὁ
Μεγαλοπολιτῶν) καὶ Ῥωμαῖοι οἱ πραγματευόμενοι ἐν Μεγάλῃ πόλει laudaverant,
quia Despoenae templum restituerat, Augustorum dedicaverat, Κόρας re-
stituerat. IG V 2, 515.

5 Λυκόσουρα Parrhasiorum oppidum e decreto
a. 369 facto Magnae urbi attributa (Paus. VIII 27, 6), cum aestate anni
361 synoecismo restitisset, propter religionem mitius quam ceteri rebelles
tractata esse fertur (Paus. l. l.). Quamquam urbi subiecta est, tamen πό-
λις; nomen usque ad alterum saeculum p. Chr. retinuit (IG V 2, 544: ἡ πόλις
ἡ τῶν Μεγαλοπολιτῶν καὶ ἡ τῶν Λυκουρασιῶν). Ethnicum apud Pausaniam
Λυκουσουργεῖς, hic et alias Λυκουράσιοι per solitum in compositione com-
pendium (cf. Κυνόσουρα-Κυνουρία).

6 Feriae Κορίνθιαι utique ad Κόρης
cultum referendae sunt; cf. IG V 2, 515²⁹ (not. 4). Ad vocem cf. arcadicum
ἱερτεῦσαι, ἱερτευχε IG V 2, 266^{14. 6}.

7 Annus Arcadicus 40/1; Olympia
agebantur aestate 41. Alterum igitur Nicasippi sacerdotium (vs. 1) fuit
41/2 a solstitio autumnali. Wilh. Pr.

8 Cum Olympiam omnes pe-
terent, nemo peregrinus Lycosurae ferias adiit.

9 Cf. Paus. VIII 37, 2:
πινάχιον ἐστὶ γεγραμμένον, ἔχον τὰ ἐς τὴν τελετὴν (= n. 999?).

10 Fiscus non potest non esse imperatoris, cui a Tiberio reddita erat
Achaia (cf. n. 783₁₀); antea cum senatoria fuisset provincia, vectigalia

γενομένης, θελόντων τῶν Λυκουρασίων, ἐπεδέξατο τὰν ἱερα|τεῖαν μετὰ
 Τιμασιστράτας τᾶς γυναικός, πρὸ πλείονος ἀ|γῆσάμενος τὰν χάριν
 20 τῶν Λυκουρασίων τᾶς τοῦ βίου δαπά|νας, ἔν τε τοῖς λοιποῖς ἀνα-
 στρέφεται πρὸς τε θεοὺς καὶ πάν|τας ἀνθρώπους ὁσίως καὶ δικαίως
 ἐφ' οἷς καὶ πᾶσι ἔδοξε τᾷ|πόλει τῶν Λυκουρασίων αὐτοῦ τε καὶ
 Τιμασιστράτας τᾶς γυ|ναικός αὐτοῦ εἰκόνας ἐν τῷ ἱερῷ γραπτὰς
 ἀναθεῖναι ἐπι|γραφὰν ἐχούσας· , ἡ πόλις ἡ τῶν Λυκουρασίων Νικα-
 25 σιππον Φιλί|σκου καὶ Τιμασιστράταν Ὀνασικράτους ἀρετᾶς ἔνεκεν· .
 παρακαλεῖν δὲ αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ μετὰ ταῦτα μέν(ον)τας ἐπὶ τᾶς|
 αὐτᾶς ὑποστάσιος ἀεὶ τινος ἀγαθοῦ παραιτίους γείνεσθαι|τοῖς τε
 θεοῖς καὶ τᾷ πόλει τῶν Λυκουρασίων, γεινώσκον|τας ὅτι καὶ ἡ πόλις
 30 εὐχάριστος οὖσα οὐδέποτε μὴ λειφθῇ ἐν χάρι|τος ἀποδόσει· ἀνεγε-
 κάτωσαν δὲ οἱ ἐπιμεληται¹¹ τὸ ψάφισ|μα τὸ γραφὲν εἰς τὸ γραμματο-
 φυλάχιον τὸ ἐν Μεγά|λαι πόλει, ἀναγραφάτωσαν δὲ καὶ ἐστάλαν λι-
 θινὰν|καὶ ἀναθέτωσαν εἰς τὸ ἱερὸν τᾶς Δεσποῖνας, ὅπως ἤ|η πᾶσιν
 35 ἀνθρώποις γνωστὰ ᾗ τε τῶν ἀγαθῶν ἀν|δρῶν εὐεργεσία ᾗ τε τᾶς
 πόλιος εἰς τοὺς|ἀξίους εὐχαριστία.

recepert aerarium populi Romani. Pr. Solvit igitur de suo Nicasippus Megalopolitarum tributum fisco debitum, cum eum quem exspectabant fructum e mysteriorum sportulis non percepissent. 11 Curatores a Magna urbe constituti; cf. vs. 2.

Δ 801. Claudii statuæ Delphicae (A—C) et epistula ad Gallionem data (D), a. 42, 46, 52. [Pw]

A—C. Statuæ Claudii a Delphis dedicatæ, a. 42 (B) et 46 (C).

A. Tit. in basi Pharsaliorum, in ipsis versibus antiquis levissime insculptus. Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 708 not. — B. In plintho calcaria (Standplatte), infra cymatio ornata. Partem sinistram a. 1887 exscripsit Pomtow et tractavit in schedis IG VIII n. 319 [nunc in museo Inv. 2179], cf. Nikitsky Delph. epigr. Stud. tab. VII n. XLIX; partem mediam [Inv. 1889] edd. Homolle l.l. 710sq., qui falso Neroni adscripsit, et Bourguet De reb. Delph. 62 qui hoc correxit; sed uterque de parte sinistra ignorat. Pars dextra est amissa. — C. In basi calcaria satis magna. Ed. Bourguet l.l.

A Τιβ. Κλ. Καίσαρα Σεβα- B [Τιβ]έριον Κλαύδιον Καίσα[ρα Σεβαστόν],
 στόν¹ ἢ ἱερά Δελφῶν [Γερ]μανικόν, ἀρχιερεῖ μέγ[ιστον, δημαρχικῆς]
 πόλις Ἀπόλλωνι [ἐξ]ουσίας <τὸ> β' <2> αὐτοκ[ράτορα <τὸ> γ' <3> πα
 Πυθίφ. [πατ]ρίδος³, ὕπατον ἀποδ[εδειγμένον <τὸ> γ' <3>
 ἢ π[ατ]ρί[τι]ς τῶν Δ[ελφῶν].

1 Tit. propter scripturam negligentissimam, ob verba ἢ ἱερά -- πόλις quæ ab a. 250 demum occurrunt (n. 891), propter titulos Caesaris ἀρχιερεῖ

Τιβέριον Κλαύδιον Καίσαρα Σεβαστ[ν], | Γερμανικόν, ἀρχιερεῖ, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ ἕκτον⁵, ὑπατον ἀποδεξιγμένον | τὸ τέταρτον⁶, αὐτοκράτορα τὸ ἐνδέκατον⁷, | πατέρα πατρίδος³, ×××× Ἀλλόλων Πυθίωι | ἁ πόλεις τῶν Δελφῶν.

Δ*D.* Epistula Claudii ad Delphos data, a. 52. In templi orthostata, ut quidem videtur. Fragmenta quattuor (Inv. 3883, 2271, 4001, 2178) ed. Bourguet de reb. Delph. 63; fragm. 2178 antea delineavit Nikitsky Delph. epigr. Stud. tab. VII, fig. XLVII; fragm. 2271 et 2178 exscripsi a. 1887. Denovo ex Rueschii nostri exemplis et ectypis ed. Deissmann, Paulus 164 cum tabula.

Τιβέρι[ος] Κλαύδιος Κ[αῖ]σαρ Σεβαστ[ός] Γερμανικός, ἀρχιερεὺς μέγιστος¹, δημαρχικῆς ἐξου[σ]ίας [τὸ αἰβ'], αὐτοκράτωρ τ[ὸ κς']², π[ατ]ήρ

etc. plane omisos diu subditiuum censui, i.e. plus duobus saeculis post a. 41 basi Pharsalicae inscriptum. Sed res fortasse inde declaranda quod Delphi morte Caligulae nuntiata extemplo de statua Claudii celerrime fabricanda et basi cuidam antiquiori imponenda decreverunt, ut mox gratulantes huius dedicationis mentionem facerent. Videmus enim saepissime honores Delphicos iamiam post initum imperium, etiam eodem mense, Caesaribus esse donatos; cf. imprimis n. 808³ (Nero), 817² (Titus), 903⁴ (Constantinus II), praeterea n. 791¹ (Tiberius), n. 809¹ (Agrippina minor) cet. Qui mos confirmatur tit. *B*, nam iam anno insequenti alteram basin, novam pulchriorem, paraverunt quae illam obiter confectam obscuraret. Neque aliter indices de titulis Claudii in uno *A* omissis, quae res certe primos imperii menses prodit, quibus illi in provinciis nondum noti erant.

2 Trib. pot. II erat ab d. 25 m. Ian. 42 ad d. 24 m. Ian. 43. Cf. Groag R-E III 2792. 3 Pater patriae inter d. 6 et 12. m. Ian. 42. 4 Consulatum alterum (a. 42) re vera Claudius duos modo menses gesserat, sc. usque ad d. 28. m. Febr. 42; abhinc videtur des. III fuisse. Itaque tit. *B* medio fere a. 42 tribuendus. 5 Trib. pot. VI erat ab d. 25. m. Ian. 46 ad d. 24. m. Ian. 47. 6 Cos. des. IV a medio a. 43 ad finem a. 46; nam a. 47 erat cos. IV. 7 Acclamatio XII in fine demum anni 46 facta (Groag l.l. 2800⁴⁰); inde corrigas quae *B*. de una die (VIII Kal. Febr. a. 46), qua Claudius simul trib. pot. VI et imp. XI dici potuerit, et de errore hic statuendo in salutationum numero protulit.

Nova fragmenta tria, Inv. 500, 2311, 728, adhuc fere inedita, huc retulerunt Babut et Bourguet (fragm. 2311 delineavit Nikitsky l.l. fig. XLVI; exscripsi a. 1887); cf. Deissmann 164. Quae omisimus, quia dubitari potest, num re vera ad hanc epistolam pertineant. — Textum permutilum recepi propter procos. Gallionem v. 6, de quo v. not. 6. Cum de longitudine versuum haud satis constet, supplementa quae scite excogitavit D., incertiora remanent. Idem dicendum de epistolae argumento, quod utrum ad templum, an ad certamen Pythiorum, an ad fines terrae sacrae (vs. 5 sqq.) spectet, non liquet. 1 Suppl. D., sed μέγιστος vel v. 2 τιμητής

πα]τρίδ[ος, ὕπατος τὸ ε', τιμητής¹, Δελφῶν τῇ πόλει χαίρειν]· | πάλ[αι
 μὲν] τῇ π[όλει τ]ῶν Δελφ[ῶν πρόθ]υμο[ς ἐγενόμην]³ -- καὶ εὖνους ἐξ
 ἀρ[χ]ῆς, αἰεὶ δ' ἐτήρη[σα]⁴ τῇ θρησκεί[αν τ]οῦ Ἀπολλωνος τοῦ Πυθίου·
 5 ὅσα δὲ --]] νῦν λέγεται καὶ πολ[ε]ϊτῶν ἔρ[δε]ς⁴ ἐ]κεῖναι ὧ[ν μήμην πε-
 ποίηται? Δεσφύκιος¹ Ἰού]νιος Γαλλίων⁵ ὁ φ[ίλος] μου κα[ὶ ἀνθύ]πατος
 [τῆς Ἀχαΐας --]] | ἔτι ἔξιν τὸν πρ[ότε]ρ[ος] ὀ[ρίσ]μ[ον]; . .]] ε[-- τῶν
 10 ἄλ]λων πόλεων κα -- | αὐτοῖς ἐπιτρε[π -- Δελ]φῶν ὡς πολε[μίων ὄντων]⁴
 --]] ται μετ[ω]κ[ι]σ -- | το]ύτου --

haud raro desunt. 2 I.e. annus 52 p. Chr., cf. quae exposuit Dessau apud D., et infra not. 6. 3 Supplevi; γενόμενος D. 4 Temptavit Hi.

5 L. Iunius Annaeus Gallio, frater maior natus Annaei Senecae, per adoptionem filius rhetoris L. Iunii Gallionis, cf. Prosop. I. R. II p. 238.

6 Cf. Acta Apost. 18₁₂: Γαλλίωνος δὲ ἀνθυπάτου ὄντος τῆς Ἀχαΐας κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ. De anno quo Gallio Achaia administraret necnon de tempore quo Paulus apostolus Corinthi versaretur, hic demum lapis nos accuratoria edocuit. Unde etiam annos reliquorum Pauli itinerum definire tandem contigit, cf. Deissm. 160.

Δ 802. Tryphosa Pythionica cum sororibus victricibus (A) et patre (B) Delphis honoratur, c.a. 41/7. Basis calcaria cum vestigiis sex pedum (A) et lapis quidam (B) ad gradum inferiorem pertinens. Ed. Pomtow Klio XV 71, n. 100 et 101 cum figg. 6/7 et restaurati monumenti fig. 8. [Pw]

Α Ἐρμησιάνῃ¹ Διονυσίου Καίσαρ²ος Τραλ[λιαν]ός ὁ κα[ὶ Ἀθηναῖος? καὶ Δελ-
 τὰς ἑαυτοῦ θυγατέρας ἐχούσας καὶ αὐτὰς τὰς αὐτὰς πο[λιτείας],
 Col. I 5 Τρυφῶσαν νεικήσασαν Πύθια ἐπὶ ἀγωνοθετῶν Ἀντιγόνου² | καὶ
 Κλεομαχίδα³, καὶ Ἰσθμια⁴ ἐπὶ ἀγωνοθέτου Ἰουβεντίου Πρύχλου,
 στάδιον κατὰ τὸ ἐξῆς, πρώτη παρθένων⁵, |

De aetate v. not. finalem. — 1 Idem pater Hermesianax ex urbe Caesarea Trallibus oriundus in tit. B₂. 2 Antigonus agonothea haud dubie Delphus erat: idem senator aetate proveciore a. 79, n. 817₉; avus eius Ἀντίγονος Βαβύλου inde ab a. 15 a. Chr. recensetur; filius agonothetae Γλαυκίας Ἀντιγόνου senat. c.a. 95 p. Chr.; alii Antigoni saec. I p. Chr. non noti. Idem Antigonus Nemeis v. 12 et Isthmiis(?) v. 19 praefuisse videtur.

3 De Cleomachida, item Delpho, aliunde non constat. Manifesto duae diversae victoriae distinguendae sunt, quarum Pythia sub Cleomachida celebrata ludos sub Antigono habitos exceperunt. Cf. not. finalem.

4 Aut ea Isthmia intellegenda quae inter duo illa Pythia habebantur aut quae ludos a Cleomachida actos proxime sunt secuta; huc enim spectant verba στάδιον κατὰ τὸ ἐξῆς (v. 7). 5 Cf. quae de talibus virginum certaminibus ne nostris quidem temporibus inauditis exposui l. 74.

Ἡ δὲ ἄν νεικῆσασαν Ἰσθμια ἐπὶ ἀγωνοθέτου Κορνηλίου Πούλχρου⁶
ἐν ὀπλίον⁷ ἄρματι, καὶ Νέμεα στάδιον ἐπὶ ἀγωνοθέτου Ἀντι-
γόνου², καὶ ἐν Σικυῶνι ἐπὶ ἀγωνοθέτου Μενοίτα· κενεῖκα δὲ καὶ |
παῖδας κιθαρῳδοὺς Ἀθήνησι Σεβάστεια⁸ | ἐπὶ ἀγωνοθέτου Νουίου⁹
τοῦ Φιλεί[νου], πρῶτ[η] ἀπ' αἰῶ[ρ]νος ἐγένετο πολεῖ[τις] - c. 121 - ρω
παρθένος,

Διονυσίαν νεικῆσασαν Ἰσθμια[?] | ἐπὶ ἀγωνοθέτου Ἀντ[ιγόνου]², |
καὶ Ἀσκληπεία ἐν Ἐπιδαύρῳ | τῇ ἱερᾷ ἐπὶ ἀγωνοθέτου Νεικοτέ-
λου¹⁰ στάδιον, |

Ἀ π ὁ λ λ ω ν ι Π ο θ ῖ ρ ο .

ἀ πό λ ις τῶν Δελφῶν | Ἑρμῆσι ἀνάκτα¹¹ Διονυσίου Ταλλιανὸν Καίσαρ έα
καὶ τὰ (ι)ς ἑαυτοῦ | θυγατέρας ἀρετῆς ἔνεκα καὶ εὐσεβείας τῆς πρὸς |
τὸν θεόν.

6 Et pater huius agonothetae Cn. Cornelius Nicatas et affinis Tib. Claudius Nicoteles (v. 21) inter clarissimos Epidaurios fuerunt; cf. stemma familiae IG IV p. 264 et patrem honoratum ibid. n. 1430, 1431. Ipse Cn. Cornelius Cn. f. Pulcher, qui quartum annum agens statua honoratur IG IV 1432, c. a. 30—20 a. Chr. natus esse videtur (Klio XV 76sq.). 7 Cf. quae de certaminibus ζεύγων πολεμιστηρίων adnotant Reisch R-E I 839; Dttb. n. 10557. 8 Cum haec Σεβάστεια nondum verbo Καίσαρ έα addito a certamine μεγάλων Παναθηναίων Σεβαστῶν anni fere 57 p. Chr. (IG III 652) distinguerentur, Hedeam inter παῖδας κιθαρῳδοὺς ante a. 52 p. Chr. vicisse sumpsit l. l. 77. 9 De Tib. Claudio Novio Philini f., Athenis clarissimo, uberius disserui l. l. 75: c. a. 41 p. Chr. erat στρατηγὸς ἐπὶ τοὺς ὀπλίτας et ἀγωνοθέτης πρῶτος τῶν Σεβαστῶν ἀγώνων IG III 457; annis insequentibus idem στρατ. ἐπὶ τ. ὀπλίτας et ἀγωνοθέτης IG III 613; a. 57 vel brevi ante populares Τιβέριον Κλαύδιον Νούιον, Φιλίνου υἱόν, κτλ. statua honoraverunt, postquam sub Claudio civitate Romana donatus est; denique a. 61 p. Chr. idem στρατ. ἐπὶ τ. ὀπλ. τὸ ἔγδοον κτλ. IG III 1085. Apparet igitur Hedeam neque ante a. 41 quo certamina Σεβαστῶν instituta sunt (IG III 457), neque post a. 52/7 antequam Novius nomen Tib. Claudius acciperet, hanc victoriam inter παῖδας, i. e. annos non plures quam viginti agentem, reportavisse (cf. etiam not. 8). 10 Idem atque Tib. Claudius Nicoteles qui intra annos 49—54 p. Chr. Epidauri statuas Claudii et Agrippinae dedicavit IG IV 1403. Fortasse erat affinis agonothetae Cornelii Pulchri, v. not. 6.

11 Quia in statuis trium virginum bis positis (a patre in tit. A, a Delphis in B) multum inest offensionis, conclusi l. l. 72, urbem Delphorum de statu quidem decrevisse, sed eas a patre numeratas et dedicatas esse; nam similia saepissime illa aetate esse facta. Ceterum non usque quaque certum, utrum tit. B ad basin A pertineat, an ad alteram finitimam, cf. l. l. 71.

Nota finalis. Quibus disputatis cum accederet quod Cn. Cornelius Pulcher quo agonothea Hedea Isthmiis vicit (v. 9) iam a. 30/20 a. Chr. natus est (not. 6), et quod hae virgines, aetate παιδῶν egressae, „*schwerlich länger als vom 20. bis zum 24. Lebensjahre konkurrenzfähig blieben*“ (l. 1. 77), singulos victoriarum annos ludosque ita fere disponere studui (l. 1. 77):

ann. p. Chr.	nomina ludorum	virgo victrix	genus certaminis	agonotheta	vs.
41	Sebastea	Hedea	παῖδ. καθαρθούς	Novius Philini f. Athen.	14
42	Isthmia	"	ἐνόπλιον ἄρματι	Cornelius Pulcher Epid.	10
43	Pythia	Tryphosa	στάδιον	Antigonus Delphus	3
44	[Isthmia]	Dionysia	"	"	18
"	Asclapiea	"	"	Nicoteles Epidaurius	20
"	Nemea	Hedea	"	Antigonus Delphus	11
"	..Sicyone	"	"	Menoetas	12
46	Isthmia	Tryphosa	"	Iuventius Proclus	5
47	Pythia	"	"	Cleomachidas Delphus	4

803. Menecrates archiater. Prope Romam ad viam Ostiensem. Edd. * (CIG 6607; Kaibel IG XIV 1759; Syll.² 367; Pohl De Graec. medicis publ. 32/3). [Hi]

Τιβερίῳ Κλαυδίῳ | Κουρσεῖναι | Μενεκράτει¹, ἱατρῶι | Καισάρων²
 5 καὶ ἰδίας | λογικῆς ἐναργοῦς | ἱατρικῆς κτιστῇ ἐν | βιβλίῳ ρνς', δι'
 10 ὧν | ἐταιρήθη ὑπὸ τῶν ἐνλογίμων πόλεων ψηφίσμασιν ἐντελέσει, οἱ
 γνῶριμοι | τῶι αὐτῶν αἰρεσιάρχῃ τὸ ἥρῳον.

1 Eundem esse, cuius liber αὐτοκράτωρ ὀλογραμματος ἀξιολόγων φαρμάκων a Galeno (XIII p. 502. 995. XIV p. 31) afferretur, vidit Montfaucon Ant. expl. vol. suppl. III p. 30. 2 Andromachum Neronis archiatrium cum Galenus dicat Menecratis exemplum secutum esse in quantitatibus remedium ὀλογραμμάτων; significandis, haud improbabilius Caesares, quorum ille medicus fuerit, Tiberium, Gaium, Claudium esse coniecero. K. Sed illa opinio, eum eiusdem familiae ex insula Co oriundae fuisse, atque Xenophonta, Cleonymum, Philinum (n. 804/6), nullo nititur satis firmo fundamento.

804. Xenopho archiater, a. 54. In insula Co inter vicum *Pylḗ* et litus maris. Edd. Dubois Bull. Hell. V 1881, 473; Paton et Hicks Inscr. Cos 345 (Syll.² 368). Cf. Briau Rev. arch. XLIII 1882, 209; Herzog Koische Funde 64/6. 189. 195. [Hi]

[-- Γάϊον Σεπερτίνιον] | Ἑρακλείτου υἱὸν Κορνηλία Ξενοφῶντα¹, τὸν |

1 Tacitus Ann. XII 61 (a. 53): *quin etiam dixit* (Claudius Caesar cum de immunitate Cois tribuenda ad senatum referret) *Xenophontem, cuius scientia ipse uteretur, eadem familia* (Asclepiadarum) *ortum, precibusque*

ἀρχίατρον τῶν θεῶν Σε|βαστῶν² καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλ|λινικῶν ἀποκρι-
μάτων³, χει|λιαρχήσαντα καὶ ἔπαρχον |γεγονότα τῶν ἀρχιεπτο|νων⁴

eius dandum, ut omni tribulo vacui in posterum Coi sacram et tantum dei ministram insulam colerent. XII 67: igitur exterrita Agrippina et quando ultima timebantur spreta praesentium invidia provisam iam sibi Xenophontis medici conscientiam adhibet. Ille tanquam nisus evomentis (Claudii) adiuvaret, pinnam rapido veneno inlilam faucibus eius demisisse creditur, haud ignarus summa scelera incipi cum periculo, peragi cum praemio. Praenomen et nomen gentile Br. supplevit ex n. 805/6 et titulis Cois ad eundem hominem spectantibus. Namque illi civem suum summa apud imperatores gratia florentem egregiis honoribus affecerunt. Multi exstant in insula lapides cum hac inscriptione: θεοῖς πατρώοις ὑπὲρ ὑγείας Γαίου Στερτινίου, Ἡρακλείτου υἱοῦ, Ξενοφῶντος, φιλοκαίσαρος, φιλοσεβάστου, φιλοκλαυδίου, δάμου υἱοῦ, φιλοπάτριδος, εὐσεβοῦς, εὐεργέτα τῆς πατρίδος (Paton et Hicks 84—90; cf. Herzog Koische Funde 64, 21). Praeterea exedra eius honori et memoriae consecrata commemoratur Paton n. 93, dedicatio ab ipso facta habetur ibid. 92: Γ[αῖ]ος Στερτίνιος Ξενοφ[ῶν], εὐ[ε]ργέτας τῆς πατρίδος καὶ ἱερεὺς διὰ βίου Ἀτταλπιῶ, Καίσαρι, Ἀγαθῷ Θεῷ ἀνέθηκε. Idem bis summum in patria magistratum gessit, cf. tit. Calymni, quae insula Coorum δῆμος; tunc erat, Herzog l.l. 197: ἐπὶ μ. τὸ β' Ξενοφῶντος. Nec non Calymnii eum honoraverunt (Herzog 198: [ὁ δῆμος] ὁ Καλυμνίων κα[τὰ] τοὶ κατοικεῦντες καὶ ἐνεκτημένοι πάντες ἀνέστησαν τὸν βωμὸν εὐχόμενοι τῷ Θεῷ Ἀπόλλωνι ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ σωτηρίας τοῦ κοινῆ τῆς πατρίδος καὶ καθ' ἕνα ἐκάστου εὐεργέτα Γαίου Στερτινίου Ἡρακλείτου υἱοῦ Ξενοφῶντος φιλοκαίσαρος φιλονέωνος φιλοκλαυδίου φιλοσεβάστου φιλορωμαίου φιλοπάτριδος δάμου υἱοῦ εὐσε[β]οῦς ἡρώος εὐεργέτα τῆς [πα]τρίδος διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ [μυ]νάρχου (?) -.)ος τ[οῦ] -.). Ex quibus nominibus Romanis perspicitur de eodem aut certe eiusdem familiae homine accipienda esse quae Plinius narrat N. h. XXIX 7: Q. Stertinius imputavit principibus quod sestertiis quingentis annuis contentus esset, scena enim sibi quaestu urbis fuisse enumeratis domibus ostendebat; par et fratri eius merces a Claudio Caesare infusa est, censusque, quamquam exhausti operibus Neapoli exornata, heredi HS CCC reliquere, quantum Athenaidi Arruntius solus. Haec sic interpretatus est Dub., ut maiorem fuisse Xenophonti fratrem statueret, qui medici apud imperatorem officio fungeretur; deinde in eius locum Xenophontem successisse. 2 Primo Claudii, deinde Neronis, cuius principatu haec statua erecta est, cum pleraque Xenophontis monumenta (cf. not. 1) iam Claudio imperante dedicata sint. 3 Cf. Suidas s. Διονύσιος· Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Γλαύκου υἱός, γραμματικός, ὅστις ἀπὸ Νέρωνος συνῆν καὶ τοῖς μέχρι Τραϊανοῦ καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν προύστη καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν καὶ πρεσβειῶν ἐγένετο καὶ ἀποκριμάτων. Mommsen Röm. Gesch.¹ V 333² officium ab epistulis Graecis hic agnoscit; sed Friedlaender Sittengesch. I⁶ 183³ de eis potius responsis intellegit, quae legationibus ad imperatorem missis dabantur, coll. Ioseph. Ant. iud. XIV 210: δίδοσθαι τε Ὑγκανῶ καὶ παισὶ τοῖς αὐτοῦ καὶ πρεσβευταῖς τοῖς ὑπ' αὐτοῦ

- καὶ τιμαθέντα ἐν τῷ [κατά] | Βρεταννῶν θριάμβωι⁵ στεφάν[ωι] |
 10 χρυσέωι καὶ δόρατι⁶, δάμου [υ]ί[δ]ν, | φιλονέρων⁷ α⁷, φιλοκαίσαρα,
 [φιλο]σ[έ]βαστον, φιλορώμαιον, φιλόπατριν, εὐεργέτην τῆς πατρ[ι]δ[ος],
 15 ἀρχιερέα τῶν θεῶν⁸ καὶ ἱερέα δι[α] β[ε]ίου τῶν Σεβαστῶν⁹ καὶ Ἀσκλη-
 πιοῦ | [καί] Ὑγίας καὶ Ἠπιόνης, ἱεροταμιεύοντος Μάρκου Σε[π]τικίου
 Μάρκου | [υ]ί[ο]υ Πούφου καὶ Ἀρίστωνος τοῦ | Φιλοκλέους φιλοκαισάρων.

πεμφθεῖσιν -- τὰ ἀποκρίματα αὐτοῖς ἀποδίδοσθαι (ἀποδίδωσιν codd.) ἐν ἡμέραις
 δέκα ταῖς ἀπάσαις. IG VII 2711⁶⁴ προσενδεξάμενος κατὰ δωρεάν [πρεσ]βεύσιν πρὸς
 τὸν Σεβαστὸν -- ἤγενκεν ἀπόκριμα πρὸς τὸ ἔθνος. v. 107 τὸ ἀπόκριμα καὶ πρὸς
 ἡμᾶς [τοῦ ν]έου Σεβαστοῦ διεκόμισεν. 2712⁴⁶ τελέσας δὲ τὴν πρεσβείαν μετὰ τῶν
 ἄλλων ἐθνῶν καὶ τὸ ἀπόκριμα ἐνεγκὼν παρὰ [Γαί]ου Καίσαρος, τειμᾶς ἐλαβεν
 μετὰ τῶν συνπρεσβευτῶν. 4 Praefectus fabrum illa aetate perfrequenter
 negotiis a re militari alienissimis adhibebatur (Mommsen Röm. Forsch.
 II 441), ut non mirum sit homini qui nullum rei bellicae usum habebat id
 officium mandatum esse. 5 De Britannico Claudii Caesaris triumpho
 a. 44 acto cf. Sueton. Claud. 17. 28. Cass. Dio LX 22, 1. 23, 1. 2. 6 Cf.
 744⁹. 7 Excisum vocabulum post Neronis mortem damnatamque me-
 moriam supplevit Dub.; servatum est in tit. Calymnio not. 1. 8 Divorum
 Imperatorum. Dttb., cum Herzog discrimen inter divorum et vivorum
 imperatorum sacerdotia fuisse negaret. 9 Eius qui quoque tempore
 fuit principis. Pluralis hic ut v. 3 poni videtur, quia iam per duorum
 imperium hoc sacerdotio functus erat. Dttb. Neronem et Agrippinam
 intellegit Herz.

805. Cleonymus Xenophontis frater. In oppido Co. Edd.
 Fontrier Ἰωνία 1874 Ian. 1; Sakkelion Ὀμηρος, 1874 Octob. 1. Rayet Ann.
 ass. encour. ét. Gr. IX 1875, 272 (Paton-Hicks Inscr. Cos 94; Syll.² 369).
 Cf. Briau Rev. arch. XLIII 1882, 206. 215; Mommsen Röm. Gesch. V 333²;
 Herzog Koische Funde 196. [H]

- Τιβέριον Κλαύδιον¹, Ἡρακλείτου | υἱόν, Κυρ(ί)να Κλεώνυμον, τὸν
 5 ἀδελφὸν Γαίου Στερτινίου | Ξενοφώντος, χειλιαρχήσαντα ἐν Γερμανίαι
 λεγεῶν²ος χβ' Πριμυγενίας², δις μο|ναρχήσαντα³ καὶ πρεσβέ|σαντα

1 Hic Ti. Claudius est, tribu Quirina, frater (n. 804) C. Stertinius, tribu
 Cornelia. Unde apparet non uno tempore fratres civitatem Romanam
 impetrasse. Quod sic explicat Br., ut Xenophonta quidem secundum
 legem a Suetonio commemoratam (Suet. Caes. 42: *omnisque medicinam
 Romae professos et liberalium artium doctores, quo libentius et ipsi urbem
 incolerent et ceteri adpeterent, civitate donavit*) civem factum statueret, Cleo-
 nymum vero postea demum dono imperatoris, apud quem frater eximia
 gratia florebat, idem ius impetrasse. 2 Legio a Claudio Caesare in-
 stituta, fortasse ita ut ea quae ad id tempus fuerat legio altera et vice-
 sima (Deiotariana) in duas divideretur (Mommsen-Marquardt R. Alterthümer
 V 448); in Germania superiore tendebat etiamtum a. 69 (Tac. hist. I 18. 55).

0 πολλάκις ὑπὲρ τῆς | πατρίδος πρὸς τοὺς Σεβαστοὺς⁴, Κλαυδία Φοίβη | τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα καὶ εὐεργέτην ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας.

3 Monarchus eponymus magistratus in multis Coorum titulis recensetur.

4 Claudius et Nero intellegendi videntur, quandoquidem illius imperio et per huius certe initia egregia erat Xenophontis apud imperatorem gratia et potentia (n. 804). Ceterum Cleonymum non fuisse medicum ex hoc titulo rectissime collegit Br.

806. Philinus Xenophontis f. Calymni. Sinistram partem ed. Ross Inscr. ined. III 181, totum titulum Dubois Bull. Hell. V 1881, 472 (Briau Rev. arch. XLIII 1882, 208; Syll.² 370). Cf. Herzog Koische Funde 196/7. [H₂]

5 ὁ δᾶμος¹ ὁ τῶν Καλυμνίων | ἐτίμασεν Τιβερίον Κλαύδιον Ξενοφώντος | υἱὸν Φιλί|νον, τὸν θεῖον² Γαίου Στε|ρτινίου Ἡρακλίτου υἱοῦ Κορ|νηλία Ξενοφώντος, | ιατροῦ | Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος³, | χειλιάρχῃσαντα.

1 Coorum δᾶμος tunc fuerunt Calymnii, sicut Χαλκήται Rhodiorum.

2 Patrum potius quam avunculum intellexit Dub., quia sic Xenophonta avi paterni nomen gessisse apparet, qua re apud Graecos nihil fuit frequentius. Hic quoque Xenophontis demum gratia a principe civitatem impetravit. 3 Quia Σεβαστός abest, ex hoc titulo collegit Br., Xenophonta Claudii iam priusquam rerum potiretur medicum fuisse. Sed fugit eum, Claudium, quippe qui nunquam adoptione in gentem Iuliam transierit, Caesaris nomine usum non esse, priusquam imperaret. Itaque hic titulus a. 41 recentior habendus est ut omnino quotquot innotuerunt Xenophontis eiusque necessariorum monumenta (n. 804/5 al.).

Berenice regina Chalcidis Iudaicae, c.a. 41—79. Athenis; Or. 427.

807. Magnetes Ti. Claudium Tyrannum medicum laudant. Ὑξιμλίῳ prope Magnesiam ad Maeandrum. Edd. Foucart Bull. Hell. XII 1888, 328, Kontoleon Ath. Mitt. XIV 1889, 317 (Syll.² 371; Kern I. Magn. 113). [H₂]

ἐπὶ στεφανηφόρου¹ Τιβερίου Πανκρατίδου τοῦ | Διοφάντου, μηνὸς | Κουρσεῶνος² Σεβαστῆ³ | ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, γνῶμῃ στρα|

1 Stephanephorus eponymus Magnetum ad Maeandrum magistratus (Kern I. Magn. p. 211), sed etiam Milesiorum, Heracleotarum, Priensium aliarum urbium propin quarum. 2 Nomen cum Ionico Ἀπατουριῶν recte confert F. monens κοῦρειον sacrificium Apaturiorum, κοῦρεῶτιν diem quo id fiebat vocatum esse. 3 Civitates Asianas primum cuiusque mensis diem (νοσημῖαν) novo nomine Σεβαστήν appellasse cum aliunde tum ex titulis Pergameno Inscr. Perg. 374 B_{4.8}. D₁₀ et Cibyratico notum est Heberdey-Kalinka Denkschr. Wien. Ak. XLV 1896, I 5, 13: ἔτους αλδ', μηνὸς Δαισίου, Σεβαστῆ; cf. Wilhelm AEMOest. XX 1897, 72 et iam Or. 458³⁶.

- 5 τηγῶν καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ δήμου καὶ | ἀρχιερέως τῶν πατρίων
θεῶν καὶ τῶν Σε|βαστῶν⁴ Παμμένους τοῦ Διοκλέους· | ἐπὶ⁵ Τιβέριος
Κλαύδιος Σεβαστοῦ⁶ ἀπελεύθερος Τύραννος, πολεΐτης ἡμέτερος,
10 ἀν[ή[ρ]] | δεδοκιμασμένος τοῖς θεοῖς κριτηρίοις | τῶν Σεβαστῶν⁷ ἐπὶ τε
τῇ τέχνῃ τῆς ἱατρικῆς⁸ καὶ τῇ κοσμιότητι τῶν ἡθῶν, παραγενόμενος |
ἰς τὴν πατρίδα ἀνάλογον πεποιῆται τὴν ἐπιδη|μίαν τῇ περὶ ἑαυτὸν
ἐν πᾶσι σεμνότητι, προσ|ενεχθεὶς φ[ι]λανθρώπως πᾶσι τοῖς πολεΐταις, |
15 ὥς μηδένα ὑφ' αὐτοῦ παρὰ τὴν ἀξίαν τοῦ καθ' ἑ|αυτὸν μεγέθους
ἐπιβεβαρῆσθαι, ἐφ' οἷς ἡ βουλὴ | καὶ ὁ δῆμος ἀποδεχόμενοι τὸν ἄνδρα
προσ|ῆκον ἡγῆνται τιμῆσαι αὐτόν· δεδόχθαι τῇ | βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ,
20 τετιμῆσθαι Τιβέριον Κλαύδιον Σεβαστοῦ ἀπελεύθερον Τύραννον καὶ |
εἶναι ἐν ἀποδοχῇ τῷ δήμῳ· δεδόσθαι τε αὐ|τῷ ἀτέλειαν πάντων (ὅς)
τῶν τελῶν ὧν κατεσ|χεύακε ἐργαστηρίων ἐπὶ τῆς χώρας ἧς | κόμῃ
Καδύτῃ.

4 Cf. n. 804⁹.

5 I.e. ἐπεί.

6 Aut Claudii aut Neronis, nam huius quoque liberti prae-nomen *Tiberius* gerere solebant, quia illo quod est *Nero* nemini privato, nedum libertino, uti licebat. Mommsen Röm. Forsch. I 39.

7 Claudium et Neronem intellegit F. Sed cum illum a Nerone de-mum manumissum esse haud improbable sit (not. 6), eodem iure etiam Neronem cum successoribus usque ad Vespasianum significare potest hic pluralis. 8 Sine dubio multo minorem dignitatis gradum inter medicos principum habebat hic libertinus, quam Xenophon Cous (n. 804 sqq.), quare etiam ἀρχιάτρου titulo caret.

Δ 808. Neronis statua ab Amphictyonibus erecta, a. 54. In basi calcaria, cippi figura. Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 710.

[Pw]

- [Νέρωνα Κλαύδιον¹, θ]ε[οῦ] Κ[λ]α[υ]δ[ι]ο[υ] υἱόν, Τιβερίου | Καίσαρος
Σεβαστοῦ καὶ Γερμαγ[ι]κ[οῦ] Καίσαρος ἔχγονον², θεοῦ Σεβασ[τ]οῦ³
5 ἀπόγονον², Καίσαρα Σεβ[α]στῶν Γερμανικόν, ἀρχιερέα, δη[μ]αρχικῆς
ἐξουσίας³, αὐτοκράτο[ρ]α³, τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων. | *vacat versus unus*

De aetate v. not. 3. — V. 1 supplevi ex tit. 810 de quo Hom. ignorabat. Sed dubium est, utrum unus an duo versus interierint. Litterarum numerus certe ad duos quadrat, sed reliquiae in med. v. 1 ab Hom. notatae, si recte se habent, tantummodo ad θεοῦ Κλαυδίου referri possunt.

1 Eadem praescripta ad verbum repetuntur in Neronis epistula ad Rhodios data n. 810. Sed dolendum, quod v. 1 supra interiit qui scrupulos ex nomine Tiberii ortos (n. 810⁶) tollere et nos docere potuit, utrum hic quoque nomen Neronis erasum esset necne. 2 De vi verborum ἔχγονος et ἀπόγονος (abnepos) scite exposuit Dttb. n. 810⁶. 3 Tribunicia

ἐπὶ ἱερῆως τῶν Σεβαστῶν καὶ ἐπιμελητοῦ⁴ | Ἀμφικτυόνων Ποπλίου
Μεμμίου Κλεάνδρου.

potestas (primum), imperator (primum), munus consulis nondum initum (cos. I, a. 55), omnia evincunt, statuam esse erectam inter d. 13. m. Oct. a. 54 et d. 1. m. Ian. 55. Sic statuit Ho. accuratius quam Dttb. n. 810⁷ (non post diem 12. m. Octobris a. 55). Itaque Delphos tales honores imperatorum novorum quam maxime properasse patet; cf. n. 809¹, 801 A¹.

4 De epimeletis Amphictyonum cf. n. 791⁴.

Δ 809. Agrippina minor, Neronis mater, statua Delphica honoratur, a. 54. In basi calcaria Thuri pythionicae, in latere dextro inverso. Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 708 not. [Pw]

Σεβαστὴν Ἀγριππείναν¹, | Σεβαστοῦ Νέρωνος μητέρα, Δελφῶν ἅ πόλις.

1 Iulia Agrippina, Germanici filia, mater Neronis (a. 37), Claudii uxor a. 50, simul Augusta (Groag R-E III 2809), necavit Claudium a. 54, necatur a Nerone a. 59. Ut Claudii prima statua n. 801 A basi antiquiori Pharsaliorum imposita est, quia Delphi quam celerrime novum imperatorem adulari studebant, sic una cum statua Neronis statim post initum imperium dedicata (n. 808³) etiam matris Agrippinae imaginem in basi veteriore (init. saec. III) erexerunt. Mensibus igitur Nov. aut Dec. a. 54 hunc titulum incisum esse puto.

810. Neronis ad Rhodios epistula, a. 55. *Koskinu* prope Rhodum. Ed. Hiller von Gaertringen Ath. Mitt. XX 1895, 386, 5 (Syll.² 373). Cf. Fabia Rev. phil. XX 1896, 137; SGDI 3754. [Hr]

[ἐπ' ἱερ]ῆως Δ[ιογέ]νευς¹, πρυτανίων τῶν σὺν | Μενεκλεῖ τῷ Ἀ[ρ]χα-
γόρα², γραμμα[τε]ρίοντος | βουλᾷς Νεῖκασιμάχου Δια[τ]άνου, καθ' ὃ(θη-
σίαν δέ)³ Ἀρχεδάμου, | ᾧ ἐπιστολὰ ἡ ἀποσταλῆσα ὑπὸ Νέρωνος |

5 Κλαυδίου Καίσαρος Πεταγετινίου κτ'⁴.

1 Sacerdos Solis, qui in Rhodiorum civitate eponymus fuit; v. indicem apud Bleckmannum Klio 1912, 254¹⁰⁸. 2 Praeter sacerdotem, mensem, diem etiam prytanum mentionem exhibet plebiscitum Seleucia ad Calycadnum inventum n. 644 Πα: 'Ροδίων. ἐπὶ ἱερῆως Δημοκλέους τοῦ Δημοῦ, πρυτανίων τῶν σὺν Ἀστυμήδει τῷ Ἀρχοκράτει, Δαλίου. 3 ΚΑΘ. 4 Huius mensis sedem Bischoff N. Jahrb. kl. Phil. 1897, 730 Posideoni attico i.e. Decembri/Januario fere aequalem fuisse sumpsit; cf. Nilsson Bull. Ac. Danemark 1909, 128. 132 (cum Attico Anthesterione postea comparavit Bischoff Realenc.² Kalender § 51). Satis hoc temporis erat rebus quae epistulae Neronianae adventum antecedeabant, Claudii morti quam die XIII m. Oct. a. 54 oppetiit, epistulae et rumoribus de novo imperatore Rhodum pervagatis, legatis Rhodiorum Romam missis, etiamsi hiemem navigationi

[Νέρων] 5 Κλαύδιος, θεοῦ Κλαυδίου υἱός, Τιβερίου Καίσα[α]ρος Σεβαστοῦ καὶ Γερμανικοῦ Καίσαρος ἑγγονος 6, θε[ο]ῦ Σεβαστοῦ ἀπύγονος, Καῖσαρ Σ[εβ]αστὸς Γερμανικός, ἀρχιερεὺς, δημαρχικῆς ἐξουσίας 7,
 10 αὐτοκράτωρ, Ῥοδίων ἄρχουσι βουλῇ [δῆ]μῳ χαίρειν·
 οἱ πρέσβεις ὑμῶν, οὗς ἐπὶ τῇ ψευδῶς ἐπιστολῇ | πρὸς ὑμᾶς κοιμισθεῖσθαι 8 τῷ τῶν ὑπάτων ὀνόματι | παραχθέντες πρὸς με ἐπέμψατε 9, καὶ τὸ ψήφισμα [ἀ]πέδοσαν καὶ περὶ τῶν θυσιῶν ἐδήλωσαν 10 ἐν-
 15 ετε[ρ]ῇ λασθε αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς πανοικίου μου ὑγείας καὶ | τῆς ἐν τῇ ἡγεμ[ο]νίᾳ διαμονῆς ἐπιτελέσαι τῷ κατ' ἐξοχὴν παρ' ἡμεῖν τειμωμένῳ
 θεῷ Διὶ Καπετωλίῳ 10, | περὶ τ' ὧν ἐπεστάλχετε αὐτοῖς πρὸς τὴν τῆς

non idoneam fuisse recordamur. De tempore quod veteres navigando consumpserint confer Guhl-Kohner-Engelmann *Leben der Griechen* u. R. 427.

5 Nomen hic erasum, ut paene ubique post regnum Neronis eversum, v. 4 negligentia relictum. Cf. 814²⁶. 6 Iustam formulam: Νέρων Κλαύδιος, θεοῦ Κλαυδίου υἱός, Γερμανικοῦ Καίσαρος υἱωνός (= nepos), Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ ἑγγονος (= pronepos), θεοῦ Σεβαστοῦ ἀπύγονος (= abnepos) homo graecus latioris notionis nominis ἑγγονος memor, quo tunc Romanorum pronepotem reddere consueverant, in brevius contraxit, ut iam (υἱωνός et) ἑγγονος, nepos et pronepos confunderentur. Rhodiorum magistratum epistulae ad Tiberium imp. neglegenter scriptae exempla habent Suet. Tib. 32, Dio LVII 11. Fa. Cf. IG V 1, 1449. 7 Numerus iterationis omissus hanc epistulam primo tribuniciae potestatis anno, i.e. non post diem 12. m. Oct. a. 55 datam esse probat [consulatus non relatus die I m. Ian. a. 55 anteriorem indicat: n. 808³]. 8 I.e. ἐπὶ τῇ ψευδῶς πρὸς ὑμᾶς κοιμισθεῖσθαι ἐπιστολῇ. Hoc hyperbaton non modo inauditum non est, sed etiam apud elegantissimum quemque scriptorum veterum Atticorum simillima exempla haud pauca inveniuntur; cf. Demosth. XVIII 144: καὶ γὰρ εὖ πρᾶγμα συντεθὲν ὁψεσθε. XVIII 126: τὰς ὑπὸ τούτου βλασφημίας εἰρημένους. XX 84: τὸ Χαβρία ψήφισμα ψηφισθὲν. 9 I.e. οὗς πρὸς με ἐπέμψατε, παραχθέντες ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ, ἢ ψευδῶς τῷ τῶν ὑπάτων ὀνόματι πρὸς ὑμᾶς ἐκομίσθη. Sic recte interpretatur P. Wolters apud H. Nam quod Mommsenus et Hillerus τῷ ὀνόματι ad παραχθέντες referre malunt, fugit eos necessario ab hoc participio ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ potius suspendendum esse; neque enim ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ πρέσβεις ἐπέμψατε recte dicitur. Accedit quod in illorum interpretatione etiam adverbium ψευδῶς nudo perferendi verbo adiectum merito reprehenditur — sic potius ipsam epistulam ψευδῇ vocari expectes — cum ψευδῶς τῷ τῶν ὑπάτων ὀνόματι κοιμισθῆναι litterae bene dicantur et perspicue. Quid scriptum fuerit in ista commenticia consulum epistula, latet. Dttb. 10 Hospitii publici vel amicitiae inter Romanos aliumque populum intercedentis iure hoc quoque contineri, ut huius civibus Romae in Capitolio rem divinam facere et dona Iovi consecrare liceat, Th. Mommsen *Römische Forschungen* I 347⁴⁵ demonstrat cum aliis exemplis usus tum senatusconsulto de Asclepiade (CIL I 203²⁵: τούτοις τε πίνακα γαλκοῦν φιλίας ἐν τῷ Καπετωλίῳ ἀνα-

0 πόλειω| δημοκρατίαν διαφερόντων ἐνεφάνισαν διὰ Κ[λαυ]δίου Τειμο-
στράτου τοῦ ἀρχιπρεσβευτοῦ, σπου|δαίῳ πάθει τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν ἐπ’
ἐμοῦ ποιησάμενων | λόγους, ἀνδρὺς κ[αμ]οὶ ἐπὶ τῷ κρατ[ε]στῳ διὰ τ[ῆ]ν
ἀνανέω|σιν τῶν πρὸς ἡμᾶς αὐτῷ δικαίων ὑπαρχόντων γνωρε[ι]μου καὶ
5 παρ’ ὑμεῖν ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις καταριθμου[μέ]νου. ἐγὼ οὖν ἀπὸ
τῆς πρώτης ἡλικίας εὐνοϊκῶς πρὸς τ[ῆ]ν πό[λιν] ὑμῶν δι[α]κεῖμενος¹¹ --

θεῖναι θυσίαν τε ποιῆσαι ἐξῆς). Cf. n. 764^{6, 8}. 796³¹. 11 Iam transit im-
perator ad suum erga Rhodios animum beneficiaque in eos a se collata
praedicanda, in quibus sine dubio non silentio praeteriit illud, quod a
Claudio eis libertatem impetraverat. Cf. Tac. ann. XII 58: *eodem* (Nerone)
oratore -- *reddita Rhodiis libertas* (a. 53 p. Chr.). Sueton. Nero 7 *apud*
eundem (Claudium) *consulem* (hoc non potest non ad quintum Claudii
consulatum a. 51 p. Chr. gestum spectare) *pro Bononiensibus Latine, pro*
Rhodiis atque Iliensibus Graece verba fecit. Claud. 25: *Lyciis* (Claudius im-
perator) *ob exitiabiles inter se discordias libertatem ademil, Rhodiis ob pae-*
nitentiam veterum delictorum reddidit. Ut scriptor de tempore verum
referat, vix discernas. Ceterum in ipsa insula eius rei testimonium ex-
stat IG XII 1, 2₁₂ sq.: [ἀποδοθεῖς]ας τῇ πόλει τᾶς πατρῆου πολιτείας ὑπὸ τῶν
[... Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος.

811/2. P. Glitius Gallus et uxor, a. 65. Andri. Ross Inscr.
ined. II 89 (CIG II 2349i; LeBas II 1806; Syll.² 374/5); IG XII 5, 757. Cf.
Sauciuc Andros 91. [H]

ὁ δῆμος | Πούπλιον Γλετίον¹ Γάλλον, | τὸν ἑαυτοῦ πάτρωνα καὶ |
5 εὐεργέτην, ἀρετῆς | ἔνεκα.
ὁ δῆμος | Ἐγνατίαν Μαξιμίλλαν², τὴν | ἑαυτοῦ εὐεργέτιν, ἀρετῆς | ἔνεκα.

1 De insulis graecis exilii locis cf. n. 791 not.; de Andro Sauciuc l.l.
Tac. Ann. XV 56: *Lucanus Aciliam, matrem suam, Quintianus Glitium*
Gallum, Senecio Annium Pollionem, amicorum praeceps (ut coniurationis
Pisonianae a. 65 patefactae participes) *nominare*. c. 71: *Novi Prisco*
per amicitiam Senecae et Glitio Gallo atque Annio Pollioni infamatis magis
quam convictis data exilia. Andrum potissimum eum se contulisse hic
demonstrat titulus docuit. Prosopogr. imp. R. II 116. 2 Cf. Tac. Ann. XV 71:
Priscum Artoria Flaccilla coniux comitata est, Gallum Egnatia Maximilla,
magnis primum et integris opibus, post ademptis; quae utraque gloriam
eius auxere.

813. Epimeletae Amphictyonum analemmata (A, B), fontem
et aquaeductum (C) Delphis reficiunt, a. 67 (?) et 87/91. [Pv]

A. Analemmata duo ad templum a Cleomacho restaurata,
a. 67 (?). In muri polygonii angulo, in latere orientali. Edd. E. Curtius
Rh. Mus. II 1842, 111; Anecd. Delph. 83, n. 67 (Syll.² 372, LeBas II 847) et
denuo e lapide Pomtow Delphica III 200 (Berl. ph. W. 1912, 1079).

[οἱ] Ἀμφικτιόνες¹ καὶ ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν² καὶ ἐπιμελη-
τῆς³ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀμφικτιόνων καὶ ἄρχων τῆς ἱερᾶς Ἀκτιακῆς
βουλῆς⁴ Τιβ. Κλαύδιος⁵ | υἱὸς πόλεως⁶ Κλεόμαχος⁶, φιλόκαισαρ καὶ
5 φιλόπατρις, | Νεικοπολείτης, τὸ ἀνάλημμα⁷ τὸ τε ἔσω τὸ ὑπὸ
τοῦς | ἀνδριάντας καὶ τὸ ἔξωθεν⁸ ἐποίησαν⁹ ἐκ τῶν τοῦ Πο-
θίου Ἀπόλλωνος τόκων καὶ προσόδων.

In tit. A et B, *sind die zwei Bauherren und die Bezeichnungen der Bauten durch höhere Anfangsbuchstaben hervorgehoben*. Pw. l.l. — De tem-
pore v. not. 6. 1, Ab Augusto Nicopolitanos Amphictyonibus ascriptos
esse ita ut sex suffragia haberent, quantus numerus praeterea solis Mace-
donibus et Thessalis tributus est, Paus. X 8, 4 refert. Quare non mira-
bimur hic eius urbis civem toti conventui praesesse (v. 5).⁴ 2 Titt. A
et B Neronis imperio antiquiorem non esse cum nomina Τιβέριος Κλαύδιος
tum sacerdotium Augustorum (cf. Hermae XIII p. 87) indicio sunt. „Nullus
autem iam post Domitiani tempora ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν (Delphis) videtur
nuncupari“, Bourguet de reb. delph. 53. 3 De epimeletis egit Bourguet
de reb. delph. 47 (v. supra n. 791⁴). 4, Quibus locis magnae feriae fieri
solebant, ibi sacra concilia instituta erant, quae caverent, ne quid in
caerimoniis ludisque omitteretur aut peccaretur. Eiusmodi fuit Olympiae
ἡ Ὀλυμπικὴ βουλὴ frequenter apud Pausaniam et in titulis (veluti 878.
887) commemorata, Eleusine ἡ ἱερὰ γερουσία (IG III 702₂; 851₃).⁴

5, Cf. G. Hirschfeld Zeitschr. oesterr. Gymn. 1882, 161⁴ et CIG 1058 (υἱὸς
τῆς πόλεως), ubi Boeckh ex tit. Ancyrano etiam θυγάτηρ τῆς μητροπόλεως
attulit; alia exempla v. ap. Liebenam Städteverw. 131/2. Epimeleta Cleo-
machus videtur υἱὸς πόλεως Delphorum fuisse. 6 In laterculo epimeleta-
rum Amphictyonicorum (qui per singulas Pythiadas munere fungebantur)
Bourguet De reb. delph. 58 Cleomachum temporibus Neronis eiusque succes-
soribus ante Domitianum attribuit. Itaque eam Pythiada hic in censum
venire suspicatus sum (l.l. not. 2), qua Nero in Graecia versatus Delphos
visitavit; sc. Pythiis a. 67, ut quidem videtur (cf. Jahrb. Phil. 1889, 449
cum not. 32). Imperatoris igitur causa analemmata tunc refecta esse.
Sed cum litteratura recentior videatur neque Cleomachus alibi Delphis
occurrat, nec aetas illa nec annus 67 certi habendi. 7 Muros sub-
structos iure interpretatur C. provocans ad CIG 1104₃, 21 sqq. II. Λυκίνιος
Πρετσχος Ἰουουεντιανὸς . . τὰς ἀναβάσεις καὶ τὰ ἀναλήμματα ὑπὸ σεισμῶν καὶ
παλαιότητος διαλελυμένα ἐπισκεύασεν. Eadem „analemmata“ (Stützmauern von
Terrassen) exstant Delphis c.a. 330, n. 290, Athenis c.a. 329/8, Syll.² 587₂₀.

8 Intellegenda sunt: analemma illud perlongum sed angustum, quod
lateri meridionali templi adiectum viginti Apollines Liparaeorum n. 14
aliasque statuas portabat, et murus magnus polygonius notissimus (cui
tit. A inscribatur); de hoc exposui l.l. 205, de illa ibid. 210.

9 ἐποίησαν idem valere videtur quod κατασκεύασαν, i.e. refecerunt, non:
condiderunt.

Δ Β. Analemma ad portam periboli ab eodem Cleomacho reffectum, a. 67(?). In tabula oblique oblonga, marmorea, immissa olim muro periboli. Ed. Pomtow Delphica III 203 (Berl. ph. W. 1912, 1109).
 ὁ Ἀμφικτύονες¹ καὶ ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν² καὶ ἐπιμελητῆς³
 τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ ἄρχων τῆς ἱερᾶς Ἀκτιακῆς βουλῆς⁴
 Τιβ. Κλαύδιος υἱὸς πόλεως⁵ Κλεόμαχος⁶, | φιλόκαισαρ καὶ φιλόπατρις,
 Ναικοπολείτης, | τὸ ἀνάγημα⁷ μέχρι τῆς Πυλίδος¹⁰ ἐποίησαν⁹
 ἐκ τῶν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος τεύκων καὶ προσόδων.

Δ C. Fons, aquaeductus, muri a Megalino dedicati et restaurati, a. 87—91. Basis(?) calcaria. Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 720.
 Ἀπόλλωνι Πυθίῳ | ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν² καὶ | ἐπιμελητῆς³
 τῶν Ἀμφικτυόνων > Τ. Φλαύιος Μεγαλειῖνος¹¹ | τὴν κρήνην¹² καὶ τὸ
 ὕδραγωγίον¹³ καὶ | τοὺς τοίχους ἐκ τῶν τοῦ | θεοῦ προσόδων.

¹⁰ Hoc analemma pertinet meridiem versus ab illo, cui tripus aureus Plataicus n. 31, nec non quadriga Rhodiorum n. 441 imposita erant, usque ad portulam periboli orientalem (numero 3 signatam in forma Delphorum l.l. tab. XIV); cf. quae exposui l.l. 204.

¹¹ Ex titt. 821 D et E (a. 90) apparet Megalinum fuisse epimeletam imperante Domitiano. Cum Pythias a. 91—95 a Cyllo sit occupata (cf. n. 822 2. 3), sequitur ut Callistratus et Megalinos quos Bourg. de reb. delph. 58 solos sub Domitiano enumerat, ad Pythiadas 83/87 et 87/91 pertineant.

¹² Fons est Cassotis, seu ipsa δεξαμένη superior, seu aqua derivata quae 'fontem' adyti sub templo efficit, seu illa ἀναπνοή τοῦ νάματος quae infra templum sita ap. Plut. Pyth. or. 17 commemoratur. ¹³ Intellegendus est aquaeductus qui a theatro (et Cassotide) ad templum et sub templo ad adytum pertinet, aut is qui ab adyto per analemma medium (Zwischenterrasse) et secundum murum polygonium, deinde muro perforato ad exedram Herodis Attici n. 459 aliamque δεξαμένην deductus est. Illa vero huius ὕδραγωγίου rudera, quae nunc in medio analemme effossa vides, non cum Homollio Megalino attribui possunt, quia tota e lapidibus thesauri Corinthiaci exstructa sunt; qui thesaurus etiam Hadriani et Plutarchi aetate intactus mansit (Plut. Pyth. or. 12) nec non a Pausania est visus (X 13, 5).

814. Neronis de Graecorum libertate oratio, a. 67. Acrae-phiae (Kardīta). Ed. Holleaux Bull. Hell. XII 1888, 510 et Discours prononcé par Néron 1889 (IG VII 2713; Syll.² 376; v. Wilamowitz Lesebuch II 395; Dessau Inscr. Lat. 8794). Cf. Wernicke arch. Jahrb. IX 1894, 111; Fabia Rev. philol. XIX 1895, 228; Wilhelm Goett. GA 1903, 798. [H]

Continet tabula edictum Neronis Caesaris quo Graeci omnes Corinthum convocantur (I v. 1—6), contionem illic ab imperatore habitam de libertate et immunitate totius provinciae (II v. 7—26), decretum Acrae-

- I Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ λέγει¹. τῆς εἰς με εὐνοίας τε καὶ εὐσεβείας ἀμείψασθαι θέλων τὴν εὐγε|νεστάτην Ἑλλάδα κελεύω πλείστους καθ'
 5 ε[σ]ο[υ]| ἐνδέχεται ἐκ ταύτης τῆς ἐπαρχείας παρίναι² | ἰς Κόρινθον³
 τῇ πρὸ τεσσάρων καλανδῶν Δε|κεμβρίων⁴.
- II συνελθόντων τῶν ὄχλων ἐν ἐκκλησίᾳ προσεφώ|νησεν⁵ τὰ ὑπογεγραμ-
 μένα.
- 10 ἀπροσδόκητον ὑμεῖν, ἄνδρες Ἑλληνας, ὠρεάν, | εἰ καὶ μηδὲν παρὰ
 τῆς ἐμῆς μεγαλοφροσύνης | ἀνέλπιστον, χαρίζομαι τοσαύτην ἔσσην οὐκ

phiensium (III v. 27—58) de ara et simulacris dedicandis, quae civitas grati animi monumenta esse volebat. 1 Edictum propositum esse probabile est aliquot mensibus ante contionem quam sub finem mensis Novembris a. 67 habitam haec tabula docet (not. 4. 9). Nam aliter fieri non poterat ut magna hominum multitudo etiam ex remotioribus Graeciae regionibus Corinthum conveniret. Quod quoniam anni illius mense fere Iulio aut Augusto Olympia ab imperatore summa magnificentia peracta constat, vix dubitandum est quin per illam occasionem, qua nulla cogitari poterat aptior, universa natio de principis voluntate certior facta sit.

2 I.e. παρίναι (cf. ἰς v. 5. ἀνισφορίαν v. 14. ἐπιθῆ v. 31), non παρίεναι, pro quo sane item παρίναι tum scribebatur per barbarismum ab Atticistis castigatum; cf. Phrynichus p. 15 Lobeck: ἐπίναι, κατίναι, προσίναι, ἐξίναι, πάντα ἀδόκιμα ἀνευ τοῦ ε λεγόμενα· χρηὴ γὰρ σὺν τῷ ε ἀπίναι καὶ ἐξίναι λέγειν καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. N. 983₂ παρίναι manifesto pro παρίεναι scriptum habes.

3 Isthmiis libertatem a Nerone Graecis concessam esse Plut. Flaminin. 12 et Sueton. Nero 24 referunt. Sane legitimum Isthmiorum tempus erat sive aestas media (Hermann Gottesd. Altert. § 49, 15) sive ver (Stengel Kultusaltert.² 190), sed cum a Nerone multas ferias aut alio ac debebat tempore actas aut adeo iteratas constet (Sueton. Nero 23), alterutrum etiam in his sacris eum fecisse statuendum est. H. 4 Annum 67 significari demonstravit H. Versabatur imperator in Graecia ab aestate anni 66 ad finem anni proximi aut ad ipsos primos anni 68 dies; utique m. Sept. 67 exeunte etiamtum in ea provincia fuisse docet Iosephus Bell. Iud. III 540. 542. Quod quoniam Suetonius decedentem Neronem provinciam illo beneficio affecisse narrat (Nero 24), annum 66 in censum non venire manifestum est. Cum his concinit decretum CIL X 7852, quod docet inde ab a. 67 Sardiniam, quae senatui pro Achaia data est a principe, proconsules habuisse cum usque ad id tempus sub legatorum Augusti p. pr. regimine fuisset. Marquardt R. Staatsverw. I² 249¹. 5 Cum T. Quinctius Flamininus a. 196 a. Chr. per praeconem in panegyri Isthmica libertatem Graecorum pronuntiandam curasset, Neronem ipsum sua voce eam proclamasse testantur Plutarchus Flam. 12 et Suetonius Nero 24 cum hoc lapide. Ceterum adnotabant seniores... Neronem alienae facundiae egisse. Tac. Ann. XIII 3. Rhetoris artem clausulae ostendunt rhythmicae. Wil.

ἐχωρή|σατε αἰτεῖσθαι· πάντες οἱ τὴν Ἀχαΐαν καὶ τὴν ἔως|νῦν⁶
Πελοπόννησον κατοικοῦντες Ἕλληνας| λάβετε ἐλευθερίαν, ἀνισφορίαν,
ἣν οὐδ' ἐν τοῖς εὐτο|χεστάτοις ὕμῳ πάντες χρόνοις ἔσχετε· | ἢ γὰρ
ἀλλοτρίοις ἢ ἀλλήλοις ἐδουλεύσατε. | εἶθε μὲν οὖν ἀκμαζούσης τῆς
Ἑλλάδος παρειχθ|μην ταύτην τὴν ὄψωρ, ἵνα μου πλείονες ἀπολ|αύωσι
τῆς χάριτος· δι' ὃ καὶ μέμφομαι τὸν αἰῶνα| προδapaνήσαντά μου
τὸ μέγεθος τῆς χάριτος· καὶ νῦν δὲ οὐ δι' ἔλεον ὑμᾶς, ἀλλὰ δι'
εὐνοίαν εὐεργετῶ, ἀμείβομαι δὲ τοὺς θεοὺς ὑμῶν, ὧν καὶ διὰ | γῆς
καὶ διὰ θαλάττης αἰεῖ μου προνοουμένων πε|πείραμαι, ὅτι μοι τηλι-
καῦτα εὐεργετεῖν παρέσχον· | πόλεις μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι ἡλευθέρωσαν
ἡγεμόνες, | [Νέρων δὲ μόνος κα] ἐπαρχεῖαν.

ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν διὰ βίου καὶ Νέρωνος⁷ | Κλαυδίου Καί-
σαρος Σεβαστοῦ Ἐπαμεινώνδας | Ἐπαμεινώνδου⁸ εἶπεν· προβεβουλευ-
μένον ἑαυ|τῷ εἶναι πρὸς τε τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον· | ἐπιδῆ ὁ τοῦ
παντὸς κόσμου κύριος Νέρων⁷, αὐτο|κράτωρ μέγιστος, δημαρχικῆς
ἐξουσίας τὸ τρις|καιδέκατον ἀποδεδειγμένος⁹, πατὴρ πατριδος, | νέος
Ἥλιος ἐπιλάμψας¹⁰ τοῖς Ἕλλησιν προεῖρημένος¹¹ εὐεργετεῖν τὴν
Ἑλλάδα, ἀμειβόμενος δὲ | καὶ εὐσεβῶν τοὺς θεοὺς ἡμῶν παριστα-
νομένους | αὐτῷ πάντοτε ἐπὶ προνοίᾳ καὶ σωτηρίᾳ, τὴν ἀπὸ | παντὸς
τοῦ αἰῶνος αὐθιγενῆ καὶ αὐτόχθονα ἐλευ|θερίαν πρότερον ἀφαιρε-
θεῖσαν τῶν Ἑλλήνων εἰς | καὶ μόνος τῶν ἀπ' αἰῶνος αὐτοκράτωρ

6 Non amplius eo nomine uti terram his verbis indicari videtur, ut
admodum ingeniose et ad persuadendum accommodate H. coniecisse
videatur a Nerone novum cognomentum, veluti Νέρωνος νῆρος, ei im-
positum esse. Cf. Sueton. Nero 55: *ideoque multis rebus ac locis, vetere
appellatione detracta, novam indixit ex suo nomine, mensem quoque Aprilē
Neroneum appellavit; destinaverat et Romam Nēropolim nuncupare.*

7 IEP. 8 Idem homo inter cives Acraephienses iam Gai Caesaris
principatu (a. 37—41) opibus et auctoritate egregie florebat. IG VII 2711.
2712. 9 Designationi nullum esse locum in tribunicia potestate monet

Th. Mommsen apud H. Error utique permirus nescio an ita explicandus
sit, ut ὁμοιοτέλετον aliquot vocabulis transsiliendis ansam prae-
buisse statuamus et restituamus δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ τριςκαιδέκα(τον), ὕπατος τὸ
πέμπ(η)τον ἀποδεδειγμένος. „Sed ne consul quidem designatus videtur Nero
fuisse illo tempore. Omnino Epaminondas erravit.“ Dess. Ipse tribuniciae
potestatis annus XIII aut 10. Dec. 65/6 aut 13. Oct. 66/7 fuisset. Dess.

10 Nero cum Sole comparatus sicut iam a. 53 Claudio imperante apud
Rhodios: Antiphilus Anth. Pal. IX 178: Ἄλις, καὶ παρὰ σὺν φέγγος ἐλαμψε
Νέρων. v. Gelder Gesch. Rhod. 174; Riewald De imp. R. cum dis compar.
278.

11 I.e. προεῖρημένος. Ut perfrequens est haec scriptura tertio
alteroque a. Chr. saeculis, sic imperatorum aetate rarissima.

μέγιστος | φιλέλλην γενόμενος [Νέρων] Ζεὺς Ἐλευθερίος ἔδωκεν, ἔχα-
 ρίσατο, ἀποκατέστησεν εἰς τὴν ἀρχαίῳ|τητα τῆς αὐτονομίας καὶ ἑλευ-
 θερίας, προσθεῖς | τῇ μεγάλῃ καὶ ἀπροσδοκῆτῃ δωρεᾷ καὶ ἀναισφο-
 45 ρίαν, ἣν οὐδεὶς τῶν πρότερον Σεβαστῶν ὀλοτελῆ | ἔδωκεν· δι' αὐτὴν δὲ
 πάντα δεδογμένον εἶναι τοῖς τε ἄρχουσιν καὶ συνέδοις καὶ τῷ δήμῳ
 καθιερωῖσαι μὲν κατὰ τὸ παρὸν τὸν πρὸς τῷ Διὶ τῷ Σωτῆρι βωμόν,
 50 ἐπιγράφοντας, Διὶ Ἐλευθερίῳ [Νέρων] εἰς αἰῶνα, καὶ ἀγάλατα
 ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πτωίου συνκαθειδρόνοντας τοῖς [ἡμῶν]
 πατρίοις θεοῖς [Νέρωνος] Διὸς | Ἐλευθερίου καὶ Θεᾶς Σεβαστῆς [Με-
 σαλίνης] 12, ἵνα | τούτων οὕτως τελεσθέντων καὶ ἡ ἡμετέρα πόλις |
 55 φαίνεται πᾶσαν τειμὴν καὶ εὐσέβειαν ἐκπεπληρωκυῖα εἰς τὸν τοῦ
 κυρίου Σεβαστοῦ [Νέρωνος οἶκον 13.] εἶναι δὲ ἐν ἀναγραφῇ τὸ ψή-
 φισμα παρὰ τε τῷ Διὶ τῷ Σωτῆρι ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐν στήλῃ καὶ ἐν
 τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πτωίου.

12 Ita H. et Dessau; Ποππαίας Dttb. Syll.², quia Statilia Messalina superstes quidem tum fuisset, sed a marito plane neglecta, cum Poppaeam defunctam honoribus divinis prosequeretur. Non recte sane post mortem Σεβαστῆ dicta esset, sed hoc, ut contrarius nudi θεός (θεά) de superstitionibus principibus usus, Graeculorum neglegentiae condonandum esset.

13 Supplevit H. collatis n. 797₁₀: ὁμνυμέν -- εὐνοήσιν Γαίῳ Καίσαρι Σε-
 βαστῇ καὶ τῷ σύμπαντι οἴκῳ αὐτοῦ. Bull. Hell. XI 306, 1₁₁: [ἐπιτελέσας δὲ
 καὶ τὰς θυσίας τοῖς τε θεοῖς καὶ τοῖς Σε[βαστ]οῖς ὑπὲρ τῆς τοῦ οἴκου αὐτῶν εἰς
 ἅπαντα τὸν αἰῶνα δι[αμον]ῆς καὶ ὑγείας.

815. Donarium Olympicum, a. 68. Olympiae. Edd. * Ditten-
 berger I. Ol. 287 (Syll.² 377).

[H]

[οἱ ἐπὶ τοῦ δευτέρου] 1 ἀπὸ τῆς [Νέρωνος] 2 Καίσαρος ἐπιδημίας
 ἐνιαυτοῦ 3] ἐσοχόλοι Δ(έχμος) Ἰούνιος Ἐπίνικος, Μ[---], Διο]νύσιος
 (Διονυσίου) 3, Διὶ Ὀλυμπίῳ ἀνέθηκεν].

1 Suppl. Dttb. quia Neronem (not. 2) constat anno 67 certaminibus Olympicis interfuisse, ita ut ultra alterum annum mos ab eius adventu numerandi manere non potuerit. Nam post imperatoris caedem (mense Iunio a. 68) eum statim abolitum esse consentaneum est. De Olympiadis ducentesimae undecimae sacris et certaminibus Neronis iussu dilatis cf. African. apud Euseb. I p. 216, 14 Schoene. Hertzberg Gesch. Griechenl. II 104.

2 Nomen consulto erasum est. Neronem cum lacunae ambitus indicat, tum res ipsa; nam ex eis imperatoribus quorum memoria damnata est neminem praeter illum Olympiae fuisse traditum aut credibile est.

3 Signum ξ, quod in lapide post nomen [Διο]νύσιος conspicitur, sine dubio filium patri cognominem fuisse indicat. Eandem formam habes in

catalogis sacerdotum tempore supparibus I. Ol. 81. 82. 84. Natum est ex nota numerali B vel E (cf. ibid. adn. ad n.62).

Δ 816. Statua Concordiae Delphis dedicata, c.a. 70. In basi marm. Pentelici. Repperit a. 1887 Pomtow (Beitr. Top. Delph. 94 n. 59) et ed. Philol. LXXI 1912, 94 n. 49. [Sero vidi tit. male a Logiotatide exscriptum exstare Έφημ. τ. φιλομαθῶν 1864 p. 555]. [Pw]

ὁπὲρ Ὀμονοίας 1 Δελφ[ῶν καὶ] Χαιρωνίων < Ὀνησίφ[ορος] 2 | Σωστράτου
5 Δελφός, ἐ[παγγει]λάμενος τῇ πόλει, ἐκ τ[ῶν ἰδῆ]ων x Ἀπόλλωνι Πυθίῳ.

De aetate v. not. 2. 1 In memoriam pacti cuiusdam a Delphis et Chaeroneisus de conciliatione facti Onesiphorus pollicitus erat, se patriae donarium esse suppeditaturum; quod votum tunc solvit, sc. statua Ὀμονοίας in hac basi dedicata. Pactum illud incorruptum mansisse indicat epigramma hermae Plutarchae sexaginta fere post annos Delphis erectae n. 843. Statuas Concordiae antiquissimas (a. 364—60) et recentissimas (post a. 200 p. Chr.) enumeravi Phil. l.l. 2 Stemma familiae delineavi l.l.: Sostratus (I) c.a. 26 p. Chr. (Bull. Hell. XXII 97_{11.29}); Onesiphorus (I) Σωστράτου (I) vixit med. saec. I, dedicavit Concordiam videlicet aetate provector c.a. 65—75 p. Chr.; Euamerus Ὀνησίφωρος (I) senator c.a. 85/90 (Bourg. reb. Delph. 25); Avidius Onesiphorus (II) senator c.a. 119 p. Chr.

Vespasiani ad Mithridatem Iberum regem epistula, a. 75. Tiflis. Or. 379.

Δ 817. Titus archon, Turranius pythionica Delphis, a. 79. In pila triangula Victoriae Messeniorum n. 81 (in lapide septimo supra cymatium). Ed. Couve Bull. Hell. XVIII 1894, 96 n. 13. Cf. Pomtow Philol. LIV 1895, 239, 9. [Pw]

θεός < τύχα < ἀγαθά. | Δελφοὶ ἔδωκαν < M < Τουρρανίῳ Ἑρμοσεῖφι 1
Πουπιολανῷ, κιθαρῳδῷ, νεικήσαντι Πύθια 2 ἐνδόξως, | πολειτείαν
5 αὐτῷ καὶ ἐχγόνους, προμαντείαν, προῖενίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, προ-
εδρίαν, ἀτέλειαν, γᾶς | καὶ οἰκίας ἐνκτησιν, καὶ τᾶλλα τεύμεα ὅσα τοῖς
καλοῖς καγαθοῖς ἀνδράσιν δίδεται. < ἄρχοντος Τίτου 2 | Καίσαρος
Σεβαστοῦ, < βουλευόντων Ἀγάθωνος καὶ Ἀντιγόνου 3.

1 Cave corrigas Ἑρμοσεῖφι, est enim Graecus Hermonicus, Puteolis habitans, per M. Turranium civitate Romana donatus. 2 Tito imperante (a. 79—81) unus annus Pythicus erat a. 79 p. Chr. (Olymp. 214, 3). Qui cum d. 24 m. Iunii imperium inierit, Delphos eo ipso tempore, ut archon perscriberetur, ab eo impetrasse apparet. 3 De Antigono cf. n. 802².

818. Augusteum Ephesium, a. 79—81. Ephesi. Edd. Fontrier Ath. Mitt. X 1885, 401; Foucart Bull. Hell. X 1886, 95 (Syll.² 378). [H]

ὕπερ τῆς τοῦ [κυρίου ἡμῶν] | Αὐτοκράτορος Τ[ίτου Καί]σαρος¹ ὑγιῆας
 5 καὶ διαμονῆς τῆς | Ῥωμαίων ἡγεμονίας ἀποκατεστά|θη τὸ βλαβὲν περι-
 τείχισμα τοῦ Αὐ|γουστῆ², διατάξαντος Μάρκου Οὐλπίου Τραϊανοῦ
 τοῦ ἀνθυπάτου³, ἐπιμελη|θέντος Πομπωνίου Βάσσου τοῦ πρεσβευ[τοῦ]⁴,
 10 τῆς ἐπιχορηγίας γενομένης ἐκ τῶν | [ἱερῶν] προσόδων⁵, γραμματεῦν-
 τος⁶ Λου[κίου] Ἑρεννίου Περεγρεῖνίου ἀγνοῦ⁷ τὸ β'.

1 A. 79—81. 2 Muro cinctum erat Augusteum a. 6 a. Chr. n., C. Asinio Gallo proconsule. Inscr. Brit. Mus. III, DXXII. F. 3 M. Ulpius Traianus, pater eius qui postea imperavit, proconsul Asiae fuit a. 79/80. Waddington Fastes n. 100; Prosop. imp. R. III 463, 574. 4 Ad hunc Plinius scripsit epistulam IV 23. Inter amplissimos magistratus, quos illum gessisse praedicat Plinius, nobis nota est legatio Cappadocica, qua functus est inde a postremis Domitiani annis certe usque ad tertium annum principatus Traiani, qui eius provinciae adiunxit Galatiam (Perrot De Galatia provincia 111). F. 5 Cf. antiquiorem de Augustei peribolo titulum, allatum not. 2: ἐκ τῶν ἱερῶν τῆς θεοῦ προσόδων, ex reditu Dianae. 6 Scriba est publicus civitatis Ephesiorum. F. 7 Latine integer. Cf. titulum item Ephesius Inscr. Brit. Mus. III, CCCCLXXXI³⁰⁵: Τιτ. Κλ. -- Ἰουλιανὸς φιλό-
 πατρις καὶ φιλοσέβαστος, ἀγνός, εὐσεβής, γραμματεὺς τοῦ δήμου τὸ β'. F.

Δ819. Thyssanuntii Domitianum et Domitiam honorant, inde ab a. 81. Thyssanunte (*Ortadschi*) in Rhodiorum Peraea. Edd. M. et N. Chabiaras Ἐφ. ἀρχ. 1911, 60, 52; cf. Wilhelm N. Beitr. III 1913, 50, 24.

[Hē]

5 [Domitiano¹] | καὶ Δομετίᾳ θ[ε]ᾷ Σεβαστῇ | Ὀμονοίᾳ | Ἰάσων Ἀριστο-

Fuerat basis magna e tribus lapidibus composita (Wilh.); cui primo saec. III a. Chr. dedicatio inscripta est, deinde hic Domitiani titulus, post [Getae], Iuliae Domnae, Septimii Severi, Caracallae nomina (a. 210). Wi.

Rhodiis libertatem amissam suadente Claudio reddiderat Nero (n. 810¹¹) ademerat Vespasianus (Suet. Vesp. 8). Restituit Titus, qui a. 69 ipse Rhodum adierat Tac. hist. II 2; cf. v. Gelder Gesch. Rhod. 174; IG XII 1, 58: ἂν ἔχει ἡ πόλις ποτὶ τε τὸν αὐτοκράτορα Τίτον Φλαοῦϊον Καίσαρα Σεβαστὸν Οὐεσπασιανὸν καὶ τὸν σύμπαντα οἶκον καὶ τὸν δᾶμον τὸν Ῥωμαίων εὖνοϊαν καὶ πίστιν, quae verba liberam potius urbem quam provinciales deceant; v. Arnim Dio v. Prusa 217. Cf. n. 793. Rhodiorum tunc Peraea in Asiae parte opposita et Carpathus erant: Dio Rhod. (XXXI) 47. 48 τὴν ἀντικρὺς νῆσον καὶ Κάρπαθον ταύτην καὶ ἡπειρον ἑτέρας νήσους καὶ καθόλου πολλὰ ἔστιν ἰδεῖν, ἃ κοινῇ μὲν ἀπεγράφατο ἡ πόλις, διήρηται δὲ εἰς τοὺς κατὰ μέρος. 125 (de Cauniis et Myndiis). Testantur Domitiani et Domitiae tituli Brycuntii IG XII 1, 994. 995: Δομετιάν θεᾷ Σεβαστᾷ, γυναικῶν Αὐτοκράτορος Καίσαρος Δομετιανοῦ, Οὐεσπασιανοῦ υἱοῦ, Σεβαστοῦ τὰν ἐαυτῶν εὐεργέτιν | ὁ δᾶμος ὁ Βρυκουντίων καὶ τοὶ κα[τοικεῦν]τες ἐν Βρυκοῦντι πάντες [ὕπερ τοῦ] δάμου τοῦ Ῥοδίων. v. Gelder Gesch. Rhod. 175. 1 Duo vss. erasi; altero καὶ α. 71.

γένευσ Βουλ[ι(δας)]² | ἀγῆσάμενος ἐπὶ Χερσο[νά]σου καὶ Σύμας³, ἐφ'
 10 οὗ ἄπε[κα] | τεστάθη⁴ ἃ πάτριος πολει[τεία(ς)], καὶ | ὁ δᾶμος ὁ Θυσσα-
 νουντίων | καὶ οἱ κατοικησύντες ἐν Θυσσανοῦν | τι καὶ ἃ κτοίνα ἃ Στρα-
 15 πι|ατᾶν⁵ | καθιέρωσαν.

ο. . . . σσ. . . Ch. 2 Lindiorum pagus (n. 765₅₉). 3 Rhodii ἀγεμόνας
 ante a. 168 a. Chr. ἐπὶ Κάνου, ἐπὶ Καρίας, ἐπὶ Λυκίας designaverunt n. 619;
 primo saeculo a. Chr. commemoratur ἀγῆσάμενος ἐπὶ Ἀ[π]ε[ί]ρου] καὶ Φύσκου
 καὶ [Χε]ρσον[υ]ά[του] καὶ [αἰ] Σύμας δις πρῶτος (IG XII 3 p. 1); alia cf. v. Gelder
 Gesch. Rhod. 256. Pater eius, qui a. 210 p. Chr. (not. init.) monumentum
 dedicavit, dicitur: Ἱεροκλεὺς Ἡλιοδώρου Νεπ[τι]δᾶ στρατηγὴσαντος Χερρο-
 νήσου καὶ Σύμας. 4 Duplicis augmenti exempla collegit Croenert Mem.
 Herc. 207. 5 Cf. Carpathi in Traiani basi: ὁ δᾶμος ὁ Καρπαθιοπολιτᾶν
 καὶ ἃ κτοίνα ἃ Ποτιδαέων | et n. 570.

820. L. Pompei Apollonii de mysteriis Ephesiis epistula,
 a. 83/4. Ephesi. Ex Cyriaci Anconitani apographo ed. Riemann Bull.
 Hell. I 1877, 289, 72 (Syll.² 655). [Hi]

Λουκίῳ Μεστρίῳ Φλώρῳ ἀνθυπάτῳ¹ παρὰ | Λουκίου Πομπηίου Ἀπολ-
 λωνίου Ἐφεσίου.

μυστήρια καὶ θυσίαι, κύριε, καθ' ἕκαστον | ἐνιαυτὸν ἐπιτελοῦνται
 5 ἐν Ἐφέσῳ Δήμητρι | Καρποφόρῳ καὶ Θεσμοφόρῳ² καὶ θεοῖς | Σεβα-
 στοῖς ὑπὸ μυστῶν μετὰ πολλῆς | ἀγνείας καὶ νομίμων ἐθῶν σὺν ταῖς |
 ἱερίαις ἀπὸ πλείστων ἐτῶν συντετηρημένα | ἀπὸ³ βασιλέων καὶ Σε-
 10 βαστῶν καὶ τῶν | κατ' ἐνιαυτὸν ἀνθυπάτων, καθὼς αἱ | παρακείμεναι
 ἐπιστολαὶ αὐτῶν περιέχουσιν. | ὅθεν, ἐπειγόντων καὶ ἐπὶ σοῦ τῶν μυστη-
 ρίων, | ἀναγκαίως, κύριε, ἐντυγχάνουσί σοι δι' | ἑμοῦ οἱ ὀφείλοντες τὰ
 15 μυστήρια ἐπιτελεῖν, | ἵνα ἐπιγνοῦς αὐτῶν τὰ δίκαια --

1 L. Mestrius Florus Plutarchi (quaest. conv. passim) amicus, anno 69
 consularis Betriacensi proelio interfuit (Plut. Otho 14); unde Waddington
 Fastes prov. As. p. 156 eum extremis Neronis annis consulem suffectum
 fuisse collegit. Proconsulatum Asiae vero eo demum anno gessit, quo
 Domitianus Germanici cognomen assumpsit, i.e. a. 83/4. W. Prosop. imp.
 R. II 370, 380. 2 De Ephesiorum Thesmophoriis ante a. 494 cf. Hdt.

VI 16. R. 3 Praepositio pro ὑπὸ verbo passivo adiuncta non trans-
 scribentis errore, sed prava inferioris aetatis consuetudine nata videtur.

Antiochi Philopappi monumentum Athenis, post a. 90—100.
 Or. 409—413.

Δ 821. Domitianus templum Delphicum refecit a. 84 (A) et
 Pythia celebranda epistulis confirmat a. 90 (C—E), quas
 Delphi incidere decernunt (B). [Pw]

A. Templi restauratio, a. 84 p. Chr. In tabulis longis marmoreis (23 fragmentis), fronti templi immissis; plerique lapides antea in alium usum destinati in lateribus titulos antiquiores exhibent. Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 717 (CIL III suppl. 14203, 24 = Dessau I. Lat. sel. 8905). Cf. Bourguet De reb. delph. 65. — Litterae pulcherrimae 0,16 altae (v. 1).

Imp. & Caeſar & Di[vi Ves]paſiani & f. & [D]omitianus | Aug.', [Germ]anic[u]s', po[nt.] ma[xim.]', tr[ib.] p[ro]test. III' 1, p. p.', imp. VII', cos. X', des. XI', | tem[plu]m Apo[llinis] su[a] i[m]pensa' refecit² &

B. Decretum Delphorum de epistulis (a. 90). In cymatio marmoreo de quo v. not. init. Edd. Haussoullier Bull. Hell. VI 1882, 452 n. 83 et Pomtow Beitr. Topogr. Delph. 10 et 113 cum tab. XIV 40 (GDI 2993). Supplevi.

θεός.

τόχαι

ἀγαθαί.

[ἔδοξε τῇ πόλει τῶν Δελφῶν³, τὰς περὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ Πυθι-
[κοῦ πεμφθεῖσα]; αὐτοῖς ἐπιστ[ο]λάς⁴ ἐν⁵ τὸν ἐπισαμότατον
[τόπον τοῦ ἱεροῦ ἐν λιθίναν] στάλαν⁶ ἐνχαράξαι.

C. Epistola Domitiani, a. 90. In cymatiis marmoreis, v. not. init. B. Partem sinistram ed. Haussoullier Bull. Hell. VI 1882, 451, n. 82; mediam Bourguet De reb. delph. 67; dextram gravissimam, nunc deperditam, addimus ex diario inedito Odofr. Muelleri p. 80, de quo exposuit Pomtow Delphica II 11 not. (Berl. ph. W. 1909, 159).

1 Tit. A incisus est a. 84, sed ante diem XIV m. Sept., quo trib. po- test. IV incepit; cf. quae de Domitiano disputavit Weyand R-E VI 2541.

2 Templum erat a. 370—330 exstructum, cf. vol. I p. 321, n. 236/53 not. init. *On ne réédifia pas (a. 84 p. Chr.) un monument démolí et en ruines, on répara seulement les dommages causés par la violence des hommes, la longue durée, l'abandon, les intempéries ou les phénomènes naturels, on remplaça les membres d'architecture détériorés ou brisés.* Ho. Quae opera utrum Domitianus, an Titus, archon Delphorum a. 79, n. 817, inceperit, non liquet.

B—E. — Muro stelarum, vol. I p. 328, n. 237 not. init. descripto, impositae erant coronae marmoreae (θριγκοί) c. 0,29—30 altae, quarum in fronte humili (0,19 a.) sub ipso cymatio exaratae sunt versibus longissimis epistolae imperatorum et alia documenta de certamine Pythio celebrando. De illis coronis cf. I. 329. 3 Forma cymatii et litterarum cum titt. C—E congruit; ergo tit. B velut inscriptio epistulis C—E praemissa ad eundem a. 90 p. Chr. pertinet; cf. not. 8. 4 Sc. titt. C—E. 5 Lapidida pro verbo ΕΙΣ exarato postea correxit doricum EN. 6 Saepius Delphi documenta non stelis — ut decreverant —, sed muro vel monumento cuidam inciderunt.

- 1 Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ Οὐεσπασια[νοῦ] υἱός, [[Δομετιανός]] 7 Σε-
 βαστ[ε]ς, Γερμανικός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, ῥημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ
 2 <Θ>8, αὐτοκρά[τωρ] | τὸ <κα>, ὕπατος <τὸ> ιε<, τειμητῆς διὰ β[ί]ου,
 πατὴρ πατρίδος, Δελαφῶν ἄρχ[ου]σι καὶ τῇ πόλει <×χαίρει>× φῶσει
 3 δίκαιόν ἐστιν καὶ εὖσεβές, τὴν προθε[σμίαν] 9 | τοῦ Πυθικοῦ ἀγῶνος 10
 ἀκολούθως τοῖς Ἀ[μ]φικτυονικοῖς νόμοις φυλά[σσει]θαι, μηδενὸς μέρους
 4 τῶν ἀρχαίων ἐθῶν παρενχειρουμένου· ὃ ἐν[α γέννη]ται 11 ἀκολούθως
 τῇ προαίρεσει μου, ἔγραψ[α - c. 10-13] | Εἰ 1 - c. 5 1 - Ν ἀνθυπάτωρ <×××
 5 ΘΥΞΙΛΙΑ=ΥΛ^>[... 13 | παρε]βείας ἀξίους χρ[ε]ίνεστε... 11 - c. 27 1 -
 ΕΙ... Η/ - c. 19 1 - ἔρρωσθε <× ἀ[πὸ ...] ΡΥΟ... ΠΙ... [τ]οῦ
 ἐπ[ι]τ[ρο]φ[ου]? ... 13^a

D. E. Epistolae proconsulis Achaiae ad Delphos (*D*) et Amphictyones (*E*) datae, a. 90. In cymatiis marmoreis (cf. not. init. *B*). Fragn. dextrum ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 715; reliqua tria Bourguet de reb. delph. 68. Lapides contuli.

7 Nomen Domitiani erasum est post damnatam memoriam senatus-consulto a. 96 (Suet. Domit. 23). 8 Eadem praescripta ad a. 90 spectantia habes in tit. latino ap. Dessau I. Lat. sel. 269: *Imperator Caesar, Divi Vespasiani f., Domitianus, Aug. Germanicus, Pontifex maximus, Tribuniciae potestatis VIII, Imp. XXI, Cos. XV, Censor perpetuus, P(ater) P(atris)*. Inde a die XIV m. Septembris incepit trib. potest. X.

9 Supplevi προθε[σμίαν]. Inde de argumento tit. *C*—*E* hoc concludendum: cogitasse videntur Amphictyones de diebus festis Pythiorum mutandis vel differendis, sc. contra Delphorum voluntatem; quam ob rem legati Delphici (v. 4) ad Domitianum missi ab eo impetrant, ne quid mutetur. Imperator illis et epistolam *C* tradidit et ad procons. Achaiae de eadem re mandata dedit (*C*₄, *D*₂ ἐπιταγῆν, *E*_{1.3}), qui Delphos titulo *D* de illa epistola certiores facit, exemplis tituli *E* et epistolae deperditae ad Megalimum (*D*_{2.3}) additis, — necnon in tit. *E* cum Amphictyonibus voluntatem Domitiani communicat et apographum epistolae imperatoriae mittit (*E*₃); simul epimeletae Amphictyonum (Megalino) eadem scribit, manifesto quod ille per totam Pythiadem Delphis versari debuit, cum Amphictyones tantum bis quotannis eo pervenirent. 10 Anno insequenti instabant

Pythia (a. 91), de quibus rite celebrandis hic agitur. Cum epistola *C* data sit a. 90 ante diem XIV m. Sept. (not. 8), Amphictyones initio m. Bucatii (in fine m. Iulii) de proximis Pythiis decrevisse videntur, nisi hoc iam in pylaea verna a. 90 factum esse sumas. 11 Dubitanter supplevi.

12 Idem Ἐπίνεικος Εὐδῶρου senator c.a. 89, Delph. Chron. R-E IV 2671.

13 An οὐδ' ἰδίᾳ εὐδ[ό]χ[ι]μου? 13^a Haec pleniora debentur diario Schoellii.

- D* [-- ἀνθύπατος Ἀχαιῆας -- Δελφῶν τοῖς ἄρχουσιν χαίρειν. < τοῦ κυρίου ἡμῶν [ν] θειοτάτου] Αὐτοκράτορος [ε] [[Δομετιανοῦ]]⁷ Καίσαρος, [Σεβα]στοῦ,
 2 Γερμανικοῦ, προνοοῦντος τοῦ κατὰ τὴν ἀρχ[αίαν τάξιν]^θ ἀγομένου Πυθικοῦ ἀγῶνος¹⁰ --, ἣν κατὰ τὴν ἱερωτάτην αὐτοῦ ἐπιταγὴν^θ ἔγραψα τῷ τῶν Ἀμφικτυόνων συ[ν]εδ[ρ]οῦ ἐπιστ[ολή]ν¹⁴ διεπεμψάμην τῷ [ἐπιμ]ελητῇ αὐτῶν Μεγαλείνῳ.¹⁵ < ἵνα μέντοι εἰδῇτε, ὅτι ὁ τε
 3 κύριος | [διατέτακται] --, ἔπεμψα τὸ ἀντίγραφον ὑμῖν τῆς τε τοῖς Ἀμφικτυόσιν ἐπιστολ[ῆς] καὶ ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ ὑπέ[ταξα] τῆς τοῦ Μεγαλείνου[υ. 15 × × ×] ἔρρωσθε.<
- E* [-- ἀνθύπατος Ἀχαιῆας¹⁶ -- τῷ συνεδρίῳ τῶν] Ἀμφικτυόνων χαίρειν < χράσαντες ἑμοὶ τοῦ] κυρίου ἡμῶν κ[αὶ ἐπι]φανεστάτου Αὐτοκρ[α]-
 2 τορος [[Δομετιανοῦ]]⁷ Καίσαρος Σεβαστοῦ, Γερμανικοῦ, ἵνα | [φυλάσ-
 σηθε¹⁶ τοὺς περὶ τοῦ Πυθικοῦ ἀγῶνος ἀπὸ τοῦ παντός αἰῶνος μέχρι] τοῦ δεῦρο γεγεννημένους Ἀμφικτυονικοῦς νόμους, καὶ? ταῦτα] ἀναν-
 3 καῖον ἢ [ν] γρά[ψαι] ὑμῖν, ἵνα κατὰ τοὺς αὐτοὺς νόμους, καθὼς ὁ αὐτο-
 3 κράτωρ διατέτακται^θ, ὁ ἀγὼν ἄγῃται. ὑπέταξα δὲ | [-- ὑμῖν τὸ ἀντί-
 γραφον τῆς ἐπιστολῆς, ἣν] ὁ κύριός μοι ἐπέμψεν, ἵνα εἰδῇτε καὶ ἐξ
 αὐτοῦ [τὴν ἱερωτάτην ἐπιταγὴν, καὶ¹⁶ ὁ ἀγὼν ἐφε]ξῆς(?) κατὰ τοὺς
 4 σου κεκυρωμέ[νους] Ἀμφικτυονικοὺς νόμους ἄγῃται --] φυλασσομένου τοῦ διωρισμένου ἐν --. [ἔρρωσθε].

14 Sc. tit. *E*. 15 Megalino epimeletae, qui tunc fontem et aquaeductum Delphis refecit n. 813 *C*, Pythiadem a. 87—91 tribui ibid. not. 11. Epistola ad eum missa aut deperdita est aut potius nunquam incisa. Finem tit. *D* ex ectypo legit et suppl. Hi. pro Bourgueti ἐπισ[ταλείσης] ἐπιστολῇ[ς] καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ] πιστοῦ Μεγαλείνου[υ] ληφθείσης]. Etiam supplementa *D*₁ θειοτάτου (cf. I. Priene 105₄), *D*₂ ἣν, *E*₁ ἑμοί, *E*₂ καὶ ταῦτα et τοῖς αὐτοῖς debentur Hillero. 16 V. 1 addidi Ἀχαιῆας | v. 2 item φυλάσσης et περὶ τοῦ Πυθικοῦ ἀγῶνος | v. 3 supplevi [τὴν ἱερωτάτην ἐπιταγὴν, καὶ ὁ ἀγὼν ἐφε]ξῆς pro Bourgueti [τί χρῆ ποιεῖν· ὁ ἀγὼν ἄγῃται].

Δ 822. Avidii Quietii proconsulis statua Delphica, a. 95. In basi calcaria. Ed. Homolle Bull. Hell. XXI 1897, 155. Cf. Bourguet ibid. 475; Preuner Ath. Mitt. XXVIII 1903, 377. [*Pro*]

τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων Τί(τον) Ἀβίδιον Κυῆτον¹, ἀνθύπατον

1 Frater C. Avidii Nigrini leg. a. 114/17, n. 827¹. De Avidiis disseruit Rhoden R-E II 2385 (cf. Groag. ibid. suppl. I 228). T. Avidius Quietus a. 82 leg. in Thracia (CIL VI 3828); a. 94 cos. suff. et a. 95 proconsul Achaiae (v. not. 2); a. 97 Romae in senatu (Plin. ep. IX 13, 15); a. 98 Britanniae

5 Ἀχαΐας², ἐνεκεν τῆς εἰς | τὸν θεὸν εὐσεβείας, διὰ Κόλλου | τοῦ Εὐβιό-
του³ Θεσσαλοῦ ἐπι|μελητοῦ.

praefuit (CIL III suppl. p. 1969); a. 107 iam mortuus erat (Plin. ep. VI 29, 1); nomen exstat in lateribus coctis Sardiniae et Ostiae (CIL X 8046₁₁; XIV 4069₃ = XV 2397), cet. Amicus fuerat Thraseae Paeti (Plin. l.l.) necnon postea Plutarchi, qui Quietō librum *De sera numinis vindicta* dedicavit (p. 548, ubi Κύητε pro Κόντε corr. Patzig Qu. Plut. 48) et his fratribus illum *De fraterno amore* (p. 478 B ὡ Νιγρίνι καὶ Κύητε, corr. Patzig). Filius huius T. Avid. Quieti est cognominis proconsul Asiae a. 125/6, cf. R-E l.l. n. 7, et infra not. 2. 2 Hic proconsulatus (provinciae antea incertae) traditus erat ap. Plut. qu. conv. II 1, 5: καὶ Κυήτου τοῦ ἡμετέρου (Plut. loquitur, μέμνησαι γάρ, ἐν ἀποδειξίᾳ τὰς χεῖρας ἔχειν ψυχρὰς λέγοντος, Αὐφίδιος Μόδεστος·, ἀλλὰ μὴν, ἔφη, θερμὰς ἀπὸ τᾶς ἐπαρχίας κεκόμεναις αὐτάς. τοῦτο γὰρ ἐκείνων μὲν γέλωτα καὶ δάκρυα παρέσχε, κλέπτω δ' ἀνθυπάτω λοιδορήματα καὶ ὄνειδος ἦν. Unde mutuatus est Macrobi. Sat. VII 3, 14—qui falsum quidem praenomen Lucius exhibet, sed eum sub Domitiano proconsulem fuisse recte addit. Quo anno cos. fuerit, iam enucleari potest: quattuor Pythiorum sub Domitiano celebratorum a. 83, 87, 91, 95 tres epimeletae Amphictyonici noti sunt Callistratus Leontis f., T. Flav. Megalinus (n. 813 C), Cyllus Eubioti f. (supra v. 4); qui Cyllus cum ad Pythiadem 91—94 referendus sit, quia postea demum (sed in fine imperii Domitiani) civitatem Romanam accepit (not. 3), apparet Quietum a. 95 pro consule Achaiae fuisse. Hand levi igitur errore B. (l.l. 471) testimonia de Quietis servata plane confudit; nam fratres Quietum et Nigrinum filios fuisse illius Quieti qui a. 82 leg. in Thracia, a. 98 in Britannia erat (not. 1), perperam autumavit et utrumque consulatum huic fratri Quinto, minori vindicat, ,maiori' vero neutrum! At cum proconsul amicus Plutarchi (not. 1) nullo modo a. 125/6 Asiae praeesse potuerit, quia scriptor eo tempore aut mortuus erat aut moriturus, ,ἐπαρχίαν' illam ad Achaiam et maiorem Quietum spectare oportet, de quibus tit. supra positus nos edocuit. 3 Pr. contra Bourguetum, qui hic quoque testimonia de Cyllis et Eubiotis multa servata minus bene intellexit (rettulit ea ad duos modo homines), sagaciter exposuit, Cyllum clarissimum Hypataeum civitate Romana esse donatum post statuam proconsulis Quieti Delphi erectam (v. supra), sed ante mortem Domitiani. Huius enim imperii in fine nomen T. Flavius Cylo inditum esse patet; cf. statuam filii Eubioti ab urbe Hypata dedicatam IG IX 2, 44 = Bull. Hell. XXI 1897, 153: [ἡ] πόλις Ὑπάτα T. Φλαυτίου, T. Φλαυτίου Κόλλου υἱόν, Εὐβίοτον, τὸν ἀρχιερέα καὶ ἀγωνοθέτην τῶν Σεβαστῶν θεῶν ἐπὶ τοῖς δύο στεφ[άνοις] καὶ ἀγωνοθέτην τῶν μεγάλων Πυθίων καὶ ἐπιμελητὴν τοῦ κοινῆς τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ Ἀλλαδαρχῆν, τὸν εὐεργέτην κτλ. (cf. n. 8254). De reliquis homonymis adeas Preuneri libellum, cui addam, Bourguetum etiam in hoc falli, quod Cyllum epimeletam Amphictyonum (supra v. 5) sub Traiano inter Petraeum et Plutarchum fuisse contendit (de reb. Delph. 58), sc. c.a. 111/14, cum de a. 95 dubitari non possit (not. 2).

Δ 823. *Amphictyones Delphis domum Pythiae (A)*, *bibliothecam (B)*, *structorium (C)* per *epimeletam Soclarum* reficiunt, a. 99/103. [Pw]

A. *Domus Pythiae*. In fragmento simae marmoreae de templo oriundae, *enlevée en raison de ses avaries et remplacée par un morceau neuf* [manifesto cum Domitianus a. 84 templum reficeret, n. 821 A]; postea domo Pythiae immissum. Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 720/1. Cf. Pomtow Delphica II 75 (Berl. ph. W. 1909, 382).

τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων [ἐκ τῶν τοῦ] θεοῦ χρημάτων ὑπὸ τὴν Φλαοῦ[ου Σ]ωκλάρου¹ ἐπιμελητέαν² τὴν οἰκίαν | τῇ Πυθίᾳ³ κατεσκευάσεν⁶.

B. *Bibliotheca in gymnasio exstructa*. In fragm. permagno columnae marmoreae, pridem striatae, postea in hunc usum converso. Edd. LeBas II 845 (Néa Πανδώρα 1861, 388; Conze-Michaelis Annali XXXIII 1861, p. 75; K. Keil Rh. Mus. XVIII 1863, 269; Wescher Monum. bil. 167) et denuo ex lapide Pomtow Beitr. Topogr. Delph. 77¹. 78 et Homolle Bull. Hell. XX 1896, 720. — Cf. K. Keil Rh. Mus. XVIII 1863, 269; Foucart Mém. ruin. l'hist. Delph. 109.

¹ Cf. decretum Delphicum: ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Τ. Φλαοῦ Σωκλάρου, μὴνός Ἐνδυσποιτροπίου Ξ, ἐν προσκλήτῳ ἐκκλησίᾳ, . . τοῦ μεγίστου αὐτοκράτορος Νέρβα Τραιανοῦ Καίσαρος Σε[βασ]τοῦ Γερμ[ανικοῦ] π[ρὸς] τε ἡμᾶς, . . Πυθίοις ἀναγορευομένου δει [τοῦ τῆς πόλεως κήρυκος· γραφῆναι δὲ καὶ πρὸς Ἀμφικτύονας εἰς τὴν ὁπωρι]ν πύλαιαν, ὅπως κἀκείνοι κτλ. ap. Bourguet. de reb. delph. 28, qui cum Homollio l.l. 721¹ magistratum Soclari annis 98–102 vindicavit, sc. antequam Traianus cognomen Dacicus fine a. 102 acciperet. Accuratus Bourg. annum 98/9 definivit, cum Pythia a. 99 instare viderentur, sed in eo erravit, quod Soclarum tum ,iterum‘ archonta fuisse censet; tit. enim eiusdem ἄρχ. Σωκλάρου ibid. p. 27 non ad a. 80 pertinet (Bourg.), sed item ad a. 98, quia reliqua decreta ἄρχ. Σωκλάρου, ibid. p. 29 [= infra n. 868 C] et 51, ad ἄ. Soclarum II c.a. 145/55 referre debemus; cf. n. 868^e. — Soclarus I praeterea initio a. 98 Tithoreae, unde oriundus erat, una cum filiis statuum Nervae dedicaverat (IG IX 1, 200); qui cum ap. Plut. Erot. 2, 2 commemoretur: Σώκλαρον ἐκ Τιθόρας ἤγοντα τὸν Ἀριστίωνος, eundem inter testes IG IX 1, 193²⁸ recenseri patet. Cf. quae fusius de Soclaris Tithoraeis et Chaeronensibus disputavi Beitr. Top. D. 79 et 126 et stemma familiae quod composuit Dttb. IG IX 1, 200. ² De epimeletis Amphictyonicis cf. n. 791⁴. Cum epimeleta Petraeus (n. 825³) duas Pythiadas sub Traiano (fere a. 103/7 et 107/11), Plutarchus vero πολλὰς Πυθιάδας sub Traiano et Hadriano munere sint functi, Soclaro I relinquitur Pythias a. 99/103 vel minus apte 95/99; cf. Plut. an seni sit g. r. 17, 3: καὶ μὲν οἰσθὰ με τῷ Πυθίῳ λειτουργοῦντα πολλὰς Πυθιάδας κτλ. (Jahrbb. Phil. 1887, 553), quae verba Bourg. l.l. 55 haud inepte rettulit ad munus epimeletarum. ³ Intellexi domum illam e lateribus coctis exstructam, quae ad murum periboli ante templi opisthodomum sita est, cf. formam Delphorum l.l.

τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων ἐκ τῶν τοῦ θεοῦ χρημάτων ὑπὸ τὴν Φλαουίου Σωκλάρου¹ ἐπιμελητείαν² τὴν βιβλιοθήκην⁴ κατεσκεύασεν⁶.

C. Structorium gymnasii. In lapide calcario muri(?). Ed. Homolle Bull. Hell. XXIII 1899, 574.

τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων ἐκ τῶν τοῦ θεοῦ χρημάτων ὑπὸ τὴν Φλαουίου Σωκλάρου¹ ἐπιμελητείαν² τὸ στρουκτώριον⁵ ἐποιχοδόμησεν⁶ × P.

4 Quia Fou. testatur, *l'inscription relative à la bibliothèque est maintenant dans la cour du monastère, mais elle est trouvée à H. Élias*, bibliothecam in peribolo synedrii Amphictyonici conditam esse sumpsi l. 1. 77. At cum non solum Dziatzko R-E III 406. 420 et R. Weil Zentralbl. Bibliothw. XXI 1904, 459 de gymnasio cogitent, sed etiam Poland Histor. Unters. f. Foerstemann (1894) p. 7 demonstraverit bibliothecas graecas plerumque cum gymnasiis esse coniunctas, itemque Homolle Bull. XXIII 574 suspicatus sit: *... bibliothèque, qui n'est peut-être pas sans rapport avec le gymnase*, luculenter apparet Foucartum esse deceptum et lapidem in monasterio, i.e. in gymnasio esse repertum. 5 Verbum novum στρουκτώριον Hom. interpretatur *un des murs du gymnase*, quia *structura*, *structor* imprimis ad graecas voces τοιχοδομία, τοιχοδόμος pertinent; *... et, en effet, c'est au pied d'une des terrasses du gymnase que l'inscription a été découverte*. Tales autem muros Delphis *analemmata* vocari cum titt. 813 A—C comprobent, potius de illa vi vocis *structor* = *τραπεζοδόμος* vel *παραθέτης*, *dresseur de table*, quam contulit Hom., hic cogitandum esse censeo, ut structorium fuerit aedificium, in quo *convivia struebant* (Tacit.), i.e. cenabant. 6 ἐποιχοδομεῖν hic idem valet ac *reficere*, ut saepissime ap. Xenoph. et Demosth. Quod cadit etiam in verbum κατεσκεύασεν titt. A et B, cf. n. 813⁹.

Δ 824. Hermaeus (A) et Achaicus (B) Chaeronenses a Delphis honorati, c.a. 100. Titt. in pariete thesauri Siphniorum subterpositi, ab eodem lapicida perscripti. Ed. Bourguet Fouill. III 1, n. 212 et 213. [Pw]

A ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἑρμαῖον¹ Ἑρμαίου τὸν ἱεροκέρυκα Χαιρωνέα Δελφοὶ | Δελφὸν ἐποίησαν.

B ἀγαθῇ τύχῃ. | Κλ. Ἀχαικὸν¹ τὸν καὶ ἀσιάρχην² | Χαιρωνέα Δελφοὶ | Δελφὸν ἐποίησαν.

1 Quia hi Chaeronenses Plutarchi populares sunt, B. agnoscit Hermaeum scriptorem illum περὶ Αἰγυπτίων, citatum ap. unum Plut. de Is. et Os. 37 et 42 (p. 365 E F et 368 B), cf. FHG IV 427, R-E VIII 712. Sed cum ibi neque patronymicum neque ethnicum addantur, res non minus dubia est quam de Achaico, quem peripateticum illum philosophum intellegere, cuius ex ἡθικοῖς Laert. D. VI 99 et Clem. Alex. Strom. I 8, 56 nonnulla afferunt, B. abnuat. De illo R-E I 198. 2 De asiarchis exposuit Brandis R-E II 1564, cf. tit. 900₇.

Δ825. Statuae Delphicae Traiani (A, B), Petraei (C), Babbii Maximi (D), a. 103—121. [Pw]

A. Traiani statua ab Amphictyonibus posita, a. 103. In lapide infimo baseos Neoptolemi Aetoli n. 411, postea in alium usum conversae. Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 723. Cf. Bourguet de reb. delph. 55, Pomtow Philol. LXXI 1912, 96.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, θεοῦ Νερούα υἱόν, Νερ|οῦαν Τρα[ῖα]νόν Σεβαστὸν Γερμανικόν | Δακικόν¹ × οἱ Ἀμφικτύονες ἐκ τῶν ἱερῶν | χρημάτων
5 ἐν τῇ Λευκίου Κασσίου, | [Δερκίου υἱοῦ, Πετρ]αίου² ἐ[π]ιμελητεῖα³ | [Υ]παταίου.

B. Traiani statua a Cassio Petraeo dedicata, a. 114—116. Ed. Bourguet de reb. delph. 55.

Αὐτοκράτορα Νέρ|βαν Τραϊανόν Καί|σαρα Σεβαστὸν Γερ|μανικόν Δα-
5 κικόν | Ἄριστον¹ Λ. Κάσσιος, | Δερκίου υἱός, Πετραῖ|ος² ἐκ τῶν ἰδίων.

C. Petraeum statua honorat Babbii Maximus, post a. 107/11. Ed. Pomtow Beitr. Topogr. Delph. 122, n. 16 cum tab. XIV 43; cf. ibid. p. 77 not. 3.

Λ. Κάσσιον Πετραῖον², | τὸν ἀρχιερέα ἐπὶ τοῖς | δυσὶν στεφάνοις⁴ καὶ
5 δις | ἀγωνοθέτην τῶν μεγάλων Πυθίων⁵ καὶ σύνδι|[χ]ρον τοῦ Πυθίου⁶,

1 Cognomen Dacicus accepit Traianus exeunte a. 102, cogn. Optimus, quod supra deest, sed in tit. B₅ iam comparet, m. Iulio/Aug. a. 114. Sed quia iam a. 98 et 99 Delphis libertatem et autonomiam per litteras sanxerat (Bourg. l. l. 70), titulum A his annis quam maxime admovendum statuamque Amphictyonicam ipsis Pythiis a. 103 positam esse censeo; cf. not. 3.

2 Amicus Plutarchi clarissimus; cf. de Pyth. or. 29 καίτοι φιλῶ μὲν ἑμαυτὸν ἐφ' οἷς ἐγενόμην εἰς τὰ πράγματα ταῦτα πρόθυμος καὶ χρήσιμος μετὰ Πολυκράτους καὶ Πετραίου, et qu. conv. V 2, 5 de Pythiis feriis καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐστιῶντος ἡμᾶς Πετραίου τοῦ ἀγωνοθέτου, κτλ. Petraeum Hypatae natum esse docuit v. 6, sed haud dubie mox civitate Delphica est donatus (ut epimeletae Theocles n. 791⁵ et Plutarchus); nam in tit. B et C ethnicum iam non additur.

3 De epimeletis Amphictyonum cf. n. 791⁴. Cum singuli epimeletae in singulas Pythiades creati simul agonothesia fungantur et Pythias a. 99/103 a Soclaro sit occupata (n. 823²), Petraeo relinquuntur Pythiades a. 103/7 et 107/111; his enim ille sub Traiano erat agonotheta (et epimeleta), cf. tit. C₃, et post eum ter vel quater ipse Plutarchus; cf. n. 823². Sin autem tit. A ad alterum Petraei magistratum pertineret, distinctionem ἐν τῇ (δευτέρῃ) -- ἐπιμελητεῖα exspectaremus.

4 Cum in tit. Hypataeo n. 822³ fin. expresso de Flavio Eubio item legamus, τὸν ἀρχιερέα .. ἐπὶ τοῖς δύο στεφ[άνοις], recte B. sumit l. l. 53, etiam Petraeum fuisse sacerdotem apud Hypataeos, non Delphis.

5 Certamina annorum 103 et 107 videntur intellegenda, cf. not. 3.

6 I.e. „Rechtsvertreter“, cf. Schoemann-Lipsius Gr. Alt. II 7.

ὁ ἱερὸς | παῖς 7 Γν. Βάββιος Μάξι[μο]ς 8, Μάγνου υἱός, Ἀπόλ[λω]νι
10 Πυθίῳ ἐκ τῶν ἱδ[ί]ων τὸν ἴδιον φίλον.

D. Babbium Maximum statua donant Amphictyones, c.a.121.
Ed. Bourguet de reb. delph. 19.

[τὸν ἱερὸν] παῖδα 7 | [Βάββιον] Μάξιμον 8, | [Βα]ββίου Μάγνου | υἱὸν
5 καὶ Πακουῖας | × Φορτουνάτης | οἱ Ἀμφικτύονες. | ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς).

7 B. confert tit. Bull. Hell. XX 1896, 719, ἱεροῦ παιδὸς τοῦ Πυθίου καὶ πρέσ-
βους τῶν Ὀσίων et digitum intendit ad Ionem puerum Delphis educatum:
'quemadmodum hic proprie, sic illi συμβολικῶς Apollinis alumni fuerunt'
(l.l. 20). 8 Pater Magnus erat archon c.a.105/114, cf. tit. ap. Bourg.
l.l. 31 στρατηγούτος Βαββίου Μάγνου. Ipse Maximus archon a. 121, cf. ibid. 34
βασιλεύοντος Βαβ. Μαξίμου aliumque tit. ap. Pomtow. Delphica III 112⁵¹ (Berl.
ph. W. 1912, 414) ἄρχοντος Βαβ. Μαξίμου.

Δ826. Iudicia et sententiae Amphictyonum (supra Monu-
mentum bilingue n. 827 incisa) de thesauro Apollinis et de
finibus terrae sacrae, a. 117 et 116 a. Chr. [Pio]

In templi orthostata, in quattuor saxis contiguis grandissimis (a. c. 1, 50,
l. 2, 75⁵) titi. A—I ita per columnas dispositi, ut lapides I—III binas co-
lumnas, IV unam contineant. Illis (I—III) a. 114/17 p. Chr. decreta Avidii
Nigrini n. 827 A—G, item in sex columnis, subscripta sunt. De ordine
lapidum necnon de dispositione et argumento titulorum A—H disputavit
Pomtow Jahrbh. Phil. 1894, 669 sqq.

A. Epistula proconsulis Macedoniae (sc. praetoris Sisennae)
ad Amphictyones data, m. Decembri a. 117 a. Chr. Col. I₁₋₂₀. Fines
vs. 2—19 ed. Wescher Monum. biling. de Delph. (1868) 119, cf. 134; medios
vs. 14—20 ed. Colin Bull. Hell. XXVII 1903, 106 cum tab. I.

I [- - | -- Γναῖος Κορνήλιος Σισέννα στρατηγὸς ἀνθύπατος¹ ἐμ Μακε-

Tit. A. — 1 Praetorem Sisennam supplevi, cf. n. 704 I = 705₃₂: ἐπὶ τοῦ
στρατηγῷ ἐμ Μακεδονίᾳ Κορνηλίου Σισέννα καὶ γραμματέων ἀποδοθέντων . . . παρὰ
τοῦ στρατηγῷ κτλ.; n. 704 I1: [ἐπὶ Γναῖου Κορνηλίου Σισέννα στρατηγῷ ἀνθυ-
πάτου] [ἐμ Μακεδονίᾳ] et I2 πρὸς Γναῖον Κορν. Σισ.; n. 704 I5 col. IV₃: [παρὰ
τῷ στρατηγῷ] ἀνθυπάτῳ Γναῖω Κορνηλίω Σισέννῃ [τῷ ἐν] Πέλλῃ; n. 705₅₉
(cum not.): ἐπὶ Γναῖου Κορνηλίου Σισέννα στρατηγῷ ἡ ἀνθυπάτος ἐκεῖ ὄντος.
Sisenna erat *praetor pro consule* = στρατηγὸς ἀνθύπατος — cf. n. 704³⁸ et
705¹⁵ — anno archontis Euclidae, quo haec iudicia et sententiae A—H sunt
latae, cf. tit. H col. IV₂₀. Cui archonti annum 117/16 [an 119/18?] attribui
n. 704 not. 44 fin., cf. ibid. not. 4. Eodem igitur tempore quo Sisenna et
senatus de lite illa inter collegia artificum Bacchiorum Atticum et Isthmi-
cum decreverunt (n. 704/5, cf. ὁμολογῶν m. Novembri a. 117 factam, n. 704 I),
brevi postquam in pylaea autumnali Amphictyones populum et technitas

5 δο]νίαι | [-- γρά]μματα | [-- ὡς δὲ Δε]λφοὶ ἄγουσι | [-- ἀποστέ]λλω 2
 δόγμα | [τῆς συγκλήτου³ -- δόγ]μα δεδομέ[νον -- π]ερὶ θησα[υ]ροῦ
 10 (cf. tit. D) --] καὶ ἀγ[ε] [λῶν (cf. tit. G) --] συμβου[λ]λ 3^a -- δόγμ]ατος οὗ |
 [-- ἐ]π' αὐτοῖς τε | [-- ἐ]στὶ καὶ ὁ | -- οὖς καὶ οἱ | [-- Ἀ]πόλλω[ν]ος --] εὐ-
 15 ρίσκω | -- ἐνιγοχο -- αι κα[τὰ] θῶς ἄν -- σι -- ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων
 πίστ]εως τε ἰδία[ς φαίν]ηται⁴ --] ως | [-- συ]νκλήτου γέγονε -- σι --
 συ[ν]κλήτ -- π]ερὶ τοῦ | -- ἐπιμεμέλησθε. ××× πρ[ε]σβευ]τάς ἀπέσσει[λα
 --] ἰν ἑαυ[τ]οῖς -- ὅπως --] εἰ ἐξ συνκλήτου δόγματος ὑμεῖς κρίν[η]τε --] τι
 20 γε | -- ν ὅπως ἐπιμεληθῇ. ×××

B. Catalogus Amphictyonum (hieromnemonum et agoratro-
 rum). Fines versuum I₂₀₋₂₄ et initia II₁₋₁₀ ed. Wescher l.l. 119, reliqua
 ed. Colin l.l. 106/7 cum tab. I. Cf. Pomtow l.l. 670.

I 20

Ἀμφικτιόνες⁵ · ×× Δ[ε]λφῶν · ×× Καλ-
 λίδαμος Ἀμφιστ[ρ]ά[του] ἱερομνήμων, - c. 171 -, Ξενόκριτος Ταραντίνου,

Atticos honoraverunt (n. 704 D et E), haec iudicia, difficilia mehercle et
 longinqua, de thesauro et finibus Delphorum iussu senatus et Sisennae
 m. Decembri a. 117 ab iisdem Amphictyonibus facta sunt, nempe in ses-
 sione quadam extraordinaria, cf. tit. D¹³. Ad successores vero Euclidae et
 Sisennae, sc. ad archonta Heraclidam a. 116/15 [an 118/17?] et (?) Q. Fabium
 Maximum Eburnum cos. 116, n. 704⁴³ [an L. Caecilium Metellum? cf. n. 704
 not. 44 fin.] pertinent titt. I et K (hic ad Fabii collegam Licinium cos. 116).

2 ,On distingue les restes d'un E avant ΛΩ', Co.; quas litteras non vidi.

3 Senatus accusationibus a populis quibusdam Amphictyonibus de mala
 administratione rei familiaris sacrae prolatis obtemperans postulasse vi-
 detur, ut Amphictyones statim de thesauro (tit. D), de finibus (E), de sum-
 mis praeterea ablatis (F), de gregibus (G), de pecuniis reddendis (H) decer-
 nerent. Quod factum hac sessione extraordinaria m. Poetropio (Decembri),
 cf. not. 13. 3^a Cf. n. 684₁₁ μετὰ τοῦ παρόντος συμβουλίου, i.e. proconsulis
 consilium, et n. 747₈ ἐν συμβουλίῳ παρήσαν et n. 827_{3b}. 4 Cf. n. 705³⁰.

Tit. B. — 5 Hic catalogus hieromnemonum — novissimus, qui aeta-
 tem tulit, et unus cui agoratri sunt adscripti — sententiis iudiciisque D—H
 praemittitur, ne in suffragiis enumerandis (tit. D II₁₉; E II₃₂; F IV₈; H IV₃₁)
 saepius tot nomina repetere oporteat. Unumquemque hieromnemona se-
 quuntur duo populares qui haud dubie agoratri illi vel pylagori erant;
 quorum Aeschinis aetate tres creabantur (cf. tit. 243 D¹²), iam saec. III
 agoratri vocati, cf. n. 399₅ ἔδοξε τοῖς Ἀμφικτιόσιν καὶ τοῖς ἱερομνήμοσιν καὶ
 τοῖς ἀγορατροῖς. Singuli populi et suffragia accurate respondent eis pylaeae
 a. 130, de qua cf. n. 692³; contra in sessione proxime praecedenti (auct.
 a. 117) multa erant mutata: deerant enim 2 Boeoti, 2 Locri, 1 Euboeus,
 1 Perrhaebus, accessere 2 Magnetes ἐκ Θετταλίας, cf. n. 704⁵. Nunc popu-
 los qui duo suffragia habent (B col. I₂₀₋₃₃), sequuntur ii quibus unum est
 (col. II₁₋₁₀); populorum nomina deleta restituit Co. ex laterculo integro

Ἀμόντας Εὐδώρου ἱερομνήμ[ων, -c. 231-]ις | [-c. 151-...××× Θεσσαλῶν·
 × Ἀμονέας] Ὀλυμπιάδου Κιεριεύς, ὁ στρατηγὸς τῶν Θεσ[σαλῶν, ἱερο-
 μνήμων, -c. 131-]ος | -c. 331-ος Φρόνου Κιεριεύς, ××× Ἀρχιππος Ἀντι-
 γένου Κι[εριεύς, ὁ γραμματεὺς τοῦ κοινοῦ συ]νε[[δρίου τῶν Ἀμφικτι-
 νων, ἱερομνήμων, Κλ?]]άρχος Ἀρνίου Λαρισαῖος, Θεμιστογένης Πολ-
 5 λίχου [Σκοτο]ρσ[σαῖος. ××× Φωχέων· × Ἡρακλ]εῖ[[δης Ἡρακλείδου
 Φανοτεὺς ἱερομνήμων], Κλεοξενίδας Κριτολάου Δρύμιος, Ἀντανδρος
 Ἀρχ[ιππῶ] Στερί[ος, Τίμαρχος Ἀντιό]χου Φανοτεὺς ἱερομνήμων,
 -c. 31-] Ἄγιος, Καλλικράτης Θεοδώρου Φανοτεῖς. ××× Βοιωτῶν·
 × Ἀ]ριστοκ[-c. 191- | ἱερομνήμων, -c. 151-], Κλεόστρατος Ἀρίστωνος
 Θηβαῖοι, ××× Ἀριστόβουλος Ἀρισ[τ]οκλείδου [-c. 81- ἱερομνήμων, |
 -c. 271-]ος Θηβαῖοι. ××× Ἀχαιῶν Φθιωτῶν· × Ἀρχιππος Κλειτάρχου
 Μελιταίε[υς ἱερομνήμων, -c. 71-], | -c. 281- Κι]θαίρωνος 5^a Γυρτώνιοι,
 0 ×× Σιμάδας Ξανθίου Θηβαῖος ἱερομνήμων, Ἀμ[-c. 201- | -c. 261- ×××
 Μ]αγνήτων· ×× Διονυσόδωρος Εὐφραίου Δημητρίε[υς ἱερομνήμων, ××
 [-c. 201- | -c. 261- Δημ]ητρίεις, ×× Ἐπικρατίδης Ἀντιμάχου Δημητρίε[υς
 ἱερομνήμων, ×× Γ[-c. 211- | -c. 281- ἀ]πὸ Δημητριάδος 6. ×× Αἰνιάνων·
 ×× Μοσχίων Σιττύρα Ὑπαταῖος ἱερομνήμων, -c. 131-] | -c. 311-, Νικό-
 φιλος Ἀγίου 6^a Ὑπαταῖος ἱερομνήμων, Τολμαῖος Θηρομάχου -c. 171- |
 1 [-c. 71-...×××] Μαλι[έων· ×× Πυρρίας Σατύρου Λαμιεὺς ἱερομνήμων,
 -c. 401-...××× Οἰταίων·] | Θεοφά[νης] μου Ἡρα[κλειώτης ἱερομνή-
 μων, -c. 401-...××× Ἀθηναίων· ×× Ἀσκληπιάδης] | Ἰεσίου [Ἀθηναῖ]ος
 ἱερομνήμων, -c. 401-...××× Εὐβοιέων· ×× -c. 251-] | ἱερομνήμων, Χα[ρι]-
 5 κλῆς [-c. 321-...××× Λοκρῶν Ὑποκμηιδίων· ×× -c. 261-] ἱερομνήμων,
 Καλλι[γ]εῖτων [-c. 321-...××× Λοκρῶν Ἑσπερίων· ×× -c. 301- Οἰαν]-
 θεὺς ἱερομνήμων, Διο[-c. 401-...××× Δωριέων τῶν ἐγ μητροπόλεως·
 × Δίων Πολυδέκτα Ἐρινεαῖ]ος ἱερομνήμων, Δαμότι[μος -c. 501-...×××
 Δολόπων· ××.... Εὐλόγου Ἀγγειάτης] ἱερομνήμων, Σώτιμος Δ[-c. 331-.

tituli D. Mensis Poetropius ibid. additus (col. II₁₉) nos edocuit, haec omnia
 acta esse in extraordinaria sessione exeuntis a. 117, cuius aliud exemplum
 exstat n. 243 D not. 12 fin. Hieromnemes fere iidem comparent atque
 auct. a. 117, n. 704 E, exceptis Magnetibus col. I₃₀ et Doriensi Peloponne-
 siaco II₉ quorum agoratus Empedosthenes fuerat auct. 117 hieromnemo;
 de suppletis Maliensi II₁, Doriensi Matropolita II₆, Dolope II₇ non satis
 constat. 5^a Suppl. Hi., cf. IG IX 2, 234₁₁₅ Κιθαίρων Εὐφρανόρειος Φαρ-
 σάλιος. 6 Verba ἀπὸ Δημητριάδος antea excidisse suspicor, sc. post
 Μαγνήτων I₃₀, ubi in tit. D II₂₁ leguntur. De Magnetibus tunc bipartitis cf.
 not. 5 et quae bene exposuit Kip Thess. Stud. 108. 6^a Hic in tit. 704 E₆
 Αἰγίος audit, quod ibid. not. 10 correximus.

×××Περραιβῶν·××-c.151-ἱερομνήμων, -c.121-]ους Φεραῖος, Ἀλέξιπ-
 πος -c.151-·×××[Δωριέων τῶν ἐκ Πελοπ]οννή[σου·××-c.261-
 10 ἱερομνήμων], -c.121-]λου, Ἐμπεδοσθέγης [Ἀγία Ἀργε]ῖοι.×××××

C. Amphictyonum iusiurandum. Initia vs. II₁₁₋₁₆ ed. Wescher
 l.l. 119, reliqua Colin l.l. 107 cum tab. I.

Col. II 10

Ἔρκος Ἀμφικτι[όνων⁷·×πᾶν π]ρᾶγμα ἐν τῷ[ι
 κρίματι περὶ χρημάτων καὶ ὄρων Ἀπόλλωνος δικάσω καθ'] | δ' ἂν ἐγὼ
 μάλιστα δόξω ἀληθ[ι]νὲς εἶναι, οὔτε χάριτος οὔτε φιλία[ς οὔτε ἔχθ]ρας⁸
 εἵνεκεν ψευδέ[α] κρίνω [κατ'⁹ οὐδένα τρόπον· καὶ τὰ καταδικασθέντα
 ἀκολούθω] | τῷ κρίματι κατὰ τὰ[ν δύνα]μιν μάλιστα ἐκπράξω δ' ἂν
 τάχιστα δύ[νωμαι], ἀποκαταστήσω τε τῷ θεῷ [δικαίως. οὐδὲ δῶρα
 13 δέξομαι οὔτε αὐτὸς ἐγὼ, οὔτε] | ἄλλος ἐμοί, οὔτε [τῶν κοι]νῶν χρη-
 μάτων οὐθενὶ μὴ δῶ, οὔτε ἐγὼ [μεταλή]ψομαι. ταῦτα ἐγὼ οὕτως
 ποι[ήσω· καὶ εὐορκοῦντι μὲν μοι εἶη πολλὰ καὶ ἀγαθὰ], | ἐφιορκοῦντι
 δὲ Θ[έμις¹⁰ τε] καὶ Ἀπόλλων Πύθιος καὶ Λατὼ καὶ Ἄρτεμις καὶ]
 Ἑστία καὶ Πῦρ ἀθάνατον^{10a} καὶ θεοὶ πᾶ[ντες καὶ πᾶσαι κακίστωι
 15 ὀλέθρῳ τήν] | σωτηρίαν μοι [ἀφέλωσι]ν, μήτε τέκνων¹¹ μήτε σπορῶν
 μήτε καρπ[ῶν μή]τε οὐσίας κατόνασθαι ἐάσω(ιν) ἐμέ [τε αὐτὸν καὶ
 τὸ γένος ἐμόν, καὶ με] | ἐκ τῶν ὑπαρ[χόντων]ν ἰδίων ζῶντα ἐκβάλωσι εἰ
 ἐφιορκήσω.×××××

D. Sententiae et iudicium Amphictyonum de thesauro Apol-
 linis (quot pecuniae desint), m. Decembri a. 117 a. Chr. Initia
 vs. II₁₇₋₂₄ ed. Wescher l.l. 119, reliqua Colin l.l. 107 cum tab. I. Cf. Pomtow
 l.l. 670 n. 5.

Tit. C. — 7 Cf. vetus iusiurandum Amphictyonicum anni 380, n. 145₂;
 inde supplem. complura deprompsit Co., qui de iureiurando Graeco locos
 permultos congegessit l.l. 132. 8 Co. affert Demosth. LVII 63 ἐκ τε γὰρ
 τοῦ ἔρκου ἐξήλειψαν τὸ ψηφιεῖσθαι γνώμη τῇ δικαιοτάτῃ, καὶ οὔτε χάριτος ἔνεκ'
 οὔτε ἔχθρας. 9 κατ' addidi. 10 De his diis deabusque Delphicis in
 utroque iureiurando vocatis disserui Philol. LXXI 1912, 56 n. 16 (Latona),
 n. 17 (Themis), n. 19 (Vesta et ignis immortalis). 10a Hi. comparat e
 papyro ἐγὼ εἰμι ... τὸ πῦρ τὸ ἀθάνατον, cf. Roscher Lex. III 3333₂₇.

11 Recte Co. comparat iusiurandum et diras illas Amphictyonum a. 339
 ab Aeschine perscriptas III 110: καὶ οὐκ ἀπέγρησεν αὐτοῖς (Ἀμφικτύοις)
 τοῦτον μόνον τὸν ὕρκον ὁμόσαι, ἀλλὰ καὶ προστροπήν καὶ ἀράν ἰσχυράν ὑπὲρ τοῦ-
 των (Κιρραίων) ἐποιήσαντο. γέγραπται γὰρ οὕτως ἐν τῇ ἀρᾷ. εἴ τις τάδε, φησί,
 παραβαίνει ἢ πόλις ἢ ἰδιώτης ἢ ἔθνος, ἐναγής, φησιν, ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ
 τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς καὶ Ἀθηνᾶς Προναίας. καὶ ἐπέυχεται αὐτοῖς μήτε γῆν
 καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα τίκτειν γονεῦσιν εὐοικότα ἀλλὰ τέρατα, μήτε
 βοσκήματα κατὰ φύσιν γονὰς ποιέσθαι, ἤτταν δὲ αὐτοῖς εἶναι πολέμου καὶ δικῶν
 καὶ ἀγορῶν, καὶ ἐξώλεις εἶναι καὶ αὐτοὺς καὶ οἰκίας καὶ γένος τὸ ἐκείνων.

II τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξ συγλήτου Ῥ[ω-
 17 μαίων δόγματος³ πρὸς ἐπίγ]νωσιν¹² κεκαθ[ί]κασιν, Ῥωμαίων τῇ προ-
 τέραι Καλανδῶν Φεβροα[ρίων], ὡς δὲ Δελφοὶ ἄγουσιν¹³ ἀπὸ πεντε-
 καιδεκάτης ἕως τῆς ὀκτ]καιδεκάτης, | καὶ διήκουσ[αν πε]ρὶ θησαυ-
 ροῦ¹⁴ ἡμέρας τέσσαρας. ××× ἐκριναν, [ὡς Ῥ]ωμαῖοι ἄγουσιν πρὸ τρίτης
 Νωνῶν Φεβροαρίων, ὡς δὲ Δελφοὶ ἄγουσιν μη[νὸς] | Ποιτροπ[ῆ]ου¹³ ὀκτ]ω-
 καιδεκάτη. ×× Δελφοὶ¹⁵, ψᾶφοι δύο· ἀργυρίου τάλαντα πέντε. ××
 20 Θεσσαλοὶ, ψᾶφοι δύο· ἀργυρίου συμμαχικά¹⁶ τάλαντα πεντή[χον]τα. ×
 Φωκεῖς, ψᾶφοι δύο· ἀργυρίου συμμαχικά τάλαντα πεν[τήχ]οντα. ××
 Βοιωτοί, ψᾶφοι δύο· ἀργυρίου στερεά¹⁷ τάλαντα πεντήχοντα. ××
 Ἀ[χαιοὶ Φθι]ῶτα, ψᾶφοι δύο· ἀργυρίου συμμαχικά τάλαντα
 πεν[τήχ]οντα. ××× Μάγνητες ἀπὸ Δημητριάδος, ψᾶφοι δύο· ἀρ-
 γυρίου συμμαχικά τάλαντα [π]εντήχοντα. ××× Αἰν[ι]ᾶνες ψᾶφοι δύο·
 ἀρ[γυ]ρίου [σ]υμ[μ]αχικὰ τάλαντα πεντήχοντα. ××× Μαλιεῖς, ψᾶφος·
 23 τάλαντα συμμαχικά πεντήχοντ[α]. ××× Οἰταῖοι, ψᾶφος· τάλαντα
 συμμαχικά πεντήχοντ[α]. ××× Ἀθηναῖοι, ψᾶφος· τάλαντα συμμαχικά
 πεντήχοντα. Εὐβοεῖς, ψᾶφος· τάλ[α]ντ[α] ἀττικά πεν[τήχ]οντα. ×××
 25 Λοκροὶ Ὑποκνημίδιοι, ψᾶ[φος]· τάλαντα συμμαχικά πεντήχοντα.
 ××× Λοκροὶ Ἐσπέριοι, ψᾶφος· τάλαντα [[συμ]μαχικά πεντήχοντα. ××
 Δωριεῖς ἐγ μητροπόλεως, ψᾶ[φος]· τάλαντα συμμαχικά πεντή-

Tit. D. — 12 Ad ἐπίγνωσιν cf. col. II₂₃ ἐπέγνωσιν. 13 Sc. μὲν δὲ
 Ποιτροπίου v. 19; eadem verba desunt in tit. FIV₇. — Quia m. Februarius
 diu Bysio Delphico respondebat quo Amphictyones antiquitus convenire
 solebant, Co. perperam conclusit, hic pylaeam vernam ordinariam in-
 tellegi debere; sed neglexit fastorum Romanorumurbationem, quorum
 m. Martius e.g. a. 189 Novembrem aequaverat, cf. n. 611⁴. Nihil igitur offen-
 sionis inest m. Februario qui supra m. Poetropio/Decembri respondet (col.
 II_{17, 19}, IV₇). Unde apparet hanc sessionem, m. Decembri habitam, fuisse
extraordinariam, cuius rei aliud exemplum cognovimus a. 339, n. 243 D
 not. 12 fin. 14 Sc. ὅσον χρημάτων τῷ θεῷ ἀπείσι cf. v. 28 et col. IV_{7, 18}, 30.

15 De catalogo hieromnemorum cf. not. 5. 16 De norma symma-
 chica quae fuerit fere ignoramus. Wesch. cogitat de nummis foederis
 Achaici, de quibus cf. n. 729⁴ et IG V 2. 345₂₁. Co. attulit ἀργύριον συμμα-
 χικόν ex tit. Boeotiis IG VII 2426 (et 1743). Nos praeferremus normam
 Amphictyonicam (si quidem tum valebat; de qua cf. n. 250⁹ et 251²⁰), nisi
 Hi., quia Amphictyones non σύμμαχοι sunt, de recentiore κοινῷ Boeotorum,
 Euboeensium, Locrorum, Phocensium, Dorum cogitaret, de quo cf. n. 767
 et 770⁴. 17 Eadem quae talenta Attica, cf. v. 24 τάλαντα ἀττικά πεντή-
 χοντα cum versu 27: ψᾶφοι τρεῖς· τάλαντα στερεά πεντήχοντα. Haec enim
 tria suffragia tulerant 2 Boeoti, 1 Euboeus.

- Col. II κοντα. ×× Περραιβοί, ψᾶφος· τάλαντα συμμαχικά | [πεν]τήκοντα. ××
 Δόλοπων ψᾶφος· [τ]άλα[ν]τ[α] σ[υ]μμαχικά πεν[τ]ήκοντα. ×× Δωριεῖς
 ἐκ Πελοποννήσου, ψᾶφος· τάλαντα συμμαχικά πεντήκοντα. ×× |
 27 [ψᾶφ]οι δέκα ἑννέα· τάλαντα συμμαχικά πεντήκοντα. ×× ψᾶφοι [τρ]εῖς·
 τάλαντα στερεά πεντήκοντα. ψᾶφοι δύο· τάλαντα πέντε. τὸ κοινὸν
 τῶν Ἀμφι[χτ]υόνων ἔκρινεν, ἐχ θησαυροῦ ἀπεῖνα[ι τ]άλαντα [σ]υμ-
 μαχικά πεντήκοντα¹⁸. ×××××

E. Sententiae et iudicium de finibus terrae sacrae constituendis adversus Anticyrenses, Ambryssios, Myanenses, Amphissenses. Col. II₂₈₋₃₃ ed. Colin l.l. 107 cum tab. I. — Col. III₁₋₃₈, IV₁₋₆ ed. Wescher l.l. 55₁₋₃₈, 56₃₉₋₄₄ (Mommsen CIL III 2, Add. ad n. 567 p. 987); contulit Joh. Schmidt Herm. XV 1880, 281 (CIL I suppl. n. 7303 p. 1317); de-
 nuo ex lapide ed. Colin l.l. 108 cum tab. II. Cf. Pomtow l.l. 670, n. 6. — Ex-
 scripsi a. 1887. Hic lapis II gravissimus (cum col. III. IV et titt. 827 D. E),
 brevi postquam Co. eum contulit, a pastoribus quibusdam in frustula
 sescenta est confractus, quae coacervata sub templo iacent.

- II Ἀμφικτίονες ἐπέγνωσαν¹² περὶ ὄρων
 Ἀπόλλωνος, ποίοις ὄροις | ὀρίσασθαι δεῖ. ×××× Ἀμφισσεῖς Ἀριστο-
 κλέας¹⁹, Δάμων πρεσβευτ[αῖ] ἐλ[έ]γεσαν ὅτι δεῖ τὸ κρίμα ἐστικὸς καὶ
 30 κύριον εἶναι τὸ τότε γεγονός, ὅτε Πausanias | Θεσσαλός²⁰ καὶ οἱ μετ'
 αὐτοῦ ὄρους ἐποίησαν. ×× Ἀντικυρεῖς, Ἀμ[βρ]ύσσιοι, Δελφοὶ
 ἐλέγεσαν τούτῳ τῷ κρίματι ἐστικὸς καὶ κύριον εἶναι δεῖν, ὅτε | [δ]ρον
 ἱερομνήμονες πεπο[φ]ήκαν καὶ [κ]ερίκασιν ἐπὶ ἄρχοντος Ὀ[ρνι]χίδα²⁰ α.
 ἐν Δελφοῖς. ×× ὑπὲρ τούτων τοὺς λόγους ἐποίησεν Νικάτας²¹ Ἀλκίνοῦ |
 [Δ]ελφός. ×× ἐκρίναν· ×× Δελφῶν²² ψᾶφοι δύο· ἱερομνημόνων κρί-
 [ματι] στήναι. ×× Θεσσαλῶν ψᾶφοι δύο· ἱερομνημόνων κρίματι στή-
 33 ναι. ×× Ἀχαιῶν | [Φθ]ιωτῶν ψᾶφοι δύο· ἱερομνημόνων [κρ]ίματι
 στήναι. ×× Βοιωτ[ῶν] ψᾶφοι δύο· ἱερομνημόνων κρίματι στήναι. ××
 Col. III Φωκέων ψᾶφοι δύο· ἱερομνημόνων ||| [κρίματι] στήναι. ×× Μαγνήτων

¹⁸ Hanc summam in thesauro desideratam necnon illam quae 'prae-
 terea' deerat (tit. F), Delphi reddere coguntur in titt. H et I, cf. not. 57.

¹⁹ Idem Ἀριστοκλέας Λυσιπόνου legatus vel testis a. 116 in tit. I not. 68.
 De Damone cf. not. 34. ²⁰ Quattuor κρίσεις περὶ ὄρων distinxi n. 614*:
primam ἄ. Ὀρνιχίδα, a. 337; *secundam* a Pausania Thessalo decertatam
 post a. 180; *tertiam* hieromnemonum a. 117 in tit. E; *quartam* ab Avidio
 Nigrino factam a. 114/16 p. Chr., n. 827. Sed secunda cum Pausania Thes-
 salo nunc rectius ad initia dominationis Aetolicae, i.e. ad annos 290—
 280 sqq. referenda sit. ²¹ Hic Nicatas senator anno proxime in-
 sequenti, a. 116, ἄ. Ἡρακλεῖδα (not. 62). ²² De laterculo suffragiorum
 cf. not. 5.

1 ψῆφοι δύο· ἱερομνημόνων κρίματι στήναι. ×× Αἰνῶνων ψῆφοι δύο·
 2 ἱερομνημόνων | κρίματι στήναι. ×× Μαλιέων ψῆφος· ἱερομνημόνων
 κρίματι στήναι. ×× Οἰτ[αίων ψ]ῆφος· ἱερο[μ]νημόνων κρίματι στήναι. |
 [Αθηναίων ψῆφος· ἱερομνημόνων κρίματι στήναι. ×× Εὐβοιέων ψ]ῆ-
 φος· ἱερομνημόνων κρίματι στήναι. ×× Α[ο]κρῶν | [Εσπερίων ψῆφος·
 ἱερομνημόνων κρίματι στήναι. 23 (?) ×× Λοκρῶν Ὑ]ποχ[ν]ημιδίων
 5 ψῆφος· ἱερομνημόνων κρί[μ]ατι | [στήναι. ×× Δωριέων τῶν ἐγ μη-
 τροπόλεως ψῆφος· ἱερομνημόνων κρίμ]ατι στήναι. ×× Δωριέων τῶν
 ἐκ Πελοποννή[|σοῦ ψῆφος· ἱερομνημόνων κρίματι στήναι. ×× Δο-
 λόπων ψῆφος· ἱερομνημόνων κρίματι στήναι. ×× Περραιβῶν ψῆφος·
 ἱε[ρομνημόνων κρίματι στήναι. ××
 ἔκριναν περὶ τῶν ὄρων τῆς χώ]ρας ἱερᾶς, ὥστε κρίμα κύριον
 8 εἶναι ὁ [ο]ί[|] ἱερομνή[|]μονες ἐπὶ ἄρχοντος Ὀρνιχίδα 20 ἐν Δελφοῖς πε- a. 337
 ποιήχασιν οἱ ὀρίζοντες τήν] ὁμοροῦσαν τῇ ἱερᾷ χώρᾳ κατὰ πρόσω-
 πον 23*. ὅροι 24 | [οἱ αὐτοὶ περιεγράφεσαν τῇδε διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν,
 ὅτι ἰδιῶταί τινες κατέ]χουσι τοὺς ἐξ συγχλήτου δόγματος 25 ×××××××× |
 0 [τῶι θεῶι δεδομένους ἀγρούς 26, ἔστι δὲ ὅπου ἐπεργάζονται 27 τὴν ἱερὰν
 χώραν κα]ί τινες δῆμ[οι ὁμ]οροῦσαν ἐκάστου. ἄρχοντες καί | [πρεσβευταί
 - c. 301 - ἥρηνται. ×× Ἀν[ικυ]ρεῖς 28· Φύλων Εὐξένου, Ἐμπεδοκλῆς |
 - c. 451 - οὐνίκου, Σω[σιγ]ένης Ἀπολλοδώρου, Κάλλων Πολυ| - c. 451 in
quibus [Ἀμβρ]ύσσιοι - Κάλλων Σ[ωκρ]άτους ×× ἄρχοντες. ××× Ἀρί-

23 De hoc supplem. dubito quia Locros Ozolas cum capite Amphissa κρίμα illud Pausaniae Thessali praetulisse verisimile est, cf. v. 29. Quamvis enim hieromnemo Ozolarum non Amphissae, sed Oeantheae natus esse videatur (tit. B II₆), tamen de hac re Amphissensi nulla κρίμα opus fuisset, si totum collegium hieromnemonum idem censuisset.

23* Interpunctionem sustulit Hi. post Δελφούς, posuit ante ὅροι.

24 Supplevi verba οἱ αὐτοὶ et τῇδε. Finium periegesis, πέροδος γὰρ ἱερᾶς, antiquitus quotannis habenda fuisse videtur (cf. a. 380, n. 145₁₅) et e.g. a. 339 per Aeschinem effecta est, cf. Demosth. de cor. 150 πείθει ψηφισα-σθαι περιελθεῖν τὴν χώραν et 151 περιμέντων τοίνυν τὴν χώραν τῶν Ἀμφικτυόνων κατὰ τὴν ὑφ' ἡγήσειν τὴν τοῦτου (Aeschinis). 25 De hac sententia M.' Acili et senatus cf. quae supra p. 140, 2 et 7/8 exposuimus. 26 Cf. a. 190,

n. 610₁ horum agrorum laterculum cum inscriptione: τὰ δεδομένα χωρία τῶι θεῶι καὶ τῶι πόλει. 27 Cf. a. 380, n. 145₁₇ τοὶ ἱερομνάμ[ο]νες περιμέν-των ἀπὸ τῶν ἱερῶν γᾶν] καὶ πρεσβόντων τὸν ἐπιεργαζόμενον. 28 Quomodo archontes et legati quinque populorum hic dispositi sint, non satis constat, quia initio (v. 11) verba ἄρχοντες et πρεσβευταί postposita, in fine (v. 20) anteposita esse videntur. Certe medium locum obtinent Delphi (not. 29), neque inepte censuit Co., Anticyrenses exceptos esse ab Ambrysiis.

Col. III σ[τ]ων Ξενο[- c. 321 - , Πρ]αξίας Ἀλκιδ[ά]μου, × Εὐδαμος Εὐχρίτου × ×
 15 [π]ρεσβευ[ταί· × × - c. 231 in quibus Δελφοί·] - Ἀμύντας Εὐδώρου 29,
 × Ἀγίων Πολυκλε[ί]του, Ἀμ[φισ]τρατος - 621 in quibus Μυανεῖς 30] -
 τάτου, Ἀγίας Δάμων[ος, Εὐδ]ικός ... τ[ί]ων[ος, Μοσχ]ίων[- 741 - ενος
 Κλέωνος 31· × × × ἄρχο[ν]τες· Χαιρέ[δα]μος - 191 - Φι[λλέ]α, × Ἀρι-
 - 151 -, Ἀμύντας Ἀριστοδάμου 32, × × Πολύκριτος Καλ[λ]ιξένου 32. × × |
 [Ἀμφισσεῖς· - 121 - Μι]κύθου 33, .. νάρης [- 101 - , × × Δ]άμων Ἀριστο-
 20 δάμου 34· × × ἄρχοντες· × × Ἀριστόδ[α]μος Δάμων[ος, [- 151 -] Θεοφά-
 νου, × Εὐμηλίδας Πρωτάρχου, × Πρώ[τα]ρχος Εὐμηλίδας, × Κλέανδρος
 Αἰτωλίων[ος]. × ×

1 ἀπὸ θαλάσσης 35, ἡ πρὸς Ἀντιχυράν ἐστ[ι, ὅριον] Ὀπ[θέντα] 36
 πρῶτον.

29 Amyntas Eudori f. est alter hieromnemonum huius anni (cf. tit. B I₂₁), archon praecedentis (a. 118); Hagio Polycliti f. est alter hieromnemo anni insequentis (a. 116, cf. tit. I₃), archon a. 104, postea sacerdos. 30 Supplevi, cf. nott. 31 et 32; deinde legi -τάτου, Ἀγί-ας. 31 Co. comparat fideiussorem Σώξενος Κλέωνος Ἀμφισσεύς (a. 192, Bull. Hell. V 1882, 418 n. 29₆) et suppl. v. 15 fin. Ἀμ[φισσεῖς]; sed cum archontes insequentis sint Myanenses (not. 32), Amphissenses manifesto in fine enumerati erant.

32 Pater Ἀριστόδαμος Ἀμύντα Μυανεύς testis fuerat a. 145, W-F 272, et avus Πολύκριτος Καλλιξένου Μυανεύς fideiussor a. 161, W-F 213. 33 Ethnicum et patronymicum supplevi. 34 Avus Δάμων Ἀριστοδάμου Ἀμφισσεύς fuerat testis a. 186, W-F 179; pater Ἀριστόδαμος Δάμωνος erat archon Amphissae a. 158, W-F 215, sc. idem qui supra v. 19 fin.; etiam Κλέανδρος nomen Amphissae frequens. Damo fortasse idem qui legatus col. II₂₉.

Laterculus finium sacrorum. — 35 Distinxi 28 terminos, quamvis de Natea (20) dubitari possit. Singula loca ubi sita fuerint perquirere, non huius est loci, sed in universum hoc addam: fines Delphorum orientales, a mari incipientes, spectant ad *Anticyrenses* (1—4), deinde ad *Ambryssios* (5—16); agros Ambryssiorum, cum Phlygonensibus coniunctos, septentrionem versus usque ad Parnassum pertinere comperimus ex arbitrio illo post a. 180 de finibus Delphorum et Ambryssiorum facto (Fouill. III 2, n. 136), de quo cf. n. 614⁴ et 615², ubi addas fragmentum Fouill. III 2, n. 142. Ab altera parte, item a mari incipientes, sunt *Amphissenses* (25—28), deinde *Myanenses* (20 vel 21—24) Delphorum finitimi occidentales, quorum agri aequae Parnassum attingunt; nam terminum 20 (Nateam) iam ad Amphissenses cum Myanensibus coniunctos pertinere e not. 45 apparet, terminus 19 vero (ὄρος Κοῖον) κέκλιται πρὸς Παρνασσόν. De terminis 17—19 diu dubitavi, utrum ad orientem, an ad septentriones, an ad occidentem spectarent. Nunc cum determinationem finium Ambryssiorum (Fouill. III 2, n. 136₂₅) ita finitum videamus: ἀπὸ δὲ τοῦ Κατοπηρίου εἰς ὁρθὸν κατὰ ῥάχιν ἐπὶ τὸν Ὀξύν λίθον· ἀπὸ δὲ τοῦ λίθου

- 2 ἐξ Ὑποέ]ντας εἰ[ς] ἄκρα Κολώφεια - vacant 12 l - εἰς ὄρ[θ]όν.
 3 ἐξ ἄκρων | [Κολωφείων εἰς ὄρθον εἰς Δ[ολιχῶν]τα πέτραι.
 4 ἐκ πέτρας] Δολιχῶντος εἰς ἦρωα τὸ(ν) Εὐόριον³⁷ καλούμενον, οὗ
 5 στήλη × × × | [ἐστὶν ἐπιγεγραμ]μένη ὄρι[ον].
 6 ἐξ ἄκρων Μελίο[υ × × ×] εἰς τὸν χάραδρον ο[ὗ] ὄν[ομά] ἐστι - σι -]ηρ
 τ[- 15 l - .
 7 παρὰ [τὴν ῥί]ζαν Κίρφου³⁸ ὡς ὕδωρ ῥέει τριά[κοντα] στάδια] ἐμ
 5 μέσῳ τοῦ | [- 11 l - χαρόδρου,
 8 καὶ ἐκ[εῖθι] ἐν τῇ αὐτῇ χαράδρῳ εἰς τὸ[ν] Προ...ον³⁹ πο-
 [ταμόν]
 9 - 7 l - βου[ν] οὗ ἐ[πὶ] τῇ | [ἐρεῖα] χώραι τῶν] Δελφῶν πρὸς πέτραι
 πρώτην ἢ καλεῖται Ἰπ[οφ]αοῦν - 14 l - οὗ ἐστίν] ἡρ[ῶν].
 7 10 ἐκ | [πέτρας καλουμένης] Ἰποφ[αοῦ]ντος εἰς πέτραι ἢ Ἰσ[τεφ]ῶν κα-
 λεῖται.
 11 ἐξ [Ἰσ[τεφ]ῶντος πέτρας εἰς ὄρον] ἐν οἰκοδο[μῇ]μασιν· ἐντὸς τού-
 των ὁρίων ἐν ἐρεῖα χώραι δ κατέχει Βαβ[ύλ]ος Λαιάδου⁴⁰ [ἐκ]-
 χω[ρεῖ]τω.

εἰ]ς ὄρθον ἐπὶ τὸν Πέτραχον· ἀπὸ δὲ τοῦ [Πετράχου] | εἰς ὄρθον ἐπὶ τὸν Παρνασσόν, edocemur hos terminos, sc. Ὁξὺς λίθος (cuius situm indagavit Co.) et Πέτραχος, plane diversos esse a terminis 17—19 (πέτρα Ἰπ[ο]-, ὄρος .. τέου, ὄρος Κοῖον), necnon antecedentes Αἰγώναια, πρῖνος, Κέρδων, a terminis 5—15; illos igitur (17—19) ad septentriones spectasse censeam. Quibus disputatis sequi videtur fines terrae sacrae non — ut putabant — usque quaque convenisse cum finibus publicis civitatis Delphorum, sed hanc e.g. septentrionem versus multo latius patuisse, quam illam. Namque in tit. illo de Ambryssiorum confinio neque de terra sacra agitur neque de hieromnemonibus, sed de finibus publicis Delphorum per arbitrum Atticum constituendis; quod idem dicendum de tit. 614, ubi de confinio occidentali (ad Amphissam vergente) ex arbitrio Rhodio decertari debuit, sed terrae sacrae vel hieromnemonum nulla fit mentio; cf. ibid. v. 9 περὶ ὄρων | τὰς χώρας αἱ ἀμφιλλέγοντι Ἀμφισσεις ποτὶ τὰ μὲν πόλιν (non: ποτὶ τὸν θεόν). Quae terra haud dubie illa ἐπίκτητος est intellegenda, cuius fines M.' Acilius haud satis accurate circumscripsisse videtur (n. 614⁴). 36 Termini 1—3 repetuntur in tit. 827 E et F, ubi term. 4 sqq. deleti sunt. De situ Opoentae cf. ibid. not. 12. 37 De finium heroe' Euhorio egi Philol. LXXI 1912, 93 n. 47. 38 Cf. Strabo IX 3, 3: πρόκειται τῆς πόλεως (Δελφῶν) ἡ Κίρφης ἐκ τοῦ νοτίου μέρους, ὄρος ἀπότομον, νάπην ἀπολιπὼν μεταξὺ, δι' ἧς ὁ Πλεῖστος διαρρεῖ ποταμός. Wesch. 39 De fluvii nomine hic non constat; tamen nullum aliud flumen nisi ipsum Plistum designari, (contra Schm. et Co.) persuasum habeo. 40 Nobiles Delphi in terra sacra hic

- Col. III 12 ἐκ τῶν οἰκοδομημάτων | [εἰς πέτραν], ἡ ὑπὸ Σκιδάρεδόν ἐστι· ὁ ἐντὸς τούτων ὁρίων ἐστί, Κλεόδαμο[ς] Φιλ[αιτώλου]⁴⁰ ἐκχωρεῖτω.
- 30 13 ἐκ Σκι[δα]ρ[έου] εἰς π[έ]τραν τὴν ἐπάνω τᾶς ὁδοῦ, οὗ τρίπους ἐνκεκόλαπται· ὁ ἐντὸς τοῦτων ὁρίων κατέχει [Μνασίθεος? | Διο-
[δῶρ]ου]^{40a} ἐκχωρησάτω καὶ τὴν οἰκίαν καθελεύτω.
- 14 ἐκ πέτρας τῆς ἐ[π]άν[ω] τᾶς ὁδοῦ εἰς ὀρθὸν εἰς πολυ[ανδρ[εῖ]ον Λακῶνων]⁴¹ ὑπὸ τὸν ὀπλίταν.
- 33 15 ἐκ πολυανδρείου ἐπ' [ὀ]ρθὸν εἰς πέτρ[αν - 231 -, οὗ] | τρίπου[ς] ἐνκεκόλαπται· ὁ ἐντὸς τούτων ὁρίων κατέχει Μεγά[ρ]τας Μ[ελισ-
σίωνος]⁴⁰ ἐκχωρεῖτω.
- 16 ἐκ πέτρας - 31 - | εἰς τὸ Λ[η]τῶιον ὁ ὑπὸ Κατωπουρέου]⁴² ἐστί· ὁ ἐντὸς τούτω[ν] ὁρίων κατέχει Καλλι[κράτης καὶ Ἀντιγένης Διο-
35 δῶρου]⁴³ | ἐκχωρεῖτω.
- 17 ἐκ τοῦ Λ[η]τῶιου ἐπ' ὀρθὸν εἰς πέτραν ἢ Ἰπ[πο] - 31 - ^{43a} καλεῖται· ὁ ἐντὸς τούτων ὁρίων κατέχει Καλ[ι]κράτης κα[ὶ] Ἀντιγένης Διο-
δῶρου]⁴⁰ ἐκχωρεῖτω καὶ τὴν [οἰκία]ν καθε[λέ]τω.
- 18 [ἐξ Ἰππο - 31 - ^{43a} πέτρας] εἰς ὄρ[ος]^{43b} | .. τέου.
- 19 ἐκ .. τέ[ου] εἰς ὀρ[θ]ὸν εἰς ὄρος Κοῦον]⁴⁴ ὁ κέκλιται πρ[ὸς Παρ]-
νασσόν]³⁵.

illic agris erant potiti domusque aedificaverant; quos nunc reddere coguntur pariter atque in tit. *H* pecunias thesauro debitas. Neque casu accidit, quod quattuor vel quinque, sc. avarissimi, Μνασίθεος (? , not. 40^a) καὶ Καλλικράτης καὶ Ἀντιγένης (οἱ) Διοδῶρου vs. 34 et 36, deinde Ἀγίων (Ἐκεφύλου) col. IV₃, tum Γλαῦκος (Γενναίου, frater Ἡράκωνος) col. IV₄, re vera in catalogo debitorum tit. *H* not. 57 fin. redeunt. 40^a Supplevi, pro: [- 101 -] ἀπὸ [τοῦ]του Wescheri. Pro Mnasiotheo etiam fratres Callicrates et Antigones in censum veniunt (not. 40, sed ille est primus debitorum in tit. *H*, cf. not. 57 fin. 41 De hoc polyandrio a. 280 condito cf. n. 636 nott. 18 et 19. Statuam, hoplitae' retuli ad heroa Hellenicum ibid. not. 22. Similem militis imaginem rupi montis a propheta Elia denominati incisam exhibet Hiller Thera III 79 fig. 63. 42 De Latoio et Κατωπουρέω = Κατοπητήριω exposui Philol. LXXI 1912, 94 n. 48, ubi adde tit. Fouill. III 2, n. 136₂₁: ἀπὸ δὲ τῆς ὁδοῦ ἐπὶ τὸμ πρῖνον τὸν ἐπὶ τοῦ Κατοπητήριου· ἀπὸ δὲ τοῦ Κατοπητήριου κτλ. cf. not. 35. Cf. Strabo IX 423: καταγίγξει γὰρ εἰς αὐτὴν (Ἀνεμώρειαν) ὁ καλούμενος Κατοπητήριος, γῶρος χρημῆς τις ἀπὸ Παρνασσὸς διήκων· ὄριον δ' ἦν ὁ τόπος οὗτος Δελφῶν τε καὶ Φωκέων, et schol. Eurip. Phoen. 233 σκοπιάς δὲ θεῶν φησὶ τὸ Κατοπητεύηριον, τόπον οὗτον καλούμενον ἐν Παρνασσῷ, ὅθεν κατοπτεύσας Ἀπόλλων τὸν Δελφιν κατετόξευσεν. Hodie vocatur Πετρίτης (Ulrichs Reisen I 129). 43 Supplevi ex v. 36, nam vix alia nomina lacunae 30 litt. tam accurate respondent. 43^a Cf. locum Ἰππότεια n. 1118₆. 43^b Suppl. Hi. pro ὄρο[ν]. Deinde hic et infra dubitanter legi Νάτεον. 44 Cf. Latonae cognomen

- 20 ἐντὸς το[ύτων ὀρίω]ν χώρα [ἐστὶν ἡ] | καλεῖται Νάτεια⁴⁵ γεωρ-
γούμενη, ἣν Μάνιος Ἀκίλιος τῷ θεῷ [δέ]δωκε· ἐκ ταύτης τῆς
χώρας ἀπολλ[ύσθ]ω σσ ε[χ]|||φέρειταί.
- 21 ἐγ Νατείας παρὰ τὴν χώραν γεωργουμένην γωνία, ἥ ἐστὶν χώρας
γεωργουμένης πρὸς τὴν ὁδὸν [ἡ] | ἐγ Δ[ελφῶν] | εἰς Ἀμφισσαν ἄγει.
- 22 ἐκ τῆς γωνίας εἰς τὴν πέτραν ἡ ὑπὲρ Ἑπακινάν ἐστὶν, ἣν Αμ-
φισσεῖς ἐδεικνύουσιν· ὁ ἐντὸς [το]ύτων ὀρίω[ν] | κατέχει, ὁ ἡγορα-
κέναι λέγει, Ἀγίων⁴⁰ ἐκχωρεῖτω.
- 23 ἐκ πέτρας εἰς ὀρθὸν εἰς πέτραν οὗ τρίπους χαλκοῦς ἐστίν· ὁ ἐν-
τ[ό]ς τούτων ὀρίων κατέχει Γλαῦκος καὶ Ἡράκων⁴⁰ ἐκχωρεῖτω.
- 24 ἐκ τρίποδος εἰς ὀρθὸν παρὰ στ[ῆ]χον ἐλαίων παλαιῶν εἰς ὄρος
ἄκρον Ταρμίτι|ον.
- 25 ἐκ Ταρμίτιου εἰς ὀρθὸν εἰς πέ[τρ]αν πρώτην τὸ ἐν Τριναπέα⁴⁶
ἐστίν.
- 26 ἐκ Τριν[α]πέας χάραδρος ὅς ἐστιν εἰς κρά[να]ν Ἐνβά|τεαν.
- 27 ἐκ κρήνης εἰς ὀρθὸν εἰς Ἀστράβαντα⁴⁷.
- 28 ἐξ Ἀστράβαντος ὄρος περι[?]άγει εἰς [τὸν τ]ύπον ἀ[λ]είας⁴⁸ πρὸς
τὴν θάλασ[s]αν. x x x

Κοιογενής Pind. fr. 88 Bergk vel Κοιογένεια (Apoll. Rhod.) patremque eius Coeum titanem.

45 Nateam 'prope confinium Ozolarum quaerendam esse apparet ex v. 2 (ὁδός ἐγ Δελφῶν εἰς Ἀμφισσαν) et e tit. 610 v. 1: τὰ δεδομένα χωρία (ὑπὸ Μανίου Ἀκίλιου cf. supra p. 140, 2) τῷ θεῷ καὶ τῇ πόλει .. et v. 32 sq.: ἐν Νατεία· τὸ Σωξένου Ἀμφισσεός, τὸ Τέγωνος Ἀμφισσεός, τὸ Κριτολάου Φυσεός (cf. ibid. not. 1). Itaque termini 19 et 18, intra quos Natea sita esse pronuntiatur, aequae ad fines occidentales (vel angulum septentrionalis) Delphorum spectare debent, sc. usque ad Myanenses, quibus termini 19—24 attribuendi esse videntur. Nam inde a termino 25 (Trinapea) incipiunt *Amphissenses* in tit. 827 C et D.

46 Manifesto τρία νάπεα intellegenda quae velut illa Σχιστή vel τρίοδοι huc confluerunt; unum ex his, sc. quod meridiem versus ad terminum 26 (fontem Embateam) ducebat, χάραδρος vocatur. Prima rupes in Trinapea (= *Dreischlucht*) erat terminus 25, quod posteris temporibus iam non intelligitur, cum in tit. 827 C₈ legamus, *Trinapea, quae est petra imminens*. Quae si recte interpretatus sum, hanc quidem regionem ut cum fonte illo recognoscamus, nobis continget.

47 Ἀστράβαντα non heroa quandam esse (sic Wesch. l. l. et A. Mommsen Delphika 231, 2), sed idem quod, [Berg]sattel', sc. montem vel rupem *clitellarum* figura, exposui Philol. LXXI 1912, 93 n. 47.

48 ἀλεία hic non eadem quae ἀλεία = *piscinae* (Schm. alique: *Fischerei am Meere*), sed quae ἀλέα = *salinae*. De hac forma quae servatur in tit. 827 D₂₄, Hi. comparari iubet I. Priene 111₁₁₄ cum not., et 117₄₈, et Croenert-Passow Lex. I 314.

F. Sententiae et iudicium de pecuniis quae, praeterea, desint, sc. extra thesaurum (tit. *D.*) et greges (tit. *G.*), m. Decembri a. 117 a. Chr. Col. IV⁷⁻¹⁹ ed. Wescher l.l. 56⁴⁵⁻⁵⁷; contulit Schmidt l.l. 287: denuo ed. Colin l.l. 109 cum tab. II. Cf. Pomtow l.l. 671 n. 7. Exscripti a. 1887.

Col. IV ὡς Ῥωμαῖοι ἄγουσιν πρὸ ἐβδόμης εἰδὼν Φεβροαρίων 13, ὡς Δελφοὶ ἄγουσιν ἐβδόμῃ ἐπ' εἰκάδι· ὅσον χρημάτων Ἀπόλλω[νο]ς ἄπεισι ἐκτὸς τοῦ θησαυροῦ 49 καὶ ἐκτὸς τῶν θ[ρ]εμμάτων προσόδου· ××× 50 Ἀμφικτιόνες ἔχ[ριναν]· ×× Δελφῶν ψῆφοι δύο· τάλαντ[ον] 51 σ[υ]μμα[χικοῦ] 16, μνᾶς πεντήκοντα μίαν, στατήρας δ[έ]κα δύο. Θεσσαλῶν ψῆφοι δύο· τάλαντα 10 [ἀντα συμμα]χικά τρία, μνᾶς τριάκοντα [πέντε]. | Φωκείων ψῆφοι δύο· τάλαντα τέσσαρα, μνᾶς πέντε. Δωριέων τῶν ἐν Μητρ[οπόλει] ψῆφος· τάλαντα συμμαχικά τρία, μνᾶς | πέντε. ×××× Δωριέων τῶν ἐκ Πελοποννήσου ψῆφος· τάλαντα συμμα[χικά] τρία, μνᾶς τριάκοντα. ×× Ἀ[θη]ναίων ψῆφος· τ[άλαντα] συμμαχικά τρία, μνᾶς τριάκοντα. ×× Εὐβοιέων ψῆφος· τάλαντα συμμαχικά τρία, μνᾶς τριάκοντα πέντε. ×× Βοιωτῶν ψῆφοι [δύο]· | τάλαντα συμμαχικά τέσσαρα, μνᾶς πέντε. ×× Ἀχαιῶν Φθιωτῶν ψῆφοι δύο· τάλαν[τα] συμμαχικά τρία, μνᾶς τριάκοντα πέντε. ×× Μαλιέων ψῆφος· τάλαντα συμμαχικά τέσσαρα, μνᾶς πέντε. ×× Ο[ρί]τινων ψῆφος· τάλ[αντα] συμμαχικά 15 μαχικὰ τέσσαρα, μνᾶς τριάκοντα πέντε. ×× Δολόπων ψῆφος· τάλαντα συμμαχικά τρία, μνᾶς τριάκοντα πέντε. × Π[ερραιβ]ῶν ψῆφος· τάλαντα συμμαχικά τρία, μνᾶς | τριάκοντα πέντε. ×× Μαγνήτων ψῆφοι δύο· τάλαντα συμμαχικά τρία, μνᾶς τριάκοντα πέντε. ×× Αἰνιάνων ψῆφοι δύο· τάλαντα | συμμαχικά τέσσαρα, μνᾶς πέντε. ×× Λοκρῶν Ὑποκνημιδίων ψῆφος· τάλαντα συμμαχικά τέσσαρα, μνᾶς πέντε. ×× Λοκρῶν Ἐσπερίων ψῆφος· τάλαντα συμμαχικά τρία, μνᾶς τριάκοντα πέντε. ××

Ἀμφικτιόνες ἔχριναν· τῷ θεῷ χρήματος ἀπείναι ἐκτὸς τοῦ θησαυροῦ καὶ ἐκτὸς τῶν θρεμμάτων προσόδου τάλαντα συμμαχικά τρία, μνᾶς τριάκοντα πέντε 52. ××× |

Tit. *F.* — 49 De thesauro cf. tit. *D.*, de redivo e gregibus tit. *G.* Pecuniae, praeterea, ablatae ad locationes (cf. n. 178) vel ferias (n. 671/2) referri possunt.

50 Schm. intercalavit οἱ, quod Wesch., Pw., Co. non vident; deest etiam col. IV¹⁸ et II²⁸. Ceterum in tit. *F.* litterae multae a Weschero nobisque lectae temporibus Colini evanuerunt. 51 Schm. et Co. legerunt τάλαντ[ον] σ[υ]μμα[χικοῦ] μνᾶς κτλ., quae vix recte se habent.

52 Decem suffragiis 3 tal. 35 min., octo suffragiis 4 tal. 5 m. decreta sunt; Amphictyones parti maiori obsequuntur.

G. Iudicium de redivu ex gregibus sacris. Col. IV²⁰⁻²⁶ ed. Wescher l.l. 56⁵³⁻⁶⁴; contulit Schmidt l.l. 288; denuo ed. Colin l.l. 109 cum tab. II. Cf. Pomtow l.l. 672 n. 8. — Exscripsi a. 1887.

20 πρόσοδον Ἀπόλλωνι ἐκ τῶν ἀγελῶν καὶ θρεμμάτων⁵³ ἀποκαταστῆναι δεῖ, ὅσον ἐκ τούτων χρημάτων ἄπεισι, οὗ ἔχριναν | διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὅτι οὐθεὶς λόγον ἀπεδίδου πόσον θρεμμάτων ἔλαβε ἢ πόσον παρέδωκε ἢ πόσον προσόδου γε|γέννηται. οἱ προαγόμενοι καὶ ἐρωτώμενοι, πόσον θρεμμάτων παρέλαβε ἢ πόσον παρέδωκε, πάντες ἐλέγισαν οὐκ ἐπ[ί]σ[τα]ται, οὐδὲ ἐν γράμμασι δημοσίοις γεγραμμένον ἦν. διὰ τοῦτο ἀκέραιον ἦν [περὶ] οὗ κέχρικαν⁵⁴, θρεμμάτων ὅσον ἐ[ἴ]χε καὶ ἀποκαταστῆναι [δεῖ], οὐκ εὐρήχασιν διὰ ταύτην τ[ὴν αἰτίαν, ὅτι] ὅσον²⁵ ἔκασ[τ]ροι παρέλαβον καὶ παρέδωκαν οἱ ἐρωτῶ[μενοι οὗ] φασιν ἐπίστα[σθ]αι, οὐδὲ ἐν γράμμασι δημοσίοις γεγραμμένον ἦν. ἐπιμελητάς οὓς ὁ δῆμος Δελφῶν π[α]ρίστατο, | ὑποδίκους εἶναι ἔχριναν - c. 111 - ἀ]πέδω[κ]αν⁵⁵ [Ξέ]νων [Ἀριστοβού]λου, Ἄρχων [Εὐαγόρα x x x].

H. Sententiae et iudicium de pecuniis, quas Delphi nobiles thesauro reddere coguntur, m. Decembri a. 117 a. Chr. Col. IV²⁶⁻³⁴ ed. Wescher l.l. 56⁶⁴⁻⁷²; contulit Schmidt l.l. 288; denuo ex lapide Colin l.l. 109 cum tab. II. Fines versuum col. V₁₋₈ ed. Wescher Annali del Inst. 1866, 11 et monum. bil. 122 (cf. p. 134). Col. V et VI ed. Colin l.l. 110 et 111 cum tab. III. Cf. Pomtow l.l. 672, n. 8. — Exscripsi a. 1887.

V ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδ[ου] I, | ἐκκλησί[α]ς⁵⁶ - 221 - ερσενας ο[---] - c. 301 - ἐξακοσ[ι---] - c. 251 - τοῦ-
30 τοῦ ἐνε[χα---] - c. 271 - οντο - - - [- c. 131 - ἐξ συγχλήτου δό]γμα[τος] 3. x
Ἀμφικτίονες ἔχριναν⁵⁷ x Δελφῶν ψῆφοι δύο. ---] - c. 221 - κοντ[α---]

Tit. G. — 53 De gregibus sacris cf. n. 636¹⁷. 54 Verborum conexum restituit Hi. (οὗ ἔχριναν v. 20 pro οὗ ἔχριναν, item v. 23 [περὶ] οὗ pro [καὶ] οὗ). 55 Co. reiecit [εὐθύνας ἀ]πέδωκαν, quia tantummodo εὐθύνας διδόναι usurpatur, et cogitat de duobus Delphis, qui soli τὰ χρέα vel τὰ ὀφειλόμενα (τῶν θρεμμάτων) ἀπέδωκαν.

Tit. H. — 56 De hoc supplemento valde dubito; quod enim si recte se haberet, de ἐκκλησίᾳ Amphictyonum esset cogitandum, de qua cf. Aeschin. III 124: ἐκκλησίαν γὰρ ὀνομάζουσιν, ἔταν μὴ μόνον τοὺς πωλαγόρους καὶ τοὺς ἱερομνήμονας συγκαλέωσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνθρόοντας καὶ χρωμένους τῷ θεῷ. Sed tales contiones publicae neque his quaestionibus difficillimis neque huic aetati respondent. — Verba in v. 27 sequentia: [βοῦς] ἔρσενας suppl. Hi. et cogitat de bubus qui in gregibus sacris deerant (tit. G).

57 Adhuc vv. dd. putabant, in tit. H eas pecunias recenseri, quibus Amphictyones Delphos nobiles multavissent, quod thesaurum Apollinis defraudassent. Quam opinionem tabula debitorum infra adiecta re-

- c. 23 i. - μνᾶς -- | [Ἀγίωνα Ἐχεφύλου μνᾶς τριάκοντα, x[Αμ]όντ[αν Εδ-
 35 δώρου τάλαντον, --] | ---. x x [Θεσσαλῶν ψῆφοι δύο x] | -- | -- | -- |||
 Col. V [Εὐκλείδαν μνᾶς δέκα μίαν, x Κλεόδαμον μνᾶς δέκα μίαν, x Μνασί-
 δαμον μνᾶ[ς] ὀγδοήκοντα 58. x x Φωκέων ψῆφοι δύο 59. x 1 Μνα[σί]θεον

fellit. Ea enim edocemur, hanc summam accuratissime respondere illis pecuniis, quae in thesauro tit. *D* et in reditu e gregibus tit. *F* deerant. Nam hae efficiebant τάλαντα συμμαγικά πεντήκοντα (*D* II₂₈) et τάλαντα συμμ. τρία, μνᾶς τριάκοντα πέντε (*F* IV₁₄), cum pecuniae in tabula computatae complecterentur: 50 tal. + 215 min., quae minae sunt = 3 tal. 35 min. Haec congruentia quae vel Colinum fugit, demonstrat, non multas vel damna ab Amphictyonibus hic esse decreta, sed eas modo pecunias constitui, quae a Delphis deo sint reddendae. Neque obloquar, si quis censeat, has summas nequaquam esse iniuria ablatas, sed e thesauro per longum tempus mutuas acceptas. Tredecim enim nobilissimos Delphos, inter quos archonta eponymum Euclidam, nullo modo pro sordidis fraudatoribus habere licet, etsi fortasse debitores fuerint qui usuras nondum numeraverant, — cuius rei exempla ne nostris quidem temporibus desunt, cum magistratus oppidulorum vel vicorum interdum lucri causa muneribus funguntur. Accedit quod has summas mutuas acceptas etiam ἐν γράμμασι δημοσίοις perscriptas fuisse inde apparet, quod plerique populi

Tabula debitorum. Summae reddendae

1. Μνασίθεος	} Διοδώρου	15 tal.	32 min.
2. Ἀντιγένης		15 „	7 „
3. Καλλικράτης		15 „	6 „
4. Ξενοκράτης Ἀγχιλαίου	} 1 „	1 „	
5. Ἀμφίστρατος Μνάσωνος		1 „	
6. Καλλείδης Εὐκλείδα		1 „	
7. Γλαῦκος Γενναίου			30 „
8. Ἀγίων Ἐχεφύλου			30 „
9. Ἀμόντας Εὐδώρου	1 „		57 „
10. Ἀζάρατος Ἀντιχάρους			11 „
11. Εὐκλείδης Καλλείδα			11 „
12. Κλεόδαμος Πολυκράτους			11 „
13. Μνασίδαμος Ξενοκρίτου	1 „		20 „

50 tal. + 215 m. (= 3 tal. 35 m.).

58 Sc. 1 tal., 20 min., cf. col. VI₃₃. 59 Catalogus tredecim debitorum, septies decies repetendus, — tot populi decreverunt — titulum *H* longissimum reddidit. Neque omnes populi in singulis pecuniis decernendis plane concinunt. Catalogos paulo pleniores supplevi, quam Co. — De singulis Delphis nobilibus cf. quae exposuerunt Pw. l. l. 673 sq. et Co. l. l. 164. Ceterum quattuor vel quinque eorum avarissimi, sc. 1—3 Μνασίθεος (?) καὶ Καλλικράτης καὶ Ἀντιγένης (ol) Διοδώρου, 7 Γλαῦκος, 8 Ἀγίων in tit. *E* ex agris sacris erant pulsi, cf. not. 40.

V τάλαντα δέκα πέντε, μνᾶς τριάκοντα δύο, × 2 Ἀντιγένη τάλαντα δέκα πέντε, μ[νᾶς ἐπτά, × 3 K]αλλικράτη τάλαντα δέκα | [πέντε, μνᾶς· ἔξ, × 4 Ξενοκράτης⁶⁰ τάλαντον, × 5 Ἀμφίστ[ρ]ατον τάλαντον, × 6 Καλλείδαν τάλαντο[ν, 7 Γλαῦκον] μνᾶς τριάκοντα, × 8 Ἀγίωνα | μνᾶς τριάκοντα, × 9 Ἀμόνταν τάλαντον, μνᾶς πεντήκοντα ἐπτά, × 10 Ἀζάρατον μνᾶς δέ[χ]α
 5 [μίαν, × 11 Κλεόδα]μον μνᾶς δέκα μίαν, × 12 | [Εὐκλείδαν μνᾶς δέκα μίαν, × 13 Μνασίδαμον μνᾶ]ς ὀγδοήκοντα × Δωριέων τῶν ἐγ μητροπ[ό]λεως ψῆφος· × Μ]νασίθεον τάλαν[τ]α δέκα πέντε, μνᾶς τριάκοντα δύο, × Ἀντιγένη τάλαντα δέκα πέντε, μνᾶς ἐπτά, × Κα[λλι]κράτη τάλ[αν]τα [δέχ]α πέντε, | --, [×] Κλεόδαμον μνᾶς δέκα μίαν, Ἀζάρατον μνᾶ[ς δέκα μ]ίαν, Εὐκλείδαν μνᾶς δέκα | μίαν, × --, × Ἀμφίστρατον τάλαντον, × Καλλείδαν τάλαντον, × Γλ[α]ῦκον μν[ᾶς τρι]άκοντα, × Ἀγίωνα μνᾶς τρι[άκοντα], × --- × Δωριέων τῶν ἐκ Πελοποννήσ[ο]υ ψῆφος· ×
 10 [Μνασί]θεον τάλαντα [δέκα πέν]τε, × Καλλικράτη τάλαντα δέ[χ]α πέντε, × Ἀντιγένη τάλαντα δ[έχ]α πέντε, × [Ἀμ]όνταν τάλαντα - ε ι - | --, × [Κλεό]δαμον μνᾶς τέσσαρας, στατ[ῆ]ρας ὀκτώ, ἐ[γνέα] ὀβολούς, × Ἀζάρατον - ι ι - | --, × Εὐκλείδαν μνᾶς τέσσαρας, στατ[ῆ]ρας ὀκτώ, πέντε ὀβολούς, × Ξενοκράτης⁶⁰ - ε ι - | -- τάλαντο[ν], × Ἀμφίστρατον τάλαντον, × [Καλ]λείδαν τάλ[α]ντον, × Γλαῦκον μν[ᾶς - ι ι - | --, × Μνασίδαμον μ]νᾶς
 15 ὀγδοήκοντα. × Ἀθ[η]ναίω[ν] ψῆφος· × Μ[ν]ασίθεον τάλαντα [δέκα πέν]τε, μνᾶς τριάκοντα δύο, × Ἀντιγένη τάλαντα δέ[χ]α πέντε, μνᾶς ἐπτά, × Κα[λλι]κράτη τάλαντα δέκα πέντε, μνᾶς [ἔξ, × - ε ι - | --, × Γλαῦκο]ν μνᾶς τριάκοντα, × Ἀγίωνα μνᾶς τρι[άκοντα,] | --, [× Ἀζάρατον] μνᾶς δέκα μίαν, × Κλεόδαμον [μ]νᾶς δέκα μίαν, × Εὐκλ[ε]ίδαν μνᾶς | δέκα μίαν, × --- × Εὐβοιέων ψῆφος· × Μνασίθεον τάλαντα δέ[χ]α πέντε, μνᾶς τριάκοντα - ε ι - | --, × Καλλικράτη τάλαντ]α δέκα πέντε μ[νᾶς ἔξ], × Ἀμόν-
 20 ταν τάλ[αντον - ε ι - | -- μίαν] -- | *versus duodecim* (21—32) *plane deleti*
 35 -- [μνᾶ]ς ὀγδοήκοντα | -- [μ]νᾶς ἐπτά, Καλ[λι]κράτη] -- ν μνᾶς δέκα μί[αν] -- μνᾶς τρι[άκοντα] -- τάλαντα | -- [τάλαντα δέκα πέντ]ε, μνᾶς ἔξ, |||
 VI *versus 1—14 plane deleti* | -- [μνᾶ]ς τριάκοντα | -- αν τάλαντο[ν | -- Ἀγί]ωνα μνᾶς τριάκον[τ]α, -- ν μνᾶς δέκα μίαν, | [-- δέκα πέν]τε, μνᾶς
 20 τριάκον[τ]α δύο, -- τάλαντα] δέ[χ]α πέντε, μνᾶς ἔξ, Ἀμόνταν τάλαν[τ]α -- τάλαντ]ον, Ἀμφίστρατον τάλαντον, Ἀγίωνα μνᾶς | --, [Εὐκλείδαν μνᾶς δέκα μίαν, Ἀζάρατον [μνᾶς δέκα μί]αν, Κλεόδαμον μνᾶς | [δέκα

⁶⁰ Pro Colini [Ξενοκρίτος Ταραντίου] hic et infra supplēvi [Ξενοκράτης Ἀγχιολάου]; ille enim inde ab a. 162 et antea recensitus (fidelissor W-F 71 et 155) brevi ante a. 117 mortuus esse videtur, — hic autem a. 106 archon creatur.

VI μίαν, ---×× Λοκρῶν Ἐσπερίων ψῆ]φος. × Μνασι[θεον τάλαν]τα δέκα
 25 πέντε, μνᾶς | -- τάλαντα [δέκ]α π[έν]τε, μνᾶς ἕξ, Ἀμόνταν | -- ν τάλαν-
 τον, Ἀμφίστρατον τάλαντον, Ἀγίωνα | -- μίαν, Ἀζάρατον μνᾶς δέκα
 μίαν, Κλεόδαμον | [---××
 τὸ κοινὸν τῶν] Ἀμφικτιόνων ἔκριναν⁵⁷, ὅσον ἕκαστον χρημᾶ[[των
 ἀποδοῦναι⁶¹ δεῖ τῷ θεῷ ἐξ συγχλήτ]ο[υ δό]γματος³. ××1 Μν[ασί-
 θεον Διοδώρου τάλαντα δέκα πέντε, μνᾶς τρία[κοντα δύο, 2 Ἀν-
 τιγένη Διοδώρου τᾶ]λαντα δέκα πέντε, μνᾶς [ἐπτά], × 3 Καλλικράτη
 30 Διοδώρου τάλαντα δέκα πέντε, | [μνᾶς ἕξ, × 4 Ξενοκράτη Ἀγησιλάου
 τ]άλαντον, 5 Ἀμφίστρατον Μνά[σω]νος τάλαντον, 6 Καλλεΐδαν Εὐ-
 κλείδα τάλαν[τον, 7 Γλαῦκον Ξένωνος μν]ᾶς τριάκοντα, 8 Ἀγίωνα
 Ἐχεφύλου μ[νᾶς] τριάκοντα, 9 Ἀμόνταν Εὐδώρον τάλαντον, μνᾶς |
 [πεντήκοντα] α ἑπτά, 10 Ἀζάρατον Ἀντιχάρους μνᾶς δέκα μίαν, 11 Εὐ-
 [κλείδ]αν Καλλεΐδα μνᾶς δέκα μίαν, 12 Κλεόδαμον Πολυ[κράτους
 [μν]ᾶς δέκα μίαν, × 13 Μνασιδάμον Ξενοκρίτου τάλαντον, [μνᾶς ε]ῖ-
 κοσι. *vacat*

I. Pecuniae thesauro debitae numerantur coram Delphorum hieromnemonibus prytanibusque et aliorum populorum testibus, a. 116 a. Chr. Fragmenta tria quae ad lapidem quartum, i.e. columnam VII (vel VIII) pertinent. Fines versuum 1—10 ed. Pomtow Jahrbh. Phil. 1894, 672, n. 9; reliqua Colin l.l. 168. — Supra v. 1 *vacat*.

Col. VII [- c. 101 - ὥς ἐκέλευσε Κόιντος Φάβιος Μάξιμ]ο]ς⁶¹ στρατηγὸς ἀνθ[ύ]-
 πατος¹, καὶ ἐδόθησαν Ἀμ[φικτιόσιν] τὰ χρήματα ἃ κέκρικαν ἀπεῖναι
 ἢ ἐξαίρ[ε]σθ[ε]ναι ἐ[κ] τοῦ ἱεροῦ. ἐφ' [Ἡρακλεΐδα⁶² ἄ]ρχοντος τοῦ

⁶¹ ἀποτίσαι Co., sed cf. not. 57; cum ἀποκαταστήσαι (G IV₂₀) longius sit, praetuli ἀποδοῦναι.

Tit. I. — Pleraque supplevi. Argumentum tituli quod esset, Co. non perspexit, quia nec nomen archontis Heraclidae v. 2 repperit, nec verba [πρυτ]άνει; v. 4 et [πρυτ]άνων v. 14 supplevit, nec fragm. dextrum (sc. fines versuum) satis arcte sinistro agglutinavit. ⁶¹ Cf. not. 1. Supplendus est successor Cornelli Sisennae adhuc ignotus, seu Q. Fabius Maximus Eburnus cos. 116, de quo cf. n. 704⁴³, seu L. Caecilius Metellus, de quo cf. n. 704 not. 44 fin., seu alius praetor pro consule, qui m. Aprili/Maio a. 116 in Macedoniam venit. ⁶² Cum inter archontes Ἀβρόμαχον Μαντία a. 126 et Ἀγίωνα Πολυκλείτου a. 104, — quorum hic in v. 3 hieromnemo, ille v. 4 inter prytanes recensetur —, unius eponymii Ἡρακλεΐδα nomen spiritu aspero incipiat (ἐφ'), hunc successorem Euclidae (cf. not. 1) fuisse et ab a. 119/8 ad a. 116/5 detruendi debere persuasum habeo. Nam sub Euclida alii hieromnemonες Delphorum munere sunt functi atque hic comparent; cf. v. 3 cum tit. B I₂₀.

[Καλλία | οἷδε μάρτυρες τῆς καταβολῆς **63**· Δ]ελφῶν· ἱερομνή[μ]ονες
 Ἐμ[ε]νίδας Καλλία, Ἀγ[ί]ων Πολυκλ[ε]ίτου | καὶ - c. 121 - καὶ πρυτ[ά]-
 νεις **64** Πολίτας Ἀσάν[δ]ρου, Ἀβρο[μ]αχος Μαντία, Ταρ[αν]τίνος Ξε[νο]-
 κρίτου, | - c. 211 -], Ξεναγόρας Ἀβρομά[χ]ου, Ἀθαμβ[ος] Ἀθάμβου **65**,
 Καλλί[ας] Ἐμμεν[ί]δα, - c. 9-101 - | ... Ἀθηναίων· Σωτ[ί]ων Μενάν-
 δρου **66**, Ἀμμωνί[ος] Ἀμμω[νίου] **66**, Εὐδόξος Εὐδόξου **66**, - c. 111 - |
 - c. 231 - ος. Ἀμφισσέων **67**· Ἀριστοκλέας Λυσιπ[ό]νου **68**, Ἀρχέ[λ]αος
 Προ[ξέν]ου, - c. 71 - | - c. 61 -· Ὑπαταίων· - c. 91 -]ύλου, Σιττύρας **69** Ἀμφία.
 Θηβαίων· - c. 131 - ορ. Δολόπ[ων]· - c. 91 -] | - c. 231 - λος Ἀρμοδάμου,
 Τιμοκράτης Ἀ- c. 161 -ς Πρ[ο] - c. 131 - | - c. 221 - ων Πολυκλείδα. Κλεω-
 ναίων· Μα[κ] - c. 181 - ξω - c. 151 - | [Ῥωμα?]ίων Ἀμφικτύονες ἔκριναν
 κ- - | - c. 161 - [Ἀμφικτύον]ες ἀνέπραξαν τάλαντα σ[υ]μμαχικά - - | - c. 201 -
 στατ[ή]ρας δέκα πέντε καὶ χρυσοὺς - - | - c. 201 - παρὰ vel ὑπὸ τῶν
 πρυτ[ά]ντων παραληφθέντα **64** - - | c. 301 - καὶ φιλιππιοὶ τριακο- - |
 - c. 331 - τ]ούτων κεφάλαιον - - | - c. 361 - α τάδε ἔσ[τι] - - | - c. 381 - τ]ού-
 τω[ν] - - | - c. 401 - οὐ λ- -

K. Amphietyonum χριτήρια καὶ ψῆφοι sanciuntur senatus-
 consulto, a. 116 a. Chr. In monumento Seleucidarum, supra titulum
 anni 157/6, I. Or. I n. 150 (supra p. 673 post n. 672 addendum). Ed. Couve
 maiusculis Bull. Hell. XVIII 1894, 249. Cf. Pomtow Philol. LIV 1995, 358 not. 3
 et R-E IV 2694; Colin Bull. Hell. XXIV 1900, 103. — Exscripsi et supplavi.

[... ι]ος **70** Λικίνιος Μαάρ[χ]ου υἱὸς Γέτας, ὕπατος **71** Ῥωμαίων, καὶ
 οἱ δὲ[μ]αρχοὶ **72** καὶ ἡ σύγκλητος Ἀμφικ[τί]οσι χαίρειν· οἱ ἀπεσταλ-

63 Cf. n. 230 A₂₉ δευτέρα καταβολὰ τῶν ἱερῶν χρημάτων (Phocicorum
 a. 342), et n. 231₁ κατεβάλοντο Φωκεῖς τὰ χρήματα ἐν Δελφούς ... βρυτανευ-
 όντων Δελφῶν (octo) .. μάρτυρες Φωκείων ... **64** Supplevi. Prytanes

octo, Delphorum aerario sacro praefecti, iam a. 343 pecuniis Phocicis nu-
 merandis aderant, cf. 230 A₆, necnon a. 332 a quaestoribus pecunias ex-
 actas (sc. ex bonis exulum locatis) accipiebant (cf. n. 178²), velut infra
 v. 14. **65** Supplevi; Co. perperam Ἀθαμβ[ος] Ἀβρομά[χου] qui tunc sacer-
 dos est cuiusque nomen longius esse videtur; Ἀθαμβος Ἀθάμβου est testis
 a. 108, in fine inedito CIG 1709. **66** Cf. Μένανδρον Σωτίωνος puerum
 pythaistam anni 138, n. 696 B₃. Co.; Ἀμμωνίος Ἀμμωνίου proxenus Delphorum
 a. 94, n. 734²; Ἀγροδῆσιος Εὐδόξου (nepos?), ephebus a. 106, n. 711 F col. II₁₂
 (suppletus ex IG II 5, suppl. 1226 d₅) et Εὐδόξος Εὐδόξου, ephebus ibid. col. III₁₄,
 quod vero nomen brevius esse videtur.

67 Ethnica Ἀμφισσέων, Θη-
 βαίων v. 8, Κλεωναίων v. 10 demonstrant, homines in tit. I recensitos non
 fuisse hieronymnemes (exceptis Delphis v. 3), sed legatos vel testes.

68 Idem qui legatus in tit. E II₂₉ et antea manumissor a. 142, GDI 2223.

69 Nomen Σιττύρας Hypatae saepius occurrit, cf. e.g. tit. B I₃₂.

μένοι παρ' ὧν πρσβευταί Αἰακίδα[ς Βαβύλου 73, Εὐκλείδ]ας, Μνα-
 5 σίδαμος 74, ἄνδρες καλοὶ καὶ ἀγαθοί, εἰσελ[θόντες | εἰς] τὴν σύγκλη-
 τον διελέγησαν περὶ ὧν αὐτο[ὺς ἀπε]σ[τάλ]κετε, καὶ ἡ σύγκλητος
 ἀπεδέ[ι]ξατό τε α[ὐτοῦς | φ]ιλοφρόνως καθότι προσῆκεν παρ' ἀνδρῶν
 κα[λῶν] | καγαθῶν ἀπεσταλμένους, καὶ διήκουσεν ἐπιμ[ελῶς | π]ερὶ τῶν
 10 κριτηρίων καὶ ψήφων 75 τῶν Ἀμφικτιόν[ων]. | περὶ τοῦτων ἔδοξεν
 οὕτως ἀποκριθῆναι· ο[ὐδὲν | οὔ]τε ἀφαιρεῖσθαι οὔτε διδόναι νομίζομε[ν].

Tit. K. — 70 Praenomen consulis tantummodo traditur in epit. Cassiodori: *C. Linicius* (sic) *Geta et Q. Maximus*, cf. CIL I p. 534 sq.; quod male lectum aut scriptum puto pro *P.* aut *L.*; nam [Γά]ιος brevius est, cum [Πόπλι]ος vel [Λούκι]ος lacunae in lapide denuo examinatae accurate respondeant. Nomen illud in nummo ap. Pauly R-E⁴ IV 1079: *C. Licinius P. f. Geta* manifesto ad alium cognominem pertinet. Neque Licinium, praetorem urbanum a. 186, quem in tit. *K* intellexit Blum Bull. Hell. XXXVIII 1914, 29, in censum venire exposui n. 813 in nota finali. 71 Ad verbum στρατηγός ante ὑπατος supplendum spatium non sufficit; cf. e.g. ὑπατος n. 705₃ (a. 112), ἀνθύπατος n. 684 (a. 139?). 72 Cum l.l., maiusculis Couvii confisus, in v. 1 ambos consules anni 116 a. Chr. et v. 2 in. verbum [ὑπα]τοι supplevissem (sic etiam Colin l.l.), postea in lapide et ectypo initium v. 2 certissime legi: ..ΡΧΟΙ. Cf. simillimum exordium epistolae consulis et senatus a. 189, n. 611. 73 Patronymicum supplevi quia plerumque tres legati nominantur. 74 Idem qui Μνασίδαμος Ξενοκρίτου, ultimus debitorum in tit. *H*, cf. catalogum not. 57 fin. 75 Verba κριτήρια καὶ ψήφοι Ἀμφικτιόνων, nunquam alibi in inscriptionibus Delphorum adhibita, ad titt. *D*—*H* spectare luce est clarius; neque haec iudicia et sententiae, quae iussu senatus fiebant, alii aetati conveniunt. Quam ob rem solus annus 116 a. Chr. consulque Licinius Geta in censum venire possunt. Sed non usquequaque constat, utrum titulus *H* an *I* prior habendus sit; iure enim quispiam putet, sanctionem horum iudiciorum per senatum faciendam fuisse, antequam pecuniae in tit. *H* redderentur; nam illā demum sanctio legis vigorem habebat.

Δ827. Monumentum bilingue. Decreta Avidii Nigrini de finibus terrae sacrae Delphorum, a. 116—117 p. Chr. In eisdem tribus lapidibus orthostatae templi, quorum partes superiores continent titulos 826 *A*—*G*, quorumque columnis I—VI hae I—VI fere suppositae sunt. Cf. lemma n. 826. — Nova fragmenta (adhuc inedita) commemorat Bourguet De reb. Delph. 69.

[Pw]

A. B. Decreta latine (*A*) et graece (*B*) de finibus adversus Ambryssios constituendis facta. Imagines ed. Colin Bull. Hell. XXVII 1903, tab. I. Supplevi.

I A. [C. Avī]dio Nigrino leg. Aug. pro pr.¹

[Decreta ex tabellis recitata⁴, X?] K[al]. Octobr. 2××× Cum rerum iudicatarum auctoritas cu[stodiri debeat] -- | -- decr[etum] quod inter Delphos et Ambrossios³ in controversia quam in[erunt] -- | -- isque^{3a} iis discepat]orem dederit Valerium Iustum³, factamque ab eo deter[minationem] -- | --]s apparuit ad Delphos publice scripta

Titt. A. B. — Ad textum A cf. not. 11. 1 Haec inscriptio repetitur supra titt. E et G. Cum Wesch. mon. bil. 24 verba *Optimus Princeps* (col. II₂; IV₂. 6. 13) et Μέγιστος Ἀποκράτωρ (col. III₂; V₄) et Ἀριστος Ἀποκράτωρ (col. V₁) ad Traianum rettulerit, qui cognomen Optimus m. Iulio/Aug. a. 114 accepit (n. 825¹), titt. A—G ad annos 114/16 pertinere putabantur. Sed verba illa plane diversa esse a cognomine Optimo titt. latini docent; cf. Dessau I. sel. 5947₉ *clementiae optimi maximusque principis* (sc. imp. Othonis, a. 69) et 5947^a (v. infra not. 11) *cum optimus maximusque prīnceps* (sc. Hadrianus). Tamen de annis 116/17 tituli 827 vix dubitari potest propter aetatem Fl. Arriani, cf. not. 3c. — Avidius Nigrinus, cuius frater Avidius Quietus proconsul a. 95 statua Delphica honoratus erat (n. 822), cos. suff. fuerat c.a. 100 (Histor. Aug. Hadr. 7, 3; Pros. I. R. I n. 1169; II n. 77), amicus Plutarchi (cf. n. 822¹), cum aliis consularibus in mortem Hadriani coniuravit, a. 118 Faventiae supplicio afficitur (Cass. Dio LXIX 2, 5; Histor. Aug. Hadr. 7, 1—3; 23, 10). 2 Cf. tit. C₁. 3 Termini n. 5—16 terrae sacrae Delphorum, constituti per hieromnemones a. 117, ad Ambryssios spectare videbantur, cf. n. 826 col. III₂₃ et ibid. not. 35. Quibus alii addebantur in determinatione finium per arbitrum Atticum post a. 180 facta (cf. n. 615² et Fouill. III 2, n. 136): sc. Αἰώνεια, (χάραδρα), πρίνος, λόφος Κέρδων, (Κατοπτήριος), Ὀξὺς λιθος, Πέτραχος, (Παρνασσός); quos terminos non terrae sacrae, sed civitatis Delphorum fuisse suspicatus sum n. 826³⁵. Praeterea cum exstet in thesauro Attico fragm. Fouill. III 2, n. 142: [- ου]μένης | --ης χώρας ὑπὸ | -- ἀρχοντος ἐν Ἀθ[η]ν[α]ις --, ἐν δὲ] Ἀμ-βρύσσῳ | Σ[- τοῦ Ἀθηναίων | -- ἀνθυπάτου καὶ τὴν | -- κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου (vacat), in hoc quoque de illa determinatione actum esse putavi, quae a senatu per ἀνθύπατον quendam sit sancita. Quae opinio nunc titulo A comprobatur. Avidius enim Nigrinus in solis Ambryssiorum finibus constituendis nec respicit ad *hieromnemonum iudicium ex auctoritate M. Acili et senatus factum*¹, quod in titt. B—E ubique citatur, nec terminos ipsos recenset, sed manifesto in tit. A satis habet ad determinationem antiquiorem per Valerium Iustum factam relegare, qua etiam tum stari iubet. Quae utrum cum fragmento modo allato cohaereat (cf. ἀνθυπάτου), an ad aetatem multo recentiore detrudenda sit, nondum constat (sed cf. not. 3a). 3^a Dessau suppl. cu[stodiri debeat] et [isque iis disceptatorem] (vel [mens]orem, cf. not. 11); scilicet Longinus, proconsul aliquis Achaiae vel etiam legatus Augusti praeterea ignotus, qui aliquot annis ante Avidium Nigrinum fines inter Delphos et Ambryssios constituisse videtur. Dessau.

neque Ambr[ossii -- | --] postea per aliquod iam annos de Longini constitu[to -- | -- Ambros]sios de phinibus determinatione per Valerium Ius[tum facta constitutis decedere(?) | placet. In consilio^{3b} adfue]runt Q. Eppius Fl. Arrianus^{3c}, C. Papius Habitus, T. Liv[ius --]

B. [xρίσεις ἐκ διπτύ]χων μεταλλημέ[ν]αι 4. × × π. × Ὀχτ[ώβρ. ? --] | 10 -- λυσιτελεστάτου α[-- | -- ἐκ]είνους -- reliqua perierunt.

C. D. Decreta Elateae facta latine (C) et graece (D) de finibus adversus Amphissenses et Myanenses. Imaginem tit. latini C ed. Colin l.l. tab. I, quem supplevi. — Tit. graecum D edd. Cyriacus Epigr. p. XXVIII n. 197, Dodwell Itiner. II p. 510, cf. I p. 174 (Boeckh CIG 1711 A, LeBas n. 853 A), Wescher Monum. bilingue de Delph. 34 (Mommesen CIL III 1, n. 567); contulit Joh. Schmidt Herm. XV 1880, 278 (CIL I suppl. n. 7303). Imaginem fragmenti tum superstitis (vs. 1—10) et novi (vs. 20—26) addidit Colin l.l. tab. II. Exscripsi a. 1887 antequam lapis infra est confectus, cf. lemma 826 E.

Tit. C.

Col. II X *K(al). Octobres Elatae. × × × De c[o]ntroversia Delphorum adversus Amphissienses [et] Myanenses⁵ de finibus, de q[ui]bus Optimus Princeps¹ cognoscere me iussit, quae au[ditis] saepius utrisque et peragr[at]is adque inspectis secundum utriusque partis demon[stra]tionem locis, de quibus amb[ig]ebantur, item instrumentis ad eam rem pertinentibus [perpen]sis compereram, hoc decret[o] c[om]plexus sum. Cum hieromnemonum iudicio⁶ quod ex aucto[ritate] Ma[n]ni Acili⁷ et senatus facto Op[ti]mus Princeps stari iusserit et prolata sit apud me determinatio per [hi]eromnemonones facta⁶ q[uae] etia[m] Delpes in latere aedis Apollinis*

^{3b} De supplem. *constitutis*—*placet* cogitavit Dessau. Idem suppl. in *consilio* et conferri iubet I. Lat. sel. 5947₂₃ (CIL X 7852), necnon supra tit. 747₆ ἐν συμβουλῇ παρήσαν. ^{3c} Homines Romani praeterea ignoti, nisi Fl. Arrianus nobilis est scriptor huius nominis, cos. suff. sub Hadriano c. a. 123—130 (cf. Prosop. I. Rom II p. 64 n. 154), a. 114—116 sine dubio iam senator [natus c. a. 90—95, moritur post a. 170/71, Christ Lit. gesch. 1913, II 583]. Eum pleno nomine dictum fuisse Q. Eppium Flavianum Arrianum fortasse ex hac inscriptione colligi potest; nam Q. Eppium cognomine carere mirum esset. Dessau. 4 Cf. tit. *F*₁ et latine *E*₁.

Titt. *C. D.* — Ad textum *C* cf. not. 11. 5 Cum termini 25—28 infra enumerati ad solos Amphissenses spectare videantur, terminos Myanensium (20 vel 21—24) in fine deperdito tit. *C* et *D* recensitos fuisse suspicor; cf. n. 826 *E* col. III term. 20 sq. et ibid. not. 35. 6 Hoc decretum servatum est in tit. 826 *E*. 7 Cf. supra p. 140, 2) et n. 826⁴⁵. Cave cogites de ignoto quodam decreto hieromnemonum, quod ad a. 190 esset

8 *incisa est, placet secundum eam dete[r]minationem: × 25 a Tri-*
n[apea]⁸ quae e[st] petra imminens super vallem quam Charadron
vocant in qua [est] | 26 fons [En]ba[teia, usque ad f]ontem, quod
ad Delphos spectat, finium Delphorum esse. Ab eo font[is] cum |
0 *determinatio 27 ad Astraba[nta] fines oportere dirigi demonstrat,*
placet ad eum ter[minus]um | qui in rupe⁹ quae Astrabas] a[ppel-
la]tur non procul a mari mihi(n) ostensus est, in qu[o] tripus |
in sculptus est qui proprius sa]crae Delphor[um] regionis videtur
3 *fin[is] esse, quod ad | Delphos spectat, finium Delphorum esse. Eo*
termino 28 fin[i]ens demonstrat [determinatio] | --

Tit. D.

Π πρ. ι'. καλ. Ὀκτωβρ. × ἐν Ἑλατεῖα. × περὶ τῆς ἀμφοιβητήσε[ως] τῆς
Δελφῶν πρὸς Ἄμ[φισσεῖς καὶ Μυανεῖς] 5 περὶ τῶν ὁρων, περὶ ἧς
ὁ Μέγιστος Αὐτοκράτωρ¹ ἐκέλευσέν | με χρεῖναι, πλεονάκις ἐκατέρων
διακούσας καί | ἐπὶ τῶν τόπων γενόμενος [καί] | καταμαθὼν ἕκαστα
5 ἐπὶ τῆς αὐτοψίας κατὰ τὴν ἀ[μφοτέρων] ὑφ' ἡγήσειν, [π]ροσέτι δὲ ἐν-
τυχὼν τοῖς εἰς ἀπόδειξιν ὑπ' αὐτῶν προ[φασμοῖ]νοις, ἃ ἐπέγν[ων]
ταύτῃ τῇ ἀποφάσει περιέλαβον. × ἐπεὶ τὴν ὑπὸ τῶν ἱερομνημόνων
γενομένην κρίσιν 6 | [χ]ατὰ τὴν Μανίου Ἀχειλίου⁷ καὶ τῆς συνκλή-
του γνώμην, ἣν καὶ ὁ Μέγιστος Αὐ[τοκράτωρ]¹ πασῶν μάλιστα κυρίαν
ἐτήρησεν, συνωμολογήθη ταύτην εἶναι τὴν | [ἐν] τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλ-
λω[ν]ος τοῦ ἐν Δελφοῖς ἐξ ἐδ[ω]νύμου εἰσιόντων] ἐνκε[χ]α[ρα]γ[μ]μένην,
ἀρέσκει κατὰ τὸν ὑπὸ τῶν ἱερομνημόνων 6 ἀφορισμὸν γενόμενον·
× 25 ἀπὸ | [Τριναπέας 8] ὁρου, ἥτις ἐ[στίν] π[ε]τέρα ἐξ[έ]χουσα ὑπὲρ κοι-
λ[άδος] ἣν Χάραδρον καλοῦσιν, ὑφ' ἣν ἐ[στίν] | 26 [κρήνη] Ἑμβ[ά]τεια
κατ' ἐδ[θ]ύ, μέχρι τῆς προειρημένης κρήνης τὸ πρὸς Δελφούς μέ[ρος]
13 Δελφῶν εἶναι. × ἀπὸ τῆς κρήνης τῆς | Ἑμβ[ά]τειας, ἐπειδὴ ὁ α[δ]θ-
τὸς ἀφορισμὸς ση[μα]ίνει | 27 κατ' Ἀσ[τράβαν]τα 8 δεύτερον ὄρον
εἶναι, ἀρέσκει μέχρι τοῦ ὁρου τοῦ ἐν τῇ Ἀσ[τράβαντι] δεικν[υ]μένου,
15 ο[ὗ] πόρρω θαλάσσης, ἐν ᾧ τρί[που]ς ἐνκεκλόα[π]ται, [δ] δ[ο]κεῖ ἴδιον
εἶναι τῆς ἱερᾶς τῶν | Δελφῶν χώρας ὅριον, ἅπαντα τὰ εὐώνυμα ὡς
ἐπὶ θάλασσαν εἶναι Δελφῶν | [- c. 261 - ἐκεῖ]νου τ[οῦ] ὁρου δὲ ἐπεδε[ι]χ[θ]ῃ
μοι κατὰ . . . | - c. 501 -, ἐφ[ανέ]το | -- | -- |
20 -- ὁρία ἀγωγὴν τὴν ἐν -- | -- ἐξ[έ]ταξαν 9^a οὕτως Ἀ[μφισσεῖς] (?) -- | --
ἀπὸ θαλάσσης κατὰ τὸ βραχ[ύ] - vel ὕτατον -- | -- τοὺς ὁρους ἀπέχειν
καί -- | -- 28 τῆς ἀλέας 10, καθ' ἃ τελευτᾷ ὁ τῶν ἱερομνημόνων
25 ἀφορισμός | -- τῶν ὁρων καὶ τῆς θαλάσσης -- | -- ἀναμφισ[β]ήτητον -- |

referendum; nam Avidius Nigrinus tantummodo alludit ad verba ipsius
decreti n. 826 col. III³⁸, ἣν Μάνιος Ἀχίλιος τῷ θεῷ δέδωκε. 8 De terminis
25—28 cf. n. 826 nott. 46—48. 9 Etiam supplementa [monticulo] vel
[colle] in censum veniunt. 9^a Cf. not. 17. 10 I.e. salinae, cf. n. 826⁴³.

E. F. Decreta Eleusine facta latine (*E*) et graece (*F*) de finibus contra Anticyrenses. Tit. latinum *E* edd. Cyriacus Epigr. p. XXVIII n. 197, Dodwell Itiner. II p. 510, cf. I p. 174 (Boeckh CIG n. 1711 B, LeBas n. 853 B), Wescher Monum. bil. 7 (Mommsen CIL III 1, n. 567); contulit Joh. Schmidt Herm. XV 1880, 276 (CIL I suppl. n. 7303). Imaginem reliquiarum addit Colin Bull. Hell. XXVII 1903 tab. II. Exscripsi a. 1887 (v. supra). — Tituli graeci *F* fragmentum Inv. 2183 (initia vs. 4—10) reperi a. 1887; cf. sched. IG VIII n. 228 (et lemma 225^a—229) et Nikitsky Delph. Ep. Stud. tab. V fig. XXVII; totius lapidis imaginem ed. Colin l. l. tab. III, quam supplēvi.

Litterae uncis crassis [] inclusae iam ante Cyriacum evanuerant; uncis ordinariis [] notatae, ab illo aliisque lectae, nunc deletae sunt.

Col. IV *E*.

[*C. Avidio Nigrino leg. Aug. pro pr.*]¹

[*Decret*]^{a11} ex [tabellis recit]ata⁴, [VI] idu[s] Octobr. Eleusi]ne. Cum Optimus Princeps¹ sen[tentia][m] | [hieromne]mo[num]⁶, qua consēcra]ta<m>(s) regiones Apolloni Pythio ex auctoritate M[an]i Acili⁷ et s[enatus] | [determ]inav[erunt], se[quend]am esse praescrips[is]set,
⁵ qua]e etiam Delphis in latere aed[is] insculpta | est, nequ]e ve[niret in dubium] in[ter Ant]icyrenses^{11a} quoque et Delphos, quib[us] iude]x datus] [sum] | ab Optimo Principe, [ea sententia sta]ri oportere, necessaria fuit diligentior explora[tio tam ve]lusta<i>e rei, t[an]to magis, quod et p[osse]ssio qu[ib]usdam locis variaverat
⁸ et vocabula regio[num], qu]ae hieromnemonum determinatione⁶ continebantur, vix iam nota propter temporis spatium] | utraque pars ad utilitatem suam transferebat. Cum itaque et in re prae-
¹⁰ senti saepius fuerim [et] | quid [aut ex noti]tia [hom]in[um] aut ex instrumentis quae exstabant colligi potera<n>t pluribus diebus] [excus]ser[im], quae maxime visa sunt cum hieromnemonum iudicio congruere hac sententia comprehend[i]; | etiamsi utro-
¹³ rumque [spei al]iquid apscisum est, poter[et] ta]men videri utrisque consultum quod [in] | [p]osterum [ben]eficio Op[tim]i P[ri]ncipis certa possessio [eis] e[st] sine lite continget. 1 Opoentam¹² in mari qu[od] | Anticyram [ve]rgit, quam primam in determinatione hiero-
¹⁵ mnemones nominaverun[t], | eam esse constitit, quae nunc ab aliis Opus ab [aliis] Opoen]ta dicitur pro[mu]nturium, qu[od] | est a Cirra Anticyram [nav]igantibus citr[a Nolo][chum]¹³ haud procul a Sa[l]inis¹⁴. 2 Ab eo recto [ri]gore ad monticul[um] [os duo, quos app]ellatos acra C[olop]hia esse¹⁵ in sen]tentia hiero-
¹⁸ mn[e]monum etiam ex eo [appare]t, quod naturales [in ut]roque] monticulo lapides ex[stant], | quorum in al[tero] graec[a] inscriptio quae [sign]ificat Delphi]cum terminum [hunc esse] |
²⁰ adhuc mane[t, cui vetustas fide]m faciat; i[n altero] [vero ea]mdem inscriptionem [fuisse] patet; quae quamvis sit erasa fines o[b]-

ser[vari mani]festum, ad[s]cendent[ibus a mari] ita ut[] [dextra Anticyrens]ium, laeva sacra(e) regionis Delphorum sint. 3 Ab iis[] [recto] rigore ad rupem quae Doli[] [chonos] vocatur et indub[] [itatus inter Delphos] [ef] [] [Anticyrenses limes est - c. 81 - t perinde] Delpho[rum region] [em] | - c. 371 - te[rras?] - c. 161 -

Tit. F.

[χρίσεις ἐκ διπτύχων μεταιληγμέναι⁴. πρ. ζ' εἰδῶν Ὀκτωβρ. ἐν Ἐλευσίνι. ἐπεὶ ἐκελευσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρίστου Αὐτοκράτορος¹ τὴν τῶν ἱερο[μνημόνων] κρίσιν⁶, ἣ τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ τὴν ἱερὰν χώραν ἐκ τῆς Μ[ανίου] Ἀχειλίου⁷ γνῶμης καὶ ἐκ δόγματος | [συγκλήτου ἀνέθεσαν (vel ὤρισαν), -- ἣ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Δελφοῖς ἐγκεχαράγ- [μένη ἐστὶ --] καὶ τούτου ἐν τ[-- Δε]λφῶ[ν. .]ιο[. ἀλ]λῆλ[ων - 71 -]σει, οἷς κριτῆς ἐδόθη(ν) ὑπὸ τοῦ Μεγίστου | [Αὐτοκράτορος¹ -- ἐ]κατέρων ὁμολογούντων, ἀναγκαῖον ἐγένετο, ἐπιμέλειαν οὕτως παλαίου πράγ- ματος ποιήσασθαι τὴν | -- ἄλλον ὅτι καὶ τὰ τ[- c. 131 - περὶ τ]ινων μερῶν ἀμφιβολίαν εἰ.ε ὀνομασίαι τῶν τόπων, αἱ ἐν τῷ τῶν [ἐρομνημόνων ἀφ]ορισμῷ⁶ διὰ τὸ τοῦ [χρόνου]¹⁶ μῆ[χος οὐ]χέτι ὁμοίως γεινωσόμεναι [παρεῖ]χον ἀφορμὴν ἑκατέρους τοῦ μεταφέ[ρειν εἰς τὸ λυσιτε]λοῦν αὐτοῖς. ἅτ[ε ο]ὖν καὶ ἐπ[ὶ τῆς] αὐτοψίας τῶν τό- πων πλεονάκεις [γενέ]μενος καὶ ἡ ἐκ τῆς τῶν ἐγχωρίων γνῶ[μης περὶ τῶν προφε]ρομένων ἀπόδειξις ἐν πλείουσιν ἡμέραις ἐξετάξαντί¹⁷ μοι μάλιστα ἐ[δοξε] τῇ τῶν ἱερομνημόνων συμφωνεῖν | [κρίσει, ἣν ταύτῃ τῇ ἀποφά]σσει περιέλαβον· [εἰ] καὶ τι [δ]έξει τῆς ἑκατέρων ἐλπίδος ἀφ' ἧ[τ]θαι - 61 -]αεκε ε ἀμφοτέροις περ[ὶ --] ἂν αὐτοῖς εἰς τοῦτον ὧν ἔχουσι τὴν κτῆσ[ιν ἀναμφισβ]ήτητον παρέσ[χον vel -ε. | 1] Ὀπέντα¹² ἐν θαλάσῃ ἢ πρὸς Ἀντίκυραν ἐστίν], ἣν πρώτην ἐν τῷ περιορισμῷ τῆς ἱερᾶς χώρας οἱ ἱερομνήμονες ὠνύμασαν, | τὸ αὐτὸ εἶναι ἄκρον ὠμολογήθη, δ νῦν ὑπὸ μὲν τινων Ὀπέντα, ὑπὸ δέ τινων Ὀποῦς π[ροσνομά]ζεται καὶ τοῖς ἀπὸ Κίβρας | εἰς Ἀντίκυραν πλεύσιν ἐστίν ἐπὶ τῇδε Ναυλόχου¹³, οὐ πολὺ ἀπορχείμενον τῶν χωρίων α καλεῖται Σα[λμοῦσαι]¹⁴. 2 ἐξ Ὀποέντας καθ' | ὁρθὸν εἰς δύο ὄρη (vel βουνούς), α ἐν τῇ τῶν ἱερομνημόνων κρίσει | κεκλησθαι Ἄκρα Κολώφια καὶ ἐκ τούτ[ω]ν γινώσκειται, ὅτι πε[τρῶ]δες ἐν ἀμφοτέροις ὄρεσι λίθοι εἰσίν, ἐν ὧν τῇ ἐτέρᾳ | ἔτι καὶ νῦν ἐπιγραφὴ μένει | διὰ τὴν ἀρχαιότητα πιστωτέα, | ἣ σημαίνει αὐτὸν ὄρον Δελφῶν εἶναι, ἐν δὲ τῇ ἐτέρᾳ | αὐτὸ τοῦτο ἐπεγέγραπ[το] καίτοι νῦν ἐκκεκολλημένον ἦν, | ὥστε τῷ ἐπαναβάντι τὰ δεξιὰ τῶν Ἀντικυρέων, τὰ δὲ εὐώνυμα τῆς [ε]ρᾶς χώρας τῶν Δ[ελφῶν εἶναι. --]

Titt. E. F. — 11 Textus quidam latinus simillimus titulis A, C, E, eiusdem fere aetatis, aequae determinationem finium continens, Lamiae servatus

est IG IX 2 p. 19 = CIL III 586. 12306 (Dessau I. sel. 5947^a). Cuius initium: *Q. Gellio Sentio Augurino procos.* [sc. Macedoniae, Dessau], *decreta | ex tabellis recitata Kalendis Martis.* × *Cum optimus maximusque | princeps Traianus Hadrianus Aug. scripserit mihi, uti adhibitis menso|ribus de controversiis finium inter Lamienenses et Hypataeos cognita causa | terminarem egoque in rem praesentem saepius et continuis diebus | fuerim cognoverimque praesentibus utriusque civitatis defensoribus |.* × *placet initium | finium esse ab eo loco in quo Siden fuisse comperi* etc. 11^a Anticyrensiu terminum 1—4 (vel 5) enumerantur n. 826 E III₂₁, cf. ibid. not. 35. 12 In situ Opoëntae perquirendo vv. dd. auctore Weschero erraverunt; nequam enim sita est in medio litore meridionali paeninsulae, *Xero-Ioannis* dictae (cf. *carte de la Grèce*), sed manifesto in litore eius orientali, quia supra legimus, *in mari quod Anticyram vergit*, i.e. in ipso sinu Anticyrensi (*Baie d'Aspra Spitia*). Cf. n. 826 E col. III₂₁: ἀπὸ θαλάσσης, ἣ πρὸς Ἀντικυράν ἐστι, ὅριον Ὀποέντα πρῶτον. Nam cum de situ Naulochi et Salmusorum nunc constet (nott. 13 et 14), totam illam paeninsulam permagnam cum monte cognomini (Xero-Ioannis) Delphorum terrae addi debere apparet. Opoëntam ergo promunturium illud intellegendum esse persuasum habeo, quo introitus in portum, *Sidéri* dictum ab occidente coartatur, cf. not. 13.

13 Nomen praeclare restituit Mo. ex Plinii loco (h. n. IV 3, 8), de maritimis Phocidis: *cum Bulensibus Anticyra, Naulochum, Pyrra* (lege *Cyrra* = *Cirra*), *Amphisa immunis*; nam, ordo geographicus dubitare non sinit, quin Naulochum fuerit inter Cirram et Anticyram media, i.e. eo ipso loco quo *Nolo*... situm fuerit necesse est. Quod nomen — cf. *ναύλοχος* *Ankerplatz* — cum etiam alibi occurrat, velut I. Priene p. XI et n. 1 a₂, Naulochum ad parvum portum, *Sidéri* situm esse censeo (cf. *carte de la Grèce*), in litore occidentali paeninsulae et montis *Kephali*, exadversus promunturium Opoëntam. Atque hoc ipso loco moenia exstant, falso ad urbem Medeaona a vv. dd. relata, quae tamen auctore Lollingio, *keiner selbständigen Stadt angehört haben können* (cf. Kiepert F. Orb. A. textum ad n. XIV). Quae moenia Naulochi fuisse nunc comprobatur situ Salmusorum not. 14.

14 Locum diu frustra temptatum emendavi: cf. tit. F col. V₁₄: [ὁ πολὺ ἀπο]καίμενον τῶν χωρίων Σα... Quod verbum idem est atque supra (IV₁₆) ..ASAMVSIS; sed cum inter A et M in lapide littera una interierit (sic etiam Co. in tab. II), manifesto haec loca ad mare sita similiter appellata erant atque urbs Boeotiae Σάλμος (= *Salxa*) vel Caramaniae Σαλμοῦς (Diod. XVII 106, 4). Latet igitur nomen Σα[λ]μοῦσα vel -σαι. [Fortasse Σαλμοῦς(ς)αι ut Ἀργινοῦσαι al., Hi.]. Quod postquam restitui, in eadem regione delineatas repperi, *Sources salées* (cf. *carte de la Gr.*), haud procul a litore, occidentem versus a portu, *Sidéri* (sc. Naulochum) et a promunturio illo (Opoënta), quod introitus portus coangustavit (not. 12). 15 Supplevi, cf. tit. F col. V₁₅. 16 Fragm. nostrum (Inv. 2186) paulo arctius ad dextrum, sc. ad fr. 3917, admoveri debet quam fecit Co. in tab. III; nam supplementa admodum certa v. 7 [χρόνου], v. 8 ἀτ[ε ο]ῦν, v. 9 ἀπόδειξις ἐν, v. 10 [εἰ] tribus litteris breviora sunt quam lacunae apud Co. indicant.

17 ΕΞΕΤΑΖΑΝΤΙ in lapide et ectypo;

Co. perperam ΕΣΕΤΑΞ. Est dorica forma verbi ἐξετάζω, quam restitui etiam in tit. D col. III₂₁.

G. Epistula Avidii Nigrini. Imaginem tituli ed. Colin l.l. tab. III. Supplevi.

VI Ἀουίδιος Νιγρί[νος, πρεσβ.] Σεβ., ἀντιστράτηγος, [Δελφῶν] 18 | ἄρχουσι,
5 βο[ουλῇ, δῆμῳ χαίρειν. --] | τῆς ἀντιγραφ[ῆς --] | ὁπέταξα -- | τῆς --

18 Suppl. Hi., cum nos de [τοῖς] | ἄρχουσι Βο[ιωτῶν (?) χαίρειν] cogitasset, quibus Nigrinus exempla decretorum asservanda tradidisset. Atqui verba ἄρχουσι, βουλῇ, δῆμῳ de Delphis usurpata nusquam occurrunt, etsi formula ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δῆμῳ primum Delphis a. 125 p. Chr., n. 836₁₂ legatur.

Δ 828. Apollonii (Tyanensis?) statua Delphica, c.a. 100. In basi calcaria, cippi figura, antea in alium usum conversa. Obiter ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 716. Exscripsi. [Pw]

Ἀπολλώνιον | τὸν σοφιστὴν | οἱ μαθηταί.

V. 2 apud Hom. deest. Quem si v. d. cognoverit, vix de hac statua suspicatus sit: *nous avons peut-être un monument du passage d'Apollonius de Tyane à Delphes*. Nam Tyanensis, philosophus Platonicus, non, sophista, esse voluit, cf. Miller R-E II 147₆₇. Cum etiam litteratura tempora paulo recentiora redolere videatur(?), in censum potius veniunt sophistae Apollonii Naucratis vel Atheniensis (fin. saec. II), de quibus cf. W. Schmid, R-E II 144, n. 87/8. At certe discipuli, qui hic nomen magistri nominibus patris et patriae distinguere dedignabantur, nullum dubitationi locum relinqui persuasum habuerunt.

829 A et ΔB. Hadriani statuae ab Amphictyonibus (A) et Delphis (B) erectae, a. 117—120. [Pw]

A. Statua Amphictyonica per Plutarchum dedicata. Basis calcaria prope templum. Ed. * CIG 1713 (Syll.² 379). Cf. Pomtow Jahrbb. Phil. 1889, 551 et Beitr. Top. Delph. 77².

5 Αὐτοκράτορα Καίσαρα, | θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθι|κοῦ υἱόν, θεοῦ Νέρβα |
10 υἱών, Τραϊανόν Ἀδριανόν Σεβαστόν¹ τὸ κοινόν τῶν Ἀμφικτυλόνων,
ἐπιμελητέον|τος² ἀπὸ Δελφῶν³ Μεσ|τρίου Πλουτάρχου⁴ | τοῦ ἱερέως.

1, Sub ipsa initia imperii hanc statuam erectam existimat Dttb. (117 aut 118), cum propter Plutarchi aetatem (not. 3) tum quia nullae hic sunt beneficiorum praedicationes, nullae extraordinariae laudes, quales in titulo eiusdem imperatoris Graecorum amantissimi item Delphis eruto n. 835 A leguntur. Cui opinioni favet quod a. 120 Euseb. chron. a. Abrah. 2135 [Hieronym. a. 119] tradit: Πλούταρχος Χαίρωνεύς φιλόσοφος ἐπιτροπεύειν Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος κατεστάθη γηραίος. Anno igitur 119/20 ἐπίτροπος Ἀχαΐας factus Plutarchus animo grato statuae ab Amphictyonibus dedicandae ope-

ΔΒ. Statua ab urbe Delphorum posita. Basis calcaria ante periboli introitum (in ἀγορᾷ Romana de qua cf. Pomtow. Delphica III p. 5), cui postea statua Constantini II imposita est (in latere sinistro exstat tit 903 C). Verba tria πόλις τῶν Δελφῶν ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 724; cf. Keramopullos ibid. XXXV 1911, 496. Exscripti.

Ἀὐτοκράτορα Καίσαρα, θε|οῦ Τραϊανοῦ Δακικοῦ Παρ|θικοῦ υἱόν, θεοῦ
5 Νέρβα | υἱωνόν, Τραϊανόν Ἀδρια|νόν Σεβαστὸν ἃ πόλις | τῶν Δελφῶν 5.

ram navasse videtur. Cf. etiam not. 5. 2 De epimeletis Amphictyonum cf. n. 791⁴, 813 nott. 6 et 11, 823². 825³. Cura huius statuae ponendae ab Amphictyonibus sacerdoti Delpho mandatur, quia is semper illic commoratur.

3 ,Miseris hominem nobilissimum Chaeronensem hic inter Delphos recenseri et eo sacerdotio fungi, quod nemini nisi illius urbis civi patebat. At quod per omnes aetates in Graecia valuit, ut qui alicuius reipublicae civitatem nancisceretur propterea non amitteret quam habebat, id cum antiquioribus saeculis sane nullam nisi honoris vim habuisset, principatus Romani temporibus haud raro eo pertinuit, ut promiscue in compluribus civitatibus summis honoribus et sacerdotiis fungeretur idem homo; sic M. Ulpium Gratum archonta, M. Ulpium Sopatrum epimeletam invenimus et Anticyrae (IG IX 1, n. 6_{12.15}. 8₁) et Tithronii (224_{8.9}), M. Ulpius Danasippus Anticyrae et Amphicliae summum magistratum gessit (ibid. 8₅, 218₂), Flavia Lanica Chaeronensis, quod exemplum proxime accedit ad huius Plutarchei similitudinem, et in patria et in Phocide nobilissimis sacerdotiis functa est (IG VII 3426. IX 1, n. 147).

4 Hic quin notissimus rerum scriptor sit, dubium non esse iure meritoque existimat Pw. Etenim ipse se Apollinis Pythii sacerdotem Delphis per multos annos fuisse fatetur (An seni sit ger. resp. 17 p. 792 F: καὶ μὴν οἰσθᾷ με τῷ Πυθίῳ λειτουργοῦντα πολλὰς Πυθιάδας· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις· ἱκανὰ σοι, ὦ Πλούταρχε, τέθυται καὶ πεπόμενται καὶ κεχόρευται, νῦν δὲ ὥρα πρεσβύτερον ὄντα τὸν στέφανον ἀποθέσθαι καὶ τὸ χρηστήριον ἀπολιπεῖν διὰ τὸ γῆρας'). Dttb. Cf. Delph. Chron. R-E IV 2671. ,Nomen gentile Μέστριος; confirmat hanc sententiam, siquidem Mestrius Florus consularis amicissimus fuit Plutarcho, a quo nomen eum cum civitate donaretur accepisse eo certius est, quia Mestrii inter Plutarchi posteros occurrunt (n. 844). Neque temporum rationes quicquam habent difficultatis; nam sive Plutarchus fere a. 45 natus erat, ut Pw. admodum probabiliter statuit, sive etiam aliquot annis maior, utique nondum octogenarius fuit cum hic titulus incideretur (not. 1). Atqui usque ad senectutem se in sacerdotio permansisse ac ne tum quidem se eo abdicare in animo habuisse ipse testatur. Dttb. De Plutarcho cf. n. 843 sq.

5 Titulus praecedenti (A) simillimus haud dubie ad eundem annum pertinet (cf. not. 1), sc. ad initia imperii Hadriani. Accedit quod Delphicae honores imperatorum novorum quam maxime properabant, — cf. n. 801 A¹. 808³, 809¹ necnon 791¹ —, et quod Hadrianus iam a. 118 complures epistolas benignas ad Delphos dederat, de quibus cf. Bourguet De reb. Delph. 72 sqq. Itaque fallitur Keramopullos qui omnes statuas Delphicas

(quattuor) eidem anno adscribere vult; veri enim dissimillimum est, bis binas statuas eodem tempore ab Amphictyonibus (n. 829 A, 835 B) et Delphis (n. 829 B, 835 B) esse decretas.

Δ830. Decretum demiurgorum Delphicorum archonte Hadriano (τὸ α'), a. 118—120. In pila altissima Eumenis ab Amphictyonibus erecta, n. 630. Ed. Bourguet De reb. Delph. 43, qui lapidem falso ad antam templi rettulit p. 23 not. 5. [Pw]

θεός. τόχα ἀγαθὰ. | μητὶ Ποιτροπίῳ γ', ἐν ἐννόμῳ | δαμιοιργίῳ, ἔδοξεν
 5 τοῖς | δαμιοιργοῖς 1· Γ. Ἰουλίῳ Πούδεν|τι φρουμενταρίῳ 2 λεγιώνης 3
 πρώ|της Ἰταλικῆς στρατιώτῃ ἐπὶ τῶν | ἔργων 4 ὄντι τῶν κατασκευασ-
 10 μῶ[ν]ων ὑπὸ τοῦ κυρίου Καίσαρος Τρα|[ιαν]οῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ,
 καλῶς | [καί] αἰδημόνως 5 ἐπιδημοῦντι, δο[ῦ]ναι πολιτεῖαν. | [ἀ]ρχοντος
 Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τρα|ιανοῦ Ἀδριανοῦ 6 Σεβαστοῦ.

1 De demiurgis fusius exposuit B.; cf. etiam alterum eorundem decretum n. 901. 2 Iamdudum constat inter imperatores praesertim Hadrianum in provinciis omnia *per frumentarios explorasse*, B. 3 λεγιών[ος] corr. B. 4 Recte interpretatur B., hic aedificia novi Pylaeae suburbii designari, quibus exaedificandis Hadrianum operam dedisse e Plutarchi verbis de Pyth. or. 29 conclusi Beitr. Top. Delph. 75: . . καὶ τοῖς Δελφοῖς ἡ Πυλαία συνήβη . . , διὰ τὰς ἐντεῦθεν εὐπορίας σχῆμα λαμβάνουσα καὶ μορφήν καὶ κόσμον ἱερῶν καὶ συνεδρίων καὶ ὑδάτων, οἷον ἐν χυλίοις ἔτσι τοῖς πρότερον οὐκ ἔλαβεν. καίτοι φύλῳ μὲν ἑμαυτὸν . . (vide n. 825 B not. 2), φύλῳ δὲ τὸν καθηγεμόνα ταύτης τῆς πολιτείας (not. 6) γενόμενον ἡμῖν καὶ τὰ πλείστα τούτων ἐκφροντίζοντα καὶ παρασκευάζοντα. Quod confirmatur epistula Delphorum ap. Bourg. Ll. 85_π, in qua a. 125 Hadrianum appellant . . καὶ ὁρθῶς τὴν πόλιν. 5 Ioco satis elaborato vox in hoc genere decretorum admodum inusitata αἰδημόνως *Pudenti* adhibita est, B. 6 Quid

in verbis Plutarchi modo citatis sibi velit ille καθηγεμὼν ταύτης τῆς πολιτείας γενόμενος ἡμῖν, nunc demum assequor: manifestum idem valet atque ὁ ἀρχὸν ταύτης τῆς πόλεως, sc. Hadrianus ipse intellegendus, cuius de magistratu hic tit. nos edocuit. Annum huius archontis Homolle (Bull. Hell. XX 1896, 723) et Colin (Fouill. III 2, n. 102 p. 112) eundem sumpserunt, quo imperator primum Delphos visitavit, sc. a. 125, — sed qui reputaverit Titum statim post initum imperium a. 79 archonta esse factum (n. 817³), item Domitianum a. 85/90 Athenis necnon Ael. Hadrianum iam a. 112/3 hoc munere Athenis esse functum, quamquam nullus ex his tum eas urbes adierat, magna cum probabilitate initia imperii praeferet, sc. a. 118—120. Sic etiam aliis de causis B. (l.l. 32), nempe quia imperator — ut testatur maior epistularum eius pars — tum Delphicis rebus multum operae navavit. Quod cadit etiam in alterum Hadriani magistratum n. 836, quem iudem vv. dd. ad alterum iter Delphicum (sc. a. 129) detrudere student, cum B. et nos unum annum 125 in censum venire contendamus; quo FL

Aristotimus Delphus statuam imperatoris ab Amphictyonibus et Delphis decretam dedicavit (n. 835 B) et paucis mensibus post legatus Hadrianum in villa Tiburtina adiit; cf. n. 835⁵.

831. Hadriani ad Pergamenos epistula, a. 117. Pergami prope Traianeum. Edd. Fraenkel *Inscr. Perg.* 274 (Syll.² 384; Lafoscade *De epist.* 10, 17; *IG Rom.* IV 349). Cf. Weber *Hadrian* 59. [H²]

ἀγαθῇ τύχῃ. | Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ | Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱός, |
 5 θεοῦ Νεροῦς υἱωνός, | Τραϊανὸς Ἀδριανὸς Σεβαστός, | δημαρχικῆς ἐξου-
 σίας¹, | συνδῶναι τῶν ἐν Περγάμῳ | νέων² χαίρειν· | ἐπιγνούς ἔκ τε
 10 τῶν γραμμάτων καὶ διὰ τοῦ πρεσβύτου Κλαυδίου Κύρου τὴν
 χαρὰν ὅσης ἐφ' ἡμῶν³ ὡμολογεῖτε μετεπιληφέναι ἡγούμεν | σημεῖα
 15 ἀγαθῶν ἀνδρῶν | τὰ τοιαῦτα εἶναι. | εὐτυχεῖτε. | πρὸ | γ' ἰδῶν
 20 Νοεμβρίου | ἀπὸ Ἰουλίου πύλεως⁴. | Κλαύδιος Κῦρος ἀπέδωκα |
 τοῖς περὶ Οὐλπίον⁵ Ἀσκληπιάδην γραμματεῦσι τῶν νέων. | ἐπὶ γραμμα-
 25 τῶν⁶ Μ. Οὐλπίου | Ἀσκληπιάδου Λουπιανοῦ, | Φλαυίου Σεκούδου, |
 Ἄλυσ τοῦ Ἄλυσ Κελεριανοῦ⁷.

Versus 17—20 in sinistro margine inter v. 16 et 21 additi sunt minoribus litteris et obliqua positura. 1 Primam tribuniciam potestatem intellegendam esse veri simile ac paene certum est, quia iterationis numerus, ut in nummis constanter, in inscriptionibus honorariis haud raro omittitur, ita in ipsius Hadriani epistulis praeterea ubique additus invenitur. Dürr *Reisen des K. Hadrian* 17. Datae igitur sunt hae litterae a. d. III id. Nov. 117. 2 Eiusmodi collegia adolescentium, quibus respondebant γερουσίαι civium aetate provectorum, in Asiae potissimum civitatibus Graecis occurrunt. Quibus annorum terminis haec aetas contineatur, non constat, etsi maiores fuisse natu νέους quam ἐφήβους ex titulo n. 959 collegeris, ubi παῖδες, ἔφηβοι, νέοι hoc ordine se excipiunt. Cf. Poland *Vereinswesen* 93. 3 I.e. de principatu ad nos delato. Nam cum Hadrianus a. d. III id. Aug. a. 117 Antiochia ad Orontem imperium obtinuerit, tribus mensibus post (not. 1) eum ex itinere ad litteras gratulatorias adolescentium Pergamenorum respondere non improbabile est. 4 Iuliopolis antea Γορδίου κώμη ad viam qua Nicomedia Ancyram itur. Weber. Hadrianus in itinere ex Syria ad Danuvium ad incursiones Roxolanorum arcendas suscepto eo pervenerat. 5 Idem, qui infra primo loco inter scribas recensetur. 6 Haec indicant quo magistratu epistula lapidi incisa sit. 7 Cognomen Halyis, non quarti scribae nomen. Nam etiam I. Perg. 440₂₁, Traiano imperatore, tres sunt scribae.

832. Hadriani epistula ad Astypalaeenses, a. 118. Astypalaeae in pariete ecclesiae Παναγίας τοῦ Πέτρου. Ed. Legrand *Bull. Hell.* XV 1891, 630, 2 (Syll.² 385; *IG XII* 3, 176; Lafoscade *Epist. imp.* 11, 19). [H²]

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθι[οῦ] υἱός, θεοῦ Νερούα υἱωνός, Τραϊανός Ἀδριανός | Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς | ἐξουσίας, ὑπατος τὸ β' 1, Ἀστυपालαιέων | ἀρχουσι καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν· ἐντυχὼν ὑμῶν τῷ ψηφίσματι, ὅτι μὲν ἀπορεῖν φατε καὶ οὐ δύνασθαι τελεῖν τὸ ἐπαγγελτικὸν ἀργύριον² ἐμάνθανον· οὐ μὴν ὀπόσον τε τοῦτο οὐδὲ ἐκ πότε φέρειν αὐτὸ ἤρξασ[θε]...

Astypalaeensibus Traianum libertatem a Flaviis adeptam reddidisse epistula docet ab Hadriano a. 117 scripta IG XII 3, 175, a Domaszewskio ap. Weberum Hadr. 69 suppleta: [καὶ παρὰ τοῦ πρεσβευτοῦ ὑμῶν Πε[τρωνίου τοῦ Ἡράκω]ντος καὶ ἐκ τοῦ ψηφίσματος ὑμῶν ξυμθον] ὅπως ἤσθητε διαδεξάμεν[οι] ἐμοῦ τὴν πατρίωσαν ἀρχήν, ἐπαινέσας δ[ὲ] ὑμᾶς εἰ ἀληθ[ῶς] τὴν ἐλευθερίαν ὑμῶν ὁ πατήρ μου ἔδωκεν, αὐτὴν κατακυρώσας. 1 Alterum consulatum Hadrianus gessit a. 118, tertium proximo. Illius anni igitur haec est epistula; in tribunicia potestate numerus iterationem indicans neglegentia omissus. Nam altera item a calendis Ianuariis a. 118 initium capit, ut prima nullo modo cum secundo consulatu conveniat. 2 Donum est a libera republica sponte sua imperatori oblatum, plerumque *τέφρανος* sive *aurum coronarium* appellatum; cf. vitam Hadriani 6: *aurum coronarium Italiae remisit, in provinciis minuit*. Morem iam apud Ptolemaeos in Aegypto fuisse demonstravit Wilcken Ostraka I 295. Attulit v. Domaszewski ap. Weberum l. 69. 70.

833. Hadriani ad Ephesios epistula a. 120. Ephesi in theatro; nunc Londini. Edd. * Waddington Fastes prov. Asiat. 191, 125; Hicks I. Brit. Mus. III, CCCCLXXXVI (Syll.² 386; Lafoscade Epist. 13, 23). [Ἡ] [Αὐτοκράτωρ] Κα[ί]σαρ, θεοῦ Τραϊ(α)νοῦ Παρθικοῦ υἱός, [θεοῦ Νερούα υἱ]ωνός, Τραϊανός Ἀδριανός Σεβαστός, [ἀρχιερεὺς μ]έγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ δ' 1, [ὑπατος τ]ὸ γ' 2, Ἐφεσίων τῇ γερουσίαι⁵ χαίρειν· [Μέττιος] Μόδεστος³ ὁ κράτιστος εὖ ἐποίησεν τὰ δίκ[αια] ὑμῶν κατα[νεί]μας ἐν τῇ κρίσει· ἐπεὶ δὲ πολλοὺς ἐδηλ[ώ]σατε | σφ[ε]τερ[ί]ζεσθαι χρήματα ὑμέτερα, οὐσίας τῶν δεδανισ[μέ]νων | κ[α]τέχοντας, οὐ φάσκοντας δὲ κληρονομεῖν⁴, τοὺς [δὲ]⁵ | καὶ [αὐ]τοὺς χρεώσας

1 Ab a. d. IV idus Dec. 119 ad eundem diem 120. Haec igitur epistula sub finem m. Sept. 120 data est. 2 Cf. 837². 3 Cf. Prosop. imp. Rom. II 373, 404. Praetor fuit Domitiani principatu (Plin. epist. I 5, 5sq.), legatus Augusti p.p. provinciae Lyciae item Domitiano imperante etiam tum, ut quidem videtur (CIG 4279_{2,3}), consul sub Traiano anno incerto, proconsul Asiae aut extremis Traiani aut primis Hadriani annis. Neque enim multum temporis inter Mettii Modesti et Cornelii Prisci proconsulatus elapsus esse ex huius tituli argumento apparet. Wadd. p. 190.

4 Qui pecunias mutuas sumpserant a gerusia, eorum res familiaris cum illi solvendo non essent ad gerusiam pervenire debebat. At debitoribus

- 10 ὄντας, πέπομφα ὁμῶν τὸ ἀντ[ίγραφον] | τοῦ ψηφίσματος Κορνηλίῳ
Πρείσκει τῷ κρατίστῳ | ἀνθυπάτῳ, ἵνα εἴ τι τοιοῦτον εἴη ἐπιλέξ-
ται τινα, | ὃς κρινεῖ τε ἀμφισβητούμενα καὶ εἰσπράξει πάντα | ὅσα
ἂν ὀφείλῃται τῇ γερουσίᾳ. ὁ πρεσβεύων ἦν | Κασκέλλιος Π[ο]ντικός,
15 ὡς τὸ ἐφόδιον δοθήτω, εἴ γε μὴ | προῖκα ὑπέ[σχε]το πρεσβεύσειν.
εὐτοχεῖτε. πρ(ὸ) ε' κ(αλανδῶν) Ὀκτωβρίων. | [γραμματεῦντος Πο]πλίου
Ῥουτειλίου Βάσσου 6.

quibusdam mortuis alii homines bona quaedam eorum tenebant neque tamen se illorum heredes esse fatebantur; nam hoc si fecissent, ipsi se gerusiae debere confessi essent. 5 Post defunctos debitores ii qui ipsi pecuniam a gerusia mutuam acceperant commemorantur. 6 Idem scriba: Forsch. in Ephes. II 161, 38.

Δ834. Epistula Plotinae, coniugis Traiani imperatoris, ad Epicureos Athenienses scripta, a. 121 p. Chr. Athenis: pars superior et latus sinistrum v. 1—18 (a) prope horologium Andronici, v. 11—23 pars dextra (b) Piraei; nunc in museo nat. Ed. a Kumanudes Ἐφ. 1890, 141 (IL III Suppl. 12283; b * IG III 49; CIL III Suppl. 14203¹⁵). Duas partes inter se contiguas ed. Wilhelm Jahresh. II 1899, 270 addita versione germanica et imagine photographica; IG II² 1099. Imaginem praebet Kern Inscr. gr. tab. 44. Cf. Diels Arch. Gesch. Philos. IV 1891, 486. Mommsen Ges. Schr. II 50.

[Κί]

Πλωτεῖνα σεβαστὴ πᾶσι τοῖς φίλοις χαίρειν. [ἔ]χομεν οὐ τυχεῖν ἐσπεύ-
δομεν· συνεχώ|ρηται γάρ τῷ διαδόχῳ, ὃς ἂν μέλλῃ τῆς Ἐπικούρου
διαδοχῆς ἀφηγεῖσθαι τῆς οὔσης ἐν | Ἀθήναις, καὶ πᾶν τὸ πρὸς τὴν
διαδοχὴν ἀν[τ]ικον οἰκονόμημα¹ Ἑλληνικῇ διαθήκῃ δι[α]τάσσεσθαι καὶ
αἰρεῖσθαι εἴτε Ἑλλήνα εἴτε Ῥωμαῖον βούλοιο τὸν προστατήσοντα τῆς |
5 διαδοχῆς. καλῆς οὖν τῆς ἐξουσίας προσγ[ε]νημένης ἧς ἀξίαν χάριν
ὀφειλομεν εἰδέ|ναι τῷ ὡς ἀληθῶς εὐεργέτῃ καὶ πάσης π[α]ιδείας

Epistulae graecae antecedunt duae epistulae latinae. Altera est rogatio Plotinae lata ad Hadrianum imperatorem de successoribus sectae Epicuri graeco testamento atque iis ex peregrinis quoque substituendis, altera continet permissionem Hadriani de successoribus et ex Graecis et ex Romanis eligendis. Supra epistolam priorem latinam legitur [M. Annio Vero II. Cn. A]rrio Augure co[s.]. Hic fuit consul a. 121 p. Chr., Prosop. imp. Rom. I p. 140 nr. 897. Realenc. II 2312⁵⁸. Titulum suppl. inde a vs. 11. Wilh.

1 De substantivis in -μα terminantibus οἰκονόμημα, θρησκευμα, συναίσθημα, τήρημα, ἰδίωμα Wilh. monet ob verba tali modo formata Epicurum ipsum a Cleomede castigatum esse; Usener Epic. 89. De v. 19 τὸ τοῦ σεμνώματος τήρημα Wilh. provocat ad epist. Epicuri ad Herodotum scriptam 77 Usener p. 28 πᾶν τὸ σεμνῶμα τηρεῖν.

κοσμητῇ ὄντι καὶ κατὰ τοῦτο σε[βα]σμῷ|τάτωι αὐτοκράτορι, ἐμοὶ δὲ
 προσφιλεστάτω[ι] κατὰ πάντα καὶ ὡς διαφέροντι κυρίω· καὶ ὡς ἀ|γα-
 θῶι | τέκνωι, κατὰλληλον ὑπάρχει· ἕκαστον τῶν πεπιστευμένων τὴν χρί-
 σιν τῆς προστατείας τὸν ἀ|ριστον αἰεὶ ἐκ τῶν ὁμοδόξων περιᾶσθαι
 10 ἀντικαθιστάνειν εἰς τὸν ἑαυτοῦ τόπον καὶ πλεῖον | νέμειν τῇ τῶν δλων
 ὅψει ἢ τῇ ἰδίαι [πρ]ός τινας συνηθεῖ[αι]. ἐμοὶ μὲν οὖν ἤρωςκε μηδὲ
 [ἀγα]π[ᾶν τι]νας μᾶλλον τῶν διαφέρειν δοξάντων κατὰ τὴν δύναμιν
 τῶν λό[γ]ω[ν] 2 τῶν [ἡμ]ετέρων καὶ κατὰ | τὸ ἀκόλουθον ἐν τῇ κατὰ
 τὴν διάθεσ[ιν] τῶν [ἡθ]ῶν ὑπεροχῇ³. εἰ δ' ἄρα τοῦτο μὴ γένοιτο,
 οὐ παρὰ | τὴν ἰδίαν τοῦ πράγματος φύσιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἡμῶν αὐτῶν
 ἀσθένειαν ἢ διὰ τινὰ ἄλλην τυχεῖαν | ἐμπόδισιν, τό γε τὸν ὑπὲρ τοῦ
 15 κοινοῦ θρησκείματος βουλευόμενον καθήκειν οἶομαι [σ]το|χάζεσθαι τοῦ
 ἀρέσοντος [κοιν]ῇ πᾶσιν καὶ μὴ τοῦ ἰδ[ί]αι ἑαυτῶι. μὰ τὸν Δία δὲ οὐδὲ
 νομίζω | τὸν ἀντιλαβόμενον [τῆς] ὠφελίας τῆς ἐκ τῶν λόγων περιγεγε-
 νημένης αὐτῶι καὶ χά[ρι]ν ἔχ[οντα] τῶι τοιο[ύτωι] συ[ν]αισθήματι αὐτοῦ
 παρὰ τὸ ἐπιλογισμῶι χρῆσθαι τῶι μὴ ἑάσον[τι] αὐτὸν | παραξεν[ε]γεῖν
 τ]ὸ μέγεθος τῆς δωρεᾶς μὴ οὐχὶ οὕτως διατεθήσεσθαι ὥστε καὶ | -- τὸ
 20 τοῦ σεμνώματος τήρημα τοῦ τύπου ἐκείνου, ὃς περιέχει τὰ | -- καὶ
 τὴν γνῶμην δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς καθηγεμονίας⁴ τοῦ σωτῆρος⁵ ἡ⁶. | --
 πρῶτου? κυρίου καθεσταμένου τῆς σχολῆς ὄντων κατ' ἐκείνον [τὸν
 καιρὸν? . . | -- 'Επικ]οῦρω κατὰ τὰλλα ἰδιώματα οὐ κατὰ τὴν ὑπερ-
 οχλή[ν] -- | --] μένου ἐτέρων τε πλειόνων κ--

2 Cf. Alex. apud Athen. XIII 610 e τοὺς τὰς τῶν λόγων δυνάμεις παραδι-
 δόντας τοῖς νέοις ἐς κόρακας ἐρίψασιν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Wilh. 3 Cf. IG III 769
 διὰ τε τὴν ἐν τῇ ἐπιτηδεύματι ὑπεροχὴν καὶ τὴν περὶ τὰ ἡθῆ σεμνότητα. Wilh.

4 Haec vox alias non usurpata videtur pertinere ad scholae principatum.
 Wilh. 5 Epicurus respici videtur. Wilh.

835 A et ΔB. Hadriani statuæ Delphicae tertia et quarta,
 a Graecis (A) et per Aristotimum (B) positae, a. 125. [Pw]

A. Graeci Plataeas convenientes Hadrianum honorant. Basis
 marmorea, reperta inter templi peribolum et synedrium Amphictyonicum
 (cf. Pomtow Beitr. Top. Delph. 93, n. 49). Edd. Wescher-Foucart n. 468
 (Syll.² 383). Cf. Pomtow Jahrbh. Phil. 1889, 552.

Αὐτοκράτορι Ἀδριανῷ σωτῆρι 1, | ῥυσαμένῳ καὶ θρέψαντι τὴν | ἑαυτοῦ
 5 Ἑλλάδα, οἱ ἰς Πλαται|άς συνόντες Ἕλληνες 2 χαρι|στῆριον ἀνέσθηκαν.

1 Ad a. 125 rettuli l.l. (quod nunc comprobatur titulo B). ,Nam quae
 hic imperatoris erga Graecos merita praedicantur, ut sunt solitis prin-
 cipum laudibus etiam grandiora et uberiora, tum demum scripta existima-

Δ*B*. Statua ab Aristotimo sacerdote ex decreto Amphictyonom et Delphorum dedicata. Basis calcaria in fano Minervae Pronaeae ante medium templum Doricum τῶν ἐναγῶν. Ed. Keramopullos Bull. Hell. XXXV 1911, 492 et XXXVI 494. Frustulum infimum a. 1887 exscripterant Pomtow in sched. IG VIII 329 et Nikitsky Delph. epigr. Stud. tab. VIII, fig. LXXI.

- 5 [Ἀδοκράτορ]α Κᾱ[ι]σ]αρα θεο[ῦ | Τραϊανοῦ] Παρθικοῦ υἱόν, | [θε]ο[ῦ]
 Νέρβα υἱώνόν, Τρα[ιαν]όν Ἀδριανόν Σεβασ[το]ν, ἀρχιερέα μέγιστον,
 10 δη[μο]κρατικῆς ἐξουσίας τὸ < | ἔνατο[ν] 3, ὕπατον τὸ τρί<τον 4, ὁ ἱερε[ῖ]ς
 τοῦ Ποσειδῶν | Ἀπόλλωνος Τίτος Φλάβιος Ἀριστότειμος 5 δό<γματι
 Ἀμφι[κ]τυόνων 6 καὶ <Δελφῶν.

verim cum ille terram quam in deliciis habebat ipse adiisset; ex altera parte post annum 129 vix omisum esset cognomen Olympii. Dttb. De priore Hadriani itinere Graeco a. 125 cf. Dürr Reis. d. Kais. Hadr. 57 et 70. 2 Cf. Plut. Arist. 19: ταύτην τὴν μάχην ἐμαχέσαντο τῇ τετραδί τοῦ Βοηδρομιῶνος ἱσταμένου κατ' Ἀθηναίους, κατὰ δὲ Βοιωτοὺς τετραδί τοῦ Πανέμου φθίνοντος, ἣ καὶ νῦν ἔτι τὸ Ἑλληνικὸν ἐν Πλαταιαῖς ἀθροίζεται συνέδριον καὶ θύουσι τῷ Ἐλευθερίῳ Διὶ Πλαταιεῖς ὑπὲρ τῆς νίκης. Item tit. 854⁷ = Syll.² 393 (IG VII 2509): τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων τῶν εἰς Πλατῆας | συνιόντων Τι. Κλαύδιον Ἀττικὸν Μαραθῶνιον (patrem Herodis Attici), τὸν | ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν, διατελοῦς ἀρετῆς ἐνεκεν, | [ῆς ἔχων] διατελεῖ. Initio igitur m. Septembris a. 125, brevi postquam Hadrianus illas regiones reliquit, haec statua decreta est. Ex Graecia redux eodem Septembri epistulam ad Delphos dat, cf. not. 5.

3 Tribunicia potest. IX functus est a die X. m. Decembr. 124, ad d. IX. Dec. 125. 4 Consul III fuerat a. 119. 5 Cf. quae de Aristotimo (senatore a. 121) congesserunt K. l. l. et Bourguet De reb. Delph. 17. 34. 83. 85. Eodem m. Septembri a. 125, quo ille hanc statuam Delphis posuit, legatus a Delphis ad Hadrianum missus ex villa Tiburtina epistulam imperatoris reportat, cf. tit. ap. Bourguet. De reb. Delph. 82. Ultra a. 130 sacerdotio est functus, cf. numos Delphicos: Ἀντίνοον ἥρωα πρόπολοι Ἀμφικτύονες, in rev. Ἀριστότειμος ἀνέθηκεν ἱερεὺς, sc. statuam Antinoi pulcherrimam, Delphis inventam, cuius protome in his numis est cusa (Bull. Hell. XX 1896, 41 n. 70/71 cum tab. XXVIII 15). [Nuperrime in exemplari Austriaco rectius legisse videtur Blum, ibid. XXXVII 1913, 323 cum tab.: οἱ Ἀμφι[κ]τυόνες] Ἀντίνοον ἥρωα προπύλαιον]. 6 De Amphictyonia Hadrianus optime erat meritis, quia Thessalorum suffragia diminuerat; cf. alteram imperatoris epistulam huius ipsius anni 125 ap. Bourg. l. l. 78. Grato igitur animo Amphictyones et Delphi de hac altera statua decrevere (cf. n. 829 A et B), cuius quidem sumptus Aristotimus de suo numerasse videtur.

Δ 836. Hadrianus archon Delphorum τὸ β', a. 125. In latere meridionali thesauri Attici, in ordine lapidum nono (supra euthynteriam). Ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 723 (Colin Fouill. III 2, n. 102 cum tab. VIII 4).

[Pw]

θεός. τύχη ἀ[γ]αθᾶ. ἐν Δελφοῖς.
 ἄρχοντας Αὐτοκράτορος Καίσαρος Ἀδριανοῦ τὸ β' 1, | μὴνός Ἀπελ-
 λαιού 7, ἐν ἐνόμῳ ἐκκλησίᾳ, εἰσηγη[σα]||μένου Κτήσωνος τοῦ Σωτή-
 5 ρου 2 καὶ εἰπόντος· , Π. Κα[τ]ύλλιος Μάκερ Νικαιεύς, ἀνὴρ ᾗθει καὶ
 παιδείᾳ διαφέρων, ἀναστρεφόμενος πολλοῖς ᾗδῃ χρόνοις | παρ' ἡμῖν,
 δεῖγματα δέδωκεν καὶ καθ' ἓνα καὶ κο[ι]||νῇ πᾶσιν ἡμῖν τῆς τε πρὸς
 τὸν Πόθιον εὐσεβείας| καὶ τῆς πρὸς τὴν πόλιν ἡμῶν εὐνοίας· διό
 10 καλῶς | ἔχειν ἡγοῦμαι ἄνδρα τοιοῦτον εἶναι πολεῖτην ἢ|μέτερον· ἐπαι-
 νεθέντος τοῦ ἀνδρός ὑπὸ τοῦ | δήμου, καὶ μαρτυρηθέντος ἐπὶ τούτοις,
 ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, Π. Κα[τ]ύλλιον Μάκερα | εἶναι πολεῖτην
 15 καὶ βουλευτὴν· δεδόσθαι τε αὐτῷ | καὶ τὰς ἄλλας τιμὰς αἱ τοῖς κα-
 λοῖς καγαθοῖς ἀνδρά[σιν] | δίδονται. καὶ ἔδοξεν ἀνα|γραφῆναι τὴν πολει-
 τειαν, |[β]ουλευόντων Σωτήρου τοῦ |[Σ]ωτήρου καὶ Τιβ. Ἰουλίου Ὑλα 3.

1 Hunc alterum magistratum — de priore cf. n. 830⁶ — Hom. et Co.
 ad a. 129 referunt, quo Hadrianus iterum Graeciam et Delphos visitavit.
 Sed cum iam a. 125 Delphis versatus duobus statuis (cf. n. 835 A et B) ibi
 honoraretur necnon compluribus epistulis ad Delphos datis (n. 835⁵. 9) Am-
 phictyoniam restitueret (n. 835⁶), cum Bourgueto De reb. Delph. 32 eum
 hoc anno 125/6 denuo archonta factum esse censeam. De itinere Delphico
 priore cf. etiam Keramopullum Bull. Hell. XXXV 1911, 495. 2 Idem
 Cteso rogator decreti alterius eadem contione appellatur in tit. Fouill.
 III 2, n. 103. Archon est ibid. n. 104. 3 Fortasse non diversus ab illo
 grammatico Hyla, qui ap. Plut. qu. conv. V 8 et 9 satis pueriliter deri-
 detur. Quamquam ibi Atheniensis audit (Bourg. l. l. 32), tamen ei hoc se-
 natoris munus honoris causa a Delphis tribui potuit.

837. Hadriani ad Stratonicenses epistula a. 127. *Jamurtij*
 in Caici valle e regione oppidi *Kirk-Agatsch*. Edd. Radet Bull. Hell. XI
 1887, 109, I (Syll.² 387; Lafoscade Epist. 13, 23); cf. Schuchhardt Ath. Mitt.
 XXIV 1899, 220, 50, qui a. 1886 viderat; CIL III Suppl. 7003; Levy Rev. ét.
 gr. VIII 1895, 215; Weber Hadrian 136. [Hi]

Αὐτοκράτωρ Καίσαρ, θεοῦ Τραϊαν[οῦ] | Παρθικοῦ υἱός, θεοῦ Νερούα
 υἱωνός|, | Τραϊανός Ἀδριανός Σεβαστός, ἀρχιε||ρεὺς μέγιστος, διμαρ-
 5 χικῆς ἐξο[υσ]ίας τ(ὸ) ιά 1, ὑπατος τ(ὸ) γ', Ἀδριανοπ[ο]λειτῶν Στρατο-
 νεικῆ[ω]ν 2 τοῖς ἄρχ[ου]σι καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν· |

1 10. XII 126—9. XII 127. 2 Stratoniceam non notum Cariae oppi-
 dum intellegendum, sed aliud multo ignobilius in Lydia ad Caicum flumen
 situm, cuius res nummi docent. Fuerat locus obscurus (Ἰνδα. Ἰνδα. Πεδι-
 τῶν); Eumenes II rex et Stratonice uxor urbem condiderant Stratoniceam
 (β. Εὐ. et Στρα. in cistophoris c.a. 186; cf. Radet La Lydie 307; noli igitur de
 Seleucidarum Stratoniceis cogitare!). Hadrianus ut πιστής in nummis est;

- δίκαια ἀξιοῦν μοι δοκεῖτε καὶ ἀναγκαῖα ἄ[ρ]τι γεινομένη πόλει 3·
 10 τὰ τε οὖν τέλη τὰ ἐ[κ] | τῆς χώρας⁴ δίδωμι ὑμῖν, καὶ τὴν οἰκίαν
 Τι[β.] | Κλαυδίου Σωκράτους τὴν οὖσαν ἐν τῇ [πρό]λει⁵ ἢ ἐπισκευ-
 αζέτω Σωκράτης ἢ ἀποδο[σ]θῶ⁶ τινὶ τῶν ἐπιχωρίων, ὥς μὴ χρόνῳ
 15 [καὶ] ἀ[μ]ελίαι⁷ καταριφθῇ. παῦτα ἐπέστειλα καὶ [τῷ] | κρ[α]τίστῳ
 ἀνθυπάτῳ Στερτινίῳ Κουαρ[τίνῳ]⁸ | καὶ τῷ ἐπιτρόπῳ μου [Πο]μ-
 πητῷ Σεου[ήρῳ]. | ἐπρέσβευσεν Κλ. Κάνδιδος, ᾧ τὸ ἐφόδι[ον] | δο-
 θήτω, εἰ μὴ προῖκα ὑπέσχηται. | εὐτοχεῖτε. καλάνδαις Μαρτίαις ἀπὸ
 20 Ῥώ[μ]ης⁹. Κλ. Κάνδιδος ἀπέδωκε τὴν ἐπιστο[λ]ήν Λολλίῳ Ῥουσικῷ
 ἄρχοντι τῇ πρὸ α' ἰδῶ[ν] | Μαίων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

item fluvii deus Κάϊκος, adscriptum nomen Ἀδριανοπολεϊτῶν Στρατονεικέων. Head HN² 657; cf. Imhoffii aliorum libros a Wehero 136⁴⁹¹ laudatos.

3 Fuerat igitur ante Hadrianum collapsa; condendi consilium cepisse videtur praesens imperator, autumno anni 123 p. Chr., cum Pergamo Sardes iter faciens illam regionem attingeret. Rad. 4 Non nova vestigalia imponendi ius Stratonicensibus concessit Hadrianus civibus, sed ea quae ante alio pervenerant ut in suum aerarium redigerent eis permisit. Neque vero alia cogitari possunt ac quae ad id tempus fisco Caesaris pendebantur. Cf. quae de Tiberio narrat Tacitus Ann. II 47: *quantum aerario aut fisco pendebant (Sardiani), in quinquennium remisit.*

5 Domo antiqua neque habitata, quae magis magisque vetustate dilabebatur, fortasse insigni novi oppidi loco sita, urbs foedabatur. Quare ab imperatore Stratonicensis petebant, ut dominum eam aut ipsum reficere aut alii, sed civi, venumdare cogeret. Cui desiderio imperator morem gerit. Dttb. Contra ad eam domum, ubi imperator deverterit, postea in memoriam eius consecratam et Augustorum cultui designatam refert Web. 6 Medium verbi restituit Dttb. 7 Legit Schu., quae desideraverat Dttb. 8 Cum inde a Claudii aetate proconsules medio mense Aprili Roma in provincias profectos esse constet (Waddington Fastes 15), Stertinius a vere 126 ad idem tempus anni insequentis in magistratu fuisse apparet. 9 Quod et haec epistula et duae aliae in eodem lapide incisae, duodeviginti diebus hac antiquiores, Roma datae sunt, eo confirmatur Hadrianum per primos anni 127 menses ibi comoratum esse (Dürr Reisen Hadrian 59).

838. Hadriani ad Ephesios epistula, a. 129. Ephesi in Odeo; nunc Londini. Edd. * Hicks I. Brit. Mus. III, CCCCLXXXVII (Syll.² 388; Lafoscade Epist. 14, 26); cf. Weber Hadr. 141. 211⁷⁴⁷. Alterius exemplaris fragmentum ed. Curtius Hermes IV 1870, 181, 2 (Lafoscade l.l.). [H]

Ἀὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ [Τραϊανοῦ] | Παρθ[ι]κοῦ υἱός, θεοῦ Νερ[ο]ύα
 υἱ[ω]ν[ός], | Τραϊ[α]ν[ο]ς Ἀδριαν[ο]ς Σεβασ[τός], ἀρχιερεὺς | μέγιστος,

5 δημαρχ[ικῆς] ἐξουσί[ας τὸ ιγ' 1, ὁπατος τὸ γ' 2, | πατ[ὴρ] πατ[ρίδος],
 Ἐφ[εσίων] τοῖς ἄ[ρ]χουσ[ι καὶ τῇ β]ουλῇ χαίρειν· | Α. Ἐ[ρ]αστος καὶ
 πολ[ι]τῆς ὁ[μ]ῶν [ε]ῖναι φ[η]σιν καὶ πολλ[ά]κις | πλ[ε]ῖσ[ται] 3 τ[ῆ]ν θά-
 λασσαν, καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ[του] θυν[ατο]ς | χρῆσιμ[ο]ς γενέσθαι τῇ πα-
 10 τ[ρί]δι, καὶ τοῦ ἔθν[ους] το[ύ]ς ἡγε[μόνας] αἰεὶ δι[α]κομ[ίσαι], ἐ[μ]οὶ δὲ
 δι[ς] ἡδὴ συνέπλευσεν 4, | τὸ μὲν πρῶτον εἰς Ῥόδον ἀπὸ τῆς Ἐφ[ε]-
 σου κομ[ιζ]ομένη 5, | νῦν δὲ ἀπὸ Ἐλευσεῖνος πρὸς ὑμᾶς ἀφικ[ν]ου-
 μένωι, βούλ[ε]ται | δὲ βουλευτῆς γενέσθαι· καὶ γὰρ τ[ῆ]ν μὲν [δοκιμ]α-
 σία[ν] ἐφ' ὁμείν | ποιοῦμαι, εἰ δὲ μηδὲν ἐνποδῶν [ἔστι καὶ] δοκεῖ 6 τῆς
 15 τιμῆς ἀξι[ο]ς, | τὸ ἀργύριον, ὅσον διδύκασιν οἱ βουλευόντες, [δῶσω] τῆς
 ἀρχαι[ρ]εσίας [ἔ]νεκα. | εὐτυχεῖτε.

Duorum primorum versuum litterae reliquis maiores, apicibus ornatae.

1 10. XII 128—9. XII 129. 2 In lapide exstat. Iam anno 119 Hadrianus tertium consul fuit, sed cum postea non amplius gesserit hunc magistratum, tertius consulatus inde ab eo anno in omnibus eius nummis et titulis inscribitur. 3 ΠΑΙΚΑΙ. Em. Dttb. Si ex EYC in exemplo quod quadratario incidendum tradebatur, nihil nisi I.C. distincte legi poterat, haec pro IK accepta esse non est mirum. 4 Suppl. Dttb. Ut proconsules Erastus nave sua in Asiam devehere solebat (v. 8. 9), sic ipse imperator per itinerum suorum tempora bis eius opera ac nave usus erat, idque hic commemoratur quo maiore studio Ephesiorum populus illius honorem imperatori gratificetur. 5 Suppl. Wood. Ceterum haec ad annum 125 spectare videntur, quo ab Euphrate in Mysiam, Pergamum, Stratoniceam ad Caicum (n. 836), Ephesum, inde per insulas in Thraciam transgressus est Hadrianus (Weber p. 278). 6 Suppl. Dttb.; [ἔστιν αὐτῷι ἀλλ' ἔστι τιμῆς ἀξιός H. et Laf., quia in altero exemplari ω(?) ἀλλ. esset.

839. Hadrianus, a. 129. Ephesi. Ex Cyriaci Anconitani apographo ed. Riemann Bull. Hell. I 1877, 291, 78 (Syll.²389; Weber Hadr. 212).

[H⁶]

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, θεοῦ | Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱόν, θεοῦ | Νερούα
 5 υἱόν, Τραϊανόν Ἀδριανόν | Σεβαστόν καὶ Ὀλύμπιον 1, δημαρχικῆς
 ἐξουσίας τὸ (ιγ' 2, ὁπατον | τὸ γ' 3, πατέρα πατρίδος, | ἡ βουλὴ καὶ ὁ

1 Olympii cognomen Hadrianus gessit inde ab Olympieo Athenis dedicato, quod sane anno 129 (v. not. 2) nondum confectum fuisse Weber p. 210 demonstrat. 2 Emendavit Dttb. τὸ γ' Cyriacus, quod propter Olympii (not. 1) et patris patriae vocabula ferri non potest. Accedit quod ex titulo 837 scimus, Hadrianum Eleusine, ubi initiatus erat mysteriis, Ephesum navigasse. Quod non statim post legitimum mysteriorum tempus factum esse necesse est; veri anni 129 tribuit Weber 206. Sane inter hoc tempus et a. d. IV id. Decembres, a quo die quartadecima tribunicia

δῆμος ὁ Ἐφεσίων | τὸν ἴδιον χριστὴν καὶ σωτῆρα, διὰ | τὰς ἀνοπερ-
 10 βλήτους ὠρεὰς Ἀρτέμιδι⁴, διδόντα τῇ θεᾷ τῶν κληρονομιῶν καὶ
 βεβληχότων⁵ τὰ δίκαια | καὶ τοὺς νόμους αὐτῆς, σειτοπομπ[ίας⁶ δὲ] |
 ἀπ' Αἰγύπτου παρέχοντα, καὶ τοὺς λιμένας | πο[ιήσαν]τα πλωτοὺς, ἀπο-
 15 στρέψαντά τε | καὶ τὸν βλά[πτοντα τοὺς] λιμένας ποταμὸν | Κᾰῦστρον
 διὰ το--⁷

potestas initium cepit, beneficia illa quae v. 8 sqq. enumerantur in Ephesios collata esse non possunt. At ea ne sunt quidem eiusmodi, ut a praesente imperatore profecta esse debuerint. Immo per occasionem adventus civitas statua dedicata omnium, quae usque ad id tempus ab imperatore acceperat, beneficiorum gratias rettulit. 3 Cf. 837². 4 Dativus non a διδόντα pendet, sed a verbo ἀνέθηκεν, quod ex more supplendum est.

5 Quid sibi velit τῶν βεβληχότων ignoro, nisi forte, quod iuris Romani peritis diiudicandum relinquo, de *bonis caducis* hic sermo fuit. Certe aequae perversae vocabulorum sollemnium iuris Romani interpretationes in titulis Graecis haud raro occurrunt. Dttb. Ulpiani fr. XXII 6: *deos heredes instituere non possumus, praeter eos, quos senatus consultis constitutionibusve principum instituere concessum est, sicuti -- Dianam Ephesiam* attulit Weber 213⁷⁵¹.

6 σειτοπομπη-- Cyr. Emendavit Riemann. 7 De Caystri alluvie cf. Strab. XIV 641; Benndorf Ephesos I 20 alias, et iam Herodotum I 10, qui τὰ περὶ Ἴλιον καὶ Τευθρανίην καὶ Ἐφεσόν τε καὶ Μαϊάνδρου πεδίον cum Nilo composuit. Idem Hadriani architecti conati esse videntur, quod qui nostro aevo Hermum occidentem versus ἀπέστρεψαν, ne Smyrnae sinum commutaret in lacum. Wiegand Priene 10. 11.

840. L. Minicius Natalis Olympionica, a. 129. Olympiae.
 Ed. * Dittenberger I. Olymp. 236 (Syll.² 390). [H²]

[Λούκιος Μινίκιος] Νατᾱλῖς¹ στρατηγικὸς Ὀλυμπιάδι σκζ' ἄρματι τε-
 λείω νεικήσα[ς ἀνέ]θηκεν τὸ ἄρμα· ὕπατος², ἀνθύπατος Λιβύης³.

1 L. Minicius Natalis Quadronius Verus, cum quaestor candidatus Hadriani et simul legatus patris sui proconsulis Africae fuerit, quaestura utique intra annorum 118—124 spatium functus est (cf. Ephem. epigr. I p. 251 sqq. Mommsen Herm. III 46. 138), quod optime quadrat in eum, qui Olympiade 227 (a. 129) praetorius vicit. Prosop. R. II 379, 440. 2 Consulatus et proconsulatus postea additi videntur. Nam στρατηγικὸς — ἀνέθηκεν dici non licuit de eo qui cum monumentum dedicaretur iam consul fuerat. 3 Proconsulatu Africae Minicius post a. 138 functus videtur. Nam in titulis eius omnibus qui integram honorum enumerationem habent, Hadrianus iam Divus vocatur.

841. Euryclis Herclani mortui monumentum Mantiniense,
 post a. 130. Mantinae in epistylío. Edd. Fougères Bull. Hell. XX 1896, 152, 18 (Syll.² 392); IG V 2, 281; cf. Weber Hadr. 185; Wilhelm Beitr. 156. [H²]

Γ'. Ἰούλιος Εὐρυκλῆς Ἑρκλανὸς Α. Οὐιβούλλιος Πείος¹ τὴν στοὰν σὺν | ταῖς ἐν αὐτῇ ἐξέδραις² τῇ Μαντινέων³ πόλει καὶ τῷ ἐπιχωρίῳ θεῷ Ἀντινόῳ⁴ κατ[ε]θεόασε διὰ τῶν κληρονόμων⁵.

1 Eurycles hic e lapidibus Laconicis notus, λς' ἀπὸ Διοσκορόων, ἀρχιερεὺς διὰ βίου τῶν Σεβαστῶν, a. 115 (ita Kolbe) κηδεμὼν τῆς (Σπάρτης), deinde πατρονόμος, ante a. 130 mortuus. Kolbe IG V 1 p. 307, ubi tituli citantur. Pater C. Iulius Laco II, avus C. Iulius Laco I, cf. ad n. 787/8. 2 Alia eiusdem epistylli frustula ibidem eruta F. ad aediculam Ionicam referenda docuit, quae locum quondam habuerit in substructione marmorea quadrata superstita in angulo fori inter orientem et meridiem spectante; nam et mensuram et opus huius substructionis cum illis fragmentis optime convenire. 3 Mantiniensium oppidum ab Antigono rege anno 222 a. Chr. Antigoneam nomen accepisse idque certe usque ad Traiani principatum tenuisse cum Plutarchus Arati c. 45 narrat, tum confirmant tituli illic eruti in quibus ἡ πόλις τῶν Ἀντιγονέων est; cf. n. 783 (v. 6 ψήφισμα Ἀντιγονέων); IG V 2, 263 (v. 19 ἐν Ἀντιγονείῳ); ethnicum Ἀντιγονικά (ut saepe Μαντινικά fuerat) 266₁. Quamquam Polybius quasi per nefas priscum et tot pugnis clarum Mantinea nomen retinuit. Sed Hadriani beneficio antiquum nomen eam recuperasse refert Pausanias VIII 8, 12: ὅτεκα δὲ ὑστερον γενεαῖς ἐβασίλευσάν τε Ἀδριανὸς καὶ ἀφελὼν Μαντινεῦσαι τὸ ὄνομα τὸ ἐκ Μακεδονίας ἐπακτὸν ἀπέδωκεν αὐθις Μαντινείαν καλεῖσθαι σφισι τὴν πόλιν. Hoc quoque nummorum (Head HN² 450) et inscriptionum testimoniis comprobari demonstravit F.

4 Cf. Pausan. VIII 9, 7: ἐνομήθη δὲ καὶ Ἀντίνοος σφίσιν εἶναι θεός· τῶν δὲ ἐν Μαντινείᾳ νεώτατός ἐστιν ὁ τοῦ Ἀντίνου ναός. -- τιμὰς δὲ ἐν Μαντινείᾳ κατὰ τοιοῦνδε ἔσχηκε. γένος ᾗν ὁ Ἀντίνοος ἐκ Βιθυνίου τῆς ὑπὲρ Σαγγαρίου ποταμοῦ· οἱ δὲ Βιθυνοὶς Ἀρχάδης τέ εἰσι καὶ Μαντινεῖς τὰ ἄνωθεν. τούτων ἕνεκα ὁ βασιλεὺς κατεστήσατο αὐτῷ καὶ ἐν Μαντινείᾳ τιμὰς, καὶ τελετὴν τε κατὰ ἔτος ἕκαστον καὶ ἀγῶν ἐστὶν αὐτῷ διὰ ἔτους πέμπτου. Horum ludorum quinquennialium aliquotiens in titulis mentio fit: n. 892₆, ubi T. Flavius Polybius ἀγωνοθέτης Ἀντινοεῖων appellatur, et n. 452₅ ἀγωνοθέτην τῶν μεγάλων Ἀντινοεῖων. Cf. IG V 2 p. 50₁₀₅. 5 Vides Euryclem Herculaneum, cum hoc aedificium exstrueretur, iam mortuum fuisse, sed anno 130, quo Antinous decessit, etiam tum superstitem, siquidem testamento cavit ut illi divinis honoris affecto stoa dedicaretur. F.

842. Donarium Epidaurium, a. 133/4. In Asclepieo Epidauriorum. Ed. Kabbadias Fouilles d'Épidaure I 43, 35, cf. Δελτίον ἀρχ. 1892, 113 sqq. Syll.² 391); IG IV 1052 cum imagine; cf. Weber (et v. Duhn) Hadrian 208. 271.

[Hē]

ἔτους γ' τῆς καθιερώσεως τοῦ Διός[ε] | τοῦ Ὀλυμπίου¹ καὶ τῆς κτίσεως |

1 Non agi de ignoto aliquo Epidauri fano, sed de nobilissimo quod Athenis erat delubro, evicit Weber. Quod quoniam hunc titulum anni 133/4 esse constat (not. 3), sequitur ut illud Olympium a. 131 (Sept. 130—Sept. 132 Weber) exstructum sit.

τοῦ Πανελληνίου², ἔτους δὲ εἰ τῆς | Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Καίσαρος ἐπι-
 5 δημίας³, ἐπὶ ἱερέος τοῦ Ἀσκληπιοῦ | Εὐτόχου) τοῦ)⁴ — ὑπὲρ αὐτὸν Λε-
 ωνίδου τοῦ Περιγένους — Στέφανος | Εὐτόχου πυροφορήσας⁵ Ἀσκλη-
 πιοῦ | καὶ Ἡπιδόνης.

2 Concilium splendidissimum omnium Graecarum civitatum ab Hadriano Athenis institutum (Cassius Dio LXIX 16, 2; Philostr. Vit. soph. II 549; Hertzberg Gesch. Griechenl. II 330). Hoc quoque institutum ab a. 131 initium cepisse ex hoc titulo didicimus. 3 Titulus monumenti Hadriani IG IV 1406 est hic: [Ἀυτοκράτορα] | Καίσαρα, θεοῦ [Τρα]ϊανοῦ Παρθικοῦ υἱόν], | θεοῦ Νεροῦ αὐγανόν, | Ἀδριανόν Σεβαστόν, | ἀρχιερέα μέγιστον, δημαρχικῆς ἐξου-
 σίας τὸ ἦ, ἔπα|τον τὸ γ', ἡ πόλις τὸν ἑαυ|τῆς σωτήρα καὶ οἰκιστήν. Quem cum octavae tribuniciae potestatis numerus probet anni 124, exeuntis die 9 m. Dec., esse, consentaneumque sit conditoris et servatoris nomine Epidaurios ea beneficia remuneratos esse quae praesens in ipsos contulisset princeps, ab illo anno hanc seriem incipere recte statuit C. Hic igitur lapis a. 133/4 positus est. 4 Cum sacerdos esset Eutychus Eutychi f. Eutychi n., vicarius vero eius (ὁ ὑπὲρ αὐτὸν syntaxi eadem qua Syll.² 841₁₈ dicitur προστάμεν ὑπὲρ αὐτοῦ pro ὑπὲρ αὐτῶν, cf. n. 437₆) Leonides Perigenis filius.
 5 De hac forma nominis, quae origine et vi a πυροφόρος non discrepat, Epidauriorum propria cf. 995².

843—45. Plutarchus et posterī statuis honorati. [Pw]

Δ 843. Plutarchi hermae Delphicus (A) et Chaeronensis (B), c.a. 126 p. Chr.

A. Herma marm. Pentelici, in synedrio Amphictyonico. Edd. Bull. I 1877, 409; denuo Pomtow Beitr. Top. Delph. 77 cum delineatione p. 122 et imagine tituli tab. XIV, 50. Cf. Rud. Hirzel Plutarch (1912) 206.

Distichon.¹

B. Herma sine capite. Edd. Conze-Michaelis Annal. Instit. XXXIII 1861, 77 (Dittenberger IG VII 3422).

Φιλῆϊνος² Δ Πλού|ταρχον³ Δ τὸν Δ εὐ|[ε]ργέτην Δ θεοῖς Δ |[δ]νέθηκεν Δ

Verba more Romano parvis triangulis seiuncta, cf. n. 710.

844. Autobuli maior (A) et minor (B), Chaeroneae, saec. II et III.

1 Δελφοὶ Χαίρωνεῦσιν ὁμοῦ Πλούταρχον ἔθηκαν
 τοῖς Ἀμφικτυόνων δόγμασι πειθόμενοι.

Herma videtur statim post mortem Plutarchi positus esse.

2 Philinus amicus Plutarchi innotuit ex Quaest. conv. I 6, 1. 3 Dttb., probabile modo censet, Plutarchum nobilissimum esse intellegendum; sed si Delphis aut Chaeroneae Plutarchus simpliciter scriptus occurrit,

A. Ed. * CIG 1628 (Syll.² 380; LeBas 799; Dittenberger IG VII 3423).

Α. Μ[έ]τριον Αὐτόβουλον⁴, φιλόσοφον Πλατωνικόν, Φλάβιος Αὐτό-
βουλος⁵ τὸν πρὸς μητρὸς πάππον.

B. Ed. Meletius Geogr. 341 (Syll.² 381; Boeckh CIG 1627; LeBas 798; IG VII 3425).

Σέξτον Κλαύδιον Αὐτόβουλον⁶, ὁμώνυμον τῷ | πατρί, ἔκτον ἀπὸ
Πλουτάρχου⁷, ἀρετὴν πᾶσαν | ἐν βίῳ καὶ λόγοις ἐπιδειξάμενον ἐν
τῇ | [Ἑλλάδι⁸], φιλόσοφον, ἐτῶν [x]β'⁹, ἡ πρὸς μητρὸς | μάμμη Καλ-
λίχλει¹¹ | οἱ γονεῖς καὶ αἱ ἀδελφαὶ τὸν¹⁰ ἦρω[α]. ψ(φισματι)¹¹
β(ουλή)ς δ(ήμου).

845. Nicagoras Atheniensis, Eleusine, c.a. 250. In basi ro-
tunda. Ed. Philios, Ἑφημ. ἀρχ. I, 1883, 20 n. 3 (Syll.² 382).

Νικαγόρας¹² | ὁ τῶν ἱερῶν κῆρυξ¹³ καὶ ἐπὶ τῆς καθέδρας | σοφι-
στῆς¹⁴, | Πλουτάρχου¹⁵ καὶ Σέκστου¹⁶ τῶν φιλοσόφων | ἔχγονος.

semper clarissimum illum notari demonstrant tit. A¹ et 844 B₂. Cf. etiam
n. 828 de Apollonio. 4 De nomine L. Mestrius cf. n. 829⁴. Plutarcho
filius fuit Autobulus, cf. Quaest. conv. IV 3, 1 (666 D); VIII 2, 3 (719 C); sane
non is ipse hic designatur, sed, ut litteratura (ΔΑΜΟΠΟΩ) probat, aliquis
ex eius posteris. Huius rursus filia nupsit homini nomen Flavium gerenti
ex eoque peperit filium qui ab avo materno denominatus est. 5 ,Exiguæ
reliquiae basis, quæ huius Flavii Autobuli imaginem sustinebat, item Chae-
roneae inventae sunt (IG VII 3424). 6 Hunc quoque, ut Flavium Auto-
bulum (tit. 844 A), nomen gentile arguit non recta agnatorum linea a Plu-
tarcho descendere. Cave tamen per matrem et aviam maternam Callicliam
(v. 5) genus ad nobilissimum scriptorem redire existimaveris. Id enim
refellitur patris cui et ipsi Autobulus nomen fuerit (v. 1. 2) mentione.

7 Cum Plutarchus circa a. 45 p. Chr. natus sit (cf. n. 829⁴), Claudii Auto-
buli natales ab initiis saec. III non multum abesse probabile est; huius
igitur tituli origo in tempora a. 220 proxima incidet (cf. not. 3). Suspiceris
Autobuli Plutarchi f. (not. 4) neptem matrem fuisse Claudii Autobuli maio-
ris, aviam minoris cuius hoc est monumentum. Neque enim iure Boe. Sex-
tum Chaeronensem (n. 845₄ cum not. 10) huic parentelae inseruisse videtur⁴.

8 Etiam de [πατρίδι] cogitavi. 9 ,Annum aetatis in monumento ho-
norario commemorari nequitiam usitatum est; neque aliam vidit Dttb.
causam nisi ut admiratio doctrinae et laudis augeatur adolescentiae per
quam illam consecutus sit mentione; quæ in re duodecim annos parum,
triginta duos nimium esse sponte patet. Sed cum tit. sit sepulchralis, ut
certe demonstratur voce ἦρωα, nihil mirum, quod vitae tempus indicatur,
neque aetas provector, sc. annus [x]β', est abicienda. Rursus quidem tit. est
honorarius, haec enim genera tunc confundebantur. 10 τῶν Meletius.

11 ΔΗ Meletius. 12 ,Cf. Suidas Νικαγόρας, Μνησαίου ῥήτορος, Ἀθη-
ναῖος, σοφιστής. γέγονε δὲ κατὰ Φθιππον τὸν Καίσαρα (244—249 p. Chr.)· βίου

ἐλλογίμων, περὶ Κλεοπάτρας τῆς ἐν Τρωάδι, πρεσβευτικὸν πρὸς Φίλιππον τὸν τῶν Ῥωμαίων βασιλέα. Eius filium Minucianum Suidas s.v. Gallieno imperatore (260—268 p. Chr.) floruisse refert. Nicagorae etiam apud Philostratum II 27, 6 p. 620; 33, 4 p. 628 mentio fit ita, ut illa quae apud Suidam est temporis notatio confirmetur. 13 Cf. Philost. Vit. soph.

II 33, 4 p. 628: καὶ περὶ Νικαγόρου τοῦ Ἀθηναίου, ὃς καὶ τοῦ Ἐλευσινίου ἱεροῦ κήρυξ ἐπέτευσθη. 14 Tenuit igitur Nicagoras τὸν Ἀθήνησι τῶν σοφιστῶν ἠρόνον, ut loquitur Philostratus (veluti II 27, 4 p. 618). Qui quod de Nicagora hoc ipsum memoriae non prodidit, non est mirandum, quia de illo ut de Philostrato Lemnio et Apsine Phoenice negat se disputaturum esse propter familiaritatem, ne illis contra veritatem gratificatus esse existimetur. 15 Cf. n. 829 A cum notis et 843. 16 Sextum Chaeronensem philosophum Platonicum Plutarchi fratris aut sororis filium fuisse constat. Namque ἀδελφίδου; illius audit apud Suidam s.v. Σέξτος, quae vox nullam habet ambiguitatem, cum Latinum *nepos*, quo Apuleius Metam. I, 2 utitur minus proprie etiam de fratris aut sororis filio usurpetur. Sane si Sextus recta linea a Plutarcho originem haberet, proprie Nicagoras ab utroque descendere diceretur, cum in illa altera parentelae ratione manifestum sit, eum aut inter Plutarchi aut inter Sexti posterios referendum esse. Sed haec minus accurata necessitudinis significatio, praesertim ubi quispian nobilibus maioribus gloriatur, haud infrequens est. Dttb.

Δ846. Polycratea, Arati progenies, ab Amphictyonibus et Achaeis honoratur. Delphis in columella marm. Pentelici. Edd. Clarke Trav. II ps. III 181 (Boeckh CIG 1718; Le Bas 896); Leake Trav. North. Gr. II 639 n. 13 cum tab. XXIII n. 102; Wescher monum. bil. 166. — Exscripsi a. 1884. [Pw]

ἀγαθὴ τύχη. | Τιβ. Κλ. Πολυκράτειαν¹, Ναυσικάαν² | τὴν κρατίστην καὶ ἀρχιέρειαν τοῦ κοινοῦ | τῶν Ἀχαιῶν, Τιβ. Κλ. Πολυκράτους³ ἀρχιέρειαν | καὶ ἐλλαδάρχου⁴ διὰ βίου τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν, | καὶ Τιβ. Κλ. Διογενείας ἀρχιέρειας τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν θυγατέρα, ×××× τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τὸν κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν | ×××× ἀρχιέρειαν ××× ἐνεκεν.

1 Progenies Arati Sicyonii (cf. not. 3), cuius uxor Polycratea a Livio XXVII 31 commemoratur. In columella haud magna (a. 1,50; diam. 0,40) seu statua exigua seu rectius tantum protome erat collocata. 2 Boe. comparat cognomina mulierum Spartanarum Πηνελόπειαι νέαι (e.g. IG V 1, 607₂₃ et saepius in carminibus). 3 Hoc viro Sicyonio una cum Petraeo velut amicissimo Plutarchus utebatur — cf. locum ad n. 825 not. 2 et 830⁴ allatum — eique vitam Arati dedicavit, cf. ib. 1. . . ὦ Πολύκρατες . . . διὸ καὶ τὸν Ἀράτου τοῦ σοῦ πολίτου καὶ προπάτορος βίον, ὃν οὔτε δόξῃ τῇ περὶ σεαυτὸν οὔτε τῇ δυνάμει καταισχύσεις, ἀπέσταλκά σοι συγγραψάμενος, . . . ἀλλ' ὅπως οἱ παῖδες σου Πολυκράτης καὶ Πυθοκλῆς οἰκείοις παραδείγμασιν ἐντρέφονται, . . . ἅπερ αὐτοὺς μιμεῖσθαι προσήκει. Hic Polycrates minor et Pythocles fratres Poly-

crateae fuisse videntur; sed propter scripturam tituli seriore(?) Polycrates minor vel pater Polycrateae intellegi possit, ut statua demum altera subole post Polycratem maiorem sit posita, i.e. c. a. 180—190. 4 Qui Neronis aetate οἱ ἀρχιερεῖς ἐκ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀχαΐας διὰ βίου vocabantur, postea inde ab Hadriano etiam ἐλλαδάργαι audiebant, cf. Staehelin R-E VIII 97.

Δ 847. Nonnus σκανδαλιστής a Delphis honoratur. In pariete septentrionali thesauri Siphniorum (in orthostata). Ed. Bourguet Fouill. III 1, n. 226 cum tab. Cf. Pomtow Klio XV 33 not. [Pw]

[θεός Π]ύθιος Ἀπόλλων. | — 1 Νόννος ὁ καὶ [Δη]μήτριος Ἀλεξαν-
5 δρεύς, κοντοπέκτης 2, | σκανδαλιστής 3, καλο[β]άτης 4, ἀρέσας Δελφοῖς |
10 ἐγενόμεν βουλευτής τε καὶ πολείτης. | μεγάλη | τόχη Δελ[φ]ῶν.

Textum (fin. saec. II) recepi velut exemplum demutationis morum, cum contopaectae, scandalistae, grillatores vel funambuli, et hoc genus omne summis honoribus a Delphis afficiantur. — 1 [ἐγώ] suppl. B., quod brevis est. 2 I.e. κοντοπαίκτης (κοντός, *Balkanierstange*). 3 κανδαλιστής perperam B.; σκανδαλιστής est, *Zauberkünstler*. 4 καλοβάτης plerique interpretantur, grillator = *Stelzengänger*, at videas Thesaurum qui s.v. addit: Manetho V 146: καλοβάτης σχοίνων. Per σχοινοβάτης, funambulus, expl. in Gl. Et cum grallis uti puerorum ludibrium esse videatur, non solum ars Nonni maior, sed etiam veriloquium (ἐτυμολογία) a rudenti illo κάλος s. κάλως probabilius sit (Hi.). Rectius igitur funambulium = *Seiltänzer* intellegamus, qui item κοντοῖ illo (not. 1) utebantur. Ceterum noti ἀκροβάται illi Magnesiae (I. Magn. 119. 237) et Ephesi (I. Brit. Mus. III p. 85).

Δ 848. Imp. Antoninus Pius archon Delphorum, c.a. 139/42 p. Chr. In latere pilae altissimae Eumenis ab Amphictyonibus dedicatae n. 630. Ed. Bourguet de reb. Delph. 36, qui falso lapidem antae templi esse dicit. [Pw]

Initium perit | — ὅσα τοῖς καλοῖς ἀν[δ]ράσι | δίδοςαι ἐπὶ καλοκαγα-
[θίᾳ]. | ἄρχοντας Αὐτοκράτορος Ἀν[των]εῖ[ν]ου.

Antoninus Pius quem Delphos non pervenisse constat quia Italia nunquam excedebat, munus archontis ad exemplum Hadriani, patris adoptivi, suscepisse videtur. B. Cf. n. 830 et 836. Magistratum ad primos imperii annos referam, sc. a. 139—142. Epistulam Pii ad Amphictyones et Delphos, permutilam quidem, ed. Bourg. l. l. 89.

849. Antonini Pii ad Ephesios epistula, a. 140—144. Ephesi ex proskenio odei, nunc Londini. Edd. * Hicks I. Brit. Mus. III, CCCCLXXXIX (Syll.² 404; Lafoscade Epist. imp. 23, 51). Cf. Chapot Prov. rom. proc. d'Asie 146. [Hi]

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ Ἀδ[ρι]ανοῦ | υἱός, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ
υἱών[ός], | θεοῦ Νερ[ού]α ἑκγονος, Τίτος Αἴλιος Ἀδριανός | Ἀντωνεῖνος

- 5 Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, | δημαρχικῇ[ς] ἐξουσίᾳς τὸ . . . αὐτο-
κράτωρ τὸ β', ὑπατος | τὸ γ' 1, πατὴρ πατρίδος, Ἐφεσίων τοῖς [ἀρ-
χουσι καὶ τῇ] βουλῇ | [καὶ τῷ δῆμῳ] χαίρειν. | Περγαμηνῶς 2
ἀπεδεξάμην ἐν τοῖς πρὸς ὑμᾶς γράμμασιν | χρησαμέν[ος] τοῖς ὀνό-
10 μ[α]σιν οἷς ἐγὼ χρῆσθαι τὴν πόλιν | τὴν ὑμετέραν [ἀ]πεφ[η]νάμην 3.
οἶμαι δὲ καὶ Σμυρναίους κατὰ | τύχην παραλ[ε]λοιπέναι ταῦτα 4 ἐν τῷ

1 Tertium consulatum Antoninus Pius gessit a. 140, quartum a. 145. Annus ipse ignoratur quia v. 5 tribuniciae potestatis numerus intercidit.

2 Quas Graecarum civitatum rixas et aemulationes Cassius Dio LII 37, 10: τὰς τε ἑθρας αὐτῶν (sc. τῶν δήμων) καὶ τὰς φιλοτιμίας τὰς πρὸς ἀλλήλους παντάπασιν ἐκκλῖπτειν καὶ μήτε ἐπωνυμίας τινὰς κενὰς μήτ' ἄλλο τι ἐξ οὗ διενεχθήσονται τισιν ἐπιέναι σφίσι ποιεῖσθαι generatim perstringit, earum nulum est nobilius exemplum quam Ephesiorum, Pergamenorum, Smyrnaeorum contentio de principatu Asiae. Eam iam initio saeculi p. Chr. secundi paene in proverbium abiisse docent Dionis Chrysostomi verba XXXIV 48: καὶ εἴτε Αἰγαῖοι πρὸς ὑμᾶς (i.e. Ταρσέας) εἴτε Ἀπαμείας πρὸς Ἀντιοχεῖς εἴτε ἐπὶ τῶν πορρωτέρω Σμυρναῖοι πρὸς Ἐφεσίους ἐρῶσαι, περὶ ὧν οὐκ οἶμαι, διαφέρονται. τὸ γὰρ προστάναι τε καὶ κρατεῖν ἄλλων ἐστίν. Vana nomina fuisse, de quibus certassent, cum hoc et Cassio Dione (l.l.) etiam Aristides I p. 790. 791 Dindf. (αἱ ἐπωνυμῖαι, αἱ τῶν ὀνομάτων εὐφημία) non sine irrisione monet. Ac tamen adeo exarserant studia et simultates, ut sub initia principatus Antonini Pii ipse princeps eis sententia sua finem imponere deberet (not. 3. 6). Quae vixdum lata a Smyrnaeis rursus neglecta est, id quod huic epistulae ansam praebuit, qua imperator comiter et prudenter semina renascentis invidiae exstinxit. At mox eadem lis maiore ardore revixit; namque aliquot decenniis post Aristidi rhetori materiam orationis περὶ ὁμολογίας ταῖς πόλεσι (XLII) conscribendae praebuit, atque adeo iterum apud imperatorem de his nugis certatum est. Nam quae apud Philostratum vit. soph. I 25, 8 p. 540 de causa post ipsam Polemonis sophistae mortem orata leguntur, ea non possunt cum H. ad hanc Pii sententiam referri, quandoquidem ad Marci principatum illum superstitem fuisse ex eiusdem scriptoris narratiuncula I 25, 7 (p. 539) apparet. Ceterum et quod ὑπὲρ τῶν ναῶν καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς δικαίων controversiam fuisse refert, et quod Smyrnaeos principatum obtinuisse dicit (ἀπῆλθεν ἡ Σμύρνα ταῖς πρώταις νικῶσαι), non caret vanitatis et magniloquentiae suspitione. 3 Imperator litem ita diremisse videtur, ut unicuique ex tribus civitatibus accurate definiret, quibus honoris vocabulis uteretur. Neque enim Ephesios vicisse, reliquos causa cecidisse ex v. 13. 14 apparet, ubi etiam Ephesios Smyrnaeis δὲν προσήκει τρόπον καὶ κέκριται scribere debere enuntiatur. Ceterum χρήσθαι (χρῆσθαι) ὀνόματι hic in eodem enuntiato diversa sententia usurpatur, primo loco de eo qui alium nomine appellat, deinde de eo qui ipse id gerit. 4 Ephesii per illa tempora nominibus πρώτη καὶ μεγίστη μητρόπολις τῆς Ἀσίας utuntur, quae sine dubio imperatoris sententia

περὶ τῆς συνθυσίας⁵ | ψηφίσματι, τοῦ λοιποῦ δὲ ἐχόντας εὐγνωμονή-
 σειν, ἐὰν | καὶ ὑμεῖς ἐν τοῖς πρὸς αὐτοὺς γράμμασιν ὃν [π]ροσῆχει |
 15 τρόπον καὶ κέκριται⁶ τῆς πόλεως αὐτῶν [φαίνεσθ]ε⁷ μεμνη[μ]ένοι.
 τὸ ψήφισμα ἔπεμψεν Σουλπίκιος Ἰου[λιαν]ός [ἐπι]τροπός μου⁸. | εὐτυ-
 χεῖτε. | [τὸ] δὲ ψήφισμα ἐποίησεν γραμματεῶν Πό. Οὐδῆδιος Ἀν[τω-
 νε]ῖνο[ς]⁹.

eis concessa erant. Ex his Smyrnaeos maxime probabile est illud πρώτῃ
 omisisse, quoniam de hoc potissimum (περὶ τοῦ πρώτου Aristides I p. 771
 Dindf.) certabatur (cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I² 345).

5 Potius de sacris sollemnibus provinciae Asiae (κοινὰ Ἀσίας) Smyrnae
 peragendis quam de feriis quibus Britannica Antonini victoria (a. 139)
 celebrabatur haec intellegenda sunt. 6 Cf. not. 3. 7 Supplevit H.
 ex frustulis exiguis alterius exemplaris, quae edidit ibid. n. CCCXC. Ibi
 fragm. b v. 3 ΝΦΑΙΝΗΣΘ exstat. 8 Procurator imperatoris in Asia
 provinciae proconsulari. H. 9 Cf. Or. 510⁹; Forsch. Ephesos II 162, 39 al.,
 unde vocem γραμματεῶν de civitatis Ephesiorum scriba recte intellectam
 esse constat. Cf. n. 850³.

850. Antonini Pii ad Ephesios epistula, a. 145. Ephesi in
 proscenio odei. Edd. * Hicks I. Brit. Mus. III, CCCXCXI (Syll.² 405; La-
 foscade Epist. imp. 24, 54). [Hē]

[Αὐτοκράτω]ρ Καῖς[α]ρ, Θε[οῦ Ἀδ]ρι[ανοῦ] | [υἱός, Θεοῦ Τραῖ]ανοῦ
 Παρθ[ικοῦ υἱό]νός, | [Θεοῦ Νερούα] ἑ[κγον]ος, Τίτος Αἴλιος Ἀδριανός |
 5 [Ἀντωνεῖνος Σεβ]ασ[τ]άς, ἀρχιερεὺς | μ[έγιστος, δε]μαρ[χι]κ[ῆς] ἐξουσίας
 τὸ ἡ', αὐτοκράτωρ τῷ β', ὑπα[τ]ρος [τὸ δ', πα]τήρ π[ατριδ]ος¹, Ἐφε-
 σίων τοῖς [ἄρ]χουσι καὶ [τῇ] βουλῇ καὶ | [τῷ δήμῳ] χαίρειν² τὴν
 φιλοτιμίαν³ ἣν φιλοτιμ[εῖται] | πρὸς ὑμ[ᾶς] Οὐδῆδιος Ἀντωνεῖνος³
 ἔμαθον οὐχ οὕτω[ς] ἐκ | τῶν ὑμετέρων [γ]ραμ[μ]άτων⁴ ὥς ἐκ τῶν
 10 [ἐκ]είνου· βουλόμ[ε]νος γάρ παρ' ἐμοῦ τυχεῖν βο[η]θείας [εἰς τὸ]ν κόσμον
 τῶν | ἔργων, ὧν ὑμεῖν ἐπηνυγείλατο, ἐδήλ[ω]σεν ὅσα καὶ ἡλίκα οἱκο-

1 A. 145. 2 Hoc vocabulum de eorum qui honoribus municipalibus
 funguntur studio et munificentia perfrequenter usurpatur per principatus
 tempora. Cf. n. 883¹⁷. 3 Non modo superstes cives maximis affecit
 beneficiis, ut κτιστής τῆς Ἐφεσίων πόλεως praedicetur in titulo honorario
 Herm. VII 31 II, sed etiam testamento Dianam Ephesiam heredem insti-
 tuit, Wood Ephesos, App. 8, 9: κληρονόμῳ χρησάμενον τῇ ἀγιωτάτῃ Ἀρτέμιδι,
 cf. Forsch. Ephesos I 211, 3¹¹. Iam patrem et avum domi nobilissimos fuisse
 et civitate Romana usos esse docent tituli Herm. VII 32, III. IV. Scribae
 publici magistratu Vedius fungitur n. 849¹⁷. H. Cf. Groag Jahresh. X 1907,
 290. 298 (stemma); Forsch. Eph. II 177, 66. 4 Vides imperatorem Ephe-
 siis exprobrantem, quod laudibus civis de patria optime meriti obtrecent.

ἐξουσίας, ὑπατος τὸ β' 1, συνόδῳ τῶν περὶ τὸν Βρεῖσέα Διόνυσον 2 |
χαίρειν· | εὐνοια ὑμῶν, ἣν ἐνεδείξασθε συνησθέντες μοι γεννηθέντος
0 υἱοῦ 3, εἰ καὶ | ἐτέρως τοῦτο ἀπέβη, οὐδὲν ἥττον φα|νερά ἐγένετο. τὸ
ψήφισμα ἐπέγραψεν | Τ. Ἀτεῖλιος Μάξιμος ὁ κράτιστος ἀνθ|ὑπατος 4
καὶ φίλος ἡμῶν. ἐρρῶσθαι ὑ|μᾶς βούλομαι. πρ(ὸ) ε' καλ(ανδῶν)
5 Ἀπριλ(ίων) ἀπὸ | Λωρίου 5. | τὴν ἐπιγραφὴν ποιήσαντος Μ. Ἀντωνίου
Ἀρτεμᾶ δωρεά(ν) 6 ταμιεύοντος | Σουλπικίου Ρουφίνου.
0 Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱός, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ
υἱῶνός, θεοῦ Νεροῦ ἐγγονος, Τίτος Αἴ|λιος Ἀδριανὸς Ἀντωνεῖνος
Σεβαστός, | ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς | ἐξουσίας τὸ κα 7, αὐτο-
5 κράτωρ τὸ β', | ὑπατος τὸ δ', πατὴρ πατρίδος, συν|όδῳ τῶν ἐν Σμύρνῃ
μυστῶν χαίρειν 8.

1 A. 147. 2 *Mysticam hanc synodum fuisse, sed simul eius parti-*
cipes artifices Dionysiacos, apparet ex CIG 3190 ἡ ἱερὰ σύνοδος τῶν περὶ
τὸν Βρεῖσέα Διόνυσον τεχνιτῶν καὶ μυστῶν. Eadem infra v. 26 est ἡ σύνοδος
τῶν ἐν Σμύρνῃ μυστῶν. Cf. Boeckh ad CIG 3173; Ziebarth Gr. Vereinsw.
51, 3; Poland Gr. Vereinsw. 592, 43; Quandt De Baccho diss. Hal. 1913, 147.

3 *Filium natum esse, sed antequam epistula gratulatoria Romam per-*
veniret, iam decessisse statuunt Borghesi Opp. VII p. 113 et Mommsen
Herm. VIII 205, qui demonstravit, difficultatem in temporum definitione
nullam esse. Nam prima quidem ex omnibus M. Aurelii et Faustinae
liberis (scr. hist. Aug. M. Anton. 6, 6) nata est filia. At nihil obstat, quo-
minus eius natales ad annum 146 referamus, ita ut insequente anno
filius nasci potuerit. Huic filio T. Aelius Antoninus nomina fuisse videntur
(I. Olymp. 615). 4 Proconsul Asiae fuit 146/7 Prosop. imp. Rom. I 175,
1082. 5 De Lorio cf. scr. hist. Aug. III 1, 8 Antoninus Pius -- educatus
Lorii in Aurelia, ubi postea palatium extruxit. 12, 6 (idem) spiritum red-
didit apud Lorium. Eutr. VIII 8 obiit apud Lorium villam suam miliario
ab urbe duodecimo. Marcus vero annis 139—161 duabus exceptis noctibus
semper in domo patris versatus est: hist. Aug. IV 7, 2. Lorii Frontoni
operam dedit, cf. eius epist. ad Marc. II 15. III 20 al. Marcus εἰς ε. I 16
ἡ ἀπὸ Λωρίου στολή. v. Rohden Realenc.² I 2285/8; Nissen It. Landesk. II
351; Kiepert Form. orb. XX. 6 ΔΩΡΕΑΣ. 7 A. 158. 8 Epistula
periit.

Δ852. *Clitosthenis Theraei opera publica, a. 149/50. Therae*
in basilicae muro. Ed. Hiller IG XII 3, 325; cf. Thera I tab. 14; III 129. [H₂]

A. Dedicatio operis confecti. a. 150.

ἀγαθὴ τύχη. | ὑπὲρ τῆς τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Καίσαρος
Τ. Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς καὶ Οὐήρου

- 5 Καίσαρος¹ | καὶ Λουκίου Καίσαρος² καὶ Σεβαστῆς Φαυσ(τ)εῖνης³
 τύχης καὶ αἰωνίου διαμονῆς καὶ τοῦ | σύμπαντος αὐτῶν οἴκου.
 ἐπὶ ἀνθυπάτου | Μουμμίου Σεισέννα⁴, ἀρχόντων δὲ τῶν σὺν | Τι. Ίουλίῳ
 10 Κλέωνι, Τ. Φλαύτιος Κλειτοσθένης | Κλαυδιανός⁵ μετὰ καὶ τοῦ οὐοῦ
 Φλαυίου Κλειτοσθένους Ίουλιανοῦ καὶ τοῦ ἐκγόνου αὐτοῦ | Φλ. Κλει-
 τοσθένους Κλαυδιανοῦ καὶ τῆς ἐκγόνης | Φλ. Κλαυδίας Δημητρίας
 15 Αἰλιανῆς τὰ ἔργα | κατὰ τὴν εἰσαγγελίαν ἣν ἐποιήσαμην τῇ γλυκυ-
 τάτῃ πατρίδι Θήρᾳ κατασκευάσας ἐκ τῶν ἰδίων | ἀνέθηκα, καθὼς ἡ
 εἰσαγγελία ἡ ὑποτεταγμένη⁶ | περιέχει καὶ τὰ ψηφίσματα⁷.

B. Clitosthenis εἰσαγγελία. a. 149.

Α. Σεργίῳ Σχειπίωνι | Ὀρφίτῳ, Κ. Σοσσίῳ Πρεῖσχω ὑπάτοις⁸ πρὸ ἐς
 Καλανδῶν | Αἰγούστων, ὥς δὲ Θηραῖοι ἄγουσιν, ἐπὶ ἱερέως⁹ Φιλο-

Prope hanc eidem muro alia stela iniecta est, delphinorum duorum imagine superne ornata, quae Theraeorum decretum (IG XII 3, 26) continet. Decretum et dedicatio (A) anni 150 esse videntur, εἰσαγγελία anno 149 facta est. 1 M. Aelius Aurelius Verus Caesar, qui postea Marcus Aurelius imperator. Eius caput in porticu inventum: Wolters Thera I 225 et tab. 19. Basis enim in extrema basilicae parte est etiam nunc conspicua, ubi domus imperatoriae statuae s. προτομαὶ dedicatae erant. Wolt.

2 L. Aelius Aurelius Commodus, per nefas Caesar appellatus: Realenc.² III 1837₄, postea Imp. Caesar L. Aurelius Verus (161—169). Eius imago Thera I 226, 7 et tab. 20? Wolt. 3 Anna Galeria Faustina (minor), Veri Caesaris (not. 1) uxor, nupta a. 145, m. Dec. 146 Augusta dicta. Realenc.² II 2313, 121 (maioris Faustinae caput Thera I 225, 5 et tab. 18?).

4 P. Mummius Sisenna cos. a. 133; eum paullo post a. 149 demum provinciam esse sortitum pro illa aetate mirum non est. Haec Asia, non Achaia fuisse iam iis quae Waddington ad Le Bas. III Expl. p. 664 docuit probatur (cf. IG XII 5 p. XIX 1364. Sane dubitaverunt Chapot Prov. Asie 82; Hatzfeld Bull. Hell. XXXIII 1909, 523 alii). Decretum opere quidem confecto, sed sub anteriore proconsule factum, cuius nomen parum constat: IG XII 3, 326₃₂: Πο|π...ίου Πρεῖσχου. 5 De hoc eiusque posteris, qui Ephesi et Trallibus in Asiae provinciae urbibus floruerunt, cf. IG XII 3, 524 sqq.; Groag Jahresh. X 282/90 (stemma). Ipse in decreto laudatur vs. 7: ἀνὴρ γένους τε ἐπιφανείᾳ διάσημος ἀπὲρ ταῖς εἰς τὴν πατρίδα λειτουργίαις διαβόητος, vs. 14: ἐν ἐγδικίαις ἀκριβῆς, ἐν πρακτορείαις ὑγιής, ἐν ἀρχαῖς καὶ στρατηγίαις δίκαιος, ἐν ἐπιδόσεσι πολειτῶν μεγαλόψυχος φανείς. 6 Vss. 17—51.

7 Unum ex iis IG XII 3, 326. 8 Ser. Cornelius Scipio Salvidienus Orfitus, Q. Nonius Sosius Priscus coss. a. 149. 9 Non Apollinis Carnei potissimi Theraeorum dei, cuius sacerdotes διὰ γένους ac certe διὰ βίου quoque erant, sed imperatorum, in propria aede Καισαρεῖον dicta cultorum (not. 15). Antea ephorum principes erant Theraeorum eponymi.

20 μήτορος τοῦ Φιλομήτορος, μηνὸς Ὑακινθίου ἕκτη λήγοντος¹⁰, ἀγο-
 μένης ἐκκλησίας ἐνόμου, ὑπὲρ τῆς τοῦ | Αὐτοκράτορος Καίσαρος
 Τ. Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνίνου | Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς καὶ Οὐήρου Καί-
 25 σαρος καὶ | Λουκίου Καίσαρος καὶ Σεβαστῆς Φαυστινῆς τύχης | καὶ
 αἰωνίου διαμονῆς καὶ τοῦ σύμπαντος αὐτῶν | οἴκου Τ. Φλαούιος
 Κλειτοσθένης Κλαυδιανὸς εἰς | ἡγγεῖλα εἰς τε βουλὴν καὶ δῆμον ἐπιδοὺς
 τάδε τὰ | ἔγγραφα ἄρχουσι¹¹ τοῖς σὺν Ἀριστοδάμῳ Καρτιδάμαν|τος·
 30 ἐπειδὴ ἡ κατὰ πόλιν ὑπάρχουσα στοὰ ἡ πρὸς τῇ | ἀγορᾷ¹² ἀπε-
 στέγασται μὲν ὅλη, ἐκ μέρους δὲ καὶ τὰ τῶν | τοίχων αὐτῆς καὶ
 οἰκοδομημάτων καταπέπτωκεν καὶ | τὰ πρόσλοιπα δὲ διαπεφορημένα
 κινδυνεύει εἰς ἔδα|φος κατενεχθῆναι, πολλάκις τε περὶ τῆς κατασκευῆς |
 35 αὐτῆς καὶ ἐπισκευῆς πανδημεὶ καταβοήσεις ἐγένον|το, ἀναγκαίου ὄντος
 τοῦ ἔργου πρὸς ὅλον τὸν τῆς πόλεως | κόσμον τε καὶ ἀπόλαυσιν καὶ
 πολυτέλειαν διὰ τὸ μηδὲν | ἕτερον τοιοῦτον ἐν αὐτῇ ὑπάρχειν ἔργον,
 καὶ | μηδενὸς μήτε ἄρχοντος μήτε ἰδιώτου ὑπεσχη|μένου ἀποκ[ατ]αστῆσαι
 40 τῇ πόλει τὸ ἔργον, συν|ο[ρθ]ῶν μετὰ καὶ τούτου τοῦ ἔργου καὶ τὰ
 ἄλλα¹³ | καταρειπτούμενα ὑπισχνοῦμαι, ὅποῖον ἂν καὶ | ὁπόσον ὁ καιρὸς
 μοι ἐπιτρέψῃ καὶ ἡ Τύχη τῆς | πόλεως¹⁴, κατ[ασκευά]σας αὐτὸ ἀπο-

10 De mense Bischoff Realenc.² IX 3: Graecus est annus, cum Romano nondum compositus; dies XVIII m. Iulii = XXV m. Hyacinthii (dies enim ab ultimo mensis die computandos esse inter omnes constat). In Smyrnaeorum titulo sepulchrali saec. III (Le Bas-Wadd. III 25) est: πρὸ πέντε Κελαυνδῶν Εἰουνίων, μην(ίς) Ἑκατομβεῶνος τετάρτη. Cf. Ephesos II p. 138⁴⁴⁸ (a. 104 p. Chr.). 11 Tres tunc fuerunt Therae summi magistratus, ἄρχοντες sive στρατηγοὶ appellati; primus ex iis πρῶτος ἄρχων s. πρωτάρχων. Primus hic Aristodamas Cartidamantis f. rexit in decreto (not. init.) vss. 3. 52, unde concludas annum Theraeum esse eundem 149/50, sed mutatum intra eum proconsulem (decr. vs. 32); unde decretum anni solaris 150 parti priori tribuendum videtur. Intra hoc igitur spatium opera omnia confecta erant. Tradita sunt novi archontis anno (v. 9 T. Iulii Cleonis). 12 De hac porticu iam Traiano imperante (a. 102—116) restaurata cf. IG XII 3, 324: τὴν στοὰν ἐστέγασαν ἐκ τῶν ἰδίων -- et decretum ibid. 326¹³: τὴν ἐν τῇ πόλει βασιλικὴν στοὰν, ἔργον ἀρχαῖον καὶ διαπρεπὲς καὶ οἶον οὐκ ἄλλο πρ[ο]κόσμημα ἐν τῇ πόλει, κατηρειμμένον ἐκ πολλῶν [ῥ]ήθων. Formam exhibuimus Thera I 218 cf. tab. 13; III 112. 126; cf. Studniczka Goett. GA 1901, 548; Michaëlis Mél. Perrot 1902, 239; Springer-Michaëlis Handb. Kunstgesch.⁹ 1911, 361, fig. 657. 13 De his decretum vs. 8: ἃ μὲν βαλανεῖων κατασκευαῖς τὰ ἐπίνεια τῆς πόλεως κοσμήσας, ἃ δὲ καὶ τὸ τῆς Εὐλειθυῆς ἱερὸν ἀλέκτω πολυτελεῖα κατειργασμένον ἔργον πατρῶον ἀπαράφθορον πρὸς ἀπόλαυσιν πολιτῶν τε καὶ τῶν ἐπιτημούντων ξένων διαφυλάσσων. Cf. not. 15. 14 Fortuna Theraeae imaginem exhibet Thera III 131 fig. 111 (Watzinger).

δοῦναι τῇ πόλει | σῶον ἐκ τῶ[ν ἰδίων] μετὰ τοῦ ὁοῦ μου Φλ. Κλειτο-
 45 σθέ[νους] 'Ιουλιανοῦ κ]αὶ τοῦ ἐκ γόνου μου Φλ. Κλειτοσθέ[νο]υς
 [Κλαυδιανοῦ]. ἐπεὶ δὲ καὶ ἐκ τῆς πε[π]τωκυίας | [στέγης ἔτι πλείστη]
 περιελείπετο ὕλη 15, καὶ ταύτην ὁ[πεχώρησα ἐκ τῶν ἰ]δίων παρα-
 σχώ[ν] τ[ῷ] ἐργάσασ[θαι μέλλοντι καὶ] προσεισενεργ[χάμεν]ος· ἃ δέ
 50 μο[ι] | παρελέει|π[το εἰς κατὰ]στασιν τ[ῶν ἔργων, ταῦ]τα | [πάνθ' ὑπέ-
 σ]τ[ην τῇ πόλει ε]ῴχρησ[τα ἀποκαταστ]ήσειν.

15 Cf. decreti vs. 24: ἔκ τε τῆς περιλειπομένης ξυλικῆς ὕλης τὸν δρόφακτον καὶ αὐτὸν κατηριμμένον καὶ [τόν] τ[ε] ναὺν τῆς Τύχης καὶ τὸ ἀρχαῖον Καισαρεῖον [κ]ατασκευάσας παραδώσειν.

- 853/54. Ti. Cl. Herodes Hipparchus Marathonius eiusque familia med. s. I post Chr. Eleusine, nunc in museo Eleusinio (catal. n. 205). Basis, cuius in duobus lateribus tituli exarati sunt. Ed. Skias 'Eφ. 1894, 206 n. 30 (Syll.² 394. 395). Cf. Foucart Rev. phil. 1901, 89. [Kē]
- 853 Τιβέριος Κλαύδιος 'Ηρώδου υἱ[ός] | 'Ιππαρχος¹ Μαραθώνιος τὴν
 ἑαυτοῦ | θυγατέρα Κλαυδίαν 'Αλκίαν², μνηθεῖσαν | ἀφ' ἐστίας³, Δή-

Litteratura in duobus titulis plane diversa est. Basin tam exiguum esse, ut nullo modo plus una statua imponi potuerit, Sk. observavit. Accedit quod duorum hominum eodem monumento expressorum nomina in eadem planicie antica, non in duobus lateribus quae angulum efficiunt inscribi debuerunt. Quare recte detracto signo aliud impositum iudicavit editor. 1 Hominem ex Herodis Attici familia esse cum nomina 'Ηρώδης, 'Ιππαρχος, 'Αλκία in eadem parentela coniuncta et nomen gentile Κλαύδιος, Κλαυδία indicio sunt, tum demoticum quod est Μαραθώνιος. Iam cum sacerdotis nomine (not. 4) demonstretur titulum medio saeculo post Chr. n. primo utique non multis annis recentiorē esse, sponte se offert Hipparchus Herodis Attici avus paternus. Quem cum Philostratus Vit. soph. II p. 56 Kays. 1, 2 propter affectatam tyrannidem ab imperatore damnatum referat, per hanc occasionem imago filiae ab ipso in delubro Eleusinio consecrata videtur deiecta esse. Basi vacuae postea nepotis illustrissimi statua (n. 854) imposita est. Dttb. Fouc. Ad IG III 383 = II² 1100 οἱ τὰ 'Ιπάρχου γωρία τὰ ὑπὸ τοῦ φίσκου πραθέντα κεκτημένοι provocat Fouc.

2 Cum illas duas nobiles demi Marathoniorum familias, ex quibus altera civitatem Romanam nacta Claudio, altera Vibullio nomine utebatur, multifariam conubiis ultro citroque initis conexas fuisse etiam aliunde constet, nescio an ex nominum rationibus satis confidenter colligere liceat, Claudiam Alciam Hipparchi filiam nupsisse Vibullio Rufo Marathonio, quo ex matrimonio natus sit L. Vibullius Hipparchus archon eponymus a. 117/8 (IG III 662, 1105₃; cf. Bull. Hell. XXVIII 1904, 172. 181) avi materni nomen gerens, et Vibullia Alcia (not. 7). Hanc rursus in matrimonium duxit avunculus ipsius Claudius Atticus. Certe temporum rationes non adversantur. Nam si Claudiae Alciae natales annorum 45—50 p. Chr.,

ὁ μητρι καὶ Κόρη, ἐπὶ ἱερείας | Κλεοῦς τῆς Εὐκλέους Φλυέως, γόνυ
 δεῖ | [N]εικοδῆμου Ἑρμείου θυγατρὸς⁴.
 54 Τι(βέριον) Κλαύδιον Ἀττικὸν Ἡρώδην⁵, Κλαυδίου | Ἀττικοῦ τοῦ ἀρ-
 χιερέως ἀπὸ προγόνων⁶ | υἱὸν καὶ Βιβουλλίας Ἀλκίας⁷, υἱὸν Ἑλλά-
 5 δος⁸, κατὰ τὸ δόγμα τῆς Κορινθίων | βουλῆς Κοκκήιος Κητωρεῖνος.

T. Claudii Attici a. 55—60, Vibullii Hipparchi et Vibulliae Alciae sororis a. 70—80 terminis contineri statuemus, haec optime convenient cum Herodis Attici anno natali, quem ab a. 101 utique perexiguo spatio distare constat. 3 Infantem fuisse Alciam cum initiaretur hinc apparet. 4 Cf. IG III 454₃. 647₁₀. Quorum titulorum uterque sane Tiberio Caesare imperante scriptus est, sed non est quod illius mulieris sacerdotium etiam aliquanto post illius principatum durasse negetur; neque tamen multo infra medium saeculum primum descendere huius dedicationis tempus manifestum est. Praeterea eiusdem mulieris inscriptionem dedicatariam mutilatam edidit Skias post hunc ipsum titulum p. 207 n. 31 monuitque eiusdem nomen IG III 205 initio reponendum esse. Sed horum duorum monumentorum tempus definiri nequit. Quod adoptionis mentio in tribus monumentis fit, in duobus reliquis non item, id nullam habet causam dubitandi quin eadem ubique sacerdos significetur, quoniam in hoc genere usquequaque summa observatur inconstantia. 5 Orator nobilissimus, qui tum cum haec imago dedicaretur etiam tum impubes fuisse videtur, cum quia basi impositum est monumentum quae olim puellae tenerrima aetate (not. 3) imaginem sustinuerat, tum quia nulli ispius honores, nullum sacerdotium, nullus magistratus recensetur. 6 Cf. 856₃. 870₇. Vide etiam tit. Thebanum infra not. 7. 7 Cf. I. Olympia 621: Βιβουλλίαν Ἀλκίαν Ἀγριππεῖ(νυν), | θυγατέ[ρ]α [P]ρ[ό]φ[ω]ν, [A]τ[τ]ικ[οῦ] γυ[ν]αῖκ[α], | Ἡρώδου μητέρα, ἡ πόλις ἡ τῶν | Ἡλείων. Illo titulo omnis dubitatio exempta est, quin Alcia Herodis oratoris non uxor fuerit, sed mater. Nam quod IG III 674 legimus Οὐιβουλλίαν Ἀλκίαν, T. Κλ. Ἀττικοῦ Ἡρώδου Μαραθωνίου γυναικα, id nihil habet miri quia etiam patri Attico nomen fuisse Herodem scimus ex IG III Add. p. 483 n. 69a, ubi orator nobilissimus Κλαύδιος Ἡρώδης νεώτερος audit. Patris Attici nomen exstat etiam in tit. Thebano IG VII 2509 (Syll.² 393): τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων τῶν εἰς Πλατῆρας συνιόντων Τι. Κλαύδιον Ἀττικὸν Μαραθώνιον, τὸν ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν, διατελοῦς ἀρετῆς ἐνεκεν [ἧς ἔχων] διατελεῖ. Vide Dittenberger Herm. XIII 1878, 69. 73. Praeterea cf. n. 855 et Realencykl. III 2677. Nomen quod est Ἀλκία Vibullia habuit a matre, quae Attici soror fuisse videtur (not. 2). 8 Honoris vocabulum est simile eius quod alibi legitur υἱὸς τοῦ δῆμου. Hoc quoque magis in puerum nobilissimae originis et egregiae spei quam in hominem adulta aetate (cf. not. 5) cadere videtur. Cf. Realencykl. VIII 932₅₀.

855. Herodianus, Herodis Attici frater, init. saec. II. In insula Cea. Ed. CIG 2371; IG XII 5, 631 (Syll.² 396). Cf. Dittenberger Herm. XIII 1878, 77. [K]

ἡ πόλις Ἰουλιητῶν Τι. | Κλ. Ἀττικὸν Ἡρωδιανόν¹, | Τι. Κλ. Ἀττικοῦ
5 καὶ Βιβουλ[λίας] Ἀλκίας υἱόν, ἀρετῆς | ἔνεκεν, | ἐπιμελητεύοντος | Δεξι-
κράτους τοῦ Τειμοκλείδου Παλλ(α)γν[ε]ως².

1 Cum Atticum et Vibulliam Alciam (v. 3. 4) Herodis Attici parentes esse constet (cf. n. 854⁷), aut ipsum oratorem nobilissimum aut fratrem eius hic agnoscendum esse apparet. Atqui opinio, nomina Ἡρώδης et Ἡρωδιανός promiscue de eodem homine usurpata esse, neque per se probabilis est neque ullo testimonio confirmatur, cum tamen permagnus Herodis monumentorum epigraphicorum numerus exstet. Restat ut Herodianum fratrem ceteroqui ignotum Herodis existimemus, qui prima adulescentia defunctus videtur. Dttb. Herm. l.c. Prosop. imp. Rom. I p. 360 n. 656. 2 ΠΑΛΛΑΗΝΙ|ΟΣ. Emendavit Boeckh, monens Ceon tum sub imperio Atheniensium fuisse, quibus insulam dono dedisset M. Antonius (Appian. B. C. V 7), ideoque hominem Atheniensem demotico, non ethnico significari in titulo Ceo. Non recte ille quidem, cum Παλλήνην demum Cei fuisse constet; IG XII 5, 636. Quod Boeckh ἐπιμελητεύοντος mavult ad curatorem sive magistratum ab Atheniensibus insulae impositum referre, quia de eo qui hoc opus faciendum curasset ἐπιμεληθέντος potius dicendum fuerit, falli videtur. Etenim in hac causa ἐπιμελητεύοντος et ἐπιμεληθέντος promiscue usurpantur; cf. IG III 393₁. 532₁₀. Add. p. 483 n. 68₇. p. 504 n. 780₁₀.

856. Regilla, Herodis Attici uxor med. saec. II. Lapis, iam s. quarto a. Chr. n. in usum conversus (IG II 1212), in colle Ardetto occidentem versus a stadio sito repertus esse videtur; Skias Νέος Ἑλληνομνήμων 1905, 259. Ed. Koehler Ath. Mitt. VIII 1883, 287 (Syll.² 397). Cf. Wachsmuth Ath. Mitt. IX 1884, 95. [Kz]

Ἀππίαν Ἀτειλία[ν] Πύγυλλαν¹, Κλ(αυδίου) Ἡρώδου | τοῦ ἀρχιερέως²

1 Integram nominum seriem habes n. 857. Plerumque aliquot ex magno numero omittuntur: Ἀππία Ἀντία Πύγυλλα est Syll.² 888, Ἀν[υ]ία [Ἀππία] Πύγυλλα IG III 1333 (cf. 863⁴), Ἀντία Πύγυλλα IG XIV 1391. Haud raro nudo nomine Πύγυλλα indicatur, veluti in titulis Olympicis, quae videtur moris Graeci affectatio esse. Nupsit Herodi paulo ante consulatum quo ille functus est a. 143 (cf. I. Olympia p. 618. Realenc. VIII 928₅₆) et quattuor liberos (v. n. 862—865) enixa, quorum duo superstitute matre obierunt, ipsa decessit non multo ante 161. Dittenberger Herm. XIII 1878, 79. Etenim eius frater Appius Annius Atilius Bradua, qui a. 160 p. Chr. cum T. Clodio Vibio Varo fasces gessit (Prosop. imp. Rom. I p. 63 n. 475), aut consul aut consularis Herodem propter sororis mortem accusavit (Philost. Vit. soph. II 1, 8 p. 63 Kays.). At cum Antoninus Pius filium post obitum matris solacii causa inter patricos allegisse dicatur n. 858₉, utique ultra annum 161 superstes illa non fuit. Cf. Realenc. I 2315₅₀.

2 Hereditarium hoc sacerdotium habuit Herodes. Cf. 854₂.

5 γυναῖ|κα, ἱερασαμένην πρώ|την τῆς Τύχης τῆς | πόλεως 3, κατὰ τὸ
ἐπε|ρώτημα τῶν κρατί|των Ἀρεοπαγαιτῶν | οἱ ἐν Πειραεῖ | πραγμα-
10 τεύται | οἱ περὶ Βα(λέριον) Ἀγαθόποδα Μελιτέα.

Sequuntur per duas columnas disposita viginti septem nomina virorum, ex quibus sedecim demotica adiuncta habent, reliqua peregrinorum esse videntur.

3 Tum igitur demum instituta sunt haec sacra, ut omnino imperatorum aetas huic cultui Fortunae civitatis praecipue indulgebat (cf. Syll.² 788 Τύχη Θάσου). Quo minus dubium est, quin recte a Wachsmuthio hoc sacerdotium relatum sit ad delubrum Fortunae, quod Herodes iuxta stadium Panathenaicum exstruxit (Philost. Vit. soph. II 1, 5 p. 59 Kays.). Cf. Judeich Topogr. Ath. 98. 369. 370 et lemma huius tituli. Ceterum etiam peregre nobilissimis sacerdotiis functam Regillam indicat titulus I. Olympia 610: Ῥήγιλλα, ἱέρεια | Δήμητρος, τὸ ὕδωρ | καὶ τὰ περὶ τὸ ὕδωρ τῷ Διί. Videmus aquaeductum cum exedra magnifica, qui vulgo Herodis dicitur, ab uxore potius dedicatum esse cum illa sacerdos Cereris esset quae Χαμόνης (Paus. VI 20, 9. 21, 1) sive Χαμναίας (I. Olympia 485₃) nomine ab Eleis Olympiae sanctissime colebatur. Cf. Realenc. VIII 933₄₁. 935₂₉. Aliam habes ibidem Regillae dedicationem I. Ol. 288 Ῥήγιλλα | Ῥγεία.

857. Regilla, Herodis Attici uxor med. saec. II. Eleusine, nunc in mus. Eleusinio (catalog. n. 797). Basis. Ed. Philios Ἐφ. 1885, 152 n. 28 (Syll.² 398). [Kz]

Ἀππίαν Ἀννίαν Ῥή|γιλλαν Ἀτιλίαν Καυ|χιδίαν Τερτύλλαν 1, Ἀππίου
5 ὑπάτου πον|τίφικος 2 θυγατέρα, Ἡ|ρώιδου Μαραθωνίου | ὑπάτου 3 γυ-
ναῖκα τοῦ | ἐξηγητοῦ 4, ὁ ἀνὴρ | ἀνέθιξεν.

1 Cf. tit. Delph. 859 D. Appia Annia nomina ex paterno, Atilia ex materno genere repetita esse patet (cf. not. 2), Caucidia Tertulla vero necessitudinem cum ea familia indicant, cuius est L. Mummius Nig[er] Quintus Valeri[us] Vegetus Severin[us] Caucidius Tertullus Prosop. imp. Rom. II p. 387 n. 515. Atqui maternam potissimum Regillae stirpem Caucidios Tertullos cognatione attigisse cernitur ex titulo CIL III 6183: P. Vigellio Raio Plario Saturnino Atilio Braduano Caucidio Tertullo leg. Aug. ordo Troesmen[sium] ex decreto suo. Cf. Prosop. imp. Rom. III p. 433 n. 434. Namque in utroque titulo Caucidius, non C. Aucidius scribendum esse demonstravit Dttb. Ind. schol. Hal. hib. 1892/3 p. X sqq.

2 Patris titulum habes I. Olympia 619: Ἀππίον Ἀννιον Γάλλον, [τ]α[μ]ι[α]ν, σ[τ]ρα[τ]η[γ]όν, [ἑ]πα[ρ]χόν, ποντίφικα, Ῥηγίλλης πατέρα τῆς Ἡρώδου [γ]υναικός, ἡ [π]όλις ἡ [τ]ῆς Ἡ[λείων]. Eundem videri consulem suffectum aliquo ex primis Antonini Pii annis, de quo in senatusconsulto de Cyzicenis (CIL III Suppl. 7060 = Dessau Inscr. lat. sel. 7190) v. 11 legitur *sententia dicta ab Appio Gallo cos. designato*), exposuit Dttb. Ind. schol. Hal. hib. 1892/3 p. VIII. Patrem habuit Appium Annium Trebonium Gallum consulem 108 p. Chr. (Prosop. imp. Rom. I p. 66 n. 493), avum Appium Annium Gallum consulem suffectum

intra annos 64—68 cum L. Verulano Severo (Prosop. imp. Rom. I p. 66 n. 492), legatum pro praetore Germaniae superioris sub Vespasiano, haud raro commemoratum a Tacito (Hist. I 87 sqq.) in rerum post Neronis mortem gestarum narratione. Materna stirps Regillae Atilii Braduae erant, id quod ex avi materni monumento in exedra Olympica invento (I. Olympia 620) cognoscitur. 3 A. 143 Prosop. imp. Rom. I p. 356. 357 n. 655.

4 Cerycum gentis fuisse Herodem ex monumento Trioepo in honorem defunctae uxoris erecto (IG XIV 1389₃₃) notum est. Iam cum antiquitus interpretatio iuris sacri adeo propria habita esset gentis Eumolpidarum (cf. Lysias VI 10: τοῖς ἀγράφοις (νόμοις) καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται. Syll.² 587₄₁ ἐξηγγται Εὐμολπιδῶν. Pseudoplut. Vit. X orat. 843 B. IG III 720₂ ἐξηγγτῆς ἐξ Εὐμολπιδῶν), ut nefas videretur Ceryces eam sibi arrogare (cf. Andoc. I 116 ὦ Καλλία, πάντων ἀνθρώπων ἀνοσιώτατε, πρῶτον μὲν ἐξηγγῇ Κηρύκων ὦν, οὐχ ὅσιον ὄν σοι ἐξηγεῖσθαι), principatus tempore etiam hanc gentem illius officii participem fuisse cognoscimus ex titulis Bull. Hell. VI 1882, 436. Έφ. 1897, 65 n. 49₂₆, ubi Ti. Claudius Demonstratus Melitensis, Ti. Claudii Sospidis daduchi filius, ἐξηγγτῆς μυστηρίων vocatur. Cf. Herm. XX 1885, 12. Eodem igitur munere etiam Herodes functus est.

858. Regilla Herodis Attici uxor post a. 161. Lapis sine dubio Romae inventus et in Britanniam translatus ubi fuit in hortis palatii S. Jacobi prope Westmonasterium, sed saeculo septimo decimo periit (cf. Michaelis Ancient marbles 538). Ed. Prideaux Marm. Oxon. append. 302, 28 (CIG 6185; Kaibel IG XIV 1392; Syll.² 399). Cf. Buresch Rh. Mus. XLIV 1889, 489; Huelsen XLV 1890, 284; Buresch XLVI 1891, 232. [K]

-- | Ἡρώδης μνημεῖον καὶ | τοῦτο εἶναι¹ τῆς αὐτοῦ | συμφορᾶς καὶ
5 τῆς ἀρετῆς τῆς γυναικὸς· | ἔστιν δὲ οὐ τάφος· τὸ | γὰρ σῶμα ἐν τῇ
Ἑλλάδι· καὶ νῦν παρὰ τῷ ἀνδρὶ | ἔστιν². τὸν ἐκ αὐτῆς | παῖδα εἰς

Litteras volgares praeter ΘΠC exhibet editio princeps. Iam Bur. C cum EQ in eodem titulo coniunctum manifestum fraudis indicium existimat. At neque in lapidibus talis inconstantia inaudita est, et summa probabilitate H. monuit, inopia formarum Prideauxium hic ut alibi EQ pro EW expressisse videri.

1 Infinitivus pendet a verbo dedicandi, quod mente supplendum est; dicendi ratio insolita, sed sine dubio a rhetore elegantiae speciem sectante studiose quaesita. Dttb. [Immo prior enuntiati pars in lapidis fragmento iam pridem perditio, sive in alio lapide monumento maioris et multis lapidibus compositi, qualia haud pauca exhibet Asia, fuisse videtur. Titulus est a rhetore post Herodis mortem conceptus et monumento quod Herodes uxori faciendum curaverat inscriptus. Quo de monumento post alia refertur κατεσκεύασε vel ἐποίησε βουλόμενος] Ἡ. μνημεῖον καὶ τοῦτο εἶναι etc.; unde efficitur antea de Odeio Athenis in uxoris memoriam aedificati verba facta esse. Hi.] 2 Ut viva Regilla cum marito in ipsius patria habitabat, sic defunctae quoque corpus nunc illic apud eundem est. Sepultum esse Herodem iuxta uxorem,

10 τοὺς εὐπατρίδας³ ἐν Ῥώμῃ⁴ ἐνέγραψεν Ἀτωνῖνος αὐτοκράτωρ,
 15 Εὐσεβῆς ὑπὸ τῆς πατρίδος καὶ | πάντων κληθεὶς⁵, | ἀνενεγκὼν εἰς τὴν |
 βουλὴν⁶, συνκλήτου | δόγματι.

qua sententia item ad fidem tituli infringendam abusus erat B., neutiquam enuntiatur; id enim Attice παρὰ τὸν ἄνδρα potius esset. ³ Quin patricii significantur, nulla ex parte dubium est. Nam in senatorium ordinem recipi non poterat imperatoris beneficio, qui consulum filius et nepos inde a natalibus in eo ordine fuerat. Senatui ipsi vero interesse non poterat impubes, qualis Atticus natus minor erat Antonino Pio superstitē (not. 5). Quod contra quominus inter patricios tunc allectum esse statuamus, nihil obstat. ⁴ Additur hoc cum propter illud quod proximo enunfiato dictum erat ἐν τῇ Ἑλλάδι, tum quia εὐπατρίδαι proprie erant Athenienses nobiles, inter quos puer Cerycum gentis egregium dignitatis locum tenebat.

⁵ Antoninum Pium (138—161) significari manifestum est, etsi Marco (161—180) aliquando inter alia cognomina hoc quoque datur; nam nusquam eo sic utitur, ut hic, ubi eo uno Antoninus ab aliis cognominibus distinguitur. [Similiter Paus. VIII 43, 5: τοῦτον Εὐσεβῆ τὸν βασιλέα ἐκάλεσαν οἱ Ῥωμαῖοι, διότι...] ⁶ Ridicule eo quod in senatum allectus esset, patricium factum hic dici arguit B., manifestum teneri existimans falsarium. Sed neglexit, ἀναφέρειν τινα εἰς τὴν βουλὴν de eo in quem senatoris dignitas deferatur vix recte dici. Immo sic haec procedunt: Ἀτωνῖνος ὁ Εὐσεβῆς ἀνενεγκὼν εἰς τὴν βουλὴν (i.e. cum rem ad senatum reiecisset sive de ea ad senatum rettulisset) συνκλήτου δόγματι τὸν παῖδα εἰς τοὺς εὐπατρίδας ἐνέγραψεν. Hic quoque manifesta vestigia sunt studii trita et simplicia vitandi, ut contortus ordo verborum et varietas qua de eodem consilio modo βουλὴ modo σύγκλητος usurpatur. Sed ut haec fidem tituli labefactent tantum abest, ut vel maxime Herodis ingenium hic agnoscamus. Ceterum sub ipsum imperii sui finem ab Antonino Pio Atticum (de quo cf. n. 862) inter patricios allectum apparet ex eis quae disputavi n. 856¹. Dttb.

Δ859—861. Statuae Herodis Attici eiusque familiae Delphis positae, med. saec. II. In fundamento semicirculari, ante murum polygonium C—D effosso, in circuitu qui τῷ Γὰς ἐρῶ attribuitur, prope fontem vel aquaeductum ex adyto per murum polygonium derivatum, exedram quandam cum statuīs Herodis eiusque familiae exstructam fuisse sumpsit Bourguet, quae velut exemplum miserum Olympiae illius magnificentissimae sit habenda (Rev. ét. gr. XXV 1912, 12 et Ruines d. Delph. 145). Cui quamquam opinioni formae variae plinthorum, bathrorum, cipporum adversari videntur, tamen titulos omnes hic collegi qui ad rem facere possunt.

[Pw]

Δ859. A. B. Herodes Atticus a Delphis (A) et Amphictyonibus (B) honoratus. — A. In plintho calcaria humili. Titulum notavit Homolle Bull. Hell. XX 1896, 724 (Inv. 996), ed. Foucart Rev. phil. XXV 1901, 91. — B. Fragma calcarium; notavit Homolle l. l. (Inv. 653).

- A** [Βιβρο]ύλλιον¹ Ἰππαρχον Τιβ. < Κλαύδιον¹ | [Αττι]κὸν Ἡρώδην² Ἀθηνᾶιον³, Ἀττικοῦ ὑπά[του⁴ υἱόν, ἡ πόλις ἡ Δελφῶν⁵ φιλίας καὶ | [φιλο]ξενίας ξενεα.
- B** [-- δό]γματι Ἀμ[φικτυόνων -- | --] Βιβρούλλιον¹ Ἰππαρχον Τιβ. Κλαύδιον¹ Ἀττικὸν Ἡρώδην² | Ἀθηνᾶιον³, Ἀττικοῦ ὑπάτου⁴ υἱόν, τὸν ἑαυτῶ[ν εὐεργέτην]⁶.

Δ859. C—E. Statuae Appiae Regillae, uxoris Herodis. — C. Cippus calcarius; notavit Homolle Bull. Hell. XX 1896, 724 (Inv. 1658). Non vidi; in invent. vs. 4—9 omittuntur. — D. Fragmenta duo calcar., Inv. 1792 (= vs. 1) et 1830 (= vs. 2—6). — E. Fragn. calcar., Inv. 223, cuius vs. 2 et 3 in inv. omissos supplere et ad Regillam referre ausus sum; cf. n. 860 A—C.

C Ἀππίαν Πήγυλλαν⁷, Κλαυδίου Ἡρώδου, τοῦ εὐεργέτου⁶, γυναῖκα
10 καὶ | vs. 4—9 in invent. desunt -- (τῷ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων?) | καὶ ὁ δῆμος Δελφῶν Ἀπόλλωνι Πυθίῳ.

D Ἀππία Ἀννία Ἀτειλία [Πήγυλλα⁸ Καυ]χιδ[ία Τερτύλλα,] | Ἀππίου

1 De Vibullis et Claudis Marathonis cf. n. 853² et quae de Herode Attico uberrime congestit Muenscher R-E VIII 921/54. 2 Cf. n. 854 cum not. 5. 3 Cum Herodes, cos. a. 143, nec ὁπατος nec ὑπατικός appelletur, statuae A et B fortasse ante a. 143 positae sunt. 4 Bis cos. suff. imperatoribus Traiano et Hadriano; cf. Philostr. vit. soph. II 1, 1 ὁ σοφιστὴς Ἡρώδης ἐτέλει μὲν ἐκ πατέρων ἐς τοὺς διουπάτους (Groag R-E III 2677). 5 Munificentia Herodis erga Delphos notissima, cf. Philostr. l. l. 9 ἀνέθηκε δὲ καὶ τῇ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον et Paus. X 32, 1: στάδιον δὲ σφισιν ἀνωτάτω τῆς πόλεως τοῦτό ἐστιν· ἐπεποίητο δὲ ἐκ τῆς πέτρας, ὁποῖαι περὶ τὸν Παρνασσὸν εἰσιν αἱ πολλαί, ἄχρι Ἀθηναίος Ἡρώδης λίθῳ τῇ Πεντέλῃσιν αὐτὸ μετεκόσμησε. Quae verba ex confusione cum stadio Attico (Paus. I 19, 6) orta esse, iniuria statuerunt Homolle l. l. not. 4 (cf. Bull. Hell. XXII 1898, 564) et Muenscher l. l. 931. Viderat enim Cyriacus Anconitanus Delphis a. 1437, in sublimi Civitatis arce altissimis sub rupibus ornatissimum gradibus marmoreis hippodrom. D C p. longitudinis' (Epigramm. p. XXVII). — Herodes haud dubie saepius Delphis versabatur, cf. Philostr. l. l. 25 ἦρξεν δ' αὐτῷ τῆς πρὸς τοὺς Κυντιλίους διαφορᾶς, ὥς μὲν οἱ πολλοὶ φασι, Πυθική πανηγυρις, ἐπειδὴ ἑτεροδόξως τῆς μουσικῆς ἤχρῳοντο. Quae certamina ad Pythia anni 147 acutius quam verius referre studuit Muenscher l. l., nam Quintilii qui ante annum 151, quo consules facti sunt, ἀμφοῦ τῆς Ἑλλάδος ἡρχέτην (Philostr. 25), illi Πυθικῇ πανηγύρει ut Graeciae praefectos adfuisse nusquam narratur. Ceterum Pythiis visitoribus ab Herode saepius epulas datas esse e verbo [φιλο]ξενία (v. 4) concludas. 6 Cf. tit. C₂ cum B₄. 7 Cf. n. 856/8.

8 Cf. n. 857¹. Utrum tit. D ad statuam Regillae an ad statuam ab illa positam referendus sit, non liquet. Cf. statuae subscriptionem IG III 1417 (Syll.² 888): Ἀππία Ἀννία Πήγυλλα, Ἡρώδου γυνή, τὸ φῶς τῆς οἰκίας.

5 ποντίφικος] | ὀπά[του⁹ θυγάτηρ], | Ἡρώ[δου Μαραθωνίου ὀπάτου¹⁰
γυνή τοῦ | ἐξηγητοῦ --]

E. [ψηφισαμένης τῆς πόλεως τῆς Δελ[φῶν]
(Ἀππίαν¹¹ Ἀννίαν Ἀτειλίαν Ῥήγιλαν Καυσιδίαν)
(Τερτύλλαν, Ἀππίου ὀπάτου ποντίφικος θυγατέρα),
[Ἀττιχοῦ Ἡρώδου] γυναικα × × × × [ὁ ἀντήρ].

Δ860. Herodis Attici liberi a Delphis honorati, med. saec. II. [Pw]

A. Herodis filius minor natu Regillus. In pila calcaria. Tit. ex Παλιγγενεσία 24. Aug. 1877 repetitus est Bull. Hell. I 1877, 409 n.2. Exscripsi.
ψηφισαμένης τῆς πόλεως τῆς Δελφῶν Λούκιον | Βιβούλλιον Ῥήγιλ-
5 λον¹² Κλαύδιον, Ἡρώδου καὶ | Ῥηγίλλης υἱόν, ὁ πατήρ.

B. Herodis filia maior natu Elpínice. In plintho calcaria supra cymatium (ad dextram anathyrosis). Titulum notavit Homolle Bull. Hell. XX 1896, 724 (Inv. 206 + 1029). Exscripsi.

[ψηφισαμένης τῆς πόλεως τῆς Δελφ[ῶν]
[Ἀππ]ιαν¹³ Κλαυδίαν (immo Ἀννίαν) [Ἀτει]λίαν Ῥήγιλαν Ἀγριππ[εῖ]-
ναν Ἐλπινίχην Ἀτρ[ίαν] Πώλλαν, Ἡρώδου καὶ Ῥηγ[ίλ]-
λης θυγατέρα, × × × ὁ [π]ατήρ.

C. Herodis filia minor natu Athenais. Basis calcaria. Titulum notavit Homolle l.l. (Inv. 3997). Exscripsi.

ψηφισαμένης τῆς πόλεως τῆς Δελφῶν Μαρκίαν¹⁴ Ἀννίαν (immo Κλαυ-
δ[ίαν]¹⁵ Ἀλκίαν | Ἀθηναῖδα <Α>(Γ)αβιδίαν Λατιαρίαν, | Ἡρώδου καὶ
5 Ῥηγίλλης θυγατέρα, | × × × ὁ πατήρ.

Δ861. Herodis Attici alumnus Polydeucio statua Delphica donatus, med. saec. II. Cippus marmoreus, postea in alium usum conversus, habet in parte aversa titulum 903 D. — Tit. notavit Homolle Bull. Hell. XX 1896, 724 (Inv. 3251). Exscripsi. [Pw]

5 × Δελφοί & | Βιβούλλιον | Πολυδευκίωνα¹⁶ σωφροσύνης ἔνεκα, τὸν Ἡρώ-
δου ἡρώα. &

9 De Appio patre cf. n. 857². 10 De Herode cos. 143 cf. n. 857³.
11 De supplementis vs. 2/3 cf. tit. D et n. 857. 12 De Regillo cf. tit. Olympicum infra n. 865. 13 Fere consentit tit. Olympicus infra n. 863, ubi cf. not. 1. A scriba Delphico nomina B₂ Κλαυδίαν et C₂ Ἀννίαν errore esse permixta patet; filia enim maior natu nomina materna acceperat, cf. n. 863¹.

14 Consentit fere tit. Olympicus infra n. 864, ubi cf. nott. 1 et 2. 15 De verbis Ἀννίαν et Κλαυδίαν (B₂) permutandis cf. not. 13. 16 Polydeuces, Herodis discipulus et alumnus, praematura morte abreptus, multis statuis

titulusque ab illo honoratus est, cf. e.g. IG III 1418: ἡρώς Πολυδευκίων. | ταῖς δὲ ποτ' ἐν τριόδοις σὺν σοὶ ἐπεστρεφόμην, et ibid. 810: ἡρώα Πολυδευκίωνα .. οἱ βαβδοφόροι et ibid. 811: [ψηφίσματι τῆς] βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ῥαμνοῦσιων Ἡρώδης Βιβούλλιον Πολυδευκίωνα ἱππάρχου υἱόν ἐκ τῶν ἰδίων, ὁ θρέψας καὶ φιλήσας ὡς υἱόν, τῇ Νεμέσει, ἧ μετ' αὐτοῦ ἔθυσεν, εὐ[με]νῇ καὶ ἀείμνηστον, τὸν [ἑαυτοῦ τρό]φιμον et ibid. 813: .. ὅτι ἐνθάδε καὶ περὶ θήραν εἶχον. Cum titulis consentiunt verba Philostr. l. l. 24: ἀλλ' Ἀθηναίοις ἀπάνθρωπα ἐδόκει ταῦτ' οὐκ ἐνθυμουμένοις τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Πολυδεύκην καὶ τὸν Μέμονα, οὐδ' ἴσα γνησίοις ἐπένθησε τροφίμους ὄντας .. εἰκόνας γοῦν ἀνέτιθει σφῶν θηρώντων καὶ τεθραυκτόων καὶ θηρασόντων τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ἐὺν ἀραῖς τοῦ περικόψοντος ἢ κινήσοντος. Quae dirae cum in statuis IG III 1417—1422 longiores legantur, hos titulos ibi iniuria a Dittenbergero inter sepulcrales esse recensitos apparet.

862. Bradua Atticus, Herodis Attici filius fin. saec. II.

In Piraeo, nunc ibid. in museo. Basis. Ed. Lolling Ath. Mitt. VI 1881, 309 (Syll.² 400).

[Kt]

οἱ τὸν Πειραιᾶ κα|τοικοῦντες πο|λίται 1 Τιβ. Κλ. Ἀππιον | Ἀτείλιον Βρα-
5 δοῦ|αν Ῥήγυλλον Ἀττικὸν Μαραθώ|γιον 2 εὐπατριδὴν 3, | τὸν εὐεργέτην. |
10 ἐπιμεληθέντος τῆς ἀ|ναστάσεως Σαλβίου τοῦ | Ἑρμέρωτος Γαργηττίου 4.

1 Non demus Piraeensium, sed omnes quotquot in oppido Piraeo habitant cives communi decreto hoc monumentum dedicarunt. Quam rem Athenis quidem singularem esse, sed in Asiae minoris civitatibus similia occurrere monet L. 2 Herodis Attici filius qui unus ex quattuor liberis patri superstes fuit. Hic omnia nomina, quae ex familia paterna et materna derivantur, coniunctim habes, alibi plerumque nonnulla omituntur. Cf. I. Olympia 623: Μ. Ἀτελιον Ἀττι[χόν] | Βραδοῦαν Ῥήγυλλον, Ἡρώδου καὶ Ῥηγίλλης υἱόν, | [ῆ] πόλις [ῆ] τῶν [Ἡλε]ίων. Consul ordinarius fuit 185 (Prosop. Rom. I 348 n. 640), archon eponymus Athenis 192/3. Cf. IG III 1145. Nam qui illic Τιβέριος Κλαύδιος Βραδοῦας Ἀττικὸς Μαραθώνιος vocatur quin a me olim recte pro Herodis Attici filio habitus sit, post lapidem Piraeensem inventum nemo iam dubitabit, quandoquidem nulla re nisi omissis nominibus Ἀππιος Ἀτελιος Ῥήγυλλος ab eo differt tabula ephebrica; vice versa in titulo Olympico Τιβέριος Κλαύδιος desunt. Post consulatum eum proconsulem Asiae fuisse indicat CIG 3189: [ὁ] νεωκόρος Συμυρνάων | δῆμος ἐτείμησεν | Μάρκον Ἀτελιον Βραδοῦα, | τὸν ἀνθύπατον, | ἐπιμεληθέντος Μάρκου | Αὐρηλίου Περπέρου τοῦ | ἐπὶ τῶν ὅπλων στρατηγοῦ. Nam cum praenomen *Marcus* etiam titulus Olympicus testetur neque maior minorve nominum numerus omissus quicquam offensionis habeat, non est quod de alio homine ceteroqui ignoto cogitur. Dttb. 3 Cf. n. 858₁₀. 4 Eiusdem familiae duo ephebi recensentur IG III 1145 col. II 17 Ἑρμέρωτος Ἀ[σμένου Γαργητίου] et Σαλβίου Ἀθ[... Γαργητίου] in tribu Aegeide. Item ad eam pertinet sacerdos Γλόκη Ἑρμέρωτος ἐκ Γαργηττίων Syll.² n. 739₅₀. L.

863. Elpinice Herodis Attici filia med. saec. II. Olympiae. Basis marmoris Pentelici. Ed. Dittenberger * I. Ol. 624 (Syll.² 401). [K²]

Ἀππίαν Ἀννίαν Ἀτειλία[ν] | Πήγυλλαν Ἐλπινείκην Ἀγριππεῖαν | Ἀτρίαν
Πόλλαν¹, Ἡρώδου καὶ Πηγύλλης | θυγατ[έρ]α, ἡ πόλις ἡ τῶν Ἡλείων².

Litteratura praeter recentiores formas ΕΘΩω gracili et procera litterarum figura insignis et ductu ad Latinae scripturae similitudinem accedente.

1 Herodis et Regillae filia natu maior (v. ad n. 864) praeter materna nomina *Appia Annia Atilia Regilla* (n. 857) cognomen *Agrippina* ab avia paterna (n. 854⁷) acceptum et *Atria Polla* a nesciō quibus Regillae matris cognatis repetita gerit. Quod primum est nomen *Elpinice*, parentum arbitrio impositum videtur. Elpinicen matri superstitem fuisse, sed ante patrem decessisse constat; Philostr. Vit. soph. II 1, 10 p. 66 Kays. Dittenberger Herm. XIII 1878, 79. 84. Eius tit. Delphicus n. 860 B. Eius titulus sepulchralis IG III 1333: [Ἀππία Ἀννία Ἀτειλία | Πήγυλλα Ἀγριππεῖα Ἐλπινείκη] Ἀτρία Πόλλα [Λουκίου Οὐί]βουλλίου Ἰππάρχου Τιβέριου | Κλαυδίου Ἀττικοῦ Ἡρώδου Μαραθωνίου | υἱάτου θυγάτηρ καὶ Ἀννίας | Ἀππίας Πηγύλλης, Ἀππίου [υἱά]του [θυγ]ατ[ρός] ex restitutione Foucarti Rev. phil. 1901, 91. Etenim Οὐίβουλλίου Ἰππάρχου additamentum est ad nomen Tiberii Claudii Attici Herodis appositum. Colligitur hoc ex tit. Delphico n. 859 A. Idem probat tit. latinus nuper prospera fortuna in Suecia repertus, quem nobiscum communicavit Nilsson: L. VIBVLLIVM · | HIPPARCHVM · TI · | CL · TI · F · QVIR · ATTICVM | HERODEN. Q · IMP · CAESARIS | HADRIANI · AVG · INTER · AMI · COS · TRIB · PLEB · PRAETOREM. Id est: L. Vibullium Hipparchum Ti(berium) Cl(audium) Ti(berii) f(ilium) Quir(ina) Atticum Heroden q(uaestorem) imp(eratoris) Caesaris Hadriani Aug(usti) inter amicos trib(unum) pleb(is) praetorem. De quae storibus Augusti cf. Dessau Inscr. lat. sel. 1000. 1025. 1032 et saepius.

2 Cum statua Olympica erigeretur, sane infans fuit Elpinice; nam exedra dedicata est intra annorum 147—150 spatium (sed cf. Realenc. VIII 935²⁶), non ita multis annis post Herodis et Regillae matrimonium. At cum duae bases initio vacuae relictae essent, multis annis post eis incisae sunt alia litteratura et multo minore diligentia inscriptiones Λ. Βιβούλλιος Ἰππάρχος (I. Olympia 627) et Ἀθηναῖς Ἰππάρχου θυγάτηρ (ib. 628). Qui quinam fuerint incertum est.

864. 865. Marcia Claudia Alcia Athenais, Herodis Attici filia. L. Claudius Vibullius Regillus, Herodis Attici filius med. saec. II. Olympiae in exedra Herodis et Regillae. Basis marmoris Pentelici. Ed. Dittenberger * I. Ol. 625. 626 (Syll.² 402. 403; Dessau Inscr. lat. sel. 8324^b). [K²]

34 Μαρκίαν Κλαυδίαν Ἀλκίαν | Ἀθηναῖδα¹ Γαβιδίαν Λαττιαρίαν², | Ἡρώδου καὶ Πηγύλλης θυγατέρα, | ἡ πόλις ἡ τῶν Ἡλείων.

1 Cf. tit. Delph. n. 860 C. Hanc natu minorem filiam Herodis et Regillae fuisse inde apparet quod cum fratre in una eademque basi constituta fuit,

865 Α. Κλαύδιον | Βιβούλλιον Πύγυλλον | Ἡρώδην³, Ἡρώδου | καὶ Πηγύλλης
υἱόν, | ἡ πόλις ἡ τῶν Ἡλείων.

cum Atticus (n. 862) et Elpinice (n. 863) suam uterque separatam haberent; cuius rei nulla potest causa cogitari nisi tenera infantium aetas. Patris nomen gentile (*Claudia*), aviae paternae cognomen (*Alcia*) gerebat; quae praeterea Latina nomina comparent (*Marcia*, *Gavidia Latiaris* cf. not. 2) sine dubio ad matris Regillae propinquos redeunt, Graecum Ἀθηναίς iam superiore aetate in illa familia demi Marathonii fuisse demonstrat titulus IG III 664: ἡ [ἐξ Ἀρ]είου πά[ρου βου]λή καὶ ἡ βουλή | τῶν ἐξακοσίων καὶ ὁ δῆμος Κλαυδῖαν Ἀθηναῖδα εὐεργεσίας ἔνεκεν, quo Herodis Attici amitam designari probabile est. Dittenberger Herm. XIII 1878, 86. Philost. Vit. soph. II 1, 10 p. 65 Kays. hanc filiam Panathenaida vocat, deceptus memoria propter splendida illa patris de Panathenaeorum sacris merita; eam infantem decessisse parentibus superstitionibus narrat idem. Eiusdem titulos habes Atticos IG III Add. 894 a: τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς ψηφισαμένης Μαρκίαν Ἀθηναῖδα Κλ. Ἡρώδου Φλ. Μάκερ φίλου καὶ διδασκάλου θυγατέρα et Ath. Mitt. XXXIII 1908, 210: Δομιτιανὸς Ἀθηναῖδα Ἡρώδου τοῦ διδασκάλου τὴν θυγατέρα. Cf. Prosop. imp. Rom. II 341 n. 191. 2 Hinc Mommsenus collegit Regillam necessitudine quadam attigisse illam familiam, cuius est *P. Tebānus P. f. Quir(ina) Gavidius Latiaris, quaestor Divi Claudii, tr(ibunus) pl(ebis), pr(aetor), per omnis honores candidatus Augustor(um)* CIL IX 3602 = Dessau Inscr. lat. sel. 973. Λατιαρία ut Φρεττησία (*Fretensis*), Ναρβωνησία (*Narbonensis*), cf. Herm. VI 1872, 148. 3 Huius filii natu minoris, qui omnino Herodis et Regillae liberorum primus fato functus videtur (Herm. XIII 1878, 83), titulus Delphicus, praeter ordinem nominum leviter immutatum cum Olympico consentiens, exstat n. 860 A.

Δ866. Aegialensium decretum consolatorium, a. 153. Aegialae in Amorgo, inter parietinas templi Minervae Poliadis. Edd. Raet et Paris Bull. Hell. XV 1891, 572, 1; Delamarre IG XII 7, 396; cf. Wilhelm AEMOest. XX 1897, 88; Buresch Rh. Mus. XLIX 1894, 440; Norden Ant. Kunstprosa I² 449.

[H]

Μειλησίων τῶν Ἀμοργὸν Αἰγιάλην | κατοικούντων¹ ἔδοξεν ἄρχουσι, |

Decreta consolandi gratia inde a primo p. Chr. saeculo facta esse iam n. 796 BC (Atheniensium) docuerat; multa et Asiae urbes et Amorgi opipida offerunt exempla. Pleraque ex his male concepta et pessime incisa mendis lacunisque scatent; sed etiam sermonis et scripturae barbaries exemplorum, quae neoterismo sive Asianismo attribuuntur (Norden, cf. Buresch), depravatam sane indolem reddunt. Putidae sermonis elegantiae in carminibus sepulcralibus tunc Amorgi conditis redeunt. Ultimum quod novimus placitum Arcesinensium est anni 242 πρὸ γ' αἰῶνος Δεκεμβρίων n. 889.

1 Milesii quando Aegialen condiderint coloniam, parum constat; sed neque ante secundum sive primum a. Chr. saeculum nec post Augusti aevum deduxisse videntur. A Milesiis receperunt Saliorum (μολπῶν) in-

5 βουλῇ, δῆμῳ· γνώμη στρατηγῶν | καὶ δεκαπρώτων² ἐχόντων³ | καὶ
 τὴν πρυτανικὴν ἐξουσίαν· ἰσηγησαμένου τὸ ψήφισμα Σ[εραπίωνος τοῦ
 0 Σε[ραπίωνος], ἐπιψήφισαμένου δὲ Ἰ[άσο]νος τοῦ Στράτωνος· Ἀριστέαν
 τοῦ⁴ Π[ρεΐμου] ἀνδρὸς εὖ γεγενημένου [πάσαις]⁵ | τε ἀρχαῖς τε καὶ
 λιτουργίαις⁵ | ταῖς παρ' ἡμεῖν ἐν τῇ πατρίδι | ἐπιτελέσαντος, σεμνόν |
 5 τε καὶ ἡσύχιον βίον παρ' ὅλον τὸν | τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον διενέν-
 κας⁶, ὡς δὴ ὑπὸ πάντων τῶν παρ'⁷ ἡμεῖν πολιτῶν μαρτυρεῖται |
 10 διὰ τὸ ἀξιόφιλτον αὐτοῦ ἦθος, | συνβέβηκεν οὖν τὸ ἐπὶ πάντων | ἀν-
 θρώπων εἰμαρτόν, ἔτι ἀκμ[α]ζούσης τῆς ἡλικίας τὸν Ἀριστέαν μετα-
 15 λά[ξαι]⁸ τὸν ἐξ ἀνθρώπων | βίον, καταλιπόν⁹ τέκνα ὧ¹⁰ καὶ | λύπην
 Ἀριστέα τῷ αὐτοῦ πρῶ παντελές, τὸ δὲ ἕτερον ἔτι δν | νήπιον παντε-
 λῶς· διὸ δὴ δεδόχθαι διὰ τοῦδε τοῦ ψ[ηφί]σματος, | παρηγορῆσαι
 20 αὐτοῦ τὰ τε τέκνα | καὶ τοὺς συγγενῆς καὶ φίλους | φέρειν συμμέτρως τὰ
 τῆς λύπης, | εἰδότας ὅτι ἀπαραίτητός ἐστιν | ἡ ἐπὶ πάντων ἀνθρώπων
 25 ὥρισμένη μοῖρα. περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγράφη ἀπλᾶ ψήφισματα δύο,
 ἐξ ὧν | τὸ ἐν ἐπεδόθη ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον¹¹. | ἐγένετο ἐν Ἀμοργῷ |
 30 Αἰγιάλῃ πρὸ δέκα | δύο καλανθῶν Δεκεμβρίων [Βρ]ουττίῳ Λατε[ραν]ῷ
 καὶ Ἰουνίῳ Που[φείν]ῳ ὑπάτοις¹². Σεραπίων Σεραπίωνος ἰσηγησά-

stitutum et στεφανηφόρου magistratus nomen, cf. IG XII 7, 418 cum Haus-
 soullieri aliorumque notis, et Milesiorum legem n. 57. 'Comparandae sunt
 Milesiorum insulae Leros Lepsia Patmos Corsiae (Haussoullier Rev. phil.
 XXVI 1902, 125). 2 ὡν excidit. 3 IG XII 7, 400₃: δε[κα]πρώτων, ἐχόντων
 δὲ καὶ τὴν πρυτανικὴν ἐξουσίαν. 4 Melius τόν. 5 Dativi perperam
 pro accusativis positi. 6 Nominativus, si cum editoribus ad filium
 refertur, pro accusativo διενένκαντα usurpatus. 7 Nota elegantem syl-
 labas dirimendi morem per totum decretum observatum. 8 Pro litteris
 ξαι vacuum est spatium. 9 Accusativus desideratur -πόντα. Senten-
 tiarum nexum non tam auctoris quam quadratarii inscitia corrupisse
 videtur, quippe qui exemplar male scriptum et correctionibus turbatum
 typhothetae pravi instar parum enucleaverit. Debebat fere καταλιπόντα
 τέκνα ὀφρανά (not. 10), ὧν τὸ μὲν παντελές (quod haud scio an non ex in-
 sequenti παντελῶς ortum et meliori voci substitutum sit), τὸ δὲ ἕτερον ἔτι δν
 νήπιον παντελῶς, sed admixta est alia sententia: καταλιπόν λύπην Ἀριστέα
 τῷ αὐτοῦ υἱῷ (hoc in ΠΡΩ corruptum vidit Del.). 10 Pro W exspecta-
 mus ὀφρανά, cf. IG XII 7, 383 καταλιπούσα τέκνα ὀφρανά. 11 Intelligen-
 dum esse: τὸ δὲ ἕτερον ἔλαβεν Ἀριστέας (filius, cf. v. 25), docet decretum
 Arcesinensium IG XII 7, 53₃₆: περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγράφησαν ἀπλᾶ ψήφισματα δύο,
 ἐξ ὧν τὸ ἐν ἀπετέθη ἐς τὰ ἀργεῖα, τὸ δὲ ἕτερον ἔλαβεν ὁ Ἐρμῆς. Rem ipsam
 exemplis et commentario illustravit Wilhelm Beitr. 260/1 et aliis locis.

12 Anni 153 consules fuerunt C. Bruttius Praesens et A. Iunius Rufinus.
 Sed temere irripuit T. Sextii Laterani nomen, qui anno insequenti consula-
 tum est adeptus. Homolle ap. Radetum; cf. Prosopogr. imp. R. I 241, 135.

45 μην, ἰάσων Στράτωνος ἐπεψήφισάμην, Ἐπικράτης Ἀγαθεῖνου ἄρχων
τὸ γ' ἔδογματίσα καὶ ἀπεδεξάμην.

867. C. Popillii Cari Pedonis edictum de Diana Ephesia.
c.a. 180. Ephesi; nunc partim Oxonii, partim Londini. Edd. inferiorem
partem Oxoniensem * CIG 2954, LeBas-Wadd. III 137/9; totum Hicks Brit.
Mus. III, CCCCLXXXII et p. 294 (Syll.² 656); cf. Waddington Fastes prov.
As. n. 147. [Hi]

a [Γάιος Πο]πίλλιος Κᾶρος Πέδω[ν]¹ | ἀνθύπατος λέγει· 2· | [ἔ]μαθον ἐκ
5 τοῦ πεμφθέντος [πρός] | με ψήφισματος ὑπὸ τῆς λαμπροτ[ά]της Ἐφε-
σίων βουλῆς τοὺς πρὸ ἐμ[οῦ] | κρατίστους ἀνθυπάτους ἐς[ράς] | νομίσαι
τὰς ἡμέρας τῆς [πα]ν[η]γύρεως | τῶν Ἀρτε[μισίων], καὶ τοῦτο διατά[γματι]
10 δεδλωχέναι· 3· ἔθεν ἀναγκαῖον ἡγησάμην καὶ αὐτὸς ἀποβλέ[πων] εἰς
τε τὴν εὐσέβειαν τῆς θεοῦ | καὶ εἰς τὴν τῆς λαμπροτάτης Ἐφε[σίων]
15 πόλεως τιμὴν φανερόν ποι[ῆσαι] διατάγματι ἔσεσθαι τὰς ἡμέρας | ταύ-
τας ἱεράς καὶ τὰς ἐπ' αὐταῖς ἐξε[χειρίας] φυλαχθήσεσθαι· προσεστῶ-
τος τῆς πανηγύρεως | Τίτου Αἰλίου Μαρκιανοῦ Πρίσκου | τοῦ ἀγωνοθέ-
20 του, υἱοῦ Αἰλίου | Πρίσκου, ἀνδρὸς δοκιμωτάτου καὶ | πάσης τιμῆς καὶ
ἀποδοχῆς ἀξίου.

b [ἔ]δ' οὖν τῆς πρώτης καὶ με[γίστης] | μητρ[ο]πόλεως τῆς Ἀσίας καὶ δις
25 νεω[χόρου]⁴ τῶν | Σεβ[α]στῶν καὶ φιλοσεβάστου Ἐφ[ε]σίων πόλεως | τῇ
βουλῇ καὶ τῇ δῆμῳ· περὶ ὧν εἰσηγ[εῖται] -- | ... Λ]αβέριος Ἀμοῖνος
φιλοσεβάστος, ὁ γραμμ[ατεὺς] | τοῦ δ' ἡμοῦ, ἐπεψήφισαν δὲ οἱ σ[τ]ρατηγοὶ
τῆς | πόλεως. φιλοσεβάστοι· | [ἐ]πειδὴ ἡ π[ρ]οεστῶσα τῆς πόλεως ἡμῶν

1 Consul suffectus fere a. 148, proconsul Asiae sub finem principatus Pii et initio M. Aurelii. Prosopogr. imp. Rom. III 85, 623. 2 Cf. n. 904₂. 905₂. 3 Cum priores proconsules edictis feriarum dies sacros existimari iussissent, Pedonem cum proconsulatum iniret ut idem facerent plebiscito rogaverunt Ephesii, quorum precibus ille hoc quod tenemus edicto morem gerit. 4 De Ephesiis bis, ter, quater neocoris cf. I. Keil Num. Zeitschr. XLVIII 1915, 125. Claudio imperante primum, Hadriano alterum honorem ab Augustorum cultu depromptum accepit, tertius a Caracalla propter Dianae religionem iis impertitus est, quartus Elagabali cultu instituto adiectus, deleta memoria sublatus. Distinctionem probat Caracallae basis a Cyriaco descripta (Keil p. 128): Αὐτοκράτορα Καίσαρα [Μ.] Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Σεβαστὸν Εὐσεβῆ Εὐτυχῇ Παρθικὸν μέγιστον, Βρ[ε]-ταννικὸν μέγιστον, Γερμανικὸν μέγιστον, Ἰουλιαν Σεβαστὴν μητέρα κάστρων, τῆς πρώτης καὶ μεγίστης μητροπόλεως τῆς Ἀσίας καὶ τρις νεωκόρου πρώτης, δις μὲν τῶν Σεβαστῶν, ἀπα[ξ] δὲ τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ φιλοσεβάστος Ἐφεσίων βουλὴ καὶ ὁ νεωκόρος δῆμος καθιέρωσαν -- Pergamēnos vero nec non Smyrnaeos τρις νεωκόρους τῶν Σεβαστῶν fuisse docent tituli Or. 513. 514.

30 θεός Ἄρτε[μις | οὐ μόνον] ἐν τῇ ἑαυτῆς πατρίδι (ἰδίᾳ) τιμᾶται⁵, ἣν
 ἀ[πασῶν | τῶν πόλεων] ἐνδοξοτέραν διὰ τῆς ἰδίας θειότη[ε]ος | πεποί-
 ηκεν, ἀλλὰ καὶ παρὰ [Ἑλληνίαν τε καὶ] [β]αρβάρ[ο]ις, ὥ[στε] | πολλ[α]-
 χού ἀνεῖσθαι αὐτῆς ἐ[ρ]ά καὶ τεμένη, ναοὺς⁶ δέ | αὐτῇ τε εἰδρῶσθαι
 35 καὶ βωμοὺς [καὶ ἔδη⁷ διὰ] | τὰς ὑπ' αὐτῆς γενομένας ἐναργεῖς ἐπι-
 φανε[ας]· | καὶ τοῦτο δὲ μέγιστον τοῦ περὶ αὐτὴν σε[βας]μοῦ ἐστὶν
 τεκμήριον, τὸ ἐπώνυμον αὐτ[ῆς] | εἶναι μῆνα καλούμενον παρ' ἡ[μ]ῖν
 μὲν Ἄρτ[εμις]ῶνα⁸, παρὰ δὲ Μακεδόσιν καὶ τοῖς λοιποῖς ἔ[θνεσιν] |
 40 τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ ταῖς ἐν αὐτοῖς πόλεσι[ν] | Ἄρτεμίσιον⁹, ἐν ᾧ μηνί
 πανηγύρεις τε καὶ ἐερ[ο]ῖ[μην]αί¹⁰ ἐπιτελοῦνται, διαφερόντως δὲ ἐν [τῇ] |
 ἡμετέρᾳ πόλει τῇ τροφῇ τῆς ἰδίας θεοῦ τῆς Ἐφ[εσ]ί[ας]· προσῆχον δὲ
 45 εἶναι ἡγούμενος ὁ δῆμος [ὁ] Ἑφ[εσ]ίων ὄλον τὸν μῆνα τὸν ἐπώνυμον
 τοῦ θ[ε]οῦ | ὁ[ν]όματος εἶναι ἐερὸν καὶ ἀναχεῖσθαι τῇ θεῇ, | [ἐ]βόκημασεν
 δ[ι]ὰ τοῦδε τοῦ ψηφίσματος [κατα]στῆ[σ]αι τὴν περὶ αὐτοῦ θρησκείαν·
 50 διὸ [δεδο]χθαι | ἐερὸν τὸν μῆνα τὸν Ἄρτεμειῶνα εἶ[ναι] πάσας | τὰς
 ἡμέρας, ἄγεσθαι δὲ ἐπ' αὐταῖς μην[ύς] τε | καὶ¹¹ ἔτους τὰς ἑορτάς καὶ

5 ATIMATAI explicuit O. Hoeser Myth.-Epigr. Progr. Dresden 1910, 31.

6 Suppl. Dttb. Exempla Dianae Ephesiae in aliis locis cultae plurima: Real-
 enc. II² 1385⁴², in iis Scillantium Xenophontis Anab. V 3, 4. Primum de ipso
 terrae solo deis dedicato (ἀνεῖσθαι), deinde de aedificiis operibusque humana
 manu in eo erectis (εἰδρῶσθαι) dicitur. Illud τὲ quod post αὐτῇ est rectius post
 ναοὺς locum haberet, sed tales traiectiones in hac potissimum particula
 perfrequentes sunt. 7 Suppl. Dttb. 8 Atheniensium Elapheboliona,
 Romanorum Martium aut Aprilem, esse opinatur Hicks p. 79. 9 No-
 vimus hoc nomen ex permultarum civitatum Doricarum fastis (Realenc.
 II 1442/3). Sed paullo negligentius hic dicitur reliquos Graecos praeter
 Ephesios ea nominis forma uti; immo in civitatibus Ionicis constanter
 ut Ephesi Ἄρτεμειῶν est itemque apud Magnetas et qui ad Pelii radices
 incolebant et Asianos ad Maeandrum habitantes. 10 Ad Schol. Pind.
 Nem. III 1: ἱερομηνίαι δὲ λέγονται αἱ ἐν τῷ μηνί ἐρᾶι ἡμέραι οἰκιδῆποτε θεοῖς
 ἀνεμέναι provocat hic. Sed illa explicatio huc non quadrat. Nam cum
 unusquisque dies in aliquo mense sit, scholiasta non potest aliud sibi
 velle ac ἱερομηνίας esse dies quibus quoque mense eadem stata sacra
 redeant; atque haec sane videtur propria notio esse, ut illo nomine
 menstrua sacra ab annuis (ἑορταί) distinguantur. Verum ut nonnunquam
 de illis ἑορτῇ usurpatur, sic vice versa hic et alibi ἱερομηνίαι vocantur
 feriae quotannis redeunt. Nam de illo altero genere cogitari nequit,
 quia definite dicitur eas in unum totius anni mensem Artemisiona in-
 cidere. 11 Cum antea enuntiatum sit, totum mensem sacrum esse,

quae vana est pietatis iactatio et affectatio (n. 635¹²), iam ne id perperam
 intellegatur, additur quatenus sacra per illum mensem quibusque diebus
 facienda sint, nempe neque plura neque alia atque ad id tempus iam

τὴν τῶν Ἀρτεμ[ισίων πανήγυ]ριν καὶ τὰς ἱερομηνίας, ἅτε τοῦ μηνὸς
 55 ἔ[λου ἀνακειμέ]νου τῇ θεῷ· οὕτω γὰρ ἐπὶ τὸ ἄμεινον τῆς [θεοῦ τι-
 55 μωμέ]νης ἡ πόλις ἡμ[ῶν ἐ]νδοξότερα τε καὶ εὐδ[αιμονεστέ]ρα | εἰς τὸ [ν
 ἅπα]ντα διαμενεῖ χ[ρόνον].

c ἡ πατρίς | Τ. Αἰλιον Τ. υἱὸν Κλ[αυδία] | Μαρκιανὸν Πρίσκο[ν, τὸν] |
 60 ἀγωνοθέτην καὶ πα[νηγυριάρχην] | τῶν μεγάλων Ἀρ[τεμ]ισίων, | καὶ | πρῶ-
 τον αὐτ[ὸν ποιήσαντα] | τὴν πανήγυριν κατὰ τέλειο[ν], | καὶ ἐκχειρίας
 65 εἰς ὅλον τὸ[ν] | ἐπώνυμον τῆς θεοῦ μῆνα | τοχόντα 12, καὶ τὴν Ἀρτε-
 μισι[ακὴν κρίσιν] 13 καταστήσαντα, | καὶ τὰ θέματα τοῖς ἀγωνισ[ταῖς]
 70 αὐξήσαντα, καὶ ἀνδρι[άντας τῶν νικηράντων] ἀναστήσαντα· | τὴν τει-
 μὴν ἀναστήσαντο[ς] | Λ. Φαινίου Φαύστου | τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ.

fieri consueverant. Suppl. Dttb. existimans hic stata sacra et quae quoque
 mense et quae quoque anno redirent comprehendere. 12 Cf. v. 44 sqq.

13 κρίσις singula certamina, ex quibus universus ludorum sollennium
 orbis constat, haud raro significat. Sic iam apud Soph. Electr. 684 δρόμον
 προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις; cf. etiam n. 1059 δευτέρας κρίσεως. Triplici
 igitur beneficio splendorem ludorum auxit Priscus, et novo certamine
 adiuncto cui proprium nomen erat Ἀρτεμισιακὴ κρίσις, et praemiis (θέματα,
 cf. n. 1063) victorum auctis et statu is illorum suis impensis erectis.

Δ 868. Philosophi Platonici a Delphis¹ laudantur, a. 163 et
 antea. [Pw]

A. L. Calvisius Taurus clarissimus, Pythiis a. 163. Lapis a
 nobis pilae altissimae Eumenis n. 630 insertus. Ed. Bourguet De reb. Delph. 36.

Δεσφοὶ ἔδωκαν Λ. Καλβήνω (sic) | Ταύρω¹ Βηρυτίω, φιλοσόφω | πλατω-
 5 νικῶ, αὐτῷ καὶ τέκνοις | αὐτοῦ πολειτεῖαν, | προξενίαν, προδικίαν, γᾶς |
 καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ | τᾶλλα τέμια ὅσα τοῖς καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς
 ἀνδράσι | δίδονται. ἄρχοντος | Τιβ. Ίουλίου Ἀρισταίνετου².

1 De Tauro Berytio, philosopho notissimo, cuius ἀκμὴ a. 145 vindi-
 catur, cf. testimonia Prosop. R. I p. 295 congesta; fuit civis Romanus ut
 omnes qui scholis philosophorum praeerant (cf. Diels, Archiv Gesch. Phil.
 1891, 490), et recensetur inter magistros Herodis Attici. Tit. pulcherrime
 scriptus exhibet cognomen Καλβήνω = *Calvinus*, cum ex Gellii codd. nomen
 gentile *Calvisius* (Καλβισίω) restitui debeat (Hi); contra B. perperam ap.
 Gellium emendaverat *Calvinus*. 2 Aristaeneti annum 163 enucleavit B.
 ex Gellii Noct. Att. XII 5, 1: *cum Delphos ad Pythia conventumque totius ferme
 Graeciae visendum philosophus Taurus iret nosque ei comites essemus inque
 eo itinere Lebadiam venissemus* cet. Nempe Gellius, qui ante Peregrini Protei
 mortem, i.e. ante 165 Romam rediit (cf. ed. maior. Hertz, praef.), in Graecia
 tantum inter a. 160 et 165 versatus nulla alia Pythia nisi a. 163 spectare
 potuit. Aristaenetus ipse brevi post sacerdos Apollinis factus. B.

B. Bacchius Paphius, imp. M. Aurelii magister, et alii philosophi, paulo ante a. 163. Ad dextram tituli A. Ed. Bourguet l.l.

Δελφοὶ ἔδωκαν Βακχίῳ³ Τρύφωνος, καθ' ὁδοεσίαν] δὲ Γαίῳ, Πα-
 τρίῳ, καὶ Ζωσίμῳ τῷ καὶ Σω[τ]ί[μῳ] Χαροπείνου, καὶ Κλαυδίῳ
 Νεικοστράτῳ Ἀθηναίοις, καὶ Μ. Σεξτίῳ Κορνηλιανῷ Μαλλώτῃ, φι-
 5 λосоφois πλατωνικοῖς, αὐτοῖς καὶ τέχνοις αὐτῶν πολιτείαν, προ-
 ξενίαν, προδικίαν, γὰς | καὶ οἰκίας ἐνκτησιν καὶ ἄλλα τείμια ὅσα καὶ
 τοῖς | καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσι δίδονται. ἄρχοντος Εὐβουλίδου⁴
 τοῦ Εὐβουλίδου.

C. Gaius Xenonis f., c. a. 145. In alio lapide eiusdem pilae Eumenis, ut mihi videtur. Ed. Bourguet l.l. 29. Exscripsi et addidi fragm. Inv. 1094 cum v. 18.

θεός. τύχα ἀγαθὰ. | Δελφοὶ ἔδωκαν Γαίῳ⁵ | Ξένωνος φιλοσόφῳ |
 5 πολιτείαν, αὐτῷ [καὶ] | ἐγγόνοις αὐτοῦ, [προ]μα[ν]τείαν, προξενί[αν],
 10 προεδρίαν, προδ[ι]κίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλ[ει]αν πᾶσαν, γὰς καὶ οἰκί[ας]
 ἐνκτησιν καὶ ἄλλα τείμια ὅσα τοῖς | καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς | ἀνδράσι δί-
 15 δονται. x x | ἄρχοντος Φλαβίου | Σωκράτου⁶, βουλε[υ]όντων Φιλλέου
 τοῦ | Εὐβουλίδου καὶ Φιλ[ο]δόμου⁶ τοῦ Λαμπρί[ου].

3 ,Bacchius, a Gaio adoptatus (καθ' ὁδοεσίαν v. 1 per compendium scriptum fuit), primus [c.a. 130] M. Aurelium docuit, qui gratissimus discipulus ei grates egit' (εις ἐκντ. I 6: παρὰ Διογνήτου .. καὶ τὸ ἀκοῦσαι, πρῶτον μὲν Βακχίου, εἶτα Τανδάειδος καὶ Μαρκιανοῦ). B. Hunc vero Gaium praeclarum illum platonicum (cf. e.g. Prosopogr. I R. I p. 376) esse ac diversum a Xenonis filio, B. perperam contendit (l.l. 29 et 33); est enim idem re vera philosophus in tit. C honoratus, cf. not. 5. 4 Cum finis tit. A₃ (ΝΟΙΣ) litteris minoribus scriptus sit, apparet titulum B incisum esse ante A; ceterum idem lapicida utrumque tit. exaravit. B. 5 Cum in eodem monumento proxenias et Bacchii philosophi adoptati a ,Gaio' (tit. B) et Gai philosophi, Xenonis f. (tit. C), incisas videamus, quae non ,sexaginta circiter annos' (Bourg. 38), sed fere viginti inter se distant (not. 6), vix dubitari potest, quin idem Gaius sit intellegendus. 6 Soclarum I archonta, τὸ β' et annum 98 interpretatus erat B., cf. n. 823¹. Sed versus ultimus (18), a Bourgueto omissus, cum verbis καὶ Φιλ[ο]δόμου τοῦ Λαμπρί[ου] (fragm. novum inv. 1094) nos edocuit, hic cognominem nepotem ἄ. Soclari I esse intellegendum. Nam cum Lamprias, Plutarchi frater, c.a. 115 archon fuerit (Bourg. l.l. 57), filius eius Philodamus, qui senator nunc etiam in altero ἄ. Soclari II decreto l.l. 51 supplendus est, necnon ἄ. Soclarus II ad annos fere 145 p. Chr. pertinere debent; quod comprobatur distinctione (ἄρχοντος) τὸ β' bis desiderata.

869. T. Fl. Leosthenes Paeaniensis, a. 165/9. Eleusine, nunc in museo Eleusinio. Basis. Ed. Skias Έφ. 1895, 111, 27 (Syll.² 409). [Κῆ]
 [ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου καὶ ἡ βουλὴ τῶν Φ καὶ | [ὁ δῆμος ὁ
 Ἀθηναίων Τίτον Φλ. Λεωσθένην Παι]ανιέα¹, | [Τίτου Φλ. Ἀλκιβιάδου
 Παιανιέ]ω[ς υἱόν², ἄρξαν]τος τὴν | [ἐπώνυμον ἀρχήν, π]α[νηγυ]ριαρχή-
 5 σαν[τος, κηρυκ]εύσαν[τος τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου] [βουλ]ῆς, στρατηγῆ-
 σαντος ἐπὶ τὰ δ[ι]πλα, γυ[μνα]σ[ιαρχήσαν]τος ἐκ τῶν ἰδίων, ἀγωνο-
 θε[τήσαν]τος Π[αν]αθηναίων οἰκοθεν³, Τίτου Φλ. Λεωσθένους [Παια]-
 νιέω[ς⁴ ἐ]χγονον, ἄρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχήν, παν[η]γυρι[αρχή]σαντος,
 10 κηρυκεύσαντος τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου | βουλῆς, στρατηγῆσαντος ἐπὶ τὰ
 δπλα γ' καὶ γυμνασιαρχή[σαν]τος, ἀγωνοθετήσαντος Παναθηναίων
 ἀποδειχ[θέν]τος ὑπὸ θεοῦ Ἀδριανοῦ, Τίτου Φλ. Ἀλκιβιάδου Παια-
 νιέ[ω]ς ἀδελφόν⁵, ἄρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχήν, πανηγυρι[αρχή]-
 15 σαντος, κηρυκεύσαντος τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς, | [ἄρξ]αντα,
 πανηγυριαρχήσαντα, γυμνασιαρχήσαντα οἰκοθεν⁶ | [ὅλ]κεῖς⁷, πρεσβεύ-

Intra annorum 165 et 169 terminos hoc monumentum dedicatum esse ex iis apparet quae v. 22 sqq. de L. Vero Caesare leguntur. (Cf. 872¹.)

1 Eiusdem habemus titulum IG III 658, in quo ex honoribus hic (v. 15) recensitis redit gymnasiarchia, additur στρατηγοῦ ἐπὶ τὰ δπλα magistratus. At quod hic legitur [ἄρξ]αντα, id utique non licet ad eponymum magistratum referri, quippe qui hic in Leosthenis patris (v. 3), avi (v. 8), fratris (v. 13) honoribus constanter vocabulis ἄρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχήν significetur. Immo cum appareat res sacras multo magis cordi fuisse ei qui hunc titulum concinnavit quam publicas, complures minoris momenti magistratus hoc nudo ἄρξαντα comprehendisse videtur. Etenim si alius atque eponymi ex novem archontum numero magistratus intellegeretur, definite βασιλεύσαντα aut πολεμαρχήσαντα aut θεσμοθετήσαντα dicendum fuit.

2 Cf. IG III 656. 657. Ex priorē titulo apparet eius magistratum eponymum a. 126 paullo antiquiorem esse. Ex reliquis eius honoribus qui hic v. 4—7 sunt, illic comparet nullus, sine dubio quia ante eos gestos illa basis erecta est. 3 I.e. suis sumptibus. Cf. Dittenberger Herm. XX 1885, 27.

4 Commemoratur etiam in Alcibiadis filii titulis IG III 656. 657.

5 Alcibiades natu minor archontis eponymi magistratu functus est quarto Abascanti paedotribae anno, qui aut 140 p. Chr. aut aliquis ex proxime superioribus est (IG III 1112₁₁), inter prytanes recensetur paucis annis post (IG III 1024₃), magistratus eponymus, praetura, gymnasiarchia enumerantur in titulo honorario IG III 659. Praeterea eius mentio fit in elogio matris IG III 897₇, s. Eius (aut fratris Leosthenis) filius est Flavius Alcibiades ephebus paullo ante a. 160 (IG III 1122₁₈).

6 Cf. not. 3. 7 Suppl. Dttb. κελαιοις in ectypo. [ὁ]κεῖς; Sk. Cf. I. Olympia 468, 6 γυμνασιαρχή[σαν]τα ὁλκεῖς καὶ καὶ θῶ βασιλικ[ῶ]ν πρῶτον Ἡλείων. Cave sacrorum quorundam nomen latere suspiceris; nam illa

σαντα δις εἰς Ῥώμην ἐπὶ θεοῦ Ἀντωνεῖ[ν]ου⁸, υἱὸν Φλ. Εἰσιδώρας⁹
 τῆς Φλ. Ἡρακλείτου¹⁰ καὶ Δομιτίας | Λαοθαμείας θυγατρὸς, Κρατεροῦ
 ἔγγονον¹¹, δις τὴν πίστιν | τῇ πόλει¹² ἐς τὰ νῦν δι' ὧν κατέλειπεν
 20 φυλάσσει¹³, ἱεροφαντοῦν|τα, ἐπὶ γέν[ο]υς λαμπρότητι καὶ φιλοτιμίαις
 πάσαις εὐχαριστή|σαντα¹⁴ τῇ πόλει τὸ σπρόφιον¹⁵ παρὰ τῷ Αὐτο-
 κράτορι θεῷ Ἀντωνεῖν¹⁶ λαβόντα καὶ τὸν Αὐτοκράτορα μυσήσαντος¹⁷ |
 [Λ]ούκιον Αὐρήλιον Οὐῆρον δις ἐπὶ τῷ ἔτει ἀγαγόντα | μυστήρια καὶ
 25 τοῦτο κατὰ τὸ θεμιτόν¹⁸, καὶ προσειδύσαν|τα Εὐμολπίδην¹⁹ συν-
 αγαγόντα²⁰, ἐπεὶ καὶ ἐπιλέγοντα εἶχομεν²¹, ἀρετῆς μεγέ|θει²² καὶ
 τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείας κἄν τοῦτ²³ χάριν ἀνέθηκεν.

aetate gymnasiarchia magistratus annuus est. ⁸ Antonini Pii princi-
 patu (138—161), in quem etiam reliquos Alcibiadis et Leosthenis fratrum
 honores plerosque incidere manifestum est. ⁹ Alcibiadis et Leosthenis
 matri in ipsius titulo honorario IG III 897³ idem quidem Isidorae nomen
 tribuitur, sed illic nomine gentili Vitellia, Sabini ἐξ Οἴου filia dicitur.

¹⁰ Flavius Heraclitus Paeaniensis, cuius demi etiam Leosthenes et
 Alcibiades fuerunt, prytanis est cum Alcibiade natus minore IG III 1024⁹.

¹¹ Vox per se nullum certum gradum significans (cf. n. 810⁶) hic aut
 de proavo aut etiam de abavo vel atavo intellegenda est. Nam avi
 fuerunt Leosthenes (v. 7) et Heraclitus (v. 17). ¹² ΠΟΑΕΙ. ¹³ Homo
 pridem defunctus (cf. not. 11) fidem quam vivus patriae praestitit etiam-
 nunc conservare dicitur, quia bonis ab eo testamento relictis illa adhuc
 fruitur. Quis fuerit Craterus, propter nominis frequentiam, praesertim
 non addita patris demive significatione, explorari nequit. ¹⁴ Verbi vis
 hic obscura; nam gratificandi aut gratias agendi notio in hunc conexum
 utique non quadrat. Expectaveris potius εὐαρεστήσαντα aut simile aliquid.
 Indicatur enim summi sacerdotii insigne (not. 15) ab imperatore accepisse
 Leosthenem quia propter generis nobilitatem ac virtutem civibus gratis-
 simus erat. ¹⁵ Cf. Arrian. Diss. Epict. III 21, 16: οὐκ ἐσθ-ῆτα ἔχεις τῇν δεῖ
 τὸν ἱεροφάντην, οὐ κόμητῃν, οὐ σπρόφιον οἷον δεῖ, οὐ φωνήν, οὐχ ἡλικίαν.
 C. F. Hermann Gottesdienstl. Altertümer² § 35 not. 17. ¹⁶ Manifesta
 hic casuum confusio accidit. Neque enim apud imperatorem, sed ab im-
 peratore insigne sacerdotii accepisse dicitur. ¹⁷ Hic quoque pro ac-
 cusativo genetivus perperam usurpatus est, qui ex longo recensu hono-
 rum a Leosthenis maioribus gestorum in lapicidae memoria haerebat.

¹⁸ Quia post mysteria, quibus se initiari volebat, Athenas venerat
 princeps, illa iterata sunt. Cf. quae de Nerone traduntur (n. 814³).

¹⁹ L. Verum in coetum et consessum gentis Eumolpidarum recepis-
 se dicitur Leosthenes, sive id decreto gentis ab eo rogato factum est, sive
 aliae fuerunt illius in hac re partes (cf. not. 21). ²⁰ Sc. τὸ γένος τῶν Εὐμολ-
 πιδῶν. Durioscule hoc omittitur, neque tamen aliter intellegi potest enun-
 tiatum. ²¹ συναγαγόντα ἔπει καὶ ἐπιλέγοντα, εἶχομεν' Sk., qui mani-
 esto hoc intellegit de epiphonemate tali qualia leguntur n. 898^{16. 29} 1109¹².

At neque quid sit συναγαγόντα ἔπει perspicitur neque ipsa vox ἔπος illius aetatis generisque titulo convenit neque praesentis participium ἐπιλέγοντα ullo modo in Skiae interpretatione tolerabile est neque imperfectum in ista exclamatione (*habemus*, sc. principem Eumolpidam) locum habet. Quare quin ἐπεί particula causalis sit unde pendeat verbum εἰχομεν ad Athenienses relatum nulla ex parte dubium est. Verbum ἐπιλέγειν de allectione, qua imperator Eumolpida factus est, usurpatur; quam qui perficeret Athenienses (sive Eumolpidae) habebant T. Flavium Leosthenem (not. 19), Obiectum vocis εἰχομεν igitur non imperator, sed Leosthenes est. 22 I.e. propter virtutis magnitudinem, ut hic dativus respondeat illi εὐσεβείας — χάριν. 23 Etiam in negotio L. Verum Caesarem initiandi et inter Eumolpidas recipiendi.

870. Ephebi Attici, a. 166/7—168/9. Athenis ad ecclesiam Demetrii Κατηφόρη, nunc in museo nat. Ed. * IG III 1132 (Syll.² 407). [Κε] ἀγαθῇ [τύχῃ]. | ἐπὶ νίκη τῶν θειοτάτων Αὐτοκρατόρων Μ. Αὐρηλίου καὶ Α. Βήρου | Σεβαστῶν Ἀρμενιακῶν Παρθικῶν μεγίστων, ἐπὶ ἄρχοντος Σέξτου | Φαλ[η]ρώς¹, ὁ κοσμητὴς τῶν ἐφῆ[βων] Α. Ἐρέννιος 5 Κορνήλιος ὁ καὶ | Ἀττικὸς Ἀζηνιεύς ἀνέγραψεν τοῖς ὑπ' αὐτῷ ἐφηβεύσαντας, τοὺς | πρῶτους λευκοφορήσαντας² διὰ τῆς λαμπροτάτης εὐεργεσίας | τοῦ κρατίστου ἀρχιερέως³ Τιβ. Κλ. Ἡρώδου Μαραθωνίου. ἡρώτῃ]σεν ὁ πρόεδρος⁴, ὅτῳ δοκεῖ λευκοφορῆσαι τοὺς ἐφήβους τῆς | ἡμέρας, ἐν ᾗ πρὸς τὴν Ἑλευσῖνα ἡ σ[τρατιά]⁵ πορεύεται, ὅτῳ δὲ | 10 μῆ. οὐδεὶς ἐπῆρεν. Ἡρώδης εἶπεν· ὦ [ἔφηβοι, ἐμοῦ παρόντος χλαμύ]δων λευκῶν οὐκ ἀπορήσετε.

Sequitur v. 12—64 recensensus epheborum cum magistris et ministris.

1 Archontis nomen suppletur titulo eiusdem anni IG III 93₁. Eius annum non posteriorem quam 168/9 L. Veri Caesaris superstitis mentio, non priorem quam 166/7 eiusdem et Marci fratris cognomina Ἀρμενιακῶν Παρθικῶν indicant. 2 Cf. Philostr. Vit. soph. II 1, 5 p. 59 Kays.: μετεκόσμησε δὲ (Ἡρώδης) καὶ τοὺς Ἀθηναίων ἐφήβους ἐς τὸ νῦν σχῆμα χλαμύδας πρῶτος ἀμφιέσας λευκάς· τέως γὰρ δὴ μελαίνας ἐννημμένοι τὰς ἐκκλησίας περιεκάθηντο καὶ τὰς πομπὰς ἔπεμπον πενθούντων δημοσίᾳ τῶν Ἀθηναίων τὸν κήρυκα τὸν Κοπρέα, ὃν αὐτοὶ ἀπέχτειναν τοὺς Ἡρακλείδας τοῦ βωμοῦ ἀποσπῶντα. Cf. Realenc. VIII 942₄₀. 3 Cf. n. 854⁷, 856². Dittenberger Herm. XIII 1878, 75. 4 Cf. Wilhelm Beitr. gr. Inschr. 280. 5 Cf. n. 885₁₇: ἐπειδὴ καὶ ὁ φαίδυντὴς τοῖν θεοῖν ἀγγέλλει κ(ατ)ὰ τὰ πάτρια τῇ ἱερῇ τῆς Ἀθηνᾶς, ὥς [ἔχει τὰ] ἱερὰ κ[αὶ] ἡ παραπέμπουσα στρατιά. Quondam omnis civitas armata pompam duxerat; cum iam soli ephebi reliqui essent, tamen magnificentum illud nomen ex antiquitate retinebatur.

871. Mnasibulus Olympionica, post a. 175. Elateae, h. *Drachmani*. Edd. Paris Bull. Hell. XI 1887, 342, 13 et Elatée 241, 52; Lolling-

Dittenberger IG IX 1, 146 (Syll.² 410). Cf. Heberdey AEMOest. XIII 1890, 186; v. Premenstein Klio XII 1912, 151. 162. [H⁵]

5 Μνασίβου[λος] | Μνασίβου[λου], | δισπεριε[θονί] | χου, ἀρίστου Ἐλ[λ]ήνων¹,
[Αθηνᾶ Κρανία]².

1 Cum filius, cuius hoc est monumentum, ignotus sit, de patre haec habet Pausanias X 34, 5: τὸ δὲ Κοστοβόων των ληστικῶν τὸ κατ' ἐμὲ τὴν Ἑλλάδα ἐπιδραμὸν ἀφίκετο καὶ ἐπὶ τὴν Ἑλάτειαν. ἐνθα δὴ ἀνὴρ Μνασίβουλος λόχον τε περὶ αὐτὸν ἀνδρῶν συνέστησε καὶ καταφονεύσας πολλοὺς των βαρβάρων ἐπαισεν ἐν τῇ μάχῃ. οὗτος ὁ Μνασίβουλος ὁρόμου νίκας καὶ ἄλλας ἀνέλετο καὶ Ὀλυμπιάδι πέμπτῃ πρὸς ταῖς τριάκοντά τε καὶ διακοσίαις (a. 161) σταδίου καὶ τοῦ σὸν τῇ ἀσπίδι διαύλου· ἐν Ἑλατείᾳ δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ὁρομέως Μνασίβουλου χαλκοῦς ἔστηκεν ἀνδριάς. Cui patris statuæ hanc filii post id tempus, quo illam viderat Pausanias, appositam primo coniecit P.: Μνασίβου-λο[ν] -- ἡ βουλὴ καὶ ὁ θυμὸς Ἑλατέων; deinde filii esse donarium sumpsit (not. 2). Costobocos contra quos Mnasibulus fortiter pro patria dimicans mortem oppetiit, Cassius Dio LXXI 12, 1 ab Astingis, quibus Rhaus et Rhaptus praeerant, a. 174 [immo 170: Pr.] ex sedibus suis expulsos narrat. Quam per occasionem eos errabundos in Graeciam venisse cum per se probabile esset, rem accuratius persecutus H. subtili disputatione evicit, illum gentis barbarae impetum, in quo Mnasibulus occubuisset, a. 175 factum esse. Dttb. 2 Suppl. Paris El.

872. L. Memmius Atheniensis honoratur, a. 177—180. Eleusine, nunc in museo Eleusinio (catalog. nr. 820). Basis. Ed. Philios Ἐφ. 1883, 77 n. 6. (Syll.² 411). Cf. Foucart Rev. phil. XVII 1893, 203. [K⁵]

ἡ πόλις | Λ. Μέμμιον Ἐπὶ βοιωτῶν¹ Θορίκιον, | [τ]ὸν ἀπὸ θαλάσσης καὶ
5 ἀρχόντων | καὶ στρατηγῶν καὶ ἀγωνοθετῶν, | τὸν καὶ αὐτὸν μετὰ τῶν
ἄλλων ἀρχῶν | καὶ λειτουργῶν ἄρξαντα τὴν ἐπὶ νομόν ἀρχὴν² καὶ
στρατηγὸν ἐπὶ τὰ | ἔπλα καὶ ἐπιμελητὴν γυμνασιαρχίας³ | θεοῦ Ἀδρια-

1 Praeter hierophantam, daduchum, praeconem quarto loco inter nobilissimos mysteriorum Eleusiniarum sacerdotes ὁ ἐπὶ βοιωτῶν antiquiore quidem aetate rarissime commemoratur (cf. n. 42²³), cum in titulis Romanorum temporibus compositis persaepe occurrat eius nomen. Ut daduchus et praeco ex Cerycum gente capiebatur (IG III 1278²⁵. Hermae XX 1885, 20). Μέμμιος; Ἐπὶ βοιωτῶν non aliter dicitur atque Ἐρένιος; Ἱεροκλήριος, Κλαύδιος, Δαδοῦχος, Ἰούλιος; Ἱεροφάντης, ubi sacerdotii vocabulum nominis proprii Graeci locum occupavit. Ceterum huius ipsius Memmii perfrequens est memoria in prytanum et aïsitorum catalogis; cf. IG III 1031⁴². 1032³⁴. 1034³⁹. 1040³³. 1046¹⁶. 1048⁵, qui tituli omnes M. Aurelii principatu proximisque post eius obitum annis incisi sunt, id quod optime convenit cum huius monumenti intra annorum 177—180 (not. 9) erecti aetate. 2 A. 162/3 aut 163/4. Cf. IG III 1127¹. 1279².

3 Imperatores si quando municipales honores absentes gerebant, eos

10 νοῦ καὶ ἀγωνοθέτην τρίς, | πρεσβευτήν τε πολλάκις περὶ τῶν με|γίστων,
 ἐν οἷς καὶ περὶ γερουσίας⁴, μὴ|σαντα⁵ παρόντος θεοῦ Ἀδριανοῦ⁶, |
 μὴσαντα θεὸν Λούκιον Οὐῆρον | Ἀρμενιακὸν⁷ Παρθικὸν⁸ καὶ Αὐτο-
 15 κράτορας | Μ. Αὐρήλιον Ἀντωνῖνον καὶ Μ. Αὐρήλιον | Κόμμοδον Γερ-
 μανικοὺς Σαρματικοὺς⁹, | [λ]ειτουργήσαντα τοῖν θεοῖν ἔτεσι νς¹⁰, τὸν |
 [ἀ]π' ἀρχιερέων, τὸν φιλόπατριν.

per curatores (ἐπιμελητάς) administrare solebant. Sic Hadrianum gymnasiarchia honoris causa ab Atheniensibus ornatum esse Memmiumque, qui illius principatu iam adulta aetate erat (v. 12), eius vice officia illius magistratus praestitisse conicias. Sed scrupulum movet decretum IG III 10₁₂, ubi manifesto ex hoc titulo restituendum est ἐπιμελητοῦ γυμνασιαρχίας θεοῦ Ἀδριανοῦ, cum tamen multo post illius obitum, anno 209 demum illud populiscitum factum sit. Num forte, ut alibi quoque illis saeculis deis honores et magistratus publici tribuebantur, Divus Hadrianus quasi perpetuus gymnasiarchus habitus est, ut qui re vera eo munere fungebantur vicarii appellarentur? Dttb.

4 Sacer ille senatus Eleusinius (ἡ ἱερὰ γερουσία IG III 702₁₀. 851₃. ἱερὸς γέρων IG III 1062₇) intellegendus videtur; huius unius legationis propterea nominatim mentionem fieri putaverim, quia ad sacra Eleusinia spectabat. Dttb.

5 Initiare homines erat Eumolpidarum et Cerycum (n. 42₁₁₂. Dittenberger Herm. XX 1885, 32); non igitur sacerdotii iure Memmius id faciebat sed eadem atque reliqui omnes gentiles potestate.

6 Hadrianum ipsum non initiavit, quia tum cum ille Eleusina adiit (a. 129) Memmius adulescens etiamtum erat neque diu in cultu dearum Eleusinarum versatus (not. 10).

7 Sic in lapide, non Ἀρμενικόν.

8 L. Verus Caesar primum Athenas venit cum ad bellum Parthicum proficisceretur (Capitolin. L. Verus 6. Philost. V. soph. II 1, 11 p. 67 Kays.) a. 162; cf. Eusebius II p. 170 Schoene: Λούκιος Καῖσαρ ἱερουργῶν (sic Syncellus, *dum templum aedificabat* versio Armeniaca, male intellecto verbo Graeco) ἐν Ἀθήναις εἶδε πῦρ ἀπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατολὴν κατ' οὐρανοῦ φαινόμενον. Neque vero tum mysteriis initiatus esse potest; nam ex cognominibus quae hic illi tribuuntur, *Armeniacus* a. 163, *Parthicus* a. 165 ei impositum est. Quod quoniam desideratur *Medicus*, quo a. 166 demum uti coepit, proclivis est coniectura eum cum Romam ad triumphum, quem m. Martio 166 egit, rediret, a. 165 Eleusine mysteriis interfuisse. F. Cf. n. 873.

9 M. Aurelium Eleusine initiatum esse referunt Cassius Dio LXXI 31: ὁ δὲ Μάρκος ἐλθὼν ἐς τὰς Ἀθήνας καὶ μυηθεὶς κτλ. Philostr. II 1, 12 p. 70 Kays. in epistula Marci ad Herodem Atticum: ἡ ἐξάμην γάρ, ὅποτε ὁ πόλεμος μάλιστα ἐφλέγμαине, καὶ μυηθῆναι. Capitolinus Antoninus Philos. 27: *orientalibus rebus ordinatis Athenis fuit et initialia Cereris adiit, ut se innocentem probaret, et sacrarium solus ingressus est*. De Commodo idem ex titulis demum didicimus; utrumque una in sacra Cereris receptum docet epigramma hierophantidis Έφ. 1885, 147 n. 26, 18—20: ἦ τε καὶ Ἀντωνῖνον ὁμοῦ Κομμόδῳ βασιλῆας | ἀρχομένη τελετῶν ἔστεφε μυστι-
 πόλους. Quae ne pugnare existimes cum hoc titulo, tenendum est Mem-

mium quidem initiasse illos, sed sine dubio complurium sacerdotum partes fuisse in ea caerimonia neque quicquam ad hierophantida referendum nisi id quod distincte praedicatur, nempe eam coronam capitibus illorum imposuisse. Ceterum cum *Σαρματικοί* appellentur, non ante annum 175 mysteriorum participes factos esse apparet. Atqui quia exeunte a. 176 iam Romam reduces facti erant, non licet dubitari, quin m. Martio a. 176 minoribus, auctumno eiusdem anni maioribus mysteriis initiati sint. Non ab omni parte recte hic, ubi de initiis Cereris dicitur, uterque *ἀutoκράτωρ* vocatur, nam a. 177 demum Commodus a patre in societatem imperii ascitus est. Sed hic levissimus est error, ex quo simul de monumenti aetate certa fieri potest coniectura. F. Ex altera parte, quandoquidem Hadrianus et Verus hic *Divi* (θεοί) vocantur, Marcus non item, a. 180 monumentum récentius esse nequit. 10 Primus igitur annus, quo ille sacris Eleusiniis interfuit, neque prior est quam 121 neque posterior quam 124, id quod perbene convenit cum eis quae de Hadriano v. 12 leguntur (not. 6).

873. Commodi imperatoris epistula ad Eumolpidas, a. 180—192. Eleusine, nunc in museo Eleusinio (cat. 5 A). Fragmenta duo inter se contigua, quorum b ed. Philios Ath. Mitt. XIX 1894, 171. Tabulae in museo appositum est fragmentum fastigio ornatum (a), quod ed. Wilhelm Goett. GA 1903, 798. Coniuncta ed. IG II² 1110 (Syll.² 408). [K¹]

a [A]βτοκράτωρ Καῖ[σαρ -- | -- -- | -- Εὐσεβ]ής --
 b -- a καὶ | [μυστηρίω]ν¹ κεκοινωνηχώς, | [ῥστ]ε ἐξ ἐκείνου δίκαιος | ἄν
 5 εἴην² ὁμολογῶν καὶ τὸ | Εὐμολπίδης εἶναι. ἀναλαμ[βάνω] δὲ καὶ τὴν
 τοῦ ἄρχοντος[ς] | προσηγορίαν, καθὰ ἡξιώσατε, | ὥς τὰ τε ἀπόρρητα
 10 τῆς κατὰ τὰ | μυστήρια τελετῆς ἐνδο[ξ]ί[τερόν] τε καὶ σεμνότερον, | εἰ
 γέ τινα προσθήκην ἐπιδέ[χοιτο], τοῖν θεοῖν ἀποδοθεῖ[η] καὶ διὰ τὸν
 15 ἄρχοντα τοῦ τῶν | Εὐμολπίδων γένους, ὃν προ[ε]χειρίσασθε, αὐτὸς τε
 μὴ δο[λο]κοίην, ἐνγραφείς καὶ πρότε[ρον] εἰς τοὺς Εὐμολπίδας, | παραι-
 20 τεῖσθαι νῦν τὸ ἔργον³ | τῆς τεμῆς, ἣν π[ρὸ] τῆς ἀρχῆς | [ταύτης]
 ἐκαρπωσάμην. | ἔρρωσθε.

1 Suppl. Dttb. De L. Vero imperatore mysteriis Eleusiniis initiato (cf. n. 869₂₃. 872₁₃) cogitaverat Dttb. At cum in fronte tituli imperatoris nomen de industria erasum sit (cf. IG III 1145), Commodum intellegit Wilhelm. Commodum mysteriis initiatum esse probat n. 872⁹.

2 Imperator, quem Eumolpidae gentis suae archonta creaverant, hac epistula illorum precibus se morem gerere dignitatemque in se recipere significat. 3 Sumptus potissimum intellegendus videtur; nam reliqua negotia sine dubio imperator, quem Athenis tunc non fuisse ipsa epistula docet, vicario delegabat.

Δ 874. Aur. Niciades, Amphictyonum epimeleta probus, c.a. 180/200. A. In basi calcaria cippi figura, admodum rudi. Ed. Bourguet de reb. Delph. 52. — B. In fragmento inedito (invent. 2876) alterius baseos, quam significat idem ibid. 51 not. 2. [Pw]

A οἱ Ἀμφικτύονες | τὸν ἐπιμελητὴν ¹ | M. Αὐρήλιον ² Νικιάδαν | Σατύρου
5 Νικοπολίτην, | παραριθμήσαντα ³ τὰ ἱερὰ | χρήματα ⁴ τῷ μετ' αὐτὸν |
ἐπιμελητῇ.

B [Δελφ]ῶν πόλις | [τὸν ἐπ:]μελητὴν | [M. Αὐρή]λιον ² Νικιάδαν | [Σατύ]ρου
5 Νικοπ[ολίτην] | --]

1 De epimeletarum munere cf. locos ad tit. 829² congestos. 2 Nomen M. Aurelius prodit finem saec. II, sc. fere annos inde ab a. 170 p. Chr.

3 Cum hoc meritum diserte proclametur, manifesto perraro accidit, ut epimeletae Amphictyonici successoribus pecunias annumerarent. Administratio igitur rei familiaris Apollinis per saecula eodem fere statu nequaquam laudabili permansit, quo a. 117 a. Chr. fuerat, cf. n. 826³. Illam vim vocis παραριθμεῖν B. non assecutus esse videtur, cum interpretetur iustam pecuniarum summam . . tradidit et hanc eximiam laudem omnibus epimeletis sine dubio tribui posse censeat. Immo praeter consuetudinem factum esse, ut tum Niciades rationem redderet, patet. Cf. etiam Wilhelm AEM Oest. XX 75 (Beitr. 199) et παραπιπράσκω, παραιοφέρω al. 4 Fortasse praeter pecunias illas etiam templi inventarium intellegendum, sc. omnes res sacrae quae enumerantur et traduntur.

Δ 875. Septimius Severus Athenienses punit, inde ab a. 193. Sciathi. Post Meletium Leakium (CIG II add. 2154b) alios ed. Fredrich IG XII 8, 634; aliud exemplar CIG 2154. [Hi]

ἀγαθῇ τύχῃ. | τὸν μέγιστον καὶ | θεϊότατον Αὐτοκράτορα Λ. Σεπτί-
5 μιον | Σευήρον Περτίναξα | Σεβαστόν ἢ βουλῇ | καὶ ὁ δῆμος Σκιαθίῳ
ἐπιμελησαμέν[ου] Πίστου τοῦ | Ὑακίνθου ἀνθ' ἧς ἤρξεν ἐπωνύμου ἀρχ[ῆς].

Sciathus et vicinae insulae ab Antonio a. 42 Atheniensibus redditae erant (App. b. c. V 7), quorum Hadriano imperante sunt (IG XII 8, 645. 661). Sed Severus ante a. 185 (cf. Pros. imp. R. III 214) post hoc Athenas petit studiorum sacrorumque causa et operum et vetustatum. ubi cum iniurias quasdam ab Atheniensibus pertulisset, inimicus his factus minuendo eorum privilegia iam imperator se ultus est. Vit. Sept. Sev. 3, 7. Fr. Hinc iam suis magistratibus utuntur Sciathii. De Severi erga Graecos beneficiis Hertzberg Gesch. II 421; v. Premenstein Jahresh. XV 1912, 214 (IG V 2, 346: ἡ πόλις τῶν Ὀρχομενίων Arcadiae) τὸν ἐαυτῆς εὐεργέτην. Multis Peloponnesi, imprimis Arcadiae oppidis ius nummos cudendi reddidit: Head HN² 408.

876. Septimii Severi et Caracallae ad Smyrnaeos epistula, inde ab a. 198. Smyrnae. Post Prideauxium alios edd. Boeckh CIG 3178 (Syll.² 414; Lafoscade Epist. imp. 33, 72). [Hi]

οἱ θειότατοι αὐτοκράτορες Σευήρος καὶ Ἀντωνεῖνος Καίσαρες¹
 Σμυρναίοις· | εἰ Κλαύδιος Πουφῖνος² ὁ πολεῖτης ὑμῶν ὁ διὰ τὴν
 προαίρεσιν | ἧ σόνεστιν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ τὸν ἐν λόγοις συνεχῆ βίον
 5 τὴν | προκειμένην τοῖς σοφισταῖς κατὰ τὰς θείας τῶν προγόνων | ἡμῶν
 διατάξεις³ ἀτέλειαν τῶν λειτουργιῶν καρπούμενος | ὑμῶν αὐτὸν ἐκου-
 σίῳ ἀνάγκῃ προκαλουμένων ὑφέστη τὴν | στρατηγίαν κατὰ τὸ πρὸς
 τὴν πατρίδα φίλτρον· τὴν γοῦν εἰς τὰ | ἄλλα μένειν ἀπραγμοσύνην
 ἀκείνητον αὐτῷ δικαιοτάτον | ἐστίν· οὐ γὰρ ἄξιον τῷ ἀνδρὶ τὴν εἰς
 10 ὑμᾶς φιλοτειμίαν γενέσθαι ζημίαν, καὶ μάλιστα ταύτην ὑμῶν αἰτούν-
 των ὑπὲρ | αὐτοῦ τὴν χάριν. εὐτυχεῖτε. | ἐπρέσβευον Αὐρ. Ἀντωνεῖνος
 καὶ Αἴλιος Σπηράτος.

1 L. Septimius Severus cum filio M. Aurelio Antonino (Caracalla). Eum in imperii societatem recepit a. 198. Inter eum annum et 209/10, quo etiam Geta imperatoriam dignitatem adeptus est (IG II² 1077), has ad Smyrnaeos litteras datas esse apparet. 2 Rufinum Smyrnaeum sophistam commemorat Philostratus vitt. soph. II 25 p. 608, ad quem locum Olearius de Rufinis compluribus illius aetatis disputavit. Christ-Schmid Gesch. gr. Litt.⁵ II 607³. 3 Immunitas sophistis concedi coepta erat a Vespasiano, aucta et stabilita a Traiano, Hadriano, Antonino Pio (cf. Hertzberg Gesch. Griechenl. III 84⁴⁴). Hos Severus, qui se M. Aurelii filium esse fingeat, et Antoninus hic maiores suos dicunt.

Δ877. Claudii Leontici consularis statuæ Delphis (A—C), Megaris (D), Epidauri (E), c.a. 200. [Pw]

A—C. Leonticus, qui templum Delphicum refecit, tribus statuis ibi honoratur. Tit. A in basi marmorea angusta ad templum; ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 727. — Tit. B in cippo marmoreo; ed. Haus-soullier ibid. VI 1882, 449, 79. — Tit. C in basi marmorea; ed. Homolle l.l. not. 1.

A. [τὸν λαμπρότατον ὑπατιχὸν καὶ ἐπανορ]θωτὴν τῆς | [Ἑλλάδος Γναῖ]ον
 5 Κλαύδιον | [Λεοντικόν] 1, [τὸν σωτῆρα τῆς | [πόλεως, τὸν ὑπεράραντα |
 [πάντας τοὺς] πρὸ ἑαυτοῦ ἡγε[|μονεύσαντ]ας καὶ ἐπανορ[|θώσαντας
 10 ἀρ]ετῇ τε καὶ δικαι[|οσύνῃ τῇ ἑαυ]τοῦ, τὸν ἀνανε[|ώσαντον] τὸν νεώ²
 τοῦ Πο[|θίου Ἀπόλλ]ωνος, καὶ ἀνακτῇ[|σάμενον τῇ]ν ἱερὰν Δελφῶν |
 15 [γῆν]³, καὶ ἐπιμ[|ελήσαντον] [εὐσεβῶς τῶν] πάντων ἱερῶν | [τοῦ Ἀπόλ-

1 De Claudio Leontico egerunt Klebs Prosop. I 383, n. 732 et Groag R-E III 2728, n. 203. Floruit imperatoribus fere Severo (193—211) et Caracalla (211—217); consul suff. erat in fine saec. II. Huius filius erat Claudius Tebens (R-E l.l. n. 363), nepos erat Claudius Illyricus (ibid. n. 182), cf. Δελτίον ἀρχ. 1889, 133· n. 14, ubi Leonticus ἀνθυπατεύσας audit.

2 Post Domitiani refectionem n. 821 A. 3 Terra sacra accepta Delphi

λωνο]ς & | - c. 121 - ετος⁴ ὁ ἐφεστῶς | [τοῦ ἱεροῦ(?) τοῦ] Πυθίου Ἀπόλ-
[λωνος τὸν φίλον καὶ εὐεργέτην].

B. [τὸν λαμπρότατον ὑπα[τικὸν] ⁵, ἐπανορθωτὴν | [τῆς Ἑλλάδος, Γναῖον |
Κλαύδιον Λεοντικόν | Μᾶρκος Αὐρήλιος Τροφωνιανὸς τὸν εὐεργέτην.

C. [τὸν λαμπρότατον ὑπα[τικὸν καὶ ἐ]πανορθωτὴν | τῆς Ἑλλάδος Γναῖον |
Κλαύδιον Λεοντικόν κτλ.]

D. Statua Megaris posita. Basis marmorea. Ed. Dittenberger
IG VII 91.

5 [ἀγαθῇ] τύχη. | τὸν λαμπρότατον ὑπατικὸν καὶ ἐπανορθωτὴν | (τῆς
Ἀχαιῆς) Γν'. Κλ'. Λεοντικόν | Ἑρέννιος Πτολεμαῖος ⁶ τὸν αὐτοῦ | καὶ
τῆς πόλεως | ×××εὐεργέτην.

E. Statua in Asclepieo Epidauriorum erecta. Lapis semiro-
tundus in arcu exedrae, titulus pravissime scriptus in rasura antiquioris.
Ed. Kabbadias Ἐφημ. ἀρχ. II 1884, 30 n. 76 (Fouill. d'Épid. I 213), melius
Fraenkel IG IV 1417.

τὸν λαμπρότατον ὑπα[τικὸν καὶ ἐπανορθωτὴν τῆς Ἀχαιῆς Γν. | Κλαύ-
5 διον Λεοντικόν | Μᾶ[ρκ]ος Γέλλιος | Βάσσο⁷, τὸν εὐεργέτην.

numeraverant Vespasiano triginta talenta, cf. epistulam Hadriani ap.
Bourguet de reb. Delph. 75₁₈. 4 Supplevi vs. 14—19; v. 16/19 litteris
multo minoribus exarati. Cogitavi de supplemento [Τι. Ἰουλ. Ἀρισταίνετος,
qui a. 163 archon fuerat (n. 868²), sed lacunae ambitus vix sufficit.

5 Verbum καὶ hic deerat. 6 Hic est pater Herennii Dexippi, rerum
scriptoris nobilissimi, cf. n. 894²; Commodus imperatore erat Ptolemaeus
ephebus IG III 1149. 7 Idem est Gellius Bassus, cuius rogatione foe-
dus Achaeorum, i.e. civitatum Peloponnesiarum decrevit tit. Lycosurae
collocatum IG V 2, 518. Frae., necnon qui statua Olympica honoratur
I. Olymp. 460 (suppl. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1896, 125 sqq., n. 14).

878. Philostratus maior saec. III ineunte. Olympiae. Ed.
Dittenberger I. Olymp. 476. [H2]

ἀγαθῇ τύχη. | δόγματι τῆς Ὀλυμπιχῆς βουλῆς Φλ. | Φιλόστρατον Ἀθη-
5 ναῖον¹, τὸν σοφιστὴν, | ἣ λαμπροτάτη πατρίς.

Vs. 5 fin. litterae HN ligatae. Supra hunc titulum in margine pro-
minente quo basis terminatur unus versus incisus erat, quo deleto in-
scriptio Christiana a verbis κα(ύρι)ε β[οήθει] incipiens reposita est. 1 Cum
litteratura monumentum initio tertii p. Chr. saeculi non antiquius arguat,
omnium maxime probabile est, nobilissimum inter scriptores huius no-
minis, eum qui librum de Apollonio Tyanensi et vitas sophistarum con-
scripsit, hic significari.

879. Philostrati alique rhetores saec. III. Erythris. Edd.

Pottier et Hauvette-Besnault Bull. Hell. IV 1880, 153, I (Syll.² 413). [H]

[ἀγαθ]ῆι [τ]ό[χ]ηι· | [τ]ὸν τοῦ σοφιστοῦ | Φλ. Φιλοστράτου¹ | καὶ τῆς
 5 κρατίστης | Αὐρηλίας Μελιτινῆς | υἱὸν Φλ. Καπιτωλαῖνον, | συγγενῇ καὶ
 10 ἀδελφόν | καὶ θεῖον συνκλητικῶ[ν], | ἡ κρατίστη βουλὴ τὸν | ἑαυτῆς τρό-
 φιμον καὶ | εὐεργέτην, ἐπιμε|λησάμενου τῆς ἀνα|στάσεως τοῦ βουλάρ-
 χου Αὐρ. Εὐτυχιανοῦ.

1 Hic quoque eum inter tres cognomines scriptores, qui vitas sophistarum scripsisset, intellegendum esse probabiliter statuunt P. et H. Namque natu maximum quidem propterea in censum non venire, quia is antiquiore tempore fuerit quam ut Flavio nomine uti posset, in illum vero, quippe qui apud Iuliam Domnam Augustam eximio favore floruerit, maxime quadrare quae hic de necessitudine cum primariis in republica Romana hominibus praedicarentur. Dttb. Tertius Philostratus Νερβιανοῦ ἀδελφopαιδος Φιλοστράτου τοῦ δευτέρου Αἰμνιος, καὶ αὐτὸς σοφιστῆς καὶ παιδεύσας ἐν Ἀθήναις, τελευτήσας δὲ καὶ ταφείς ἐν Αἰγνῳ -- (Suid.); idem in catalogo ephēborum attico IG III 1202 [Πα]ναθηναῖδι λε' -- [ἐ]πὶ ἀρχοντος Λ. Φλα. Φιλοστρά[του] Στειριέως (a. 262/3 aut 254/5? aut 258/9? Dttb.) ubi etiam Δέξιππος inter ἀγωνοθέτας nominatus (v. 32), et in basi urbis Hephaestiae Lemnia est IG XII 8, 27: ὁ ἱερεὺς τοῦ ἐπωνύμου τῆς πόλεως Ἡφαίστου Λ. Φλ. Φιλόστρατος τὸν υἱὸν τοῦ ἀρχιερέως Π. Αἰλ. Μητροφάνους Προσπαλτίου, Π. Αἴλιον Ἐργοχάρην Προσπαλτίον, τὸν ἴδιον ἀδελφιδεὺν, γυμνασιαρχήσαντα, ἀρξάντα τὴν ἐπώνυμον ἀρχήν, στρατηγήσαντα, ἀγορανομήσαντα ... Cf. Fredrich ad h.l. et p. 5; Muenscher Philol. Suppl. X 4; Christ-Schmid Gesch. gr. Litt.⁵ 608. 610/1.

Oratores et sophistae cum illis temporibus in rebus publicis multum valuerint, et ipsi et propinqui eorum anquirendi sunt in titulis. Cf. exempli gratia IG XII 1, 83 ὁ δᾶμος ὁ Ῥοδίων καὶ ἡ βουλὰ Τίτον Αὐρηλιανὸν [Ν]ικόστρατον Νικοστράτου Ἀμ[ι]οῖν τὸν σοφιστὰν [τ]ετιμαμένον κ[αὶ] ὕπο[τ]ο[υ] μεγίστου αὐτοκρατορος καθέδρα καὶ λογιστεῖα τὰς ἱερᾶς συνόδου [ἐ]ς Νέ[μ]ε[α] καὶ Πύθια cum Boeckhii nota; Therae IG XII 3, 53 τὸν ῥήτο[ρα], Meli ibid. 1119: Τι. Κλα. Φροντωνιανὸν τὰς γ' στρατείας ἐπιφανῶς στρατευσάμενον, β' τῆς Ἀσίας ἀρχιερασάμενον καὶ ἀγωνοθετήσαντα καὶ πόλεων ἐπιφανεστάτων λογιστείας εὐράμενον καὶ εὐσεβῆ ῥήτορα. Smyrnae Or. 514; Alexandreae Or. 712; Aegypti Or. 408 alia.

880. Pizus condita, a. 202. Pizi (hod. Tschakarlar), nunc Sofiae.

Edd. * Seure Bull. Hell. XXII 1898, 472. 520. tab. II (Cagnat Rev. arch. XXXV 1899, 176, 51; Syll.² 932); Kalinka Ant. Denkm. Bulgar. 34. [H]

1 ἀγαθῇ τύχῃ. | ὅπερ τῆς τῶν μεγίστων καὶ θειοτάτων αὐτοκρα|τόρων
 Λ. Σεπτιμίου Σεύηρου Περτίναχος καὶ Μ. Αὐρη. | Ἀντωνεῖνου Σεββ. καὶ
 5 [Π. Σεπτ. Γέτα Καίσαρος] καὶ | Ἰουλίας Δόμνης μητρὸς κάστρων νείκης
 καὶ αἰωνίου | διαμονῆς καὶ τοῦ σύμπαντος αὐτῶν οἴκου καὶ ἱερᾶς συν-
 κλήτου καὶ δῆμου τοῦ Ῥωμαίων καὶ ἱερῶν στρατευμάτων, | ἐκτίσθη

- κατὰ δωρεάν τῶν κυρίων ἐνπόριον Πίζος¹, ἐπὶ | ὑπάτων τῶν κυρίων
 10 αὐτοκρατόρων Λ. Σεπ. Σεουήρου Περ|τρίνακος καὶ Μ. Αὐρ. Ἀντωνείνου
 Σεββ.², καὶ μετέφισαν εἰς αὐτὸ | οἱ ὑποτεταγμένοι.
 III Κ(όντος)³ Σικίνιος Κλαῖρος | πρεσβ(ευτῆς) Σεβ(αστῶν) ἀντιστρά|τηγος
 λέγει⁴.
 15 τῇ προσφει τῶν σταθμῶν ἡσθέ[ν]|τες⁵ ο[ἱ] κύριοι ἡμῶν μέγιστοι | καὶ §
 θειότατοι αὐτοκράτορες | διὰ παντός τε τοῦ ἑαυτῶν αἰῶ|νος βουλευθέντες
 20 ἐν τῇ αὐτῇ εὐπρε|πέει διαμεῖναι τὴν αὐτῶν | ἐπαρχίαν, προσέταξαν

Perfrequentes litterarum binarum aut ternarum ligaturae. Tres sunt totius tituli partes, ex quibus primam modo et tertiam repetimus. I. In summa parte per totam lapidis latitudinem maioribus litteris scripta sunt v. 1—11, quibus Pizum emporium conditum esse sollenniter pronuntiatur. II. Infra eum titulum per quattuor columnas disposita reliqua scriptura, sed ita ut tres priores columnae integrae itemque ex quarta decem primi et tres postremi versus nomina incolarum contineant. III. Reliqua pars quartae columnae edictum Q. Sicinii Clari legati Augustorum p. pr. habet quod hic repetitur v. 12—82 (apud S. 201—271). Ille nominum index secundum pagos dispositus est cum his titulis: κόμης Σκελαβρίτης (11 nomina), κόμης Στρατοπαρών (22 nomina), κόμης Κρασσολαπαρών (24 nomina), κόμης Σκεπτῶν (7 nomina, ex quibus unum intercidit), κόμης Γελουπαρών (12 nomina), κόμης Κουρπίσου (5 nomina), κόμης Βαζοπαρών (80 nomina, inter quae nonnulla evanuerunt aut mutilata sunt), κόμης Στρουνεῖλου (7 nomina ex quibus unum evanuit), κόμης Βουσιπαρών (1 nomen). Accedunt Βασοπαρηνοί 3, qui κομῆται eorum qui supra sunt octoginta, nescio quo casu ante omissi, habentur a Seurio sine dubio recte, et 9 cum titulo praescripto ὑπατοὶ οἰκῆτορες, quos ille principes vel nobilissimos interpretatur. Quae opinio nescio an ea re fulciri possit, quod ex his ne unus quidem nomine aut cognomine Romano caret, cum reliqui incolae paene omnes Thracicis nominibus utantur, quorum in numero nobilissima illa Τήρης, Κότυς, Σπάρτοκος, Ῥομητάκης occurrunt, Romana vero perrara sint praeter unum Κέλσος octiens rediens. In summa vides 181 incolas recenseri. 1 Πίζον sive Πίνζον castellum in provincia Haemimonto ab Iustiniano imperatore conditum commemorat Procopius de aedif. IV 11. Verum id de munitione modo loci, non de primis incolis eo deductis et domibus aedificatis accipiendum esse iam ex tabula Peutingeriana et Itinerario Antonini, ubi inter stationes viae a Philippopoli Hadrianopolin ferentis secundo loco commemoratur, cognitum erat. De situ oppidi vero et de originis tempore hic demum titulus accuratiora docuit. S. 2 Anno 202. 3 Eodem compendio K. Σικίνιος Κλαῖρος est in titulo apud A. Dumont Inscr. de la Thrace n. 110 a. Cf. Prosop. Rom. III 241, 494, ubi etiam nummorum mentio fit in Thracia cusorum cum titulo Σικίνιος Κλαῖρος sine praenomine.

4 Cf. n. 867².

5 Cum iter per illas Thraciae regiones facerent imperatores.

τὰ ὄντα ἐνπόρια θ ἐπιφανέστερα ὑπ[άρ]ξαι, καὶ τὰ μὴ πρότερον ὄντα |
 25 γενέσθ[α]ι· καὶ γέγονεν. | [ἐ]πεὶ οὖν δεῖ τὰ ἐκ θείας ὠρε[ᾶς] ὁρμώ- § 2
 ·μενα εὐτυχέστε[ρα] εἶναι καὶ ἐκ τῆς τῶν ἐφεστῶτων τάξεως 7, οὐκ ἐν-
 30 πορι[α]χοὺς δημότας, ἀλλὰ τοπάρ[χ]ους βουλευτάς θ ἐκέλευσα | ἐκπέμπε-
 σθαι εἰς ταῦτα τὰ | [ἐ]νπ[ό]ρια, δοὺς αὐτοῖς καὶ δι' ἐπιστο[λ]ῃς | σημαν-
 35 τῆρα θ καὶ δικαιοδοσίαν | [καὶ ἐντε]λ[α]ς μὴ ὕβρει μὴ δὲ βία, | [δικα]ιοσύνη
 δὲ καὶ ἐπεικεία | [χρ]α[τ]εῖν 10 τοὺς ἐνοικοῦντας καὶ | [μὴ μόνον αὐτοὺς
 ταῦτα πράττ[ειν], ἀλλ' ἂ [χ]αὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῷ ἀδικεῖν | ν[ε]ωτε[ρ]ί-
 40 ζειν 11 προηρημένων ῥύεσθ[α]ι χρ[ε]ίας 11 καὶ πολυπληθείας. |
 πρὸς τοῦ εἶναι εὐδαιμονέστερα | ταῦτα ἐμπόρια ἐπε(ι)θύμην, ἀνδρά[σιν] § 3
 [ἐπι]πα[ρ]ευνεῖν 12 εὐδοκιμοῦντω[ν] ἐ[χ] | τ[ῶν] π[ε]ριξ κωμῶν, πείθον-
 45 τας δὲ | ο. 13 καὶ μετοικίζειν εἰς ταῦτα τ[ῶν] ἐνπόρια, καὶ αὐτὸς δὲ
 προ[τ]ε[ρ]ε[μ]ενος καὶ τοὺς βουλομένους | ἐχοντὴν τοῦτο ποιεῖν ἔξοντας |
 50 θείας τύχης τῶν Σεβαστῶν | μεγάλας ὠρεάς, τουτέστιν | πολειτικῷ
 σείτου ἀναισφορίαν 14 | καὶ συν[τηρ]είας βουργαρίων 15 καὶ [φ]ρουρῶν

6 De Pizo similibusque locis habitatis hic ubique nomen ἐνπόριον
 usurpatur (v. 8. 22. 32. 42. 46. 81), nusquam πόλις, itemque incolae οἱ ἐνο-
 κοῦντες (v. 36. 56) vel οἰκήτορες (in laterculo, cf. supra) sunt, non πολῖται.
 Non sui iuris igitur civitas est, neque incolae ex suo numero magistra-
 tum sibi constituunt, sed iussu praesidis provinciae praefectus (not. 8)
 eis imponitur.

7 Quoniam quae divina imperatorum munificentia
 condita sunt oppida, eadem etiam eorum qui eis praesunt nobilitate
 et generis splendore exornari et amplificari aequum est. 8 To-
 parchi, qua voce apud scriptores plerumque regionum vel provinciarum
 praesides appellantur, hic (cf. vers. 54) manifesto singuli singulis foris
 (ἐνπορίοις) praeficiuntur. Quod legatus se honoris incolarum causa facere
 profitetur, ut eos non sub imperio hominum sui generis, sed nobiliorum.
 nempe buleutarum civitatis (πόλεως) alicuius esse velit. Quos quod ipsius
 iussu, sed tamen ab aliis (ἐκέλευσα ἐκπέμπεσθαι, non ἐξέπεμψα) illuc missos
 dicit, id facillime ita explices, ut unumquodque emporium civitati alicui
 attributum statuas, quae unum ex suis senatoribus illuc mitteret, praeser-
 tim cum eandem inter civitates et fora connexionem etiam v. 78-82 testari
 videantur. 9 Sigillum. 10 Suppl. Dttb. κρατεῖν transitive usurpatum
 antiquitus sane plerumque aliam vim habet, sed Romanorum aetate hic
 ut alibi accusativus cum genetivo confunditur. 11 Legit et suppl. Ka.

12 Cf. Theopompi ἐπενάχτους Ath. VI 271 d. Hi. 13 ο[ἱ κτήτορες]? Ka.

14 Annonam a civibus redigendi munere, in quo quae deficiebant ab
 ipso qui redigebat supplenda sunt (Kuhn Verf. des römischen Reichs I 55
 not. 369) hic liberantur quicumque domicilium ex oppido in emporium
 transferunt. 15 De burgis et burgariis v. Gothofredus ad cod. Theod. VII
 tit. 14. Seeck Realenc. III² 1066 sq. Burgus est castellum parvum vel turris,
 qualia magno numero exiguoque intervallo finium tutandorum causa a

55 καὶ ἀνγαρειῶν¹⁶ ἄνεσιν. | καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς τάξεως | [τ]οῦ το-
 πάρχου καὶ περὶ τῆς ἀλειτουρ[γ]ῆς[ας τῶν ἐνοικοούντων ἢ ἐνοικη[σ]όν-
 των. περὶ δὲ τῶν οἰκοδομη[μ]άτων, ὅπως ἐπιμελείας τυν[χ]άνοντα S
 60 εἰς ἀεὶ διαμένοι, | κελεύω τοὺς τοπάρχους καὶ τοὺς | ἐπιστάθμους¹⁷
 στρατιώτας | [π]α[ρ]ά τῶν ἐπιμελητῶν¹⁸ παραλα[ν]θ[ά]ν[ε]ν τὰ πραιτώ-
 65 ρια¹⁹ καὶ τὰ βα[λ]ανεία πανταχόθεν ὀλόκλη[ρ]α, τουτέστιν ἐν τοῖς οἰ-
 κοδομικοῖς | καὶ ἐν τοῖς λεπτουργικοῖς²⁰ καὶ ἐν | τοῖς χρηστικοῖς²¹,
 παραδιδόντας | τοῖς μεθ' ἑαυτοῦς ἐγγράφ[ω]ς²², ὥσπερ | παραλαμβάν-
 70 νουσιν. [ὅ]πως δ' ἐ ἐπιμελεστέρους αὐτοὺς παρασκευ[ά]σω πρὸς τὴν S
 παρά[λ]ηψιν | καὶ τὴν παράδοσιν, π[α]ρακε[λ]εύω²³ ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς
 75 παραλήμ[ψ]εως μέχρι τῆς παρα[δ]ό[σ]εω[ς] | τὰ ὑπάρχοντα τῶν τοπάρχων |

Romanis exstructa erant. Burgarii, quos adhuc non commemorari nisi in Gallia et Hispania observat S., praesidium sunt burgi. Neque vero milites esse, sed servos, ex Cod. Theod. XII 19, 2 *qui curiae vel collegio vel burgis ceterisque corporibus . . . serviunt* collegit S. Vocabulum ἐπιμέλεια de officio eorum qui in unoquoque burgo burgariis praesunt intellexerim, etsi num id negotium usquam praeterea inter munera civilia commemoretur ignoramus. 16 Vehicula cursus publici ponderosissima et lentissima, quae bubus vehebantur (*cursus clabularis* cod. Theod. VI 29, 5, 1. VIII 5, 11), *angariarum* nomine utebantur. His domini agrorum iumenta praebere debebant, cuius oneris quoque eadem erat appellatio. Cf. Seeck Realenc. I² 2184; Herwerden Lex.² ἀγγαρεῖαι et ἐγγαρία (huc referendi videntur Ῥω-μ[αίων] οἱ ἐνγαροῦντες I. Olymp. 335; cf. ibid. n. 938, ubi Ῥωμαίων τῶν ἐν-γ[αρ]όνων legas; cf. Dttb. ad h. l. 17 Munus magistratus milites aliosve homines qui publice iter faciunt domo recipiendi ἐπισταθμία vocatur. Cf. Kuhn l.l. I 61 sq. et titulos n. 881. 882₃₄. 18 Qui pecunias aliasque res publicas emporii curant. Ei num ex ipsis incolis capti sint et quis eos constituerit non perspicimus. 19 Villas in quibus habitant toparchi per magistratus sui tempus. 20 Cum fundamenta, parietes ac fortasse tectum οἰκοδομικά sint, λεπτουργικῶν nomine omnia comprehenduntur quae subtiliore quidem opere, maxime e ligno, fabricantur sed tamen cum ipso aedificio ita firmiter conexas sunt, ut partem eius necessariam constituent, veluti valvae portarum, qua re differunt ab eis quae infra χρηστικά audiunt. Sic apud Diodorum XVII 115, 1 Alexander cum rogam Hephæstionis meditaretur τοὺς ἀρχιτέκτονας καὶ λεπτουργῶν πλῆθος convocasse traditur. Cf. etiam Plutarch. de esu carn. 997 CD διὰ τοῦτο διέταττεν ὁ θεῖος Λυκοῦργος ἐν ταῖς τρισὶ ῥήτραις τὸ ἀπὸ πρίονος καὶ πελέκειος γίνεσθαι τὰ θυρώματα τῶν οἰκιῶν καὶ τὰς ἐρέψεις, ἄλλο δ' ὄργανον μὴδὲν προσφέρεισθαι, οὐ πολεμῶν δῆπου τερέτροις καὶ σκεπάρνοις καὶ ὅσα λεπτοργεῖν πέφυκεν. 21 Omnis mobilis supellex quae ad usum domus necessaria est. Cf. not. 20. 22 I.e. ita ut cum scripto rerum quae traduntur laterculo conferant. 23 Suppl. Hi.

καὶ τῶν ἀρχόντων οὗς ἐκέλευσα | τῷ ἰδίῳ κινδύνῳ αὐτοὺς ²⁴ προβάλλ-
 λασθαι, ὑπεύθυνα εἶναι τῷ | δημοσίῳ τῶν πόλεων ²⁵, πρὸς ²⁶ δὲ δ[ια]-
 80 λύτῳ[ι] ²⁷ αὐτὰ τὰ ἐν πόρῳ εἰς τὸ | [τε]ραπλάσιον τοῦ ἐνδεήσον[τος].

²⁴ Subiectum est οὗς, obiectum αὐτοὺς. Civitatis cui attributum est
 emporium (not. 8) magistratus a praeside provinciae iubentur suo periculo
 toparchum eligere. ²⁵ Ni plane fallimur et aerario publico civitatis,
 cuius sunt, et emporii cui praesunt aut cui toparchum praefecerunt, ea
 quae defecerint restituere iubentur, atque illi quidem simplicem summam,
 huic quadruplicem. ²⁶ πρὸς; manifesto adverbium est, ut frequenter
 etiam apud Atticos. ²⁷ Ka.

881. Edictum Septimii Severi et Caracallae, a. 204. Pari.
 Edd. Ross Inscr. ined. II 152b tab. I (Le Bas II 2110; Syll.² 415; Lafoscade
 Epist. Imp. 34, 74); exemplari latino addito Wilhelm Jahresh. III 1900, 75
 (CIL III s. 14208^{s. 9}); IG XII 5, 132. [Hi]

ἱερὰ γράμματα ¹. | [δ]οκεῖς ἡμεῖν τὸ δόγμα | [τ]ῆς συγκλήτου ² ἀγνο[εῖ]ν,
 5 ὅς, ἐάν μετ' ἐμπε[ι]ρ[ων] συναντιβάλλῃς ³, | [εἰ]τη μὴ εἶναι ἐπ' ἀναγ[κ]ῆς
 10 συγκλητικῷ | [δ]ήμου Ῥωμαίων ⁴ ἄκον[τι] ξένον ὑποδέχε[σθαι] ⁵. ἐδόθη |

Textus latinus: *sacra[e] lit[te]rae[s]. videris [nobi]s s. co. ignora[re] qu[i]
 si cum peritis [conf]uleri[s], scies s[en]a[tor]i p. R. necess[e] no[n] esse invito
 [hos]pitem suscep[ere]. dat. pri[d.] Kal. Iun. Rom[ae] Fabio C[il]lone I I et
 [Anni]o Libo[n]e coss. 1 Litterae datae ab L. Septimio Severo et M. An-
 tonino (Caracalla) imperatoribus a. 204 (not. 8). Et vocis ἱερός (sacer) usus
 de eis quae imperatoris sunt, neutiquam rarus ille quidem, et haec com-
 pendiarie argumenti significatio, omissis ipsius epistulae praescriptis, re-
 deunt in titulo Eph. epigr. VII 416 (*exemplum sacri edicti*); alia exempla
 ap. Wilh. In publico consilio epistula lapidi incisa est, sed privatum
 in pariete illius domus cuius immunitatem confirmat. ² De hoc se-
 natusconsulto nihil alibi traditur. Hirschfeld et Mommsen. ³ Hinc cum
 mihi apparere videretur, ad hominem neque iuris neque sermonis Ro-
 manorum satis peritum haec scripta esse, sumpsì Parios sive per magi-
 stratum suum sive per nescio quem privatum (cf. n. 888) querellam ad
 imperatorem detulisse, quod domus senatoris Romani in ipsorum insula
 sita illo munere hospites recipiendi (cf. not. 5) liberaretur. Ad hunc da-
 tum esse rescriptum principum. Probavit hanc opinionem O. Hirschfeld;
 Mommsenus proconsuli haec scripta coniecit, ἐμπείρους de eius assessor-
 ribus interpretatus. Sed cum nulla hic desideretur accuratio iuris pe-
 ritia, sed una facultas senatusconsulti Latine scripti recte intellegendi,
 praesidem provinciae ab imperatoribus inter huius rei imperitos haberi
 mihi persuadere nequeo. Dthb. ⁴ Cf. Cic. pro Caecina 10, 28: *decimo
 vero loco testis exspectatus et ad extremum reservatus dixit, senator populi
 Romani, splendor ordinis, decus atque ornamentum iudiciorum, exemplar
 antiquae religionis, Fideiulanius Falcula*. Sollemnis est appellatio, quae*

α' καλ. 'Ιουνί. 'Ρώμη, | [Φα]βίω 6 Κεῖλωνι τὸ β' καὶ | [Α]ννίω Λιβωνί 7
ὁπάτοις 8.

apud Ciceronem acerbam irrisiōnem habet, hic vero dilucidius etiam, quam simplici συγλητικὸς fieret, senatorem Romanum a civitatum Graecarum buleutis distinguit. 5 Inter munera civium et incolarum per civitates imperii Romani ἐπισταθμία, i.e. munus hospitis domo recipiendi commemoratur (Kuhn städt. und bürgerl. Verf. des röm. Reichs I 614¹⁷); quo cum legitime quidem non uterentur nisi qui mandatu magistratum in oppidum venerant, tamen multifariam milites pro arbitrio id a provincialibus exegisse videmus n. 888^{35. 41. 62. 73}. Quod quoniam molestissimum erat onus, magnopere cavendum erat civitatibus, ne immunitatibus iniuria usurpatis etiam in angustiore domorum numero coartaretur. Id causae fuit Pariis querendi, quod senatoris cuiuspiam domui parceretur. Sed id iure fieri ab imperatoribus docentur. Atque in universum quidem senatores Romanos vacationem munerum municipalium habuisse constat (Kuhn I 174), sed de hoc potissimum munere nullum exstat testimonium, nisi quod ex codice Theodosiano VII tit. 8 de metat. 1: *Imp. Constantius* (codd. *Constantinus*, em. Gothofredus) *ad Senatum. In vitis senatoribus nostris in eorum domibus nullus hospitali iure commaneat*, a. 359 ab imperatore senatui Constantinopolitano idem privilegium, quo Romanus iam pridem utebatur, concessum discimus. 6 Suppl. Dttb. Homo est inter illorum temporum nobilissimos, pleno nomine L. Fabius Cilo Septiminus Catinius Acilianus Lepidus Fulcinianus; cf. Prosop. imp. Rom. II 45, 20. 7 M. Annii Flavius Libo. Cf. Prosop. I 64, 487. 8 A. 204.

Δ882. Arcadum commune, a. 212/13. Olympiae. Ed. Dittenberger I. Ol. 473 (IG V 2 p. XXXII₁₆₆). [H]

5 ἀγαθὴ τύχη. | Κλαυδία Τύχη, | Τιβ. Κλαυδίου | Τερτύλλου καὶ | Αἰμιλίας
Φιλοξένου | θυγάτηρ, Κλειτορία¹ καὶ Ἥλεια, ἱέρεια | Δήμητρος² καὶ |
10 ἀρχιέρεια διὰ βίου | τοῦ κυρίου ἡμῶν | Αυτοκράτορος | καὶ τοῦ κοινοῦ
15 τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἐστία³ | διὰ βίου τοῦ κοινοῦ | τῶν Ἀρχαίων⁴ | ἐπὶ
τῆς σμ' | Ὀλυμπιάδος⁵. | ψ. β. 1

1 Arcadicae urbis aevo imperatorum haud ignobilis; cf. IG V 2, 369 et p. 86. 2 Paus. VI 20, 9 θεᾶται γυνή τὰ Ὀλύμπια, ἱέρεια Δήμητρος Χαμύνης, τιμὴν ταύτην ἄλλοτε ἄλλη λαμβάνουσα παρὰ Ἠλείων. Cf. 21, 1; I. Ol. 485₃ [X]αμυναίας. 3 Sacerdotis nomen apud Thyrrhenses Acarnaniae IG IX 1, 486 (πρύτανις, ἐστία, ὑποπρυτάνις, μάντις, αὐλητής, alii) et Spartanos IG V 1, 493: ἐστίαν πόλεος καὶ θυγατέρα γενομένην. Cf. Wilhelm Beitr. 216, 204.

4 Arcadia foederis Achaici partem effecerat; postquam Hadrianus Antinonum inter deos relatum ad Arcadicam stirpem revocavit (a. 130: IG V 2 p. XXXII), Mantineam restituit (n. 841³), Arcadum foedus restitutum est. Pausanias VIII 23, 1. 23, 1, c.a. 175 Arcadium et Ἀργολικὸν συνέδριον (i.e. Achaeorum foedus, cuius sedes tunc erat Argis), distinguit; huic at-

tributae erant Alea et Stymphalus. Olympia ipsa apud Philostratum in Apollonii vita (I 35. V 8) ante a. 217 scripta et alibi Arcadiae attribuitur (IG V 2 p. XXXIII₅). Quae secundum titulum nostrum inter Arcades et Achaeos ratio intercesserit, parum constat. 5 Olympiadis anni 209—213; sed unus αὐτοκράτωρ i.e. Caracalla Getam iam mortuum esse indicat. Est igitur post d. 26 m. Febr. a. 212. Dttb.

883. Caracallae ad Philadelphenses epistula, a. 213/7. Philadelphiae Lydiae. Marmor candidum in templi figuram elaboratum, cuius in epistyllo versus primus, infra eum inter columnas duas Ionicas reliquus titulus. Edd. Kontoleon Νέα Σύμωρη 30. Αἰγ. 1891 (Rev. ét. Gr. IV 1891, 297, 2); Buresch Wochenschr. class. Philol. VIII 1891, 1242 (Syll.² 416; Lafoscade Epist. Imp. 35, 78); Buresch Aus Lydien 15, 13. [Hi]

Ἀντωνεῖνος σ' ἔκτισε 1.

5 Αὐτοκράτωρ | Καῖσαρ Μάρκος | Αὐρήλιος Ἀντωνεῖνος Εὐσεβῆς Σεβα-
στος Παρθικός μέγιστος Βρεταννικός μέγιστος Γερμανικός | μέγιστος 2
10 Αὐρηλίω | Ἰουλιανῷ 3 τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν· | εἰ καὶ μεγάρις αἰρεῖ |
15 λόγος 4 τὸν Φιλαδέλφῳ Ἰουλιανὸν ἀπὸ τῶν Σαρδιανῶν εἰς τὴν τῆς

1 Haec si recte exscripta sunt, spectant ad templum cuius hic lapis effigiem exhibet; nam neocoriam a Caracalla Philadelphensibus concessam esse infra v. 20 sqq. refertur. Offensionem est pronomen personae secundae de monumento cui haec incisa sunt usurpatum; quare vide ne Σ mero errore duplicatum [an pro μ' lectum?] sit. 2 Germanici Maximi nomen M. Antoninus assumpsit sub finem anni 213 (v. Rohden Realenc. II 2447), occisus est m. Aprilis 217 (ibid. p. 2450). Per ipsa huius quadriennii initia has litteras ad Philadelphenses datas esse apparet ex v. 28, 29 (not. 8).

3 Recte hoc nomen hic et v. 24 ex vestigiis in lapide exstantibus restituit B. Apparet tamen hunc Iulianum, ad quem epistula data est, distinguendum esse ab homine cognomini (v. 14) cuius de rebus hic agitur. Ille videtur aut summus magistratus aut certe aliquis ex principibus Philadelphensium esse, cuius precibus et gratia illi potissimum id quod ab imperatore petebant impetraverunt. Dttb. [Immo unus idemque fuerit Iulianus, quem v. 10 emphatice appellavit imperator. De Iulianorum nominibus quae in Sardianorum et Philadelphensium nummis Geta, Caracalla, Alexandro imperantibus cisis leguntur cf. Buresch Lyd. 17; Imhoof-Blumer Lyd. Stadtm. 126, 41. Hi.]. 4 Formula apud Herodotum potissimum et Platonem non infrequens plerumque quidem de ratione usurpatur quae probet aliquid esse, sed nonnunquam etiam de ea quae cogat aliquid facere. Cf. Hdt. IV 127: πρότερον δέ, τὴν μὴ ἡμέας λόγος αἰρεῖ, οὐ συμμεῖζομέν τοι. I 132. VII 41. Plat. Resp. X 607 B. Illic sane semper accusativus subiecti additur, infinitivus ex conexu sententiarum suppletur, hic vice versa; sed id nihil habet offensionis. Negat igitur imperator ullam esse rationem, quare necesse sit id facere quod Aurelius Iulianus ab ipso petivit; id licere non negat, ideoque libenter ei gratificatur.

πατρ[ῖ]δος μεταθεῖναι φιλοταιμίαν⁵, ἀλλ' ὅμως | σὴν χάριν ἡδέως |
 20 τοῦτο ποιῶ, δι' ὃν καὶ | τὴν νεωχορίαν ἀπὸ τῆν⁶ τοῖς Φιλαδελ[φεῦσιν]
 25 δέ[δωκα] 7. | ἔρρωσο Ἰουλι[ανῆ] | τιμιώτατέ μοι καὶ φίλ[τατε]. |
 ἀνεγνώσθη ἐν τῷ | θεάτρῳ ἔτους σμ' 8, μηνὸς Ἀπellaίου ε'.

5 Philadelphensis fuit origine hic alter Iulianus [? not. 3], sed Sardibus tunc domicilium habuisse videtur. Iam cum φιλοταιμία, φιλοτιμεῖσθαι illa aetate praecipue de munificentia usurpetur quae in sumptuosis honoribus municipalibus suscipiendis cernebatur, huius potissimum generis de Iuliano controversia inter civitates fuisse videtur. Atque eis quae infra scripta sunt (cf. not. 6) maxime probabile fit sacerdotium imperatoris ut in patria potius quam Sardibus ille gereret petatum esse. Dtth.

6 Pronomen demonstrat, id quoque de quo nunc agitur ad neocoriam, i.e. ad templum et sacra imperatoris spectare.

7 Cum in nummis Hadriani, M. Aurelii, Faustinae, Commodi, Septimii Severi, Getae ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ scriptum sit nullo adiuncto honoris vocabulo, contra in Caracallae, Iuliae Domnae, Iuliae Maesae, Severi Alexandri, Mameae, Gordiani aliorumque principum posteriorum ΝΕΩΚΟΡΩΝ adiciatur, eorum testimonia egregie concinunt cum hoc titulo. Quod vero W. Buechner de neocoria 110 propter unum nummum (Mionnet IV 104, 571) cum titulo Ἀντινόου Ἡρώος. ἐπὶ ΑΔ. Καπί-τωνος ἀρχ. τὸ β'. Φιλαδελφῶν νεωχόρων hanc neocoriam multo antiquiorem esse statuit, utique fallitur, sive nummi fides dubia est, sive de aetate non recte coniectura facta ex Antinoi nomine, cuius sacra etiam alibi usque ad tertium saeculum mansisse constat.

8 Annus 245 aerae Actiacae incipit a m. Octobri 213 (Kubitschek AEMOest. XIII 120; v. Premerstein Jahresh. XV 214), Apellaeus secundus est in ordine mensium Macedonicorum, respondens fere Novembri anni Iuliani.

884. M. Ulpii proconsulis edictum. Geminii Modesti proconsulis ad Thisbenses epistula, saec. III in. Fragmenta quinque tabulae inaedificata Thisbae (*Kakosi*) in diversis parietibus ecclesiae dirutae S. Trinitatis. *a* edd. (Lolling-)Dittenberger IG VII 2226. *b* (Ross-)K. Keil Zur Syll. Inscr. Boeot. 604 (IG VII 2227). *c d e* Tarbell et Rolfe Am. Journ. Arch. 1890, 114, VI. Fragmenta *b c* arctissime cohaerere docuit et totum titulum restituit Dittenberger Ind. lect. Hal. hib. 1891/2 III (IG. VII Add. p. 747; Syll.² 533). Cf. Rostowzew Stud. Gesch. röm. Kolonats 386, ubi plura citantur. [H.]

α Μάρκος Οὐλπίος¹ [-- ἀνθύπατος λέγει]· 2 | ὁ βουλόμενος Θε-

Litterae ΔΕΘΜΞΠCΩ. Passim binae litterae, plerumque H et N aut N et T, inter se ligatae. Tertiū saeculi ineuntis lapis esse videtur. Paragraphi spatii vacuis litterarum 2—5 inter se distinentur.

1 Pros. imp. R. III 458, 536 a. 2 Suppl. Dtth. ex n. 867, al. Nam edictum, non ut v. 55sq. epistolam proconsulis hic haberi spatii rationes arguunt.

βαίων³ χωρίον δη[μύσιον ἢ ἱερὸν -- φυ|τεῦσαι⁴] τῶν ἐπ' ἐμοῦ γεω-
 γουμένων [παραδότη τοῖς στρατηγοῖς τῆς πόλεως] | βιβλίον, γράψας ἐν
 5 αὐτῷ τόπον τε ὃν βοῦλεται λαβεῖν καὶ φόρον ὃν δώσει κατ' ἐνιαυτὸν
 ὑπὲρ ἐκάστου πλεθροῦ[-- | βου]λῆς ἢ ἐκκλησίας κατὰ τὸ δεδογμένον -- |
 --ων· κ[αί] εἰ μὲν τις -- | -- τῇ ἐκκ[λησίᾳ] -- | --σ]θω εἰς --
 10 --υ || σχοι καὶ α[-- | -- κ]οιναί· γραφέτω [δ] ἐν ε[-- | κ]αὶ τὴν ποσό-
 τητα⁵ τοῦ φόρου [-- | -- τοῖς τε ἄρχουσιν καὶ δεκατεταῖς] κα[ί] -- |
 15 --] τ[ῇ]ν⁶ πρόσδοδον τὴν ἐξ [τοῦτ]ων καὶ [-- | -- τ]α τοῦ τόπου. [λή-
 ψε]τε² δὲ [ὅ]πὲρ ἐκά[στου] χωρίου ὁ καταλαβὼν | ἄνεσιν τοῦ φόρου
 τῶν πρώτων [ἐτ]ῶν πέντε[· ἔπειτα δὲ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν] | δώσει
 τὸν φόρον τὸν ἐτήσιον τοῦ κ]αταλαμβανομ[ένου] χωρίου τοῦ μηνὸς τοῦ |
 Ἀλαλκομεναίου⁷ τ[ῇ]⁸ πεντεκαίδεκα[άτῃ]· οἱ δὲ μὴ πράξαντες σ[τρα-
 20 τη]γοὶ τὴν πρόσδο[δον] ὑπεύθυνοι ἔσονται ὧν οὐκ ἔ[πρ]αξαν⁹. § εἰ δέ
 τις λαβὼν [ἐν]τός [τῆς πεν]ταετίας¹⁰ μὴ φυτεύσαι¹¹, τό τε χωρίον [με]-
 ταπωλήσουσιν οἱ καταλαμβάν[οντες] | στρατηγοὶ (κ)αὶ ὃν ὑπέστη¹² τε-
 λέσει[ν φό]ρον¹³ πράξουσιν παρ' αὐτοῦ τῆς [πενταετ]ίας. § εἰ δὲ
 φυτεύσει ἐν μέρος ὡς εἶναι | ἄξιον τοῦ φόρου τῶν πέντε ἐτ[ῶν], τὸν
 μὲν | φόρον μὴ πραττέσθω, πιπρασκέσθω [δὲ] τὸ χωρίον πολεῖται¹⁴,
 καὶ τὸ ἀργὸν κα[ί] τὸ πεφυ[τευμένον], ἐπὶ τῇ τὴν μὲν ταιμὴν τ[οῦ] π[ε]-
 25 φυτευμένου εἰσκομισθῆναι τῇ πόλ[ει], τὸν | δὲ φόρον παντὸς τελεῖσθαι
 καθ' ἕκαστο[ν] ἐνιαυτόν, ὅσον τελέσ[ε]ιν¹⁵ καὶ ὁ πρότερο[ς] ὥμο[ι]λό-
 γησεν, συγχωρουμένου τῷ πρια[μέν]ῳ¹⁶ τοῦ φόρου τῆς πενταετίας
 ὑπὲρ [τοῦ ἀρ]γοῦ μόνου. § λαμβανέτω δὲ [ὁ πολεῖ]της ἕκαστος μὴ
 πλέον πλέθρω[ν --]· εἰ μὲντοι τις φωραθῇ φυτεύσας¹¹ τ[οῦ] τοῖς¹⁷

3 I.e. Θεοβέων. Ubique enim ethnicum Θεοβέος est (n. 585¹⁴, 646 quater al.) et E cum AI in hoc titulo etiam alibi confunditur; cf. v. 15 [ληψε]τε, v. 18 ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΕΟΥ (not. 7). 4 Totum edictum spectat ad fundos, qui usque ad id tempus arati erant, arboribus vel vitibus conserendos. Quem ad finem civibus (v. 23. 29. 39) locantur emphyteuseos iure, ut non modo ipsis qui conduxerant perpetuum ius sit, sed etiam heridibus relinqui, venumdari, oppignerari liceat, dummodo ne ad peregrinum perveniant (not. 21. 22).

5 ΠΟΣΟΠΙΤΑ. 6 ΤΙΝ. 7 I.e. -νέου, cf. not. 2; etenim hic Boeotorum mensis in titulis vulgari sermone compositus Ἀλαλκομένιος scribitur, in Boeoticis Ἀλαλκομένιος ex dialecti legibus (IG VII Indices p. 761). Iam ε pro ει ante vocalem omni aetate omnique loco perfrequens est, αι pro ει inauditum. 8 ΤΙ. 9 Cf. n. 963⁴⁴.

10 ΤΑΕΠΑΣ. 11 ΟΥΤ. 12 I.e. ὑπέσχετο. 13 ΓΟΝ. Suppl. et em. Dtlb. 14 Cf. not. 4. 21. 15 ΤΕΛΕΣΘΗ. 16 Ο. 17 Dativum hic pro genetivo-comparationis usurpari manifestum est. Qui soloecismus nescio an referendus sit ad ablativum Latinum *his* perperam

- πλέον, πωλήσουσιν [οἱ στρατηγοὶ | τῷ βουλ]ομένῳ τῶν πολεитῶν **18** ἐπὶ
 30 τῷ καὶ ἐκ **19** τούτου σώζεσθαι τῇ πόλει | -- φόρον] τοσοῦτον ὅσον τ[ε-
 λέσειν] ὡμολόγησεν ὑπὲρ ἐκάστο[υ πλέθρου]. § ἦν δὲ μηδεὶς | βούληται
 πρίσθαι, πράξουσιν παρὰ τοῦ πρώτου λαβόντος τὸν γεινόμενον φό-
 ρον, | ὅσον ὑπὲρ ἐκάστου πλέθρου τελέσειν ὑπεδέξατο.
- d 35 [-- πλέθρον τοῦ -- | --] ἀμενός καὶ -- | -- ου ἐξ ὅσου τ[-- | --] παρὰ
 τῆς πόλεως -- | --] ἴω καὶ τὰ ἄλλα κα[-- | --] πραττ[ομένου τοῦ φόρου
 40 [-- | --] πολ[εὶτη] **20** δανειστῇ, ὡς κα[ἰ -- | --] δημ[οσίου χωρίου] ἢ δ[-- |
 δ]ημοσίου καθ' ἡμ[-- | --] αὐτὸς γραφέτω -- | -- ντ. . οι εκα -- | -- πό-
 45 σον ἢ δτ -- | -- ατος ὁ --
- e [-- τ] ὅτε ὄνομα [τ]οῦ -- | --] εἰ δέ τις ἐξαπατήσας τῶν ὀφειλόντων
 ξένῳ **21** ὑποθείη | τι τῶν χωρίων τῶν δημ[οσίων] καὶ τοῦτο ἐλεγχθεῖν,
 ἀφαιρέσθω αὐτὸν τὸ | χωρίον τὸ ὑποτεθέν] ἢ πόλις, ὃ δὲ δανειστῆς
 50 ὁ ξένος ἐκ τῶν ἄλλων κτημάτων | τῶν τοῦ ὑποθ[έντος] τὴν εἴσπραξιν
 ποιέσθω τοῦ ὀφειλομένου. § εἰ δέ τις | διαθήκ[αις] καταλίποι ξένῳ **22**
 συγγενεῖ ἢ φίλῳ τούτων τι τῶν [χωρίων, ἀκυρος] ἔστω αὐτοῦ ἢ δω-
 ρεά, ἔστω δὲ τῆς πόλεως τὸ χωρίον. § εἰ δ[έ] τις μὴ καταλιπὼν
 διαθήκας τελευτήσαι, ὅ μὴ εἰσιν νόμιμοι κληρονόμοι, [ὅ]π[αρχέτω |
 κατ' ἀμφ]ότερα **23** κληρονόμος τοῦ ἑαυτῆς κτήμ[ατος] ἢ πόλις. |
- 55 [Γε]μίνιος **24** Μόδεστος ἀνθύπατος Θισβ[έων] τοῖς τε ἄρ-
 χουσι καὶ | τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν **25**. ἰκανὸν [μὲν οὖν
 -- | εἶναι] κύρια τὰ δόξαντα ὑμεῖν περὶ τῆς πρότε[ρον -- | --] γεγενη-
 μένης, καὶ τὸ τοῦ ἀξιολογωτάτου -- | -- ἐπ' [αὐτῶν ἐπιχωρίου καὶ --

translatum. 18 Cf. not. 4. 21.

19 ΘΚ.

20 Cf. not. 4. 28.

21 Suppl. Dttb. Cum nemini illos fundos publicos conducere liceret nisi civi (not. 4), fieri poterat ut conductor quispiam peregrino, quem de hac lege celaret (ἐξαπατήσας, sc. τὸν ξένον), agrum pignori daret. Iam si solvendo non erat, curandum erat ut neque civitas suo iure privaretur neque creditori peregrino, qui bona fide egerat, damnum daretur. Quare huic ex privatis debitoris bonis sua recuperare permittitur, cum civitas agrum publicum locatum a conductore repetat. **22** Idem quod antea (v. 47 sqq.) de fundis oppigneratis, hic de eis qui testamento relinquantur praecipitur, nisi quod in hac causa non erat, cur heredi testamentario prospiceretur. Ceterum et ξένῳ hic additum et totius proximae paragraphi argumentum docent, civi testamento relinqui licuisse ius agri publici colendi. **23** Et quia bona vacantia, privata quoque, reipublicae cedunt, et quia dominium fundi, quem defunctus possederat, iam reipublicae erat (τοῦ ἑαυτῆς κτήματος), is iure hereditatis ab intestato ad eam recidit.

24 Suppl. Dttb. Geminium Modestum, maritum Sabiniae Celsinae, in titulo Cirtensi: CIL VIII 7054 inveniri adnotatur Pros. imp. R. II 116, 91.

Qui cum illic *praetorius vir* appelletur, perquam probabile est eundem ad proconsulatum Achaiae, provinciae praetoriae, pervenisse. 25 Huius epistolae argumentum ex reliquiis exilibus quae aetatem tulerunt cognosci non potest; ne id quidem constat, eam item ad emphyteusin agrorum publicorum civitatis Thisbensium spectasse. Nam fieri poterat ut nulla alia de causa eidem lapidi cum prioris proconsulis edicto incideretur, nisi quod ad eundem populum data erat.

885. De Eleusiniorum sacris c.a. 220. Athenis apud S. Demetrium Κατηγόρη, nunc in museo nat. praeter unum fragmentum, quod exstat in museo Britannico. Fragmenta octo ed. * IG III 5, novum vs. 1—12 partes sinistras continens addidit Lolling. Coniuncta ed. IG II² 1078 (Syll.² 652; Prott-Ziehen Leg. sacr. II 1, 7). [Kt]

[ἐδοξεν τῶι 1 δῆμῳ· Ἀραβιανὸς 2 ἤρχεν 3, -σι- ἐπρω|τάνευεν, Εὐ-
τοχος ἐγραμ[μάτευεν, -ιιι- ἐπε|στάτης· Δ]ρωαντιανὸς 4 ἄρχων [τῶν
Εὐμολπιδῶν 5 εἶπεν· ἐπειδὴ καὶ διατελοῦμεν ἐν τοῖς νῦν καθάπερ]
5 καὶ [δι]ὰ τῶν παρωχημένων [χρόνων, τελοῦντες τὰ μω]στήρια καὶ
τὰ πάτρια προστάττει νόμιμα 6 μετὰ Εὐμολπιδῶν | πεφροντικῆναι
ὅπως ἂν ἐν κόσμῳ ἀχθ]εῖν τὰ ἱερά | δεῦρό τ' ἐκ τῆς Ἐλευσεῖνος
καὶ πάλιν ἐξ] ἄστως Ἐ[λευσεῖν]άδε, ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τῶι
10 δῆμῳ, προσ|τάξει τῷ κοσμητῇ τῶν [ἐφῆβων κ]ατὰ τὰ ἀρχαῖα νό-
μιμα [ἄ]γειν 7 Ἐλευσεῖνάδε τοῦ[ς ἐφῆβ]ους τῇ τρίτῃ ἐπὶ δέ[κα] τοῦ
Βοηδρομιῶνος με[τὰ τοῦ εἰθισμένου σχήμα[τος] τῆς ἅμα ἱεροῖς πομ-
πῆς, ἵνα τῇ τετράδι ἐπὶ δέκα πα[ραπέ]μψωσιν τὰ ἱερά μέ[χρι] τοῦ
15 Ἐλευσεῖνίου τοῦ ὑπο[ὶ τῇ π]λῆει 8, ὡς ἂν κόσμος τῇ πλείων κα!

1 Suppl. pleraque Dttb.; v. 4—6. 27 et 28 Wilh. ad IG II² 1078.

2 Arabianus Marathonius archon est in duobus prytanum recensibus IG III 1054₃. 1060₂, quorum originem utique ab a. 210 non magno intervallo abesse docuit Dttb. 3 Antiquas praescriptorum formulas, non sine affectatione usurpatas, hic fuisse versus alterius reliquiae docent.

4 Cf. IG III 757₃, ὁ ἐφηβος Δρωαντιανὸς Καλλιάρχου Μαραθῶνιος. 1177₃ τοὺς ἐφηβεύοντας σὺν τῷ κρατίστῳ Φλαβίῳ Δρωαντινῷ. Quem epheborum laterculum a. 212 aut proximis annis incisum demonstravit Dttb. Quod si Dryantianus idem est qui hic, eum paucis post ephebiam annis archonta gentis Eumolpidarum factum esse statuendum est, id quod in homine summae nobilitatis (ὁ κρατίστος) nihil miri habet. 5 In eis praecipiendis quae ex ordine mysteriorum et ex more antiquo populus praecipere debebat, una cum gente Eumolpidarum curabat ut sollemniter et magnifice res illae sacrae Eleusine Athenas et Athenis Eleusina deducerentur. 6 Cf. Plat. Leg. VI 793b. Wilh. 7 ΜΑΛΕΙΝ (πέμπειν

Haussoullier Rev. crit. 1900 vol. II 27). 8 Cf. IG III₃ = II² 1072. Antiquiore tempore non Eleusine in urbem comitabantur ephebi pompam,

φρουρά μείζων | [περὶ] τὰ ἱερὰ ὑπάρχου[ι], ἐπειδὴ καὶ ὁ φαιδωντής⁹
 τοῖν θε[οῖν] ἀγγέλλει κατὰ τὰ πάτρια τῇ ἱερεΐαι τῆς Ἀθηνᾶς ὡς |
 [ἦκει τὰ] ἱερὰ καί | ἡ παραπέμπουσα στρατιά. κατὰ τὰ αὐτὰ | [δὲ]
 20 τῇ ἐνάτῃ ἐπὶ δέκα¹⁰ τοῦ Βοηδρομιώνος προσ[τάξαι] τῷ κοσμητῇ
 τῶν ἐφῆβων ἄγειν τοὺς ἐφῆ[βους] | πάλιν Ἐ[λευσεῖνάδε] μετὰ τοῦ αὐτοῦ
 σχήματος π[αραπέμ]πον[τας] τὰ ἱερὰ. μέλειν δὲ τούτου τῷ κατ'
 ἐν[αυτοῦν] | κοσμητῇ, ὅπως μηδέποτε τοῦτο ἐκλε[ιφθεῖ] μ[η]δὲ ὀλι-
 25 γωρηθεῖ ποτὲ τὰ τῆς εὐσεβείας [τῆς πρὸς τῷ θε]ώ. παραπέμπειν
 δὲ τοὺς ἐφῆβους π[άντας, ἔχοντας] | τὴν πανοπλίαν, ἐστειρανμέν[ους]
 μυρρίνης στεφά[ν]ων, βαδείζοντας ἐν τάξει. ἐπ[εὶ] δ[ὲ] προστάττομεν
 τοῖς ἐ[φῆ]βοις τὴν τοσαύτην ὁδο[π]ορῆσαι [ὁδόν, δίκαιον αὐτοῦς] | καί
 30 θυσίων καὶ σπονδῶν καὶ παιάνων τῷ κατὰ τὴν | ὁδὸν μεθέξειν ὡς
 ἂν τὰ τε ἱερὰ μετὰ φρουρά[ς] ἰσχυρο[τέρας] καὶ πομπῆς μακροτέρας
 ἄγοιτο, οἳ τε ἔφ[η]βοι | παρακολουθοῦντες τῇ περὶ τὸ θεῖον τῆς πό-
 λεω[ς] | θεραπείαι καὶ ἄνδρες εὐσεβέστεροι γείνοιντο. μεθέξουσιν δ[ὲ]
 35 καὶ οἱ ἔφ[η]βοι πάντες τῶν τε ἄλλων ὧν ἂν | παρέχ[η] τ[οῖς] Εὐμολ-
 πίδαϊς ὁ ἄρχων τοῦ γένους, καὶ τῇ[ς] | δι[αν]ομῆς. γενέσθαι δὲ τὴν
 γνώμην ταύτην φα[νερ]ῶν καὶ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ καὶ τῇ
 βουλῇ τῶν | φ' καὶ τῷ ἱεροφάντῃ καὶ τῷ γένει τῶν Εὐ[μολ]πιδῶν·
 40 ἀναγράφαι δὲ τὸ ψήφισμα τοῦτο τὸν [τα]μία[ν] τ[οῦ] γένους τῶν Εὐ-
 μολπιδῶν ἐν τρισὶν [στή]λαις καὶ στήσαι | τὴν μὲν ἐν Ἐλευσινίῳ τῷ
 ὑπὸ [τ]εῖ [π]όλει, τὴν δὲ ἐν | τῷ Διογενεῖ¹¹, τὴν δὲ ἐν Ἐλευσεῖνι
 ἐν τῷ ἱερῷ πρὸ | τοῦ βου[λ]ετηρίου.

qua sacra eo deferebantur, sed obviam veniebant usque ad locum aliquem viae sacrae (n. 717₉. μέχρι τῆς Ἥχο⁹ IG II 470₈ = II² 1011). ⁹ Sic, non φαιδωντής, hoc vocabulum scribitur ubique in titulis Atticis qui sane ad unum omnes recentioris aetatis sunt (IG III 283. 291. 928. 1058. 3859, itemque in Olympico non antiquiore I. Olympia 466₅. Cf. Solmsen Rh. Mus. LIV 1899, 495. ¹⁰ Scriptores ad vicesimum mensis Boëdromionis diem Iacchi sacra referunt (Eurip. Ion 1076. Andoc. I 121. Plut. Phocion 28. Camill. 19). Cf. A. Mommsen Feste d. St. Ath. 222. Quod sic intellegendum est, ut undevigesimo die Athenis profectam esse pompam statuamus, sed post solis occasum Eleusina pervenisse cum taedis ardentibus; nox vero iam proximi diei pars est. ¹¹ Ex duobus exemplaribus, quae Athenis collocari iubentur, alterum hoc est quod edimus, alterius frustulum in domo Nicolai Ioannis cuiusdam exscripsit Fourmont, cuius ex schedis ed. * IG III 6 = II² 1079. De Diogeneo gymnasio cf. 497⁵.

△ 886. Imp. Severus Alexander statua Delphica honoratur, a. 221/35. Basis marm. Pentelici, e compluribus saxis composita per

α γ α θ η. [< τ ό χ η].
 [Αὐτοκράτορα Καίσα(α)]¹
 > Μ< Αὐρήλιου [ν Σεουήρον Ἀλέξαν-
 δρον, Εὐ[σεβ]ῆ, Εὐτυχή, Σεβαστόν].

quae tit. ad dextram continua-
 tus erat. Lapidem sinistram
 (a. 0,25; l. 0,83 max.; a sini-
 stra fractum) a. 1887 repperit
 Pomtow (Beitr. Top. D. 92, n. 31)
 et tractavit in schedis IG VIII
 339. [Pw]

Propter supplementa haud certa formam lapidis expressimus. Ale-
 xianus (seu Bassianus) a. 221 ab imperatore Elagabalo adoptatus nomina
 accepit M. Aurelius Alexander Caesar et a. 222 Elagabalo necato: Imp.
 Caesar M. Aurelius Severus Alexander Augustus. Haec supra supplere
 studui, quamvis verba prima v. 2 ad dextram reiecta offenderent. Sed
 cum finis: [ἡ ἱερὰ Δελφῶν πόλις] in lapide quodam inferiore perscriptus
 esse videatur, etiam verba Αὐτοκράτορα Καίσαρα praeter consuetudinem
 postea exarata esse putes; ad cognomina Εὐσεβῆ, Εὐτυχή, Σεβαστόν cf.
 n. 892 et 897. Utut est, Severum Alexandrum hic intellegendum esse con-
 stat, cui tempori etiam litteratura (Α, Ο) optime convenit. 1 Com-
 pendia more Romano adhibita esse sumit Dessau.

887. C. Asinius Quadratus procos., post a. 224? Olympiae.
 Ed. * I. Olymp. 356 (Syll.² 417). Cf. Pros. imp. R. I 168, 1031/2; Klebs Real-
 enc.² II 1603/4, 31/2. [Hi]

ἀγαθῇ τύχῃ. | ἡ Ὀλυμπικὴ βουλή¹ καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἡλείων Γ. Ἀσίνιον |
 5 Κουαδρᾶτον², ἀνθύπατον³, | ὑπατον ἀποδεδειγμένον, | τιμήσαντα τὴν
 Ὀλυμπίαν καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ⁴.

1 Cf. 813 A. 2 Scriptor rerum (Suidas s. v. Mueller FHG III 659). Treu.

3 Achaiae praefuisse videtur, quia nomen provinciae non additur. Certe
 provincia praetoria fuit (v. 5 ὑπατον ἀποδεδειγμένον). 4 Praeter Παρθικά
 Quadratus scripserat Ῥωμαίων Χυλιετηρίδα, i. e. res gestas Romanorum per
 mille ab urbe condita annos. Eius libri narrationem usque ad Alexandri
 Severi aetatem deductam fuisse Suidas narrat. Fuerunt enim qui Ro-
 mam ipsa prima Olympiade conditam dicerent, eorumque rationem Qua-
 dratum secutum esse, ut millesimus urbis annus ei esset 224 p. Chr.
 Mueller). Iam si in prooemio eum de mira illa quae inter origines urbis
 et ludorum Olympicorum initia intercederet temporis ratione verba fecisse
 statuerimus, eo referri licebit τιμήσαντα τὴν Ὀλυμπίαν λόγῳ. Dttb. Contra
 de saeculo legitimo a. 248 a Philippo Arabe celebrato cogitavit E. Schwartz
 Realenc.² II 1608. Cf. Peter Gesch. Litt. r. Kaiserz. I 434. Historicum a
 proconsule divellit Kl.

888. Scaptoparenorum ad Gordianum imp. epistula, a. 238.
 Scatoparae, h. Gramadi prope vicum Bulgaricum Dschumaja, Pautaliae
 in agro. Edd. Kontoleon Ἀνέκδ. Μικρὰς ἐπιγρ. I 1890, 36 (Homolle-Dumont
 Mém. archéol. 565); Kontoleon (Wolters Wilamowitz Mommsen Diels Hirsch-

feld) Ath. Mitt. XVI 1891, 267 ex apographo Kapelu, qui versus non distinxit, et ectypo lapidis iam multo magis mutilati (Syll.² 418); Mommsen CIL III s. 12336 cum tab. geogr. IV (Cagnat IGR I 674). Cf. Wilhelm Goett. GA 1903, 798 et Beitr. 197; Rostowzew Kolonat 303. [H]

Litterae ΕΖΘΞΖΠCΩ. Hic titulus Graecus per tres paginas sive columnas (a b c) scriptus est, quarum initia (v. 1—20, 61—74, 112—126), quia lapis aliquanto postquam inventus erat supra mutilatus est, ab ectypo absumunt. Quae uno Kapélu apographo, quod versuum divisione carebat, servata necessario in versus diremit Dtlb. litterarum numero ex superstitionibus partibus computato. Praemittebantur Graecis quae edimus Latina per totam lapidis latitudinem continuis versibus scripta, quae iam evanuerant cum ectypum fieret, ita ut ex uno apographo perquam mendoso nota sint, haec (A): *Bona fortuna. | Fulvius Pius et Pontius Proculus cons. XVII kal. Ian. descriptum et | recognitum factum ex libro libellorum rescriptorum a domino (ostro) Imp. M. Antonio Gordiano Pio Felice Aug. et propositorum Romae in porticu thermarum Traianarum in verba quae (infra) scripta sunt, | datum per Aur. Purrum militem coh(ortis) praetoriae p(iae) fidelis Gordianae | Proculi | convicinium et conpossessorem. Haec repetivi qualia a Mommseno restituta sunt, non enotatis apographi erroribus quia emendatio nusquam dubia est. Infra Graeca finem totius tituli faciunt iterum Latina non divisa per columnas haec (E): Imp. Caesar M. Antonius Gordianus Pius Felix Aug. vicanis per Pyrrum militem conpossessorem: Id genus quaerellae praecipis intentum ante iustitia praesidis | potius super his quae allegabuntur instructa discinge quam rescripto principali | certam formam reportare debeas. Rescripsi. Signa.*

Ex his instrumentis totius negotii ordinem Mommsenus enucleavit hunc: Scaptopareni Romanorum ac potissimum militum superbia et arrogantia multifariam pressi sumptibusque exhausti precibus (I v. 1—100) adierunt imperatorem per Aurelium Pyrrhum vicanum suum qui in praetorio militabat. Sed princeps rescripto (E) per Pyrrhum ad vicanos dato respondit, tales querellas non statim ad se ipsum deferendas esse, sed prius praesidem provinciae adeundum, qui eas accurate examinaret. Hoc responsum ipsius principis signatione (rescripsi) eiusque qui ei a libellis erat subscriptione (recognovi) munitum lapidi incidebatur et in porticu thermarum Traianarum (A v. 5) publice proponebatur. Inde die 16 m. Decembris a. 238 Pyrrhus apographum faciendum eiusque fidem testibus (quorum signa commemorantur E v. 4) confirmandum curavit, quod exemplum ad vicanos quorum causam ille egerat relatum cum ipsis precibus (I) huic lapidi incisum est. Quod quoniam non cognoverat de ipsa causa princeps, sed rem ad praesidem reiecerat, hunc iam a Scaptoparenis aditum esse consentaneum est. Atque ad ea quae cum hoc magistratu agebantur manifeste referendum est alterum ex instrumentis Graece scriptis (II v. 101—157), etsi eius ratio et argumentum difficultates quasdam habet (cf. not. 35). Vides ordinem temporum, ex quo Caesaris rescriptum (E) ante instrumentum II locum habebat, in incidendo neglectum

α Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μ. Ἀντωνίῳ | Γορδιανῷ Εὐσεβεῖ Εὐτυχεῖ Σεβ.
 ῥήσις¹ | παρὰ κωμητῶν Σκαπτοπαρηγῶν² τῶν καὶ | Γρησιετῶν· ἐν
 5 τοῖς εὐτυχαστάτοις καὶ αἰωνίοις | σοῦ καιροῖς κατοικεῖσθαι καὶ βελτι-
 οῦσθαι τὰς κώμας ὑπερ³ ἀναστάτους | γίνεσθαι τοὺς ἐνοικοῦντας πολ-
 λά(ις) ἀντέγραψας⁴· ἔστιν γε⁵ καὶ ἐπὶ τῇ τῶν | ἀνθρώπων σωτηρίᾳ
 10 τὸ τοιοῦτο καὶ ἐπὶ | τοῦ ἱερωτάτου σου ταμείου ὠφελείᾳ. | ὅπερ⁶ καὶ
 αὐτοὶ ἔννομον ἰκεσίαν | τῇ θεϊότητί σου προσκομ[ε]ζομεν⁷, εὐχόμενοι
 15 ἰλέως ἐπινεῦσαι ἡμῖν | θεομένοις τὸν τρόπον τοῦτον. οἰκοῦμεν καὶ
 κακτῆμεθα ἐν τῇ προγεγραμμένῃ κώμῃ οὕσῃ εὐπεράστῃ⁸ διὰ τὸ |
 ἔχειν ὕδατων θερμῶν χρῆσιν καὶ κεῖσθαι μέσον⁹ δύο στρατοπέδων
 20 τῶν ὄντων ἐν τῇ σῇ Θράκῃ· καὶ ἐφ' οὗ¹⁰ μὲν τὸ | πάλ(λ)αι οἱ κατ-
 οικοῦντες ἀόχλητοι | καὶ ἀδείαστοι εἰμενον, ἀνενδεῶς | τοὺς τε φό-
 ρους καὶ τὰ λοιπὰ | ἐπιτάγματα συνετέλουν· ἐπεὶ δὲ κατὰ καιροῦς εἰς |
 25 [ῥ]ῆ¹¹ προχωρεῖν τινες καὶ βιάζεσθαι | ἤρξαντο, τηλικαῦτα ἐλατ-
 τοῦσθαι | καὶ ἡ κώμη ἤρξατο. ἀπὸ γε⁵ μειλίων¹² | δύο τῆς κώμης
 ἡμῶν πανηγύρεως | ἐπιτελουμένης διαβοήτου οἱ ἐκείσε | τῆς πανηγύρεως
 30 εἶνεκεν ἐπιδημοῦντες ἡμέρας πεντεκαίδεκα ἐν τῷ | τόπῳ τῆς πανηγύ-
 ρεως οὐ καταμέλνουσιν, ἀλλ' ἀπολιμπάνοντες ἐπέρχονται εἰς τὴν ἡμε-
 35 τέραν κώμην | καὶ ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς ξενίας | αὐτοῖς παρέχειν¹³ καὶ
 ἕτερα πλεῖστα εἰς | ἀνάλημψιν αὐτῶν ἄνευ ἀργυρίου χορηγεῖν· πρὸς

esse, id quod Mommsenus ingeniose eo refert, quod vicani ad deterren-
 dos eos qui peregrinantes eo venirent imperatoris nomen efficacius existi-
 massent quam praesidis. 1 CEBAEHCIC Kap. 2 Vicus ignotus
 sine dubio eo loco situs, ubi lapis inventus est. Eum Pautaliotarum civi-
 tatis fuisse v. 119 docet. Nomen Thracium similitudine aliorum (*Druxi-
 parene, Tramipare*) illustravit M. 3 Desideratur praeferendi notio (μᾶ-
 λον αἰρεῖσθαι), neque enim quid fieret, sed quid sui consilii esset aperuerat
 imperator. Sed haec breviloquentia aliis, quamvis paullo minus duris,
 sermolis Graeci exemplis defenditur. 4 πολλά καὶ ἄν τ' ἔγραψας Kap.;
 πολλά ἀντέγραψας em. Diels, sed Kont. iure πολλά(ις) maluit, quia *rescri-
 bendi* vox de imperatoris decretis sollemnis erat. 5 Expectes γάρ; neque
 vero qui incidit aut qui exscripsit culpandus videtur, sed ipse auctor,
 quem multifariam soloeco sermone usum videmus, praesertim cum idem
 redeat v. 26. 6 (δὲ) ὅπερ em. Wil., sed per frequenter post Chr. n. ὅπερ
 pro διόπερ usurpari ut πολλά pro πολλάις; aliaque id genus monet Diels.
 7 προσκομίζομεν Kap.; em. Dttb. 8 I.e. amoenissimo; εὐπε[ρ]ῆ(ε)στῃ
 postulavit Wil. 9 Incertum esse, utrum sic an μέσῃ incisum sit, signi-
 ficat Kap. 10 I.e. quamdiu, quem ad finem, manifesta casuum gene-
 tivi et accusativi (ἐφ' ὅσον χρόνον) confusione. 11 εἶτιν βίαν Kap. Em.
 Wil.; εἰς βίαν προχωρεῖν καὶ βιάζεσθαι vel in hoc titulo intolerabile videtur.
 12 μελίων Kap.; MC.... ect. 13 Cf. n. 881.

- δὲ τοῦτοις καὶ στρατιῶται | ἀλλαχοῦ πεμπόμενοι καταλιμπά|νοντες τὰς
 40 ἰδίας ὁδοὺς πρὸς ἡμᾶς πα|ραγείνονται καὶ ὁμοίως κατεπείγουσιν | παρ-
 ἔχειν αὐτοῖς τὰς ξενίας καὶ τὰ ἐπι|τήδια μηδεμίαν τιμὴν καταβα-
 λόντες· | ἐπιδημοῦσι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον | διὰ τὴν τῶν ὑδάτων χρῆσιν
 45 οἱ τε ἡγού|μενοι τῆς ἐπαρχίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπι|τροποὶ σου· καὶ τὰς
 μὲν ἐξουσίας συ|ν(εχ)έστατα¹⁴ δεχόμεθα κατὰ τὸ ἀναγκαῖον, | τοὺς
 (δὲ)¹⁵ λοιποὺς ὑποφέρειν μὴ δυνάμε|νοι ἐνετύχονεν πλειστάκις τοῖς
 50 ἡγε|μοσὶ τῆς Θράκης, οἵτινες ἀκολούθως | ταῖς θεαῖς¹⁶ ἐντολαῖς ἐκέ-
 λευσαν ἀοχλή|τους ἡμᾶς εἶναι· ἐδηλώσαμεν γὰρ μη|κέτι ἡμᾶς δύνά-
 55 σθαι ὑπομένειν, ἀλλ' | καὶ νοῦν ἔχειν ἐνγκαταλιπεῖν καὶ τοὺς | πα-
 τρώους θεμελίους διὰ τὴν τῶν | ἐπερχομένων ἡμῖν βίαν· καὶ γὰρ ὡς
 ἀληθῶς ἀπὸ πολλῶν οἰκοδεσπο|τῶν εἰς ἐλαχίστους κατατληθύθα|μεν.
 b 60 καὶ χρόνῳ μὲν τινι ἰσχυρὲν | τὰ προστάγματα τῶν ἡγουμένων | καὶ
 οὐδεὶς ἡμῖν ἐνόχλησεν οὔτε | ξενίας [αἰτή|ματι¹⁷ οὔτε παροχῆς ἐπι-|
 65 τηδείων, προϊόντων δὲ τῶν χρόνων | πάλιν ἐτόλμησαν ἐπιφύεσθαι ἡ|μῖν
 πλεῖστοι ὅσοι τῆς¹⁸ ἰδιωτίας | ἡμῶν καταφρονοῦντες. ἐπεὶ οὖν οὐ|κέτι
 δυνάμεθα φέρειν τὰ βάρη | καὶ ὡς ἀληθῶς κινδυνεύομεν ὅπερ¹⁹ | οἱ
 70 λοιποὶ [ὧ]δε²⁰ καὶ ἡμεῖς προλιπεῖν | τοὺς προγονικοὺς θεμελίους, τού-
 του χάριν δεόμεθά σου, ἀνίχθε | Σεβαστέ, (δ)πως²¹ διὰ θείας σου
 ἀντιγρα|φῆς κελεύση(ς)²² ἕκαστον τὴν ἰδίαν πορρεύεσθαι ὁδὸν καὶ μὴ
 75 ἀπολιμπάνοντας | αὐτοὺς τὰς ἄλλας κόμας ἐφ' ἡμᾶς | ἔρχεσθαι μήτε²³
 καταναγκάζειν | ἡμᾶς χορηγεῖν αὐτοῖς προῖκα τὰ | ἐπιτήδια, ἀλλὰ μηδὲ
 80 ξενίαν αὐτοῖς | παρέχειν οἷς μὴ ἐστὶν ἀνάγκη — ὅτι | γὰρ²⁴ οἱ ἡγού-
 μενοι πλεονάκις ἐκέ|λευσαν μὴ ἄλλοις παρέχεσθαι ξε|νίαν εἰ μὴ τοῖς
 ὑπὸ τῶν ἡγουμέ|νων καὶ ἐπιτρόπων πεμ|πομένοις εἰς ὑπηρεσίαν, ἐάν

¹⁴ συνεγέστατα Kap., . . NCCTATA. Nisi errorem a lapicida commis-
 sum, a Kapélu tacite correctum, statuere velis, barbarez [συχ]νέστατα scri-
 ptum fuisse conicias. ¹⁵ δὲ omissum postulat Wil. ¹⁶ Quae im-
 peratoris sunt, volgo θεῖα vel ἱερὰ (n. 881₁) appellantur. ¹⁷ ἐπὶ ματι
 Kapélu; ectypi ope hic destituimur quia v. 61—74 interciderunt. (ὀνό)ματι
 editor, quod et significatione minus quadrat — nullus enim hic erat prae-
 textus, sed re vera hospitium et victum illi petebant et accipiebant — neque
 probabilem habet corruptelae explicationem. ¹⁸ γῆς Kap.; em. Wil.

¹⁹ Adverbiū ritu hic quoque usurpatum pronominis accusativum, sed
 alia vi ac v. 11, pro ὥσπερ, monuit Diels. ²⁰ οἷδε Kap.; em. Diels
 (v. not. 19); τόδε Wil. ²¹ πῶς Kap.; em. Wil. ²² κελεύση Kap.; em. Wil.

²³ ΜΗΤΕ . . . ΑΤΑ . . . ect., μηδὲ καταναγκάζειν Kap., emendatione tacita
 sed eadem necessaria, nisi hoc quoque inferioris aetatis soleo sermoni
 quam lapicidae oscitantiae tribuere malis. ²⁴ ὅτι γὰρ, quoniam apud
 Graecos recentiorum temporum usitatum fuisse adnotat Diels.

85 τε²⁵ | βαρ[ώ]μεθα²⁶, φευζόμεθα ἀπὸ τῶν | οἰκείων καὶ μεγίστην ζη-
 μίαν²⁷ τὸ | ταμῖον περιβληθήσεται — ἵνα²⁸ | ἐλεηθέντες διὰ τὴν
 90 θεῖαν σου | πρόνοιαν καὶ μείνα(ν)τες²⁹ ἐν | τοῖς ἰδίοις τοῦς τε ἱεροῦς φό-
 ρους | καὶ τὰ λοιπὰ τελέσματα παρέχειν | δυνήσόμεθα· συμβήσεται δὲ |
 95 τοῦτο ἡμῖν ἐν τοῖς εὐτυχισταῖς σου καιροῖς, ἐάν κελεύσης | τὰ θεῖά
 σου γράμματα ἐν στή|λῃ ἀναγραφέντα δημοσίᾳ π(ρ)ο|κεῖσθαι³⁰, ἵνα
 τοῦτου τυχόντες | τῇ τύχῃ σου χάριν ὁμολογῇν | δυνήσόμεθα, ὥς καὶ
 00 νῦν κα...|ώμενοι³¹ σοῦ ποιούμεν. |

II Διογένης ὁ Τύριος³² ὁ π[ραγμα]τικὸς³³ ἀπὸ θείας φιλανθρωπίας

25 γε Kap. (in ectypo haec vox deest). Em. Dttb.; nam γε hic ut v. 8.26 pro γάρ usurpatum cum sententiarum conexu pugnat. Duae per hanc parentheses (cf. not. 28) afferuntur causae, cur precibus suis morem gesturum sperent principem, priora praesidium iussa et damnum quod fisco Caesaris immineat. 26 Em. Wil. βαρούμεθα Kap. 27 Manifesto accusativus soloecae pro dativo usurpatus. 28 Enuntiatum finale nullo modo ad ea referri posse, quae ante ipsum scripta essent, sed ad ea quae vicani v. 70—79 precibus ab imperatore efflagitarent, ideoque v. 79 ζῆ- γάρ — 87 περιβληθήσεται parentheses habendam esse observavit Wil.

29 καὶ μείναι παῖσιν Kap. IAMEIN...CE. ectypum. Em. Wil. 30 Aut sic aut προτιθεσθαι, id quod spatii rationibus melius conveniat, emendandum Kont. adnotat illud ποικινεῖσθαι, quod se legisse non sine dubitationis significatione refert Kap. 31 καθαιτῶμενοι Kap., KA...ΩΜΕΝΟΙ ectypum. καταρῶμενοι Wil., sumens Thracas non execrandi, sed iurandi per aliquod numen vi hoc verbum usurpasse; de καθιερώμενοι (καθιερούμενοι an καθιερωμένοι?) cogitavit idem, sed huic invento etiam minus quam illi se confidere significat. καταρτῶμενοι Diels. Nihil horum ab omni parte placet, neque ut probabilius reperirem mihi contigit. Dttb. 32 Documentum II (v. 101—157) post rem ab imperatore ad praesidem Thraciae reiectam v. 107—110) ad hunc ipsum magistratum datum est a legato Pautaliorum (v. 118 sq. τῆς πολιτε(ε)ίας τῆς ἡμετέρας τῶν Πανταλιωτῶν), qui publico mandato causam Scaptoparenorum apud eum defendit, qui quia partem civitatis Pautaliae efficiebant, nequibant ipsi per se rectorem provinciae adire, sed universi populi nomine id fieri debebat. Haec omnia plane expedit Mommсенus ac perbene monstravit, nullo modo hunc eundem esse posse militem Pyrrhum, qui antea preces Scaptoparenorum ad imperatorem detulisset. Sed quaenam ratio inter Pautaliorum oratorem qui haec scripsit aut pronuntiavit et Diogenem Tyrium v. 101 commemoratum intercedat, obscurissimum est. Mommсенus eundem hominem putat. Sed ut eum de se tertia persona loqui iam valde durum, sic abruptus ab ea ad primam transitus ubi de eodem homine verba fiunt (ἐλ ἡλυθεν· δοκεῖ δέ μοι) plane intolerabilis est. Et quo pacto homo Tyrius, etiam qui Pautaliorum civitatis negotium gerit, de eis pronomine primae personae (τῆς ἡμετέρας τῶν Πανταλιωτῶν v. 119) uti poterat? Quare mihi

- 105 ἐπὶ τὴν ἔντευξιν ταύ|την ἐλήλυθεν· δοκεῖ δέ | μοι θεῶν τις προνοήσα-
 σθαι | τῆς παρούσης ἀξιώσεως· | τὸ γὰρ τὸν θειότατον αὐτοκράτορα
 110 περὶ τούτων πέμψαι³⁴ τὴν ἰδίαν γνώσιν ἐπὶ | σέ, θ[ν] ἥδε[ι] ἥ[δ]η³⁵
 c φθάσαντα | περὶ τούτου καὶ προγράμ|μασιν καὶ διατάγμασιν | δεδωκέ-
 115 ναι³⁶, τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ τῆς ἀγαθῆς τύχης ἔργον | εἶναι. ἥ(ν) δὲ ἡ
 ἀξίωσις³⁷· ἡ κώ|μη ἡ τοῦ βοηθουμένου στρα|τιώτου ἐστ[ιν]³⁸ ἐν τῷ
 120 καλλί|στφ τῆς πολειτίας τῆς ἡμε|τέρας τῶν Παυταλιωτῶν³⁹ | κει-
 μένη, καλῶς μὲν τῶν ὁρῶν | καὶ τῶν πεδίων ἔχουσα, | πρὸς δὲ τούτοις
 125 καὶ θερμῶν ὑδάτων λουτρά οὐ μόνον πρὸς τρυφὴν ἀλλὰ καὶ | ὑγίαν
 καὶ θεραπείαν | σωμάτων ἐπιτηδεύοντα, | πλησίον δὲ καὶ πανήγυρις |
 130 πολλάκις μὲν ἐν τῷ ἔτει | συναγομένη, περὶ δὲ [x]α[λ].⁴⁰ | Ὀκτωμβρίας

plane distinguendus videtur Diogenes Tyrius ab illo advocato aut legato civitatis, qui eius mentionem facit. Quae in hac causa fuerint Diogenis partes, obscurissimum sane est; sed nescio an aliquid attulerit testatusve sit quod magni momenti esset ad praesidis animum Scaptoparenis conciliandum, ut non nequiquam felicitas qua ille ad hunc potissimum conventum praesto fuerit praedicetur. ³³ ὁ χαραττων ἀνθρωπος Kap., quae sensu cassa sunt et nimium spatium postulant; ΟΠ..., suppl. Mommsen, sed cum omnis Diogenis Tyrii causa et condicio obscura sit (not. 33) nihil pro certo proponere licet. ³⁴ De reiecto ad praesidem iudicio potius quam de missis ad eum litteris (E) quae id testabantur, verbum intellego. Neque enim hae litterae ad legatum pro praetore Thraciae datae sunt, sed ad Pyrrhum militem et Scaptoparenos, neque eis litteris principis ad praesidem res delata est, sed ipsi vicani iteratis precibus illum adire iussi, quod sine dubio fecerunt. ³⁵ Em. Dttb. ἐπὶ σε ἥδη φθάσαντα Kap. ΕΠΙΘΕΟΙΙΔΕ... ΗΦΘΑCANTA ect. Mommseni emendatio ἐπὶ σέ, ὅτι δεήσῃ φθάσαντα mihi propter infinitivum perfecti δεδωκέναι minus probatur, qui aptius a verbo sciendi pendet, quam a φθάσαντα, quod potius vice versa illi infinitivo subiungendum est. Imperatoris sententia de querella ipsa nihil definitum erat; sed inde quod rem ad eum praesidem reiecisset, cuius iudicium de illa controversia ex prioribus eius edictis et imperiis bene cognitum haberet, coniectura de principis animo a Scaptoparenorum causa non alieno fieri poterat. ³⁶ Obiectum desideratur, sed ex proximo facile suppletur γνώσιν. ³⁷ τῇδε ἡ ἀξίωσις Kap. ἐστὶν δὲ ἥδε ἡ ἀξίωσις desiderari significat Mom., ἥν δὲ ἥδε ἡ δ. em. Wil. ³⁸ ἐνστῇ Kap. Em. Wil. ³⁹ Pautalia (hodie *Köstendil*) oppidum Thraciae situm exiguo intervallo a Strymonis cursu superiore occidentem versus, insigne sacris Aesculapii (IG IV 1030: Ἀσκληπιῶνι, Ὑγίειαι, Τελεσφόρῳ[ι] Παυταλιώταις Ἡρακλειανὸς ὁ ἱερεὺς), ad quae nescio an referenda sit panegyris v. 27. 28. 31. 128 commemorata; certe quod illa non in ipso oppido, sed in agri nescio quo loco prope vicum Scaptoparenen agebatur, non obstat coniecturae. Huic cultui aquae calidae (v. 17. 44. 122) ansam dedisse videntur. Aesculapius in Pautaliae nummis: Head HN² 287. ⁴⁰ τὰς Kap.; em. Wil.

καὶ εἰς πεντε|καίδεκα ἡμερῶν ἀ[έλειαν]41· | συμβέβηκεν τοῖνον τὰ δο-
 35 κοῦν|τα τῆς κόμης ταύτης πλεον|εκτήματα τῷ χρόνῳ περι|εληλυθέναι42
 αὐτῆς εἰς ἐλ[ατ]ῆ|ώματα43· διὰ γὰρ τὰς | προεξηγμένας ταύτας | προ-
 40 φάσεις πολλοὶ πολλὰ|κίς στρατιῶται ἐνεπιδη|μοῦντες ταῖς τε ἐπιξενώ-
 σεσι καὶ ταῖς βαρήρεσιν44 | ἐνοχλοῦσι τὴν κόμην· | διὰ ταύτας τὰς
 45 αἰτίας πρό|τερον αὐτὴν καὶ πλουσιο|τέραν45 καὶ πολυάνθρωπον | [μᾶλ-
 λον]46 οὖσαν νῦν εἰς ἐσχά|την ἀπορίαν ἐληλυθέναι. | ἐπεὶ τούτων ἔδε-
 50 ἦθη|σαν πολλάκις καὶ τῶν ἡγου|μένων, ἀλλὰ καὶ μέχρις τι|νός ἔχουσεν
 αὐτῶν τὰ | προστάγματα, μετὰ δὲ | ταῦτα κατωλιωρήθη | διὰ τὴν συν-
 55 ἦθειαν τῆς | τοιαύτης ἐνοχλήσεως· | διὰ τοῦτο ἀναγκαίως κατ|έφυγον
 ἐπὶ τὸν θεότατον | [αὐτοκράτορα]47 --

41 Suppl. Wilh. coll. MBAk. Berl. 1874, 16 al. ἀ[έλειαν]. 42 εκτηματα
 πλέον των χρόνων ἐληλυθέναι Kap. Sed ex ectypi reliquiis ΠΛΕΟΝ... Η-
 ΜΑΤΑ... ΧΡΟΝΩΤΕΡΙ...Υ...ΝΑΙ facili negotio vera lectio restituta est.

43 ἐλλαμπώματα Kap., Ε...ΩΜΑΤΑ ect.; restituit Dttb. 44 βαρεσιν
 Kap.; ΒΑΙΙΙΙΙΙΙΙ ect. 45 Sic! 46 Dttb. 47 Titulum integrum
 non esse perspexit Wil.; neque enim imperatorem substantive τὸν θεό-
 τατον vocari moris est, et desideratur finis eorum quae orator Pautalio-
 tarum legato p. pr. Thraciae scripsit aut coram eo pronuntiavit, et de-
 cretum praesidis de ipsa causa. Etenim si causa cecidissent Scaptopareni
 omnino non erat cur haec omnia lapidi inciderentur, sin secundum eos
 iudicavit magistratus, ut profecto fecit, quomodo credibile est eius sen-
 tentiam in qua cardo totius negotii vertebatur, omisam esse? Sed ea
 quae desiderantur aut in latere alio huius lapidis aut in alio lapide fuisse
 recte dicit M., quandoquidem post ea quae hic exstant statim imperatoris
 rescriptum (E) sequitur. Ex illis quae interciderunt quondam perspicere
 poterat, quae Diogeni Tyrio (not. 32) cum hac querella intercessisset ne-
 cessitudo.

Δ 889. Arcesinensium decretum consolatorium, a. 242.
 Colophanae prope Arcesinen Amorgi. Edd. Weil Ath. Mitt. I 1876, 347, 15
 (partim); Radet et Paris Bull. Hell. XV 1891, 584, 9; Delamarre IG XII 7, 53;
 cf. Buresch Rh. Mus. XLIX 1894, 440; Norden Kunstprosa² I 449. [Hi]
 --|ς 1 ἐπειχῆς² -- |ος πᾶν τὸ γένος ἀ[ὐτοῦ] ἐν τε ταῖς ἀρχαῖς ταῖς

Litteratura mediocris, ligaturae haud ita multae. Exemplum vero est
 luculentum generis rhetorici, quod novum Asianismum appellant. Verba
 et sententiae similes in carminibus sepulcralibus inveniuntur. Cf. n. 866.

1 Desunt praescriptum et laudis initium. Cf. IG XII 7, 54 [... Ναξίων
 τῶν Ἀρχέσιναν τὰν Ἀ[μο]ργὸν κατοικοῦντων ἔδοξε βο]υ[λῃ] δ[ήμ]ῳ· γνώμη στρατη-
 γῶν· εἰσηγησαμένου τοῦ ψήφισμα -- χίδου· ἐγράφ[η] κατὰ τὸν νόμον], et ibid. n. 50₂
 Ναξίων τῶν Ἀμοργὸν Ἀρχέσιναν οἰκούντων ἔνομον ἐκκλησίαν ἀγώντων(!) ἐν τῷ
 ναῶ τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος, τῶν τε ἀρχόντων πάντων καὶ τῆς βουλῆς προκαθή-

- λοι]παῖς γεγένηται οὐ μ(δ)ν[ον? -- ἤρ]ξέν τ[ε] φιλ[ο]τίμως, γήμαν[τός]
 5 τε α[ὐτο]ῦ Αὐρ. Ζω[στί]μην Εὐτόχους ἐτέκνωσεν ἐξ [αὐ]τῆς [θ]υγατέρα |
 [μ]έν Ἐπίκτησιν, παῖδα δὲ Ὀκτ[άβιον] καὶ ἑτερον ὑπο]μάστιον Ζώ-
 σιμ(ο)ν, ὡράζων τ[ε] ἡλικ]ία ἐξ ἀνθρώπ[ω]ν | ἀπῆ<απη>λθεν, νήπια
 καταλιπ[ὼν] τὰ τέκνα· ὥσπερ | δένδρον εἴμερον εὐθαλές ὑπὸ πνεύμ[ατος]
 10 ἐκρειλ[ωθὲν ἐπὶ τῆς γῆς ἔπεσεν, οὕτως καὶ ὁ Ὀκτά[β]ιος | μοιριδίως
 ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πεπρωμένην α[ὐ]τῷ | εἰμαρμένην, πένθος ἄτλητον κατα-
 λιπὼν | γονεῦσιν αὐτοῦ, ζήσας ἐπὶ πάντα τὸν τῆς | ζωῆς αὐτοῦ χρόνον
 15 κοσμίως τε καὶ μεγαλοφρόνως, ὡς ἂν εἴποι τις πανχάλλιστος στέ-
 φανος τοῦ ἰδ[ί]ου γένους γενάμενος ἱερός τε | καὶ εὐπρεπῆς ἀνὴρ·
 διὸ δεδόχθαι διὰ τοῦδε τοῦ ψηφίσματος, τὸ μὲν σῶμα τοῦ τηλικούτου
 20 ἀνδρὸς πανδημὶ παραπένψασθαι | ἡμᾶς ἐπὶ τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ, παρα-
 μυθ[ί]σασθαι δὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ Αὐρ. Ἑρμέαν | καὶ τὴν μητέρα
 αὐτοῦ Αὐρ. Ἐλπιτύχην | καὶ τὴν σύνβιον αὐτοῦ Αὐρ. Ζωσίμην | καὶ τοὺς
 25 γλυκυτάτους ἀδελφοὺς αὐτοῦ Αὐρ[ηλίου] Ζώσιμον καὶ Ἑρακλεῖδην καὶ
 Ὀλυμπία|νον καὶ Ἐπάγαθον καὶ τὰς ἀ[δ]ελφὰς αὐτοῦ Αὐρ[ηλίας] Αὔγην
 καὶ Ἐλπιτύχην καὶ τοὺς θεῖους αὐτοῦ | Αὐρ. Ζώσιμον καὶ Ηρα[κλ]εῖδην
 30 καὶ τοὺς γένει προ|σέχοντας γενναίως φέρειν τὸ συνβάν, εἰδότας | ὅτι
 οὔτε χρημάτων³ οὔτε κολακείᾳ οὔτε ἰκετεία | οὔτε δάκρυ[σιν] ἀνθρωπ[ί]ος
 τῆς εἰμαρμένης | ὅρον ὑπερβῆναι δυνηθήσεται ποτε· ἀναγορεύεσθαι
 δὲ αὐτὸν ἐν τοῖς παρ' ἡμεῖν ἀγομένοις θυμेलικοῖς ἀγῶσιν, ὅτι, ὁ δῆμος
 35 ὁ Ἀρκεσινέων στε|φανοῖ χρυσῷ στεφάνῳ Αὐρ. Ὀκτάβ[ι]ον ἤρωα⁴.
 περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγράφησαν ἀπλᾶ ψηφίσματα δύο, | ἐξ ὧν τὸ ἐν ἀπε-
 τέθῃ ἰς τὰ ἀρχεῖα, τὸ δὲ ἕτερον ἔλα|βεν ὁ Ἑρμῆς. ἐγένετο ἐν Ἀμόργῳ
 Ἀρκεσίνῃ⁵ πρὸ γ' εἰδῶν Δεκεμβρίων, Εὐεττίῳ Ἀττικῷ καὶ Ἀσινίῳ

μενος καὶ τοῦ δήμου παντὸς Μέλανθος Ἱέρωνος θέσει δὲ [Μελάνθου] ἀναστὰς
 εἶπεν· ἄνδρες πολῖται --' etc., ubi orationis formam retentam notes.

2 I.e. ἐπεικῆς. Cf. IG XII 7, 408: ἡθους κοσμίῳτῃ καὶ τρόπων ἐπεικείᾳ.

3 Genetivus pretii si intelligitur, orationis ostendit varietatem; sed IG XII 7, 410₃₀ est οὔτε λόγων δεήσει οὔτε χρημάτων ἀντιδόσει, quae vox hic quoque excidisse potest. Del.

4 Hinc coronae anaglypho expressae explicantur, quibus persaepe in tabulis sepulcralibus tituli inscripti sunt, velut Pari IG XII 5, 312sqg.: ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος στεφανοῖ τὸν δ. προμοίρως (εὐμοίρως, κοσμίως) βίωσαντα, ἀρετῆς ἕνεκεν, ἤρωα etc.

5 Tria Amorgi insulae oppida imperatorum aetate ita appellari solebant: Ναξίων τῶν Ἀμοργον Ἀρχέσιναν οἰκούντων (XII 7, 50₂), Μειλησίων τῶν Ἀμοργον Αἰγιάλην κατοικούντων (ibid. 396. 400), Σαμίων τῶν Ἀμοργον Μεινωτῶν κατοικούντων (ibid. 239. 240), sed etiam τῆς Ἀμοργίων Μεινωτῶν πόλεως (240₃₈). E quibus Samii exeunte saeculo III a. Chr. rursus aderant (n. 562¹⁶), cum iam saeculo VI duce Semonide iambographo insulam occupavissent (St. B. Ἀμοργος). Cf.

40 Πραι|τεξτάτῳ ὑπάτοις θ. | Αὐρ. Εὐτυχίδης Ναξ[ί]ου εἰσηγησάμην, |
 Αὐρ. Ἑρμαγώρας β' ἐπεψηφισάμην.

IG XII 7 p. VIII. De Milesiis cf. n. 866¹. 6 C. Vettius Atticus Sabinianus et C. Asinius Lepidus Praetextatus consules a. 242. Liebenam Fasti cons. 29. Ultimum hoc esse videtur Graecorum populiscitum; cf. Swoboda Volksbeschl. 221 et Staatsalt. 183 (sed cf. ibi not. 3 et n. 901), cum decretum IG XII 7, 397 anni 207, non anni 250 esse Delamarrius viderit. Constitutio oppidi quae fere ante Diocletianum fuerit docet IG XII 7, 54 (cf. not. 1) et clarius Aegialensium n. 866 (a. 153): Μειλῆσιων τῶν Ἀμοργον Αἰγιάλῃν κατοικούντων ἔδοξεν ἄρχουσι, βουλῇ, δῆμῳ· γνῶμη στρατηγῶν καὶ δεκαπρώτων ἐχόντων καὶ τὴν πρωτανικὴν ἐξουσίαν. De δεκαπρώτοις a Romanis quidem in Asiae Aegypti Syrii oppidis institutis, nec tamen cum *decemprimis* confundendis cf. n. 898₅; Brandis Realenc.² IV 2147; Hula Jahresh. V 197; Or. 629₁₀; Swoboda Staatsalt. 179, 10.

Δ890. Syri insulae demothoenia, a. 251. Stela olim Teni inter marmora apud Euangelistriam conservata, quae omnia periisse videntur. Edd. Le Bas II 1850; C. Keil Rh. Mus. XX 1865, 542 (Stephanos Ἀθῆν. III 1874, 538, 8; IG XII 5, 667). [Ht]

ἀγαθῇ τύχῃ. | ὑπὲρ ὑγείας κα(ι) σωτηρίας τῶν κυρίων ἡμῶν κα(ι) θει-
 οτάτων Αὐτοκρατόρων Γαίῶν Μ[ε]σσιῶν Κυίντων Τραιαν[ο]ν Δεξιῶν]
 5 Σεβββ. κα(ι) [Ἑρενν. Ἑτρουσκίλλ]α[ς] Σεβ.1 κα(ι) τοῦ | σύνπαντος αὐτῶν
 οἴκ[ου] κα(ι) τῆς ἐστῆς | συνκλήτου κα(ι) δῆμ[ου] | Ῥωμαίων κα(ι) δῆμου
 Συρίων² [Ἀ]πολλωνίδης | Ἰου[λι]άδου στεφανηφόρος ἐπώ[νυμος] ἄρχ[ων]

Supra inscriptionem delphines duo exsculpti, sicut Therae (Hiller Thera I tab. 14). Litterae multae ligatae; compendia Κ = κα(ι), λ = (λετρα), ✕ = δηνάρια, ΣΕΒ = Σεβαστῆς, ΣΕΒΒΒ = (trium) Σεβαστῶν. 1 Sunt (1) Imp. Caesar C. Messius Quintus Traianus Decius, mortuus m. Nov. a. 251, et filii (2) Caesar Q. Herennius Etruscus Messius Decius qui cum patre obiit et (3) Caesar C. Valens Hostilianus Messius Quintus postea Imperator, Augusti hi quidem inde ab anno 251, intra cuius spatium hoc monumentum positum esse sequitur. Imperatoris nomen uni patri convenit. Decii uxor Herennia Cupressenia Etruscilla Augusta. Pros. Rom. II 136, 7; III 348, 7; II 139, 96; Dessau I. Lat. sel. III 1, 297/8. 2 Stelae aliquot in oppido insulae Syri, ubi nunc Cycladum caput est Hermupolis urbs, inventae sunt, quattuor imperante Antonino Pio (IG XII 5, 659—661 et Sauciuc Ath. Mitt. XXXVI 1911, 157), singulae M. Aurelio et L. Vero (ibid. 662), Commodο (663), Septimio Severo (664), M. Antonio Gordiano (666) imperantibus. De δημοθoinia; aliaque munificentia eponymorum Syriorum videas tabulam a Stephano propositam Ἀθ. III 548/9; Delphorum δημοθoinia; commemorat n. 631₄ = a. 182, Theraeorum catalogum eorum qui (quotannis) ἐδαμοθoinησαν, aera Christiana paullo recentiore, habes IG

- ἐκαλλιέρησεν Ἑστιά Πρυταν(ε)ία κα(ι) τοῖς [ἄλλοις θεοῖς] πᾶσι κα(ι)
 10 παρέσχεν τοῖς τὴν γερουσίαν νέμουσιν [τ]ε[τ]ρά[δ]ι τὰ ἐ[ξ] ἔ[θ]ους
 πάντα· τῷ δὲ νέῳ ἔ[τ]ει τοῖς τὴν γερο[υ]σίαν νέμουσιν δεῖπνον, κα(ι)
 ἔδωκε νομ[ῆ]ς [ἀν]ὰ [δην.] δέκα, γυναιξὶ δὲ κα(ι) παρθένοις ἐλευθε-
 ραῖς πάσαις κα(ι) ταῖς τῶν στεφάνηφόρων θεραπαινίσιν κα(ι) τῶν
 ἱερέων οἶνον κα(ι) ἄρτου λίτρο. α' | καὶ κρέως χοιρείου (λίτρον) α' κα(ι)
 15 νομῆς ἀνά [δηνάριον] α'. τῇ δὲ δευτέρᾳ | ἡμέρᾳ ὁμοίως τοῖς μὲν
 τὴν γερουσίαν νέμουσιν κα(ι) ἄλλο[ις] | πολεῖταις πᾶν πολλοῖς καὶ ἐτέ-
 ροις οἷς ἐβουλήθη καλέσαι | δεῖπνον, καὶ ἔδωκε τοῖς μὲν τὴν γερου-
 σίαν νέ[μ]ουσιν ἀνά (δηνάρια) β', τοῖς δὲ λοιποῖς πᾶσιν ἀνά (δηνάριον) α',
 20 τοῖς | δὲ λοιποῖς πολεῖταις ἐνδήμοις τε καὶ ἀποδήμοις ἔδω[κ]εν ἐκάσ[τ]ῳ
 ἀνά (δηνάριον) εἷν· τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ταῖς ἀρχαῖναις | [κα(ι) ἄλ-
 λαις αἷς ἐβουλήθη καλέσαι] παρέσχεν δεῖπνον, | ταῖς δὲ λοιπαῖς γυ-
 ναιξιν ἔδωκεν] ἄρτου (λίτρον) μί[α]ν κα(ι) κρέως | χοιρείου (λίτρον)
 25 μίαν· τῇ δὲ τετάρτῃ ἡμέρᾳ τ[οῖς] τὴν | γερουσίαν νέμουσιν —]

XII 3, 335; cf. v. Schoeffer Realenc. V 193. Apud Syrios duobus diebus οἶνον, διανομήν, δημοθοιάν, δεῖπνον, σφυρίδα dabat archon; hic Apollonides priores dierum certe numero superat.

Δ 891/2. Impp. Valerianus et Gallienus statuis Delphicis honorantur, a. 253—256. In basibus calcariis rudibus. — Tit. 891 ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 728. — Tit. 892 ed. Bourguet de reb. Delph. 92. [Pw]

891. Α ὁ το[χ]ράτορα
 Καίσαρα Πόπλιον
 Λικίννιον Οὐαλερια-
 νόν, Σεβαστόν ἢ ἱερά
 5 Δελφῶν πόλιν.

892. [Αὐ]τοκράτορ[α Καίσαρα]
 Πούπλιον Λικίννιον[ν]
 Γαλλιηνόν, Εὐσεβῆ, Εὐ[τοχῆ],
 Σεβαστόν ἢ [ιε]ρά Δελφῶν
 πόλιν.

Cippi haud parvi, locis plane diversis reperti (alter orientem versus extra fanum in ἀγορᾷ, alter versus occidentem inter fanum et synedrium Amphictyonicum), neque magnitudine pares, non eodem tempore, sed annis certe finitimis dedicati videntur. Valerianus una cum filio Gallieno imperavit a. 253—258, deinde Gallienus usque ad a. 263 (Niese Grundr. R. G. 369). Cum uterque a. 256/7 cognomen *Germanicus Maximus* acceperit, quod hic deest, tituli ad primos annos imperii referantur, sc. ad a. 253—256; atqui talia cognomina a Graecis plerumque negleguntur (cf. n. 897¹).

Δ 893. Achaeorum foedus et Messenii, a. 257. Olympiae. Ed. Dittenberger I. Ol. 486/7; cf. Martha Bull. Hell. V 1881, 153, 4. [Ht]

A 5 ἀγαθῇ τύχῃ. | ἡ πόλις | ἡ Μεσσηνίων¹ | Τί. Φλά. Πολύβιον² ἱερέα
 θεᾶς | [P]ώμης Μεσσήνιον | [x]αί Λακεδαιμόνιον, | [λ]αβόντα τὰς τῆς |
 10 ἀριστοπολείταις³ | τειμὰς κατὰ τὸν νόμον | ἐπὶ τῆς συνθ' Ὀλ.4, συν-
 ε|πιψηφισαμένης καὶ | τῆς λαμπρᾶς Ὀλυμπικῇ[[ς] βουλῆς. ψ. β.
 B ἀγαθῇ τύχῃ. | τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν⁵, ἐπὶ στρατηγού⁶ Ἰουλίου Ἀγρίππα, |
 5 Τίτον Φλάβιον Πολύβιον Μεσσήνιον | καὶ Λακεδαιμόνιον, | ἱερέα θεᾶς
 10 Ῥώμης, τὸν ὄντως Ἡρακλείδην⁶, | συνεπιψηφισαμένης | καὶ τῆς Ὀλυμ-
 πικῆς βουλῆς διὰ τε τὴν περὶ | τὰ κοινὰ ἐλευθέριον καὶ ἀδιάβλητον
 15 πάντων χάριν φροντίδα | καὶ διὰ τὴν οἰκοθὲν ἀνυπέρβλητον ἐν πᾶσιν
 φιλοτειμίαν. | ψ. β.

1 Qui in ipsorum urbe posuerunt basim IG V 1, 1456. 2 Est haud dubie ex Polybii historici posteris. Proavus eius post a. 130 p. Chr. a Messeniis et Achaeis Olympiae honoratur, adscripto epigrammate, quod nobilissimo gentis auctori olim destinatum erat: I. Ol. 449. 450, cf. n. 626. Hunc ipsum Messenii laudavisse videntur IG V 1, 1456: [T. Φλ.] Πολύβιον [ἡ βούλη καὶ ὁ δῆμος] κατὰ [τὸ γεγονὸς?] ὑπὲρ [αὐτοῦ] δόγμα --]. 3 Honorem vocibus ἀριστοπολείτης, ἀριστοπολείταις, ἀριστοπολείτευτής indicatum

Lacedaemoniorum proprium (Kolbe IG V 1 p. 343 s.v.) receperant Messenii. 4 A. 257 p. Chr. Ultimam Olympiadem Olympiae allatam novimus τῶν = 265 p. Chr. ex θεοκόλων Ὀλυμπικῶν catalogo (I. Ol. 122). 5 Cf. n. 882. Hoc quoque κοινὸν usque ad Diocletianum durasse videtur; cf. de Magnetibus n. 893. 6 Quamquam quid tunc temporis in stemmatis fingendis praestiterint Graeci nemo nescit (cf. Mommsen Röm. Gesch. V¹ 257), tamen mirum, quod gens olim Arcadica civitatem Messeniacam nacta ita originis suae oblita est, ut sicut Dorica Herculem auctorem gloriaretur. Comparanda enim sunt Spartanorum illa μὴ ἀπὸ Ἡρακλέους, μὲ ἀπὸ Διοσκούρων (IG V 1, 530 M. Aurelio vel Commodio imperante).

894. Herennius Dexippus agonotheta, a. 262/3. Athenis in arce, nunc ibidem. Ed. * IG III add. p. 484 n. 70a. (Syll.² 582). [Kf]

[ὁ σε]μνότατος ἀγ[ω]νοθ[ῆ]της τῶν με[γά]λων Παναθηνα[ίων]¹ καὶ
 5 ἱερεὺς πανα[γ]ῆς | Ἐρ[έν]νιος Δέξ[ι]π[πος] Πτολεμαῖος | Ἐρμ[ε]ῖος² τὸ
 10 ἀκρ[ο]στ[ο]λίον τῇ πόλ[ει] | τῆς Π[α]ναθηναῖ[ος] σκά[φ]ης³ καὶ τὸ ἔδο[ς]
 τῆς θεοῦ⁴ ἀνέστη[[σεν]].

1 Panathenaide trigesima quinta (IG III 1202₁) eo munere Dexippum functum esse eamque Panathenaida Ol. 260, 2 (262/3) fuisse demonstrare conatus est Dttb. Commentationum philologicarum in honorem Th. Mommseni conscriptarum p. 244 sqq. 2 Scriptor rerum nobilissimus. Cf. IG III 714. 715. 716. 717. Pater Herennius Ptolemaeus supra exstat in tit. 877 D.

3 Cf. n. 374^e. 4 Simulacrum novum aut certe reffectum ad templum

devectum esse videtur curru, quem regebat Calpurnius Proclus ephebus, agonothetae necessarius. Certe is in titulo IG III 1202₁₄ auriga Palladis recensetur, cuius officii nusquam praeterea in titulis ephebicis mentio fit.

895. Claudius Gothicus Nicaeae moenia restituit, a. 269.

Nicaeae in porta occidentali, lacum Ascanium versus. Edd. * Vidua Inscr. ant. tab. III 1; CIG 3747 (Syll.² 419; Cagnat IGR III 39). [Hi]

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Μάρκος Αὐρ. Κλαύδιος εὐσεβῆς εὐτυχῆς Σεβ., | ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ δεύτερον¹, ὕπατος, πατὴρ | πατρίδος, | ἀνθύπατος, τὰ τείχη τῇ λαμπροτάτῃ Νεικαίᾳ, ἐπὶ Οὐελλ.² |
5 Μακρεῖνου τοῦ λαμπρ.³ | ὑπατικοῦ, πρεσβ(ευτοῦ) καὶ ἀντιστρατήγου τοῦ Σεβ(αστοῦ)⁴ καὶ Σαλλίου Ἀντωνίνου τοῦ λαμπρ. λογιστοῦ.

1 A. 269 (Eckhel D. N. VII 471; Realenc. II² 2460). 2 Οὐελλείου IGR III 40. 3 De titulo ordinis senatorii λαμπρότατος = clarissimus

cf. O. Hirschfeld Kl. Schr. 648/51. 4 Inde ab Hadriani imperio Bithynia, quae ad illius aetatem proconsules praetorios habuerat, ab legatis Augustorum administrata est, Pamphylia eius loco senatui concessa (Cass. Dio LXIX 14, 4). — Similis titulus eiusdem anni inventus est in meridionali Nicaeae porta (CIG 3748 = IGR III 40).

Δ 896. Magnetum foedus, a. 283. Demetriade; nunc Volo in museo. Ed. Kern IG IX 2, 1138; cf. Wilhelm Herm. XLV 1909, 57, 7; Kip Thess. Stud. 110; Swoboda Staatsalt. 337. [Hi]

[τὸν] μέγιστον καὶ | [θεῖο]τατον κύριον ἡ[μῶν] Καίσαρα Μ. Αὐρ. Κα- |
5 [ρί]ων¹ Σεβαστ[οῦ]ν τὸ | [χοινὸ]ν τῶν Μαγνήτων² | [x]αὶ οἱ σὺνεδροι.

1 Suppl. Wilh. Carinus Caesar a. 282, Augustus 283, Germanicus Maximus 283. 2 Ultimum foederis huius testimonium est ante Diocletianum, qui omnes has Graecae libertatis reliquias abolevit. Swob.

Etiam Thessalorum κοινὸν usque ad Diocletianum conservatum esse videtur (Swob. l. l. 248).

Δ 897. Imp. Cari statua Delphica, a. 282/3. Lapidem nunc amissum unus exscripsit Cyriacus Epigramm. p. XXX n. 206. Ed. * Boeckh CIG 1714. Mommsen adnotat (CIL III 1, p. XIII not.) tit. Latine verum exstare in syllogis et codd. his: Felicianus Ver. f. 167; Alciatus Feae f. 151'; Peutinger cod. 527 f. 65 (hic etiam Graece); Muratori 1042, 7. — Versus sunt indivisi. [Pw]

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μάρκον Αὐρήλιον Κᾶρον¹, Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ, Σεβαστὸν ἡ ἱερὰ Δελφῶν πόλις (ἀν)έθηκεν².

1 Imperavit a. 282 et 283 p. Chr.; hoc altero anno columna illa imperatori filiisque Carino (cf. n. 896) et Numeriano erecta est, quae servatur Thaumaci IG IX 2, 222. Cognomina *Germanicus Maximus*, *Persicus Maximus* al. desunt, cf. n. 891 not. fin. 2 Emend. Boe. pro ΕΛΟΚΕΝ Cyriaci.

898. Chalcidensium res, saec. III. Tabula inventa Chalcide.
Ed. Lampros Ath. Mitt. VI 1881, 168; Papabasilieu Ἀθηνᾶ I 311 (Syll.² 607);
IG XII 9, 906. [Zi]

I ἀγαθὴ τύχη. | ἐπὶ ἡγεμόνος¹ Κλ. Ἀμιάντου, ἀμφιπολεύοντος² Ἀμ-
πρου | τοῦ υἱοῦ τοῦ νεωκόρου, ὁ διὰ βίου νεωκόρος τῆς ἀρχηγέτιδος
5 Χαλκίδος³ Αὐρ. Ἐρμόδωρος κατὰ τὰ γενόμενα ψηφίσματα ἐν τοῖς
συνεδροῖς⁴ εἰσηγησάμενων τοῦ δεκαπρώτου⁵ | Ἀμόντου καὶ Οὐλπίου
Παμφίλου διὰ τε τὰ τειχοδομήματα ἃ ἐποίησεν περὶ τὸ ἱερόν καὶ
τὸν περιβόλον ὃν περιέβηκε τῷ τεμένει καὶ στοάν ἦν μὲν ἐκ καινῆς
10 κατεσκεύασεν, ἦν δὲ ἐπεσκεύασεν συντετραμμένην, καὶ τρίκλιτον
δαιπνιστήριον ποιήσας καὶ θυρώσας εἰς κόσμον τὸν πρέποντα τῇ θεῷ
μετὰ φυτῶν καὶ ἄλσους | ἀνέβηκεν⁶ ἐπὶ τῷ αἰδίῳ ἐχειν αὐτόν τε καὶ
II τὰ τέχνα | αὐτοῦ τὴν νεωκορείαν. τὰ ψηφίσματα ἐγένοντο γραμμα-
15 τούντος Ἰουλίου Μαιερτείνου, στρατηγούντος τοῦ δεκαπρώτου Ἀ'
Νοοῦίου Λυσανίου. | ἐβόησαν⁷ οἱ σύμβουροι, Παμφίλῳ καλῇ ἡ ἰσῆ-

Tres tituli partes primo aspectu distinguuntur: I Aurelii Hermodori
dedicatio ob neocoriam perpetuam et hereditariam ad se delatam (v. 2—13).
II. Decretum senatus (v. 13—21). III. Decretum populi (v. 21—29).

1 Retinuerunt Chalcidenses hegemoniam neque tamen cum Swoboda
Staatsaltert. 443 putaverim foedus Euboeensium etiamtum fuisse.

2 Cf. Diodor. XVI 70, 6: κατέστησε δὲ (Τιμολέων) καὶ τὴν κατ' ἐνιαυτὸν ἐντι-
μοσάτην ἀρχήν, ἣν ἀμφιπολίαν Διὸς Ὀλυμπίου οἱ Συρακόσιοι καλοῦσι· καὶ ἤρεθθη
πρῶτος ἀμφίπολος Διὸς Ὀλυμπίου Καλλιμένης, καὶ τὸ λοιπὸν διετέλεσαν οἱ
Συρακόσιοι τοὺς ἐνιαυτοὺς ἐπιγράφοντες τοῦτοις τοῖς ἀρχουσι μέχρι τῶνδε τῶν
ἱστορίων γραφομένων. La. 3 Chalcis ipsa divinis honoribus colitur, ut
Syll.² 588₁₇₃ Delus, n. 709₅₂ Chersonesus. Prope ad hoc accedit cultus For-
tunae urbis cuiuspiam. Cf. n. 856₄: ἱερασαμένην πρῶτην τῆς Τύχης τῆς πόλεως.
n. 1155: Τύχῃ Θεσίῳ ἐὺχῇ. 4 Senatus et comitia. In senatu frequen-
tissimus est huius vocis usus (cf. v. 16 οἱ σύμβουροι), perrarus in comitiis.

Cf. Ps.-Aristoteles de mundo c. 6 p. 400^b, 15 p. 400^b₁₅: ἐπεπόμηνον γὰρ αὐτῷ
(sc. τῷ τῆς πόλεως νόμῳ) δηλονότι ἐξίσαν ἀρχοντας μὲν ἐπὶ τὰ ἀρχεῖα, θεσμο-
θεταὶ δὲ εἰς τὰ οἰκεῖα δικαστήρια, βουλευταὶ δὲ καὶ ἐκκλησιασταὶ εἰς συνέδρια τὰ
προσέχοντα. 5 De decaprotis cf. 889³. 6 Hoc verbum manifesto

etiamtum spectat ad enumerationem beneficiorum incipientem a verbis
διὰ τε τὰ τειχοδομήματα ἃ ἐποίησεν v. 6. 7. Illa rursus pendet ab ὁ διὰ βίου
νεωκόρος κατὰ τὰ γενόμενα ψηφίσματα. Sequitur ut subiecto Αὐρ(ήλιος) Ἐρμό-
δωρος nullum adiungatur praedicatum, sed enuntiatur primarium totius
tituli I mancum sit. Mente supplendum est ἀνέγραψε καὶ ἀνέστησε τὴν στήλην
aut simile aliquid. 7 EB'. Similes acclamationes habes n. 1109_{12, 23}.
Bull. Hell. XVIII 1894, 546, 55 (succlam[atum] est). IG XIV 830, 35 (ἐπεφώνησαν)
et apud Charitonem Aphrodisiensem de Chaer. et Callirrh. I 1, 11. III 4, 17.
VII, 3, 10. VIII 8, 2 (ὁ δῆμος ἐβόη, ἐβόησαν, ἐπεβόησαν, ἐξεβόησαν, ἐπηφώνησαν).

(γη)σις⁸. οὕτω γεινέσθω. | ἐπηρώτησεν ὁ γραμματεὺς Μαρμερτεῖνος·
 ,ὅτῃ δοικεῖ κατὰ τὴν πάντων ὑμῶν βούλῃσιν καὶ τὴν εἰσῆγγ|σιν τοῦ
 20 ἀδελφοῦ Παμφίλου καὶ εἰς τοὺς παῖδας αὐτοῦ | ταύτην τὴν τειμὴν
 III μετελθεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα⁹. | ἐβ(ύησαν) οἱ σύνεδροι· ,δοκεῖ. ἔδοξεν.
 δῆμου· ὁ στρατηγὸς τὸ β' Νόουιος Λυσανίας εἶπεν· ,καλῶς ποιεῖ|τε
 ἀμειβόμενοι τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας καὶ μὴ εἰς | αὐτοὺς μόνους τὰς τει-
 25 μάς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς παῖδας μετατιθέντες· μόνως γὰρ οὕτως καὶ
 τοὺς ἄλλους | ἐπὶ πολλοῖς¹⁰ προτρέπομεν. ἔφθασεν οὖν ταῦτα ἐψη|-
 φίσθαι καὶ τῇ βουλῇ· εἰ καὶ ὑμεῖν δοκεῖ, ἀράτω¹¹ τὴν χεῖ|ρα· ἐβ(ύησαν)
 ὁ δ(ῆμος)· ,δοκεῖ. ἔδοξεν. ἐβ(ύησαν) ὁ δ(ῆμος)· ,πολλοῖς ἔτσει | [τοὺς]
 νεωκόρους¹².

Haec exempla attulit Wilhelm AEMOest. XX 62.

8 ἡγησις Lambr.

(εἰσ)ῆγησις Dttb.

9 Nulla fit re vera χειροτονία, quia acclamatio totius concilii sufficit ad eius voluntatem palam faciendam. 10 I.e. ἐπὶ πολλὰ sc. ἀγαθὰ, solita illis temporibus casuum confusione. 11 Anacoluthia facilem habet explicationem. Ceterum cf. not. 9. 12 Cf. n. 1109²³ πολλοῖς ἔτσει τὸν κράτιστον ἱερέα Ἡρώδην. Supplendum videtur ζῆν; pro dativo hic quoque (cf. not. 11) exspectes accusativum.

899. Agoranomi Mesembrianorum, saec. III. Mesembriae, nunc Petropoli (*Ermitage*). Edd. * (Boeckh CIG 2053; Le Bas II 1561), Latyschew Ath. Mitt. IX 1884, 223, 8 (Syll.² 504; Dumont-Homolle Mél. arch. 460, 111c; Cagnat IGR I 769). [H*i*]

ἀγαθῇ τύχη. | ἀγορανόμοι τῆς λαμπροτάτης Μεσαμ|βριανῶν πόλεως
 5 Αὐρ. Ἀσκληπιάδης Ἀ|σκληπιάδου καὶ Δημοσθένης Τατὰ βουλευ|ται
 παρακαλοῦσιν πάντας τοὺς κατερ|γαζομένους τὴν πόλιν¹ ἔρχεσθαι καὶ |
 ἀπογράφεσθαι κατὰ τὸν νόμον τῆς | πόλεως καὶ τὸ ἔθος. εὐτυχῶς.

Litterae ΖΦΠΕΩ, saeculi III. Ligaturae litterarum perfrequentes.

1 Negotiatores intelleguntur qui in urbe consistunt. B. Cf. Poland Gr. Vereinsw. 109. Sane κατεργάζεσθαι τὴν πόλιν pro ἐργάζεσθαι κατὰ τὴν πόλιν soloece dictum est, sed in titulo tertii saeculi talia nullam offensionem habent. Dttb. [κάτεργον est merces diurna, Herwerden Lex. gr.² s.v., unde similis verbi vis explicari potest, praepositione κατὰ ante πόλιν temere omissa].

Diocletiani imperatoris edictum de pretiis rerum venalium, a. 301. Latine et graece edd. Th. Mommsen et Bluemner Edictum Diocl. 1903. Nova fragmenta haud pauca postea inventa sunt.

900. Sacerdotes Panamarenses, a. 305—313. Inter rudera templi Iovis Panamari. Edd. Deschamps et Cousin Bull. Hell. XII 1888, 101, 22 (Syll.² 420). Cf. I. Schaefer De Iove apud Cares culto 1912, 414/29. [H*i*]

[ε]ρῖς ἐξ ἱερῶν¹ ἐν Ἑραίοις² | [Μᾶ]ρ. Σεμ(πρώνιος) Ἀρούνη(ος)³

Nota itacismos ἱερῖς, κλιδός. 1 Multa alia huiusmodi sacerdotum monumenta eodem loco inventa edita sunt Bull. Hell. XI 375 sqq. XII 82 sqq. Quae docent Iovis Panamari sacerdotium fuisse annuum; illud ἐξ ἱερῶν igitur non hereditate sacerdotii honorem ad hunc hominem pervenisse indicat, sed fuisse inter maiores eius qui aliquando eodem functi essent. Ceterum quomodo constituti sint sacerdotes non liquet; ex titulis Bull. XII 101, 20. 21_{5,6}: ἱερεῖς κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ βούλησιν colligas oraculum de ea re consultum esse. Frequenter ἱερεὺς (aut ἱερεῖς) ἐξ ἐπαγγελίας legitur (Bull. XI 375, 1; 379, 2 al.), semel ἐπαγγειλόμενος (XII 83, 9), semel quod manifesto idem sibi vult, ἐξ ὑποσχέσεως (XII 100, 18). De ἐπαγγελίαις cf. Ziebarth Gr. Schulw.² 11. Hic ad ipsum sacerdotium spectat ἐπαγγελία. Cum non esset qui cogi posset per leges ut id susciperet, homines opulenti, liberales, ambitiosi ultro professi sunt sumptuosissimum honorem se gesturos esse. Cf. n. 708₂₆: πάλιν τε τῶν πολιτῶν -- ἐπιζητούντων ἱερέα Ἀπόλλωνος Ἰητροῦ, τεθλειμμένων τῶν ἰδιωτικῶν βίαν ἐπέδωκεν αὐτὸν καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀνέλαβεν τὸν αὐτὸν στέφανον τοῦ θεοῦ. v. 34: μετὰ ἐνιαυτὸν τε μηδὲν ἐαυτὸν ἐπιιδόντος, τὸν αὐτὸν ἀναλαβὼν στέφανο[ν] ἱερήσατο. Dttb. 2 Idem habes Bull. XI 375, 1 al.; ἐν Ἑραίῳ XII 100, 19₅; quod contra ἐν Κομυρίοις est Bull. XI 383, 3₂ al.; ἐν Κομυρίῳ XI 379, 2₄ al.; Schaefer 420. 422. Utroque nomine ferias indicari manifestum est ex reliquo titulorum argumento (cf. v. 32 sqq.); nec tamen Comyriorum nomen cohaereat cum more comas detonsas consecrandi, quem nonnullis eiusdem delubri titulis testatum habemus (Bull. XI 390, 7₃ κόμαι Χαιρήμονος κτλ.; XII 97, 12₄ κόμη Φιλομενοῦ al., Schaefer 423, sed Caricum esse apparet; cf. Κώμυρος -- Ζεὺς ἐν Ἀλικαρνασσῷ Tz. ad Lyc. Al. 459, Schaefer p. 405; Sundwall Einheim. Namen der Lykier 122). Neque vero per ea modo sacra illos in sacerdotio fuisse manifestum est, sed per integrum annum. Quare sic statuendum est: Heraeorum feriae non annuae fuerunt, sed maiore temporis intervallo redibant; quae cum magnum exigent sumptum, iam in ipso titulo sacerdotis significabatur eius officium in eiusmodi annum incidisse. Id confirmat titulus Bull. XII 85, 10: ἱερατευκίτα τοῦ Παναμάρου τετράκις, τὸ δις ἐν Ἑραίοις κατὰ πενταετηρίδα. 98, 16 [ἱερεὺς ἐξ] ἐιερῶν ἐξ ἐπαγγελίας κατὰ [τὴν τοῦ θεοῦ βούλησιν κατὰ] πενταετηρίδα. Comyria putaverim omnibus annis praeter eos, in quae quinquennalia Heraea inciderent, celebrata esse. Certe haec non item pentaëterica ac ne trieterica quidem fuisse ex titulo metrico Bull. XI 387, 48: ἐπεὶ ἐτὴ φιλότειμα Κομύρια θύματ' ἔρεζεν colligas.

3 *Arruntium* interpretantur editores. Sed καὶ pro τι scriptum hic non magis credo, quam in titulo etiam aliquot saeculis antiquiore (Ἀθηναίων IV 104), ubi Ἀρονιανός pro *Arruntianus* scriptum esse sibi persuasit Th. Eckinger, Orthogr. lat. Wörter in griech. Inschr. 99. Immo utrobique *Auruncius*, *Auruncianus* agnoscenda sunt. Neque gentile ab ethnico *Auruncus* derivatum (cf. *Gabinus*, *Latinius*, *Lucanius*, *Romanus*) neque α pro αυ scriptum (Eckinger p. 12sq.) quicquam habet offensionis. Dttb.

Θεόδοτος | [Ἀρ]ριανοῦ καὶ Σεμπρ(ωνία) Ἀρουνκ[ία | Ἀρ]ριανῇ ἀδελφῇ αὐ-
 5 τοῦ, | [π]αῖδες καὶ ἔχγονοι καὶ ἀπ[ό]γονοι | ἐβέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ
 ἀσι[α]ρχῶν, γαῶν τῶν ἐν Ἐφέσῳ, | ἱερασάμενοι δι' ὄλου τοῦ ἐν[ι]αυτοῦ
 10 πρὸς μὲν τοὺς θεοὺς⁴ | εὐσεβῶς, πρὸς δὲ | τοὺς ἀνθρώπους φιλοτε[ί]μως,
 ἐλαιοθετήσαντες⁵ | σὺν τῇ προόδῳ⁶ καὶ τῇ ἑορτῇ | τῶν Παναμαρείων⁷
 15 καὶ κλι[θ]ὸς ἀγωγῇ⁸ καὶ τῇ ἀποθέσει | τῶν στεφάνων⁹ τὰς πάσας |
 ἡμέρας τριάκοντα τέσσαρες, | οἷτινες οὐ μόνον τὰ ἐλαιοθέ[σ]ια παρέσχον
 20 τοῖς πολεῖταις | καὶ ξένοις, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν | τοῖς ἐπιδημήσασιν στρα-
 τοπέ[δ]οις· ἐφ' ὧν ἱερωμένων καὶ | ἡ θειότης τοῦ δεσπότη | ἡμῶν, τοῦ
 25 ἀηττήτου Σεβαστοῦ | Ἰοβίου Μαξιμίνου¹⁰ ἐν τῇ πα[τρ]ίδι | ἐπέλαμψεν
 καὶ τὰ ληστήρια | ἐξέκοψεν¹¹, γενομένου τοῦ στά[μ]νου τοῦ ἐλαίου δηνα-
 30 ρίων | μυρίων¹² διὰ τὰς γενομένας | ἐφ[ε]ξῆς ἀκαρπίας τῶν ἐλαίῳν,

(W. Schulze Lat. Eigenn. 434. 522). ⁴ In aliis titulis hi dei nominatim appellantur. Cf. Bull. XI 375, 1₆: ἱερατεύσαντες εὐσεβῶς μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν, φιλοτεῖμως δὲ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Similiter 379, 2₆, ubi Iovi additur cognomen τὸν Πανήμερον. ⁵ Cf. Bull. XI 375, 1₁₁ ἤλειψαν πανδημεὶ τὴν πόλιν ἐν τῷ ἄστει. ⁶ Pompa intellegenda videtur quae Panamariorum feriis ex Stratonicensium urbe ad peribolum sacrum Iovis ducebatur. D. et C. ⁷ Per decem deinceps dies hae feriae agebantur: Bull. XI 375, 1₂₄ καὶ τὴν ἑορτὴν τῶν Παναμαρείων τὰς δέκα ἡμέρας ἐγυμνασι-ἀρχησαν πάσῃ τῇ πανηγύρι νυκτὶς τε καὶ ἡμέρας ἀκωλύτως. ⁸ Pompam in qua mulier sacerdos (κλειδοφόρος) sacram clavem gerebat, inter sanctissimas Hecates quae Laginae colebatur caerimonias fuisse tituli docent. Bull. Hell. XI 36. Cf. imagines Diels Ant. Technik 40. tab. VI. ⁹ Corona insigne sacerdotii est; ut igitur novi sacerdotis initatio παρακληψίς τοῦ στεφάνου vocatur (Bull. XI 375, 1₉, cf. ἀναδέξασθαι, ἀναλαβεῖν τὸν στέφανον not. 1), sic de decessu, quem hic videmus item per sollemnia sacra celebratum esse, usurpatur vox ἀπόθεσις τοῦ στεφάνου. ¹⁰ Imp. Caesar Galerius Valerius Maximinus Augustus (Daza) 305—313, cui Iovii cognomen a Galerio Maximiano venit adoptione qui id rursus a Diocletiano acceperat. ¹¹ Multa hostilium incursionum et latrociniorum, quibus per illa saecula Stratonicea cum delubris Hecates et Iovis Panamari obnoxia fuerat, vestigia in titulis cum editis (veluti LeBas-W. 518) tum ineditis inveniri adnotant D. et G. ¹² Manifesto exaggeratum esse hoc pretium monent editores. In edicto Diocletiani III₁₋₃ praestantissimi olei sextario statuitur pretium quadraginta denariorum, vilissimi duodecim. Denarii nomine hic atque illic eandem significari monetam propter exiguum temporis intervallum manifestum est, sed quanam ratio intercedat inter sextarium et στάμνον, quod vix sollemne certae mensurae vocabulum fuerit, latet. Multo etiam minus eorum quae Bluemner in commentario p. 72 attulit de olei pretiis in hac quaestione ulla est utilitas. Nam etsi ex constitutione anni 389 (Cod. Theod. VIII 4, 17) apparet, tunc octoginta

ἑστιάσαντες ἐν τοῖς Διονυσίοις καὶ τοῖς Ἑραίοις ¹³ πάντας | βουλευτάς
 35 καὶ πολίτας τὸ καθόλου τῶν μυστηρίων μηδὲν | παραλιπόντες ἐν παντί
 τῷ ἐν|αυτῷ μήτε θυσίαν μήτε τριακά|δα ¹⁴ μηδεμίαν ἐνδεήσαντες, |
 40 ὄντες δὲ φιλοτείμως καὶ | μεγαλοψύχως καὶ τὰς νομάς | ταῖς προ-
 ὁδοῖς ¹⁵ τῶν τε ἀνδρῶν | καὶ γυναικῶν πάσῃ τύχῃ καὶ | ἡλικίᾳ, τὸ ὑπό-
 μνημα τῆς στήλης | ἱδρυσαν ἐν τῇ στοᾷ, ἣν ὁ πατήρ | αὐτῶν ἐκ θε-
 45 μελίων ἐπεσκεύ|ασεν, παρὰ τὰς στήλας καὶ | ὑπομνήματα τῶν ἐπιγρα-
 φῶν | καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπιπάππου | αὐτῶν Σεμ(πρωνίου) Κλήμεντος ¹⁶, |
 50 μυσταγωγῆσαντος τὸν ἱερῇ | καὶ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀχωρεῖ|στος γε-
 νομένου τῶν μυστ[η]ρ[ῶν] Μάρ. Αὐ., Διοφάντου ὁοῦ, | ἰου, τοῦ
 ἀπὸ Μουσειῦ | [φιλοσόφο]υ ¹⁷, ἱερέως τῶν θεῶν.

libras, i.e. paullo plus quam quadraginta tres sextarios uno solido aesti-
 matas esse, tamen quot edicti Diocletiani denarii singulos Constantini
 solidos (aureos) pretio aequaverint vix pro certo definiri poterit. Hultsch
 Gr. Metrol.² 333³. 13 Cf. not. 2. Ceterum Iovis Panamari coniunx
 et sacrorum socia in titulis semper nudo nomine Ἡρα vocatur praeter Bull.
 Hell. XI 389, 5 Δὲ Παναμάρι καὶ Ἡρᾷ Τελεῖται. 14 Ultimo cuiusque mensis
 die cives ad epulas sollemnes (δημοθονίαν) invitabant. Cf. 890. 15 Cf.
 not. 6. Hic in universum omnes cuiusque generis pompas significari
 patet. 16 Huius hominis tituli honorarii complures verbosissimi eodem
 loco inventi sunt. Bull. Hell. XI 82, 8 sqq. 17 Museum esse Alexandriae,
 ubi homo eruditus esset, Kumanudes Ἀθήν. V 1876, 528 ad tit. Atticum
 saec. III p. Chr. (= IG III 772c: ἡ πόλις Τίτον Πομπήϊον Διονύσιον Παιανίαν
 τῶν ἀπὸ Μουσειῦ φιλόσοφον) et Haussoullier Bull. Hell. IV 1880, 405, 21 ad
 tit. Halicarnassium coniecerant: τὸ μνημα Αἰλίου Διονυσίου [φιλοσόφου] ἀπὸ
 Μουσειῦ, coll. Suid. Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, γεγονώς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος,
 σοφιστῆς καὶ μουσικός. Cf. Kern ad I. Magn. 189: ἡ πατρίς τὸν ἑαυτῆς
 εὐεργέτην καὶ κτιστὴν καὶ ἀπὸ Μουσειῦ Τι. Κλ. Εὐκλέα Πολυδεύκην Μάρκελλον.
 Ziebarth Vereinsw. 73; Christ-Schmid Gesch. gr. Litt.⁵ II 13⁵. Hadrianus
 τὴν ἐν Μουσίῳ στήσιν Pancrati ποῦται ἐγχαρίσατο Athen. XV 677e, quo anti-
 quior nullus ex his titulis est. Sed etiam Ephesi Museum fuisse docuit
 I. Keil Jahresh. VIII 1905, 135; cf. Poland Vereinsw. 206+.

Δ 901. Demiurgorum Delphicorum decretum, a. 312/15.
 Delphis. Ed. Bourguet De reb. Delph. 45 (Cug Rev. phil. XXXV 183, Laum
 Stiftungen II 37, 30). Cf. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 719. 729; Swoboda
 Staatsalt. 183³. [H]

ἀγαθῇ τύχῃ. | ὑπατ[ε]ίᾳ τῶν [χυρ]ίων ἡμῶν Φλαβ. Οὐαλ. Κων[σταν-
 τίνου Σεβαστοῦ τὸ .'] | καὶ Φλαβ. Οὐαλ. Λικιννιανοῦ Λικιννίου Σ[εβα-
 στοῦ τὸ .']]1, | ἐπὶ ἄρχ[ο]ντος ἐν Δελφοῖς Βαββίου Αὐρ. Φιλι-

Decretum hoc quia reipublicae graecae vestigia servavit memorabile
 est; cf. Swo. I. 1. 1 Imperatores Constantinus et Licinius athenarum a. 312,

- δ σ[τίωνος, μηνός --], | ἔδοξεν τοῖς δαμιουργοῖς², κατὰ τὴν εἰσῆγ[ησιν
τοῦ ἀριστοπολίτου] | καὶ πυθοχρήστου ἐξηγητοῦ καὶ προστάτο[υ διὰ
βίου τῶν δαμιουργῶν] | Λουκίου Γελ[λί]ου Μηνογένους τὸ δόγμα [ἐπαν-
ορθοῦσθαι τὸ περὶ] | τῶν χρημ[άτω]ν, ὧν ἐχαρίσατο αὐτός τε καὶ
Αὐρηλία Ἰουλία Σωτία] | τὸν ἀριθμὸν μυριάδων ἑκατὸν³ ἀπλῶν⁴, ἐφ'
10 [ᾗτε θυσίαν ποιεῖσθαι καθ' ἔτος] | Μα[ί]ῳ μὲν δ' ὁ προστάτης ἐπη-
ρώτησεν. [γνώμην δὲ εἰσενεγκόντος τοῦ] | ἀφιστο[π]ο[λί]του καὶ ἐξηγητοῦ
καὶ προστάτου δ[ιὰ βίου τῶν δαμιουργῶν] | Λουκίου Γελλίου Μηνογένους
ὕπὲρ τοῦ σφίζεσ[θαι τῇ πόλει τὸ ἥμισυ⁵] | ὧν ἔδοσαν ἀμφοτέροι διὰ
εὐνοίαν ἣν ἔχουσιν εἰς τὴν πόλιν, χωρίζεσθαι τὰς] | πεντήκοντα μυ-
15 ριάδας σινπλάριας⁶, ἃς ἔδωκ[εν αὐτός ὁ προστάτης, καὶ] | μεταπαρα-
διδόναι τοῖς μετ' αὐτοὺς ἐσομένο[ις δαμιουργοῖς, καὶ ἃς ἔδωκεν⁷] |
Αὐρηλία Ἰουλία Σωτία τὰς αὐτὰς πεντήκον[τα μυριάδας σινπλάριας,
ὥστε] | κατασχόντας ἐνιαυτὸν εἰς τὴν λοῦσιν τῶν βα[λανείων] χρήσασθαι,
καὶ] | ἵνα μηδεμ[ία] κακουργία⁸ περὶ αὐτὰ μηδέποτε γ[ένηται, κατα-
θεῖναι ταῦτα τὰ] | χρήματα π[α]ρ' Ἀντισθένης. ×××××οἱ δαμιουργοὶ ἐψη-
φίσαντο].

tertium 313, quartum 315 consules fuerunt. Quod prioribus duobus annis Maximinus Daza interdum Constantini collega dicitur (Mommsen Chron. min. III 518), minime probat Delphis quoque Maximinum Licinio praelatum esse. Quare non est, cur cum prioribus quartum consulatum praeferamus. Ceterum Licinio nomen Flavii falso tributum est. Dessau.

2 Cf. alterum demiurgorum Delphicorum decretum a. 118/20, n. 830.

3 Scil. δηναρίων s. ἀργυρίων δραχμῶν. Cu. 4 *Argentum probum* CIL IV suppl. CXLIV, cf. papyrus Maspéro Cat. Musée du Caire I 1, 1910, n. 67041 χρυσοῦ νομισμάτια τριάκοντα ἑξ ἀπλᾶ, 67042 χρυσοῦ νομισμάτια ἑκατὸν εὖς(ταθμα) ἀπλ(ᾶ). Cu. 5 Ita B., Cu. Mariti pars ab ea quae uxoris fuerat separatur; illa futuris damiurgis tradenda erit, haec Menogeni, ut inde sumptum magistratui suo convenientem faceret (Cu., dubitat Dessau). 6 Pomponius Dig. XXI 1, 48, 8 *simpliarium venditionum*, opposita sunt *duplicata* s. *multiplicata* s. *ampliata pecunia*. 7 Suppl. Laum. 8 Causam e Plinii epistula VII 18, 1 illustravit Cu. „*Deliberas mecum, quem ad modum pecunia, quam municipibus nostris in epulum obtulisti, post te quoque salva sit. Honestam consullatio, non expedita sententia. Numeres rei publicae summam; verendum est, ne dilabatur -- Equidem nihil commodius invenio, quam quod ipse feci.*“

902. Betitius Perpetuus, c. 315—330. Basis cum vestigiis pedum statuae in superficie reperta Romae apud S. Andream ad Quirinale. Edd. Gatti Bull. comm. arch. communale XVI 391 (Huelsen Not. scavi 1888, 493; Kaibel IG XIV p. 697 n. 1078a; Syll.² 421; Dessau I. Lat. sel. 8843).

[Hi]

Arxygii. | τὸν ἀπάσας τὰς πόλεις τῆς Σικελίας ἀνανεώσαντα καὶ τὰ
 5 βουλευτήρια καλῶς διοικήσαντα | τὰς τε λειτουργίας ἰδίαις ἐπινοήσας
 ἐπιχορηγίσαντα καὶ ἐν πᾶσι τὴν | ἐπάρχιον εὐεργετήσαντα Βατίτιο(ν)¹ |
 10 Περπέτουον², τὸν λαμπρότατον | πάτρωνα, αἱ Σικελῶν βουλαὶ | καὶ ὁ
 δῆμος³ ἀνδριάντι τὸν | εὐεργέτην μετὰ διετίαν τῆς πράξεως διὰ πρεσ-
 15 βευτῶν Ῥοδίνου καὶ Ἰουλι(α)νοῦ⁴ τῶν διασημοτάτων⁵ | δεκαπρώτων
 ἡμετέραντο⁶.

1 BETITIO⁻. 2 Betitius Perpetuus qui et Arzygius corrector provinciae Siciliae est in titulo Latino CIL X 7204, cuius originem annorum 315 et 330 terminis contineri iudicat Huelsen. Huius filius: Dessau I. Lat. sel. 1251.

3 Nullum ius quicquam decernendi tunc habuisse singulos populos ideoque eandem vim habere sive illi singillatim haec dedicasse dicerentur, sive, ut tituli auctori libuit, unus cunctae Siciliae populus fingeretur, qui nullus erat, adnotavit Th. Mommsen ap. K. 4 ΙΟΥΛΙ|ΝΟΥ.

5 I.e. *perfectissimorum*. Hirschfeld KL Schr. 653/5. 6 Quinque postremas voces versum hexametrum efficere monuit K.; quod non casu accidisse, sed consilio ita administratum esse cum ex ipso verbo ἡμετέραντο (coll. Apoll. Rhod. IV 326) tum ex ordine verborum, maxime ex ἀνδριάντι tanto intervallo ab illo verbo seiuncto, apparere.

Δ 903. Constantini Magni et filiorum statuæ Delphicae, a. 317—338 sq. Haec sunt novissima anathemata Delphica quae cognovimus. [Pw]

A. B. Constantinus Magnus, a. 318—336. — A. Basis calcaria (lapis inferior) imposita gradui infimo porticus Atheniensium (n. 29) ad angulum occidentalem. Ed. Pomtow Beitr. Top. Delph. 113, n. 2 cum tabb. IX 22 et XIV 41. — B. In infimo gradu templi Apollinis (ante pronauum). Ed. Bourguet de reb. Delph. 93.

A. [τὸν Μέ]ριστον Ἀὐτοκρά[τορα 1] B. [τὸν θε]ύτατον | [χόρ]κον Φλάβιον |
 [Φλάβιον] Κωνσταντῖνον ἢ ἐξ 2- [Κω]σταντεῖνον ἢ | [ἐ]ρα Δελφῶ[ν]
 [ρὰ Δελφῶν] πόλεις, τὸν [δεσπότην 2] [πό]λεις, | τὸν δεσπότην καὶ | 5
 [καὶ πατ]έρα τῶν βασιλ[έων 3]. πατέρα τῶν βασιλέων 3.

Basin A esse evolsam et pertinere (ut tit. B) ad gradus templi contendit B. propter marginem succisum et, simillimas mensuras; sed non vidit lapidem esse angularem (margo intercisus est in fronte et in latere sinistro) et 0,35 modo altum (gradus templi 0,43 a.) et gradus porticus Atticae ad hanc basim recipiendam ex parte esse sublato. 1 Constantinus Magnus (Caesar a. 306, Augustus a. 307, moritur a. 337) nomen *Maximus Augustus* accepit m. Oct. 312 (Babelon in Mélang. Boissier 53); fortasse hoc scriba Delphus falso vertit Μέγιστος Ἀὐτοκράτορ pro -Σεβαστός.

2 Verba ἐρα et δεσπότην καὶ addidi ad exemplum tit. B. 3 Cf. CIL VI 1, n. 1151: *Divo · ac · venerabili | Principi · Constantino | patri · prin-*

C. D. Constantinus II, c.a. 337. Constans a. 338 sq. — C. In bathro calcario, cippi figura (tit. in parte sinistra), cui antea imposita erat statua Hadriani n. 829 B (tit. in fronte). — D. In bathro marmoreo cippi figura (tit. in parte aversa), qui antea portaverat statuam ignotam et ante hanc illam Vibullii Polydeucionis n. 861 (tit. in fronte). Utrumque (C—D) ed. Homolle Bull. Hell. XX 1896, 729.

C. [τὸν] κύριον ἡμῶν | [ἐ]πιφανέστατον⁴ | Καίσαρα Φλάβιον |

[(K)ω(στ)α(ντ)ῖνον]⁵ ἡ ἱερὰ |

Δελφῶν πόλεις, τὸν |

⁵ εἰαυτῆς δεσπότην.

D. τὸν κύριον ἡμῶν

ἐπιφανέστα- (sic)

τον Αὐγουστον Φλάβ[ιον]

Κώσταν⁶ ἡ ἱερὰ Δελ-

φῶν πόλεις.

5

cipum | *maximorum* | *Fl. Crepereius* etc. Intellegendi sunt filii, sc. Caesares: *Crispus*, natus c.a. 307, Caesar m. Mart. 317, necatus a. 326; *Constantinus II* (cf. tit. C), natus m. Febr. 317, Caesar m. Mart. 317; *Constantius*, natus m. Aug. 317, Caesar a. 324; *Constans* (cf. tit. D), natus a. 323, Caesar a. 337. Cf. Niese Grundr. R. G. 391sq. Itaque statuæ A et B certe post a. 317 erectæ, et cum in B, C, D verbum κύριος usurpetur, titulum B annis fere 328—37, ergo tit. A fere a. 318—27 tribuam. ⁴ Cum tit. C et D fere consentiant, D vero post a. 337 incisus sit (not. 6), sequitur etiam C quam maxime esse detrudendum, sane non ultra a. 337, cuius m. Septembri Constantinus II una cum fratribus nomen Augustus, quod hic deest, accepit. Itaque C fortasse huic ipsi anno 337 inter d. 22 m. Maii (quo Constantinus M. decessit) et d. 9 m. Sept. (quo Augusti appellati) perscriptus est.

⁵ Supplevi nomen erasum, in quo Hom. dubitanter haesit; nam postquam Constantinus II in bello contra Constantem gesto m. Aprili 340 interfectus est, Constans memoriam fratris ut hostis publici delevit nomenque e titulis eradi iussit; cf. R-E IV 1028. ⁶ Tit. D neglegenter incisus in loco inscriptionis cuiusdam erasæ (aeque statuæ ab urbe Delphorum positæ), cuius verba inter singulos versus et in fine conspiciuntur. Ad nomen Αὐγουστος (supra v. 3 additum) pro Σεβαστός usurpatum memineris, scribae Theraei incitiam iam Hadriani nomen ita scriptum esse IG XII 3, 476: Αὐτοκράτορα Καίσαρα Σεβαστὸν Τραιανὸν Ἀδριανὸν Αὐγουστον, τὸν εὐεργέτην, Φιλήμων, — quamquam hic ipse Philemo Athenis fuerat (IG III 491)! Constans imperavit a. 337—50, sed cum iam m. Sept. 337 nomen Augustus acceperit (not. 5) titulique C et D fere consentiant, hunc initio imperii, sc. temporis paulo ante a. 337 adscribam.

904. Macarii proconsulis edictum, saec. IV. Corinthi. Edd. Milchhoefer Ath. Mitt. IV 1879, 160; J. Schmidt et Koehler ibid. VI 1881, 353, 48 (Syll.² 422; IG IV 364).

[Hi]

Φ. Οὐλπ. Μακάριος¹ ὁ λαμπρότατος ἀνθυπάτος λέγει· | φόβος καὶ

¹ Homo quidem ceteroqui ignotus est, sed edictum sine dubio recte Schmidtius ad quartum saeculum rettulit.

ἄγνοια τῶν δικαζομένων | ἐξηγήσθω, καὶ μήτε ὁ νομίζων βαρῖσθαι
 5 δέει τοῦ δικαστοῦ — ὅπερ οἶδα συμβαῖνον — | τῆς τῶν νόμων ἀπο-
 στερίσθω βοήθειας, | [μ]ήτε ὁ βουλευόμενος χειρῶσθαι δι' ἄγνοιαν | [ὕπ]ρ²
 τῆς ἀπειρίας πιεζέσθω. ἀμφοτέρων | [δ'] ὅμειν ἐστὶν λύσις ἥ τε τοῦ
 10 δικαστοῦ [ἐκ | τ]οῦ προθέματος³ γνώμη ἥ τε τοῦ νό[μου] --]

2 Supplevit M. 3 Litteras publice propositas, quae antiquitus πρό-
 γραμμα vocantur, significat haec vox prioribus saeculis ignota.

905. P. Ampelii edictum, a. 359. Chalcide. Edd. Joubin et
 Wilhelm Bull. Hell. XVI 1892, 102, 7 (Syll.² 423); Papabasilieu Ἀθηνᾶ IV
 1892, 624; Ziebarth IG XII 9, 907. (Zi)

I Προῦβλ. Ἀμπέλιος ὁ λαμ(πρότατος) ἀνθ(ύπατος)¹ | λέγει·
 τίνες καὶ ποίων ἔργων ἐπιμεληταὶ² κατέστησαν | καὶ ὅσα εἶδη καθ'
 5 ἔτος ἕκαστον ἐκ τῆς τρίτης ἐ[πι]κιν(εμήσεως)³ ἐκ τῶν πολιτικῶν προσ-
 ὄδων εἰς λόγον | τῆς ἐπισκευῆς τῶν αὐτοῖς ἐγγχειρισθέντων ἔργων κο-
 μίζεσθαι ὁρίσθησαν, ἔγνωτε | μὲν καὶ ἐκ τῆς ὑπὸ παρούσῃ τῇ πάντων
 10 γενο[μ]ένης διατυπώσεως⁴ καὶ τῶν ἐπὶ τοῦτοις πρα[χ]θέντων ὑπομνη-
 μάτων⁵· πλὴν ἐπεὶ καὶ δι'ατάγματι τῆς ἐμῆς καθορισώσεως⁶ τοῖς πᾶσιν |
 ὅμειν τοῦτο φανερόν καταστήσθαι ὑπάρχει | ἀχλούθον ὑπὲρ τοῦ μηδε-
 15 μίαν ὅμᾶς | τῶν ὁρισθέντων ἄγνοιαν προβάλλεσθαι, | βρέβιον⁷ τῶν

„Nota in Ampelii litteris clausulas Himerianas.“ Wilamowitz ap. Zie.

1 Antiochensis, de quo vide Ammian. Marc. XXVIII 4, 3, qui eius
 duplicem proconsulatum et praefecturam urbis, susceptam illam quidem
 a. 370 p. Chr., commemorat. Proconsul primum fuit Achaiae a. 359 (not. 2),
 deinde Africae 364 (Cod. Theod. XIII 5, 10. CIL VIII 5337). Seeck.

2 Curatores aedificiorum publicorum civitatis Chalcidensium.

3 Suppl. Seeck et Bases apud Papab. Tertia indictio ab anni 359 m.
 Sept. incipit; eo anno igitur Ampelium proconsulem Achaiae fuisse vidit S.

4 Cf. IG VII 244: διατυπώθη μετατῶ τῶν Ἐ[λ]λην[ῶ]ν πόλειαν εἰς ταῦτὸ
 συνέλευσάν ἐν τῇ Κορινθίῳ μητροπόλει ἐπὶ τοῦ λαμ(πρότατου) καὶ μεγαλοπρε-
 πεστάτου ἀνθ(υπάτου) Κλ. Βαρίου, ὁπ[ό]σα γρη[γο]ρά ἐκάστην πόλιν -- λῆσιν. Illic
 ut hic διατύπωσις: fit coram in conventu omnium ad quos ea res spectat,
 voce, non scripto, sed deinde litterae quae eam factam testentur in tabu-
 lario publico reponuntur (not. 5). At ut monumentum eius rei exstet
 quod et maneat et omnium in oculis versetur, proconsul edictum cum
 laterculo rerum quas cuiusque operis curatores quotannis accipere de-
 beant publice proponi iubet. 5 Acta recte interpretantur J. et W. al-

latis Appian. Civ. III 5 ὑπομνήματα τῶν (Καίσαρι) βεβουλευμένων et Cass. Dion.
 LXXVIII 22, 2 τὰ τῆς βουλῆς ὑπομνήματα διὰ χειρὸς ἔχων. 6 „meae celsi-
 tudinis“ vel „meae dignitatis“ interpretantur J. et W. 7 Vox brevis aut
 plurali numero breves, Graece βρέβιον (adiectiva in -is cadentia frequenter

εἰρημένων ἀπάντων ἀκριβῆ διδασκαλίαν ἐπέχον τῷ παρόντι δι-
τάγματι ὑποταγῆναι πεποίηκα⁸.

20 ὅσων ἔργων ἐπιμεληταὶ κατέστησαν καὶ ὅσον ἕκαστος
διετυπώθη λαμβάνειν ἀπὸ τῶν πολιτικῶν προσόδων καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ὑποτέτακται.

εἰς τὴν ἐξέδραν τὴν καινὴν, παρακειμένην τῇ πομπικῇ στοᾷ

Μάρκελλος πρῶτος⁹ καὶ

25 Θεόδωρος βουλ(ευτής) λαμβ(άνουσι)

ξύλ(α) τετρ(άγωνα) γ', ξύλ(α) μονόζ(υγα) γ', κεραμί(δια) | ν(έα) νε'
[εἰς] τὴν στοάν τὴν πομπικ[ήν] ἅμα τῷ ἐξεδρίῳ.

Ἀριστότειμον¹⁰ πρῶτον καὶ Κατόλλου¹¹ Κλ.

30 ξύλ(α) μονόζ(υγα) ζ', ξύλ(α) διζ(υγα) γ', ξύλ(α) ποδ(ιαῖα) --, |
ξύλ(α) καιν(ά) ζ' --

apud Graecos in -ιος flectuntur, Herm. VI 148) infima aetate varia genera catalogorum vel recensuum significabat, in quibus aut hominum nomina aut officia quaedam et negotia, aut bona publicata, aut denique pecuniarum a magistratibus publice erogatarum aut erogandarum summae enumerabantur (Seeck Realenc. III² 832). 8 V. 18—30. 9 Nihil nisi primum locum inter plures eiusdem aedificii curatores hac voce significari probabiliter statuunt editores. 10 Accusativus leni anacolutia explicandus videtur; infinitivus in eiusmodi praeceptis usitatissimus (λαμβάνειν) scribentis animo obversabatur. 11 Genetivum non intellexit Dttb.

906 A. Iulianus, a. 361/3. Milet. Ex Cyriaci Anconitani apographo ed. Riemann Bull. Hell. I 1877, 288, 65 (Syll.² 424; Haussoullier Milet 288). [H²]

τὸν γῆς καὶ θαλάσσης καὶ παντὸς ἀνθρώπων ἔθνους δεσπότην Φλ.
Κλαύδιον | Ἰουλιανόν¹ αὐτοκράτορα, τὸν πάσης οἰκουμένης δεσπότην,
5 ἡ λαμπρά τῶν | Μιλησίων μητρόπολις καὶ τροφός¹ τοῦ | Διδυμέου
Ἀπόλλωνος, εὐτυχῶς.

ΔB. Magnesia ad Maeandrum. Ed. Kern I. Magn. 201.

ἀγαθῇ τύχῃ · | [τ]ὸν θειότατον καὶ μέ[γ]ιστον καὶ φιλανθρωπότατον
5 βασιλέα τὸν νεικ[τ]ὴν καὶ τροπικοῦτον καὶ παντὸς ἀνθρώπων | ἔθνους
ἀγαθὸν δεσπότην Φλ. Κλ. [Ἰουλιανόν]² | τὸν εὐσεβέστατον | ἡ Μαγνή-
των πόλις. | εὐτυχῶς.

1 Cf. n. 590². 2 Nomen erasum. — Cf. titulos Iasi (Bull. hell. XIII 35, 2) et Pergami inventos, hunc latinum (I. Perg. 633), ubi praeter alia nominibus domino [totius orbis, philosophiae] magistro, veneranda principi, piissimo [imperatoris, victoriosissimo] Augusto, propugnatori libertatis et rei publicae laudatur Iulianus. K. Dessau IL sel. 750/5.

907. Monumentum taurobolicum Atticum, a. 387. Ara taurobolica inventa Cephisiae, nunc in museo nat. (Γλυπτά 1747). Ed. * IG III 173 (Syll.² 667). [Kz]

μετὰ τὴν ὑπατ(εῖαν) Ὀνωρίου καὶ | Εὐδοκίου¹, πρὸ ἐξ καλ(ανδῶν)
Ἰουνίων, | ἄρχ(οντος) Ἐρμογένους², ἐτελέσθη | ταυροβόλιον³ ἐν Ἀθή-
ναις, ἔπερ παραλαβὼν Μουσώνιος | ὁ λαμ(πρότατος) τῆς τελετῆς τὸ
σύμβλημα τὸν βωμὸν ἀνατίθηκα⁴.

Litterae ΑΘΞΠΩ. 1 A. 387. 2 Sacrorum taurobolicorum antistitem intellexit Henzen (Bulleth. dell' Inst. Rom. 1867, 174); at nulla est causa cur non de eponymo potius Atheniensium archonte dici statuamus. 3 Praeter hoc unum monumentum taurobolicum Athenis inventum est (IG III 172), antiquius quidem hoc, sed non multo.

4 Memorabile ζῆ pro εἰ in titulo ceteroquin accuratissime exarato.

Δ908. De Graeciae horreis, a. 401/2. In agro Megarensi postea Aeginae. Edd. * CIG 1086 e Fourmontii schedis; Le Bas-Foucart-Waddington II 38 (Dittenberger IG VII 24). Cf. C. Keil Rh. Mus. 1859, 495. [H]

Ἰπέρ σωτηρίας καὶ ν[ε]ί[κ]ης [καὶ αἰ]ωνίου δι[α]μον[ῆς] | τῶν δεσποτῶν
τῆς [οἰ]κουμ[έν]ης Φλ. Ἀρχ[αδ]ί[ο]υ | καὶ Φλ. Ὀνωρίου κ(αί) Φλ. Θεο-
δοσίου¹ τῶν αἰωνίω[ν] κ(αί) τροπ[ε]ούχων Αὐγγ. διετυπώθη μεταξὺ
5 τῶν Ἐ[λ]ληνίδ[ων] | πόλεων² εἰς ταὐτὸ συνελθουσῶν ἐν τῇ Κορινθίῳ
μητροπόλει² ἐπὶ τοῦ λαμ.³ κ(αί) μεγαλοπρεπεστάτου ἀνθ.⁴ Κλ. Βα-
ρίου, ὁπ[ό]σα⁵ | χρῆ ἐκάστην πόλιν κ(αί) πό[λ]ε[α] [εἰς] τὴν ὁρρεοπραι-
ποσίτιαν⁶ (λ)ύειν τῶν | μὲν Βοιωτικῶν καὶ Εὐβοϊκῶν καὶ τῆς Αἰ-

1 Aetas tituli accuratissime definita est Waddingtoni sagacitate, qui cum vs. 11 ἐπι[ν]εμήσεως reposuisset, qua voce non in titulis quidem, qui Latinum vocabulum retinere solent, sed in tit. n. 905, nec non in Iustiani imperatoris novellis atque apud scriptores Byzantinos *indictionis* notio exprimitur, intra trium qui hic enumerentur Augustorum coniunctum imperium (402—408) indictionem quintamdecimam ab initio m. Septembris a. 401 usque ad finem m. Augusti a. 402 patuisse monet. Tum γνῶιν illam factam, ipsum titulum brevi post incisum esse. Dttb. Ceterum confer Valentiniani, Theodosii, Arcadii Augustorum monumentum Antinoupolititanum (383—392) Or. 723. 2 Hieroclis Synecdemus ante a. 535 editus p. 643 sub: ,ἐπαρχία Ἑλλάδος ἦτοι Ἀγαίας, ὑπὸ ἀνθύπατον, πόλεις οὗτ' ἂν primo loco habet Σκαρφία, postea Κόρινθος ἢ ποτε Ἐφυρος, μητρόπολις πάσης Ἑλλάδος.

3 λαμ(πρότατος). 4 ἀνθ(υπάτου), cf. n. 905 et not. 2. 5 Suppl. Dttb.

6 De horreorum praepositis, quorum a nomine hic derivatur inauditum praeterea vocabulum ὁρρεοπραιποσίτιαν, Wadd. ap. Fouc. provocat ad cod. Theodos. XII 6, 5. 8. 24. 25. Dttb.

τωλίας πόλεων⁷ εἰς | τὴν Σκαρφαιῶν⁸ παρεουσῶν, τῶν δὲ Πελοποννησ-
 10 σιακῶν | εἰς τὴν Κορινθίων, καὶ ἔστιν ἡ γνῶσις καθῶ[ς ὁ] ποτέτακται |
 εἰς τὰ κατὰ Σκάρφειαν θρρια ἐπὶ τῆς εἰ' ἐπι[νεμήσεως]⁹ --, | εἰς τὰ
 κατὰ Κόρινθον θρρια¹⁰ --]

7 Nomina antiqua etiam Hierocles testatur: Θῆβαι μητρόπολις Βοιωτίας, Χαλκίς νῆσος (exspectamus μητρόπολις νήσου Εὐβοίας), Αἴγιον μητρόπολις Αἰτωλίας. De Corintho cf. not. 2. 8 Cf. not. 2; Bursian Geogr. I 1891; Hertzberg Gesch. Griech. III 414^{3a}, 487. 9 Suppl. Wadd.; cf. not. 1. 10 Haec propter v. 9 sq. desiderantur.

Δ909. Diogenis comitis opus Megaricum, exeunte saec. V. Megaris, deinde Aeginae. Edd. Chandlerum et Fourmontium secuti *Kirchhoff CIG 8622; LeBas-Foucart II 39 (Dittenberger IG VII 26). Frustum Aeginae in custodiae aula vidit, nihil corrigendum invenit Fraenkel Epigr. a. Aeg., Abh. Ak. Berl. 1897, 20. 37. [Hi]

ἔργον καὶ τοῦτο τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου κόμητος Διογέנוϋς. τοῦ παι-
 δός | Ἀρχελάου, ὃς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ὡς τῆς ἰδίας οἰκίας κηδόν-
 5 μενος | παρέσχεν καὶ τῇ Μεγαρ(έ)ων εἰς μὲν πύργων κατασκευὴν ἑκατὸν
 χρυσίνους, | πεντήκοντα δὲ καὶ ἑκατὸν ἑτέρους δισχιλίους τε καὶ δια-
 5 κοσίους | πόδας μαρμάρου εἰς τὴν ἀνανέωσιν τοῦ λουτροῦ, τιμιώτερον |
 οὐδὲν ἡγούμενος τοῦ τοῦς Ἑλλήνας εὐεργετεῖν | ἀνανεοῦν τε τὰς πόλεις.

Eiusdem Diogenis comitis titulus Chersonesi (Tauricae) inventus est CIG 8621, quem Kirchhoffius a. 472 incisum esse demonstravit. Idem monuit Diogenem a. 494 ab Anastasio imperatore cum exercitu contra rebelles Isauriae missum esse (Theophanes I p. 138₁₀ de Boor). Quibus rebus etiam huius tituli aetas aliquatenus definitur. Dttb. Titulum illum Chersonesitanum, Zenonis imperatoris edictum infra apposuimus: Ἀὐτοκράτωρ Καῖσαρ Ζήνων, εὐσεβής, νικητής, τροπευχός μέγιστος, αἰσεβαστος [λέγει]· φιλοτιμησαμένη ἡ αὐτῶν εὐσέβεια, ὡς ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ αὐτῶν πόλει ἔδωκ' ἑκατὸν χρυσίνων ὅσων τὰ συναγόμενα ἐκ τοῦ πρακτείου, φημι τοῦ ἐνταῦθα βικαράτου τῶν καθωσιωμένων βαλλιστραρίων, δι' ὧν ἀνανεοῦν[τε] τὰ τίχη πρὸς σωτηρίαν τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ εὐχαριστοῦντες ἀνεθήκαμεν τῷδε τὸ τίτλον εἰς μνημόσυνον αἰεδίων τῆς αὐτῶν βασιλείας. ἀνευῆθη δὲ ὁ πύργος πράκτωντος τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου κόμη(τος) Διογένοϋς, ἔτους Ϝβ', ἐν Ιν(δικτιῶν) ιδ'. Singulas res et voces quae huc non faciunt, scite explicuit editor.

Δ910. Iustinianus, post a. 527. Tabulae duae, ad Corinthum A reperta prope murum, qui aetate Byzantina ad claudendam portam delubri Neptuni exstructus est. Edd. Monceaux Gaz. arch. IX 1884, 277; Skias Ἐφ. ἀρχ. 1893, 123, 13; Fraenkel IG IV 204. B Veronae in Museo. Edd. * CIG IV 8640; IG IV 205. [Hi]

1 + φῶς ἐκ φωτός, Θεός | ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, | φυλάξῃ τὸν
 5 αὐτοκράτορα | Ἰουστινιανόν καὶ τὸν | πιστὸν αὐτοῦ δοῦλον | Βικτωρίνον²
 ἅμα τοῖς | οἰκοῦσιν ἐν Ἑλλάδι³ τοὺς χ(α)τ(ά) θεῶν | ζῶντας.
 3 + ἀγ(ία) Μαρία θεοτόκε φύλαξον | τὴν βασιλείαν τοῦ | φιλοχρίστου
 5 Ἰουστινιανοῦ | καὶ τὸν γνησίως | δουλεύοντα αὐτῷ | Βικτωρίνον + σὺν
 τοῖς | οἰκοῦσιν ἐν Κορίνθῳ⁴ χ(ατά) θεῶν + | ζῶντας +.

Iustiniani titulos ad huius partis calcem exempli gratia posuimus quia hic imperator a. 529 tristem academiae Platonicae quae etiam tunc Athenis vigeat exstinctae gloriam consecutus Graecis ibi studiis finem imposuit. Hertzberg Gesch. Griech. III 542; Zeller Gesch. gr. Phil. III 23, 849. De Graeciae descriptione sub eius regno ab Hierocle confecta iam ad n. 908² vidimus.

1 Hunc ipsum titulum enarravit chronicum Paschalis ed. Bonn. II 254: ἐν ἔτει ςϞκγ' (1415 p. Chr.), Ἰνδ. η̄, Μαρτίου κϞ, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ Μεγάλῃ ἦλθεν ὁ βασιλεὺς ὁ μακαρίτης κύριος Μανουήλ ἐν τῇ λιμένι τῇ Κεγχρεῶν καὶ τῇ κ̄ Ἀπριλίου ἤρξατο ἀνακαθαίρειν καὶ ἀνοικοδομεῖν τὸ Ἑξαμίλιον [i.e. Isthmi nomen Byzantinum, quo hodieque utuntur], ὅπερ ἐνι μῆκος οὐργῆς γῶ. ἀνέστησε δὲ πύργους ἐπ' αὐτῷ ρνγ. εὐρέθησαν δὲ καὶ γράμματα ἐν μαρμάρῳ λαξευτὰ κατὰ τὸ μέρος τὸ ἐν τῇ Ἑλλάδι λέγοντα οὕτως· (sequuntur verba tituli). Eadem narrat Georgius Phrantzes p. 107 ed. Bonn. St., Fr.

2 Post Βικτωρίνον differunt auctores; chronicum exhibet: καὶ πάντας τοὺς ἐν Ἑλλάδι οἰκοῦντας, τοὺς ἐν Θεῷ ζῶντας, Phrantzes: καὶ πάντας τοὺς ἐν τῇ Ἑλλάδι οἰκοῦντας, τοὺς ἐν Θεῷ ζῶντας. Emendare enim studebant accusativi et dativi copulationem et haerebant in falsa scriptione θεῶν. Fr.

3 Cf. n. 908².

4 Corinthus secundum Hieroclem Graeciae etiam tum caput erat; cf. n. 908².

CN Dittenberger, Wilhelm
360 Sylloge Inscriptionum
D5 Graecarum. 3. ed.
1915
v.2

For use in
the Library
ONLY

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
